ADRIAN

MIHĂLȚIANU

APUSUL

Al doilea volum din seria Terra XXI

NEMIRA

NEMIRA

Adrian Mihălțianu s-a născut în București pe 9 mai 1975 și a copilărit în ultimii ani ai comunismului, hrănindu-se cu literatură SF și filme cu supereroi care arătau că răul poate fi, totuși, învins. Deși e licențiat în Drept Diplomatic, alege să urmeze o carieră în mai multe multinaționale de IT până în 2006, când inițiază pe cont propriu două proiecte editoriale online: un site de jurnale de călătorie, Xplorio, și un altul cu teste de mașini. Publică articole pe teme de business și tehnologie și editoriale în *România liberă, Ziarul Financiar, Gândul*. Devine redactor-șef al revistei *ProMotor* în 2012, iar apoi gestionează un proiect internațional, Drivemag.com, împreună cu o echipă alcătuită numai din români. Pasionat de istorie și fascinat de literatura de anticipație, își scrie primul volum de literatură SF în 2010 și îl publică în 2011, în limba engleză, pe Amazon. El reprezintă baza romanului de debut *Epoca inocenței*, prima parte a unei saga ce se va întinde pe mai multe secole, intitulată TERRA XXI, publicată la Editura Nemira în 2017. Finalist al concursului de proiecte de guvernare globală Global Challenges 2018.

ADRIAN

MIHĂLȚIANU

APUSUL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIHĂLȚIANU, ADRIAN
Apusul / Adrian Mihălțianu; București : Nemira Publishing House, 2018
ISBN print: 978-606-43-0350-9
ISBN epub: 978-606-43-0411-7
ISBN mobi: 978-606-43-0412-4

821.135.1

Adrian Mihălțianu
APUSUL

© Nemira, 2018
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA
Redactor: Alexandra FLORESCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului,
este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

SUMAR

- Despre autor
- But not tonight
- Sometimes I Wish I Was Dead
- A Question of Time
- Pulitzer
- Behind the wheel
- Blasphemous Rumors
- Stories of Old
- Two Minute Warning
- Tora! Tora! Tora!
- New Life
- Waiting for the Night
- Playing the Angel
- The Darkest Star
- Leave in Silence
- Personal Jesus
- Master and Servant
- Rocada mică
- Șah
- Șah dublu
- Ning
- Urgență
- Stop joc
- Reset
- Where's the revolution
- Stripped
- World Full Of Nothing
- Îngerul păzitor
- PSI Kids
- Dasvidania
- Duncan
- Brooks
- Tian
- Shine
- Barrel Of A Gun
- Bunker
- Hurricane

- Niște actori grăbiți
- Iadul dezlănțuit
- Sinaia
- Black Celebration
- Genie X
- Dukh
- Eagle
- Alianța
- Shouldn't Have Done That
- Sweetest Perfection
- The Sun & the Rainfall
- Spulberarea visului
- Sfârșit
- Construction Time Again
- Damaged People
- Fail
- Note

Pentru Mădălina

BUT NOT TONIGHT [1]

Nikita plutea deasupra câmpiilor înghețate și orbitor de luminoase ale lui Enceladus, unul dintre mulții sateliți ai lui Saturn. Trecea cu viteză pe deasupra „dungilor de tigru“, marile crevase din care se ridicau, puțin mai departe, criovulcanii ce atrăseseră aici zeci de sonde umane în ultimele două decenii.

Se uită în sus, la imensul Saturn care genera toată această activitate tectonică pe micul satelit. Se apropia acum de cortinele de gheață și aburi aruncate în spațiu de gheizerele lui Enceladus. Se încordă, ca și cum impactul cu faldurile cristaline ar fi fost unul dureros. În realitate, îi plăcea la nebunie să simtă pe pielea lui senzația miilor de ace de gheață și să tragă în piept aerul metalic din cauza frigului. Îi aducea aminte de Siberia sa natală și de viscolurile de acolo, din copilărie.

Aici, deasupra acestor câmpii încrețite de forțe uriașe, se simțea ca acasă. O casă pe care fusese nevoit să o părăsească de mic, atunci când părinții săi fugiseră în Statele Unite pentru ca nu cumva guvernul să pună mâna pe el și să-l transforme într-un obiect de studiu și de experimente. Aici, pe înghețatul Enceladus și înconjurat de dronele umane care sondau imensele oceane de apă lichidă aflate sub crusta groasă de gheață, simțea că e una cu Universul.

Se gândi să-și ia zborul spre Saturn și să treacă, așa cum o făcuse de câteva ori în ultimele zile, printre uriașele sale inele. Asta urma să coste ceva bani, dar îi pusese deoparte special pentru așa ceva și...

Simți că e strigat de cineva. Era Matthew, ca de obicei.

Își deconectă Mintul – interfața sa mintală – de la Mindnet. Legătura cu dronele private care survolau Enceladus și care transmiteau de acolo imagini, sunete și senzații către sute de mii de minți de pe Terra dispuse să plătească pentru acest divertisment, fu întreruptă. Se afla din nou în California cea arsă de soare, cu pisica lui în poală. Matthew deja îi intrase în minte.

„Hai, frate, tre’ să mergem dacă vrei s-ajungem la timp. Fetele alea nu așteaptă!“

Se concentră puțin și-l dădu afară din mintea lui pe blondul ăla enervant. Se concentră puțin mai tare, căutând, adulmecând și

reușind în cele din urmă să-i găsească o vulnerabilitate, un loc mai slab apărat al minții prietenului său. Îl lovi direct acolo. Din fața casei se auzi o plesnitură și apoi un strigăt.

– Băi rus împuțit! Iar mă faci să-mi dau palme?!

Nikita izbucni în râs. Se repezi la geam, dar pisica îi sări din brațe, apoi i se împletici printre picioare, așa că rusul căzu cu capul de marginea ferestrei, suficient de tare cât să se zgârie. Bodogăni amuzat pisica și se uită afară. Mai jos cu un etaj, în lumina apusului, blondul privea la el nervos, cu un obraz mai roșu decât altul. Reușise să-l facă să-și dea singur ditamai scatoalca.

– Bravo, mă, eu te grăbesc s-ajungem în club, iar tu te ții de căcaturi de-astea. Câți ani ai, treișpe? Hai, că întârziem! Roșcat împuțit ce ești!

Matthew voia să se prefacă nervos, dar Nikita îl simți imediat: era la fel de amuzat, atâta doar că nu se gândise încă exact cu ce să i-o plătească.

Blondul se zgâi la el de jos.

– Ce-ai de te ții de cap?

– Pisica. M-am împiedicat de ea și era să-mi sparg capul.

– Ahahaha! râse victorios blondul. S-o pupi pe boticul ăla vărgat. O meriți. Și o merită!

Rusul pufni din nou în râs, apoi își luă rapid o geacă pe el și se repezi pe scări în jos, sărind de data asta cu atenție peste pisică. Ținea la ea ca la ochii din cap, de-aia și insistase să-i fie clonată, cu trei ani în urmă. Dar uneori îl scotea din sărite, încurcându-i-se printre picioare când îi era lumea mai dragă. Iar seara asta era una specială. Era ultima lor seară liberă, înainte de a pleca pe cealaltă coastă a Americii. Și voia să profite la maximum.

Săriră amândoi într-un taxi autonom care coborî rapid spre tunelul vidat ce lega Pasadena de Los Angeles. După câteva secunde, fură trimiși cu mare viteză în subteran, pe sub marea aglomerație urbană. În cinci minute, parcurseră cei 50 de kilometri care despărțeau cele două orașe și ieșiră direct în fața unui club din Long Beach. Coborâră din taxi, apoi se îndreptară hotărâți spre poarta clubului, pregătiți să intre.

Un bouncer înalt de doi metri și lat cam tot pe-atât îi privi din cap până-n picioare. Mintul său îi spunea că cei doi puști din fața sa aveau 21 de ani, dar moacele lor de adolescenți îi spuneau cu totul altceva. Plictisit de hackerii de identitate, le făcu un semn din deget.

„Hai, valea, mucoșilor. Până nu vă dau pe mâna poliției.“

Alesese să le vorbească prin Mindnet, deci era loc de negociere, gândi blondul, așa că Matthew îi întoarse favoarea, zâmbindu-i și răspunzându-i tot mintal.

„Frate, să mor io că avem vârsta legală! Intrăm, bem ceva, dansăm puțin și totul o să fie bine și pentru tine! Zece credite nu

strică nimănui, nu? Ți le pot transfera chiar acum.“

Bouncerul se încruntă la ei. Ras în cap și cam ars de soare, cu un tatuaj care-i străbătea jumătate de față, părea total jignit de propunere. De data asta, nu mai folosi Mintul pentru a vorbi cu ei.

– Auzi, băi, puță? Marș de-aici cu gagica ta sau vă sparg pe-amândoi de nu vă vedeți. Hai, ăsta nu e club pentru copii, taratata, valea! Disney e mai încolo!

Le mai făcu un gest cu brațul, privind pe după ei, pentru că se apropiau trei fete care arătau sublim. N-avea timp de toți mucoșii. Blondul încă zâmbea impertinent, așa că bouncerul decise că ar fi cazul să-i dea, totuși, o scatoalcă. Eventual una care să le impresioneze și pe tipele alea.

Deodată, simți că greșește profund. Tinerii din fața lui aveau, într-adevăr, vârsta legală. Tinerii din fața lui puteau intra, într-adevăr, în club. Tinerii din fața lui meritau chiar să fie salutați ca niște vechi clienți, mai ales de față cu fetele care acum erau la doi metri mai în spate.

Le zâmbi transpirat și le deschise ușa.

– Hei, intrați! Mă bucur să vă văd aici. Hai, să rupeți fetele!

Blondul și roșcatul îl priveau fix, rânjind. Îl salutară și ei, apoi trecură liniștiți pe lângă el, oprindu-se de-o parte și de alta a ușii larg deschise pentru a le face loc fetelor. Acestea chicotiră și intrară, urmate de băieți.

Bouncerul rămase nedumerit o vreme, apoi se trezi când veniră următorii clienți. Uitase deja despre ce fusese vorba, așa că-și reluă activitatea.

Înăuntru, Nikita se urcase deja pe un scaun de bar, însoțit imediat de blond. Își luară câte o bere, în ciuda privirilor întrebătoare ale barmaniței.

– Îți dai seama că ăștia se duc jde ore la sală ca să-și pună kile de mușchi pe ei, doar ca apoi să aibă un creier de bibilică? Data viitoare o să-mi iau un tricou cu Jedi pe el, na, să fie pe față!

Matthew nu-i răspunse imediat. Privea atent prin jur, să vadă dacă găsește vreo fată bună de fermecat. Barul în formă de U se afla la parter, în jurul unei curți interioare care dădea spre un imens podium de dans aflat un etaj mai jos, la subsol. Ringul deja se umpluse de tineri care dansau printre luminile laserelor și hologramelor, sub o bubuială care suna ca muzica unui iad metalic. Distracția începea devreme în Los Angeles și dura până dimineața. Ei nu aveau chiar atâta timp la dispoziție.

– Ei, lasă, că alții pun kile de informații pe ei, și creierul le e tot la fel de mic... Și ți-am zis de un milion de ori, nu mă interesează plictiseala aia de Star Wars. Nici remake-ul, nici originalele. Mai ales cu accentul tău rusesc.

Se opri, apoi îi dădu un cot virtual, vorbindu-i prin Mint.

„Fii atent la aia! Băi, ce bine arată! Ce zici, ne băgăm?“

Nikita oftă.

„Da' știu că ești disperat să nu mai fii virgin, tinere padawan! Da, arată bine, dar nu-i de nasul tău. Nu vezi ce gorile are în jur?"

Bruneta la care se holba Matthew avea trăsături asiatice, un păr lung și lucios, niște picioare și mai lungi, dar și patru huidume care stăteau fermecați în jurul ei pe canapelele din lounge, de lângă bar.

Blondul îi răspunse plictisit.

„Am crescut la Fermă, izolat de restul lumii, rusule. Ca și tine, de altfel. Și dacă mă mai faci padawan, te bag undeva. E singura noastră noapte de distracție adevărată și n-aș vrea s-o ratez. Tipa aia e perfectă, iar de gorilele din jurul ei nu-mi pasă. Exact ce vorbeam – ce, ție ți-ar fi frică de niște bibilici?"

„Aha, deci de tine vorbeai cu kilele alea de informații degeaba, nu?", îl șicană roșcatul.

Matthew pufni în râs, îi arătă degetul mijlociu, apoi își aranjă cămașa pentru a se duce spre brunetă. Aceasta tocmai se ridicase, urmată de prietenii ei, și cobora spre ringul de dans. Blondul ridică o sprânceană, dar își asumă riscul. Lăsându-l pe Nikita singur la bar, le luă urma. Câteva momente mai târziu, se afla în mijlocul învălmășelii de trupuri în mișcare, urmărind-o pe brunetă așa cum își urmărește vânătorul prada.

Rusul ridică din umeri. Pentru el, sexul virtual fusese deocamdată de ajuns. Chiar nu avea chef să se complice cu relații interpersonale pentru care nu fusese antrenat. În izolarea de la Fermă, alături de ceilalți telepați din naștere, se îndrăgostise o singură dată, dar Ea îi refuzase avansurile, iar asta-l dusese în pragul depresiei. Să fie sănătos blondul, dacă vrea să se ardă, n-are decât... Se concentră la berea lui. A doua.

Matthew se rupea acum în figuri pe ringul de dans, făcându-și loc printre matahalele de care era înconjurată bruneta. Profitase de înghesuială să ajungă chiar lângă ea, încercând să-i atragă atenția. Și se părea că reușea, pentru că ochii ei migdalați se ațintiră de câteva ori asupra lui, ba chiar o dată îi zâmbi încurajator. Dacă n-ar fi fost ilegal, i-ar fi intrat în minte să vadă ce gândește despre el. Fusese însă instruit de Profesor să nu facă niciodată așa ceva.

Încurajat, începu să danseze și mai abitir, amestecând mișcări diferite pe care le învățase cu o seară înainte, descărcându-și direct în minte pașii. În timpul nopții, creierul își crease căile neuronale potrivite, iar acum era pregătit să-i miște membrele ca unui dansator de elită. Se făcu ceva loc în jurul lui.

„Hahaha, să vezi cine și-o pune în seara asta!", își tachină el prietenul. „Ia să-ți arăt cum se face!"

Rusul se întoarse pe scaunul de bar și se aplecă să vadă mai bine scena. Bruneta părea într-adevăr fermecată. Matahalele din

jurul ei, nu prea. Se gândi să-i spună lui Matthew să fie atent, însă era deja prea târziu.

Blondul îl lovi, din greșeală, pe unul dintre ei. Zdrahonul îl împinse nervos mai încolo, luându-l prin surprindere și făcându-l să se împiedice de un alt culturist. Acesta, la rândul lui, înjură și-l împinse și mai puternic, cu ambele mâini, într-un alt hăndrălău, aflat exact lângă brunetă. Matthew încercă să evite matahala, dar tot ce reuși fu să cadă peste fată, culcând-o la pământ.

Bruneta, care până atunci îi zâmbise, țipă scurt, mai mult din cauza surprizei. Blondul de deasupra ei era mai speriat ca ea acum și încerca să bâiguie niște scuze. Dar asta nu dură mult, pentru că zbură în aer, ridicat de guler de una dintre matahale.

– Băi janghină, pe bune?! Ia să-ți aranjez eu fața...

Culturistul își strânse pumnul, ținându-l cu cealaltă mână pe blond, care rămăsese cu gura căscată. Apoi, matahala își împinse pumnul prin aer și-i pulverizează nasul, trimițându-l patru metri mai încolo, la pământ. Ceilalți dansatori, care până atunci ignoraseră încăierarea din cauza zgomotului, se dădură speriați la o parte. Blondul aterizează pe spate, făcut knock out.

Alte două matahale se aruncară asupra lui și-l luară la șuturi, în timp ce bruneta încerca să se ridice de jos, urlând la ei să-l lase în pace. Se părea că soarta blondului era pecetluită: avea parte de sex, dar nu cum și-ar fi închipuit.

Deodată, cei doi se opriră, apoi se ridicară de pe blond, uitându-se tâmp unul la altul. Primul îi trase un pumn în plină figură celuilalt. Acesta îi răspunse și el cu un pumn. În câteva clipe, se luară la bătaie în toată regula, iar ceilalți începură și ei să se încaiere, într-un meleu general care cuprindea întregul ring de dans.

Printre toate aceste trupuri care se loveau nebunește unele pe altele se strecură un rusnac lungan și pistruiat. Îl trase apoi pe prietenul său ca pe o cârpă, pe sub bătăușii care-și vedeau în continuare de cafteală.

Când mai avea câțiva pași până la ieșire, muzica se opri, lumina se aprinse, iar în difuzoare sună alarma de hacking mintal. Djin, sistemul de inteligență artificială american, identificase spargerea Minturilor celor din club, iar acum aplica procedura de urgență. Legătura la Minturi a lui Nikita fu întreruptă, așa că de data asta era pe cont propriu.

În spate, bătaia încetase, iar gloata se holba acum la cei doi băieți opriți în fața ușii. Blondul abia își revenea în simțiri, în timp ce roșcatul zâmbea încurcat.

„Frate, e timpul s-o ștergem de-aici. Urgent!“

Matthew îi răspunse tot mintal, pentru că avea gura plină de sânge de la lovitura matahalei.

„Așa rău e? Am marcat ceva? Că nu mai știu...“

„Ai marcat de nu te-ai văzut...“

Împinse de ușa clubului, să iasă. Gloata, ca la un semn, începu să urle. Apoi năvăli spre ei pe scările dinspre ringul de dans.

Blondul se trezi subit și țopăi pe ușă afară, sărind într-un picior. Roșcatul ieși în urma lui, apoi, privindu-l fix pe bouncerul luat din nou prin surprindere, îi dictă direct în creier, fără să mai aibă nevoie de Mint.

„Oprește-i! Cu orice preț!“

Fugeau acum, cu chiu, cu vai, spre stația de drone-taxi autonome, lăsând în spatele lor un nou caft generalizat, de data asta implicându-l pe bouncerul uriaș și pe cei care ieșeau din club, cărora le zbura măselele pe rând. Seara lor în oraș se terminase prost, dar râdeau ca doi nebuni, în timp ce drona urca automat prin aer, spre dronoportul aflat în centrul orașului.

– Hahaha, asta e mai tare decât sexul! urlă Matthew, în timp ce naniții din sângele său începeau să-i oprească sângerarea, să-i anestezieze nasul și să-i repare urmele bătăii încasate.

Nikita se umflă ca o gorilă și-l imită pe bouncer, dar cu accentul lui rusesc.

– Habar n-ai despre ce vorbești, băi, *puță*! Virginule!

Drona gonea acum prin aerul serii, zdruncinată de hăhăielile lor. Treptat, se liniștiră și se uitară în jur, cuprinși de nostalgie. Ultima lor seară în Los Angeles nu fusese cum se așteptaseră, dar avea să le rămână mereu în minte.

În fața lor se întindea orașul care își revenea cu greu din criza anilor patruzeci. La apogeul dezvoltării sale, Los Angelesul adăpostise și opt milioane de oameni. Apoi venise falimentul industriei tradiționale de film, urmat, ca într-o furtună perfectă, de Marele Cutremur care devastase zona, omorând peste o sută de mii de oameni și culcând la pământ o treime din oraș.

Acum, L.A. era doar o fantomă a gloriei trecute, dar renăștea pe zi ce trece. Vechile cartiere părăsite erau dărâmate și înlocuite de succesiuni de clădiri circulare de câteva etaje, cu parcuri în mijlocul lor și grădini limitrofe. Rând pe rând, NASA, GBM și alte corporații uriașe investiseră din nou aici, pentru a profita de pe urma marilor zone demolabile și a prăbușirii prețurilor.

Dacă-și foloseau lentilele digitale înglobate de la naștere în ochii lor, puteau vedea în fundal luminile Altadenei, cartierul de la poalele munților, plin de vile izolate cu piscine. Își petrecuseră acolo cea mai mare parte a vieții, pentru că Ferma era sus de tot, la marginea pădurii. În stânga ei, clădirile JPL se înălțau semețe, rod al investițiilor de miliarde de dolari primite de NASA pentru a face față competiției cu chinezii.

Imediat sub Altadena începeau cartierele noi de bloculețe și grădini, construite peste tunelurile de transport subteran. Toată zona era verde, de un verde incredibil până în urmă cu doar zece ani, când statul investise în sfârșit în câteva uzine de desalinizare a apei de mare, iar irigațiile prin picurare reușiseră să curme

avansul deșertului. Inclusiv culmile munților San Gabriel erau acum din nou verzi, întregul parc național fiind străbătut de mii de furtune îngropate care aduceau apa curată la rădăcinile copacilor, prevenind astfel reapariția incendiilor care devastaseră zona până în urmă cu câțiva ani.

De altfel, toate autostrăzile fuseseră desființate și mutate în subteran, deasupra lor fiind amenajate parcuri. Culoarele de zbor ale dronelor urmăreau aceste parcuri, pe mai multe niveluri de înălțime, pentru a evita accidentele.

Matt îi arătă cu degetul lui Nick șirul de drone aflat fix deasupra lor.

„Ia zi, care dintre noi poate intra în mai multe minți în fix zece secunde?!“

Nick îi ținu răma șagul, așa că-și închise ochii și se puse pe sărit din Mint în Mint, apoi chiar din minte în minte, fără a mai avea nevoie de interfețele mintale purtate de cap de oameni. Întrecerea presupunea că sunt în stare să treacă de firewallurile mintale fără a fi detectați din nou de sistem. Părea imposibil pentru un hacker normal. Dar ei nu erau așa ceva.

În zece secunde, terminase întregul șir de treizeci de drone de deasupra lor. Tot în zece secunde, știa deja că Matt reușise să pătrundă în mințile a patruzeci de oameni, aflați în șirul de dedesubt. Acesta jubila.

Îi șuieră printre dinți.

– Ei, bine că ești tu deștept! Dar eu nu le-am dat doar un bună-ziua, Matt. Le-am indus și imaginea unor focuri de artificii. Ia uită-te la ei!

Matt își ridică privirile. Oamenii aflați în dronele de deasupra lor priveau fascinați către un spectacol care nu exista, oftând de uimire. Îl pufni râsul.

– O s-o pățești într-o zi, Nick. O s-o pățești, rus nebun!

Se apropiau acum de centrul Los Angelesului, așa că puteau admira în sfârșit marele oraș aflat în reconstrucție. Se aplecară să vadă mai bine.

În ciuda revirimentului din suburbii, centrul era încă un imens șantier. De data asta, nimeni nu-și mai asumase niciun risc – consorțiile care reconstruiau L.A.-ul regândiseră zgârie-norii pentru a rezista unui cutremur de 9 Mw, iar zonele în care își pierduseră viața mii de oameni erau acum înlocuite de parcuri acoperite cu structuri de Trelcogel, birourile și mallurile aflându-se în subteran.

Trelcogelul, un material sintetizat pe Marte pentru a proteja serele astronauților, fusese adaptat la condițiile de pe Terra. Aici, el proteja de căldura ucigătoare centrul de beton al vechilor orașe, schimbându-le pentru totdeauna aspectul. Alcătuit din mii de fâșii extrem de subțiri, materialul era transparent, elastic și bun conducător de electricitate, fiind în același timp folosit drept

protecție și furnizor de energie. Cu el se acopereau, în general, străzile centrale, formând ceva ca o pânză semitransparentă între clădiri, la circa zece metri deasupra solului. O soluție care transforma din păcate orașele vechi în niște mușuroaie de furnici cu aer condiționat, în care stelele nu se mai puteau vedea, iar cerul era înlocuit de un acoperiș luminos, dar nedefinit.

Dar de aici, de unde erau ei, puteau vedea stelele, rămânând fixe deasupra celorlalte lumini ce se urmau una pe alta prin culoarele prestabilite de peste oraș. Se liniștiseră între timp. Nick rupse primul tăcerea.

– Știi, când am fost adus aici, m-ați privit cu toții ca pe un străin. Apoi mi-ați devenit, treptat, familie. Acum, că plecăm pe cealaltă coastă, oare vom rămâne la fel?

Matt îl privi printre zulufii blonzi care i se încolăceau în fața ochilor.

– Noi doi vom rămâne prieteni pentru totdeauna, deșteptule! Dar ceilalți, nu știu... așa cum a zis și Profesorul, *noi suntem o altă specie*.

Nick ar fi vrut să mai facă o glumă, dar deja nu mai era cazul.

– Da... Până acum am văzut lumea de la distanță. Nu pot să spun neapărat că-mi plac oamenii. Sunt atât de goi pe dinăuntru... Chiar crezi că ne vor accepta așa cum suntem?

– Și dacă n-o fac, Nick, le vom da de ales? râse Matt.

– Da, vom fi nevoiți s-o facem. Altfel am trăda tot ce ne-a învățat Profesorul. Avem o putere mare, iar odată cu ea, avem și o responsabilitate pe măsură.

– Mă bucur că reciți pe de rost cuvintele lui, prietene. Cum ai văzut, oamenilor nu le place să se joace alții cu mințile lor. Așa că eu cred că vom avea, de fapt, nevoie unul de altul mai mult ca oricând de acum încolo.

Roșcatul oftă, mutându-și privirile de la Matt spre ce vedea afară.

– Dă-ți cuvântul că vom rămâne prieteni pentru totdeauna, Matt!

– Sigur, boule! Hai, uite că aproape am ajuns!

În tot acest labirint de lumini și de parcuri mai întunecate se profila treptat silueta unei clădiri imense, spre care se îndreptau. Era dronoportul de pe acoperișul clădirii Emaar Tower. Înalt de 90 de etaje, turnul construit de arabi arăta ca un trunchi uriaș de copac, cu câteva ramuri pline de luminițe. Ziua, puteai vedea că era acoperit de verdeață de sus până jos.

Drona coborî rapid și apoi ateriză lin pe acoperiș. Acolo îi aștepta unul dintre mulții agenți în preajma cărora crescuseră – înalt, la costum, cu logoul minuscul și auriu alcătuit din trei cercuri concentrice pus discret pe rever.

– Ați făcut-o de oaie, băieți! Profesorul nu e deloc fericit. Așa că nu veți merge cu racheta la Dome City.

– Merge și hyperjetul, răspunse, indiferent, Matthew.

– Nici. O să luăm hyperloopul.

– Cee?!

Chiar atât de dur trebuia să fie Profesorul? Să ajungă pe Coasta de Est atât de încet? Dar nu mai era nimic de făcut, așa că îl urmară pe agent în holul lifturilor. Mai aveau de așteptat până să ajungă în spațiu. Deocamdată, trebuia să-și înceapă călătoria pe sub pământ.

Lifturile îi duseră cu repeziciune la stația de hyperloop situată la subsolul turnului, una dintre principalele stații de pe linia care lega Los Angeles de San Diego, apoi de Phoenix, Dallas, Atlanta și Washington, cu ramificații spre toate marile orașe americane de pe traseu. 4800 de kilometri parcurși în doar opt ore, cu tot cu opriri, printr-un tub din metal transparent care oferea un sentiment formidabil, de zbor la mică înălțime deasupra întregii Americi.

Terminalul subteran al hyperloopului era o combinație de dantelărie albă de piatră și structuri de bambus care susțineau sute de arbori – o adevărată oază aflată sub pământ, luminată ziua de soare prin niște fante special gândite, situate în jurul Emaar Tower, așa cum doar arabii știau să construiască.

Cei doi tineri nu mai fuseseră niciodată aici, așa că se holbau la ce reușiseră să facă inginerii și arhitecții cu doisprezece ani în urmă.

– Ha, crezi că de-asta ne-a trimis Profesorul cu hyperloopul? Să vedem și noi America de la firul ierbii? întrebă Nikita.

Blondul, care reușise să-și șteargă sângele de pe față, îi răspunse mormăind.

– Mă, nu știu. N-am putut intra niciodată în mintea lui. De fapt, abia aștept să-l cunosc personal. Dacă nu era el, ciudații ca noi, cu implanturi mintale din naștere, *telepații*, am fi fost deja exterminați. Știe el mai bine ce și cum.

Nikita încuviință. Abia aștepta să-l cunoască pe Profesor, cel care-i educase de la distanță atâta amar de vreme. Dar îi era și dor, în același timp, de senzația de lipsă totală de griji de la Fermă.

– Crezi că ne vom întoarce vreodată acolo, Matt?

Blondul tocmai se urca în tren, în urma agentului. Se opri pentru un moment în cadrul ușii, apoi se întoarse, privind în jur.

– Știi, Nick, cred că ne va fi mereu dor de Fermă. Dar acum e timpul să trecem la alt nivel. Crezi că Ferma e mediul potrivit în care să stăm la nesfârșit?

Rusul se uită la moaca spartă a prietenului său și ricană.

– Nu știu, Matt. Dar, după cum arăți, s-ar putea să ne pară rău.

Blondul intră în sfârșit în tren, făcându-i loc și zâmbindu-i plin de speranță, cum numai tinerii de optsprezece ani sunt în stare să o facă.

– Lumea asta a secolului douăzeci și unu este minunată, prietene. Iar noi o vom face și mai bună. Ce-altceva ar putea să se întâmple?

SOMETIMES I WISH I WAS DEAD

Zagan, joi, 9 mai 2058, 3:00 AM UTC (Coordinated Universal Time)

Ali Mahdi Hussein se trezi transpirat.

– Sara, Sara!

Privi îngrozit în jur. Era întuneric, iar tot ce putea auzi era fâșâitul aproape imperceptibil al aerului condiționat montat pe un perete în partea cealaltă a încăperii. Era singur în cameră, gol, în patul său militar. Coșmarul din care tocmai se trezise era doar atât: un coșmar.

Închise din nou ochii, încercând să-și calmeze bătăile inimii. Trecuseră douăzeci și cinci de ani de când Sara îi fusese ucisă, iar el tot o mai visa. Chipul începuse să i se estompeze, iar fața fetiței lui, Leila, nici măcar nu și-o mai putea aduce aminte. Durerea rămăsese la fel, însă, adânc îngropată în sufletul lui. Din când în când, ieșea la suprafață sub forma unor vise în care fetele lui mureau din nou, ucise de Califat și de americani. Un coșmar care-l bântuia din ce în ce mai des și care devenise din ce în ce mai obositor. Măcar îi ținea trează ura.

Era ora patru dimineața în Zagan, mic oraș aflat în vestul Poloniei.

Se ridică brusc din pat, rămânând pentru câteva clipe cu capul în mâini, pe marginea lui. Asta era ziua în care urma să înceapă sfârșitul. Pentru asta muncise atâția ani. Pentru Sara. Pentru Leila. Ca să le răzbune, să-i pedepsească și să-i distrugă o dată pentru totdeauna pe cei care le omorâseră.

Se ridică și se duse cu pași mărunți spre baie. Spre deosebire de camerele soldaților din baracă, a lui avea toaletă proprie. Se privi în oglindă, în timp ce-și peria cu îndârjire dinții cu pastă de dinți. La cei 44 de ani ai lui, chipul său de irakian începuse să i se brăzdeze de riduri. Firele albe de păr erau tot mai dese în barba sa îngrijită, iar tâmplele îi erau deja albe. Îl salva tunsoarea militară, foarte scurtă, și faptul că ducea o viață extrem de simplă și de calculată.

Se privi direct în ochi, încercând să se convingă că avea tot ce-i trebuia pentru a trece la fapte. Așa părea.

Închise apa, se șterse cu un prosop, apoi se întoarse în cameră, unde începu să facă, în continuare complet gol, niște exerciții de întindere a mușchilor. Faptul că nu purta haine îl relaxa, îl desprindea cumva mintal de toate restricțiile pe care trebuia să le ducă zi de zi printre americani. Își efectuă exercițiile în tăcere, minute în șir, concentrându-se asupra fiecărui mușchi în parte, apoi le repetă tot mai repede, până când începu să obosească. Se ridică din nou, gâfâind.

Intră înapoi în baie, dădu drumul la duș și intră sub jet. Apa era rece și-l făcu să tremure, dar apoi își impuse să-i placă, așa cum făcea în fiecare dimineață. Cu ochii închiși, sub stropii care-i cădeau peste față, simțea că este exact în zona în care trebuia să fie. Apa se încălzi în sfârșit, apoi deveni fierbinte, suficient de fierbinte încât să-l doară. Era suficient. Ieși din cabina de duș, apoi se apucă să se îmbrace cu aceleași gesturi calculate în uniforma militară americană.

După mai bine de două decenii petrecute în armată, avea gradul de maior. Nu putea spera, ca musulman, să urce mai sus în ierarhie. Dar acest grad îi fusese de ajuns pentru a obține accesul dorit.

Își luă rucsacul pregătit cu o zi înainte, apoi deschise ușa. Aruncă o ultimă privire în încăperea pe care o lăsa în urmă. Tot atâția ani de muncă, de umilință, de răbdare. Gata, fusese destul.

Păși apăsat pe culoarul care delimita camerele ofițerilor din baraca 16 a imensei baze americane din Zagan. Lumea dormea adânc, mai erau doar câteva ore până când se dădea trezirea în unitate. Ieși afară și trase aer în piept – aerul răcoros și parfumat al pădurilor Poloniei îi încânta întotdeauna nările.

Era frig și ploua mărunt peste Zagan, dar asta nu-l făcu să caute adăpost. Fu salutat scurt de una dintre santinele, căreia îi răspunse la salut. Era o poloneză blondă, mamă singură cu doi copii, pe care apucase să o placă suficient de mult încât să se combine cu ea. Evident, pentru el fusese doar o descărcare sexuală. Și o stratagemă să se țină departe de suspiciunile sistemelor de inteligență artificială pe care se bazau atât americanii, cât și polonezii. În definitiv, un musulman cu acces atât de mare la sistemele IT era un pericol. Nu și dacă musulmanul în cauză era, de fapt, ateu, bea alcool și se combina cu mame cu doi copii. Până la urmă, se dovedise că sistemele de inteligență artificială nu erau mai inteligente decât oamenii, atunci când hackerul știa regulile după care funcționau și le reprograma după voie.

Pentru Hanna, el fusese mult mai mult, iar faptul că nimerise să fie de gardă tocmai când ieșea el din cazarmă la ora patru și jumătate dimineața o bucură. Știa că el urma să zboare în Albania, unde se ocupa de niște copii care altminteri ar fi fost pierduți, iar pentru asta-l iubea și mai mult. Și cu copiii ei se

purta extraordinar – chiar spera că o să decidă, cândva, să le fie tată.

Ali se opri lângă ea și o sărută pe buze. Cu ochii închiși, încercă să-și amintească de Sara tinereții lui. Poloneza fremătă sub sărut, apoi îl împinse ușor.

– Ne vedem luni, Ali! Drum bun!

Ali zâmbi și dădu ușor din cap. Își văzu de drum. Nu reușise să și-o imagineze pe Sara, soția lui, în timp ce o sărutase pe Hanna, iar asta-l întristase. O ura pe poloneza asta la fel de mult cum îi ura și pe ceilalți pe care-i lăsase în spate.

La ieșirea din cazarmă îl aștepta o dronă autonomă de transport aerian. Se înălță rapid, spre aeroportul militar de unde urma să ajungă în Albania. Privi în jos, spre imensa bază, plină de sute de tancuri poloneze și americane, mașini blindate de infanterie și drone terestre. Totul era pregătit.

Ploaia și întunericul îl împiedicară să mai vadă altceva, așa că se făcu comod în scaun. Se uită la ceasul său militar vechi, dar de încredere. Mai erau doar câteva ore până când totul urma să se pună în mișcare. Cumva, nici el nu știa de ce, își aminti de Azam, puștoaica pe care o folosise în München, cu doisprezece ani înainte. Naivă și credulă ca poloneza pe care o lăsa în urmă. Dar fără ele n-ar fi reușit să-și ducă la îndeplinire planul.

Curios cum femeile jucaseră un rol vital în tot ce făcuse în viață. Să se acuze oare că se folosea de ele fără nici cele mai mici scrupule? Nu. Trecuse de mult de momentul ăsta. Așa cum murise Azam, după ce-i dăduse pungile cu naniți, așa urma să moară și poloneza.

Drona aterizase pe aeroportul militar, unde era așteptat de un avion de transport. Fu scanat rapid de un robot, apoi se urcă în navă. Era singur, așa cum fusese în toate misiunile lui din Albania. Guvernul american dorea să țină secret faptul că imamul cunoscut sub numele de Ali al-Albani era finanțat de ei, așa că singurii care-l vedeau pe traseu erau, în general, doar roboții și sistemele autonome de scanare a identității.

Avionul se ridică în aer.

Era o liniște amețitoare în avionul cu propulsie electrică. În cabină, pilotul moțăia, neavând practic nimic de făcut – sistemele autonome se ocupau de tot. În jurul lui Ali se aflau containere cu provizii destinate bazei militare americane din Albania. Și el era, la rândul lui, doar o marfă pentru sistemul care funcționase ca uns timp de decenii. Un sistem pe care acum era momentul să-l distrugă.

Privi din nou la ceas, în timp ce-și conectă interfața Mint la camerele video ale avionului. Putea vedea tot ce era sub avion, ca și când podeaua acestuia ar fi dispărut, iar el s-ar fi deplasat singur prin aer. Treceau chiar pe deasupra unității militare, care

era la vreo doi kilometri dedesubt. Apăsă pe ecranul ceasului, deschise o aplicație, apoi dădu rapid niște comenzi.

Brusc, pământul se aprinse de străfulgerări de lumină. Baza americană de la Zagan, plină de tehnică militară și de mii de oameni, sărea în aer. Mai întâi, depozitele de muniție. Apoi, rezervoarele de combustibil. În cele din urmă, barăcile pline de soldați care dormeau.

Avusese tot timpul din lume să umple baza de încărcături explozibile imposibil de detectat. Dar trebuia să testeze cumva sistemul, altfel decât pe animale, cum făcuse în Albania. Iată, funcționa și cu oameni.

Pilotul dormea de-a binelea în cabină. Sunetul exploziilor de sub ei nu răzbătea prin aerul lichid.

Își mai privi o dată ceasul. Și apăsă încă o dată pe ecran.

Pe poloneză o omorî ultima. O poziționase chiar lângă Comandament.

Nu simți nimic în timp ce făcu toate astea. Era calm, liniștit, în avionul silențios care-și vedea de drum spre Albania. Răzbunarea lui abia începuse.

Inșallah.

A QUESTION OF TIME

Întâlnirea

Berlin, joi, 9 mai 2058, 21:30 PM UTC
(Coordinated Universal Time)

Diane Cérès își reprimă cu greu un fior de frig. Taiorul său șic nu făcea față vântului rece venit dinspre hyperjetul tocmai aterizat, iar faptul că ieșise din căldura salonului VIP prea devreme începea deja să o enerveze. Ploaia măruntă care i se izbea de obraji nu ajuta nici ea. Și-ar fi dorit să aibă acum o dronă-umbrelă, însă gadgeturile astea nu aveau voie pe pista de aterizare, așa că își strânse brațele și se resemnă. Se uită la ceasul care indica ora 23:30, ora Berlinului. Mai era puțin.

Miji ochii, între două rafale de vânt, pentru a vedea mai bine dacă ușa avionului privat se deschisese deja. Reflectoarele puternice ale aeroportului transformaseră noaptea în zi, dar tot nu reușea să distingă foarte bine siluetele care se agitau pe scara lipită de avionul chinezesc.

„Zoom-ul de la lentile ar fi fost perfect acum...“, oftă ea. Încercă să se calmeze. Că mai dura un minut, două, conta prea puțin. Important era că omul pe care-l aștepta venise până aici, iar ea reușise să-și joace cărțile atât de bine, încât să fie trimisă să-l întâmpine. Să poarte acum niște lentile digitale de contact și o interfață Mint interceptabilă ar fi fost sinucidere curată. Trebuia să se mulțumească cu propriii ochi.

„Allons, calme-toi!“, își spuse, din nou, închizând ochii și respirând adânc. Răsuflă ușor, deschizând treptat pleoapele. Ochii ei verzi se măriră un pic la vederea omului pe care-l vâna deja de un an, apărut acum în ușa avionului. Instantaneu, un zâmbet larg îi apăru pe față, iar mintea ei intră automat în modul de luptă – cel cu care se obișnuise în ultimii patru ani.

Shang Ning, un chinez între două vârste, scund și cu ochelari eleganți cu ramă neagră, coborî încet treptele scării mobile și se îndreptă către roșcata superbă care-l aștepta la câțiva metri de avion, indicându-le discret bodyguarzilor săi să rămână în urmă.

„Deci așa arată asistenta lui Tom... Hm! N-o duce rău bătrânul...“

Remarcă imediat că femeia de douăzeci și ceva de ani nu purta lentile digitale, iar asta-l mură, dar nu peste măsură. În definitiv, Tom Rast, sau Tom Arran, cum suna numele său oficial, era recunoscut pentru precauția sa aproape paranoică, iar faptul că avea încredere să o trimită pe asistenta lui să-l întâmpine nu însemna defel că ar fi lăsat garda jos.

Cele câteva clipe de care avu nevoie să se apropie de ea îi fură suficiente pentru a primi mintal informațiile necesare despre femeia care îl aștepta.

– Diane Cérès? Încântat de cunoștință!

Diane Cérès, vârsta de 25 de ani, născută în Franța, voluntară în Avanpostul Libian timp de doi ani, apoi parte a echipei de administrare a proprietăților imobiliare ale Societății GBM în Europa. Avansată de jumătate de an pe poziția de asistent personal al lui Tom și devenită, dacă nu amanta acestuia – pentru că Tom era oricum un bătrân recunoscut pentru decență – confidenta sa. Privind-o, Ning își reprimă o tresărire. Nu doar că era răpitor de frumoasă, dar ochii ei îl sfredeleau cu o putere pe care nu o întâlnise la multe alte femei.

– Wang Ning, plăcerea e de partea mea. Tom vă așteaptă.

Diane zâmbi larg și-l privi pe Ning direct în ochi. Îi plăcea să le facă asta bărbaților, fără a-i privi atât de insistent încât să-i stânjenească, dar suficient de mult încât să-i zăpăcească. Verdele profund al ochilor ei ajuta, iar ea era perfect conștientă de acest atu. Știa care era adevăratul lui nume de familie, Shang, dar i se adresase pe numele său de acoperire. Își repetase de câteva ori asta în minte, de teamă că s-ar putea să greșească și să se dea de gol. Reușise să treacă de primul examen.

– Ați avut un zbor OK, sper?

Ning zâmbi, în timp ce o urmă pe franțuzoaică spre salonul VIP.

– Da, a fost în regulă. Sunt mai degrabă un om de birou, zbor destul de rar, așa că mi-e încă destul de greu să mă obișnuiesc că ajung în mai puțin de două ore din Shanghai în Europa. Dar astea-s timpurile, ce pot să zic...

Dacă ar fi folosit o rachetă de afaceri, ar fi ajuns în jumătate de oră. Dar Ning alesese să nu bată prea tare la ochi – rachetele private erau atent monitorizate, chiar mai atent decât hyperjeturile.

– Da? Eu sunt exact la polul opus, zâmbi Diane. Aș înnebuni dacă ar dura ca pe timpuri – zbor de trei ori pe lună peste Ocean, iar dacă ar trebui să-mi pierd o zi întreagă pe avion m-aș sinucide. Din păcate, nu suport rachetele de afaceri. Așa că hyperjetul e dragostea mea, clar! izbucni ea într-un râs cristalin.

Intrară în salonul VIP, apoi îl traversară către limuzina care-i aștepta la ieșire.

– Mașina ne așteaptă afară, dacă e OK, putem merge chiar acum, fără alte formalități, spuse Diane, indicându-i lui Ning să treacă prin detectorul de identitate. Am ales să parcurgem distanța până la destinație la sol, e puțin cam prea puternic vântul pentru un Airlimo, ne-ar zgâlțâi destul de tare.

Ning îi replică amuzat.

– Da, cine și-ar fi închipuit că, în 2058, mașinile zburătoare la care visam când eram copil o să fie niște banale drone cu elice, atât de sensibile la vânt...

Senzorii aeroportului identificaseră deja persoanele care intrau în Germania: Wang Ning, afacerist chinez implicat în construcția Avanposturilor africane, însoțit de bodyguarzii săi. Miile de informații disponibile online despre fiecare dintre ei fură analizate într-o clipită de sistemul de inteligență artificială de un MegaBrain (un milion de creiere umane). Rezultatul era pozitiv. Puteau trece.

Ning o urmă pe franțuzoaică. Se simțea ciudat, de parcă nu-și putea controla atât de bine gesturile și vorbele în preajma ei. Era nu doar frumoasă, ci și elegantă, fină, feminină. Oare-i întinsese Tom o capcană? Folosea parfumurile cu feromoni utilizate în spionaj? Senzorii săi de pe tâmple nu detectau nimic, iar Mintul îi arăta că totul era în regulă. Trase aer în piept și încercă să se concentreze. Diane îi făcu un semn cu mâna să intre în limuzina care-și deschisese automat ușile către ei.

Se așezară amândoi pe bancheta din spate, apoi limuzina fără șofer demară către destinația afișată pe ecranul din fața lor, care ținea loc de parbriz – o vilă izolată din orașul Sachsenhausen, aflat la 30 de kilometri depărtare, la nord de Berlin. Bodyguarzii lui Ning se aflau deja în două SUV-uri aflate în fața și în spatele Mercedesului, iar el remarcase și faptul că două motodrone de protecție porniseră la drum sincronizat cu plecarea lor. Nu comandase mai multă protecție, pentru că acoperirea sa de om de afaceri putea fi pusă sub semnul îndoielii de sistemele de contrainformații germane. Și-așa, faptul că Tom îl adusese cu hyperjetul din China era o măsură la marginea normalității. Dar treburile erau urgente și nu puteau risca să comunice în alt fel decât față în față. Soarta lumii atârna de asta.

Mercedesul luxos aluneca acum pe șosea, mașinile de însoțire integrându-se apoi traficului autonom intens de pe centura Berlinului. Cum se plătise extra, aveau prioritate maximă față de restul vehiculelor, care se dădeau la o parte automat. Deși rulau cu peste 300 km/h, în mașină nu se simțea nimic, nu se auzea nimic, în afară de o foarte discretă muzică ambientală.

Ning încercă să-și adune gândurile, privind oarecum absent la zecile de mașini care rămâneau rapid în urmă. Diane sparse însă

tăcerea.

– Vom ajunge în vreo zece minute la destinație, Sachsenhausen e la doar câțiva kilometri de Berlin. Din păcate, orașul s-a extins mult, iar traficul e cum e...

Ning schiță un surâs.

– Aici e parfum față de Shanghai, sincer. Oricâte autostrăzi am face, oricâte linii de metrou, oricâte tuneluri de mare viteză, oricâte linii de drone de transport am adăuga, chiar și cu toate autonomele și dronele de transport din lume, nu pot face față la patruzeci de milioane de oameni. N-au cum. Aici...

– Aici sunt doar șase, într-adevăr, zâmbi Diane. Cu tot cu suburbiile, ceea ce e chiar ceva ieșit din comun. Știu nemții să-și organizeze țara... La noi, la Paris, suntem vreo cincisprezece milioane, dar e haos. Sistemul automat de transport se strică aproape zilnic. De-asta iubesc eu Germania. E totul mult mai ordonat.

– E perfect că măcar un francez iubește Germania, glumi Ning.

Diane râse din nou încântător, cum numai o franțuzoaică roșcată știe să facă. Ning îi remarcă și pistruii de pe față, dar apoi își mută privirea înapoi spre geam. Parfumul ei discret îi trezea amintiri pe care le credea de mult uitate.

– Toată lumea se ceartă, spuse ea, dar eu sper totuși că rațiunea va învinge. Am mai trecut prin așa ceva acum patruzeci de ani, nu? Chiar dacă politicienii se urăsc și incită la ură, oamenii de rând s-au cam săturat de manevrele lor.

Trebuia să-l facă cumva să vorbească, să vadă totuși ce se ascunde în spatele măștii de om de afaceri.

Ning dădu aprobator din cap, privind spre zgârie-norii aflați în nord-vestul Berlinului, unii dintre ei mai înalți de 700 de metri, dar tot niște pigmei față de cei din Shanghai, care depășeau regulat un kilometru înălțime. Imensele clădiri luceau fantomatic prin noaptea umedă, pentru că vegetația de pe ei era modificată genetic să fie fluorescentă. Economie masivă de energie pentru a lumina noaptea. Ar fi trebuit să aplice asta și la Shanghai, se gândi el.

Pe cer, șiruri de luminițe mișcătoare marcau culoarele de zbor pentru drone, ca niște semnale Morse curgând pe direcții bine stabilite pe deasupra orașului. Unii nu se temeau să fie zgâlțâiți de vânt, se pare.

Societatea încercase să facă aici unul dintre orașele circulare din Europa, dar fără succes. Ceea ce trebuia să fie un exemplu de raționalitate germană sfârșise într-un eșec, din cauza guvernului de extremă dreapta instalat cu un deceniu în urmă. Acum, că verzii erau din nou la putere, discuțiile se reluaseră, însă Berlinul se extinsese prea mult în anii de avânt economic, iar Societatea trebuia să găsească alt loc pentru noul oraș. Dar existau speranțe.

– Eh, e multă retorică inflamată. Asta nu e bine pentru afaceri, din păcate. Ai văzut ce s-a întâmplat în Polonia? E incredibil, incredibil. Dar vom vedea...

Ning se făcea că nu știa mai multe. În definitiv, atât el, cât și Tom jucau cu mare atenție niște roluri. El era un om de afaceri chinez din domeniul construcțiilor, iar Tom Rast, sub numele public de Arran, era un miliardar american refugiat în Europa, cu investiții masive în orașele circulare construite de chinezi prin toată Europa. Șarada ținea de ani buni, dar Societatea avea probleme din ce în ce mai mari să țină totul secret.

„E prea multă lume implicată", gândi Ning. „Iar idioții de politicieni riscă să strice tot, dintr-un orgoliu absolut imbecil."

– Am văzut, e tragic. Nu știe nimeni dacă e mâna teroriștilor sau a rușilor. Adie așa un aer de război în Europa... iar politicienii noștri sunt niște incapabili.

– Nu cred că rușii au făcut asta. Dar da, e trist ce se întâmplă, mormăi Ning.

Atentatul din Polonia îl luase prin surprindere. Iar faptul că sute de mașini de război americane și poloneze erau scoase din luptă într-un moment atât de delicat nu făcea decât să inflameze și mai tare situația. Cine produsese atentatul nu lovise degeaba acolo: Polonia rămăsese fără un sfert din puterea sa militară într-o singură noapte. Rusia era suspectul de serviciu, iar retorica se inflamase până peste limite. Putea să ajute asta la refacerea legăturilor dintre polonezi, francezi și germani, atât de puternic afectate în ultimul timp?

Diane privea acum pe geam, spre pădurile care mărgineau centura Berlinului, spre vest. Murmură, amintindu-și de politicienii francezi pe care-i detesta.

– Președintele Morin pare un om rezonabil, e centrist, e proaspăt. Dar șleahta din spatele său e de cea mai joasă speță. După douăzeci de ani de socialism, sunt flămânzi și dispuși la orice. Iar țara suferă... Să sperăm că se vor potoli.

Diane ura din tot sufletul gașca de netoți care preluase puterea în Franța cu trei ani în urmă. Crescuse într-o țară foarte atentă cu cetățenii săi, în care asistența socială era asigurată oricui, iar beneficiile fabricilor pline de roboți și mărfurilor ieftine din Avanposturi erau împărțite atât sub forma unui venit universal care-i permitea francezului de rând să trăiască, cât și sub forma unei instruiri continue, pe domeniile de interes ale fiecăruia. Dar Franța aproape dăduse faliment în ultimul an de guvernare socialistă, lumea se săturase de trăit la limita subzistenței, tinerii plictisiți cădeau tot mai des pradă mișcărilor extremiste, iar haosul care urmase îi adusese la putere pe ultimii reprezentanți ai capitalismului pur și dur. Apoi francezii se speriaseră și aleseseră un președinte de centru, care să echilibreze pornirile marilor industriași francezi.

Certurile cu Germania duseseră însă la retragerea francezilor din Parlamentul Europei, precum și la manifestații extrem de violente în orașele cu minorități franceze aflate în Germania și viceversa. Brusc, un sentiment de naționalism de mult uitat în această parte de Europă fusese readus la viață. Rușii jubilau, iar Anglia, care pierduse influența asupra continentului după destrămarea Marii Britanii, era incapabilă să-i mai împace.

Ning știa prea bine despre ce era vorba, dar alese să continue cu generalități.

– Eh, mulți au cântat prohodul Europei atunci când Uniunea Europeană s-a rupt, dar iată că a renăscut sub altă formă și Europa a rezistat alte trei decenii. Cu tot cu spargerea Marii Britanii, cu tot cu regiunile secesioniste, cu tot cu guvernele naționaliste. E greu să desparți niște economii atât de bine întrepătrunse cum sunt cele ale Europei. Iar asta e bine pentru afaceri. Plus că, acum, Liga Orașelor contează mult mai mult decât statele.

Diane își întoarse ochii spre el.

– Da, din fericire, azi primarii sunt mai importanți decât președinții. Dar, din păcate, nu ei comandă armatele.

„Tot la fel cum nici președinții nu le mai comandă“, vru ea să continue, dar se opri la timp.

Încercă să-și păstreze cuvintele într-o zonă neutră. Știa că Ning trebuie să joace un rol, toate informațiile strânse cu grijă îi spuneau că acesta este, de fapt, eminența cenușie a Chinei. Însă se străduia din răsputeri să înțeleagă cât anume din ceea ce spunea Ning era actorie și cât era cinism autentic.

– Dacă banii sunt totul, atunci fără îndoială că se vor pune de acord. Dar revoltele din orașe tocmai cu asta au legătură: oamenii o duc bine material, să fim sinceri, dar și-au pierdut orice fel de scop în viață. Roboții fac totul, iar generația mea găsește cu greu ceva de care să se agațe. Din păcate, am foarte mulți colegi care au luat-o pur și simplu razna, la doar douăzeci și ceva de ani. Vor să dinamiteze sistemul. Să-l vadă cum se face praf și cum e înlocuit...

Ning zâmbi condescendent.

– Înlocuit cu ce anume?

– ...Nu știu dacă au vreo idee clară, răspunse Diane. Facultatea ne învață încă despre capitalism, despre cum să fim antreprenori, dar ceea ce vedem în jur e mai degrabă un capitalism de stat. Monopol peste monopol, combinat cu magazii de unde ni se dau doar lucrurile de bază și atât. Dacă vrei să fii antreprenor, să faci ceva pe cont propriu, cel puțin aici, în Europa, e extrem de greu. Iar asta scoate pe multă lume din minți. Avem senzația că ni s-a luat viitorul, că nu avem șansele generațiilor de dinainte...

– Generația mea, care o precede pe a voastră, a simțit cam la fel. Cred că e o chestiune care ține mai ales de vârstă, îi răspunse

Ning.

– Probabil. Dar azi bătrânii sunt majoritari, iar ei decid să păstreze lucrurile neschimbate, sunt conservatori. Dacă, în trecut, tinerii aveau un cuvânt de spus, azi noi nu mai suntem doar în conflict cu cei în vârstă, cât și într-o poziție de minoritate care e auzită, dar nu ascultată, replică ea, însuflețită.

– Uite, la asta nu m-am gândit. Ce-i drept, de când a crescut speranța de viață, facem tot mai puțin copii, iar bătrânii sunt majoritari peste tot, nu doar la voi. Iar ei se mișcă greu, vor să țină lucrurile sub control... e adevărat.

Diane se bucură că Ning părea să fie pe aceeași lungime de undă. Se repezi.

– Nu doar atât! Am cunoscuți care apelează la genetică pentru copii perfecți, iar speranța de viață a acestora ar putea fi nelimitată. Deocamdată sunt puțini, pentru că operația e foarte scumpă, dar în curând vor fi majoritari. Și atunci?

Ning o privi. Semnele de pe tâmplele ei arătau că îi fuseseră grefate implanturi mintale organice din copilărie. Asta o făcea deja diferită de generația lui, pentru că era capabilă să se conecteze natural la Mindnet. Chiar și așa, copiii creați acum în eprubete urmau a fi cu totul altceva. Se simțea deja bătrân.

– Eh, eu am deja 45 de ani și simt cum mi-e din ce în ce mai greu să fac lucruri. Nu știu dacă mă voi bucura prea tare că ajung la 90, încercă apele Ning, devenit brusc curios cu privire la ce spunea Diane. Încercă să glumească.

– Oricum, asta va fi problema voastră, nu? Că ăștia micii de acuma care se fac în eprubetă vor ajunge la maturitate cam când o să ai tu vârsta mea. Deci generația mea o să fie deja bătrână la vremea aia.

Franțuzoaica încercă totuși să împingă discuția spre ceea ce o interesa.

– Generația voastră, nu știu. Generația mea are deja gene noi, care ne vor ajuta, ni se spune, să fim în putere la 90 de ani. Așa, și? Dacă trăim o viață fără sens și dacă preluăm ștafeta abia peste vreo câteva decenii, cu ce suntem mai buni decât cei din Avanposturi?

Ning ridică o sprânceană, fără să răspundă. Diane simți că mergea prea departe, așa că schimbă tonul.

– Ca să fiu exactă, lor li se spune mereu ce să facă, nu au deloc libertate, tot ce li se oferă e faptul de a rămâne în viață. Ceea ce e foarte prețios. Dar nu e de ajuns, după cât se pare. Ei bine, la fel și generația mea... Avem senzația că, orice am face, nu vom fi suficient de buni. Că nu vom fi eliberați niciodată.

– Trebuie să aveți răbdare, atâta tot, zâmbi Ning, distras din nou de ceea ce vedea pe geamul mașinii.

Berlinul era înconjurat de lansatoare de rachete antiaeriene, semn că germanii nu voiau să se lase luați prin surprindere.

Unele dintre ele se vedeau, fantomatic, chiar lângă autostradă. N-aveau să-i ajute la nimic, gândi el.

Diane simți că Ning își pierduse interesul și că nu putea obține nimic de la el în privința Avanposturilor. În plus, nu-și alesese bine cuvintele, vorbise complet aiurea, emoțiile erau mari, iar asta o enerva cumplit.

– Pentru mine, șansa de a lucra pentru Tom Arran a fost aproape un miracol, tocmai de aceea, se replie ea.

Ning era deja pierdut în gândurile sale, uitându-se spre orașul rămas în urmă. Cerul se întunecase, șirurile de luminițe de pe cer fiind înlocuite doar de câteva puncte colorate, care se deplasau lent spre suburbii. Mimă interesul.

– Tom e un tip de treabă. Chiar de treabă. De când lucrezi cu bătrânul?

– De vreun an, în mod direct. Dar înainte am lucrat ca voluntar în Avanpostul din Libia. M-am ocupat de construcția caselor pentru refugiați, am predat franceză... așa că aș putea spune că se fac deja trei ani cu totul...

Ning știa deja aceste detalii, citindu-i mintal dosarul, dar, pentru că mintea îi fugea deja în altă parte, la lucrurile pe care trebuia să le discute cu Tom, alese să ducă conversația într-o zonă mai facilă.

– Da, Avanpostul libian... Câți voluntari erați acolo, înainte să o ia razna totul?

Diane înghiți în sec, dar se liniști la gândul că Ning privea în continuare pe geam și nu-i putea vedea emoțiile.

– Peste două mii de oameni...

Se gâtui de emoție, dar și de nervi că se lăsa răscolită de amintiri. Ning își întoarse privirile spre ea, nedumerit, și se grăbi să-i zâmbească împăciuitor, în timp ce se blestema că lucrurile i-au ieșit tocmai pe dos cu conversația.

– Ah, îmi cer scuze, cred că am atins un subiect sensibil. Nu asta a fost intenția mea. Bănuiesc că nu ți-a fost deloc ușor când...

Diane încercă din răsputeri să se calmeze, așa că alese să joace mingea ridicată la fileu de Ning.

– Da, am pierdut mulți prieteni în revolta aia nenorocită.

Își mușcă buzele, din nou.

– Erau oameni care credeau în ceea ce fac. Din păcate, s-a terminat prost...

Ning îi zâmbi cât putu el de călduros. Lentilele sale digitale îi arătau cât se poate de clar că Diane era răvășită de emoții, iar asta-l făcea să se simtă prost că adusese vorba atât de neglijent despre masacrul din Libia.

– Știu că asta nu-i va aduce înapoi, dar cu siguranță că se va afla până la urmă cine a publicat mizeriile alea despre Avanpost, spuse el. De acolo a pornit totul, din câte am văzut eu, cel puțin.

Când mă gândesc că „reportajul“ ăla malițios a primit Premiul Pulitzer, mi se pare îngrozitor. Mai ales că anonimul care a dat, practic, foc Avanpostului prin „dezvăluirile“ alea, nici măcar n-a avut curajul să iasă în față, să-și revendice premiul. Și să-și asume responsabilitatea.

Diane fu străbătută de un fior de gheață, pe care încercă să-l transforme cumva, cu disperare, într-unul de mânie. Era sigură că lentilele lui Ning îi interpretau acum emoțiile cu mare acuratețe, iar capcana pe care i-o întinsese Ning – oare era o capcană? – era testul de care se temuse cel mai tare. Mai trecuse o dată acest test, însă, chiar în fața lui Tom, așa că alese să joace aceeași carte, deși fiecare cuvânt pe care-l rostea îi provoca o greață profundă.

– Nu-i va aduce înapoi, într-adevăr. Masacrul ăla a fost... Nu s-a așteptat nimeni la așa ceva. Nu-i va aduce nimeni înapoi... și cu siguranță nu jurnalistul care a publicat dezvăluirile alea!

Ning văzu că Diane era și mai răvășită de emoții, așa că alese să tacă, până nu mai comitea vreo altă greșeală. Cu toată tehnologia pe care o avea la dispoziție, cu toate conexiunile și cu toată imensa putere de calcul aflată la dispoziție, tot nu reușea să fie natural în prezența femeilor de genul Dianei. Dimpotrivă, vedea deseori cum conversațiile cele mai banale o luau razna, iar el redevenea cel mai stângaci tocilar din lume.

Diane se lupta între timp să se calmeze și să-i interpreteze corect tăcerea. Nici măcar nu-și permitea să se gândească la Avanpost și la ce făcuse acolo înainte de masacru. Asta ar fi însemnat să cadă direct în capcana chinezului, expusă în fața Nemesisului ei în cel mai prost moment posibil.

Apropierea de oraș o salvă.

– Oricât de multe s-au întâmplat în Adăpost, ce s-a întâmplat aici în urmă cu un secol a fost mult, mult mai îngrozitor, spuse ea.

Ning fu nevoit să facă o căutare mintală rapidă, pentru că nu știa nimic despre Sachsenhausen. Crezuse că Tom alesese orașul doar pentru că era aproape de Berlin, dar departe, totuși, de gălăgia metropolei. Se enervă că era surprins nepregătit pentru a doua oară în aceeași seară. Programul de sinteză automată îi livră imediat în gând câteva informații esențiale:

„Sachsenhausen, unul dintre primele lagăre de concentrare naziste;

200.000 de oameni au fost procesați prin lagăr;

Cel puțin 30.000 dintre ei au fost uciși;

Preluat de sovietici de la naziști;

Alți 12.500 de prizonieri au murit sub sovietici“

Se cutremură. Opri mintal informațiile pe care le vedea în fața ochilor, apoi își întoarse privirile spre Diane. Își regăsi cumva cuvintele.

– Într-adevăr. Avanposturile au fost gândite pentru a ajuta, nu pentru a extermina. Să țină inocenții departe de atacatori, nu să-i închidă, cum au făcut naziștii. E o diferență uriașă, iar masacrul din Libia a fost făcut, din păcate, de oameni infiltrați acolo. Și păcăliți de reportajul ăla complet fals. E atât de trist...

Diane își înfrână un gest de revoltă, preferând să privească în continuare pe geam. Se forță să se calmeze și reuși să răspundă pe cel mai neutru ton posibil.

– Din păcate, e tot ce putem face pentru nefericiții ăia, nu?

Ning încercă să detecteze vreo urmă de sarcasm în glasul ei, dar nu reuși. Poate una de tristețe, chiar de disperare... În continuare, Diane era o enigmă pentru el, și, dacă n-ar fi fost preocupat de cu totul alte lucruri, cu mult mai importante, s-ar fi apucat să o dezlege cu toate mijloacele aflate la îndemână.

„E tânără și idealistă, iar ăsta e un lucru absolut normal“, își spuse, încercând să nu o judece. El nu fusese niciodată un idealist, precum prietenul său Tian, dar Diane îi amintea de Lin, din tinerețea lui. Iar Lin ajunsese departe...

– Păi, ce să spun... Europenii ar fi putut face mult mai multe pentru acești nefericiți. De exemplu, să le reconstruiască țările după războaiele civile purtate cu armele lor, contra dictatorilor susținuți tot de ei la putere. Sunt țări extrem de sărace, aflate în apropierea țărmurilor lor. Ce era atât de greu?

Ning făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile, apoi continuă.

– Americanii i-au abandonat de mult... Turcii i-au folosit drept ostatici în șantajele care au dus la distrugerea UE... Iar acum nouă ni se reproșează că am finanțat crearea unor zone sigure, curate, cu toate facilitățile de bază, doar pentru că am gândit asta ca o afacere pe termen lung?

Mai făcu o pauză, pentru a-și căuta cuvintele. Avea impresia că trebuia să-și spună lui însuși aceste cuvinte mai mult decât altora, să se convingă că ceea ce făceau în Africa era mai degrabă bun decât rău. Era la capătul unui joc de decenii, iar conștiința sa se pierduse pe undeva, pe drum. Dar încă mai simțea nevoia să-și justifice faptele, chiar și atunci când toată ființa lui îi spunea că n-avea dreptate. Încercă să continue fără să-i tremure vocea.

– Din păcate, da, e tot ce putem face pentru acești nefericiți. Acolo unde n-au fost revolte, Avanposturile au înflorit. Vezi, de exemplu, în Siria de Nord și în Liban, unde suburbiile sunt deja sigure și conectate relativ liber la Avanposturi. Dacă ar fi toți atât de dornici să-și reconstruiască țara, ar fi mult mai ușor... iar noi am face mai mulți bani.

Alese să îi zâmbească la finalul răspunsului, pentru a îndulci un pic pastila. În fond, rolul pe care-l juca era cel al unui om de afaceri fără scrupule.

Diane îi zâmbi, oftând și dând din cap aprobator, apoi își întoarse din nou privirile spre geam. Nu putea să-l lase să

ghicească ce gândea ea despre Avanposturi și despre exploatarea nemiloasă a refugiaților închiși în ele. Se uită în sus, spre coroanele arborilor din pădurea pe care o traversau în mare viteză. În ciuda faptului că ieșiseră de pe autostradă, mașina rula în continuare extrem de rapid, așa că ramurile copacilor abia ieșiți din iarnă se vedeau mai degrabă ca niște dungi șerpuitoare, curgând în fața ochilor ei, sub cerul nopții.

Spre surprinderea ei, pe ecranul imens din fața lor apăru o nouă destinație. De data asta nu mai era vila izolată care fusese indicată prima dată, ci chiar lagărul de concentrare de lângă oraș! Asta îi putea încurca foarte tare planurile...

Ning nu era atent, răsfoind mintal niște mesaje urgente, în timp ce Diane verifică informațiile printr-un mesaj trimis către Tom prin ecranul din fața sa. Primi instantaneu răpunsul. Da, mașina urma să îi ducă la noua destinație.

– Tom mi-a confirmat o nouă destinație, vom opri chiar ceva mai repede, rosti ea, iar Ning dădu absent din cap.

Fericit de recăderea în mutenie a tinerei, își șterse mesajele din fața ochilor și-și reluă apoi privitul pe geam, lăsându-se pradă gândurilor.

„Tom, precaut ca întotdeauna... Oare vom putea avea încredere în el, când va veni momentul?“

Ning îl stima nespus pe Tom, însă nu se întâlnise niciodată în carne și oase cu el. Se văzuseră de nenumărate ori în ultimul deceniu prin transmisiile holografice, dar discuția pe care trebuia să o poarte cerea – cel puțin așa considerase Tom – prezența lor fizică în aceeași cameră. De când activitățile Societății erau atent monitorizate, evitaseră cu orice preț o astfel de întâlnire.

„Oare și Tom știe...?“

Se feri să-și ducă gândurile mai departe. Deși Diane nu avea Mintul la ea, mașina i-ar fi putut intercepta gândurile. Iar riscul decriptării acestora era mare, pentru că într-o limuzină puteai ascunde chiar și un sistem de inteligență artificială de nivel militar.

În acest timp, Diane încerca din răsputeri să găsească o soluție la ceea ce tocmai se întâmplase. Pregătise totul la vila inițială, iar acum trebuia să improvizeze. Repede.

Un pic mai târziu, mașina ieși de pe drumul principal și se orientă către o piață complet goală, cu piatră cubică pe jos. Era chiar intrarea în muzeul fostului lagăr de concentrare.

Ning privi surprins către Diane. Aceasta îi zâmbi cât putu de cald.

– Știu că pare neobișnuit, dar Tom a dorit să vă vedeți aici. Asta era noua destinație. Mă rog... e liniște, e pustiu și a închiriat întregul muzeu în afara orelor de program. Ne așteaptă într-una dintre clădirile rămase în picioare, dar va trebui să mergem câteva minute pe jos, din câte înțeleg.

Ning coborî din mașină și privi spre aleea pietruită care-i aștepta, bine luminată de reflectoarele de pe margini. Surâse, gândindu-se la capcana întinsă de Tom. Având în vedere ce urma să discute, acest loc era cât se poate de potrivit.

Ploaia rece și măruntă care-i însoțise tot drumul se îndesise aici, iar Tom nu pusese la dispoziție nici umbrele, nici drone-umbrelă, așa că Ning își ridică gulerul paltonului și păși alături de Diane pe poarta complexului, urmat de bodyguarzii săi.

„Dronele pot fi hackerite, OK, dar nici umbrele, mama mă-sii de treabă?“ murmură Ning pentru sine, în timp ce Diane mări un pic pasul, să nu fie cuprinsă din nou de frig, practic forțându-l să se grăbească pe aleea care ducea la intrarea în lagăr. Aveau de mers câteva sute de metri.

Trecură, în cele din urmă, prin imensele porți ale lagărului, iar Ning privi, strâmbându-se, deviza *Arbeit Macht Frei* de pe structura din fier forjat.

Spre deosebire de Avanposturile create de americani și preluate de corporațiile chinezești, germanii creaseră în ultimii ani chiar la ei în țară adevărate lagăre de muncă pentru refugiații veniți din Turcia și Africa, cu mult mai puțină milă pentru cei care amenințau în vreun fel stabilitatea unei țări speriate că s-ar putea repeta atentatele teroriste. Dacă Diane era, ca toți tinerii, supărată pe ceea ce se întâmpla în Avanposturi, ce să mai zică de lagărele europenilor? Nici măcar ecologiștii nu se apucaseră să le dezmembreze...

Paznicul le făcu semn cu mâna să înainteze spre barăcile aflate la capătul unei alei lungi, în stânga.

Cât vedeai cu ochii, un spațiu imens și pustiu. Unele dintre fostele barăci se puteau întrezări prin întuneric, așa cum fuseseră păstrate timp de mai bine de o sută de ani. Lăsate în paragină în încercarea de a șterge istoria, ele erau însă din ce în ce mai rar vizitate de o generație pentru care ororile trecutului erau extrem de departe. Ning nici măcar nu auzise până atunci despre acest loc, care acum i se părea sinistru.

În fața lor se forma o alee circulară de-a lungul căreia fuseseră alte barăci, astăzi marcate pe pământ cu pietriș negru. Imense dreptunghiuri goale, care îți sugerau cât de mare fusese acest loc al măcelului organizat. Doar patru barăci mai stăteau în picioare, două chiar în apexul aleii circulare, iar alte două undeva departe, în stânga – cele spre care mergeau acum.

Ning părea răvășit de atmosfera lugubră a locului și mijea încruntat ochii către ploaia care cădea necontenit. Nu-i plăcea când cineva se juca cu psihicul lui, așa că-și porni Mintul și se conectă la camerele video fixe din jurul lagărului, la care avea acces extrem de ușor – ca la aproape orice altă cameră video sau microfon din lumea întreagă. Faptul că era însuși creatorul

interfețelor Mint și că gestionase crearea codului sursă pentru o bună parte a lucrurilor conectate la Internet ajuta, fără îndoială...

Toate împrejurimile lagărului erau pustii, iar feedul venit de la satelit nu îi arăta nimic suspect. În afară de o mașină care se îndrepta, la rândul ei, spre parcarea pe care tocmai o părăsiseră. Nu știa nimic despre această limuzină, ale cărei faruri le putea întrezări deja și prin gardul de lângă parcare, așa că apelă la Mintul său, conectat prin satelit direct la Shen, sistemul de inteligență artificială chinez. Acesta identifică imediat persoana care tocmai cobora din ea.

Spre mirarea lui, era Svetlana Vladimirovna, cea mai bogată femeie din Rusia, parte a Consiliului Societății. Prezența ei aici, în același moment cu el, însemna un risc enorm, iar Ning tresări. Ce era în mintea lui Tom? De ce nu-l anunțase? Doar nu l-ar fi invitat și pe...

Diane remarcă atât tresărirea lui Ning, cât și lumina farurilor mașinii care se întrezăreau de partea cealaltă a gardului, dar nu îndrăzni să întrebe ceva. Tom nu-i spusese nimic despre venirea altor persoane, iar obsesia ei cu Ning o împiedicase să caute alte informații înaintea întâlnirii. Deci, până la urmă, încrederea lui Tom în ea nu era absolută, cum ar fi sperat...

Ning renunță să mai aștepte până când cobora și cealaltă persoană aflată pe bancheta din spate, îi făcu semn Dianei că e OK totul, apoi continuă mersul ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Din mașină ieșea cu greu acum și silueta unui bătrân, iar el știa deja ce i se pregătise.

Ajunseră, în sfârșit, lângă barăcile aflate la capătul aleii. Clădirea în care trebuia să ajungă era în spatele acestora. Deja înghețați de lunga plimbare prin lagăr, se grăbiră să intre. Baraca era încălzită, dar prima încăpere era luminată doar atât cât să poți vedea pe unde mergi. În capătul ei se vedea o ușă din care răzbătea o lumină puternică. De acolo, se auzi vocea lui Tom.

– Ați ajuns? Haideți înăuntru, vă rog.

Ning aruncă o privire spre stânga, unde era un panou de informații despre clădirea în care intraseră. Se numea Laboratorul de Patologie, dar nu mai avu timp să citească ceva, pentru că silueta bătrânului apăruse în cadrul ușii, în căruciorul său cu rotile.

– Îmi cer scuze pentru schimbarea de program, dar am avut niște motive destul de serioase pentru ea. Ceilalți doi vor veni și ei în câteva momente.

Diane rămăsese în urmă, privind în jurul ei prin anticamera lugubră. Nu mai era nimeni în clădire în afară de ei, iar pereții cu faianță albă veche de peste un secol o nelinișteau profund. Știa că Sachsenhausen fusese un lagăr nazist, iar această clădire îi stârnea repulsie. Nu știa amănuntele, iar faptul că nu-și folosea

Mintul o împiedica să afle mai multe, dar putea *simți* că ceva odios se petrecuse între aceste ziduri cu câteva generații în urmă.

Ning își luă ochii de pe peretele cu informații și îi zâmbi călduros lui Tom, întinzându-i brațele.

– Dragul meu Tom, asta da surpriză. Și nu mă refer doar la locul ăsta... special ales, ci și la invitații care vin acum spre noi.

Se aplecă și-l îmbrățișă ușor pe bătrânul de 81 de ani. Simți că Tom era mai puternic decât lăsa să se întrevadă silueta lui fragilă. Iar masca sa din polimeri era cât se poate de naturală la atingere, ca și când ar fi fost piele adevărată.

Tom îi acceptă îmbrățișarea, dar și tonul ironic, și i se adresă Dianei, puțin răgușit, peste umărul lui Ning.

– Diane, îți mulțumesc că l-ai întâmpinat pe prietenul meu la aeroport. Am pregătit eu tot ce este necesar aici, tu te poți întoarce liniștită la mașină. În jumătate de oră terminăm de vorbit.

Diane își stăpâni mirarea, dar într-un fel se aștepta să fie ținută la distanță. Era timpul să-și joace cartea, însă. Nu putea da cu piciorul așa de repede la tot.

– Sigur nu aveți nevoie de mine aici? Pot aștepta afară, dacă e necesar...

Tom îi făcu semn lui Ning să intre pe lângă el în încăperea luminată, apoi se uită din nou spre Diane, așa cum privește un bunic către nepoata sa.

– Îmi cer scuze că te-am lăsat să dârdâi de frig, ai o manta climatizată chiar lângă tine la intrare, te va încălzi rapid. Chiar nu-i nevoie să stai în clădirea asta odioasă, m-ar ajuta să fii în mașină – aștept niște mesaje importante și aș vrea să le poți filtra pentru mine.

Era clar că toți cei care veneau la această întâlnire doreau să fie la adăpost de orice interceptare a conversației lor. Era ultima ei șansă.

Îi zâmbi lui Tom, veni spre el și se aplecă și ea să-l îmbrățișeze.

– Mulțumesc, domnule Arran. Adevărul e că baraca asta mă îngrozește.

Relația dintre ei era călduroasă, dar cât se poate de platonică. Tom îi spusese că o considera nepoata pe care nu o avusese niciodată. O admira atât pentru idealismul ei, cât și pentru că nu era precum ceilalți tineri din generația ei, dornici doar să câștige niște credite care să le permită o călătorie cu hyperloopul de-a lungul continentului sau o vacanță într-unul dintre hotelurile de pe orbită sau de pe Lună. Discuția pe care trebuia să o poarte acum era însă mult prea delicată pentru ca ea să fie prezentă.

Tom îi zâmbi cald, în timp ce Diane îl îmbrățișă așa cum ar face orice nepoată cu bunicul ei.

– Nu ești singura îngrozită, copila mea. Hai, du-te acum!

Diane se ridică, îl salută din priviri pe Ning, care se întorsese spre ei cu o figură nu tocmai încântată de ce văzuse în încăperea luminată, apoi se îndreptă spre ieșire, luând cu ea și haina pregătită de bătrân. Ieși în aerul curat și rece de afară și își puse mantaua pe umeri. În câteva momente, fu învăluită într-o pătură de aer cald, printr-o simplă reacție chimică ce avea loc în miile de punguțe cu lichid aerat care compuneau mantaua. Era tot ce-și putea dori.

Merse apăsat spre ieșire, încercând să ajungă cât mai repede înapoi la mașină. Inima-i bătea cu putere, pentru că reușise să facă ceea ce-și propusese. Sau cel puțin spera asta. Cu un gest fin, în timp ce-l îmbrățișa pe bătrân, îi lipise acestuia de scaun un *patch* invizibil, capabil să stocheze organic ceea ce se discuta în camera în care intrase și Ning, indiferent de bruiajul care ar fi fost folosit de Tom. Urma să îl recupereze mai târziu.

Tresări, remarcând cele două siluete care veneau încet spre ea, ținându-se de braț. Una dintre ele era o femeie tânără pe care o știa de undeva, dar fără Mint îi era imposibil să-și aducă aminte de unde, iar cealaltă... *Celălalt* era un bătrân pe care-l putea recunoaște dintr-o mie. Sau dintr-un trilion, pentru că era cel mai bogat om din lume. Omul care valora aproape *două trilioane* de dolari. Mergea încet, sprijinit de blonda de lângă el. O privi îndelung și îi zâmbi amabil în timp ce ea trecea pe lângă ei.

Își înclină ușor capul, le făcu semn cu mâna că trebuie să continue să meargă spre baraca dinspre care venea ea, apoi își văzu de drum. Nu voia să piardă timpul, era urgent să ajungă la mașină, acolo unde se putea conecta din nou la internet. Dar mai ales să se reculeagă.

De peste doi ani muncea la treaba asta, iar acum urma să primească mai mult chiar decât sperase. Deci Tom Arran nu doar că avea legături puternice cu chinezii, ci și cu rușii și americanii? Ce imensă conspirație avea în față? Și cât de îngrozitoare putea fi, dacă șefii acesteia aleseseră să se întâlnească tocmai într-unul dintre cele mai îngrozitoare lagăre naziste?

PULITZER

Diane fusese pusă în fața unei alegeri imediat cum terminase cei doi ani de facultate de jurnalism, la 20 de ani. Putea urma tendința colegilor ei, de a face transmisiuni live de la te miri ce evenimente, folosind montajele video cu imagini de la nanodrone și de la feedurile Minturilor participanților, totul într-un amestec narcotic de muzică, imagini halucinante și efecte speciale. Dacă s-ar fi ținut de treaba asta, ar fi putut avea zeci de mii de abonați în doi ani de muncă și satisfacția de a fi un star într-o comunitate mică. Dar cam atât. De când cu venitul universal, era imposibil să te susții financiar din reclamele de pe internet. Să trăiești din donații, asta nu era viață. Ar fi putut să-și vândă emoțiile online, pe credite frumoase, dar nici asta nu era dispusă să facă.

Putea, dimpotrivă, să se atașeze departamentelor de PR ale marilor monopoluri, în speranța că peste trei-patru ani ar fi fost chiar angajată. Câștiga astfel niște credite, pe lângă venitul universal care abia i-ar fi ajuns să trăiască. Odată primit jobul, ar fi putut s-o ducă foarte bine, dar simțise că nu și-ar fi putut ierta vreodată compromisurile făcute.

Așa că alesese o cale de mijloc. Statul acorda credite și celor care făceau voluntariat în organizațiile neguvernamentale recunoscute, așa că se încrisese în mai multe ONG-uri, iar apoi plecase în Libia cu unul dintre ele, Societatea GBM, să le predea limba franceză refugiaților din Avanpostul de acolo.

Trăise cu impresia că Avanposturile erau într-adevăr soluția pentru ca nefericiții de africani să nu-și mai piardă viețile în atacurile islamiștilor sau ale diferitelor triburi militarizate. Odată ajunsă acolo însă, văzuse o altă realitate. Una complet diferită de cea care răzbătea în mass-media din Franța.

Oamenii munceau pe rupte, pe posturi de lucru care în Europa erau de mult dedicate roboților, fără a obține altceva decât dreptul de a rămâne în Avanpost, cu hrană și adăpost. Exista un sistem de credite care se acumulau, însă un refugiat putea ieși din Avanpost doar după zece ani de muncă gratuită. Și atunci, doar în cadrul programelor de întinerire a populației europene.

Marfa ieftină lua drumul Europei, statele vechiului continent obținând din Avanposturile africane și din Orientul Mijlociu cam tot ce aveau nevoie pentru a-și susține sistemul venitului

universal cu costuri mult mai mici decât nordicii, care aveau propriile fabrici de stat complet robotizate și un sistem de distribuire automată a resurselor, gestionat de inteligența artificială.

Iar patronii chinezi se îmbogățeau pe seama libienilor, marocanilor, algerienilor și a celorlalți africani care munceau aici în trei ture pe zi, asigurându-le doar minimul necesar pentru a trăi. De când preluaseră Avanposturile de la americani, cu câțiva ani în urmă, le transformaseră în adevărate mine de aur.

La început nu băgase de seamă toate acestea, fermecată de bucuria refugiaților abia ajunși în Avanpost, fericiți că scăpaseră de masacrele și abuzurile la care erau supuși în afara lui. Dar, odată cu trecerea lunilor, glazura de civilizație lăsase loc unei mari dezamăgiri.

Începuseră să o deranjeze multe lucruri. De exemplu, faptul că oricine încerca să-și afirme dreptul la cultura sa ori la practicarea religiei era persecutat, apoi expulzat din Avanpost, fiind lăsat la mila bandelor de tâlhari și fanatici religioși care dominau Libia. Refugiații erau forțați să renunțe la obiceiurile lor, femeile care încercau să umble acoperite erau înscrise obligatoriu la cursurile de secularism, iar bărbații erau atent monitorizați. Apoi, străzile Avanpostului nu erau acoperite cu Trelcogel, așa că oamenii erau forțați să se deplaseze înspre posturile de lucru și apoi să stea închiși în barăci aproape toată ziua – altfel ar fi fost răpuși de căldura care depășea regulat 50 °C în timpul verii.

Feministă convinsă, se enerva când vedea cum li se dicta femeilor ce să facă, chiar dacă intervențiile administrației erau, de fapt, destinate forțării refugiaților să accepte o cultură a egalității între sexe. Faptul că nu se făcea diferența între credința religioasă și fanatism o dispera.

Se gândise să protesteze, dar exact când se pregătise să facă asta, văzuse ce i se întâmplase unei colege venite cu șase luni înaintea ei în Avanpost. Aceasta realizase un material în care lua interviuri refugiaților, scoțând la iveală o nemulțumire tot mai mare cu privire la dictatura pe care o îndurau.

Colega ei încercase să-l prezinte mai întâi conducerii, pentru a o pune cumva la curent cu tensiunea reală care domnea printre oamenii din Avanpost. Fusese demisă imediat, urcată într-un avion și trimisă înapoi în Scoția natală, cu interdicția de a publica ceva legat de Avanpost. Trei săptămâni mai târziu, înnebunise subit și atacase ambasada Angliei din Edinburgh, pe motiv că Anglia sprijinea financiar Avanpostul. Fusese condamnată de instanțele din Scoția la excluderea de la venitul universal, iar angajarea într-o companie era exclusă. Fata încercase să strângă bani pentru cauza ei pe internet, dar o serie de imagini compromițătoare culese din Mintul ei spart de hackeri, cu

relațiile sexuale pe care le-ar fi avut cu unul dintre refugiați, îi zădărnicise și acest plan. Fata se sinucisese două luni mai târziu.

Acest lucru o determinase să-și ascundă cât mai bine intențiile. Folosise totuși materialele rămase de la colega ei drept inspirație pentru a filma pe ascuns, cu câteva microdrone, viața zilnică a refugiaților. Crease apoi un sistem prin care distribuia bilețele în Avanpost, pe care punea întrebări legate de calitatea vieții de acolo, de libertățile religioase, de condițiile de lucru, de libertatea de a intra și a ieși din Avanpost și așa mai departe.

Faptul că răspunsurile erau anonime îi încurajase pe refugiați să comunice. Metoda era simplă: aceștia scriau niște bilețele pe care le lipeau de pereții barăcilor. Ea își folosea microdronele de supraveghere la care avea acces prin natura jobului pentru a le citi. Dar autoritățile se sesizaseră rapid, iar folosirea microdronelor devenise prea riscantă. În plus, cei pe barăcile cărora erau lipite bilețelele erau interogați, iar unii fuseseră expulzați din Avanpost.

Spre uimirea ei, tocmai când era pe punctul de a renunța, remarcase că, într-o dimineață, unul dintre răspunsuri fusese scris cu un printerspray pe întreaga lungime a unei barăci din Sectorul 3, de care aparținea ea. Cineva dezactivase camerele video de supraveghere din acea zonă, așa că toată lumea putuse vedea dimineața întregul mesaj, scris cu litere uriașe:

„*Trăim aici ca sclavi. Bunăstarea voastră, europenilor, se bazează pe sclavia noastră. Copiii noștri n-au niciun viitor! Suntem sclavii voștri. Sclavii tăi!*“

Un mesaj destinat mai mult exteriorului, care fusese preluat imediat și în afara Avanpostului, pe căi încă neștiute.

Intervenția în forță a paznicilor asupra celor adunați să citească lozincile avusese un efect contrar celui scontat. A doua noapte, camerele video din tot Sectorul 3 fuseseră dezactivate, iar dimineața aproape toate barăcile de acolo aveau mesaje și mai radicale, de data asta îndreptate împotriva chinezilor.

Își adunase curajul și trimisese microdronele să filmeze intervenția în forță a paznicilor din seara respectivă, când angajații trimiși să șteargă inscripțiile fuseseră primiți cu o ploaie de pietre de către protestatari. Tot Sectorul 3 fusese izolat, pentru ca protestele să nu se răspândească.

Când au apărut primele baricade, chinezii au trimis militarii cu blindate să le dea la o parte, iar câțiva dintre androizii de intervenție au utilizat forța, rănind grav câțiva manifestanți. Două barăci au fost incendiate, dar chinezii au reușit să înăbușe revolta, arestând peste trei sute de refugiați și închizându-i în Comandamentul sectorului, pentru a fi expulzați rapid.

Diane lucrase în tot acest timp în partea cealaltă a Avanpostului circular, în Sectorul 59, fiind delegată să ajute la documentația necesară construcției unei noi piscine acoperite

acolo. Se hotărâse să publice imediat tot materialul adunat. Stocase totul în extensiile sale mintale grefate din copilărie, însă știa că descărcarea informațiilor de pe ele prin Mintul personal ar fi purtat semnătura sa specifică, foarte greu de șters, așa că apelase la Aya, o fată libiană pe care o ajutase să învețe franceza și pe care o oprise cu greu să participe la revoltă. Pușteaica era expertă în interfețe mintale și știa cum să șteargă toate urmele specifice Minturilor individuale.

Îi transferase acesteia tot materialul, iar Aya îl trimisese mai departe către Minturile tuturor celor care aveau voie să poarte așa ceva în Avanpost. În doar câteva secunde, mii de oameni dintre cele două milioane de refugiați, din toate sectoarele, primiseră reportajul ei, cu filmările abuzurilor de tot felul din Avanpost și cu imaginile intervenției brutale a autorităților.

Când comandanții Avanpostului au fost avertizați de sistemul automat de monitorizare, era prea târziu. Zeci de mii de refugiați ieșiseră pe străzi, cerând libertate, unii dintre ei purtând chiar steagurile Califatului. Reportajul ei fusese apoi trimis, nu se știa încă în ce fel, chiar în afara Avanpostului, răspândindu-se cu rapiditate pe Mindnet, în întreaga lume.

Chinezii au fost luați prin surprindere, iar noaptea s-a transformat într-o baie de sânge. De data asta, cei luați cu asalt au fost chiar paznicii și voluntarii aflați în Avanpost. Mii de bărbați urlând de furie năvăliseră peste barăcile administrative din Sectoarele 3, 4 și 7, eliberând deținuții și incendiind clădirile după ce îi închiseseră pe angajați și pe voluntari în ele. Zeci de oameni au ars de vii, în timp ce sute de voluntari din întregul oraș au fost linșați de gloatele furioase pe stradă. Femeile venite din toate colțurile lumii să-i ajute erau violate în grup înainte de a fi ucise, iar bărbații erau înjunghiați sau omorâți cu bâtele. Paznicilor li s-au tăiat capetele, în urletele de bucurie ale mulțimii.

Diane scăpase la limită, ajutată de Aya să ajungă și să intre în Comandament, dar Aya ținuse morțiș să se întoarcă la ai ei. Din nefericire, gloatele care înconjuraseră Comandamentul au confundat-o cu o voluntară și au năvălit sălbatic asupra ei. Nu o mai văzuse de atunci, iar șocul de a o vedea pe prietena ei luată pe sus de zeci de bărbați, urlând de spaimă, cu hainele sfâșiate, o făcuse să leșine.

Când se trezise, dimineața, întregul oraș era sub un fum dens, venit de la barăcile incendiate. Focuri de armă automată se auzeau din depărtare, acolo unde dronele aeriene autonome ale armatei chineze trăgeau în plin în ultimii demonstranți care rămăseseră pe străzi. De jur împrejurul Comandamentului zăceau sute de cadavre – unele erau ale insurgenților, altele ale victimelor lor.

Fusese evacuată în timpul dimineții cu un elicopter, iar priveliștea de dedesubt o îngrozise. Mii de morți împânzeau Avanpostul, mare parte dintre barăci fuseseră distruse, uzinele și birourile ardeau cu putere, ridicând nori groși de fum spre Mediterana. Avioane de vânătoare automate înconjurau deșertul, în timp ce elicoptere de atac însoțite de drone bombardau zonele de rezistență din oraș. Sute de androizi autonomi de luptă fuseseră aduși în Avanpost, iar aceștia periau stradă cu stradă, identificând rapid insurgenții și despărțindu-i pe cât posibil de inocenți, ucigând rezistența, capturând refugiații care se predau și trimițându-i către centrele de filtrare și de expulzare.

În total, peste 20000 de oameni își pierduseră viața în cele patru zile de lupte. Doar 200000 de refugiați fuseseră păstrați în Avanpost, ceilalți fiind expulzați în deșert și alungați la o distanță sigură, de cel puțin două sute de kilometri de oraș. Din păcate, câteva sute de voluntari și de angajați se numărau printre victime. Printre ei, majoritatea prietenilor Dianei. Și Aya.

Avanpostul fusese la un pas de a fi închis, dar partenerii europeni insistaseră să fie reconstruit și regândit, astfel încât să asigure un trai decent refugiaților. În ultimul an, zeci de mii de oameni fuseseră reprimiți înapoi, sub un sistem de filtrare extrem de exigent, pentru a se asigura că revoltele nu vor mai fi reluate vreodată. În plus, fiecare individ acceptat în Avanpost trebuia să poarte Mintul, pentru a fi monitorizat non-stop. Disperați de atacurile fundamentaliștilor religioși și aproape morți de foame, refugiații își acceptaseră soarta.

Americanii jubilaseră la umilirea chinezilor, deplângând lipsa de moralitate a Chinei și numind intervenția brutală a acesteia „o crimă contra umanității“. În altă epocă, asta ar fi avut consecințe drastice. Nu și în 2057. Nu și într-o lume în care țările lumii a treia erau teatrul de război preferat al marilor puteri.

Spre surprinderea ei, în lunile care urmaseră, reportajul său primise multe premii importante, printre care și Premiul Pulitzer, pentru că demascase abuzurile care se comiteau în Avanposturile chineze și forțase administrația acestora să ia măsuri pentru îmbunătățirea condițiilor de viață din ele.

Diane fusese atât de șocată, încât nici nu-și pusese problema să se deconspire și să-și revendice premiile, deși s-ar fi îmbogățit. Nu-i era nici teamă că ar putea fi urmărită – s-ar fi mutat în SUA și ar fi fost în siguranță, credea ea. Dar nu dorea ca singurul efect al muncii ei să fie moartea a mii de oameni, de care să profite un regim cvasi-fascist din SUA.

Fusese deprimată luni întregi și se dusese să-și prezinte demisia la proaspătul sediu din Germania, moment în care însuși Tom Arran, șeful GBM, o invitase la el în birou. Uimită, acceptase să rămână, dar nu pentru motivele în care ar fi crezut Tom. Cum GBM era principalul beneficiar al produselor create în

Avanposturi, considerase că era calea perfectă prin care să demaște complet mizeria pe care se baza sistemul de venit universal european. Era singurul lucru care o ajuta să nu-și piardă mințile. După câteva luni de muncă asiduă, devenise chiar unul dintre asistenții săi personali.

Descoperise un bătrân neașteptat de cald, preocupat de binele celor din Avanposturi, dar nu reușise să afle multe despre el. Bănuia că Arran nu era numele său real, pentru că tot ce găsise despre el se oprea prin anii treizeci. Mai bănuia și că Tom nu avea suficientă influență asupra partenerilor chinezi, pentru că multe dintre proiectele la care o pusese să lucreze pentru condiții mai bune de viață în Avanposturi fuseseră apoi trase pe linie moartă.

Dar înainte să se lase atrasă de personalitatea lui, se forțase să țină minte că omul acesta nu avusese nicio problemă să continue asocierea cu cei care masacraseră mii de oameni în Avanpost și care duseseră la sinuciderea prietenei ei – și cine știe a câtor altora!

Dorise să afle, așadar, cine era în spatele investitorilor chinezi care gestionau Avanposturile. Informațiile publice dădeau tot felul de nume neinteresante, iar faptul că internetul chinez era în continuare separat de cel global nu o ajutase. Când se aștepta mai puțin, însă, primise un mesaj în care avea toate detaliile.

Acest lucru o speriase de moarte. Cine putea ști ce căuta ea online? Cine avea interesul să-i ofere aceste informații sau cine dorea să o pună pe o pistă falsă, în cazul în care informațiile erau inventate? Oare îi fusese spart Mintul, avea cineva acces la gândurile ei?

Totuși, mesajul primit îi oferea câteva informații ușor de verificat. Omul care coordona Avanposturile chinezești preluate de la americani era Shang Ning, fondatorul Shang Corporation. Un miliardar chinez extrem de rezervat, pe care nu-l mai văzuse nimeni în public de vreo două decenii. Legătura dintre el și Tom era neclară, dar mesajul mai conținea și informația că Ning își asumase, în ultimii ani, o altă identitate, cea a unui om de afaceri oarecare, pe numele de Wang Ning. Dar și despre el aflase destul de puține lucruri.

Shang Ning era, cu siguranță, doar un paravan pentru guvernul Chinei sau pentru o parte dintre potentații chinezi. Corporația sa, una dintre cele mai mari din lume, domina industria interfețelor mintale, asigurând și dezvoltarea de software pentru industria militară. Una dintre specializările din ultimele două decenii era inteligența artificială, iar mesajul se încheia cu informația că Shang Ning este creierul din spatele programului de I.A. chinez, numit Shen.

Pentru Diane, lucrurile erau confuze. Cum putea fi același om implicat atât în crearea și controlul celei mai întinse rețele

neuronale din lume, în uriașe proiecte militare, dar și în construcția și managementul unor orașe de milioane de oameni din întreaga lume? Cum putea gestiona un singur om atâtea lucruri deodată? De ce avea nevoie Ning de o acoperire atât de străvezie?

Pe Tom nu fusese în stare să-l descoasă mai mult, iar faptul că fusese numită să se ocupe de relația cu Avanposturile îi ocupase atât de mult timp, încât aproape că uitase de motivul pentru care acceptase jobul în primul rând. În plus, bătrânul din căruciorul cu rotile era fermecător, cu ochii lui de un albastru profund, în care putea vedea din când în când o și mai profundă tristețe.

Unul dintre cei mai bogați oameni din lume nu era nici fericit, nici nefericit. Avea tot timpul ceva de făcut – spre deosebire de alți miliardari, nu pleca decât rareori din Paris, acolo unde avea un apartament liniștit, într-unul dintre cele mai bune cartiere pariziene. Făcea uneori plimbări lungi pe plajele Atlanticului, dar atât. Venise în ultimele luni în Germania, totuși, pentru că situația din Europa se deteriora, iar Diane remarcase că bătrânul era tot mai agitat, de parcă simțea că urma să se întâmple o catastrofă.

Nu găsise nimic despre tinerețea lui Tom, dar încetase să mai caute, poate chiar de teamă că va primi un mesaj similar celui despre Avanposturi. Cumva, în inima ei începuse să țină la el ca la bunicul pe care nu-l avusese niciodată – ai ei muriseră înainte ca ea să se nască.

Tot acest amalgam de emoții o paralizase. În ultimele luni se refugiase în muncă, iar Tom îi devenise chiar mai apropiat, fapt care o făcuse să se simtă și mai rău. Discuțiile lor erau scurte, dar Tom avea grijă să îi ceară părerea despre ce ar trebui să se facă în Avanposturi pentru a detensiona atmosfera. Fusese ca un bunic pentru ea, însă Diane lăsase patch-uri de înregistrare în biroul său, precum și în apartamentul său din Paris, pe care le recuperase apoi cu mare grijă. Nu reușise totuși să afle mai nimic compromițător, fie pentru că Tom purta discuțiile în alte camere, fie pentru că ceea ce fusese înregistrat era, în general, absolut banal.

Auzise, totuși, un cuvânt care o mirase. „Societatea“. Tom o menționase atunci când fusese apelat din Rusia. Vocea lui fusese diferită de data asta: mânioasă, la capătul răbdării. „Societatea *nu* se ocupă cu așa ceva, o știi foarte bine! Societatea *nu* va face așa ceva, pentru numele lui Dumnezeu! Te rog mult să *nu* implici resursele Societății în așa ceva!“ Apoi încheiase convorbirea.

Căutase să afle despre care dintre societățile comerciale sau nonprofit ale lui Tom putea fi vorba. GBM? Alta? Îi fusese imposibil să lege discuția de vreuna dintre ele, așa că o lăsase baltă. Nici măcar nu-și pusese problema să facă legătura cu Societatea de care se vorbea în teoriile conspirației că ar domina lumea. Nu frecventa astfel de discuții de cretini.

Venirea lui Ning Shang din China o luase prin surprindere. În dimineața acelei zile, Tom îi spusese că va trebui să întâmpine un oaspete important la aeroport. Nu-i dăduse alte detalii, doar o rugase să fie prezentă acolo. Abia cu două minute înainte ca Ning să iasă din avion primise Diane informația completă de la Tom. Era vorba exact de omul căutat de ea. Era tot ce sperase.

Iar acum se grăbi să intre în mașină, la căldură. Mantaua o apărase de frig, dar avea nevoie să fie singură, cu gândurile ei, în timp ce aștepta speriată să poată obține informațiile de pe patch-ul de înregistrare.

Urma să le facă publice, dacă îi confirmau temerile. Fie ce-o fi!

BEHIND THE WHEEL

În baraca în care fusese infirmeria lagărului de concentrare nazist, Tom îi arătă lui Ning o mică tavă pe care erau niște sticle cu băutură și îi făcu semn să se servească, dacă dorește. Locul era însă lugubru. Încăperea era înaltă, acoperită peste tot cu faianță albă, pe care se vedeau urmele trecerii timpului. În mijlocul ei erau două mese albe de infirmerie din beton armat, cu un spațiu de vreo doi metri între ele. Geamurile imense de pe laterale fuseseră acoperite cu peliculă digitală, pe care rulau în tăcere imagini cutremurătoare din arhive, cu deținuți famelici și munți de cadavre.

Ning se uita strângând din dinți la ce era în jurul său, dar Tom se făcu că plouă.

– Te rog să mă scuzi că nu te-am anunțat despre ceilalți doi. N-am putut spune nimic înainte, Ning. Dacă erai interceptat la vamă sau chiar pe drum, preferam să avem cât mai puține riscuri.

Ning se întoarse spre el, în timp ce-și turna un pahar de apă plată. Mintul său analizase deja compoziția chimică a băuturilor. Totul părea în regulă.

– Totuși, faptul că ne strângem cu toții aici e OK? Te-ai asigurat de asta, da?

– Știi și tu asta, poate mai bine ca mine.

– Așa să fie... murmură Ning, ignorând zâmbetul ironic al lui Tom.

În realitate, era cât se poate de liniștit. Detectoarele germanilor rulau în parte cu software chinezesc, iar agenția lui infiltrase puternic structurile germane de contrainformații, așa că putea ști imediat dacă li se întindea cumva o capcană. Nu putea controla tot procesul, dar asta era de ajuns. Deocamdată.

– Înainte să ajungă ceilalți, vreau să te întreb ceva, bunul meu prieten, spuse Tom.

Bătrânul era excesiv de călduros, iar asta-l cam îngrijora pe Ning. De obicei, Tom era mai rece, mai calculat și chiar dur uneori. Când izbucniseră revoltele în Avanpost, aprobase imediat reprimarea în forță, iar unele dintre cele mai dure proiecte ale lor fuseseră chiar ideea lui. Oare se înmuiase moșul între timp?

– Ce părere ai despre Diane? Cum ți s-a părut?

Ning era luat prin surprindere. Fata îl fâstâcise un pic, dar nu-i acordase o importanță deosebită. Acum pricepu, brusc, că Tom n-o alesese întâmplător. Își cântări cu atenție cuvintele.

– Diane? Asistenta ta? Ha, e fermecătoare... Dar, având în vedere ce trebuie să vorbim, am cam fost cu gândurile mele.

Cartea sincerității era singura care funcționa cu Tom, mai ales că știa că acesta folosea în permanență o versiune extrem de avansată de implanturi mintale. Chiar dacă hardware-ul era furnizat de chinezi, softul care rula în rețeaua Președintelui Societății era unul propriu, dezvoltat de o echipă restrânsă de genii în ale programării. Ning nu avea acces la el.

Iar Tom era conectat în permanență la Genie X, a zecea iterație a sistemului de inteligență artificială dezvoltat special în laboratoarele franceze ale Societății, o rețea de computere cu puterea de calcul a sute de milioane de creiere umane – 650 de MegaBrains. Așa cum Ning apela deseori cu cereri mintale la Shen, sistemul chinez de inteligență artificială similar lui Genie X, așa și Tom putea detecta instantaneu, datorită Mintului, tot ce dorea despre interlocutor – dacă minte, dacă e jenat, dacă încearcă să păcălească sistemul sau chiar ce fel de gânduri are, la nivel general. Pentru detalii ar fi trebuit să execute un hacking mintal, iar Shen îl apăra pe Ning de așa ceva.

Devenea din ce în ce mai greu să faci diplomație într-o epocă în care fiecare putea citi din ce în ce mai exact ce dorea și gândea, de fapt, interlocutorul său. Dar, tocmai pentru a avea încredere unii în alții, membrii Consiliului Societății aleseseră să poarte întotdeauna discuții cu tehnologiile activate, cu acces liber la interpretarea reacțiilor de bază ale celuilalt.

Ning continuă:

– Să înțeleg că-i vei da un rol mai important?

Tom ezită puțin să răspundă.

– Aș vrea ca asta să rămână între noi. Dar, da, știți cu toții foarte bine că sunt în căutarea unui înlocuitor, care să fie suficient de tânăr pentru a-mi prelua postul pentru următoarele decenii. În același timp, mai trebuie să aibă alte calități, cea mai importantă dintre ele fiind integritatea, pentru că altfel risc să stric tot ce am construit în acești ani.

– Dar mai ai cel puțin douăzeci de ani înaintea ta, Tom... Chiar și cu încăpățânarea ta de a nu apela la nanomedicină, care te-ar fi pus deja pe picioare și ți-ar fi întinerit corpul cu vreo două decenii, cel puțin...

– E adevărat, dragul meu Ning, însă cred că știi prea bine de ce nu doresc naniți în fluxul meu sangvin, îi replică Tom, destul de tăios.

Ning își înghiți surprinderea, dar era prea târziu să-i ascundă lui Tom reacția sa. Deci asta era... Aici dorise Tom să-l aducă? Cât anume știa despre naniți?

Tom continuă, prefăcându-se că nu a observat valul de reacții electrochimice detectate de senzorii săi la Ning.

– Sunt mai de modă veche, și, oricât mi-aș prelungi viața, recunosc un lucru, Ning. Nu mai pot gândi ca un om tânăr. Nu mai pot vedea lumea cu idealism și nici nu mai pot redobândi o anume inocență pe care o pierzi pe undeva pe la treizeci de ani. Corpul meu își poate reveni, da, dar mintea mea s-a născut în secolul trecut, iar eu sunt deja un dinozaur, Ning. Nu zâmbi, și voi sunteți cam la fel, deși vă despart doar douăzeci de ani, doar că nu vă dați seama.

– Acuma, e adevărat că nu ne-am născut cu implanturi mintale, ca unii dintre puștii de douăj' de ani, dar... dinozauri?

– Dinozauri, dragul meu. Crede-mă. Ei nu mai gândesc ca mine și nu mai gândesc nici ca voi. Am mari speranțe puse în ei. Chiar dacă sunt total neimplicați în politică, așa cum se întâmplă azi.

– Mie, din păcate, mi se par niște puști crescuți în puf, cu venituri asigurate de stat, niște permanent nemulțumiți mereu puși pe scandal, îi răspunse Ning, încercând să aibă un ton glumeț.

– Așa o fi, Ning, dar ei sunt viitorul. Eu îmi pot prelungi viața cu două decenii, la cei optzeci de ani ai mei, tu și generația ta poate veți reuși să săriți bine de pragul de o sută de ani, dar puștii ăștia vor da naștere celor care vor fi, practic, nemuritori. Da, și ei vor fi ca niște dinozauri față de copiii lor... sau, mai degrabă, ca niște Neanderthalieni. Dar din ei se va naște societatea care va înfrunta nebunia ce vine din cer. Nu din noi, Ning. Nu e ștafeta noastră!

Ning începea să înțeleagă unde bate Tom. Curios, și Diane îi vorbise cam de aceleași lucruri. Voise cumva să-l pregătească? Sau îl influența pe moș?

– Știi... am tras cât am putut de timp, Tom, îi răspunse el. Avem discuția asta de mai bine de un deceniu. Da, sunt de acord că lucrurile se vor schimba dramatic. Am doar în laboratoarele mele câteva sute de bioingineri care sunt mai aproape ca oricând de crearea unor embrioni umani perfecți. Din ei se vor naște oameni care nu vor mai îmbătrâni, cel puțin nu în sensul în care înțelegem azi îmbătrânirea. Dar, Tom, ca să ajungă să fie nemuritori, trebuie să și merite... Iar puștii din ziua de azi nu dau câtuși de puțin semne că ar fi diferiți față de generația noastră. Sau față de generația ta, dacă tot veni vorba...

Tom tăcu câteva clipe, pentru că știa că ceilalți doi invitați se apropiau de intrarea în baracă. Ning se aprinsese, pentru că deja avea impresia că poartă un dialog al surzilor, vreme de ani buni.

– Ți-am mai spus, Tom. Cu toate eforturile noastre, nu am reușit în anii ăștia să facem o schimbare majoră. Dimpotrivă. Foarte multe lucruri ne-au scăpat de sub control. Când generalul

Xu a ajuns președinte, eu am evitat la limită lagărele de concentrare. Am fost nevoit să lucrez din umbră, iar asta e extrem de greu în China, prietene. Acum Xu a fost dat jos și mai avem o perioadă de oportunitate de doar câțiva ani. Crezi că vom reuși? Sincer?

– Tot ce-ți cer este să o examinezi și tu pe Diane, cu toată obiectivitatea de care poți da dovadă. Știu că am mai purtat discuția asta și cu privire la alți candidați, știu că ați dori un om mai experimentat pe poziția mea, dar eu insist că doar o minte tânără și venită din afara cercului nostru poate duce la bun sfârșit misiunea noastră. Despre întrebarea ta vom vorbi când ajung și ceilalți.

– Ai rulat simulări în Genie X, bănuiesc?

– Da, am rulat, iar rezultatele sunt cu adevărat...

Tom se întrerupse, pentru că pe ușa barăcii tocmai intrau Svetlana și bătrânul său prieten, *trilionarul,* așa cum îl alinta el.

Aceștia se opriră pentru câteva momente în anticameră, uluiți, fără îndoială, așa cum fusese și Ning, de locul mizerabil ales de Tom.

– Dar intrați, vă rog, spuse Tom. Haideți înăuntru. Nu vă temeți, aici n-au mai fost omorâți oameni de mai bine de un secol.

– Bună seara, domnilor, spuse Svetlana, care îl sprijinea pe trilionar de braț.

Se vedea jena pe fața ei, iar ochii săi mari căscați îi accentuau și mai mult frumusețea de fotomodel blond, specifică rusoaicelor.

– Bună seara, Tom... Ning... îngână și trilionarul, mai degrabă morocănos, căutând din priviri ceva pe care să se așeze.

Tom pregătise trei scaune, situate chiar între cele două mese de infirmerie. Scena părea ireală, dar, odată intrați în sala cu faianță alb-murdară, lumina nu li se mai părea așa de orbitoare. Dimpotrivă, un lejer tremurat al ledurilor, care apărea la fiecare câteva zeci de secunde, devenea supărător la un moment dat.

Rusoaica de treizeci și ceva de ani se răsuci un pic pe călcâie, profitând de faptul că trilionarul îi dăduse drumul la braț. În timp ce-și desfăcea paltonul, dezvăluind o rochie de seară elegantă, privi în jur, contrariată.

– Tom, trebuie să recunosc că nu ne-am așteptat la... asta...

Pe pelicula digitală de pe geamurile din dreapta ei rulau imagini cu perioada în care lagărul fusese administrat de sovietici. Mai puțin groaznice decât cele de pe timpul naziștilor, pentru că rușii își ascunseseră mai bine urmele, dar suficient de rele încât să o forțeze să-și mute, speriată, privirile spre Ning.

Acesta dădu ochii peste cap, profitând că se afla în picioare, în spatele căruciorului cu rotile al lui Tom. Preferă să o întrebe dacă dorea ceva de băut.

– O votcă, te rog, îi răspunse ea, scoțându-și paltonul și așezându-l pe spătarul scaunului din fața ei. În rochia ei de seară, arăta ca și când ar fi venit pentru o ședință foto axată pe contrastul între mizeria umană și luxul orbitor.

– Eu sunt OK cu un whisky, mulțumesc frumos, îi răspunse și trilionarul, care se așeză cu greu pe unul dintre scaune, chiar lângă Tom.

Ning se grăbi să îi toarne un pahar.

– Greu, la 87 de ani, pufni trilionarul. Greu!

– Ning, aici de față, tocmai îmi spunea că mai am două decenii de activitate în față, dragul meu, îi răspunse Tom. Ce zici de asta?

– Zic că e încă tânăr și n-are idee ce-l așteaptă. Mă rog, la ce tratamente are la dispoziție, o să ajungă în halul nostru abia la vreo o sută și ceva de ani. Dar tot în mormânt mergem cu toții, îi răspunse, destul de morocănos, trilionarul.

Ultimul deceniu nu fusese blând cu el. Continuă, puțin răstit și răgușit.

– Știi, eu sunt operat și tratat cu succes de două ori de cancer, supus la două transplanturi de plămâni și la un bypass, sunt plin de organe clonate și trăiesc doar datorită nanotehnologiei care-mi curge prin vene. Îmi pare rău, dar chiar dacă ar fi să trăiesc încă douăzeci de ani, n-aș mai prea avea chef.

Se uită mai atent în jur, către imaginile care se derulau mut pe geamuri.

– Și să văd ce? Cum am luat-o din nou de la capăt cu porcăriile astea?

Tom zâmbi împăciuitor, intrând în subiect. Nu voia să prelungească întâlnirea mai mult decât era necesar.

– Păi tocmai de-aia v-am chemat aici, în acest loc. Pentru că, să nu ne mai ascundem, suntem fix în aceeași situație ca acum o sută douăzeci de ani.

Ning ridică o sprânceană, dar alese să tacă. Oferi paharele cu băutură, apoi se așeză, cu brațele încrucișate, privindu-i cu atenție pe ceilalți, peste ochelari.

Era unul dintre motivele pentru care mai purta ochelari, deși aceștia erau complet inutili din punct de vedere optic. Îi permiteau să-și mascheze mai bine reacțiile, credea el. În plus, integrau câteva procesoare cu puterea de calcul a trei sute de creiere umane și comunicau direct cu mintea sa. Mult mai eleganți decât plăcuțele de extensie de memorie pe care și le lipeau oamenii de implanturile mintale de pe tâmple. În plus, îi putea folosi și atunci când era deconectat, pentru că în interiorul lor era stocată întreaga bază de date a cunoștințelor umane, accesibilă mintal.

Trilionarul îl privi strâmb pe Tom. Ceilalți remarcară că trilionarul nu folosea un Mint sau lentile de contact. Era contrar

cutumelor Societății, dar Tom se făcu că nu bagă de seamă, continuând.

– Suntem la capătul unui deceniu de prosperitate și vă mulțumesc pentru implicarea voastră. Svetlana, îți mulțumesc pentru că ai preluat munca tatălui tău și ai fost esențială pentru reușita planurilor noastre în federația Eurasiatică. Sprijinul prietenilor noștri chinezi a fost vital, de aceea îi mulțumesc și lui Ning pentru că, fără el, n-am fi făcut nimic din ce ne-am propus. În fine...

– Dragă Tom, lasă pălăvrăgeala, îl întrerupse trilionarul. Faptul că ne-am întâlnit aici e extrem de riscant și aș vrea să stăm cât mai puțin în zonă. Cât despre deceniul de prosperitate, ei bine, tocmai se face țăndări, dragule...

Trilionarul nu era în apele lui, clar. Tom alese să continue pe un ton blând.

– ... aș spera că actuala criză nu va duce la un rău permanent, prieten bun. Am mai văzut așa ceva în anii douăzeci și s-a încheiat cu bine. Cred cu tărie că deceniul ăsta a fost unul de aur, cu tot cu norii de la orizont. Poate ar trebui să avem mai multă încredere în umanitate...

Trilionarul îl întrerupse din nou.

– Tom, ne-ai chemat într-un loc în care umanitatea a arătat tot ce e mai rău, ca să ne spui să avem încredere în ea? Cum să am încredere, când toată lumea se umple din nou de mici și mari tirani, când toată nebunia evitată în ultimul moment în 2020 e acum pusă pe tapet mai mult ca oricând? Când mii de oameni mor în atentate „teroriste“ în miezul Europei? În cine să am încredere? În parteneri care una zic și alta fac, de exemplu?

Tom încercă să calmeze lucrurile.

– Vom vorbi și despre asta imediat, prietene. Dar voiam să subliniez că ultimul deceniu ne-a arătat că se poate. Că, dacă ne punem cu toții energiile la comun, putem reuși. Că inginerii pot salva lumea, nu politicienii. Avem sute de oameni pe Marte, prima navă interstelară stă să fie lansată, avem peste patruzeci de orașe circulare, am reușit să scădem dramatic emisiile de gaze de seră, am eradicat o bună parte din boli, suntem la un pas de a repara codul genetic și a visa la nemurire. Ar trebui să avem încredere în viitor, prieteni, nu?

– Crezi că ce se întâmplă azi e doar o criză trecătoare?

Ning, care vorbise, era calm și meditativ, privind peste rama ochelarilor săi, cu scaunul dat puțin pe spate, sprijinit de una dintre mesele de infirmerie.

– Cum spuneam, revin imediat și la criza asta, răspunse Tom, puțin enervat. Am vrut doar să încep discuția noastră încercând să vă fac să vedeți, chiar și într-o zi extrem de neagră, că ceea ce am făcut în ultimii ani a adus roade. Multe roade. Și că ar fi păcat, tare păcat, să dăm cu piciorul la cel mai bun deceniu din istoria

omenirii, doar pentru că ne-am pierdut temporar încrederea unii în alții.

Se lăsă tăcerea. Trilionarul își umezi buzele în timp ce învârtea paharul cu whisky, Svetlana privea în gol, iar Ning continua balansul său pe scaunul de lemn, uitându-se de data asta spre tavanul încăperii. Urme de foste inundații trădau paragina în care ajunsese clădirea, albul plafonului de beton fiind străbătut dintr-o parte în alta de pete mari, cu margini maronii.

Svetlana vorbi prima.

– Tom, dacă aș fi considerat că nu ne mai putem înțelege, n-aș fi venit aici. Cred că e valabil pentru toată lumea. Fără îndoială că ne putem înțelege. Dar e greu să îți păstrezi obiectivitatea când oamenii ies în stradă pentru că nu găsesc alimente în magazine. E greu să te gândești la Marte și nemurire, când jumătate din țară e răvășită de ploi continue, iar o alta e aproape deșertificată.

Trilionarul pufni.

– V-am pus la dispoziție zeci de miliarde de dolari pentru a vă construi sistemele de irigație în sudul Siberiei. Iar voi... i-ați făcut praf. Nu, literalmente praf! Ați defrișat milioane de hectare acolo, profitând de clima mai blândă, doar ca să descoperiți că, surpriză, solul devine sărătură după doar câțiva ani. Și v-am spus acest lucru, v-am dat colective întregi de savanți care să vă avertizeze... dar Andropovici și clica lui au făcut cum i-a tăiat capul. Iar acum vreți să vă plângem de milă?

Svetlana dădu peste cap păhărelul de votcă, apoi privi spre sticlă. Era votca ei preferată, poloneză, evident că Tom știa tot ce trebuie să aducă la întâlnire. Ținu alcoolul pe limbă cât putu de mult, apoi îl lăsă să se topească în gură, înghițind mai mult în sec. Îi zâmbi trilionarului.

– Nu, nicidecum. Toate contactele pe care le-am avut cu *clica lui Andropovici* mi-au dat aceeași imagine de incompetență crasă, amestecată cu orgoliu masculin stupid. Dar realitatea rămâne – azi, chiar în momentul în care vorbim, oamenii mor de foame. Da, guvernul e de vină pentru asta, dar e prea târziu acum pentru soluții tehnice, care necesită timp. Nu mai avem acest timp. Și știți cât de urât face Rusia atunci când se simte încolțită. Apropo, să știți că nu suntem noi vinovați pentru masacrul din Polonia.

Trilionarul izbucni din nou.

– Nu sunteți vinovați?! Acum patruzeci de ani Rusia a luat-o razna și știi prea bine ce s-a întâmplat. V-ați bucurat că ați destrămat Uniunea Europeană, că ați infiltrat America până la vârf, v-ați aruncat peste vecini, le-ați dat șah până și chinezilor, iar apoi ați făcut implozie și v-ați mâncat de sub unghii aproape două decenii. Ați tras și lumea după voi, și a fost nevoie de toată forța noastră pentru a o trage înapoi de pe marginea prăpastiei. Ați avut acum un deceniu foarte bun, în care ați recuperat enorm. Dar tot separați de restul lumii civilizate ați rămas, Svetlana.

Tatăl tău, la care am ținut enorm, a fost omul-cheie în readucerea Rusiei acolo unde îi era locul. Și, cu toate astea, Andropovici l-a împușcat. Iar tu acum le găsești scuze?

Svetlana își turnă un alt pahar de votcă, apoi se uită la trilionar.

– Nicidecum. Nicidecum. Spuneam doar o realitate obiectivă. Influența noastră asupra lui Andropovici e din ce în ce mai mică. Banii au fost risipiți, iar singurele soluții pe care le vede acum țin de singurul atu pe care îl are: forța armată.

– Forța armată pe dracu', îi replică trilionarul.

– Andropovici e soldat și gândește ca un soldat, îi răspunse ea. Faptul că europenii sunt divizați și voi v-ați izolat de restul lumii îl face să creadă că nu veți interveni în cazul unei invazii în Țările Baltice și-n Moldova. Ba, încă, generalii cred că se pot opri abia după ce trec și prin Polonia și România...

– Așa cum n-am intervenit în cazul invaziei Ucrainei, Belarusului, Georgiei și Kazahstanului, da, îi replică trilionarul. Dar americanii nu sunt căzuți de tot, să știi. Armele nucleare încă există. Flota încă există. Rachetele de pe orbită încă există. Tratatele de alianță încă există. Linia Estică de Apărare e puternic fortificată, chiar și după atentatul din Polonia. A ne lovi acum sperând că nu vom replica e iresponsabil. Iar dacă e mâna voastră în Polonia, e jale.

Se uită spre Ning, care până acum tăcuse mâlc, privindu-i cu atenție.

– Sper din toată inima că nu-i veți urma pe ruși în această aventură, Ning. Înțeleg că la Moscova se crede că o invazie militară în țările astea nu va întâmpina cine știe ce rezistență. Și că scutul vostru antirachetă îi poate apăra de orice contraatac american. Să știi că nu e așa. Nu e chiar așa. Dacă se ajunge la un război atomic dintr-o prostie?

Ning oftă și-și readuse scaunul la poziția verticală.

– După cum știți, guvernul meu are o alianță cu Uniunea Eurasiatică, adică cu Rusia, și o va respecta dacă Rusia e atacată. Nu va face însă niciun demers care ar putea duce omenirea într-un război nuclear. Mai credem și că Rusia își poate obține lesne alimentele necesare fără a invada și prăda alte țări...

– ... nu e vorba de a prăda aici, îi răspunse Svetlana. E vorba că Andropovici are nevoie ca de aer să distragă atenția poporului către altceva. Normal că nu e vorba, de fapt, de hrană. De-aia nu mai poate el. Dar oamenii încep să se revolte, iar el are nevoie de un dușman... și de niște victorii rapide.

– Evident, însă problema va rămâne. Și va rămâne pentru că americanii refuză să le ofere ajutor rușilor, interzicând acest lucru și aliaților europeni. Iar această poziție amenință cu explozia întregii Europe, îi răspunse Ning.

Trilionarul se văzu nevoit să intervină.

– N-ai cum să ajuți un regim criminal precum cel al lui Andropovici. Cum să trimiți alimente către un individ care-și înfometează poporul și îi interzice cele mai elementare drepturi? Cum? Ca să persiste și să rămână la putere?

Ning îi răspunse, calm.

– Știi, am avut aceeași dilemă acum patruzeci de ani, când cu Kim Jong Un. Am jucat după cum ne-ați cântat voi și am intervenit, deși eram aliați. Regimul lui a făcut implozie, iar voi ați jubilat că i-ați rezolvat și pe-ăștia. Dar țara aia era complet distrusă și ne-am ales cu milioane de refugiați, de extremiști marxiști și de teroriști. De zecile de mii de morți din Seul în bombardamentele loialiștilor ce să mai zic? Privind retrospectiv, da, poate era mai bine să nu vă facem jocul și să lăsăm lucrurile să se rezolve de la sine, în timp.

– De la sine, în timp, vor muri circa două milioane de oameni, îi răspunse Svetlana. Recoltele sunt afectate pe tot globul din cauza vremii, China n-are cum să ne ajute mai mult decât o face deja, iar americanii și aliații lor est-europeni sunt singurii care pot trimite alimente. Dacă nu le vor trimite rușilor, atunci ideea din spatele mișcării lui Andropovici este că le vor trimite Țărilor Baltice și Moldovei, după ce trupele ruse se vor retrage de acolo, cu tot cu alimentele necesare pentru a trece iarna următoare. Că nu intenționează să păstreze teritoriile.

– Da, e doar un jaf nenorocit, murmură trilionarul.

– Ia-o ca pe un act de supraviețuire, îi răspunse Svetlana, cu eleganță. Andropovici intră peste niște țări slabe, le schimbă guvernele, obține provizii pentru a trece cu bine de acest an, iar apoi renegociază cu voi noi linii de demarcație a influenței. Cam asta gândește el. Și consilierii săi.

Trilionarul o privi pe rusoaica blondă care îi zâmbea de la un metru distanță. O știa încă de când era mică, din întâlnirile cu tatăl ei, atunci când reușise să-l aducă în Societate. Cu doi ani în urmă, fusese nevoită să preia afacerile tatălui ei și se dovedise extrem de dornică să-i urmeze acestuia în tot ce făcuse, inclusiv în implicarea în treburile Societății. O respecta pentru dezinvoltura sa, specifică tinerilor, dar în același timp îl îngrijora cinismul ei. El ajunsese cinic abia după vârsta de cincizeci de ani. Se părea că ea nu pierduse timpul.

– Eu nu-l văd ca pe un act de supraviețuire. Ci ca pe o sinucidere. N-ați... Andropovici n-a învățat nimic din istorie. Așa a crezut și Putin, așa au crezut și Trump, și Xi, LePen, Erdogan și restul. S-au urcat la tribună pe umerii naționaliștilor și religioșilor, când pe ei i-a interesat, de fapt, doar jaful. Jaful la scară mare, pentru ei și acoliții lor. I-au păcălit pe toți și s-au îmbogățit pe ei și pe ai lor cum au putut mai mult. Și ce bine le-a fost după aia... Și lor, și nouă. Nu degeaba i se spune perioadei ăleia Marele Jaf! New American Republic, neofasciștii,

neormarxiștii, neoputinismul, Anonymous, Califatul și toate porcăriile astea post-liberale de acolo ni se trag! Din perioada aia împuțită!

Tom încercă să calmeze un pic discuția. Nu era timp pentru certuri sterile.

– Prieteni, aș vrea să revenim un pic mai încolo la discuția despre naționalism, Rusia și intervenția ei în Europa de Est. Aș vrea să discutăm, mai întâi, despre lucrurile pe care le putem face noi înșine greșit, și care, odată făcute, nu mai pot fi îndreptate... Ning, ai ceva să ne spui?

Ning oftă. Ar fi avut multe să le spună, dar putea să dezvăluie doar o mică parte din ele. Își drese vocea, apoi sorbi o înghițitură de apă. Nu-i plăcea defel poziția în care-l pusese președintele Chinei. De fapt, el fusese cel care trebuise să insiste să aibă mandatul de a le spune ce aveau de gând să facă.

– Da, am. Pe scurt, simulările noastre cu Shen arată o probabilitate foarte mare de extindere a războiului dacă rușii invadează Europa de Est. În plus, Orientul Mijlociu a luat foc, iar faptul că americanii au trimis portavioanele acolo va duce la o catastrofă. Apropo, forțele americane sunt în pericol să fie distruse. Nu glumesc! Poate că prietenul nostru va trimite acest mesaj și americanilor...

Trilionarul îi răspunse, iritat.

– E a mia oară când trimitem portavioane acolo, pentru că e a mia oară când Orientul Mijlociu ia foc. Ce ar fi diferit de data asta?

Ning încercă să îi răspundă calm.

– Califatul...

Trilionarul izbucni.

– Califatul, ce? Are câteva drone de la noi, câteva de la voi, câteva de la ruși. Ar putea lovi un grup naval și atât, apoi ar fi făcut una cu pământul. Nu cred că sunt atât de nebuni să facă asta, sincer...

– Shen este destul de sigur. Iar Shen este un sistem mai deștept decât cinci sute de milioane de oameni...

Trilionarul își păstră o figură impasibilă. Ning continuă, privindu-l insistent.

– Să vă explic. După cum știți, Președintele e de partea noastră. Dar fostul președinte Xu are suficientă influență pentru a putea destabiliza situația în cazuri-limită. Iar un astfel de caz-limită se arată la orizont. Faptul că Shen ne indică de câteva zile un pericol iminent de război global a iscat foarte multă emoție la Beijing. Iar Președintele nu poate ține în șah toată armata atunci când sistemul nostru de inteligență artificială ne arată un pericol clar. Nu dacă intervine Xu, cu oamenii săi infiltrați în posturi-cheie.

Fața trilionarului pocni un pic, iar Tom își mări ușor ochii. Asta îi confirma toate temerile. Ning continuă.

– Știți că Shen este capabil să ruleze miliarde de scenarii pe minut și să ne avertizeze ori de câte ori siguranța Chinei e pusă în pericol. Sistemul rulează aceste scenarii nu doar bazându-se pe evoluțiile actorilor politici, ci și ale militarilor, ba chiar a mii și sute de mii de indivizi aflați în posturi-cheie. Și 89% dintre scenariile rulate în ultima săptămână ne arată că ne îndreptăm spre un conflict mondial, potențial atotdistrugător. De-asta am și venit aici!

Oftă profund de data asta, scoțându-și ochelarii inutili de pe nas și punându-i pe marginea mesei de infirmerie. Președintele îi spusese clar să ofere această informație doar dacă era neapărat necesar. În fond, era obligat să aibă încredere. Sau, oare?

– Ce vă pot spune este că am luat deja toate măsurile ca teritoriul și interesele Chinei să nu fie afectate. Și că luăm în calcul foarte serios planul B.

Tom icni. Trilionarul făcu ochii mari, iar Svetlana, care nu era la curent, simți că era ceva în neregulă, dar Mintul ei nu reuși să o ajute cu informațiile necesare.

– Planul B? Ce înseamnă planul B? întrebă ea.

Tom îl privi pe trilionar, care lăsă ochii în pământ, plescăind. Ning îl privea și el, încercând din răsputeri să analizeze toate reacțiile acestuia înainte de a răspunde întrebării lui Tom. Dar Shen nu reuși să-i ofere un răspuns clar cu privire la loialitatea trilionarului. Așa că se întoarse spre Tom.

– Planul B presupune anihilarea unor oameni-cheie din toate structurile implicate, indiferent de națiune. Scoaterea lor simultană din joc. În cele mai restrânse simulări, Shen a reușit să prevină criza cu pierderi minime. În cele mai pesimiste, însă... e o cu totul altă poveste.

– Stai puțin, replică Svetlana, tu vorbești de acțiuni preemptive? Care implică uciderea unor oameni care nu au luat încă decizii?

– Nu neapărat uciderea, Svetlana, ci doar scoaterea lor din joc.

– Bine, dar cum?...

Ning privi în continuare la trilionar, care nu spunea încă nimic.

– Ei bine, deocamdată nu pot spune mai multe.

Trilionarul își drese vocea.

– Cred că prietenul nostru Ning are o problemă cu faptul că nu mi-am adus lentilele de contact și Mintul cu mine. Îmi pare rău, Ning, sufăr de conjunctivită și alergia de pe urma medicamentelor nu-mi permite să folosesc o perioadă Mintul. Și îmi mai pare rău că asta te reține să ne spui ce grozăvie ați pregătit, chiar fără știrea Societății. Asta e, sunt un om bătrân!

Tom interveni, fără a-l lăsa pe Ning să răspundă, gândindu-se încă dacă să meargă până la capăt sau nu. În fond, ce știa Ning și

el nu?

– Să faci ceva fără știrea Societății e cam greu, ca dovadă că v-am strâns aici pe toți cu un scop. Niciodată în istorie nu am fost într-o astfel de situație. Eu cred că o vom depăși, dar văd că fiecare-și sapă tranșeele lui, iar asta mă întristează.

Ning îl analiza și pe Tom cu mare atenție. Cât anume știa? Și mai ales, de unde? Jocul ăsta de poker începuse să-l scoată din calmul său obișnuit.

Tom continuă.

– Nu are rost să discutăm despre ceva ce Ning nu se simte confortabil să discute. Dar, pentru că implică niște măsuri atât de dure, m-am gândit că e cazul să vă invit chiar aici, într-un loc în care s-au luat, acum peste o sută de ani, măsuri cât se poate de drastice.

Toți trei ridicară privirile spre Tom, pentru că vocea acestuia tremura și deja avea acea îndârjire care nu mai lăsa loc de discuții – dacă până atunci fusese o gazdă cât mai împăciuitoare, acum redevenise acel Tom care dicta termenii înțelegerilor, după ce asculta toate părțile implicate.

– Nu știu cât v-ați documentat cu privire la acest loc, dar aș vrea să știți că nu doar numărul imens de oameni care au pierit aici contează, ci mai ales motivul pentru care au fost omorâți. Iar acesta a fost simplu: erau considerați a fi dușmanii unui sistem nou, care trebuia instaurat cu orice preț. Iar autoritățile – naziste sau sovietice – au considerat că ținerea lor în viață e o risipă de resurse. Exterminarea a fost soluția cea mai simplă, iar ea a fost dusă la capăt de oameni pe care nu i-ai fi deosebit de vreunul dintre noi, să știți.

Pe geamurile digitale de pe laturile camerei, caruselul de imagini se opri pe imaginea alb-negru a unei tinere femei, goală, redusă la stadiul de schelet ambulant, întinsă pe un pat de lemn. Imaginea era afișată pe toate ecranele, de jur împrejur, iar ochii ei îi priveau halucinant, din niște orbite întunecate de foame și epuizare.

– Pentru acest regim nu a contat dacă erai vinovat sau nu. Ideea că ai *putea fi* vinovat era suficientă. Ideea că *puteai pune în pericol* sistemul nou-instaurat era suficientă. Ideea că *deviai* de la normele sistemului era suficientă.

Tom accentuă cuvintele, aproape scrâșnind din dinți. Ochii săi albaștri erau mai spălăciți acum, din cauza vârstei, însă focul din ei era la fel de puternic ca în tinerețe atunci când se ambala astfel.

– Veți spune că nu există nicio comparație între planurile lor și planurile voastre. Și eu am spus la fel, până acum ceva vreme. Și eu am ordonat, fără să clipesc, eliminarea celor care puneau în pericol o ordine care apăra mult mai multe vieți. Atât în Avanposturi, cât și în afara lor. Azi nu mai înseamnă mare lucru

să omori douăzeci de mii de oameni în două zile, cât timp ăia sunt fundamentaliști. Așa stau lucrurile. Dar ceea ce vreți să faceți acum – și privi către Ning – este extrem de periculos. Cu atât mai mult cu cât vă bazați acțiunile pe previziunile unui sistem de inteligență artificială. Dacă greșește? Dacă omorâți niște inocenți? Dacă nu se oprește la timp?

Ning tăcea, punându-și înapoi ochelarii care-i dădeau senzația că era cumva la adăpost de sistemele de analiză ale lui Tom și ale Svetlanei. Tom continuă:

– Câți inocenți e OK să fie omorâți? Sau „scoși din luptă", transformați în legume? O mie? Două? Zece mii? O sută de mii? Genie X are o marjă de eroare de 16% și este cel puțin la fel de puternic precum Shen. Și tot nu-i pot da pe mână decizia, decât după ce este extrem de clar cum a acționat deja fiecare. Când operezi cu mulțimi de sute de mii de oameni, cum crezi că va judeca corect decizia fiecăruia dintre ei, când chiar și un singur individ dacă întrerupe lanțul de decizie poate schimba totul complet?

Tom se opri pentru a-și recăpăta suflul, iar Svetlana simți nevoia să zică ceva.

– Știi, Ning, prima dată când a fost folosit un astfel de sistem a fost în Rusia de după Putin. Mii de nevinovați au umplut pușcăriile. Părinții lui Andropovici au fost printre ei. Tatăl lui era ofițer de rang înalt atunci și asta n-a contat defel. Mulți au murit atunci. Poate că grozăvia asta ne-a imunizat cumva și de-aia noi nu i-am dat aceste puteri lui Dukh. Andropovici îl urăște, în primul rând...

– Da, voi îi omorâți doar pe cei care îndrăznesc să vorbească, să facă ceva. E mult mai liniștitor, îi replică trilionarul.

– Cel puțin noi n-avem detectoare de intenție peste tot, ricană ea.

Tom interveni, pentru a păstra discuția acolo unde dorea.

– Cu toții am făcut greșeli! Și noi, și politicienii pe care i-am susținut. Nu despre asta e vorba. Te rog, Ning, vorbește și cu președintele tău. Nu-l lăsați pe Shen să decidă! Este extrem de periculos. Să calculeze traiectorii și strategii axate pe mișcările maselor e una, să prezică exact comportamentul unor indivizi e cu totul alta. Un om se poate răzgândi în ultimul moment sau poate lăsa impresia că va face un lucru, apoi să facă exact opusul. Nu suntem Dumnezeu, Ning! Chiar vreți să eliminați mii de oameni doar pe baza a ceea ce *ar putea* să facă? Și dacă Shen nu se va opri la ei?

Ning regretă că nu-și turnase ceva tărie în pahar. Ar fi vrut să le spună că era de acord cu ei, dar că nu avea de ales. Simțea că fierbe. Pe de altă parte, erau detalii-cheie pe care nu le putea spune. Avea instrucțiuni clare în acest sens.

– Nici nu ne vom aroga acest rol, Tom. Eu v-am spus doar ce ne arată Shen de câteva zile încoace. Știu precis că și Djinul american a dat aceleași alarme încă de ieri, fapt care a generat și mai multe alarme în simulările lui Shen. Iar Dukh, care e destul de similar sistemului nostru, a început să dea rușilor alarme din dimineața aceasta. Chiar nu vi se pare ciudat că toate cele trei sisteme de inteligență artificială ne avertizează că lucrurile vor scăpa de sub control în următoarele 48 de ore?

– Dacă militarii se alarmează și mai tare din cauza lor, atunci e un caz de profeție care se autoîmplinește, îi răspunse Tom.

– Posibil. Dar nu ne-ai spus ce rezultate ai avut cu Genie, care monitorizează aceleași elemente, Tom, îi replică Ning.

Tom oftă.

– Genie, din păcate, îmi spune că principala amenințare la adresa umanității și a vieții de pe pământ nu sunt nici rușii și aventura lor pe Linia Estică de Apărare, nici Califatul și nici măcar certurile oportuniștilor europeni sau din America de Sud care așteaptă să se înfrupte din cadavrele marilor puteri...

Ning privi în pământ.

-... ci suntem chiar noi, Societatea.

Ning își ridică privirile și-l fixă, mirat. Se așteptase ca Genie să dea vina pe chinezi. Trilionarul privea în tavan, de parcă se aștepta la acest lucru de când lumea, iar Svetlana se încruntase, dându-și seama că venise nepregătită pentru discuție, fiind atât de preocupată să obțină cale liberă pentru acțiunile Rusiei.

Ning rupse tăcerea.

– Societatea? Cum așa?

– Genie, cel puțin în versiunea lui actuală, are rate de succes mult mai mari în prognozele sale decât ai crede. E adevărat, un singur om poate schimba dramatic, într-o singură secundă, orice fel de prognoză, cu condiția să fie într-o poziție-cheie pe lanțul de decizie. Dar un Vasili Arhipov se naște o dată pe secol. Și, după cât se pare, Genie crede că Societatea nu e Vasili Arhipov. Dimpotrivă. Tocmai de aceea insist: dacă se menține actualul curs al lucrurilor, vom avea o catastrofă. Joaca noastră de-a Dumnezeu e cea care ne va îngropa!

Ning și Svetlana își primiră instantaneu răspunsul la întrebarea cine a fost Vasili Arhipov, prin Minturile lor, în timp ce trilionarul știa prea bine cine fusese omul care salvase lumea în 1962. Tom continuă.

– Așadar, dacă vă dați seama... dacă *președintele* vostru își dă seama că trebuie să intervină, atunci să oprească nebunia înainte de a începe, să nu stea la mâna unui computer. Aveți o mare influență asupra Rusiei, asupra Califatului, puteți opri oricând vreți acest concurs de măsurat penisurile. Întrebarea este... vreți?

Ning tăcu. Dacă Tom devenise vulgar din cauza nervilor, era clar că nu avea ce să-i mai comunice. Svetlana se ridică pentru a-

și turna din nou un pahar de votcă, iar trilionarul privea în continuare în tavan, părând a fi cu gândul în cu totul altă parte, măcinându-și buzele într-un tic de bătrânețe.

În cele din urmă, Tom continuă. Privi spre trilionar.

– Constat, dragi prieteni, că m-am înșelat. Că, sub aparența unității, fiecare a urmat agende proprii, cel puțin în ultimii ani. Că acest balet desfășurat în ultima vreme, fiecare cu interesul lui, își are rădăcini mult mai vechi. Ne-am transformat într-un fel de ONU în miniatură. Jenant. Deci Genie are dreptate. Sau… poate că nu. Și poate reușiți să-mi demonstrați că lucrurile stau altfel.

Se uită spre Svetlana, care îi susținu privirea un timp, apoi clipi și-și îndreptă ochii din nou spre fața fantomatică a fetei de pe ecranul digital. O obseda deja. Își închise ochii, apoi și-i coborî spre paharul de votcă pe care-l dăduse deja peste cap. Era îngrozitor de gol, dar încă unul era prea mult. Trebuia să rămână lucidă. Tom continuă.

– V-am adus aici să vă arăt grozăviile pe care sunteți pe punctul de a le comite. Să vă uitați în ochii unei victime fără nume, care vă arată viitorul pe care vreți să-l aruncați peste omenire. Să vă aduc, cumva, cu picioarele pe pământ. Priviți în jur! Mesele astea de care vă sprijiniți au fost folosite nu pentru a trata bolnavi, ci pentru a experimenta pe ei. Pentru a-i tortura. A-i omorî cu bestialitate. De geamurile alea erau agățați ca niște animale. Pe mesele astea erau făcuți bucăți, torturați, inoculați cu substanțe mortale. Nu conta că erau bărbați, femei, copile sau gravide. Nu conta că erau oameni, fiecare cu visurile lui, cu speranțele lui, cu iubirile lui! Pentru naziști, ca și pentru sovietici, Svetlana, erau doar niște dușmani ai poporului. Niște nimeni care le stăteau în cale. Și știți ce fel de oameni erau cei care i-au omorât? Oameni „normali“. Doctori. Savanți. Profesori. Muncitori. Oameni obișnuiți, înregimentați într-o uniformă și cu puterea absolută în mână! Oameni ca noi!

Svetlana se îndepărtă speriată de masa de infirmerie pe care se sprijinise, cu un gest de dezgust. Tom continuă tirada.

– Te dezgustă un instrument de tortură, dar n-ai nicio problemă ca liderii țării tale să omoare mii de nevinovați? Știi foarte bine ce fac ei cu elitele țărilor pe care le invadează – ce au făcut cu georgienii, cu ucrainienii, cu slaba opoziție din Belarus sau din Kazahstan! Cu oricine îi contrazice sau pare că îi amenință! Mii, zeci de mii de oameni! Te-ai temut de ce s-a întâmplat cu tatăl tău și ai început să uiți de ce făcea parte din Societate și de ce și-a riscat viața, Svetlana!

Svetlana tăcea mâlc, acceptând acuzele. Tom se răsuci spre trilionar.

– Unde sunt visurile tale despre Marte, prieten bun? Unde este entuziasmul tău legat de mașinile electrice, de orașele circulare, de Marte, de tot ce înseamnă ecologie? Unde este energia ta de

altădată pe temele astea? Cum ne poți spune că n-ai influență la McHenry, când a ajuns președinte pe banii tăi? Cum poți accepta, senin, moartea a milioane de oameni, fără să faci nimic?

Trilionarul părea a fi din piatră. Tom se întoarse spre Ning.

– Iar voi? Voi ați ajuns să fiți cea mai puternică țară din lume, dar nu v-ați luat încă responsabilitățile în serios. De ce e nevoie ca ăștia să-și trimită flota aia îmbătrânită să facă ordine în Orientul Mijlociu, când voi aveți resursele necesare să liniștiți apele acolo? De ce trebuie să escaladăm un război, când vă puteți exercita considerabila influență pentru a-l opri încă de la început?

Tom obosise, în sfârșit. Tirada asta îl secase de orice energie. În plus, era deja trecut bine de miezul nopții. Avusese o zi extrem de lungă.

Ning ar fi vrut să spună ceva, dar pe Mintul său apăruse o avertizare. Sateliții detectau o mișcare neobișnuită în apropierea fostului lagăr. O gașcă de vreo treizeci de huligani ieșise dintr-un bar din apropiere și se îndrepta destul de hotărâtă în direcția lagărului. Shen îi indicase faptul că toate barurile din zonă ar fi trebuit să fie închise și că barul din care ieșiseră respectivii era, de fapt, un club cu circuit închis, frecventat de neonaziști.

Tom primi și el o notificare din partea lui Genie X, în timp ce Svetlana și trilionarul se uitau la ei, nedumeriți, văzându-i că au rămas înlemniți timp de câteva momente, concentrați pe informațiile care se afișau în fața ochilor lor.

Tom vorbi primul, uitându-se la Ning.

– Se pare că vom avea companie. Genie îmi spune că vin niște neonaziști spre noi. E dubios, pentru că ăștia-și fac veacul de multă vreme în zonă, dar n-au mai profanat lagărul de vreo câțiva ani...

Ning confirmă.

– Cineva le-a dat un pont. Mai avem maximum zece minute dacă vrem să plecăm în liniște.

Trilionarul profită de faptul că cei doi erau puțin distrași de informațiile pe care le primeau mintal și interveni, încercând să fie cât mai calm de data asta.

– Prieteni, v-am ascultat pe toți, dar am și eu ceva de spus. Nu puneți America într-o poziție din care poate reacționa peste măsură de violent! Nu am puterea de a-l influența pe președinte, nu în așa măsură. Știți, deja, că una e să aduci un politician la putere, cu totul alta e să-l controlezi ulterior. În plus, NAR nu a dispărut de tot, să știți. Apoi, așa cum voi, chinezii, n-ați avut milă în Avanpost, când cu rebeliunea, nu vom avea milă nici noi. Sunt niște fanatici cărora a venit timpul să le punem punct. Fizic, dacă trebuie.

Se întoarse spre Svetlana.

– Cât despre voi, sper din toată inima că nu veți face greșeala de a invada Europa de Est. Dacă e mâna voastră în Polonia,

atunci e totul pierdut.

Svetlana dădu din cap, negând vehement. Trilionarul nu părea convins:

– Mă rog. Sper să fie așa. Am nevoie de un răgaz de două zile să pun în mișcare oamenii pe care îi pot influența la Washington. E posibil să-i conving să treacă prin Congres un act pentru ajutorarea cu alimente a Rusiei, fără prea multe obligații atașate. Dar, dacă Andropovici o să atace, va trebui să știe că americanii sunt dispuși să meargă până la capăt. Cu tot cu sutele de tancuri făcute praf în atentatul ăla!

Se întoarse, într-un final, spre prietenul său din căruciorul cu rotile.

– Tom, mă bucur nespus că ne-ai vorbit așa. Asta-mi arată că tu nu ți-ai pierdut busola morală. Sper din toată inima ca prietenii noștri chinezi să și-o regăsească! Și mai sper ca lansarea de pe Marte, probabil cel mai important lucru făcut vreodată de omenire, să nu fie umbrită de nebunia de aici.

– Ar fi o nebunie dacă cineva ar interveni să oprească lansarea, zise Ning. Dar nu noi am trimis un comando acolo!

Trilionarul dădu din cap în semn că nu se pune problema ca americanii să intervină și continuă, privind tot spre Tom.

– Am fondat împreună cu Bill Societatea asta în urmă cu mulți ani, cu scopul de a apăra planeta de noi înșine și, apoi, de ce vine din spațiu, Tom. Bill te-a lăsat pe tine drept gardian și bine a făcut. Noi, după câte vezi, nu am reușit să depășim pe deplin condiționările țărilor în care ne-am născut. Dar, dacă Genie spune că Societatea însăși este problema, poate ar fi cazul să vedem urgent unde am greșit. Și să luăm măsurile care se cuvin.

Tom privi cu blândețe spre vechiul său prieten.

– Este ceva care-mi scapă, sincer, în simulările lui Genie. Nu a fost în stare să-mi dea un răspuns coerent, iar asta e extrem de ciudat. Multe lucruri i se par suspecte. Examinate mai atent, temerile par a fi neîntemeiate. Voi încerca să...

Fu nevoit să se întrerupă. Gloata de neonaziști se urcase pe motociclete și gonea spre lagăr, iar ei trebuiau să se grăbească. Tom îi trimise un mesaj mintal Dianei, pentru ca aceasta să aplice planul de evacuare de urgență. Ning își avertiză, în același timp, bodyguarzii.

– ...din păcate, nu mai avem timp de vorbit. Vă voi ruga mult și insistent: folosiți-vă întreaga putere de convingere ca să evităm această criză. La timpul potrivit, vă voi ține la curent cu tot. E timpul să plecăm.

Ning îi replică, totuși.

– Sau e foarte posibil să fie ceva care să ne scape în totalitate, Tom.

– E posibil și asta, Ning. Transmite-i ce te-am rugat președintelui. Și nu uita, te rog, de ce am vorbit la începutul

discuției.

Svetlana era deja nerăbdătoare să plece, uitându-se deznădăjduită la trilionarul bătrân, care se ridica cu greu din scaun. Era exclus să parcurgă toată distanța aia în două minute!

Tom îi făcu semn că totul e în regulă, privind apoi cu subînțeles la Ning.

– Nu ai de ce să te temi de golanii ăia, Svetlana. Ning o să te ia cu el, știe ce are de făcut. Haideți, să nu pierdem vremea!

Ning o luă pe Svetlana de braț și ieși rapid, dar calm, din clădire, luând-o pe aleea care ducea la ieșirea din lagăr. Tom și trilionarul rămaseră pe loc.

– Se pare că trebuie iar să fugim pentru a ne apăra viața, Tom, oftă trilionarul.

– Da, halal Societate care conduce lumea, râse Tom.

– Crezi că sunt germanii? întrebă trilionarul, mai mult retoric.

– Genie e convins că ei sunt. Asta înseamnă că vor veni și trupele speciale, să ne „elibereze“, cât de curând. Oricum ar fi, nemții nu acționează de capul lor. Plasa din jurul nostru este, așa cum ți-am spus, din ce în ce mai strânsă.

Trilionarul privi în jur.

– Sigur nemții n-au Invizibili?

Tom îi răspunse, râzând.

– Nu, nu au, și chiar dacă ar folosi vreunul, am ști deja despre el. Apoi, Genie a identificat deja câteva dube care se apropie din mai multe direcții. Nemții sunt cam previzibili.

Trilionarul oftă, dând peste cap ce mai rămăsese din paharul de whisky.

– Bun. E timpul să plecăm și noi!

Pe ușă tocmai intra Diane, cu o geantă voluminoasă în mână, respirând sacadat din cauză că alergase cât fusese în stare de repede. Rămase înmărmurită în pragul ușii, privind la mesele de infirmerie și la figura fetei moarte acum mai bine de un secol. Ce naiba se întâmplase aici?!

– Ah, Diane, ai ajuns! Deschide, te rog, geanta și dă-i unul dintre costumele din ea prietenului meu. Îmbracă și tu unul, cât de repede poți. Peste haine.

Diane era luată prin surprindere. Văzuse deja gașca de motocicliști apropiindu-se de parcarea în care bodyguarzii chinezului luaseră poziții defensive, trecuse alergând pe lângă Ning și rusoaica aia pe care o identificase între timp și intrase în baracă speriată. Era acum conectată la Mint, așa că putea urmări ce se întâmpla din feedurile camerelor video din zonă.

Se repezi să scoată costumele de culoare roz pal din geantă. Nu prea pricepea cum o să-i ajute, dar hotărâse să-l asculte pe Tom.

Trilionarul pufni din nou.

– Astea chiar sunt necesare, Tom?

– Avem deja ațintiți asupra noastră doi sateliți, câteva drone de supraveghere de mare altitudine și probabil un nor de microdrone. N-au putut pătrunde în clădire, pentru că am bruiat tot. Dar, odată ieșiți afară, suntem ținte sigure. Da, sunt necesare. Tehnologia asta nu trebuie să cadă în mâinile care nu trebuie, cred că ești de acord cu asta, nu?

Trilionarul nu mai răspunse, începând să se îmbrace cu mișcări greoaie, în timp ce Diane reuși să tragă combinezonul pe ea foarte rapid.

– Bine, dar tu, Tom?

– Eu o să fiu OK, surâse acesta, declanșând deschiderea automată a unei folii speciale înglobate în scaunul cu rotile, cu care se acoperi.

Trei siluete roz stăteau acum în mijlocul infirmeriei naziste, în lumina bolnăvicioasă căzută din tavan, ascultând ceea ce se întâmpla afară. Diane se asigură că trilionarul își pusese corect mănușile costumului. Totul era în regulă. Se uită spre Tom și scaunul acestuia, dar acum nu mai putea să vadă piesa pe care lipise patch-ul organic. Trebuia să reușească să scape de aici mai întâi, apoi va avea suficient timp să-l recupereze, își spuse ea.

Tom rupse tăcerea.

– Bun. O să te rog să nu te sperii, Diane. E vorba doar de tehnologie aici. Apasă, te rog, pe încheietura mânecii stângi.

Diane făcu întocmai. Trilionarul comandă mintal costumului său să se activeze – era obișnuit deja cu ele, le mai folosise de două ori. Tom îl urmă.

Toți trei dispărură, spre uimirea Dianei. Deci Invizibilii nu erau doar parte a folclorului urban, costumele chiar existau! Iar GBM era în posesia lor!

Tom interveni.

– Diane, o să te rog să urmezi liniile roșii de pe ecranul căștii tale. Dacă aș fi avut timp, te-aș fi instruit să comanzi mintal toate funcțiile costumului, dar asta e. Liniile alea roșii suntem noi. Urmați-mă, amândoi.

Ieșiră din baracă, iar Tom îi conduse treptat spre mijlocul aleii circulare a lagărului, în timp ce din urma lor, din afara lagărului, se auzeau urletele neonaziștilor care veniseră înarmați cu bâte și lanțuri.

Pe ecranul din fața ochilor Dianei apăru o altă siluetă luminoasă, albastră, de data asta. Era o navă.

– E ieșirea noastră de aici, Diane. Urmați-mă cu atenție, de data asta. E un pic mai complicat, din cauza scaunului meu.

Tot invizibilă ochilor umani, îi aștepta o dronă de transport de ultimă generație. Tom intră primul în ea, poziționându-și scaunul în partea din față a acesteia. Apoi îi invită pe ceilalți să intre și ei. Când închise ușa exterioară, Tom reapăru și îi invită să-și dezactiveze costumele și să-și scoată căștile.

Drona se ridică automat de la sol, singurele lucruri care trădau existența ei fiind niște pietricele care se rostogoliră din cauza jeturilor de aer. Difuzoare puternice anulau mare parte din zgomotul motoarelor și elicelor, astfel încât un observator uman ar fi auzit doar un fâșâit, iar asta doar de la cel mult zece metri depărtare. Invizibilă pe radar, practic nedetectabilă termic, invizibilă ochilor umani, era cea mai avansată unitate de infiltrare aeriană a armatei americane. Iar Tom deținea un exemplar modificat special pentru a scăpa chiar și detectoarelor acestora. Pe undeva, pe la Pentagon, nava figura în coloana „dispărută în misiune“ deasupra Mediteranei.

Drona survolă, la 30 de metri înălțime, zona din parcarea lagărului, care era acum înconjurată de gloata furioasă. Bodyguarzii își păstraseră pozițiile, cu armele automate pregătite, în spatele limuzinelor. Ning și Svetlana erau în spatele lor. La circa două sute de metri depărtare se vedea cum vin rapid două dubițe negre, cu farurile stinse. Trupele speciale germane.

Ning privi în sus, de parcă ar fi știut că drona trece pe deasupra. Îi făcu semn Svetlanei să urce în limuzina cu care venise el, apoi le făcu semn bodyguarzilor să intre după ea în mașină și să arunce armele automate în fața mașinilor.

Gloata, văzând că Ning rămâne singur, năvăli spre el, urlând.

Ning îi privi cu tristețe. Se conectase deja la mințile celor care purtau Minturi. Nici nu avea nevoie de puterea lui Shen pentru asta. Ochelarii îi erau de ajuns.

Când matahalele ajunseră la trei metri de el, își închise ochii. Brusc, neonaziștii începură să se întoarcă unii împotriva altora, luându-se la bătaie. Cei care nu erau conectați încercară să evite învălmășeala, dar fură luați prin surprindere de amicii lor, ieșiți complet din minți. Bâtele spărgeau capete, cuțitele și lanțurile tăiau în carne vie, picioarele și pumnii zburau în toate părțile.

În câteva clipe, gloata din fața lui era la pământ, ținându-se cu mâinile de cap și urlând, unii zăcând în propriul lor sânge. Ning privi în depărtare, acolo de unde veneau dubele trupelor speciale. Se uită din nou la gloată și îi comandă să se ridice în picioare. Neonaziștii îi urmară comenzile ca niște roboți.

Îi întoarse pe călcâie și le ordonă să alerge spre dube – cei dintre ei care mai erau în stare să facă asta. Gloata o luă la goană pe stradă, urlând, cu bâtele și armele automate preluate de pe jos, începând să tragă înspre mașini.

Ning se urcă și el în limuzină și îi ordonă să pornească spre aeroport, pe o stradă lăturalnică, lăsând în urmă schimburile de focuri dintre neonaziști și trupele speciale. Când ieșiră pe bulevard, o altă dubă neagră le tăie calea. Motodronele care îi însoțeau plecară ca niște proiectile spre mașina de intervenție. Șoferul acesteia trase brusc de volan, direct către un stâlp de iluminat, în care intră în mare viteză. Mașina izbucni în flăcări.

Mercedesul gonea pe străduțele micului oraș, apoi spre autostradă. Toate stopurile din calea sa se schimbau pe verde, toate mașinile erau date la o parte și oprite automat, cei câțiva trecători rătăciți pe străzi la miezul nopții erau opriți de Minturile lor la o distanță sigură.

Ning se uită din nou la șirurile de drone de transport de deasupra Berlinului, de care se apropiau în mare viteză. Știa deja că va avea nevoie de Shen ca să imobilizeze jandarmii care tocmai înconjurau hyperjetul lui Tom, să blocheze mașinile de poliție și de intervenție, precum și ca să obțină culoar de zbor spre China. Dar nu avea nicio îndoială că va reuși. Îl enerva însă faptul că trebuia să-și etaleze prea devreme câteva dintre atuurile păstrate până acum în mânecă. Pe de altă parte, era un exercițiu util, iar puținele ore rămase până la declanșarea nebuniei nu mai puteau schimba nimic.

Se întoarse spre Svetlana, care era siderată de ceea ce văzuse, și îi dădu un dispozitiv care semăna cu un pandantiv de lux.

– Pare a începe sfârșitul lumii, draga mea. Să sperăm că nu vom fi noi aceia care-l declanșează.

Svetlana îi zâmbi, puțin tristă, acceptând obiectul lucios din mâna lui Ning.

– Să sperăm, mai ales, așa cum spuneai și tu, că nu ne-a scăpat ceva. Ceva ce nu putem controla niciunul dintre noi. Și că suntem noi aceia aflați, într-adevăr, în spatele volanului.

BLASPHEMOUS RUMORS

New York, vineri, 10 mai 2058, 14:30 PM UTC

La ora 9:30 dimineața, ora New Yorkului, Ashar Ibrahim era al șaselea la coadă la punctul de control. Și devenea din ce în ce mai nervos.

„Fii calm, Ashar, ține-ți firea. Se vor uita doar la tine ca la o maimuță pentru simplul fapt că ești musulman, apoi o să încerce să te scoată din sărite în orice fel. Calmează-te."

În fața sa, prima la coadă, o fată roșcată și îmbujorată venită din Anglia tocmai trecuse de detectoarele de ADN, apoi prin detectoarele de intenție, privind fix către cele cinci întrebări aleatorii care îi fuseseră afișate în fața ochilor. Răspunsese rapid cu „Da" sau „Nu", cu dezinvoltura cuiva care n-avea nimic de ascuns. Camerele video de deasupra îi analizau fiecare reacție a feței și încercau să detecteze orice intenție nepotrivită – de unde și numele detectoarelor care fuseseră instalate cu opt ani în urmă.

Englezoaica trecu și de acestea fără probleme, își recuperă pașaportul și zâmbi, ieșind în sfârșit din zona punctului de control și intrând în aeroport. Avionul lor aterizase cu treizeci de minute în urmă, dar tot erau nevoiți să suporte calvarul ăsta impus de noua interpretare a Actului Intenției din 2044 – toți indivizii care intrau în Statele Unite ale Americii erau verificați pentru a li se detecta eventualele gânduri teroriste. Cel puțin nu aterizase în Republica Autonomă Texas, acolo unde musulmanii puteau doar tranzita, sub pază militară, zona aeroportului, intrarea fiindu-le cu desăvârșire interzisă.

Ashar știa, așadar, că va fi o țintă specială. Era musulman, cetățean american prin naștere, fiu al unei familii saudite bogate care se mutase în Florida la finalul anilor '30, și tocmai venea din Albania, centrul european al terorismului islamic. Nu conta că lucrase acolo împreună cu Habitat for Humanity, clădind case pentru cei săraci, sau că era un student eminent al New York Institute of Technology. Ceea ce conta la punctul de control era statutul său de musulman născut într-o familie saudită care ar fi putut finanța terorismul, urându-și țara în care se născuse și dorind să o distrugă.

„Calmează-te, Ashar! Gândește pozitiv, fii pozitiv, da, așa, hai, zâmbește, idiotule, zâmbește și rămâi calm – o să te lase să intri înapoi în țară...“

Ashar trebuia neapărat să se calmeze și să nu lase semnele neliniștii sale să se vadă. Dacă-și lăsa gândurile să o ia razna, putea deveni suspect, iar din acel moment lucrurile luau o întorsătură urâtă, așa cum se întâmplase la plecare cu un tip care nu reușise să-i convingă pe agenți că nu era terorist, din cauză că se grăbise prea tare prin mulțime până la detectoare, iar apoi răspunsese nervos la câteva dintre întrebările stupide care-i fuseseră afișate în față. Tipul făcuse o criză de panică acolo, agenții îl puseseră rapid la pământ cu tazerele, apoi îl electrocutaseră până la moarte. Presiunea mintală era uriașă.

Acum era al doilea la rând. Tipul bărbos din fața lui tocmai trecuse fără probleme de detectoarele de metal și intra în detectoarele de intenție. Trei întrebări se afișară în fața ochilor săi, iar Ashar îi auzi răspunsurile, chiar dacă nu putea vedea ce era scris pe ecranul din fața bărbosului.

„Da, nu, Daaa“.

Ultimul răspuns fu puțin prea lung și nu era cel așteptat de agenți. Se auzi o alarmă, iar doi agenți reacționară, bărbosul fiind luat pe sus și tras politicos, dar ferm, spre dreapta, unde fu supus unui control corporal riguros, apoi invitat să intre într-o cameră de „interviuri“.

Interogatoriile puteau dura câteva ore dacă agenții nu erau convinși că individul din fața lor avea intenții pașnice, chiar și dacă acesta era cetățean american. De fapt, totul era decis de sistemele automate de control, care începeau o căutare amănunțită prin tot istoricul online al suspectului.

Nu-ți doreai să fii acolo, cu agenți care luau la puricat tot trecutul tău, opiniile tale politice, postările tale pe bloguri sau în rubricile de comentarii, chiar și chaturile vechi de cinci ani, de mult uitate. Iar dacă tot nu erau convinși, agenții aveau dreptul să descarce tot ce înregistrasei automat în Mint în ultimii ani, totul fiind arhivat și accesat printr-un simplu mandat obținut în două secunde.

A te justifica în fața agenților că nu ești un terorist era umilitor și te putea seca de energie, iar Ashar era perfect conștient de asta. Însă ce-l speria cel mai tare era că nu reușise să treacă testul atunci când plecase în Europa și că fusese forțat la o astfel de examinare amănunțită a vieții și motivațiilor lui, înainte de a fi lăsat, în sfârșit, să iasă din țară. Acum, că revenise, avea toate motivele să se teamă – nu mai voia să treacă din nou prin așa ceva.

Privea cu strângere de inimă scena din fața lui, când fu invitat să treacă la rândul său printre detectoare. Agenta care i se adresase era o fată brunetă care zâmbea politicos, iar el îi

remarcă ochii negri și frumoși, dar fără acel licăr specific tinereții – era, la urma urmei, un job obositor și stresant să filtrezi potențialii teroriști de marea masă a cetățenilor cu gânduri pure… Îi zâmbi și el și făcu un pas înainte.

„Acum e acum...“

Detectorul de metale bipăi zgomotos, zâmbetul fetei dispăru, iar el fu nevoit să se întoarcă și să-și dezlipească extensiile mintale de pe tâmple, sub privirile dezaprobatoare ale celorlalți care stăteau la coadă. Îi arătă agentei și tâmpla stângă – semnul că avea implanturi mintale din naștere, care uneori dădeau semnale false. Apoi încercă să-și calmeze respirația și trecu din nou prin detectorul de metale, de data asta fără probleme. Urma detectorul de intenție.

– Priviți drept în față la panoul de mai jos și răspundeți cu da sau nu, vă rog. Și fiți extrem de sincer, altfel va trebui să trecem prin sesiunea de interviuri, iar asta ar putea dura, să știți, îi spuse fata, privind apoi spre cabinele de interviuri deja pline cu potențiali suspecți.

Bruneta nu avea cu mult peste douăzeci de ani și ar fi putut câștiga cu ușurință un concurs de miss. Erau cam de o vârstă, așa că el îi zâmbi din nou, dând din cap a mulțumire, însă ochii ei erau acum sticloși și fermi, privind insistent spre detectorul de intenție. Nu avea timp de pierdut cu amabilități.

– Ești musulman?

– Da.

– Ești homosexual?

– Nu.

– Ești căsătorit?

– Nu.

– Vrei să ucizi americani?

– Nu.

– Îi ești loial Statelor Unite ale Americii?

– Da.

Ashar simțise un mic val de nervi la a doua întrebare, fiind enervat că Guvernul putea întreba așa ceva, dar știa că nu era vorba decât de o întrebare de control, pentru a-i calibra emoțiile, știind susceptibilitățile musulmanilor pentru gay. Toate întrebările erau selectate de un program software care ținea cont de etnia lui, de religie, de toate activitățile lui online, precum și de felul în care alții din rețeaua sa socială interacționau cu el.

Trecură două secunde cât două secole, lumina verde întârziind să se aprindă.

Deodată, se aprinse, iar el primi acces înapoi în țară – trecuse de toate întrebările și acum era liber să plece. Îi zâmbi din nou agentei care deja își întorcea capul spre următorul de la coadă, își preluă bagajul, se uită o ultimă dată spre bărbosul interogat în

cabina de sticlă și se grăbi apoi spre ieșirea din punctul de control, traversând uriașa clădire a aeroportului.

Afară aerul era umed și rece, abia domolit de un vânt puternic venit dinspre ocean. Încercă să-și aducă aminte când mai fusese atât de frig în luna mai. În copilăria lui, mai era luna în care venea vara aia fierbinte și aridă, nu ca în ultimii doi ani, în care furtunile de zăpadă și uraganele care le urmaseră aproape imediat devastaseră Coasta de Est. Din fericire, putea simți că iarna va face în curând loc primăverii, iar briza dinspre ocean era doar primul semn.

„Încălzire globală pe dracu'!“ gândi el, în timp ce chemă un taxi prin intermediul Mintului. Câteva momente mai târziu veni unul, așa că se sui și îi spuse mașinii să meargă spre Manhattan, dar ocolind pe centura care urma linia coastei, fapt care-i permitea să admire imensele diguri de apărare a orașului – controversate atunci când fuseseră clădite, dar utile de cel puțin trei ori în ultimii zece ani, când apele aruncate spre oraș de uraganele tot mai mari, din noua categorie șase, fuseseră ținute la distanță.

Întinse pe zeci de kilometri și înalte de cinci metri, digurile permiteau porturilor de pe Coasta de Est să reziste în fața ridicării nivelului oceanului Atlantic cu jumătate de metru în ultimele trei decenii, fiind gândite să reziste și furtunilor extreme. Fuseseră o investiție care costase zeci de miliarde de dolari, dar care își recuperase deja banii prin evitarea unor pagube mult mai costisitoare. Din păcate, orizontul oceanului nu mai putea fi văzut, fiind barat de centura din beton armat, plină de eoliene, cu uriașe porți din loc în loc, pentru ecluzele care permiteau marilor nave să vină, totuși, spre porturi.

Ashar își dădu spătarul scaunului pe spate, să stea confortabil în timp ce taxiul își căuta singur drumul prin traficul de dimineață. Era fericit că ajunsese în sfârșit înapoi în New York, orașul adolescenței sale.

Deschise geamul pentru a se mai bucura de briză, cât timp drumul mergea paralel cu oceanul. Străzile erau pline de mașini mari, spre deosebire de Europa, unde buburuzele electrice erau la putere. Cu toate astea, traficul se mișca încontinuu, ajutat de faptul că toate mașinile erau autonome și se puteau înghesui foarte aproape unele de altele, curgând spre Manhattan ca un uriaș fluviu de sticlă și fibră de carbon. Nu putea vedea oceanul din cauza uriașelor diguri, dar îl putea simți.

Alesese să ocupe singur un taxi de patru locuri, fapt care-l costa enorm, însă, la urma urmei, abia se întorsese în America și trebuia să sărbătorească, relaxându-se în spațiul care i-ar fi dat pe spate pe europenii atât de obsedați de eficiență și ecologie. În definitiv, banii nu contau, moștenise o avere frumoasă. Iar acum,

când prin geamul deschis îi intra aerul sensibil mai poluat al metropolei, se simțea acasă.

Ashar privi afară și se gândi la ultimul an petrecut în Europa – prietenii extraordinari pe care și-i făcuse în Albania, călătoriile la Marea Mediterană, dar mai presus de toate, cele șase luni petrecute în creierii munților Tomorri cu prietenul și mentorul său, Imamul Ali al-Albani, învățând despre viață, despre scopul său pe Pământ, despre îndreptarea lucrurilor din trecut...

Își simți extensiile mintale în buzunarul stâng al jachetei, așa că le scoase la lumină și chicoti, punându-le apoi deoparte, într-un săculeț special. Aceste mici plăcuțe metalice aduseseră atâtea omenirii în materie de putere de calcul (ale sale aveau împreună mai multă putere de calcul decât o sută de creiere umane), dar atât de puține în materie de spiritualitate…

Își dezactivă și Mintul care-l conecta permanent la Mindnet. Era atât de bine fără el! Acum putea în sfârșit să se concentreze la sunetele de afară, să guste vântul care pătrundea în mașină prin geamul deschis și să vadă lumea doar prin ochii săi, fără lentilele alea de contact blestemate, fără a mai avea zeci de informații suprapuse peste câmpul său vizual și fără a mai fi nevoit să partajeze cu alții ceea ce vedea, ceea ce gândea, ceea ce simțea…

Mentorul său Ali avusese dreptate atunci când îl rugase să și-l dezactiveze înainte de a face pelerinajul – trebuia să aibă o minte limpede și un suflet pur.

Taxiul ajunse în final la destinația sa din Manhattan: numărul 90 de pe West Street, la Memorialul 9/11, imensul parc aflat la baza Freedom Tower.

Era locul în care începuse totul, toată nebunia terorismului fără ostatici, toată nebunia invaziilor succesive ale nord-atlanticilor asupra musulmanilor și toate ororile războaielor civile care răvășiseră Orientul Mijlociu și Africa în ultimele cinci decenii. Un singur act de nebunie al unei bande de nebuni reușise să schimbe pentru totdeauna lumea, transformând democrații solide în regimuri cvasi totalitare, ridicând la putere despoți de tot felul și risipind orice iluzii că lumea secolului XXI va fi una a păcii și democrației.

Un loc pe care nu-l vizitase niciodată, chiar dacă trăise în New York vreo zece ani. Se uită în sus, printre coroanele încă fără frunze ale copacilor bătrâni de peste jumătate de secol și zări turnul care se înălța către cer.

Zgomotul traficului dispărea rapid, pe măsură ce înainta în parc, lăsând loc unei atmosfere liniștite – un adevărat memorial pentru cei uciși în urmă cu 57 de ani. Deși generația aceea se apropia de finalul vieții, evenimentele din acea zi fatidică încă își aruncau umbra asupra politicii internaționale.

Pentru Ashar, să se afle în sfârșit aici era sfârșitul unui ciclu, ceva ce trebuia pur și simplu să facă dacă voia să meargă mai

departe.

Aerul era plin de aroma abia perceptibilă a celor 416 stejari care tocmai înfloriseră, iar el își întinse mâna și atinse scoarța unuia dintre ei. O mângâie ușor, trecându-și degetele peste imperfecțiuni și crăpături, bucurându-se de legătura cu acest arbore de trei ori mai bătrân decât el. Învățase să facă asta în munții Albaniei, acolo unde-și găsise în sfârșit pacea.

„Știu că ți-ai pierdut familia, Ashar, dar trebuie să trăiești pentru ei – iar dacă te vei dovedi a fi un bun musulman, te vei întâlni cu ei în Jennah, în Ziua Învierii. Ei au fost musulmani adevărați și vor fi în Paradis, Ashar. Ești și tu un musulman adevărat? Vei fi și tu acolo?“

Cuvintele Imamului Ali îi răsunau încă în minte și remarcă din nou că, după lunile petrecute la școala lui, toată mânia iscată de moartea părinților săi dispăruse. Voința lui Allah era să continue să trăiască precum un musulman adevărat, așa cum încercaseră și ai lui să facă atât timp cât fuseseră în viață.

Ali îl învățase să scape de mânie, să înceapă să-i iubească pe ceilalți și să-i ajute. Deși interfața Mint era considerată diabolică de cei mai mulți dintre imamii șiiți, Ali, un imam sunnit, o folosise la început ca să-l ajute să-și scoată din minte toate acele amintiri tragice sau cel puțin să învețe să le accepte și să trăiască cu ele fără a mai urî. Abia apoi îl rugase să și-o dezactiveze, ca să se concentreze asupra antrenamentului spiritual.

Nu fusese singurul tratat așa – alți unsprezece băieți americani cu povești similare fuseseră antrenați la fel în ultimele șase luni. Și mult mai mulți înaintea sa. Imamul Ali reușise să le risipească mânia și să o transforme în energia de care aveau nevoie să se întoarcă în țară fără a mai continua ciclul urii.

Părinții lui Ashar fuseseră uciși de o gloată NAR cu unsprezece ani înainte, pe când avea zece ani. Mii de musulmani fuseseră atacați, zeci de moschei fuseseră arse și câteva sute de oameni muriseră în violențele iscate de adepții New American Republic drept răspuns la uciderea – transmisă în direct – a douăzeci de muncitori americani care construiau o mină de litiu în Afganistan. O reacție întârziată de condamnare a asasinatului din partea liderilor musulmani americani fusese folosită rapid drept pretext de către activiștii media NAR pentru a-i declara dușmani. Urmaseră două atentate nereușite de a arunca în aer Freedom Tower, ambele având drept protagoniști niște tineri musulmani, astfel că opinia publică luase foc.

Isteria ce urmase dusese la o politică națională de discriminare, dar și la valuri de violență publică și linșaje, calmate tardiv de o nouă lege care impunea tuturor cetățenilor musulmani să-și declare o dată pe an loialitatea lor față de America, în fața unui detector de intenție. Această procedură umilitoare îl făcuse să-și urască țara în care se născuse, dar fusese nevoit să i se supună,

altfel putea rămâne fără cetățenie, conform unei alte legi, ce permitea retragerea acesteia imigranților neloiali din prima sau a doua generație.

NAR reușise să se folosească de isteria creată și câștigase în mod surprinzător alegerile din 2048, în ciuda dezastrului lăsat în urmă de președinta Oliver. Fusese împins în față un președinte nou, care promisese să elimine terorismul pe tot globul, începând cu Afganistanul. Ceea ce nu reușiseră înaintașii săi în urmă cu jumătate de secol, urma să reușească noua armată americană, formată preponderent din drone aeriene și terestre care eliminau rapid insurgenții, de restul ocupându-se aliații locali. Ca bonus, în urma campaniei militare fuseseră cucerite și trecute sub control american minele de pământuri rare esențiale trecerii pe scară largă la o infrastructură bazată complet pe electricitate. Opinia publică se calmase întru câtva, iar cetățenii americani de religie musulmană puteau respira, în sfârșit, mai ușor, deși la răstimp mai izbucneau campanii media împotriva lor.

„Ai reușit să trăiești pe cont propriu timp de unsprezece ani, Ashar. Fără niciun fel de ajutor, doar cu Allah! Acum cauți pacea – dar nu o vei găsi aici, în Albania, va trebui să te întorci și să o cauți acolo la tine, acasă!“

Acesta fusese ultimul lucru pe care i-l spusese Ali înainte de a-l trimite înapoi. Înțelesese, printre altele, că primii vinovați de cele șase milioane de vieți musulmane pierdute în războaiele din ultima jumătate de secol erau chiar musulmanii. Afganii, irakienii și sirienii se omorâseră între ei vreme de cinci decenii, fără încetare, așa că de ce să arunce mereu vina pe creștini? Războiul civil din Pakistan dusese la peste un milion de morți, cel din Thailanda, la fel, iar despre Libia sau isprăvile Califatului ce să mai zică? Decisese așadar să se întoarcă și să-și accepte țara în care se născuse și crescuse.

Ashar ajunse în sfârșit la intrarea în Freedom Tower, iar agenții de securitate îl invitară să treacă prin obișnuitele detectoare de metal, explozibili și intenții rele. De data asta, trecu printre ele fără frică – liniștea pe care o resimțise atunci când mângâiase scoarța copacului era încă în el, așa că obișnuita întrebare „Ești un terorist?“ nici măcar nu-l mai făcu să tresară.

Evitase toată viața lui să viziteze acest tărâm sacru pentru americani tocmai pentru că îi era prea teamă să nu cumva să fie judecat după emoțiile sale primare. Era plin de detectoare în jur, iar un agent prea zelos l-ar fi putut aresta oricând, doar pentru că ar fi detectat că era mânios. Nu și de data asta – și trebuia să-i mulțumească lui Ali pentru acest dar!

De fapt, chiar Imamul Ali îl rugase să se întoarcă în New York și să urce în Freedom Tower, ca pe un fel de exorcism, o ultimă încercare de a scăpa de demonii trecutului. Îl rugase să urce la ultimul etaj și să privească spre parcul Memorialului, să tragă

adânc aer în piept și să rostească o rugăciune. În gând, evident, altfel risca totuși să fie împușcat de vreun agent speriat de rugăciunea unui musulman în public. Doar acea rugăciune avea să-i aducă pacea completă, îi spusese Ali, iar el se grăbea acum să ajungă pe terasă și să o facă.

Ce nu știa Ashar era că școala lui Ali fusese acceptată și finanțată de agențiile americane tocmai pentru că, departe de a produce teroriști precum madrasele islamice salafiste, sutele de elevi pregătiți de-a lungul anilor de imamul din Albania erau reintegrați cu ușurință – peste tot în lume, dar cu precădere în comunitățile de imigranți din Europa și SUA. Câțiva reușiseră să ocupe în ultimii ani chiar poziții în administrațiile centrale americane și europene!

Americanii aveau încredere în Ali, pentru că acesta fusese alături de ei încă din tinerețe, creând practic de la zero sistemele de integrare prin educație a refugiaților din Avanposturi. La rândul lor, tinerii musulmani care plecau la studii în Albania erau exact aceia care doreau să se integreze în țările lor de baștină, nu să se alăture extremiștilor din care erau recrutați apoi teroriștii.

În plus, Ali al-Albani era o contrapondere doctrinară la adresa celuilalt imam Ali, imamul-fantomă care îndemna prin cărțile sale subversive la o revoltă generală împotriva sistemului liberal nord-atlantic și a „cruciaților“. Confuzia dintre cei doi imami era susținută cu fonduri grase de către CIA și celelalte agenții americane, dar asta-l interesase prea puțin pe Ashar, care citise și cărțile imamului Ali, fără a se regăsi în ele. Aveau prea multă ură, prea multă dorință de răzbunare! În plus, nimeni nu-l văzuse vreodată pe celălalt imam Ali. Se zvonea că niște clerici saudiți erau, de fapt, în spatele acestui personaj fictiv. El unul își dorise pacea, iar al-Albani i-o oferise.

Alese turul scurt, care ducea direct la observatorul de la ultimul etaj. Liftul era rapid, iar hologramele care-i înfățișau istoria New Yorkului de-a lungul secolelor, incredibil de imersive. Două minute mai târziu, Ashar ieșea pe puntea de observație de la etajul 102, strecurându-se printre zecile de turiști care se bucurau de priveliște. Sky Podul era înconjurat de geamuri de protecție ce permiteau o vedere la 360 de grade asupra orașului, dar noua atracție erau zonele în care geamurile fuseseră scoase, în locul lor niște jeturi de aer atent dirijate ținând departe vântul rece de afară în timp ce permiteau să pătrundă zgomotele orașului.

Ajunsese, în sfârșit, la capătul călătoriei sale de a deveni un musulman adevărat. Acesta era locul în care trebuia să-și ierte țara pentru uciderea a sute de mii de musulmani. Aici, în vârful simbolului puterii americane, trebuia să se împace definitiv cu tot ce acumulase de-a lungul anilor.

Privi în jos și admiră orașul pe care-l iubea atât, în ciuda a ceea ce îndurase. Își opri privirile mai întâi pe East Side Spire, imensa clădire de 150 de etaje care domina orașul. Putea vedea de aici până departe, chiar și domul înalt de 80 de etaje din Dome City, orașul construit la vreo 15 kilometri spre nord, în Fairview – primul oraș circular american care folosea un dom transparent pentru a acoperi întreaga construcție în care-și duceau viața 50000 de locuitori.

Acoperind o suprafață mult mai mică decât orașele chinezești, Dome City era însă cel mai avansat din lume. Inițial, domul fusese construit pentru a asigura o temperatură interioară constantă fără consum suplimentar de energie, datorită Trelcogelului. Pelicula transparentă și extrem de rezistentă absorbea exact atât cât trebuia din energia solară pentru a păstra răcoarea pe timpul verilor toride, dar acum era folosită pentru a păstra de fapt căldura în oraș, în fața iernilor neașteptat de reci din ultimii doi ani de pe Coasta de Est.

Mai era o diferență: în el locuiau doar miliardari din toată lumea, personalul necesar întreținerii orașului venind din suburbiile New Yorkului, cu hyperloopul. Era răspunsul capitalist al finanțatorilor NAR la orașele circulare chinezești care prinseseră tot mai mult teren în ultimul deceniu.

Își dorise mult să locuiască în acest oraș, construit la începutul anilor '50, dar nici măcar banii moșteniți de la părinții lui nu-i erau de ajuns pentru așa ceva. Dome City avea o taxă de intrare exorbitantă, rămânând exclusivist chiar și în privința alegerii turiștilor care-l puteau vizita. Îl văzuse de câteva ori, dar nu-și permitea să stea acolo.

„Într-o zi...“

Privi acum spre est, spre ocean, care se întrezărea printre uriașii zgârie-nori construiți în ultimii ani în Brooklyn. Pe fundalul oceanului se desfășura traficul de drone aeriene autonome, făcând legătura între orașele de pe coastă. Fuseseră interzise peste oraș, dar mii dintre ele luceau acum în lumina soarelui, creând un fel de țesătură silențioasă aflată în mișcare, pe mai multe niveluri, deasupra mării. Atâta pace...

Ali îl ajutase la început nu doar prin folosirea Mintului pentru a-i modifica zonele din creier care-l făceau să fie mânios, dar și printr-un tratament cu pilule de naniți care conțineau sedative, pe care le eliberau în sângele lui atunci când avea episoade de furie. Dar nu mai avusese nevoie de astfel de ajutoare de cel puțin trei luni, iar acum simțea o pace interioară absolută.

Imamul avusese doar o ultimă rugăminte înainte de a-l lăsa să plece înapoi spre casă: să nu-și folosească Mintul până nu ajungea în acest loc, iar atunci și abia atunci să-și pună la loc extensiile și să-și reactiveze interfața și lentilele de contact, pentru a-i putea trimite binecuvântarea sa. Așa că Ashar își puse

înapoi lentilele și porni Mintul, simțind o ciudată plăcere că e din nou conectat la tot ceea ce se întâmpla pe glob. Privind acum spre sud-vest, spre Liberty Island și Statuia Libertății, îl apelă mintal pe Ali.

Era aproape ora 12.

Statuia Libertății încă mai rezista, la 172 de ani după ce fusese donată de francezi. Era ironic că simbolul libertății se afla acum la poarta unei țări în care aceasta devenise doar un cuvânt lipsit de sens. Dar asta nu-l mai deranja, așa că se pregăti să audă vocea lui Ali în ureche, pentru a-i primi binecuvântarea.

Deodată, simți că altcineva îi puse stăpânire pe corp. Spre groaza lui, era incapabil să se miște sau să scoată vreun sunet. Pur și simplu încremenise, cu mâinile lipite de geamul de siguranță al punții de observare!

„Văd că ai ajuns în sfârșit la destinație, Ashar!“

Vocea lui Ali îi răsuna în minte, dar nu în modul obișnuit, prin intermediul implanturilor audio, ci direct, ca și când ar fi vorbit cu propriile sale gânduri!

„Îmi pare rău pentru senzația pe care tocmai o ai, dar ești supus complet voinței mele. Ți-am modificat Mintul ca să te pot dirija cum vreau eu.“

„Ce?!“ se gândi Ashar, iar, spre surpriza lui, Ali îi răspunse.

„Ashar! N-ai făcut tot acest drum pentru a face voința lui Allah? N-ai învățat despre ea prin intermediul meu? Voința asta e una minunată, Ashar, Inșallah!“

Ashar începu să intre în panică, dar simți că în corpul său tocmai se eliberau doze de sedativ, la fel ca în primele luni ale taberei albaneze.

„Ah, ai simțit asta? Nu-i minunată tehnologia? Dar să-ți spun și altceva despre naniții pe care i-am injectat în fluxul tău sangvin, Ashar. Doar o mică parte conțin medicamente. Majoritatea conțin câteva chimicale care, combinate, transformă corpul tău într-un explozibil extrem de puternic. Stai liniștit, nu se eliberează accidental, ci doar la trecerea unui curent electric puternic. Așa că nu pot fi detectate nici de câini special dresați, nici de detectoarele de explozibili! Ce zici de asta?!“

Ashar simți că-l cuprinde un nou val de panică, dar și de data asta naniții își făcură treaba, așa încât, câteva clipe mai târziu, era din nou supus și liniștit.

„Calmează-te, Ashar. Vreau să ai mintea limpede înainte de a-i arunca în aer pe necredincioși. Ai văzut ce s-a întâmplat în Polonia? Ei bine, asta ți se va întâmpla și ție. Nu doare, Ashar, doar sari în aer cu toți cei din jurul tău. Bum!“

Ashar se străduia din răsputeri să-și creeze un spațiu mintal separat de Ali, dar îi era imposibil. Gândurile sale îi erau dominate în totalitate. Vocea calmă și cinică a imamului îi sună din nou în minte.

„Apropo, nu ești singurul, Ashar. Îți amintești de sutele de elevi care au trecut prin școala mea în toți acești ani? Ei bine, acum ei se află în zone-cheie din întreaga lume și pățesc exact ceea ce ți se întâmplă și ție. Atâta doar că unii încă n-au ajuns la țintă – încă puțin și începe balul.“

Pupilele lui Ashar se măriră de groază, dar turiștii din jurul lui erau prea preocupați să privească orașul aflat la picioarele lor, folosindu-și zoom-ul lentilelor de contact sau conectându-se la zecile de drone turistice ale municipalității care le ofereau imagini de la nivelul străzii și detalii extraordinare de pe clădirile dimprejur. Nu-l observase nimeni.

„Faci parte din armata lui Allah, Ashar! Acest lucru ar trebui să te bucure! Ești încununarea a trei decenii de muncă și de luptă, trei decenii în care am fost nevoit să înghit toate mizeriile americanilor și europenilor, adică ale celor care au ucis milioane dintre noi, Ashar. Iar tu voiai să faci pace cu ei?... Vei face pace, într-adevăr, dar nu așa cum credeai tu!“

Cum putuse fi atât de naiv? Căutase pacea, căutase iertarea, dorise să fie în stare să trăiască în țara în care se născuse fără a fi tratat ca un exilat, încercase să facă pace cu Allah și cu lumea, doar ca să fie păcălit?!

„Nu, Ashar, nu, nu ai fost păcălit. Te-ai păcălit singur!“ îi răspunse Ali la întrebările din minte. „Cum te-ai putut gândi că Allah ar ierta necredincioșii? Cum ai putut crede că Allah nu va răzbuna sângele martirilor? Cum ai putut fi atât de apostat încât să încerci să faci pace cu Satan, Ashar?!“

Încercă să-și dezlipească mâinile de pe geamul rece, dar acestea refuzară să-l asculte. Își dădu seama că va trebui mai întâi să-și înlăture extensiile mintale, dar Ali era capabil să-i citească gândurile, așa că-i veni în întâmpinare.

„Nicio șansă, Ashar. Singurul motiv pentru care vorbesc cu tine acum e faptul că mai sunt câțiva martiri care încă n-au ajuns pe poziție. Dar nu mai durează mult. A, și… da, vorbesc cu tine și pentru că ai fost poate cel mai strălucit elev al meu. Cel cu un potențial uriaș, pe care ai ales să-l irosești iertându-ți adevărații dușmani. Pe cei care ți-au omorât familia sub ochii tăi, Ashar. M-a fascinat dorința ta fierbinte de a le face pe plac criminalilor care ți-au distrus viața, pur și simplu n-am putut înțelege de ce ai ales calea asta…“

„Răzbunarea nu duce decât la un ciclu al violenței, parcă așa-mi spuneai, Ali!“ îi răspunse în minte Ashar. „Iar acum vorbești precum celălalt imam Ali, cel pe care l-ai combătut toată viața ta!“

„Adevărat, Ashar, adevărat. Dar nu e vorba de răzbunare. E vorba de distrugerea unor dușmani de moarte, cei care ne-au făcut să ne ucidem unii pe alții vreme de jumătate de secol. Tu ai o minte strălucită, dar cu toate astea, nu poți înțelege adevărul.

Am petrecut împreună o jumătate de an și tot nu l-ai înțeles. Ai ales mereu calea păcii, calea supunerii, calea umilinței. Te-am urmărit atent de-a lungul pregătirii tale și am tot sperat că adevărurile pe care ți le-am dezvăluit treptat te vor ajuta să vezi care e adevărata cale. Dar tu…“

„Adevărata cale nu poate fi violența, Ali!“, îl întrerupse Ashar. „Doar tu m-ai învățat că…“

„Ajunge! Ți-am spus doar ce voiai să auzi, așa cum am făcut cu toți băieții pe care i-am educat de-a lungul anilor. Au fost și alții, care au înțeles adevărul, iar pe aceia îi am azi în poziții-cheie în Califat și în guvernele lumii. Ei vor supraviețui zilei de azi și-și vor duce cu bine la capăt misiunea, Ashar. Spre deosebire de tine și de trădătorii ca tine, care-și vor afla sfârșitul chiar azi.“

„Nu sunt un necredincios!“ strigă Ashar în mintea lui, aproape scoțând un geamăt, fără a fi auzit însă de cei din jurul său. „Nu sunt un apostat! Îl iubesc pe Allah, dar îmi iubesc și viața! Nu-i Islamul calea păcii? Nu m-ai învățat asta luni de zile, direct din Coran? Cum ai putut învăța atâtea sute de tineri o cale a păcii, când tu ești plin de ură și de răzbunare? De ce faci asta, Ali?“

„Tacă-ți gura! Cum poți pretinde că ai căutat pacea, când pacea pe care ai căutat-o de fapt e cea făcută cu dușmanii lui Allah?“

„Eu vreau pace cu toată lumea, Ali. Nu poate fi pace în lume dacă ne urâm unii pe alții! Ura mi-a ucis părinții, nu altceva!“

„Ura? Ha! Ai o minte strălucită degeaba, Ashar. Nu ura ți-a ucis părinții, dragule, ci niște oameni extrem de calculați și de cinici. Aceiași care au creat Califatul, aceiași care au creat Adevărații și ISIS înaintea lui și aceiași care au scornit motivele invaziei din Irak acum jumătate de secol, când a început toată nebunia. Crezi că ei sunt motivați de ură?! Ha, mă faci să râd!“

Ali făcu o pauză, verificând ce făceau ceilalți pioni ai săi. Apoi continuă.

„Copile, ești necopt la minte, oricâte calcule pe secundă știu să facă extensiile tale mintale. Te-ai gândit vreodată de ce războiul cu Califatul durează de atâția ani, fără ca acesta să fie distrus? Te-ai întrebat de ce ISIS a fost distrus abia după aproape un deceniu de lupte? De ce au avut nevoie americanii de cam tot atâta timp pentru a *nu*-i învinge pe Adevărați? De ce rușii încă mai bombardează în Afganistan? De ce chinezii au intervenit militar în Africa de Nord, fără rezultate aparente vreme de zece ani? Ei?“

Ashar căuta să lungească cât mai mult discuția, doar-doar va găsi o breșă în strânsoarea care-i paraliza mintea. Ceva de care să se agațe, orice, orice!

„Pentru că musulmanii din țările astea au fost prea plini de ură și s-au omorât de bunăvoie unii pe alții, indiferent că au venit americanii sau alții acolo?!“

„Nu, dragule, nu. Toate astea-s doar niște canale prin care industria de armament a cruciaților să aibă ce toca – bani și milioane de vieți omenești. Apoi, când au văzut că asta le explodează în față, cu teroriști care-i atacă chiar în țările lor, au transformat zona într-o pâlnie în care s-au scurs mereu și cu bucurie toți tinerii plini de ură, dar fără minte. Și-așa i-au tocat an de an pe toți imbecilii care altfel s-ar fi aruncat în aer prin gări. E sistemul perpetuu perfect, Ashar: creezi o nevoie pe care o alimentezi mereu. Proști se tot găsesc, la fel și bani pentru armament și voturi pentru ca acești bani să se ducă unde trebuie.“

Ashar ar fi putut să-i dea zeci de argumente că nu așa au stat lucrurile. Dar se concentră pe un răspuns scurt.

„Deci îmi dai dreptate, dacă dispare ura, dispare și masacrul inocenților, Ali. Fără ura asta, n-ai pe cine trimite la luptă!“

„Ura e perenă, Ashar. Ura adevărată e atunci când îți sunt uciși copiii și cei pe care îi iubești! E normal să simți ură și să-i elimini pe cei care au făcut asta. E anormal să-i ierți. Dar asta nu înseamnă să fii prost. Înseamnă să înțelegi care îți sunt adevărații dușmani, ce-i face să funcționeze și să-i lovești exact acolo unde-i doare mai tare. Nu să faci pace!“

Ashar reuși pentru un moment să-și miște unul dintre degete, însă Ali contracară fulgerător, făcându-l să simtă o durere îngrozitoare în degetul respectiv, fără a putea să țipe, însă.

„Mai vrei? Crezi că mă joc aici? Mai avem doar un minut, Ashar, e timpul.“

„Dar de ce toată această șaradă? De ce ai luptat atât cu celălalt imam Ali, pe care l-ai contrazis ori de câte ori ai avut ocazia? De ce l-ai făcut apostat, de ce ai colaborat cu americanii atâția ani? De ce ai împiedicat zeci de atentate teroriste, de ce i-ai făcut de râs cărțile, dacă…“

Ashar se opri brusc, dându-și seama de un adevăr care fusese acolo tot timpul, înaintea ochilor săi, dar pe care fusese incapabil să-l înțeleagă. Ali râdea.

„Ești amuzant! Am învățat asta de la americani și de la ruși, Ashar, ce te miri atâta? Așa cum ei știu să facă pe polițistul bun și pe cel rău, așa am făcut și eu!“

„Dar de ce faci asta, Ashar? De ce atâta chin, atâta șaradă? De ce nu ți-ai asumat public ceea ce crezi, ceea ce ești? De ce ești atât de laș și vorbești cu mine, un nimeni, acum, în loc să anunți lumii întregi ce vrei? Poate că-ți vor asculta cererile fără să fie nevoie să…“

„Nu-s un ticălos din filmele alea americane de doi lei, ce, crezi că-s tâmpit să-mi anunț intențiile? Americanii nu vor ști ce i-a lovit și nici de ce, la fel și europenii și aliații lor din Golf. Iar când vor înțelege, va fi prea târziu. Vor fi fost deja de mult timp cu mâinile-n gâtul celorlalți, iar războiul mondial care va urma va fi ultimul, Ashar! Ți-am spus toate astea doar ție, pentru că… mă

rog… am făcut greșeala să te privesc ca pe un fiu. Dar, gata! Nu-ți sunt dator cu nimic!“

Ali dispăru pentru o clipă din mintea lui, pregătindu-și atacul. Îl tratase, într-adevăr, ca pe un fiu, însă apoi se îndepărtase de el, revenind pe poziția de profesor. Ashar se gândise atunci că așa era normal, dar acum începea să înțeleagă. În plus, oricât de flegmatic încerca să pară Ali, Ashar simțise că nevoia acestuia de a i se destăinui ținea de aroganța unei minți strălucite, care voia totuși ca măcar cineva să-i știe secretul înainte de a duce la capăt un plan fabulos. Cum putea oare folosi asta?

Se grăbi totuși să se concentreze pe mâinile sale, dar nu reuși nici măcar să-și miște la loc degetul, că Ali reveni din nou în mintea lui.

„Mai ai puțin, Ashar. Cei doi agenți trimiși de mine la centralele nucleare din Germania au dat de dificultăți, dar vor ajunge la țintele lor în mai puțin de două minute. Tocmai au trecut cu bine de detectoarele de intenție de acolo. Ia spune, dacă tot ești atât de inteligent, cine crezi că a scris softul pentru detectoare, partea destinată musulmanilor?“

Ashar făcea mari eforturi să-și elibereze degetele în timp ce vorbea în mintea lui cu Ali, pentru a-i deturna atenția.

„Stai să văd, Ali… Tu le-ai programat, fără îndoială. Și ne-ai spălat pe creier să fim pașnici și să ne întoarcem acasă, tocmai pentru a reuși să trecem cu bine de detectoare. Ba chiar, așa cum tocmai mi-ai spus, pentru a-ți infiltra oamenii în poziții-cheie. Bravo, ai reușit! Dar am o nedumerire, cu toate acestea…“

Ali îl întrerupse, pentru că nu mai era în stare să pătrundă în nebuloasa de gânduri care se amestecau acum în mintea lui Ashar.

„Mai ai un minut, poate ar fi cazul să te grăbești…“

„Ce anume crezi că vei reuși prin asta, Ali? În afară de faptul că și mai multe milioane de musulmani vor pieri, de data asta chiar din cauza ta?“

„Ce voi reuși? Totul, Ashar! Am sute de oameni care vor sări în aer în centrale atomice, în centrale electrice, în inima barajelor, în inima fermelor de servere, lângă depozite de explozibili, în săli de ședințe ale guvernelor, în spitale, în universități și atâtea alte instituții! Vor muri dictatori, prinți, șeici și democrați deopotrivă. Iar cruciații care ne-au distrus țările timp de cinci decenii vor vedea pe pielea lor cum e să fii adus înapoi în Evul Mediu. Vor muri milioane de musulmani? Posibil. Dar vor muri și zeci de milioane de cruciați, Ashar. Iar lumea de mâine nu va mai fi deloc ca acum – nu vor avea pe cine să atace, în afara sutelor de mii de apostați ca tine, care au plecat capul și s-au grăbit să fie asimilați de o cultură a păcatului!“

„Allah nu poate lăsa o astfel de crimă să se întâmple, Ali! Vei vedea!“

„Nu-mi spune tu mie ce vrea Allah! îi răspunse, mânios, Ali. Allah a vrut să-mi omoare soția și fiica prin mâinile americanilor, tot la fel cum a vrut să-ți fie omorâți părinții și alte milioane de musulmani în doar câțiva ani! Crezi că a făcut toate acestea degeaba? E un preț de sânge care a fost plătit pentru că trebuia plătit! Pregătește-te pentru ziua judecății, Ashar. Inșallah!“

Ashar văzu cu spaimă cum mâinile i se dezlipesc de geam și cum picioarele încep să-l poarte din ce în ce mai repede către cealaltă parte a punții de observație, acolo unde era unul dintre geamurile deschise. Se simțea la fel cum îi spusese Ali, ca o păpușă care nu-și putea controla câtuși de puțin destinul. Când mișcarea sa ciudată îi atrase atenția unui agent de securitate de culoare, începu să alerge – chiar dacă tot ce dorea era să se oprească!

– Hei, tu! Băi, oprește-te! strigă agentul, disperat la vederea tânărului care alerga spre balustrada din fața hăului. Fără niciun efect, așa că-și apăsă pe încheietura mâinii, pentru a porni alarma, apoi își scoase tazerul și se apucă să alerge după tânăr. Cam greu, la cele 140 de kile ale sale...

Cam o dată la două-trei luni, cineva încerca să se sinucidă aruncându-se de pe puntea de belvedere – câmpurile de forță care țineau vântul la respect nu puteau face față greutății corpului unui om. Ideea de a scoate câteva dintre geamuri pentru a oferi o experiență nemijlocită a orașului de dedesubt fusese primită cu entuziasm nu doar de turiști, ci și de tot felul de sinucigași, care parcă stăteau la coadă ca să impresioneze lumea cu salturile lor mortale. Nu și acum. Tipul ăsta n-avea să-i scape, nu ca fata aia de acum trei luni, după care abia dacă-și revenise... Ceru rapid ajutoare și apoi strigă către Ashar.

– Nu face asta, oprește-te, hai să vorbim!

„De ce, Allah, de ce?“

Ashar ar fi vrut să strige, dar nu putea scoate un sunet. Privea însă, ca un spectator, cum mâinile și picioarele sale îl urcau pe balustrada metalică din fața ferestrei deschise, iar în momentul acela își aduse aminte, cu groază, de ce-i spusese Ali. Dacă agentul l-ar fi electrocutat cu tazerul, totul s-ar fi terminat: curentul electric ar fi activat naniții, iar aceștia i-ar fi transformat corpul în explozibil. Explozia ar fi distrus cel puțin ultimele două etaje ale clădirii.

Agentul care alerga din greu spre el tocmai intra în raza de tragere.

– Hai să vorbim un pic, vrei?

Murphy era acum la doar cinci metri depărtare, cu tazerul ațintit spre Ashar.

Ceea ce urmă fu extrem de rapid, dar pentru Ashar timpul curgea incredibil de încet. Abandonase deja lupta, resemnându-se să moară. Pierduse toate lucrurile în care crezuse, toate lucrurile

în care sperase, toate motivele care-l ajutaseră să continue să trăiască după moartea părinților săi. Era timpul.

Oamenii de lângă Ashar începură să fugă, dar pentru el abia se mișcau, cu încetinitorul, țipetele lor de groază fiind mute. Ceva se întâmplase în interiorul lui, simțea cum otrava fusese eliberată deja de naniți și cum chimicalele se combinau în sânge, așteptând impulsul electric fatal.

Agentul se opri, gâfâind, și-l interpelă încă o dată. Ashar, înlemnit pe marginea hăului, nu auzi ce striga bărbatul. Închise pleoapele. Asta fusese tot.

Spre surprinderea lui, în calmul absolut care-l înconjura, reuși să se desprindă mintal de strânsoarea lui Ali. Nu se putea încă mișca, dar putea să se conecteze la mintea altora. Intră imediat în mintea agentului și-l paraliză.

Agentul era gata să apese pe trăgaci, când se opri, chiar în ultima fracțiune de secundă. Rămase blocat, cu ochii larg căscați spre Ashar.

Ali încercă să preia din nou controlul, dar Ashar îi tăie toate căile de acces suficient timp încât să-i spună rapid și pe scurt agentului despre ce e vorba.

„Dacă mă curentezi, voi sări în aer! Evacuează imediat oamenii de-aici!“

Apoi se concentră pe lupta cu Ali.

Agentul, lăsându-l deocamdată liber pe Ashar, se întoarse pe călcâie și strigă răgușit către mulțimea de turiști care se retrăsese la câțiva metri distanță.

– Vă rog să evacuați încet și în ordine terasa, folosind scările. Personalul din hol vă va ajuta să coborâți în siguranță. Încet, vă rog, încet!

La auzul rugăminții agentului, zecile de turiști începură să se miște în ordine spre ușile de intrare în holul lifturilor, când cerul fu străfulgerat de o strălucire de lumină. Apoi de alta și de alta, și de încă una! Toată lumea se opri pe loc, îngrozită. Apoi urmară bubuiturile, ultimele două zgâlțâind geamurile clădirii. Undeva, în spatele lor, se ridică o bulă uriașă de foc: Dome City sărise în aer!

O altă explozie avu loc într-unul dintre zgârie-norii apropiați. Geamurile din acea parte a clădirii se sparseră, iar lumea intră brusc în panică și se îmbulzi spre ușile de intrare în holul lifturilor, călcându-se în picioare. Urletele copiilor și femeilor erau acoperite de răcnetele sălbatice ale bărbaților grăbiți să-și facă loc. De jur împrejur, orașul era brăzdat de explozii, iar de dedesubt se auzeau bubuieli înfundate, de la metrou. La orizont, se vedea cum miile de drone aeriene se prăbușeau spre ocean, ca o țesătură care se destrăma.

Ashar își deschise ochii. Era încă în viață! Agentul își păstră cumpătul și-și puse tazerul la loc în tocul său, privind țintă spre

el.

– Nu fă nimic prostesc, copile! Hai s-o terminăm cu bine pe-asta, vrei?

Ashar era îngrozit – tot orașul era ca sub bombardament, brăzdat de zeci de explozii care zguduiau clădirea în care se aflau. Dar tot nu se putea mișca. Iar cele câteva clipe în care fusese atent la ce se întâmpla în jur îi fură de ajuns lui Ali pentru a prelua din nou controlul asupra membrelor sale. Spre groaza lui, Ashar se aruncă spre agent, cu mâinile întinse pentru a ajunge la tazerul lui!

Agentul rezistă asaltului băiatului, care se repezise cu toată forța în el. Uneori e bine să ai 140 de kilograme de grăsime, așa că abia se urni de pe picioare în urma impactului. Când puștiul întinse mâna spre tazer, îi trase o smetie peste față, aruncându-l cât colo și făcându-i să sară Mintul de pe cap.

Ashar zăcea acum cu fața în jos pe terasă, cu o durere cumplită în tâmpla stângă, acolo unde fusese lovit de agent. Dar scăpase! Simțea că-și recăpăta controlul asupra membrelor sale.

Agentul se repezi asupra lui, înainte ca Ashar să mai poată face o mișcare. Prăbușindu-se peste el cu toată forța și greutatea, Murphy îi prinse mâinile și i le legă rapid la spate, imobilizându-l.

– Unde e bomba, nenorocitule?! Unde?!

Era clar. Nu doar că era o matahală care se deplasa la serviciu cu un exoschelet, dar avea și creierul plin de grăsime. Doar îi explicase ce și cum.

Ashar era incapabil să-i răspundă. În primul rând, pentru că era strivit sub greutatea incredibilă. În al doilea rând, pentru că violența cu care îi fusese îndepărtat Mintul îl amețise complet, paralizându-i centrii vorbirii. Tot ce reuși să facă fu să-și deschidă gura într-un mare geamăt, trăgând cu nesaț aer în piept și scuturându-și violent corpul, ca și când ar fi avut un atac de epilepsie.

Otrava din interiorul său nu-l aruncase încă în aer, dar începea să-l omoare.

Haosul de pe terasă începu să se risipească – oamenii panicați o luaseră la goană pe scări, lăsând în urmă doar câțiva indivizi călcați în picioare, care gemeau de durere. Din ușa care ducea în holul clădirii apărură doi indivizi cu fețe de agenți FBI.

Murphy se dădu cu greu la o parte, așa că agenții îl întoarseră pe Ashar cu fața în sus. Avea privirile pierdute, iar din gură începea să-i iasă o spumă albă.

– Să vină urgent elicopterul de intervenție! zbieră unul dintre agenți.

Ashar încercă să bolborosească.

– Au pus… au pus explozibili în sângele meu! C… corpul meu e… e exp…

– Știm asta, Ibrahim, îi răspunse agentul, pe un ton împăciuitor, privind spre el prin ochelarii digitali care îi mascau fața.

Îi aplică un pulverizator la gât.

– Să sperăm că vom reuși să te salvăm, băiete!

Apoi, Ashar văzu, ca prin vis, elicopterul de intervenție ajuns în dreptul punții de observație, lansând prin geamul deschis două cabluri și o nacelă de salvare. Ultima imagine pe care o văzu era coloana de fum care ieșea din ceea ce mai rămăsese din Statuia Libertății. Doar una dintre coloanele de fum care se ridicau din orașul atacat de zeci de teroriști fără de voie, aruncați în aer de procedura standard a poliției locale: tazere aplicate imediat celor suspecți.

În cel mai ironic mod cu putință, viața a sute de oameni fusese salvată în Freedom Tower de un agent prea gras și prea lent ca să aplice prevederile unei legi gândite să apere America de terorism.

Ashar închise ochii și simți cum capul îi devenea ușor, incredibil de ușor. Cădea acum încontinuu în visul său, uneori reușind să se agațe de ceva, doar ca să alunece apoi din nou spre marele hău care-l aștepta mai jos, dar în care era deja conștient că nu va ajunge niciodată. Era singur, era întuneric, și toată pacea și lumina de care fusese plin cu câteva minute mai devreme erau de mult dispărute. Era întuneric și era gol. Ce urma a-l aștepta de cealaltă parte? Era Allah real? Și dacă da, atunci de ce? De ce? De ce?

Urma să găsească curând un răspuns, Inșallah.

STORIES OF OLD

Parc Monceau, Paris, vineri, 10 mai 2058, ora 15:50 PM UTC (16:50 Paris)

Tom Rast mergea încet în căruciorul său, însoțit de Diane Cérès pe aleile parcului Monceau, aflat în nord-vestul Parisului. Un parc mic și cochet, pierdut printre clădirile istorice care porneau de la Arcul de Triumf către nord.

De obicei ar fi făcut această plimbare de unul singur, ca în fiecare zi – pe la ora cinci cobora din sediul GBM de la Paris, aflat într-una din clădirile ce mărgineau parcul. De data asta o rugase pe Diane să-l însoțească. Dar, deși se plimbau de vreo zece minute, bătrânul nu scosese niciun sunet.

Diane simțea că o apuca disperarea. Dacă bătrânul știa ce făcuse? Dacă ăsta era, de fapt, un rămas-bun înainte de a fi făcută dispărută, fără urmă, sau împinsă la suicid, cum făcuse GBM cu prietena ei? Dacă...

Încercă să-și risipească gândurile negre. Reușise, cu mare greutate, să recupereze dispozitivul de înregistrare și își pierduse cele două ore de somn care i-ar fi rămas după ce se întorseseră de la Berlin ascultând conversația halucinantă dintre Tom, Ning și ceilalți membri ai unei Societăți despre care crezuse până atunci că era scorneala conspiraționiștilor de doi lei.

Spre bucuria ei, Tom îi păruse a fi vocea rațiunii, însă capacitățile uluitoare ale acestei societăți, modul în care se infiltrase în toate marile guverne ale lumii, și mai ales planurile chinezilor de a-i elimina pe cei care îi puteau amenința – toate astea o îngroziseră. Câtă putere mai avea Tom în fața celorlalți membri ai Societății, care păreau că-și urmează propriile agende? Și totuși ce rol jucase bătrânul în crima odioasă din Libia?

Adia un aer umed de peste ocean. Era încă rece la Paris, iar plimbarea sub cerul plumburiu îi dădea sentimentul că totul se va termina urât. Era însă hotărâtă să publice cele aflate, cu orice preț. Lumea trebuia să afle despre miliardarii care manevrau guvernele după bunul lor plac. Și care aveau o tehnologie cu care și-ar fi putut impune voința într-un mod sinistru. Și care...

Bătrânul se opri și îi întrerupse gândurile. În fața lor era colonada corintică din jurul micului iaz al parcului, *La Naumachie*, care părea a fi acolo încă de pe vremea când Parisul se numea Luteția.

– Știi, coloanele astea sunt mai noi decât ai crede, începu bătrânul, cu o voce șovăielnică. Au doar peste trei sute de ani, fiind pregătite de Catherine de Médicis pentru monumentul funerar al soțului ei. Iar acum vreo două sute optzeci de ani au fost puse în parcul ăsta.

Tom tuși. Aerul rece îi plăcea la nebunie, dar gâtul său era de altă părere. La 81 de ani, corpul său era încă viguros, însă rănile suferite atunci când arsese de viu cu aproape patruzeci de ani în urmă îi făceau probleme din ce în ce mai mari.

Diane își reținu imboldul de a da o căutare mintală despre istoria parcului – nu știa nimic despre istoria aceastei oaze de verdeață și nici nu era cazul să se prefacă. Avea altele mai importante de spus. Alese să tacă deocamdată, să vadă unde vrea să ajungă bătrânul american. Tom continuă, privind în jur.

– Tot parcul ăsta, de fapt, e plin de butaforii. Coloane „romane“, ruine false, o mică piramidă egipteană și-așa mai departe. Pe vremuri a avut și corturi turcești, un fort și altele. O nebunie visată de un duce extrem de bogat care dorea să dea parizienilor iluzia unor călătorii în lumea întreagă. Iar ăștia i-au mulțumit tăindu-i căpățâna la revoluție, câțiva ani mai târziu după inaugurarea parcului. Dar parcul a rămas. A rămas...

Diane privi colonada care mărginea iazul destul de prost întreținut. Unde voia să ajungă bătrânul cu asta?

– ...O altă chestie haioasă despre ducele de Chartres e că era un mare mason. Visa la egalitatea oamenilor și a pus chestia asta în practică în cursul Revoluției, votând chiar moartea vărului său, Ludovic al XVI-lea. Fără votul lui, poate că regele n-ar fi fost omorât. Evident, câțiva ani mai târziu i-a venit și rândul său la ghilotină. Din toată moștenirea sa, ne-a rămas parcul ăsta și cam atât. Toată masoneria lui, toate relațiile sale cu regii vremii, faptul că a susținut revoluția, toate au fost în zadar. Cel puțin în ceea ce-l privește...

Diane înțelese unde bătea bătrânul. Dar încă îi era teamă de reacția lui.

– Nu știam nimic despre parcul ăsta, nici despre duce. Interesant. O să citesc mai multe, deja văd parcul cu alți ochi.

Tom privi în sus spre ea, peste umăr. Ea îi zâmbi, stânjenită. Replica lui îi îngheță zâmbetul pe buze.

– Cred că sunt multe altele pe care ai putea să le vezi cu alți ochi, Diane.

Albastrul ochilor lui era spălăcit din cauza vârstei, dar o țintui cu privirea. Diane doar aștepta, în liniște, loviturile.

Tom își luă privirea de la ea și porni încet de-a lungul colonadei romane care descria un arc de cerc în jurul iazului din parc. Într-un târziu, continuă:

– Știi, elitele au încercat de-a lungul secolelor – mai ales în ultimele – să-și imagineze mereu societatea lumii de mâine. Să decidă cum trebuie să arate. Au făcut asta atât pentru că țineau la propria bunăstare, pe care n-o mai puteau desprinde de bunăstarea maselor, cât și pentru că – cel puțin unii dintre ei – țineau la cei năpăstuiți, cei fără putere de decizie. Cumva, au reușit deseori să se lase ucise în acest proces, iar societatea la care au visat să se nască fără ei, de multe ori semănând doar în linii mari cu visul lor. Cam trist, nu?

Diane își adună tot curajul.

– Cred că mai rău a fost pentru cei care au fost masă de manevră în toate aceste visuri. Ei au plătit, cred, un preț mult mai mare. De cele mai multe ori.

Tom se opri, zâmbind. Apoi merse mai departe, tot încet, continuând.

– Totuși, toate conspirațiile astea, toate societățile secrete, toate planurile – toate astea n-au mai însemnat mare lucru atunci când au declanșat revoluțiile sau războaiele. S-a ales praful de ele. Da, societatea de după le-a împlinit visul, dar după decenii de haos. Iar uneori, jocurile de putere ale conspiratorilor i-au înghițit în primul rând pe ei. Și abia apoi pe marile mase de oameni, care și-au clădit apoi istoria în jurul unor mituri. Iată – că vorbeam de ducele de Chartres, devenit apoi Duce de Orléans și cunoscut sub numele de Philippe Egalité pe timpul Revoluției Franceze: cine mai știe de el astăzi? Și totuși, fără votul său, Franța nu și-ar fi ghilotinat regele. Fără mașinațiunile sale, Revoluția ar fi avut o altă față. Fără refuzul său de a deveni regent, poate că monarhia ar fi durat până în zilele noastre, ca-n Anglia, cu unii dintre copiii săi pe tronul Franței.

– Da, și poate că miile de morți de la Revoluție ar fi continuat și ei să trăiască, îi replică Diane. Să nu uităm de ei, totuși.

Tom se opri, uitându-se spre lacul din fața lor. Câteva rațe pluteau pe apă, iar în aerul umed se simțea un miros reavăn, de ziduri vechi pline de mușchi.

– Să nu uităm, da. Este esențial să nu uităm de ei, Diane. Și de-asta te-am și rugat să mă însoțești. Azi e o zi crucială nu pentru mii de oameni, ci pentru milioane. Poate pentru miliarde.

Diane simți că-i sare pulsul. Respiră adânc, încercând să rămână calmă. Își pregătise, în mintea ei, toate răspunsurile și acuzațiile posibile la adresa lui Tom și a acoliților lui. Tot ce putea folosi în lupta cu un gigant.

Tom se uită la ea și pufni în râs. Îi zâmbi cât putu de cald apoi.

– Liniștește-te, Diane, te rog. Știu totul despre tine. Am știut totul chiar din momentul în care ai făcut transmisia aia

nenorocită din Avanpost. Am știut totul și în momentul în care ai decis să rămâi în GBM și să-mi umpli birourile cu microfoane organice. Și te-am lăsat să înregistrezi ce am discutat azi-noapte, tocmai pentru că am mare nevoie de tine și de modul tău de a gândi!

Diane împietri. Nu găsi puterea să spună ceva, așa că Tom continuă, privind spre caruselul de cealaltă parte a micului lac. Se aprinseseră luminițele, iar caruselul fusese pus în mișcare, cu un singur copil pe un căluț, privit cu drag și grijă de mama lui.

– Eu nu voi mai trăi mult, Diane. Spre deosebire de Ducele de Orléans, sunt un biet soldat ajuns detectiv, apoi asistent al unui bogătaș. Moartea lui m-a propulsat în capul unei Societăți fondate de el împreună cu prietenii săi miliardari – dintre care ai cunoscut o mică parte ieri-seară. Iar rolul meu în toți acești ani a fost să țin un echilibru complicat între forțele uriașe care acționează pe planeta asta. Chinezii, rușii, americanii, europenii și ceilalți, toți sunt reprezentați în această Societate. Mai nou, sub aripa GBM, Societatea își impune direct voința în țările-cheie, ca să-și atingă țelurile. Iar acum, că vrei sau nu vrei, ești și tu parte a acestei povești. Și încă una principală.

Diane protestă, izbucnind în sfârșit.

– Nicidecum! N-am de gând să fac parte dintr-o societate criminală, care omoară douăzeci de mii de oameni într-o singură noapte, care folosește ca sclavi milioane de oameni, care subminează democrația într-o mulțime de țări! Ce am aflat azi-noapte m-a îngrozit, Tom! Chiar sunteți nebuni cu toții?!

Tom o întrerupse.

– Diane, țelurile Societății nu sunt nicidecum să țină în sclavie milioane de oameni, nici să facă masacre. Țelul nostru este să unim omenirea în fața unei amenințări care vine din afara Terrei. O amenințare *extraterestră*. Iar pentru a uni omenirea, trebuie mai întâi să o salvăm de ea însăși, de războaiele ei, de ura ei, de setea ei de a vărsa sânge.

Diane aproape că nu mai auzea nimic de nervi.

– Cum puteți apăra omenirea de ea însăși, masacrând mii de oameni cu drone? Am fost acolo și am văzut cu ochii mei! Am fost acolo, Tom! Iar tu ai dat ordinul ăla nenorocit!

Tom tăcea, privind pierdut caruselul care se rotea. Răzbătea de acolo și o muzică veselă, copilăroasă, într-un contrast puternic cu discuția lor.

Diane își dădu seama că bătrânul mai spusese și altceva, totuși.

– Stai că n-am înțeles. Ce amenințare extraterestră? Asta ce mai e?

Tom pufni din nou.

– Așa cum ți-am spus, Diane, sunt multe pe care le poți vedea cu alți ochi. Unul dintre ele e exact liantul care a ținut Societatea în funcțiune atâția ani: da, există o amenințare extraterestră cât se

poate de reală, o navă care se apropie de Pământ și pe care tu vei apuca să o vezi, pentru că ești suficient de tânără. Eu, nu. Și nici ceilalți miliardari din grup. În afară, poate, de Svetlana.

Diane încerca să judece dacă treaba cu extratereștrii nu era cumva o diversiune, dar i se părea atât de ridicolă încât nu se putu abține să nu întrebe.

– Ce fel de navă? Cum? Și care vine când?

Tom reporni la drum, îndreptându-se spre carusel.

– Sunt multe detalii pe care le vom discuta, Diane. Dar îți sunt dator mai întâi cu un răspuns despre masacrul din Libia. Da, ce ai văzut acolo a fost ceva îngrozitor, făcut de prietenii noștri chinezi. Dar face parte din lupta internă din China, luptă care nu s-a terminat odată cu regimul dictatorial al generalului Xu. Societatea n-a putut împiedica asta, deși suntem proprietari parțiali ai Avanpostului. Tot cum n-a avut nicio legătură cu moartea prietenei tale, dacă tot veni vorba. Dar îmi pare enorm de rău că n-am intervenit la timp și că n-am știut să mă lupt cum se cuvine pentru a împiedica persecutarea ei.

Franțuzoaica se strâmbă.

– Tom, am strâns destule dovezi care arată implicarea Societății în masacru. Sunteți și ați rămas parteneri de afaceri cu niște ucigași!

Tom se opri din nou. Oftă.

– Diane, vei primi niște documente care arată în detaliu cum a fost făcută intervenția din Avanpost. Știu că-ți va părea incredibil, dar intervenția dronelor a fost coordonată de sisteme de inteligență artificială care au avut grijă să fie executați doar cei care deveniseră violenți. Rata victimelor colaterale a fost de sub 1%, mai mică decât în orice operațiune militară...

– 1% înseamnă sute de oameni, Tom! Sute de nevinovați!

Tom își încleștă dinții. Vocea i se înăspri.

– Crezi că nu sunt conștient de ce s-a întâmplat acolo, Diane? Crezi că am putut rămâne impasibil? Crezi că nu mi-aș dori să pot da timpul înapoi?!

Diane vru să mai zică ceva, dar Tom o întrerupse.

– Uită-te în jur. Vezi parcul ăsta? Ce zici, mai ții minte ce s-a întâmplat aici în timpul Comunei din Paris? Adică la un secol după ce s-a făcut parcul?

Diane rămase mută. Habar n-avea, pentru că generația ei nu era câtuși de puțin interesată de istorie. Știa vag că în timpul Comunei din Paris avuseseră loc masacre, dar... Tom nu o lăsă să se documenteze mintal de pe net.

– Peste 15000 de oameni au fost omorâți atunci de armată, Diane, sute dintre ei chiar în parcul ăsta. De armata Franței, de propriii lor concetățeni. Femei, copii, bătrâni – toți, omorâți pentru vina de a fi locuitori ai Parisului, indiferent că au luat parte sau nu la omorârea a vreo șaizeci de ostatici aristocrați. Și

asta în 1871! Știi cine a mai făcut asta, omorând mii de oameni nevinovați doar pentru că erau la locul nepotrivit sau vorbeau cu un accent anume?

– Naziștii... îi replică Diane.

– Nu doar ei, până la naziști au făcut-o belgienii în Africa, turcii, cu armenii, apoi atâția alții. S-a dat liber la masacre, într-o veselie a urii. Ceea ce s-a întâmplat în Avanpost a fost o tragedie, dar nu noi am provocat-o, Diane!

– Și n-ar trebui să aibă condiții umane de trai acolo? izbucni ea. Ca să nu se mai revolte? Să aibă acces aici, în Europa? Să nu mai fie exploatați ca niște sclavi?

Tom se opri în fața caruselului. Era mai greu decât se aștepta, dar revolta Dianei îl umplea de energie. Copilul pentru care fusese pornită instalația plecase acum, însoțit de mama sa, iar caruselul stătea pe loc. Îi făcu semn pazniculuișiacesta porni caruselul chiar așa cum era, gol.

Bătrânul respiră adânc și încercă să fie cât mai clar.

– Diane, în Libia, așa cum ai văzut, în mare parte din an temperaturile trec de 40 de grade la umbră. În afară de Avanposturi, viața deja devine imposibilă în mare parte din țară. La fel stau lucrurile și în Tunisia, Maroc, dar și în Egipt, unde-s mult mai mulți oameni. Toate eforturile lor – și ale noastre – de a lupta contra încălzirii climei sunt sortite eșecului. Adevărul trist, Diane, este că-n zece ani doar Avanposturile vor mai putea rezista acolo, sub 50 de grade zi după zi, șase luni pe an. Iar spre finalul secolului, tot nordul Africii va fi devastat, transformat într-un imens deșert, în ciuda tuturor eforturilor noastre. Două sute de milioane de oameni care vor trebui să-și găsească un trai în altă parte. Chiar crezi că vor avea cu toții loc aici, în Europa?

– Nu m-am gândit niciodată la asta și nici nu cred că e cazul, Tom. E atât de simplu: dacă un om are nevoie de ajutor, îl ajuți, nu stai pe gânduri. Imigranții pot fi primiți și integrați, cu puțin efort. Da, cred că și două sute de milioane de oameni, atât timp cât ne păstrăm mințile și inimile deschise!

Diane fremăta. Tom vorbea de viața a milioane de oameni cu atâta ușurință! Bătrânul dădu să-i răspundă, dar un mesaj primit prin Mint îl lăsă cu degetul ridicat în aer și cu gura căscată într-un cuvânt nerostit. Își închise ochii, coborându-și încet mâna cu care voise să gesticuleze și lăsându-și capul pe spătarul scaunului. Arăta ca un om învins încă dinainte de a începe bătălia. Și respira din ce în ce mai adânc.

Diane nu știu exact ce să spună. Era atât de nervoasă pe acest om, că-i venea să plece chiar atunci. Dar ceva o reținea. Poate pentru că simțea că Tom trecuse prin multe bătălii la care ea, la cei 25 de ani ai ei, nu putea nici visa. Dar asta nu-l absolvea de vină.

Bătrânul își luă capul în mâini.

– Tom, ești bine?

Dinspre centrul orașului se auzi deodată zgomotul unei explozii. Apoi încă două, mult mai aproape, una dintre ele extrem de puternică, spărgând geamurile clădirilor aflate în partea cealaltă a parcului. Diane se ghemui instinctiv în spatele scaunului lui Tom, neștiind ce altceva să facă – părea că sărise în aer Gara Saint Lazare, aflată la doar un kilometru depărtare de ei. Alte câteva explozii se auziră, în rafală, apoi se văzu o bulă de foc la mare înălțime, pe deasupra acoperișurilor. Era Turnul Eiffel?!

Lumea începu să alerge după adăpost, țipând și ascunzându-se după imensii copaci ai parcului. Doar caruselul își vedea de treaba sa, nestingherit, cu muzica de copii și mai nepotrivită decât cu câteva minute în urmă.

– Tom! Ce se întâmplă?! bâigui Diane, pentru care iadul din Avanpost parcă revenise, de data asta în Paris.

Bătrânul își deschise ochii și-și întinse mâna către ea, trăgând-o spre el.

– Se întâmplă exact ce nu anticipasem azi-noapte, dar aveam sentimentul că se va întâmpla. Toate planurile noastre s-au dus pe apa sâmbetei. Hai să mergem la sediu! Avem treabă.

Diane ezită, privind îngrozită în jur. Exploziile încetaseră, dar coloane de fum se ridicau din mai multe părți ale orașului, iar alarmele sunau asurzitor.

– Ce treabă, Tom? Despre ce naiba e vorba?

– Treaba Societății, Diane, este să salveze vieți. Și o vom face cu sau fără tine. Dar în momentul ăsta am nevoie de tine mai mult ca oricând, ca să limitez numărul inocenților omorâți pe cât este omenește posibil!

O țintui cu privirea. Diane își adună tot curajul de care era în stare.

– Tom, voi veni cu tine doar dacă îmi promiți că vei încerca să-i salvezi pe toți!

Privirea lui Tom se înnegură pentru o clipă. Îi zâmbi, trist.

– Diane, nu *eu* voi încerca să-i salvez pe toți. Acesta va fi rolul *tău*. Fii blândă cu tine însăți. O să înțelegi mai multe imediat. Hai să mergem, nu mai avem timp.

Se puseră în mișcare, bătrânul accelerând scaunul cu rotile atât de repede, încât Diana fu nevoită să alerge pe lângă el. Era răvășită de sentimente contradictorii și de emoții pe care și le ținea cu greu sub control.

– Cum adică să-i salvez eu? Și de cine anume? Cine ne-a atacat? Chinezii? Rușii? Arabii? Am nevoie să-mi dai mai multe detalii, Tom...

Se îndepărtară rapid către clădirea GBM aflată în partea cealaltă a parcului, singura cu geamurile intacte. Vocea Dianei se pierdu încet-încet în zgomotul dimprejur, în cacofonia de țipete

umane, alarme de poliție și drone de intervenție care brăzdau cerul încoace și încolo.

În urma lor rămase caruselul gol, învârtindu-se din ce în ce mai tare, de pe urma unei fluctuații de tensiune care îi stricase sistemul de control. Paznicul încerca din răsputeri să acționeze maneta de oprire, dar scânteile și descărcările electrice din panoul de comandă îl puseră și pe el pe fugă.

Caruselul se învârti din ce în ce mai repede, cu fum ieșind din toată instalația, zburând bucăți din oglinzile colorate cu care era decorat. Căluții și delfinii pe care se dăduseră atâția copii de-a lungul anilor galopau acum din ce în ce mai sacadat, într-un iureș nebun și un zgomot infernal.

Doar o minune îl mai putea opri înainte de a se autodistruge.

TWO MINUTE WARNING

New York, vineri, 10 mai 2058, 15:20 PM UTC

Hyperjetul celui mai bogat om din lume se pregătea să aterizeze pe terminalul 14 al Aeroportului JFK. Era ora 10:20 dimineața la New York, iar bătrânul de 87 de ani își trecu în revistă pentru ultima dată agenda. Agenda unui trilionar care se obișnuise de foarte multă vreme deja ca nimic să nu-i stea în cale.

Atentatul din Polonia încurcase foarte mult lucrurile, iar acum generalii insistau ca președintele McHenry să ia măsuri preemptive împotriva trupelor ruse de pe Linia Estică de Apărare. Oamenii pe care cel mai bogat om din lume îi avea în anturajul președintelui reușiseră să îndepărteze pericolul, deocamdată, dar vicepreședintele Duncan, împins acolo de către NAR, îi făcea probleme.

Așadar, se hotărâse să atace problema frontal. În fond, pentru a câștiga loialitatea vicepreședintelui, fusese unul dintre principalii săi sponsori în alegeri, insistând pe faptul că Duncan e, totuși, un moderat. Acum regreta decizia. Dar trebuia să facă o ultimă încercare și-și stabilise o întâlnire rapidă cu acesta.

Se uită pe geam. New Yorkul se vedea în zare, cu silueta brăzdată de zgârie-nori din ce în ce mai mari, trei dintre ei depășind un kilometru înălțime. În timp ce alte orașe americane se luptau cu căldura, aici domnea, de aproape un deceniu, o vreme mohorâtă și foarte umedă, ca rezultat al apelor din ce în ce mai reci venite din nord, dinspre Groenlanda. La răstimpuri, hyperjetul se zgâlțâia din cauza golurilor de aer cauzate de vântul persistent. O senzație de lipsă de control care îi accentua propria sa criză existențială.

Avionul aterizează rapid, iar în câteva minute trase în fața unui hangar privat, situat la extremitatea vestică a insulei artificiale pe care se construiseră noile terminale, în Jamaica Bay, cu două decenii în urmă. Aici se afla și dronoportul, de la care porneau majoritatea dronelor către oraș, de-a lungul digurilor.

La coborârea din avion era așteptat de unul dintre consilierii vicepreședintelui, care îi făcu semn să-l urmeze în hangar. Era o întâlnire strict secretă și doreau să rămână așa – doar agenții

Serviciului Secret răspândiți în puncte-cheie ale zonei trădau prezența unui înalt oficial american. Trilionarul se grăbi să înfrunte vântul puternic care venea dintr-o parte, atât cât îi permitea vârsta, și intră în marea hală. În mijlocul ei, stând cu brațele încrucișate peste paltonul abia scos de pe umeri, îl aștepta Phil Duncan, vicepreședintele Americii, sprijinit de limuzina prezidențială blindată. Un roșcat înalt cât un munte, de o forță fizică impresionantă, pe care o dubla printr-o voce la fel de puternică.

În mod normal, acesta ar fi trebuit să fie diplomat și să se bucure la vederea celui care-i finanțase campania. Dar Duncan nu avea timp de politețuri. Nici măcar nu-i zâmbi, ci doar înclină capul, a respect.

Duncan făcea parte din aripa „moderată" a NAR și reușise să ajungă vicepreședinte în contextul în care NAR pierduse alegerile în foarte multe state americane cu doi ani înainte, păstrând majoritatea doar în Republica Autonomă Texas, Alabama și Georgia. În rest, republicanii, care marșaseră pe revenirea la valorile tradițional-moderate, reușiseră, pentru prima oară după trei decenii, să cucerească majoritatea statelor din sud, luându-le din mâinile NAR. Democrații conduceau însă în toate celelalte state.

Lupta pentru președinție fusese dură. Manevrele miliardarilor conservatori reușiseră să-l impună pe Duncan lângă McHenry, independentul carismatic care le luase fața candidaților democrați și republicani. Faptul că Duncan îl ajutase să câștige alegerile le dădea speranțe celor din NAR că vor recupera terenul pierdut. Iar acum, tot el trebuia să ducă la bun sfârșit planul gândit în consiliul restrâns NAR cu câteva luni înainte.

Trilionarul îl privi calm, oprindu-se pe loc, la circa zece metri depărtare, aparent pentru a-și trage sufletul. Dacă nesimțitul nu binevoia să fie politicos, urma să primească o lecție.

Vicepreședintele fu surprins de manevra bătrânului, așa că, amuzat, se ridică, își lăsă paltonul pe mașină și făcu cei câțiva pași până la el, întinzând mâna.

– Deci așa arată cel mai bogat om din lume! E o onoare să vă cunosc personal, în sfârșit, domnule.

Trilionarul îi strânse mâna așa cum făcea de obicei, cu o forță care-i lua pe ceilalți prin surprindere. Trecu direct la subiect.

– Domnule vicepreședinte, regret că nu ne-am întâlnit personal până acum, sper că cecul pe care vi l-am trimis a vorbit suficient de tare în locul meu.

Era total nepoliticos să zică asta, iar Duncan se albi, dar dacă era vorba să fie nesimțit, bătrânul avea două decenii de experiență în plus și o folosea din plin.

– Oricum, bâigui Duncan, încercând să se calmeze, domnul președinte vă trimite regretele sale că nu a putut veni. A avut

treburi mai importante...

Dându-și seama că duce lucrurile prea departe, alese să continue pe alt ton.

– Știți, atentatul din Polonia s-a soldat cu sute de soldați americani morți și președintele trebuie să fie acum la Casa Albă. M-a trimis pe mine în locul său.

Trilionarul mustăci. Îl adusese pe câinele de pază al NAR acolo unde dorise, din doar două lovituri.

– Da, e o tragedie, îi răspunse, dregându-și vocea. Regret că n-am putut ajuta, cu resursele de care dispun. Ne-a luat pe toți prin surprindere.

Duncan simți că i se întinde o capcană și încercă să o evite.

– Într-adevăr. Să trecem la subiect, însă. Ce doreați să vorbiți cu președintele? Îmi puteți comunica direct mie, fără niciun fel de probleme.

„Evident că-ți pot comunica direct ție, imbecilule“, gândi trilionarul, privind broboanele de sudoare de pe fruntea roșcatului. Era frig, iar el transpira?

– Aveți dreptate. Iată. După cum știți, eu vin de la Berlin...

Duncan se gândi că era cazul să treacă la atac.

– Da, știu. De altfel, interesant e că acolo a fost detectată, după sursele noastre, și eminența cenușie a Chinei, Shang Ning...

Trilionarul își continuă ideea, nestingherit.

– ...unde m-am întâlnit, printre alții, chiar cu Shang Ning, dacă tot ați adus vorba de el.

Duncan tresări. Se așteptase ca bătrânul să ascundă această informație, de care nici nu era sigur, dar iată că i-o confirma. Simți că se enervează.

– Cu Shang Ning?! Omul responsabil de moartea a sute de americani în Libia și în restul lumii? Cel care gestionează atacurile contra trupelor noastre peste tot în lume?! Mă așteptam să...

Trilionarul făcu un gest de lehamite.

– Domnule Duncan, nu știu ce anume vă așteptați dumneavoastră și nu știu cât anume știți despre mine, dar mesajul meu, pe care trebuia să-l livrez președintelui, este unul destul de simplu. Și da, vine atât de la Shang Ning, cât și de la alte două surse vitale infiltrate în apropierea decidenților din China, Rusia și Germania. Cu care țin legătura de mult timp, spre binele Americii.

Duncan clipea la el, fără să știe ce să-i răspundă.

I se spusese câte ceva despre rolul celui mai bogat om în lume în diplomația secretă americană, iar mentorul său, fosta președintă, îi vorbise întotdeauna laudativ la adresa lui. Christine Oliver, legendara politiciană NAR care condusese America cu o mână de fier, era acum mai degrabă o persona non-grata în politica americană. Dar Duncan îi apreciase întotdeauna

capacitatea de a uni facțiunile din NAR. În lipsa ei, partea moderată din NAR hotărâse să se reîntoarcă în Partidul Republican, rămas vreme de trei decenii doar o umbră a fostei sale glorii, și să se concentreze pe centrul politic, rămas de izbeliște toată această vreme. Republicanii redeveniseră *cool*. În acest context Duncan rămăsese un „moderat“ în NAR. Din complicațiile politicii...

Dar acum lua la cunoștință faptul că bătrânul de aproape nouăzeci de ani din fața lui făcea astfel de misiuni în mod regulat. Ce anume nu-i spusese Oliver? Ce anume îi ascunsese McHenry?

Bătrânul nu-l lăsă prea mult în starea de perplexitate, continuând, în timp ce porni spre limuzina prezidențială. Simțea nevoia să se așeze.

– Văd că sunteți surprins. N-am timp însă pentru alte detalii, domnule Duncan. Pe scurt, am un mesaj urgent și extrem de important pentru președinte. Dar nu-l pot livra decât într-un spațiu securizat.

Duncan îl urmă, numai ochi și urechi. Ajunseră la limuzină, iar vicepreședintele îi făcu semn șoferului să dispară. Intrară amândoi în mașină și închiseră ușile. Trilionarul oftă de oboseală după ce se așeză, își regăsi cu greu răsuflarea, apoi se întoarse spre Duncan, țintuindu-l cu privirea.

– Mesajul este următorul. China și Rusia n-au nicio legătură cu atentatul din Polonia. Rusia, pe de altă parte, e pe cale să declanșeze o ofensivă convențională în Europa de Est, cel mai probabil în Țările Baltice, cu Moldova pe post de momeală. Rușii sunt convinși – nu știu de ce – că noi nu vom interveni. Chinezii nu-i vor sprijini pe ruși în aventura asta dacă sunt atacați ca urmare a acestei invazii, conform tratatului lor. Dar, așa cum au făcut și la implozia Coreei de Nord, vor avea grijă să echilibreze balanța în cazul în care Rusia dă de greu. În fine, sub nicio formă nu se vor accepta atacuri nucleare, nici măcar tactice. Nu vrea nimeni să repete experiența din Iran.

Duncan află mai multe lucruri deodată, dar trebui să-și modereze bucuria. Așadar, se confirma faptul că rușii doreau să atace în Europa de Est, fără să știe ce le pregătiseră americanii acolo? Iar chinezii aveau să stea deoparte? Excelent. Își temperă însă reacțiile, chiar dacă bătrânul din fața sa nu purta Mintul pe cap, deci nu îi putea analiza și descifra emoțiile.

Era timpul să scape de moș, avea de urmat un plan...

– Președintele știe deja aceste lucruri, dumneavoastră nu faceți decât să le confirmați, dar este un mesaj important, pentru care vă mulțumesc. Aș...

Trilionarul interveni, abrupt.

– N-am terminat! Vestea proastă e că toate sistemele de inteligență artificială, atât Shen-ul chinezesc, cât și Dukh-ul

rusesc, cât și alte sisteme extrem de puternice la care am acces, indică spre riscul ca toată această aventură să degenereze într-un război nuclear. Unul care va distruge civilizația umană.

Duncan dădu ochii peste cap. Vru să zică ceva, dar bătrânul continuă.

– Am un mesaj și din partea Rusiei, venit pe un canal confidențial, dar extrem de sigur. Dacă primește hrană pentru următoarele șase luni, anulează invazia. Dacă SUA își vor convinge aliații din Linia Estică de Apărare să furnizeze această hrană, atunci rușii sunt dispuși să păstreze pacea. Iar...

Duncan îl întrerupse acum el pe bătrân.

– Pot să-și bage mesajul în cur! Ăsta e șantaj rusesc de cea mai joasă speță! Dacă atacă Linia Estică, vor cerși în genunchi apoi pacea!

Bătrânul nu era deloc impresionat.

– Domnule vicepreședinte, acestea sunt mesaje pe care eu le trimit mai departe, spre președinte. Și n-am terminat. Mai am unul, extrem de important! Chinezii nu vor susține Rusia, dar amenință cu o armă proprie, capabilă să anihileze orice fel de apărare pe care o avem noi, dacă hârjoneala dintre noi și ruși degenerează. Iar eu îi cred pe cuvânt. Am informații că au capacitatea de a ucide sute de milioane de oameni în câteva minute. Acesta este cel mai important mesaj care trebuie să ajungă la președinte. Recomand precauție extremă la orice reacție pe care o avem față de ce fac rușii. Asta a fost tot!

Duncan nu mai putu răbda, așa că izbucni. Nu putea pricepe ce anume văzuse atât de minunat Christine Oliver la moșul ăsta înfumurat.

– I-am bătut pe ruși în orice teatru de război în care ne-am înfruntat, prin interpuși, în ultimele șapte decenii. O vom face și în Europa. Iar dacă chinezii intervin, atunci vor face și ei cunoștință cu armele de care dispunem în acest moment. Unele dintre ele, capabile să facă daune la care ei nici măcar nu se gândesc. Ajunge cu șantajul ăsta! Chiar așa vulnerabili ne cred?!

Bătrânul se uită la el, obosit.

– Chiar așa vulnerabili *suntem*, domnule vicepreședinte. Am încrederea că veți transmite aceste informații domnului președinte, eventual chiar să i le redați direct de pe lentilele dumneavoastră de contact, așa cum au fost înregistrate. Este o chestiune extrem de urgentă, vă asigur.

Duncan hotărâse deja că-l ascultase destul pe boșorog și dădu nervos din cap, deschizând ușa mașinii. Ușa de pe partea trilionarului se deschise și ea, așa că acesta ieși, cu greu, din mașină. Făcu câțiva pași, când fu ajuns din urmă de vicepreședinte, care mai avea ceva de spus. Îi tremura vocea de nervi.

– Christine Oliver mi-a vorbit în termeni elogioși despre dumneavoastră. Nu a intrat în amănunte, dar mi-a spus că America vă datorează enorm. Vreau să știți, totuși, că negocierea cu teroriștii nu-i niciodată o tactică potrivită. Și că această administrație nu va tolera șantajul unora ca Andropovici sau a mafiei chinezești.

Trilionarul îl privi, plictisit.

– Andropovici este un soldat și gândește ca un soldat, nu ca un terorist. Dacă vreți să-i pricepeți acțiunile, e timpul să-l pricepeți pe el, ca om. Iar președintele Chinei este un ideolog și gândește ca un strateg, pe termen lung, nu pe termen scurt. Asta-l face vulnerabil tactic. Și în niciun caz nu gândește ca un mafiot. Ceea ce-l face mult, mult mai periculos. Trebuie să vă cunoașteți mai bine dușmanii dacă vreți să-i învingeți, domnule vicepreședinte.

Duncan era deja roșu de nervi, dar trilionarul nu terminase cu el.

– Eu sunt sigur că președintele McHenry va ști ce să decidă. Și că dumneavoastră îl veți sfătui corect. Situația din fața noastră e una delicată, dar poate fi dezamorsată fără alte pierderi de vieți omenești. Convingeți-i pe est-europeni să le dea mâncare rușilor, cel puțin până ne întărim poziția în Rusia și China. Nu vă pot spune mai multe deocamdată, decât că orice grabă strică. Și dacă nu vă impresionează ce vă spun eu, vă repet: toate sistemele de inteligență artificială din lume care se ocupă cu geopolitica dau avertismente tot mai dese că ne îndreptăm spre un război devastator.

Duncan ținu morțiș să-l contrazică.

– Indicele Dow a trecut de 60000 de puncte de câțiva ani buni, n-am mai avut o criză economică de peste cincisprezece ani, iar cei care cântau moartea capitalismului sau a Americii au fost contrazișI de creșterea noastră economică fără egal în ultimii ani. Război devastator? De ce? Tocmai acum, când lumea a ajuns pe cele mai înalte culmi? America e mai puternică decât oricând, stimate domn! Dacă plecați înapoi în Europa, vă rog să trimiteți acest mesaj din partea mea: oricine atacă America sau pe aliații săi va fi distrus! Nu vom lăsa nicio națiune de barbari să ne distrugă valorile.

Bătrânul dădu din umeri, străduindu-se fără convingere să pară încredințat de declamările sforăitoare ale vicepreședintelui, mai bune în fața unei mulțimi de admiratori decât în fața unui trilionar sceptic.

– Eu mă aflu cu un picior în groapă, domnule vicepreședinte. Mă preocupă viitorul lumii doar de sport. Transmiteți, vă rog, președintelui cele ce v-am rugat. Acum plec înapoi spre Europa, da, dar nu pentru a livra alte mesaje. Voi folosi toate pârghiile aflate la dispoziția mea pentru a împiedica o confruntare. Transmiteți și asta domnului McHenry. Va ști despre ce e vorba.

Duncan ar fi vrut să-i răspundă că știa și el despre ce e vorba, dar se abținu. În fond, nu era treaba lui. Christine Oliver îi pusese în vedere să participe la această întâlnire pentru a obține toate informațiile de la trilionar, înainte ca acestea să îi fie livrate președintelui.

– Vă mulțumesc pentru serviciul dumneavoastră, stimate domn.

Își strânseră mâinile. Trilionarul păși înapoi spre hyperjet. Duncan îl privi, stând în poarta hangarului, în umbra acoperișului acestuia, cu mâinile în buzunar, cu pantalonii fluturându-i în vântul dimineții. Era sătul de toți miliardarii care tăiau și spânzurau în politica americană. NAR reușise să-i înlăture la început, omorând chiar o parte din ei în niște atentate care arătaseră cine controla cu adevărat lucrurile în America. Apoi se înmuiase și se împrietenise nepermis de mult cu ei. Acum era momentul ca revoluția începută acum patruzeci de ani să fie terminată. Și încă spectaculos!

Bătrânul urcă în avion fără a se mai uita înapoi. Duncan se întoarse în hangar și se îndreptă spre limuzina prezidențială. Aceasta porni la drum, spre Casa Albă. Era una dintre foarte puținele mașini cu șofer de pe străzi, profitând de coloana oficială blindată care o însoțea. O rămășiță a unor timpuri de mult apuse, înconjurată doar de mașini autonome.

Odată ajuns în aer, trilionarul, care se aruncase într-un scaun și își ținuse ochii închiși de oboseală, oftă din nou, apoi se uită pe geam. Livrase mesajul prin Duncan tocmai pentru ca Oliver, adevăratul creier al NAR, să știe cum stau lucrurile. Exista o șansă, oricât de minusculă, ca femeia de oțel să se înmoaie și să dea înapoi până nu era prea târziu. În fond, anii în care îi furnizase informații despre Societate îl transformaseră într-un confident de încredere, poziție care-i permisese apoi să o manevreze spre propria-i distrugere, fără ca aceasta să-și dea seama. Tot ce trebuia să facă era să mai reușească asta o dată.

Își puse Mintul pe cap și îi spuse pilotului să meargă spre aeroportul privat de lângă Dome City. Trebuia să treacă mai întâi pe acolo înainte de a ajunge în Europa. Avea de luat cu el arma sa secretă, de care nu știa nici măcar Tom.

Jos, în limuzina prezidențială, Duncan își termină convorbirea cu Christine Oliver, care ascultase în tăcere ce îi raportase, apoi îl rugase să-l pună la curent pe McHenry cu absolut toate detaliile auzite. Acum era cufundat în gânduri, în timp ce coloana oficială trecea în mare viteză pe străzile pline de magazine scumpe și cafenele de lux din Brooklyn.

„Oare ce legătură malefică există între trilionarul ăsta și chinezi? Oare Societatea aia de care se tot vorbește chiar există? O cabală care să fi infiltrat și NAR, sabotându-l? De ce nu mi-a dat Oliver mai multe detalii despre asta? Chiar așa insignifiant

mă consideră? Dar dacă a infiltrat însăși America?... Nu-i nimic. Vom prelua din nou controlul. Nimic nu ne mai poate opri!“

Gândurile îi fură întrerupte de o străfulgerare de lumină venită de undeva, din față, dinspre Manhattan. Urmă apoi o alta, și încă una, apoi câteva zeci, în succesiune rapidă.

„Ce naiba?!“

Își puse Mintul și se conectă imediat la Eagle, Djinul Pentagonului.

„Eagle, ce se întâmplă?“

Sistemul de inteligență artificială îi răspunse calm, făcând o pauză înainte să îi dea detalii, exact în momentul în care și bubuiturile ajungeau să zgâlțâie limuzina prezidențială.

„America e atacată de teroriști, domnule vicepreședinte.“

TORA! TORA! TORA!

Babadag, România, vineri, 10 mai 2058, ora 16:00 PM UTC

Adeline izbucni în râs.

– Voi, americanii, chiar că sunteți ciudați. Cum să nu bei țuică atunci când bagi în tine atâta carne? Trebuie să o arzi cu ceva, știi?

Râse din nou, iar ceilalți trei români de la masă își ridicară micuțele pahare umplute cu țuică și, ciocnindu-le de paharul Adelinei, i le închinară lui Edwards.

Adeline era mulatră, singura fată de culoare din echipă. Născută totuși în România, vorbea cu un dulce accent bănățean și avea o personalitate minunată pe care Edwards o prețuia mult. Iar preferința ei pentru hainele de culoare mov îl făcea să o tachineze și să-i spună că era pregătită să fie Cardinalul mănăstirii sale.

– Hai, la mulți ani, John! Să fii sănătos și norocos, prietene! Și, cine știe, să te întorci într-o bună zi acolo unde știm că ți-a rămas sufletul – pe Marte!

Își dădură peste cap paharele dintr-o singură înghițitură, le umplură din nou cu țuică și le ciocniră încă o dată.

Edwards nu putea suferi tăria, în mod special acest lichid care-i aducea aminte de cea mai letală varietate de Tequila. Însă nu putea fi supărat de insistența gazdelor sale, deși uneori îl scoteau din minți. Știa că românii sunt sinceri și că tot ce doreau era să-l facă să se simtă bine. Iar amintirea timpului petrecut pe orbita marțiană, fără a fi fost însă în stare să coboare și să atingă suprafața planetei, îi făcea mai mult rău decât bine. Așa că se chinui să fie vesel.

– Mulțumesc, prieteni, pentru petrecerea asta minunată! Chiar n-am cuvinte!

Chiar nu avea, fusese surprins întotdeauna de ospitalitatea lor. Dar nu era timpul acum pentru celebrări. Iar după trei pahare de țuică, mintea lui de texan era deja tulbure. Și nu era momentul să mai bea încă unul.

– Acum, aș mai sta cu voi ceva vreme, cât să-mi amintesc cât de mult am îmbătrânit pe planeta asta, dar chiar trebuie să verific

emițătorul de lângă fortăreață. Tipii de la Bază sunt în alertă deja de o săptămână și cred că ar trebui să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

Edwards redevenise serios, iar atmosfera jovială din bucătăria Mănăstirii se risipi rapid. Paharele rămăseseră suspendate în aer, pline de țuică.

– Mă duc eu, John, îi răspunse Mihai, starețul Mănăstirii, dar Edwards îl refuză politicos.

– Nu, Mihai, mulțumesc frumos. O să intri în tură în mai puțin de șase ore și, dacă lucrurile stau atât de rău pe cât se pare, o să fii așteptat imediat la Bază. Eu, pe de altă parte…

Mihai dădu din cap, știind foarte bine că Edwards dorea să meargă singur la fortăreață, așa cum o făcea în fiecare seară. Dacă ritualul lor era să bea țuică la apusul soarelui și să stea la taclale, rutina lui Edwards era să se cațere pe stâncile dinspre mare și să stea acolo până când se întuneca de-a binelea. Și, la urma urmei, se putea întoarce repede dacă se întâmpla ceva.

Ieși din curtea plină de flori a Mănăstirii și se apropie de eWalkerul său Ford: un păianjen electric din materiale compozite, cu o cabină giroscopică în loc de trup. Se așeză în cabina deschisă, își închise geaca de aviator, își puse ochelarii de soare, îi spuse mintal destinația mașinii și aceasta porni la drum.

eWalkerul își luă avânt pe cele opt picioare, apoi își folosi elicele de sub cabina giroscopică pentru a zbura la trei metri deasupra șoselei, în lumina apusului.

Din obișnuință, Edwards comută sistemul audio al Mintului său pe unul dintre podcasturile favorite, ținut de un texan. Chicoti în sinea lui, gândindu-se că era, într-adevăr, un dinozaur – oricât îi plăcea singurătatea, la drum tot prefera să asculte ceva muzică country, așa cum se obișnuise în copilărie, când era plimbat de părinții lui cu mașina pe drumurile litorale de lângă Houston, prin parcurile naționale Brazoria și Anahuac, ascultând radioul din Fordul lor vechi. De altfel, locurile de aici îi aminteau dureros de cele din cei mai frumoși ani ai săi, cei petrecuți printre mlaștinile de la țărmurile Atlanticului.

Țărmul românesc de la Marea Neagră era o copie fidelă a golfurilor și lacurilor de la sud de Houston. Lipseau doar imensele instalații NASA pentru a-l transporta pe Edwards înapoi în perioada în care-și împărțea viața între seminarul baptist și centrele de antrenament pentru misiunea pe Marte. Poate de asta reușise să rămână aici atâția ani?

Dar erau și diferențe. Toată zona era un butoi cu pulbere. Rămași fără prea mulți aliați în Europa, americanii se văzuseră nevoiți să investească masiv în ultimele luni în defensiva ERL, sprijinind alianța polonezo-română, pentru a-și menține poziția strategică în estul Europei. Dar suedezii, finlandezii și balticii aveau forțe slabe pe flancul nordic al Liniei Estice de Apărare, iar

turcii, reveniți de curând în sfera de influență americană, erau prea slăbiți de anii de război civil pentru a conta. Era prea puțin și prea târziu, așa cum fusese și pentru ucrainieni, georgieni sau belarusi, în ultimele decenii.

Iată de ce atacul rus asupra moldovenilor și balticilor, sub pretextul pacificării violențelor etnice izbucnite în aceste țări, era de fapt un test al hotărârii americanilor de a reacționa militar în caz de provocare majoră.

Edwards știa foarte bine că rușii nu se jucau aici de-a războiul așa, degeaba. Moldovenii erau o pradă ușoară, cu tot sprijinul belicos al românilor. Pretextul foametei din Rusia care afecta milioane de oameni era suficient pentru ca guvernul de la Moscova să aibă o largă susținere populară. În fine, răzbunarea după umilința îndurată cu patru decenii înainte era sus pe lista de priorități a lui Andropovici, acesta dorind să termine definitiv cu dominația SUA în Europa acum că americanii sângerau din toate încheieturile.

Mai ticăia un ceas pentru rusi: rezervele de petrol rentabil economic erau pe sfârșite, experții estimând că urma ca acestea să se termine complet după doar un deceniu, cu tot cu exploatările din Arctica. Iar rușii nu reușiseră să apuce pe calea Chinei și să-și diversifice economia, așa că apelaseră la singurul atu pe care-l știau foarte bine: forța armată.

Nu îndrăzniseră să mai atace ceea ce rămăsese din Ucraina, pentru că atentatele teroriste ale naționaliștilor ucrainieni și gherilele care făceau încă ravagii în teritoriile cucerite îi făcuseră să înțeleagă că ar fi o bucată prea greu de înghițit. În plus, Moldova era mult mai vulnerabilă, la fel cum erau și Țările Baltice, în nord. Dar acestea din urmă aveau protecția alianței cu americanii și cu polonezii. Moldova, nu.

Să te afli în acest loc fierbinte de pe planetă într-un moment de răscruce ca acesta era, pentru un om care visa să rămână în istorie, un vis împlinit.

Sau un coșmar.

Ajunse în sfârșit pe dealul de lângă lacul Razim, pe vremuri un golf la Marea Neagră. Își opri muzica din implanturile audio, își opri chiar și Mintul, pentru a se bucura de liniște. Se dădu jos din eWalker și își continuă drumul pe jos, spre releul aflat în vârful dealului, scăldat în lumina apusului. Se așeză pe o stâncă aflată chiar sub releu.

Îi plăcea să facă asta ori de câte ori putea – să simtă liniștea singurătății, să privească vechea fortăreață genoveză de pe dealul de vizavi și să respire aerul răcoros care venea dinspre Delta Dunării odată cu vântul de seară. Pentru el, lacul Razim era un fel de nou West Bay, iar grindul de nisip de la orizont îi amintea de insula Galveston, pe care strânsese atâtea amintiri în urmă cu jumătate de secol...

Aici, sus, lângă cetatea Enisala, la granița de est a Europei, putea înțelege de ce europenii deciseseră deja de multă vreme să rămână în urmă în cursa dezvoltării economice, preferând să se bucure de viață, să-și ia vacanțe lungi, să adopte venitul universal și să se preocupe mai degrabă de dezvoltarea personală, chiar dacă asta îi dusese, în cele din urmă, la marginea falimentului.

Tocmai împlinise 60 de ani, iar prietenii săi de la Mănăstire îi făcuseră o mare surpriză cu petrecerea dată în cinstea lui – așa că avea toate motivele să fie fericit. Îi prețuia mult pe acești oameni, care-i deveniseră a doua familie după ce fusese exilat cu doisprezece ani în urmă. Totuși, prefera deseori să vină și să stea aici vreme de aproape un ceas, singur cu gândurile sale, rugându-se și bucurându-se de ultimele străluciri ale soarelui.

Își îndreptă puțin spatele, mijind ochii către vest, acolo unde soarele apunea deasupra mlaștinilor pline de stuf și a sutelor de turbine eoliene care împânzeau dealurile dinspre orizont. Lumina portocalie scălda această margine a Deltei Dunării abia ieșită din iarnă, prevestind totuși venirea unei primăveri mult întârziate și atât de mult așteptate.

Fusese o iarnă lungă și dură – mai grea decât întâlniseră europenii în ultimii o sută de ani, chiar mai dură decât cea de dinaintea ei, care durase până la mijlocul lui aprilie. Aceasta începuse mai devreme, de la mijlocul lui noiembrie, cu ger și zăpezi mari, și durase până la începutul lui mai, când aerul cald venit dinspre nordul Africii începuse în sfârșit să-și facă simțită prezența și să dezghețe pământul. Zăpada mai acoperea încă mari părți din Europa, însă aici, la malul Mării Negre, clima era sensibil mai blândă, iar arborii și tufele de tot felul înfloriseră de câteva zile, umplând aerul cu parfumul lor și ciripitul a mii de păsărele. Efectele topirii accentuate a calotei glaciare de peste Groenlanda, care modificase curenții din Altantic, erau resimțite mai puțin aici. Iar prognozele arătau că vara urma să fie la fel de fierbinte ca în ultimele decenii. Fierbinte și cu perioade aride întrerupte de furtuni puternice și de inundații, urmate apoi iar de secetă...

Se ridică de pe stâncă și privi spre mare. Nu o putea vedea de aici, de pe colina înaltă de 100 de metri, pentru că imensul lac Razim se întindea până la orizont, însă putea simți cum aerul sărat care venea dinspre aceasta începea să fie învins de curenții dinspre uscat: seara aparținea întotdeauna pământului aici.

Așa stăteau lucrurile de mii de ani, când acest tărâm era dominat de unele dintre cele mai vechi și misterioase culturi din istoria lumii, apoi de geți, de greci, de romani și de bizantini, atrași cu toții de golfurile ferite de vânturile năprasnice care suflau aici jumătate de an, năvălind de peste stepele dinspre nord-est. Golfurile se blocaseră apoi din cauza nisipului, transformându-se în lacuri uriașe, iar cetățile de pe țărmurile lor

decăzuseră treptat. În mod ironic, încălzirea globală ridica din nou nivelul mării, iar spre finalul secolului se aștepta ca aceasta să invadeze din nou lacurile de apă dulce.

Aici locuiseră eroii din legendele grecești, aici fusese înmormântat Ahile și tot pe aici trecuseră argonauții, în căutarea Lânei de Aur. De aici plecase Alaric Întâiul, cuceritorul Romei, cel care dăduse lovitura de moarte unui Imperiu ce dăinuise sute de ani, și tot pe aici veniseră mai toate valurile de invadatori care apoi se stabiliseră prin Europa, punând temelia marilor state europene. Pe aici se făcea legătura între Occident și Orient, între Nord și Sud, cu mult înainte de vremea vikingilor, a goților și a slavilor.

Cu 700 de ani în urmă, negustorii genovezi deciseseră să construiască aici un avanpost, o fortăreață. Era un semn al puterii lor financiare și militare, al controlului lor asupra gurilor Dunării, cel mai important fluviu european al epocii medievale. Corăbiile genoveze urcau pe lângă țărmul vestic al Mării Negre către coloniile reci, dar foarte profitabile aflate în nordul acestei mări întunecate, până hăt, departe, spre Crimeea. Apoi reveneau, călătorind pline de aur și marfă spre porturile mult mai însorite ale Mediteranei. Dominația genovezilor asupra mărilor durase două sute de ani, după care ridicarea Imperiului Otoman le barase accesul către colonii, iar fortărețele lor fuseseră cucerite una după alta de către turci. Doar un alt imperiu dintre atâtea care se luptaseră pentru controlul acestei zone strategice.

Otomanii cuceriseră Balcanii și baraseră fluxul de mărfuri dinspre Est și Vest, iar portughezii și spaniolii deciseseră să descopere Indiile înconjurând pământul și găsind, în schimb, Americile. Tot pe aici trecuseră și austriecii, francezii și englezii, pe vremea când rușii se băteau cu turcii pentru controlul zonei. Ciudat cum un colț uitat de lume influențase, direct sau de la distanță, atât de mult istoria omenirii, își spuse Edwards, cu ochii închiși, încercând să se bucure de ultimele mângâieri calde ale soarelui de pe fața lui.

Un pic mai târziu, când soarele coborî în sfârșit sub orizont, incendiindu-l, Edwards își întoarse privirile spre sud, acolo unde se afla imensa bază americană, inaugurată cu cinci decenii în urmă și mărită de mai multe ori între timp. Rolul ei: să apere și să antreneze militarii unei alte baze americane, aflate mai la sud, la Mihail Kogălniceanu, acolo unde peste 120 de avioane americane își desfășurau exercițiile zilnice.

America era ultimul imperiu care-și făcea simțită prezența aici. De data asta, gurile Dunării și navigația mărfurilor nu mai erau atât de importante. Ceea ce era cu adevărat important era ceea ce se întâmpla la mai puțin de o sută de kilometri depărtare, spre nord-est, la granița Moldovei; cât și spre sud-est, unde oscilațiile

Turciei și slăbiciunea regimului iranian aliat făceau din bazele din România un pilon extrem de important al defensivei estice. De aici, hyperjeturile de atac puteau ajunge în mai puțin de cincisprezece minute în punctele fierbinți, iar raza operațională a navelor fără pilot era și mai mare datorită capacităților de realimentare cu carburant în aer. Dronele americane puteau atinge cu mare precizie, în mai puțin de o oră, ținte aflate în Arabia Saudită, fără să mai fie nevoie ca SUA să investească miliarde de dolari în baze pe terenul ostil și nesigur din Orientul Mijlociu sau să depindă prea mult de răzvrătiții de italieni.

Dar, așa cum toate celelalte imperii care controlaseră zona deveniseră istorie, așa se părea că urma să se întâmple acum și cu americanii.

Liniștea lui Edwards fu spulberată de două avioane de vânătoare F-35 care trecură chiar pe deasupra lui, în zborul de antrenament de seară. Nu erau ale americanilor, totuși, ci făceau parte din flota aeriană românească – românii încă mai foloseau aparatele astea decrepite, pe care le cumpăraseră la mâna a doua de la americani la un preț uriaș, în schimbul garanțiilor de securitate împotriva unei Rusii tot mai agresive.

Câteva secunde mai târziu, acestea fură urmate de alte patru avioane, de data asta niște F-77 autonome de ultimă generație, care se deplasau fulgerător prin aer lăsând în urmă doar un fâșâit abia perceptibil. Avioanele dispărură în ceața de deasupra mării, iar Edwards oftă, mulțumit că poate medita în liniște.

Cu doisprezece ani în urmă, văzuse acest exil ca fiind cel mai rău lucru care i se putea întâmpla. Acum, însă, simțea că fusese binecuvântat. Era un bărbat schimbat în bine, iar experiența de aici, de la țărmul Mării Negre, fusese decisivă. Chiar și cu toată hărmălaia de război din jurul său, nimic nu-i putea tulbura pacea interioară, iar ăsta era cel mai prețios lucru pe care-l câștigase după o luptă de ani buni.

Pe orbita lui Marte se schimbase ceva fundamental în el. Rămas practic singur în Nerio (Christa Mae fusese ca o fantomă în cele două luni petrecute împreună pe navă), se simțise precum Moise în fața Țării Promise. Îi ajutase pe Clark, Andrews, Simmons, Kunugi, Gearan și Fisher să amartizeze și să ia pentru omenire în posesie o nouă casă. Una care era acum tot mai populată. Dar el nu pășise pe Marte, iar asta îl marcase profund.

Crezuse tot timpul că Domnul i-a dat o misiune clară, să ducă credința pe prima planetă pe care călca omul, creația Lui, și să o revendice pentru El. Apoi, tocmai când își întinsese mâna cu putere spre premiul promis, acesta se depărtase de el, iar credința sa în sistemul care-l susținuse atâta vreme se prăbușise.

Dar nu-și pierduse credința în El. Exact acest lucru îl făcuse să persiste, chiar și atunci când nu mai pricepea nimic din ceea ce i se întâmplă.

„Doamne, te rog, ajută necredinciosului de mine. Ajută-mă să înțeleg. Ajută-mă să fac ce trebuie. Mai ales în aceste momente."

Noaptea începuse să se lase în jurul fortăreței Enisala, iar zidurile ei bătrâne erau acum luminate de proiectoare care o făceau să pară mai mare și mai amenințătoare, departe de imaginea romantică pe care o avea în timpul zilei. Se uită spre nord, spre portul de iahturi aflat trei kilometri mai jos, colorat ca întotdeauna de luminițele firmelor de neon ale hotelurilor și restaurantelor de pe chei. Vântul de seară aducea acum frânturi de muzică de la terasele de acolo, iar lui îi trecu prin minte să-și ia eWalkerul și să dea o fugă, să mai petreacă o oră singur la o masă, sorbind un pahar de vin – sezonul nu începuse încă, iar iminența războiului speriase turiștii, singurii care veniseră fiind câțiva seniori care profitau de scăderea bruscă a prețurilor.

„O să-mi fie dor apoi de singurătatea asta..." gândi Edwards. Se ridică în picioare pentru a-și pune în aplicare planul de ultim moment.

Își regăsise, ca în fiecare seară, echilibrul. Între voioșia zgomotoasă a românilor și esticilor de la Mănăstire și liniștea apăsătoare a mlaștinilor de la marginea mării, Edwards reușea să se echilibreze doar prin meditație și rugăciune. Așa cum o făcuse de peste jumătate de secol.

Iar acum era liniștit.

Înainte să urce în eWalker, însă, auzi cum sună o alarmă din micul orășel Babadag aflat la zece kilometri depărtare. Alarma fu urmată de altele, din orășelele învecinate. Se auzi imediat și alarma dată în baza americană de lângă lac, apoi și cea a bazei militare ascunse sus, în pădurea care acoperea dealurile înalte aflate la câțiva kilometri spre vest.

Noaptea era acum plină de vuiete care-i aduceau dureros aminte de tinerețea sa petrecută cu armata americană în Israel, în timpul atacurilor sângeroase cu mii de rachete care urmaseră dezastrului din Iran și din Liban.

Acestea nu erau alarme de exercițiu, ci alarme antiaeriene, care avertizau asupra unui atac iminent! Îl străbătu un fior, dar se opri câteva clipe pentru a se ruga din nou – nu se așteptase ca lucrurile să o ia razna atât de repede. Iar acum totul era doar o chestiune de minute. Se uită spre releu, îngrijorat.

Se întoarse, își porni eWalkerul și o luă la goană în jos pe deal la viteză maximă, robotul de sub el țopăind din stâncă în stâncă până dădu de asfalt, acolo unde-și porni elicele și începu să zboare deasupra drumului care unduia spre vest. O tăie din nou direct peste câmp. Se antrenase ani întregi pentru acest moment, și tot pentru ziua asta pregătise și zecile de agenți de la Mănăstire, iar acum nu avea timp de pierdut.

Douăsprezece F–35-uri se ridicară cu zgomot spre cer în dreapta lui, unul după altul, grăbindu-se spre nord-est. Edwards

își activă interfața mintală și fu surprins să vadă că Mintul era practic inutilizabil din cauza bruiajului care bloca toate canalele civile, ba chiar și pe cele militare. Marile relee construite de ruși în Crimeea și sudul Ucrainei ocupate își făceau treaba, se părea…

Își comută eWalkerul pe autopilot și-și scoase din micul spațiu de depozitare din cockpit casca specială, activându-și interfața PSI imediat ce și-o puse pe cap. Acesta era momentul adevărului – dacă rușii știau despre rețeaua lor, și ea ar fi fost bruiată!

Din fericire, nu era cazul. Rețeaua PSI funcționa perfect. Bătălia nu era pierdută. Cel puțin nu încă!

Muncise la dezvoltarea ei timp de un deceniu, creând de la zero un internet alternativ, complet separat, unul care să nu folosească tehnologiile wireless civile sau militare, atât de ușor de bruiat sau de deturnat. Era unealta sa secretă pentru a păstra pacea chiar și atunci când toată lumea dorea războiul. Și, deocamdată, funcționa perfect.

Mihai fu ușurat să-l vadă pe Edwards online. Știind că acesta nu avusese timp să afle ceea ce se întâmplase, îi făcu un scurt rezumat verbal.

– În sfârșit! Credeam că te-am pierdut! Acum un sfert de oră, armata Moldovei a tras în manifestanții rusofili înarmați din fața Parlamentului! Concomitent, polonezii au intrat cu câteva mii de trupe în Ucraina de Vest, zic ei ca parte a unui exercițiu militar comun, dar neanunțat dinainte. Ei bine, rușii au folosit asta ca pretext să declanșeze atacuri pe toată granița cu Moldova! Zeci de rachete le distrug acum sistemele lor antiaeriene, iar nouă rușii ne bruiază comunicațiile atât de bine, încât rețeaua PSI e singura care funcționează!

Edwards ar fi vrut să-l întrerupă, dar Mihai continuă, de-a dreptul exaltat.

– Și n-am terminat, Edwards! Am vești foarte, foarte proaste de acasă, de la tine… Se pare că au avut loc sute de atacuri teroriste în întreaga Americă, și avem rapoarte despre alte sute de atacuri în Europa, Australia și asupra aliaților noștri din Orientul Mijlociu! E haos mare, Edwards, avem atacuri masive și asupra navelor din Golf, e un atac pe toată linia!

Edwards se cutremură. Încercă să-l calmeze, totuși.

– Respiră, Mihai, stai ușor… O să-mi iau informațiile de pe drum, mulțumesc frumos. Mai important acum e să ajungi la Bază, sper să ești deja în drum spre ei, da? Avem nevoie de tine să fii acolo când vom distruge bruiajul rușilor, OK?

– Sunt deja în Bază, Edwards! Dacă n-aș fi băut atât, ar fi fost mai bine, de-aia respir așa greu, dacă mă-nțelegi, râse Mihai, nervos. O să iau și niște pastile de metabolizat alcoolul, să-mi pot face treaba cum trebuie aici!

– Bine, du-te la post și asigură-te că maximizezi puterea rețelei PSI. Vreau să fiu capabil să ajung la piloții ăia înainte să facă daune prea mari și să ajungem, Doamne-ferește, la un război pe scară largă!

– Dar este deja un război pe scară largă, John…

– Lasă, vedem noi despre asta mai încolo, Mihai. Am încheiat aici, succes!

Edwards privi pentru un moment prin Mint imaginile transmise de camerele video din lentilele lui Mihai – era o vânzoleală de nedescris în baza militară americană de la Babadag, unde peste 13000 de soldați americani erau în alertă. Acum era momentul să facă extrem de rapid manevrele pentru care se antrenaseră atâția ani: trebuiau să se desfășoare pe o linie întărită ca să apere rețeaua antiaeriană de pe dealurile împădurite din jur, cât și baza aeriană aflată la câteva zeci de kilometri mai la sud.

Era exclus ca rușii să ajungă cu trupe atât de departe, în special datorită Deltei Dunării care separa prin kilometri de mlaștini flancul sud-vestic al Uniunii Eurasiatice, dar exista întotdeauna pericolul ca soldați ruși să fie infiltrați în zonă și să facă daune majore, care ar fi răsturnat complet raportul de forțe și așa defavorabil. Din acest motiv, trebuiau luate toate precauțiile posibile.

În plus, ceea ce se întâmplase în Polonia cu o zi înainte îi făcuse pe americani și pe aliații lor români foarte dornici să răspândească tehnica de luptă pe suprafețe întinse, pentru a diminua riscul distrugerii ei într-un singur loc.

Edwards îl lăsă pe Mihai să-și vadă de ale lui, din spatele funcției fictive de preot militar, și se concentră pe informațiile pe care le primea acum din partea celorlalți membri ai echipei sale. Mănăstirea din Chișinău, capitala Moldovei, raporta că lucrurile se calmaseră deocamdată în oraș, însă alarmele antiaeriene sunaseră deja de două ori, iar din depărtare se auzea sunetul a zeci de explozii, semn că sistemele antiaeriene vechi oferite de americani în urmă cu cinci ani erau supuse unui foc continuu de către ruși.

Mănăstirea din Tulcea, aflată chiar la granița cu Uniunea Eurasiatică, raporta survolul a zeci de avioane românești și americane și lansarea de către români a două roiuri de mii de drone amfibii, care traversau acum Delta Dunării spre pozițiile rusești. Totul se desfășura încă în interiorul granițelor românești, dar manevrele agresive ale românilor erau îngrijorătoare, pentru că sistemele defensive ale rușilor se aflau la mai puțin de 40 de kilometri distanță.

Lucrurile se înrăutățeau cu rapiditate și în largul mării, acolo unde platformele americane de gaze naturale din zona economică românească raportau apariția la suprafață a două submarine

ruseşti. Acestea dăduseră un ultimatum echipelor Exxon-Chevron de a evacua personalul în maxim treizeci de minute.

Cele mai proaste ştiri veneau însă de acasă, acolo unde întreaga ţară era în haos din cauza sutelor de explozii teroriste, multe dintre ele în preajma unor obiective strategice, de la Pentagon, la baraje şi centrale nucleare. Armata urcase nivelul de alertă la DEFCON 3, cu doar două trepte mai jos de războiul atomic. Cineva ridicase miza sus, prea sus, după câte se părea.

Edwards se forţă să respire adânc şi să se calmeze, pe măsură ce eWalkerul său se apropia de Mănăstire. Sări din mers din acesta şi alergă către buncărul subteran din care putea coordona toate echipele sale.

Adeline îl aştepta acolo, împreună cu întreaga echipă de 48 de hackeri mentali pe care îi pregătise atâta amar de vreme. Toate erau femei, „călugăriţele“ sale, aşa cum îi plăcea să glumească, fiecare deja la post, îmbrăcate în continuare în hainele de călugăriţe creştin-ortodoxe, pentru a putea ieşi la nevoie din buncărul Mănăstirii fără a atrage atenţia.

Hackeriţele sale purtau căşti speciale pe cap, cu care puteau monitoriza simultan comunicaţiile a mii de instituţii şi indivizi, iar interfeţele holografice din faţa lor le permiteau interacţiunea cu sistemul de inteligenţă artificială care gestiona întreaga reţea PSI globală. Fiecare cască făcea rapid un rezumat al gândurilor, emoţiilor şi acţiunilor celor monitorizaţi, permiţându-le hackerilor să urmărească în timp real modul în care organismul social reacţiona la criza aflată în desfăşurare. Câteva dintre fete urmăreau doar anumiţi indivizi-cheie, în timp ce majoritatea monitoriza ţări şi regiuni întregi.

O mănăstire în care gândurile oamenilor erau ascultate de călugăriţe, într-adevăr, dar fără voia lor şi de la foarte mare distanţă, datorită celor mai noi tehnologii de interceptare a interfeţelor mintale.

Edwards privi această scenă suprarealistă cu căldura unui părinte care-şi urmăreşte copiii deveniţi adulţi – erau călugăriţele lui, iar acum Mănăstirea îşi împlinea adevăratul ei rol. Intră în încăpere. Călugăriţele se opriră pentru un moment, uitându-se la el. Le salutase prin intermediul interfeţei PSI, aşa că le zâmbi, fără să mai rostească vreun cuvânt. Fetele îşi reluară lucrul aproape imediat. Nu era timp de pierdut cu amabilităţi.

Sări în scaunul său de comandă şi-şi porni holograma care-i permitea să vadă cum se comportau nodurile reţelei, să desemneze misiuni şi să intervină ori de câte ori considera necesar. Casca sa de aici îi făcea conexiunea cu sistemul de computere de 300 MegaBrains aflat în subsolul mănăstirii – o putere de calcul disponibilă de obicei doar centrelor de comandă din SUA, nicidecum unui stareţ de mănăstire.

Construise mănăstirea asta în zece ani, de la zero.

La început, fusese disperarea faptului de a fi exilat atât de departe de casă, la capătul pământului. Dar și o formă de a-și găsi propria sa cale într-o lume care folosea religia ca să dezbine. Apoi devenise însăși viața sa.

Primii doi ani petrecuți în România fuseseră cei mai răi. După ce se întorsese din orbita lui Marte, fusese forțat să rămână în armată pentru a fi mai ușor de controlat, fiind exilat drept pastor militar pe lângă corpul de armată staționat la Babadag, lucrând cu adolescenții care erau trimiși disciplinar în unitatea de reabilitare a americanilor, în cadrul unui program-pilot.

Nu-și găsea însă nici locul, nici rostul – nu după ce ratase ocazia de a păși pe Marte, iar misiunea americană de întoarcere pe Planeta Roșie folosise un echipaj în mare parte diferit de cel care umpluse America de mândrie, apoi de rușine, când el acceptase ajutorul chinezilor. Iar țara asta înapoiată îl isteriza – cu cât erau mai drăguți românii cu el, cu atât erau mai greu de suportat.

Din fericire pentru el, nenorocita aia de Președinte care îl exilase aici în 2046 fusese în sfârșit înlăturată de la putere în 2048, așa că i se dăduse dreptul să revină în țara natală, într-o permisie. Ceea ce văzuse acolo îl deprimase și mai tare – luptele politice și uneori chiar fizice dintre religioși și atei, asasinatele politice și retorica virulentă de ambele părți îl dezgustaseră. Toți prietenii lui vechi erau pe baricade, și nu doar online, cum deja știa că sunt, ci și în viața de zi cu zi. Obsedați să-și impună unii altora doctrinele, într-un vârtej de nebunie, în mijlocul unei țări în care bogații construiau orașe ultraluxoase în care se izolau, iar săracii mureau de foame.

Cumva, nici el nu știa de ce, liniștea asurzitoare a României îl chemase înapoi.

După doar trei săptămâni de vacanță în SUA, răspunsese chemării de a se întoarce pentru a interoga și a controla un transport de hackeri mentali din România – golani care spărgeau interfețele mintale și furau informațiile personale, șantajând apoi victimele cu publicarea detaliilor picante din viața lor. Trebuia să îi prelucreze înainte ca aceștia să fie repartizați spre diferitele centre de detenție din SUA și Europa, lucru deja devenit rutină în toate țările aliate americanilor.

Momentul în care se întâlnise cu cei șase tineri, dintre care trei erau fete, îl schimbase. Își dăduse seama că lăsase să treacă pe lângă el doi ani importanți, ani în care ar fi putut schimba destine, în loc să-și plângă de milă. Hackerii erau abia ieșiți din adolescență, fără vreo direcție în viață, fără să conștientizeze cât de mult rău făcuseră, dar și extrem de buni în ale hackingului: reușiseră să spargă interfața mintală a directorului Institutului Goddard al NASA și îi furaseră acestuia din Mint nu doar planurile americane pentru Marte, ci și propriile sale amintiri.

Când nefericitul de director refuzase să se supună șantajului, tinerii postaseră informațiile online, inclusiv pasiunea acestuia ascunsă pentru băieței.

Urmase un scandal monstru care afectase puternic NASA și modul în care erau priviți oamenii de știință, într-o vreme în care fondurile erau tăiate de la toate misiunile spațiale civile.

Edwards se gândise că putea face ceva bun din toate astea, așa că ceruse finanțare pentru a fonda o „Mănăstire“ lângă baza din Babadag, în care să aducă hackerii adolescenți prinși din toată Europa și să-i antreneze pentru a sparge interfețele mintale ale inamicilor. Povestea de acoperire era cea a unei mănăstiri folosite ca centru de reeducare a minorilor delincvenți, însă în realitate începuse imediat să-i învețe pe aceștia să-și folosească abilitățile în cvasi-libertate, în loc să lâncezească undeva, într-o închisoare americană.

Găsise un absolvent de Teologie ortodoxă destupat la minte și pasionat de informatică, pe Mihai, și-l racolase pentru misiunea sa. Pe lângă abilitățile de teolog, era și un foarte bun organizator. Îl făcuse stareț și obținuse toate aprobările Bisericii Ortodoxe Române ungând din belșug mâinile care trebuiau unse pentru a-i fi acceptată mănăstirea. Unde mai pui că îi fusese și sfințită!

Dar mai avuse ceva în minte pentru acești tineri, iar de-a lungul anilor îi selectase și îi păstrase doar pe cei care corespundeau viziunii sale: cei care acceptau să-și folosească talentele împotriva oricărui tip de război, să intercepteze și să schimbe gândurile agresive, să blocheze acțiunile violente și să prevină, în cele din urmă, chiar izbucnirea unui război. Pentru a reuși asta, avea nevoie de cei mai buni dintre cei mai buni, dar și de forța de a-i convinge să-și folosească această imensă putere doar pentru a face bine.

Se lăsase inspirat de puterea rugăciunii oamenilor din vechime – dacă aceștia reușiseră să întoarcă din drum armate întregi doar prin rugăciune, de ce n-ar fi putut omul modern să prevină războiul prin „rugăciuni“ inoculate, prin alterarea mintală a intențiilor și acțiunilor atacatorilor?

Aflase destul de repede că armata americană nu era nicidecum interesată să dezvolte o astfel de echipă în scopuri pur defensive, ci mai degrabă ofensive, așa că separase elevii în două echipe – una oficială, care folosea o parte din oamenii săi în misiuni ofensive, condusă de Mihai, din interiorul bazei americane, în care activa sub acoperirea de preot. Fără rezultate spectaculoase, pentru că nu le dăduse acces la releele făcute cu ajutorul sponsorilor în Rusia și alte teatre de luptă, dar suficient de interesante pentru a primi fonduri în continuare.

Echipa cea mai importantă era cea neoficială, care folosea o rețea PSI dezvoltată în mod special – o rețea alcătuită din mii de relee care emiteau pe frecvențe specifice, fiind capabile să reziste

bruiajului din partea inamicului și să răspundă în caz de necesitate. Mai presus de toate, reușise să ocolească internetul „normal“, care era deja controlat foarte bine de state și putea fi închis total sau parțial după voia autorităților.

Rețeaua PSI utiliza relee uriașe, precum cel aflat lângă fortăreața Enisala, dar numai pentru faza de comunicare inițială, pe distanțe mari. Informațiile erau apoi distribuite local prin intermediul a zeci de milioane de Minturi, ale căror utilizatori habar n-aveau că erau folosiți drept relee umane.

Rețeaua nu era gata în absolut toate țările, însă în cele țintă precum Rusia era deja dezvoltată puternic, ceea ce însemna că zeci de milioane de utilizatori puteau fi infectați în doar câteva minute cu programele sale de tip cal troian și transformați în simple noduri ale ei. De asemenea, infecta toate obiectele inteligente din jurul acestora, de la mașinile de spălat, la televizoare, de la frigidere, la sistemele de reglare a temperaturii. Virusul său folosea apoi puterea de calcul a acestora și banda de comunicații rezervată obiectelor inteligente pentru a sparge Minturile țintă cu ajutorul unui program de inteligență artificială extrem de puternic – de unde venea și numele de „PSI“.

Rezultatul final era capacitatea de a pătrunde în Mintul oricărui om și de a extrage informațiile dorite sau chiar de a-l influența. Fondurile primite de la sponsori implicați în dezvoltarea de proiecte comerciale în Est, precum societatea GBM, permiseseră cumpărarea unui sistem extrem de performant de computere, pe care echipa sa rafinase tehnologia de-a lungul anilor, astfel încât acum erau capabili să stimuleze selectiv zonele din creier responsabile de emoții, schimbând instantaneu comportamentul indivizilor atacați.

Edwards spera că va putea utiliza rețeaua pentru a preveni orice mișcări agresive care puteau cufunda lumea într-un război mondial. Pe măsură ce tensiunile crescuseră periculos pe tot globul, se gândise chiar să folosească rețeaua PSI pentru a influența liderii naționali, dar necesitatea de a o utiliza într-un război incipient apăruse mult mai devreme decât crezuse el.

Oficial, se afla sub directa autoritate a președintelui SUA, ca o unitate specială și independentă de operațiuni speciale, iar serviciile unității sale erau oferite direct acestuia, într-un secret total. Doar șeful CIA știa adevărata lor misiune, dându-le și finanțarea necesară, prin programe acoperite sub formă de donații. Iar în spatele acceptului CIA se afla altcineva...

Neoficial, ei dobândiseră acces chiar la creierul președintelui, fără ca acesta să știe. De altfel, era un secret bine păstrat și în cadrul echipei – în afară de Adeline și de Edwards, nu știa nimeni la ce nivel reușiseră să ajungă. Dar președintele SUA nu era singurul monitorizat.

Adeline îl apelă, așa că se smulse din gânduri și îi acordă atenție. Avea niște ochi negri extrem de frumoși, iar fața ei tânără proiectată de interfața mintală era mereu zâmbitoare – avea doar 25 de ani, însă era una dintre cele mai bune fete din echipă. Și tocmai intrase în mintea președintelui, preluând controlul asupra Mintului său. Conform protocoalelor gândite de Edwards, primul pas era să pătrundă în mintea oficialilor americani, pentru a-și putea coordona rapid acțiunile cu aceștia, evaluându-le deciziile chiar înainte de a fi luate.

„McHenry nu vrea să folosească forța nucleară contra arabilor, nici contra rușilor. Asta e o veste bună, John!“

Se simți cumva eliberat, dar știa că asta nu însemna nimic dacă lucrurile scăpau de sub control. La urma urmei, deși Tim McHenry se prezenta pe sine ca fiind independent, vicepreședintele era omul NAR, iar liderii armatei erau mai agresivi decât oricând.

„A trasat cumva o linie roșie, Adeline?“

„Cred că da, chiar dacă programul meu de analiză nu e 100% sigur. Tocmai s-a întâlnit cu șefii de Stat Major și a ordonat ca navele românilor să fie folosite pentru un atac masiv asupra flotei rusești din Marea Neagră dacă aceasta atacă platformele Exxon-Chevron... Vicepreședintele Duncan a insistat să atace preemptiv flota rusească direct cu navele americane din zonă, chiar dacă rușii sunt încă în apele internaționale, însă președintele a refuzat. Deocamdată. Încearcă să se folosească de români și să nu implice direct armata americană. Dar de intervenit, va interveni. Rușii sunt pe drum, după cum probabil știi!“

„Da, știu. Ce fel de atacuri a ordonat președintele?“

„Au alertat flota turcă, iar acum aceasta se îndreaptă spre teatrul de luptă, mai mult ca o diversiune. Bulgarii își vor folosi navele pentru a le întârzia acestora manevrele, fără a interveni altcumva – e tot ajutorul pe care-l pot da rușilor fără să se implice mai mult și să-și păstreze „neutralitatea“. De fapt, strategia reală e să fie folosite dronele submarine de mare adâncime scufundate de români în largul coastelor încă de acum zece ani, pentru a ataca cel puțin jumătate din flota rusească, imediat ce aceasta ajunge la marginea apelor românești, John! Ca un avertisment. Apoi, dacă nu se vor retrage, le vor scufunda pe toate. În plus, contează foarte mult pe superioritatea aeriană.“

„Ce prostie. Rușii sunt mult mai tari decât ei. În fine... Alte noutăți?“

„Da, Comitetul Comun al Șefilor de Stat Major i-a expus situația din Golf. E mult mai rea decât s-a raportat oficial! Califatul Coaliției Arabe ne-a scufundat trei portavioane, iar al patrulea se așteaptă să fie atacat din moment în moment. S-au folosit roiuri de drone submarine chinezești de ultimă generație, deși chinezii neagă orice implicare. S-a vorbit de autorizarea

unor lovituri nucleare tactice asupra saudiților, dar din fericire președintele s-a opus. În detaliu...“

„Nu am timp acum, mă voi concentra pe zona de aici. Mulțumesc, Adeline.“

Edwards încerca să gândească rapid, însă fu nevoit să foloseacă la maximum extensiile sale mintale, pentru a compensa creierul său tot mai îmbătrânit, precum și valul de adrenalină care-l cuprinsese. Programul de inteligență artificială cu care colabora, numit tot PSI, interveni calm și îi indică ce avea de făcut mai departe, așa că îl apelă pe Petre, capelanul Mănăstirii sale din Chișinău, din Republica Moldova.

După reușita misiunii din Babadag, Edwards își extinsese rețeaua de hackeri mentali în mai multe Mănăstiri, profitând de religiozitatea oamenilor din această parte a lumii. Călugărițele sale ofereau servicii religioase ecumenice soldaților din bazele militare aliate cu americanii de-a lungul Liniei Estice de Apărare – în total o duzină de baze ce se întindeau de la Marea Baltică la Marea Mediterană, construite în anii ’20 ca o măsură de precauție contra unei Rusii tot mai puternice militar, dar instabile politic. Șase dintre mănăstiri erau situate lângă bazele principale, iar a șaptea se afla chiar în capitala Moldovei, pregătită să intervină cibernetic dacă rușii ar fi repetat scenariul de invazie militară din Georgia sau cel de „revoluție“ pro-rusă folosit în Ucraina și Belarus. Iar acum, strategia sa era pusă la încercare.

„Suntem sub bombardament aici, iar oamenii încep să intre în panică!“, îi raportă Petre, cu vocea gâtuită de emoție. „În afară de cele câteva mii de voluntari veniți din România și de vreo două mii de moldoveni care luptă pe străzi, restul armatei e cu moralul la pământ. Vor să dea bir cu fugiții.“

Interfața PSI le permitea să evalueze în timp real emoțiile a mii de oameni, în măsura în care aceștia aveau Minturile conectate la internet, iar prognozele cu privire la ce urmau să facă atât individual, cât și ca grup, aveau o rată foarte mare de împlinire. Nu doar atât. Puteau localiza geografic miile de indivizi și puteau detecta tot felul de lucruri datorită valurilor de emoții și de gânduri care le treceau prin minte – de la avioanele sau mișcările de trupe care erau zărite de cei monitorizați, la anumite persoane care erau căutate și recunoscute imediat de inteligența artificială din spatele rețelei PSI, fără să mai fie nevoie să se conecteze la sistemele de supraveghere obișnuite, monitorizate deja de state.

„Ați reușit să spargeți interfețele mintale ale rușilor?“, întrebă Edwards. „E vital să facem asta cât mai repede!“

„Încă nu, dar mai avem puțin“, îi răspunse Petre. „Una din fetele mele a intrat în Comandamentul lor Central și acum descarcă informațiile pentru atacul final asupra Minturilor generalilor de Stat Major. Te anunț imediat ce pot!“

Mihai îl apelă.

„Spune-mi că e totul în regulă acolo, Mihai!“

Edwards era nervos. La 60 de ani, efortul de a ține sub control atât de multe fluxuri de informații, chiar și cu ajutorul inteligenței artificiale, era colosal. În plus, ar fi vrut să nu fi băut alea trei pahărele de țuică și să fi avut mintea limpede. Nici măcar naniții din corpul lui nu-i puteau metaboliza alcoolul mai repede. Și nu avea timp să caute pastile...

„Da, John, totul e OK. Am pornit generatorul PSI, iar în mai puțin de cinci minute vei avea tot sistemul la capacitate maximă. Vei putea atinge Kremlinul imediat ce activezi resursele noastre de acolo.“

Edwards ar fi vrut să activeze resursele cât mai repede, pentru a preveni pe cât posibil pierderile de vieți omenești. Flota Mării Negre a Rusiei era extrem de bine dotată, iar raportul dintre navele lor și cele ale românilor era de 5 la 1. Turcii rămăseseră cu o flotă învechită în urma războiului civil dintre fundamentaliști și laici, iar lucrurile nu stăteau mai bine în privința forțelor aeriene. Iar dacă navele americane intrau în luptă direct, totul se termina.

Americanii aveau, într-adevăr, peste o sută de avioane F–77, iar românii puteau conta pe patru escadrile de F–35-uri vechi. Un total de 170 de aparate aliate, ajutate de vreo 60 de avioane de luptă turcești care se limitau, totuși, la manevre deasupra apelor Turciei. Alături de ele, câteva sute de drone aeriene de atac și câteva mii de drone aeriene defensive – insuficiente pentru a face față unei forțe rusești sensibil mai mari. Aparatele rușilor erau mai vechi, așa că avioanele americane fără pilot puteau face diferența, dar nimeni nu știa exact câte avioane vor trimite rușii. Toate aceste forțe se îndreptau, acum, unele spre altele. Era timpul să activeze resursele PSI.

Edwards rosti o scurtă rugăciune în gând, apoi încercă să-și apeleze agentul din Rusia. Dacă intervențiile în sistemul american erau relativ ușoare, pentru că avea acces acolo de ani buni, să spargi blocada informațională rusă fără a fi detectat era extrem de greu. Rușii foloseau unul dintre cele mai avansate sisteme de monitorizare a datelor din lume, Dukh, aproape la fel de complex precum cel folosit de chinezi. Statul rus controla nu doar pachetele de date, care treceau integral prin Dukh, ci avea și o rețea de miliarde de nanodrone care infiltraseră toate casele rușilor, monitorizând viața privată a acestora în cele mai mici detalii. Chestie acceptată de ruși în schimbul siguranței că nu se vor mai repeta atacurile teroriste sângeroase care îi înspăimântaseră prin anii ’30. Să reușești să dezvolți și să menții, în aceste condiții, o rețea de spioni chiar pe teritoriul Rusiei era aproape imposibil.

Nu și pentru Edwards.

Boris, contactul său, îi răspunse la apel. Începură să discute în rusă, cu ajutorul traducerii instantanee oferite de PSI lui Edwards, care-i citea direct gândurile pe care dorea să le rostească și i le articula în limba rusă cu propria lui gură, fără ca Edwards să știe, de fapt, vreo boabă din această limbă.

Edwards reușise să ascundă rețeaua PSI de pe teritoriul Rusiei sub forma unui sistem de comunicații folosit de mafia rusă. În fapt, cu excepția lui Boris, restul celor care o foloseau chiar erau mafioți ruși, mulți dintre ei cu conexiuni foarte sus puse. FSB-ul, serviciul secret rus, era perfect conștient de existența rețelei, dar, cumva, nu reușise să înțeleagă că aceasta era mult mai mult decât o unealtă de business a unor tolerați. Poate că și fluxul constant de sute de milioane de dolari care le veneau prin ea îi ajutase să închidă ochii la potențialele pericole, chiar și atunci când Dukh își făcea datoria și le semnala. Și, cum banii mafiei mergeau direct la Kremlin...

„Bună, Boris! Aș vrea să-ți trimit o nouă comandă de flori, de-aia te-am sunat. Știu că nu e tocmai momentul potrivit, dar cred că n-ar trebui să ne întrerupem afacerile pentru atâta, nu?“

PSI făcea ca toate comunicațiile dintre Edwards și Ivanov să fie rutate prin Turcia și să pară ca provenind de acolo. Identitatea lui Edwards ca om de afaceri turc cu numele de Adil fusese clădită în ani de zile – de la imagini la mostre de ADN, postări în social media și chiar mii de amintiri recoltate, de fapt, de la cu totul alte persoane. Iar relația de afaceri cu Boris era veche de peste șase ani, fiecare convorbire a lor rezultând apoi în livrări masive de flori și multe alte mărfuri dinspre Turcia spre Rusia. Regularitatea acestora făcuse ca Dukh să ignore orice potențial pericol al acestei relații.

„Bună, Adil! Sigur, afacerile primează întotdeauna. O să fie nevoie de multe flori, ce să zic. Mamele nu se mai uită la bani, când e vorba să pună flori pe mormântul fiilor lor.“

„Aha. Pot trimite atunci o cantitate dublă?“

Boris ezită un pic, apoi răspunse.

„Da, desigur, Adil. Le trimiți azi?“

„Păi mă apuc chiar acum de comandă, să știi. Când se termină nebunia, să facem bani. Le trimit imediat, înțelegi?“

„OK. Așa rămâne!“

Avea undă liberă. Petre, de la Chișinău, tocmai îi raporta că majoritatea bateriilor antiaeriene din jurul orașului fuseseră distruse, iar PSI îi indica că rușii aveau deja toate avioanele în aer, pe traiectorii de atac. În plus, mai la nord, la granița cu Polonia și Țările Baltice, trupele rusești efectuau manevre agresive, fără ca polonezii să mai poată conta pe sutele de tancuri distruse în atacul terorist din Zagan. Iar blindatele americane și poloneze trimise acolo erau acum insuficiente pentru a face față diviziilor rusești pe un front atât de întins.

PSI îi raportă și că un stol de drone de asalt rusești se îndreptau spre insula Gotland, care aparținea Suediei, situată într-o poziție strategică a Mării Baltice. Consecințele politice ale invaziei în Suedia, Țările Baltice sau în Polonia erau mult mai dure decât cucerirea minusculei Moldova.

„Pot risca?“, se întrebă Edwards.

„Probabilitatea ca totul să se rezume la frontul sudic este de 58%. Voi putea recalcula șansele după ce avem acces la mințile rușilor“, îi răspunse PSI.

Programatorii care lucraseră la dezvoltarea lui PSI fuseseră suficient de drăguți să-i confere sistemului de inteligență artificială o voce neutră, care-i amintea lui Edwards că stătea de vorbă cu un robot. Ce-i drept, capabil să-i sintetizeze rapid informații de care putea fi 99% sigur, dar tot un robot. Edwards chiar simțea nevoia de așa ceva. În interiorul său, rămăsese același om credincios care fusese și cu peste un deceniu în urmă. Iar problema singularității, a momentului în care o inteligență artificială urma să devină conștientă de sine, o tot amânase mintal. Să accepte că un robot putea ajunge deasupra creatorului său era, totuși, prea mult.

Din fericire, toate sistemele de inteligență artificiale erau limitate, din proiectare, la calcule. Deși multe dăduseră semne de conștiință de sine, niciunul nu o apucase pe calea independenței – pur și simplu le lipseau din programare lucrurile esențiale ale oamenilor: sentimentele, instinctul de supraviețuire, dorința de a se înmulți și de a domina. Iar PSI, deși era de sute de milioane de ori mai puternic decât stăpânul său, îl asculta docil, ca un subaltern de încredere, dar complet lipsit de ambiții.

Se concentră asupra a ceea ce avea de făcut acum. Trimise rapid un raport oficial despre starea de spirit a combatanților către șeful CIA, pentru a justifica existența rețelei, dar și pentru a-i oferi președintelui informațiile de care avea nevoie. Habar n-avea acesta de ce era în stare, de fapt, rețeaua lui!

Trecuseră deja patruzeci de minute de la începutul ostilităților, rețeaua mai avea puțin și ajungea la capacitate maximă, iar el avea nevoie de cât mai multe informații înainte de a trece la acțiune.

„Echipă, aștept evaluările!“

Evaluările erau rapoarte rapide despre deciziile luate în cancelariile din întreaga lume, deja infiltrate de PSI. Le-ar fi putut primi direct de la PSI, însă prefera să mențină contactul cu echipa sa compusă din oameni. Parcă așa putea lua decizii mai lesne.

Simone, șefa echipei Europa, singura franțuzoaică din Mănăstire, îi răspunse prima, cu accentul ei de pariziancă.

„Președintele Europei a protestat vehement față de atacul de la granițele Uniunii Eurasiatice, dar neînțelegerile dintre francezi și

germani sunt acute, așa că nu vor lua nicio măsură împotriva rușilor. Italienii, catalanii și spaniolii și-au pus la dispoziție spațiul aerian pentru manevrele avioanelor americane, dar nu și pentru misiuni de luptă. Țările scandinave și-au plasat armatele în stare de alertă maximă. Finlandezii au pornit bruiajul informațional, dar sunt raportate atacuri cibernetice masive asupra întregii rețele de internet din nord."

„Pe ERL?"

„Pe toată Linia Estică de Apărare este alertă maximă. Suedia și-a ridicat toate navele de luptă în aer acum și și-a desfășurat submarinele încă de ieri, dar rușii manevrează doar în apele internaționale. Președinții Poloniei, României și liderii Țărilor Baltice sunt într-o ședință virtuală de urgență pe care o vom sparge cât de curând. Avem dificultăți din cauza românilor, care ne-au închis accesul PSI prin propriii lor hackeri, dar e o chestiune de minute..."

„Nu am minute, Simone. Efectuați un atac de forță brută, vreau să știu ce discută ăia!"

„OK, recepționat."

„Mulțumesc. Adeline?"

Adeline avea știri de la echipa americană.

„Președintele va rosti în curând un avertisment televizat la adresa trupelor ruse care vor intra în Moldova. America va începe bombardarea oricăror forțe care vor intra în republică și va stabili o zonă de interdicție aeriană deasupra acesteia. De asemenea, platformele Exxon-Chevron din largul Mării Negre vor fi apărate armat, dacă este necesar. În plus..."

Adeline ezită pentru o secundă.

„S-a hotărât să se declare DEFCON 2. Alerta va fi făcută publică în maximum o oră. Iar apoi va fi difuzată către toate Minturile americanilor."

„PSI, probabilitate de panică în masă?"

„75%", îi răspunse sec PSI.

Edwards oftă. Lucrurile scăpau de sub control. DEFCON 2 însemna și faptul că urma ca toate VIP-urile americane să fie duse în buncăre și deconectate de la internet, ceea ce i-ar fi zădărnicit planurile. În plus, pericolul unei escaladări nucleare din partea rușilor era deja prea mare.

„Parcă-mi spuneai că McHenry nu va ataca nuclear în Golf. S-a schimbat ceva?"

„Nu, dar PSI îmi spune că McHenry se lasă treptat pradă emoțiilor, pe măsură ce generalii care-l înconjoară fac front comun cu Duncan."

Duncan, blestematul ăla de militarist...

„Bun, mulțumesc, Adeline. Maria?"

Maria conducea echipa care monitoriza America de Sud.

„Argentinienii și-au plasat armata în alertă maximă, iar alianța lor cu Brazilia îi face să fie încrezători că pot ataca și cuceri insulele Falkland, acum că englezii sunt ocupați cu criza europeană și cea din Golf. Din fericire, navele lor vor avea nevoie de cel puțin o zi pentru a fi desfășurate. Chilienii nu se vor implica deloc, sunt încă la pământ de când cu erupția de acolo. Nimic urgent aici.“

„OK, mulțumesc. Naidé?“

Naidé era singura localnică din echipa lui, o tătăroaică născută chiar în Babadag. La cei 21 de ani ai ei, era și cea mai tânără, dar conducea echipa care monitoriza în mod special Turcia și Balcanii, inclusiv România.

„Românii și turcii nu au declarat nimic oficial. Cum a spus și Simone, președintele român e încă în ședință cu polonezii. Generalii români sunt deja în buncăre, armata e în alertă maximă, dar nu s-a decretat mobilizarea generală. S-a luat decizia la nivelul Guvernului ca lucrurile să fie ținute secret cât mai mult posibil. Ca noutate, din păcate, și-au dezactivat cu toții Minturile. Încercăm să vedem câți din anturajul lor mai pot fi atinși. Mișcările de trupe vor fi afișate imediat pe hologrma centrală.“

Edwards se uită spre centrul încăperii. Hologrma întârzia să apară. Pentru o secundă, se gândi că ar fi culmea ca totul să o ia razna din cauza unor naționaliști rămași blocați în istorie, dar apoi își aminti ce se întâmplase în propria lui țară, așa că oftă, descurajat. Hologrma porni, în sfârșit.

Pe ea putea vedea două formațiuni de tancuri ieșind din baza de lângă Babadag și mergând spre nord. La vreo cincizeci de kilometri mai sus, pe lângă orașul românesc Galați, dronele aeriene de atac de producție israeliană Birds of Prey care fuseseră desfășurate prin Delta Dunării ajunseseră acum la granița cu Moldova și Uniunea Eurasiatică și așteptau ordine, camuflate în mâl. Și mai la nord, dronele terestre autonome Scorpion, cumpărate de români de la americani, își creau deja propriile poduri peste râul care separa România de Moldova, lipindu-se unele de altele și traversând astfel rapid apa Prutului.

PSI identificase deja sute de reacții din Republica Moldova care arătau surprinderea oamenilor la mișcările de trupe de pe lângă satele lor – românii își infiltraseră trupele speciale în civil în satele de lângă graniță și avansau acum spre capitala Chișinău, pe un front întins pe 200 de kilometri.

Pentru că nu purtau uniforme, românii puteau duce la un război civil mult mai îngrozitor decât eventualele înfruntări cu trupe regulate, se gândi Edwards. Dacă și rușii făceau același lucru dinspre est...

Hologrma clipi, indicând detectarea a douăzeci de avioane de transport care zburau foarte jos deasupra Moldovei, la doar zece kilometri de capitală – câteva sute de parașutiști din trupele

speciale de asalt românești tocmai săreau din ele. Pe partea cealaltă a republicii, rușii încă nu avansaseră cu trupe, dar bateriile situate la 40 de kilometri în interiorul Uniunii bombardau susținut pozițiile armatei moldovenești, în mod oficial, drept răspuns la „provocările“ acesteia. Flota rusă a Mării Negre avansa și ea, fiind deja în punctul din care putea bombarda întregul litoral românesc, precum și o zonă de câteva sute de kilometri înăuntrul teritoriului. Iar românii aleseseră să-și trimită flota spre sud, într-o manevră care părea a încerca joncțiunea cu navele turcești, dar care era complicată de navele bulgărești puse în drum.

Edwards încercă să-și dea seama ce anume trebuia să decidă, când interveni Naidé, aproape sugrumată de emoție.

„Am reușit să spargem discuțiile între români și polonezi. Polonezii au decis să nu mai aștepte și să transfere tot armamentul greu pe pozițiile defensive de lângă granița lor cu Uniunea, inclusiv o divizie care va lua calea Lituaniei. Vor anunța mobilizarea generală! La fel și Țările Baltice. Mai rău, Ucraina de Vest a decis să permită trecerea trupelor poloneze dinspre Przemyśl spre Cernăuți, pentru a preveni orice nouă invazie rusă. Vor face publică alianța lor cu polonezii și-și vor mobiliza armata. Românii au decis să nu anunțe mobilizarea generală, se bazează pe sprijinul american și pe ce au pregătit deja. Au primit chiar acum asigurarea americanilor că vor fi ajutați. Au... au decis că operațiunea *Ștefan cel Mare* are undă verde!“

Lui Edwards îi veni să vomite. Est-europenii și marii lor voievozi de care nu auzise nimeni. Butoiul ăsta cu pulbere ignorat decenii la rând și lăsat să supureze în naționalism agresiv încurajat cu armament de miliarde de dolari chiar de americani. Când totul se putea rezolva atât de ușor între americani și ruși, chiar era nevoie de acest circ?

Încercă să se calmeze. Se ridică de pe scaun și merse până la Naidé. Îi puse mâna pe umăr, pentru că vedea că fata e tulburată. Îi era greu acestei românce să reziste tentațiilor naționaliste. Încerca să înțeleagă asta, deși îi era greu. Esticii și orgoliile lor. Balcanicii și isteriile lor naționaliste păstrate chiar și după mijlocul secolului XXI. Rușii și cuceririle lor medievale. Stupid.

Știa că forțele americane, române și poloneze se antrenaseră intensiv în ultimul an pentru un astfel de scenariu, avea acces la toate planurile de acțiune, dar era esențial să știe în timp real ce gândeau și decideau șefii supremi ai armatelor implicate.

„Adeline, mai suntem în contact cu Președintele?“

„Da, dar nu am noutăți de raportat. Își pregătește discursul televizat. Tocmai a autorizat intervenția de partea românilor și, dacă va fi nevoie, a balticilor.“

„Mulțumesc. Naidé, ai acces la mintea președintelui român?“

După o scurtă pauză, Naidé îi răspunse.

„Nu, doar la cea a președintelui polonez. Și a liderilor Țărilor Baltice. Românul și-a scos Mintul imediat ce a terminat discuțiile.“

Edwards își reprimă o înjurătură. PSI interveni în gândurile sale.

„Toți românii care pot decide ceva și-au dezactivat Minturile. Sunt însă destui din jurul lor pe care-i putem aborda. Sunt în standby.“

Asta-i plăcea lui Edwards la PSI, că era proactiv. Tot asta îl și speria. Își înăbuși chiar un „mulțumesc“. Asta era culmea, să-i mulțumească unui robot...

Era clar că românii fuseseră avertizați de unul dintre foștii săi discipoli, care plecase însă cu mulți ani în urmă, când Mănăstirea era la început. Din fericire, erau și alte căi...

„Trebuie să avem acces la idiotul ăla cumva. E esențial să avem sub control toate piesele!“, murmură Edwards, dându-și prea târziu seama că partajase conexiunea mintală cu toată echipa. Tresări, dar se prefăcu că asta și dorise să spună. Fetele mustăceau.

Pe hologramă se vedea cum Scorpionii deja traversaseră integral Prutul, luând viteză de-a lungul șoselelor. Urma să înghită rapid cei 80 de kilometri până la capitala Moldovei, pentru că puteau goni cu peste 100 de kilometri pe oră. O combinație între dronele aeriene și cele terestre, scorpionii aveau șase metri lungime și doi metri lățime, opt picioare din materiale compozite care le permiteau să escaladeze orice fel de teren, la nevoie sărind peste obstacole înalte de peste treizeci de metri ajutați fiind de elicele uriașe de sub corp, și șaisprezece rachete capabile să atingă ținte la treizeci de kilometri depărtare.

Semiautonomi, Scorpionii primeau ordinele din buncărele de comandă, dar apoi decideau singuri căile prin care le puteau îndeplini, evaluând rapid dacă indivizii sau vehiculele detectate erau ostile sau nu. Puteau, de asemenea, să acționeze individual sau în grup. Iar acum se agregau din nou în grupuri de câte șaisprezece, unindu-se între ei pentru a forma niște platforme masive, capabile să se deplaseze aerian ca un elicopter și să respingă orice atac asupra lor. Niște uriași păianjeni de metal zburători, un coșmar pentru orice inamic.

Păsările de Pradă israeliene, pe de altă parte, erau, așa cum implica și numele, drone aeriene, care puteau oferi sprijin și acoperire pentru trupele terestre. Rolul lor în operațiunea începută de români era însă unul de diversiune – împreună cu mișcările masive de trupe și blindate venite dinspre Babadag, trebuiau să-i convingă pe ruși că românii ar putea ataca dinspre sud, în timp ce ei își infiltrau deja trupele dinspre nord și vest, de cel puțin câteva ore.

Cum Păsările de Pradă erau, de asemenea, autonome, ele puteau să se deplaseze foarte rapid pe un front destul de limitat cum era cel de față, reușind să acopere cei 200 de kilometri pe care se desfășurau ostilitățile în doar jumătate de oră. Nu stăteau tot timpul în aer, fiind capabile să se camufleze în terenul accidentat și să-l folosească pentru a-și redobândi energia.

Edwards se uită din nou la hologramă. Din fericire, avioanele americane de luptă patrulau încă deasupra spațiului aerian românesc și a apelor internaționale, fără intenția de a ataca avioanele venite dinspre Rusia.

PSI interveni cu o explicație.

„Generalii americani au decis să îi lase pe români să lupte, fără ca aparatele americane să fie implicate în mod direct. Vor reacționa doar dacă sunt atacate bazele cu soldați americani."

„Da, nimic deosebit de ce am făcut în Mexic sau în Nicaragua. Pune-i pe proști în prima linie, apoi ia-ți mâna de pe ei și lasă-i să moară pentru nobilele noastre idealuri", gândi Edwards.

„OK, echipă, vă rog evaluați situația curentă și reveniți cu feedback imediat ce avem primul contact între avioanele beligeranților. Sau când pătrundeți în mintea președintelui rus. Mai avem cincizeci de minute până la DEFCON 2. PSI se ocupă de tot acum, revin imediat!"

Ieși din buncăr și se duse spre biserica Mănăstirii, care era pustie. O liniște stranie domnea în curtea plină de flori pe care o traversă în pas rapid. Mirosul florilor se mai simțea încă în aer, deși afară se lăsase întunericul. Departe, deasupra mării, se auzea înfundat tunetul motoarelor cu reacție al avioanelor de luptă care patrulau în așteptarea rușilor.

Încă mai era un jucător din acest joc de poker care nu reacționase deocamdată în niciun fel. Și lui îi era imposibil să pătrundă în rețeaua acestuia, cu toată puterea lui PSI. Tăcerea era asurzitoare atât în Golf, cât și aici – deși în ambele cazuri, interesele acestui jucător erau directe. Dacă în Golf China investise masiv pentru a-și asigura ultimele rezerve de gaze naturale, în Europa de Est, chinezii cumpăraseră cam tot în ultimele două decenii, mai puțin elementele legate de energie, păstrate cu înverșunare de americani și europeni. Chiar și portul de lângă Enisala era o afacere chinezească, la fel precum mare parte dintre hotelurile de la Marea Neagră și sudul Mediteranei, porturile și liniile de transport spre bogata Europă de Vest.

Liniștea asta nu era de bun augur. Așa cum americanii îi lăsau pe români și pe polonezi să-și rupă gâtul și să-și transforme țările în teatru de război în înfruntarea cu rușii, așa și chinezii îi puteau împinge pe americani și pe ruși într-o groapă săpată cu atenție, timp de decenii. Iar el ar fi vrut ca această îngropare să nu fie a întregii lumi.

Știa prea bine că rușii nu priveau cu ochi buni alianța cu China, mai ales de când terenurile agricole din Siberia și Ucraina cucerită, care produseseră inițial cantități enorme de alimente, se degradaseră rapid. China își bazase inițial relaxarea politicii demografice fix pe producția rusească de alimente. Iar acum, când rușii înșiși mureau de foame, chinezii dădeau semne de nervozitate – prostia regimului lui Andropovici avea efecte și asupra Chinei. Se vorbea chiar, în cercurile rusești, de un potențial atac trădător din partea lor. Dar alianța stătea încă în picioare. Cât timp? Asta trebuia să încerce să afle.

Ajunse în biserica Mănăstirii, se închină ca un bun catolic ce era, apoi o traversă cu pași mari și pătrunse în altar. Era locul în care-și montase, încă de la început, o linie directă, subterană, cu releul de lângă Enisala, cel lângă care se tot ducea seară de seară. Se uită în sus, la crucifixul pus în spatele altarului bogat ornamentat: o cruce simplă, din lemn masiv, montată direct pe peretele văruit în alb. Era o liniște deplină aici, iar mirosul de tămâie îl trimise cu gândul la cu totul alte epoci. Se închină încă o dată, închizând ochii și rugându-se în gând.

Își menținu dezactivată interfața PSI, își dezactivă chiar și Mintul, își puse niște căști audio vechi și le conectă la cablul pe care-l scoase dintr-un lăcaș secret aflat în crucifix. Trimise apoi un semnal codificat și așteptă răspunsul. Într-un târziu, îl primi, o voce răspunzându-i într-o engleză perfectă.

– Bună ziua, domnule Edwards! Cum stau lucrurile acolo?

– Bună ziua, domnule președinte, îi răspunse Edwards, tot în engleză. Era puțin amuzat că trebuia să vorbească la fel ca pe vremuri, printr-un banal telefon, dar măcar conexiunea era făcută printr-un satelit cuantic imposibil de spart.

– O să vorbesc direct. Suntem la doar câteva minute de un război local, care poate deveni imediat un război global. Mai întâi convențional, apoi...

Lăsase special o pauză. Celălalt îl asculta atent. Fu nevoit să continue.

– Apoi... În acest context, tăcerea dumneavoastră este... Oare chiar ajută?

Edwards trebuia să fie atent la modul în care își alegea cuvintele. Încrederea în partenerul său de discuții era bazată pe ani de tatonări și de discuții secrete. Dar faptul că amândoi erau sub același jurământ nu-l făcea să lase garda jos. Văzuse destule pentru a nu fi atât de naiv.

Cealaltă voce era calmă și vorbea într-o engleză perfectă, literară. De data asta, alese să fie mai directă și i se adresă lui Edwards mult mai personal.

– John, am văzut ce au adus decenii de politică americană decadentă și am mai văzut ce au făcut decenii de ezitare a europenilor în fața rușilor. Înțeleg, de asemenea, ce fac rușii în

acest moment. E foamete, au nevoie de hrană, nu primesc ajutor de la nimeni, și-l iau prin forța armelor. Voi nu ați face la fel?

Edwards scrâșni, pentru că timpul curgea prea repede și nu avea timp de sofisme diplomatice. Se forță să aibă răbdare. Acest om era singurul care putea schimba cursul istoriei – în bine sau în mult mai rău. Alese să-l asculte până la capăt, deși se revolta în interiorul său.

– Îmi pare rău și de ceea ce se întâmplă în acest moment în Golf, îl voi notifica pe președintele vostru, precum și pe președintele rus și pe liderii Coaliției Arabe cu privire la intențiile noastre. Vor primi această informare în circa o oră. Din păcate, se vor pierde vieți până atunci și tot ce am văzut până acum nu mă face să sper că vom putea împiedica izbucnirea unui război la scară largă.

Edwards se cutremură. Totuși, vocea chinezului era calmă și concentrată.

– Sunt convins de un lucru, John: nu putem lăsa ca acest război să cuprindă întreaga lume. Nu acum. Nu știind ceea ce știm amândoi. Deci ai asigurarea mea că voi face tot ce pot. Acum... dacă vrei să te rogi, cred că e timpul. Este, probabil, cel mai bun moment din istoria omenirii ca să te rogi, John. Eu unul nu pot decât spera că planul discutat acum ceva vreme va funcționa și că vom reuși ceea ce ne-am propus. Acum, iartă-mă, dar trebuie să mă întorc la treburile mele urgente. Și... încă ceva.

Edwards înghiți în sec.

– Indiferent de ce se întâmplă, John, în următoarele ore se va face public, pentru prima dată, ceea ce știm. Cu puțin timp în urmă, am trimis toate informațiile culese de rețeaua noastră de telescoape spațiale către marile academii ale lumii. Într-un fel sau altul, adevărul va ieși în sfârșit la lumină. Dar asta s-ar putea să determine o reacție violentă din partea NAR. Așa că, încă o dată îți zic, deși știi că nu sunt credincios: roagă-te pentru mine, roagă-te pentru lume. E cazul.

– Voi face asta, Tian, sigur! îi răspunse Edwards, reușind să strecoare și o rugăminte înainte ca Hui Tian să-i închidă. A, și te rog, dacă lucrurile o iau razna aici, să le spui lui Lin și lui Adam că am încercat, chiar am încercat să fac tot ce am putut!

– Cred că vei putea face asta tu însuți, John. Să ne reauzim cu bine!

Inima lui Edwards bătea cu putere. Nu se așteptase la asta de la Președintele Chinei. Se așteptase la ceva mult mai puțin important – la un embargo alimentar la adresa Rusiei pentru a preveni războiul, la niște sancțiuni economice mai dure chiar, sau chiar la amenințări militare voalate la adresa celor două tabere. Măsurile obișnuite în cazul unui război purtat prin proxy, ca de atâtea ori în acest secol. Dar nu la asta, nu la ceva care urma să schimbe istoria omenirii pentru totdeauna. Cele mai fierbinți

speranțe și cele mai negre temeri ale lui Edwards îl învăluiau acum. Dacă anunțul lui Tian va avea efecte inverse? Dacă nu va înăbuși în față acest război, unind omenirea, ci dimpotrivă, va demola și puțina credință care mai rămăsese? Dacă...?

Când se întorseseră de pe Marte cu dovezi ale existenței vieții pe Planeta Roșie, reacția fusese una vehementă din partea NAR și a conservatorilor. Unul dintre motivele pentru care fusese exilat era exact acesta: că el, considerat a fi un stâlp al creaționiștilor, adusese dovezi pe care ei le considerau a fi un atac împotriva lui Dumnezeu. Iar asta îl răvășise, pur și simplu.

Îl cunoscuse pe Hui Tian câțiva ani după aceea, atunci când primise sponsorizarea pentru a realiza supercomputerul PSI, la Paris, într-una dintre casele folosite de fundația GBM. Pe vremea aia, Tian abia ieșise din pușcărie, acolo unde fusese aruncat de regimul generalului Xu, și nu era câtuși de puțin cunoscut pe scena internațională. Chinezul era întotdeauna calm, calculat, de parcă întreaga lui viață s-ar fi desfășurat după un plan prestabilit, imposibil de deraiat. Cum putea fi un ateu de 49 de ani atât de calm în fața necunoscutului, atât de calm încât să-i spună, fără a fi ironic, să se roage pentru el? Nu înțelegea defel cum puteau Hui Tian, Adam Andrews și Lin Zhen să-și păstreze convingerea în capacitatea omenirii de a lăsa în urmă războaiele și de a se uni împotriva unei amenințări comune, fără să aibă însă credință în Cristos. Un lucru care, chiar dacă se mai întâmplase și în trecut, nu fusese niciodată o bază solidă pentru a construi ceva durabil.

Dar, pentru moment, nu mai avea timp să se gândească la trecut. Iar intervenția chinezilor era prea târzie pentru a împiedica războiul tocmai izbucnit la câțiva kilometri depărtare. Așa că trebuia să-și reia războirea cu războiul înainte de a fi prea târziu.

Puse cu grijă cablurile și căștile la loc în crucifix, rosti din nou o rugăciune scurtă, dar din tot sufletul, ieși cu spatele din altar, apoi se răsuci pe călcâie, își reactivă Mintul și interfața PSI și porni la război.

NEW LIFE

Houston, vineri, 10 mai 2058, 16:30 PM UTC
(Coordinated Universal Time)

Gary Brooks își șterse o picătură de transpirație de pe chelie, înainte de a i se prelinge pe barba sură. În ciuda aerului condiționat din Clinton Space Center, încă nu apucase să se termoregleze după ce fusese nevoit să meargă două sute de metri prin soarele ucigător de afară.

– E începutul lui mai, e abia unșpe jumate afară și sunt 35 de grade la umbră! E inuman, îți zic. Inuman!

Se uită în sus, admirând acoperișul din sticlă solară al centrului construit cu zece ani înainte. Clădirea era uriașă și dublase, practic, capacitatea centrului NASA din Houston. Era mare nevoie de ea, având în vedere multiplele misiuni cu echipaj uman și cu roboți cu care SUA împânziseră spațiul interplanetar.

Era liniște aici, spre deosebire de restul Statelor Unite, zguduit de atentatele teroriste. Dar tensiunea se simțea în aer, centrul spațial fiind înconjurat de trupe cu armele la vedere. Cei doi trecură încet de filtrele de securitate și intrară în sfârșit pe holul care ducea spre interiorul complexului. Gary boscorodi din nou căldura de afară.

Jim Brooks, soțul său cu zece ani mai tânăr, un blond slab și timid, cu o chică dezordonată în cap, îi zâmbi încurcat.

– Dacă ai slăbi un pic, G, ți-ar fi mult mai ușor. Sau măcar de ți-ai lua un costum cu climatizare. Ești ditamai șeful Apărării Planetare!

Gary ezită o clipă între a-și șterge o a doua picătură de sudoare de pe față sau a-i da un dos de palmă soțului său, ca răspuns la jocul de cuvinte. Așa, prietenește, ca între bărbați. Alese să-și șteargă sudoarea.

„Bine că violența în familiile gay nu e judecată la fel de dur, altfel ne-ar închide ăștia pe toți, ca pe vremuri“, gândi el, în timp ce-și pregăti un răspuns înțepător, în locul palmei.

– Auzi, vegetarian m-ai convins să fiu, deși mie-mi place carnea, fie ea și sintetică, de căsătorit ne-am căsătorit, deși nu

dau doi bani pe hârtii, iar acuma vrei să mai și slăbesc. Ce urmează? Mă mai cicălești mult? Parcă ai fi femeie!

Blondul zâmbi stingherit, pentru că iubitul său gras nu fusese atent la prezența feminină care le ieșise în întâmpinare pe holul lung al centrului spațial. Gary își dădu seama că ceva e în neregulă, așa că-și înecă remarca misogină într-un zâmbet cât mai cald, întorcându-și privirile spre roșcata de 40 de ani care-l privea îngăduitor.

– Ah! Christa! Ce surpriză!

Roșcata îi zâmbi, tachinându-l.

– Ce ziceai despre femei, Gary? Iar te simți amenințat de ele sau cum?

Bărbosul se fâstâci.

– Nu, vorbeam prostii. Ca-ntre fete. Știi cum e. Ăăă, n-am avut ocazia să ți-l prezint pe soțul meu, Jim.

Privi de la unul la altul, făcându-le cunoștință.

– Jim, ea este Christa Mae, șefa misiunii robotice de pe Titan. Și așa cum bine știi, membru al primului echipaj care a ajuns pe Marte. Christa, el este Jim, partenerul meu și unul dintre cei mai străluciți absolvenți de MIT.

Roșcata îl dojeni ușor pe Brooks.

– Eh, asta cu ajunsul pe Marte...

Grasul încremeni. Ea și cu John Edwards, comandantul misiunii, fuseseră cei doi „norocoși“ care rămăseseră pe orbită. Iar vorbise gura fără el!

Mae îi văzu reacția, așa că-l iertă.

– Relaxază-te. Nici eu, nici Edwards n-am mai ajuns înapoi în spațiu, dar ne-am ocupat de cu totul alte lucruri. Importante, zic eu. Asta e. Hai să mergem, timpul e limitat și vreau să vă arăt ceva minunat.

Cei doi o urmară, grasul frământându-se că a făcut gafă după gafă.

„La naiba, Gary! Gura ta mare o să te îngroape într-o zi!“

Intrară toți trei în centrul de control al misiunii de pe Titan. Treizeci de ingineri de zbor stăteau pe scaunele lor ergonomice, monitorizând prin Minturile lor tot ce se petrecea la 1,4 miliarde de kilometri depărtare.

Misiunea de pe Titan era complet robotizată, iar imaginilor video trimise de sondele de pe planetă le lua aproape optzeci de minute pentru a ajunge pe Terra. Roboții se descurcau pe cont propriu, așadar, în timp ce de la Controlul Misiunii se decideau doar direcțiile de explorare.

Christa Mae le arătă o cabină specială, în care îi invită să intre. Era ca un acvariu care plutea deasupra sălii rotunde în care stăteau inginerii, agățat de niște cabluri masive care porneau din acoperiș. Dacă sala de sub ei era într-un semiîntuneric care

amintea de vastitatea spațiului, acvariul era luminat cum se cuvine, pentru că aici își desfășura activitatea Mae.

– Gary, cum bine știi, nu obișnuiesc să pierd vremea. Mai ales într-o zi ca asta de azi, în care suntem atacați.

– Da, e groaznic ce se întâmplă. Afară zici că e război! îi răspunse Gary, ștergându-se din nou de transpirație.

Mae își continuă ideea, de parcă toată nebunia de afară era pe altă planetă.

– Ei bine, te-am chemat aici pentru că am o descoperire căruia oamenii mei nu-i fac față. Și am nevoie de aportul lui Jim în toată chestia asta.

„Oamenii“ Christei Mae erau, mai toți, doctori în domeniile lor, în special în studii planetare. Ce era atât de complicat, încât să apeleze la Jim Brooks?

Văzându-i întrebarea asta pe față, Mae zâmbi cald spre Jim.

– Am nevoie de o privire din afară. Și, pentru că e o chestiune... cum să spun eu... foarte delicată, am ales să te chem aici, nu să vorbim pe net. Sper că e OK și pentru tine treaba asta.

Jim încuviință, înroșindu-se în obraji. Era specializat în biologie spațială și îl cunoscuse pe Gary în cadrul proiectului care studiase potențialii microbi de pe asteroizii aflați pe traiectorii accesibile mai ușor de pe Terra. Se lovise toată cariera lui de controalele dure din partea ideologilor New American Republic, atenți ca nu cumva descoperirile lui să dea apă la moară în continuare dezbaterii despre prezența vieții în sistemul solar.

Reveniți de pe Marte, astronauții primei misiuni aduseseră dovezi clare că Planeta Roșie fusese un mediu propice pentru microbi timp de circa o sută de milioane de ani, înainte ca apa să înghețe, iar radiațiile să-și desăvârșească opera. Totuși, rezultatele misiunii lor fuseseră puternic contestate, iar savanții plătiți de NAR reușiseră să inducă în opinia publică ideea că microbii fuseseră, de fapt, plantați acolo chiar de trădătorii atei dintre astronauți. Și că, de altfel, inclusiv variațiile sezoniere de metan din atmosfera exoplanetelor nu erau un semn al vieții extraterestre.

Din acest motiv, orice cercetare care risca să găsească urme ale unei vieți trecute în afara Terrei era atent monitorizată. Cumva, ideologii NAR nu puteau suporta ideea ca viața să se fi dezvoltat și în afara Pământului. Era împotriva Bibliei, spuneau ei, deși Jim, care credea în Dumnezeu, i-ar fi contrazis cu ușurință. Studiile erau permise, dar concluziile trebuiau să fie întotdeauna în acord cu linia partidului. Abia în ultimii ani, de când NAR pierduse alegerile, se permiseseră cercetări independente. Dar chiar și așa, era încă periculos pentru cariera ta să insiști pe exobiologie, pentru că majoritatea articolelor științifice din

domeniu aparțineau chinezilor și europenilor, cu care Statele Unite nu erau deloc în relații bune.

– Jim, ești OK cu ce ți-am spus?

Jim se trezi din gânduri.

– Da, da. Sigur. Despre ce e vorba?

Mae făcu un gest cu mâinile, desfășurând o hologramă în fața ochilor lor. Era secțiunea transversală a unei bucăți de stâncă de pe suprafața lui Titan.

– Conform estimărilor noastre, partea de jos a mostrei are o vârstă de circa o sută de milioane de ani.

Mae făcu zoom cu un gest pe respectiva bucată, până când ajunseră la nivel microscopic. În fața ochilor uimiți ai celor doi invitați se desfășură o structură asemănătoare unui burete fosilizat.

Gary, în continuare transpirat, îngăimă o întrebare.

– Alea sunt ceea ce cred eu că sunt?

Mae îi zâmbi sarcastic.

– Nu știu, Gary. Tu să-mi spui. Tu și Jim, care a analizat același tip de mostră de pe Marte și a ajuns la anumite concluzii...

„Concluzii care era să mă coste cariera“, gândi Jim, dregându-și vocea.

– Nu mă pot pronunța doar din niște imagini, știți asta. Dar, din ce văd până acum, există o similaritate remarcabilă cu ce am găsit pe Marte... Deși n-ar trebui. Adică... Titan e la o distanță de zece ori mai mare de Soare decât noi, lumina de acolo e... cât? Sub unu la sută din ce primim noi? Și totuși...

Mae suprapuse imaginile mostrelor luate de pe Marte cu cea de pe Titan. Formațiunile din roca marțiană și cea de pe Titan erau identice.

– Ei? Îmi explică vreunul dintre voi doi cum e posibil așa ceva?

Gary își puse mâna pe umărul lui Jim, stupefiat de ceea ce vedea. Da, mai întâlniseră structuri organice chiar și pe asteroizi, dar niciuna nu semănase cu cele de pe Marte, rod al unor microorganisme trecute, vechi de miliarde de ani. Iar acum, pe Titan, o lună puțin mai mare decât Mercur, gravitând în jurul lui Saturn, atât de departe de soare, să găsească același lucru? Într-un strat mult mai tânăr? Cum era posibil?

– Sincer să fiu, e o coincidență incredibilă. N-am văzut așa ceva în niciunul dintre asteroizi, doar în rocile de pe Marte. Mă rog, și de pe Terra. Jim, ce zici?

Gary nu mai avea cuvinte. Jim privea atent holograma. Într-un târziu, îi răspunse.

– Mae, tot ce discutăm rămâne aici, da?

– Da, desigur, încuviință ea. Vom încerca să studiem mai îndeaproape problema, dar până să publicăm ceva – orice – ne vom ține gura. Deci?

– Șansa ca organisme unicelulare diferite să lase același tip de urmă e foarte mică. Aș zice chiar, improbabilă. Bineînțeles, trebuie să cercetați clar chimia rocii și a mediului încojurător pentru a mă putea exprima complet. Dar, din ce văd aici, aș trage concluzia că vorbim de o asemănare izbitoare. Nu o pot explica altfel, decât că există un schimb activ de materie între Terra, Marte și Titan. Nu știu, poate că organismele de pe Marte au venit de pe Terra, nu s-au dezvoltat separat.

– Păi și-astea de pe Titan? întrebă Gary, transpirat.

– Posibil ca și astea de pe Titan să vină tot de pe Terra. Asteroizi, impacturi puternice, milioane de ani... Habar n-am. Oricum ar fi, urmele astea nu pot fi lăsate de apă sau de gaze. Sunt clar urme ale unor microorganisme. Extrem de asemănătoare.

Se lăsă tăcere pentru câteva clipe în camera de control. Apoi, Mae oftă.

– Bun. Vom aprofunda problema, bineînțeles. Dar ce anunțăm? Și când? Mi-e teamă să nu ne fie șterse datele de hackerii NAR. S-a mai întâmplat.

Jim zâmbi, arătând cu degetul spre Mintul de pe tâmplele sale.

– Vor trebui să-mi spargă și mie interfața mintală mai întâi. Și pe a lui Gary. Am filmat amândoi cu ochii tot ce am văzut aici, totul e stocat deja și, la fel ca tine, avem nivel de securitate foarte mare. Mă îndoiesc că niște hackeri...

– Hackerii i-au spart mintea directorului NASA acum ceva ani, Jim! îi replică Mae. De-aia zic... Nu știu ce să fac...

Cu un gest nervos, își închise un mesaj care-i tot vibra Mintul de pe tâmple.

Gary o privi cu milă. Christa Mae încercase întotdeauna să nu supere pe nimeni. Nu o interesaseră nici luptele politice, nici ideologiile și nici să intre pe sub pielea cuiva. Dar tocmai de aceea pierduse ocazia de a păși pe Marte, apoi fusese dată la o parte din următoarele misiuni și ajunsese să se ocupe de un proiect robotic minor și lipsit de finanțare serioasă, nu cum erau cele de minare a Lunii sau de capturare a asteroizilor. Se uită la fața ei. Părea obosită, dar hotărâtă. Asta-i dădu speranțe că, cel puțin de data asta, nu se va da bătută.

– Chris, uită-te la mine. Ai fi crezut posibil ca unul ca mine să fie șeful Apărării Planetare, acum doi ani? Și iată că asta sunt acum. NAR e în retragere pe toate fronturile. Gata, s-a terminat, au pierdut. Da, îl au pe vicepreședinte, dar nu mai au suport nici în Congres, iar președintele e cu noi, să știi!

– Da... nu la represalii de acest gen mă referam, Gary. Ci la toată ura pe care sunt în stare adepții lor să o reverse în Mindnet. Mă gândesc cu bucurie că acum doișpe ani nu exista Mindnetul, pentru că aș fi fost nevoită să mă deconectez total. NAR nu mai

domină, dar rețeaua lor de cretini există încă și atacă pe oricine le stă în cale... Sinceră să fiu, mi-e frică.

Jim oftă și o apucă pe Mae de mână.

– Mae, vom aprofunda cât de repede putem cercetarea asta și vom cripta tot ce aflăm. Din fericire, agenții NAR din Departamentul de Exobiologie au fost dați afară acum o lună. O să vezi, o să fie bine. E altă atmosferă acum!

Gary zâmbea și el, tot transpirat.

– Mae, te paște un Premiu Nobel, să știi!

Roșcata le zâmbi și ea, deși nu părea complet convinsă. Anii de luptă cu un sistem controlat ideologic de conservatorii religioși o făcuseră să-și piardă speranța că știința mai putea izbândi. Să fie oare adevărat ce-i spun cei doi?

– Bun, vă mulțumesc mult, să știți. V-am chemat pentru că simțeam că pot avea încredere în voi. Mi-e foarte greu să mă încred în alții.

Făcu din nou un gest nervos, pentru că primise iar mesaj urgent pe Mintul ei și n-avea timp de el. Se uită spre Jim, zâmbind pentru a-și masca nervozitatea.

– Gary ți-a spus că am fost colegi la facultate, nu?

Jim încuviință, spre bucuria lui Mae.

– Ei bine, să știi că am avut întotdeauna încredere în el. Sunt sigură că pot avea și în tine.

– Sigur că poți avea, Mae. Avem cum să luăm rezultatele astea cu noi?

Mae făcu un gest spre Mintul de pe tâmplele ei, iar transferul de fișiere se făcu într-o clipită. O sută de terabiți care urma să schimbe istoria omenirii.

– Mai stați în Houston, Gary?

Cei doi se ridicară de pe scaune.

– Da, plecăm abia poimâine. O să revenim aici, dacă nu te superi, să ne holbăm la hologramele de pe Titan. E OK?

– Clar că e OK. Sper să reușiți să-mi aflați și răspunsurile de care am nevoie.

Se despărțiră destul de brusc, așa cum obișnuia Christa Mae. Pe hol, Gary se asigură că nu-i aude nimeni, și-l luă pe Jim deoparte.

– E epocal ce ne-a dat fata asta, nu?

– Da, dar pare destul de dată peste cap, îi răspunse Jim.

– Așa e ea, râse grasul. E instabilă psihic. De-aia au și mutat-o aici, în semn de recunoștință pentru Marte, dar ca să o țină departe de chestiile delicate. Și acum... acum s-a trezit că a descoperit viață pe Titan!

– Tehnic vorbind, nu există viață pe Titan, G... Două decenii de căutări și n-am găsit nimic de genul pe Titan, în afară de niște bacterii aduse de noi înșine pe tabla roboților. Dar faptul că a existat... ei bine, asta schimbă totul.

– Da, îi răspunse Gary, înfiorat. Va trebui să fim extrem de atenți cu informația asta. Indiferent ce i-am zis eu lui Mae, NAR e încă extrem de puternic.

Jim pufni, în timp ce ieșeau din imensa clădire în soarele năucitor de afară.

– Puternic, neputernic, NAR va fi doborât de niște microbi, G!

Deodată, ușile din spatele lor se deschiseră din nou, iar Christa Mae strigă după ei, cu vocea gâtuită de emoție.

– Gary, Jim! Haideți înapoi, urgent! Am primit niște informații noi, incredibile!

Cei doi se opriră, mirați, și se întoarseră spre Mae, care era îmbujorată toată.

– Ce s-a întâmplat?!

Mae privi în jur, deși soldații de pe esplanada din fața Clinton Space Centre erau atenți la cei care veneau spre perimetrul securizat, nu la cei aflați deja acolo. Se apropie de ei și le șopti plină de teamă.

– Chinezii ne-au trimis un munte de dovezi în urmă cu câteva minute: vine o navă extraterestră spre Pământ!

Gary rămase trăsnit, neștiind dacă e o glumă sau dacă Mae a luat-o razna din cauza stresului. Jim încercă să o înțeleagă.

– Ce dovezi? Cine? Când?

Mae își căută cuvintele.

– N-am apucat să mă uit pe ele, pentru că, imediat ce ați plecat voi, mi-am citit în sfârșit mesajul ăla care mă tot asasina cu alertele. Dar ce am văzut m-a lăsat fără grai. Nu putem vorbi aici. Vă rog, haideți cu mine!

Cei doi schițară gestul de a o însoți, dar primiră aproape simultan câte un mesaj pe Minturile lor. Făcură câțiva pași alături de Mae, dar apoi se opriră, unul după altul. Mae se întoarse mirată spre ei.

Primiseră, la rândul lor, documentele din partea președintelui Chinei. Gary rămăsese ca paralizat, pe loc. Simți nevoia să se așeze pe una dintre băncile de piatră din fața centrului spațial. Jim îl însoți, iar Mae, oftând, se așeză alături de ei, privind nervoasă în jur. Toți trei derulau, mintal, mii de pagini de dovezi. Gary vorbi, într-un final.

– Dumnezeule! Asta schimbă tot! Trebuie să ajung urgent la Washington!

WAITING FOR THE NIGHT

Babadag, România, 10 mai 2058, ora 18:00 PM UTC

Avioanele de vânătoare rusești tocmai intraseră în raza de acțiune a F–35-urilor românești, la marginea apelor teritoriale ale României, iar piloții încercau să-și localizeze țintele. F–77-urile americane zburau mult mai sus, la 30 de kilometri altitudine, cu sprinturi până la Mach 5, pentru a intimida avioanele Su-73 și Su-77, cele mai avansate aparate de zbor ale rușilor. Dar nu interveneau în luptă.

Dacă americanii aleseseră calea automatizării, cu drone și avioane high-tech fără pilot, rușii hotărâseră să-și rafineze tot mai mult aparatele de zbor cu pilot pentru a le face cât mai manevrabile și mai puternice ofensiv, în timp ce defensiva le era asigurată de vasta rețea de relee de bruiaj situată atât la sol, cât și în aer. Mii de drone de mici dimensiuni însoțeau avioanele de luptă rusești, ca niște perdele răspândite prin aer ce se dădeau la o parte automat atunci când avioanele încercau să atace. Din acest motiv, țintirea și distrugerea avioanelor era extrem de dificilă, chiar și de un F–77.

Cât despre bătrânele F–35-uri românești, acestea făceau față cu greu Suhoiurilor, dar aveau o strategie proprie: își trimiteau propriile drone pentru a face breșe în perdelele de drone inamice, prin care puteau apoi trage atât cu propriile rachete, cât și ghida rachetele trase de antiaeriana de la sol.

Americanii erau nevoiți să stea cât mai sus pentru a diminua bruiajul de la sol, dar baletul era unul complicat: infiltrate printre aparatele de vânătoare rusești se aflau și avioane capabile să focalizeze bruiajul pe fiecare aparat în parte, cu scopul de a-l deturna sau de a-l face să nu mai răspundă la comenzi. Alături de ele, avioane mari de transport purtătoare de lasere asigurau o defensivă rapidă contra rachetelor americane și românești, cât și contra valurilor de drone defensive inamice. La nevoie, puteau ținti direct avioanele de vânătoare.

În mod normal, F–77-urile s-ar fi descurcat de minune, pentru că tactica pentru care fuseseră inventate era simplă: marina

americană ar fi bombardat orice fel de relee de bruiaj și sistemele antiaeriene, iar apoi avioanele și-ar fi dovedit supremația în aer, ajutate atât de propriile valuri de drone, cât și de propriile fortărețe zburătoare purtătoare de lasere, mai puternice decât ale rușilor. Din păcate, comandanții americani nu trimiseseră decât F–77-urile la înaintare, tocmai pentru a nu complica lucrurile, bazându-se pe dronele și avioanele mai vechi ale românilor. În plus, nu puteau asigura sprijinul de la sol prin artilerie fără să izbucnească un război direct.

În acest balet mortal contau, mai mult decât oricând, aparențele.

Flota rusească era deja în apropierea apelor teritoriale românești, dar primele drone acvatice rusești intraseră deja în ele, însoțite de patru submarine.

Edwards primi rapoartele din partea PSI: trupele rusești regulate tocmai traversau Nistrul, intrând în Republica Moldova fără niciun avertisment. Ar fi putut respira ușurat: faptul că rușii aleseseră să intre direct cu armata, fără să continue simulacrul cu voluntari, risipea întru câtva spectrul unui război civil. Dar asta le dădea și un avantaj: puteau ajunge mult mai repede, motorizat, în punctele-cheie. De altfel, dronele lor terestre avansau deja rapid în primii kilometri din Moldova, profitând de faptul că armata micuței republici era concentrată în jurul Capitalei.

Primul lucru pe care-l aflase Edwards când revenise online era că președintele Moldovei făcuse un apel oficial la ajutor din partea României și a americanilor. Aceștia nu răspunseseră încă, dar rușii începuseră deja să bombardeze și instalațiile militare și infrastructura moldovenească, cu baraje de rachete lansate de la 120 de kilometri distanță, profitând de faptul că antiaeriana lor fusese deja distrusă.

Cum zeci dintre rachete intrau în zona de acțiune a bateriilor antirachetă instalate de americani în Carpații de Est din România, acestea se activaseră automat și-și trimiseseră la rândul lor rachetele-antirachetă către Moldova.

În doar câteva clipe, cerul nopții de deasupra capitalei moldovenești și a centrului micii republici se ilumină cu zeci de explozii. O Apocalipsă care-i risipise pe puținii trecători ce se mai aflau pe străzi, dar îi energizase pe voluntarii de ambele părți și declanșase luptele de stradă, cu focuri de arme automate peste tot în centrul orașului, totul în vuietul alarmelor antiaeriene și a bubuielilor cauzate de exploziile de deasupra norilor. Războiul civil începuse.

„Rușii au la dispoziție peste 2400 de rachete sol-sol, în timp ce bateriile americane din România au 2220 de rachete de intercepție“, interveni PSI.

Raportul nu era minunat, mai ales că rata de succes era de doar 80%. Chiar și așa, măcelul era mult diminuat, iar faptul că

primele salve de rachete rusești erau distruse rapid îi putea forța pe ruși să se răzgândească.

– Am nevoie de acces în mintea rușilor ACUM! zbieră Edwards.

Totul se desfășura mintal în Mănăstire, prin conexiunile criptate, pentru a preveni orice fel de intercepție. Iar izbucnirile sale de dinozaur îi puteau costa scump. La naiba, nu era momentul. Se strădui să vorbească doar în gând de acum încolo. Înainte de a activa rețeaua PSI trebuia să facă o ultimă evaluare.

„PSI?“

Era fascinant cum putea „rosti“ în gând o întrebare, iar sistemul de inteligență artificială să ghicească deja ce vrea să afle.

„Rușii au remarcat că le sunt distruse rachetele și au oprit, pentru moment, atacurile. Nu avem acces la internet și nu putem intercepta Minturile rușilor în acest fel, dar se pare că au dat ordinul de a se avansa pe teren până când întâlnesc rezistență. Asaltul aerian va fi reluat însă rapid, după ce evaluează situația. Am nevoie de acces la Minturile lor pentru a ști exact.“

Edwards privi spre hologramă. Scorpionii românilor se apropiau deja de capitala micii republici, în timp ce Păsările de Pradă zburau la foarte mică înălțime deasupra teritoriului Ucrainei de Sud, ocupată de ruși. Românii își asumau un risc considerabil în încercarea lor de a scurta drumul spre sudul Moldovei prin fâșia de teritoriu rusesc lată de 40-50 de kilometri care despărțea granița românească de cea moldovenească în sud. Diversiunea asta îi putea costa scump, chiar dacă Păsările de Pradă erau greu detectabile în întunericul nopții. Totuși, nu erau invizibile decât pe radar.

„Simone, ceva nou pe ERL?“

„Doar mișcări de trupe motorizate poloneze care au intrat circa 30 de kilometri în Ucraina de Vest și se îndreaptă spre nordul Republicii Moldova. Mai au însă șase ore până ajung acolo. Mai la nord sunt raportate bruiaje masive din partea rușilor la adresa trupelor suedeze, poloneze și ale Țărilor Baltice, și câteva coloane de artilerie care sunt puse în poziție de tragere.“

„PSI?“ gândi Edwards. PSI îi răpunse instantaneu.

„Încă nu mă pot pronunța dacă vor fi sau nu folosite. Am nevoie de...“

„Da, bine, sigur“, pufni Edwards. „Naidé?“

„Șalupele cu personal de pe platformele Exxon-Chevron au plecat deja, iar rușii au lansat drone de abordaj. La sud, flota turcă este deja în bătaia radarelor navelor bulgărești și ordinele sunt să treacă, pur și simplu, printre ele, cât mai agresiv cu putință. De altfel, Turcia a închis granița cu Bulgaria și a trimis coloane de blindate suplimentare, la intimidare. Bulgarii au primit sprijinul grecilor, care și-au mobilizat armata și fac, la

rândul lor, manevre aeriene agresive la limita spațiului aerian turc. Croații și-au pus și ei armata în stare de alertă, pentru că sârbii, aliații rușilor, ar putea profita de ocazie să recucerească Muntenegru, cu care sunt aliați. Slovenii au notificat Serbia că nu vor permite niciun fel de agresiune, iar italienii și-au trimis flota în larg, pentru a-i ține în șah pe toți. Ungaria a dat undă verde unei operațiuni secrete de revolte stradale între etnicii săi din România, ca să-i țină ocupați pe români. În fine, în guvernul Ucrainei de Vest s-a discutat potențiala implicare a trupelor în recucerirea unui culoar spre Marea Neagră, fix în zona care e survolată acum de Păsările de Pradă românești."

Edwards blestemă printre dinți. Balcanii erau dintotdeauna un butoi cu pulbere. Foarte multe nații mici, dar pline de orgolii, de multe ori doar versiuni ale aceluiași popor despărțite de religie, dialect sau granițe artificiale și care deveniseră, treptat, dușmane. Veri cu strămoși comuni, dar interese diferite, foști prieteni transformați în dușmani, apoi în aliați, apoi iar în inamici și tot așa. Fiecare dușmănind pe fiecare, dorind teritorii istorice pierdute cândva sau apărând interesele unor minorități etnice rămase izolate de țara-mamă. Un puzzle de popoare belicoase și rămase în continuare în urma restului Europei – cel puțin până când boala asta intrase din nou chiar și în germani și francezi.

Primul Război Mondial pornise din zona asta și o mare parte din morții celui de-al doilea fuseseră îngropați tot aici. Defuncta Uniune Europeană și fosta alianță NATO le strânseseră pe toate împreună, dar destrămarea acestor două organizații le permisese rușilor să manevreze micile țări după bunul plac. Doar intervenția tardivă a americanilor în zonă, cu Linia Estică de Apărare, le împiedicase să se arunce din nou unele asupra altora în războaie interminabile.

„De data asta, războiul nu va mai dura ani și nici chiar luni de zile", își spuse Edwards.

Naidé îi întrerupse gândurile, exaltată.

„În fine, avem acces în sfârșit la Minturile mai multor indivizi de grad secund din guvernul român, care și le-au reactivat pentru a vorbi cu familiile, să le avertizeze să fugă în buncăre!"

„N-au pornit alarmele la București?" se miră Edwards.

„Nu, este o tăcere media completă, iar rețelele sociale au fost dezactivate. Nimeni din România nu știe exact ce se întâmplă, bruiajul este total, atât pe web, cât și în rețeaua neuronală. Se pare că românii pregătesc o închidere totală a Minturilor, din ce am putut afla de la indivizii interceptați."

„Ceee? Ce Doamne iartă-mă?!"

PSI interveni.

„Circa paisprezece milioane de interfețe Mint vor fi supraîncărcate în următoarele minute pentru a-i adormi pe

purtătorii lor din România. Guvernul a decis ca aventura sa militară să fie desfășurată în liniște și fără panică."

Edwards nici nu știa dacă să izbucnească în râs sau să se bucure. Da, asta trebuia să fie mâna lui Eugen, puștiul care fugise de la Mănăstire cu câțiva ani în urmă, ducând cu el doar o mică parte din secretele acesteia. Până la urmă, era mai bine așa: panica era cea care făcea cele mai multe daune.

„Stai așa, deci românii vor dormi în noaptea în care armata lor atacă Rusia?"

„Da", îi răspunse PSI, sec, amintindu-i lui Edwards că vorbește, totuși, cu un robot cu care nu se putea hăhăi pe seama ironiei istoriei.

Adeline interveni, la rândul ei.

„McHenry urmează să ia cuvântul în zece minute, anunțând DEFCON 2."

Timpul se scursese pentru Edwards. Dacă voia să împiedice o vărsare generalizată de sânge, dacă voia să împiedice cele două tabere să pornească un uragan imposibil de oprit, care să implice tot mai multe țări și alianțe, acum era momentul să-și joace cărțile. Absolut toate cărțile. Deodată.

Sări înapoi în scaunul său de comandă și-l contactă mintal din nou pe Boris, dându-i undă verde. Boris activă imediat rețeaua PSI din Moscova. Simultan, toate mănăstirile de pe ERL își activară releele de transmisie la capacitate maximă. În câteva secunde, mii, apoi zeci și sute de mii de interfețe mintale rusești aflate în raza de acțiune a releelor erau sub controlul lui Edwards. De aici, virusul se răspândi din om în om, cu mare viteză, spre milioane de alte Minturi. Hologramă din Centrul de Comandă îi arăta acum, în timp real, cum se răspândea aria de control a rețelei PSI în Rusia și în țările adiacente. Părea a fi o molimă care se extindea ca într-un coșmar, minte după minte căzând pradă troianului pregătit cu mult timp în urmă în laboratoarele GBM.

În doar câteva minute, Edwards putea conta deja pe circa 25 de milioane de indivizi aflați sub directa lui comandă. În mai puțin de jumătate de oră, ar fi ajuns la un miliard. În mai puțin de patruzeci de minute, la 3,8 miliarde. Asta era capacitatea maximă a rețelei PSI în momentul de față.

Dar Edwards nu avea nevoie de miliarde de interfețe mintale. Avea nevoie de doar câteva sute de mii – cele ale șefilor de Stat Major ai armatelor beligerante, ale generalilor și comandanților de trupe, ale piloților, soldaților de pe front, precum și de controlul dronelor și aparatelor de zbor fără pilot.

Fiecare minte – umană sau artificială – avea propriul ei nivel de securitate, propriile sisteme de apărare, ba chiar platforme diferite. Toate cu niveluri de criptare extrem de complexe. Tocmai asta era și cheia: orice alt mod de comunicare între oameni era mult mai vulnerabil. Iar într-un moment în care

dușmanul reacționa ca un singur organism cu o singură minte, să treci din nou la telefonie sau comunicații radio era sinucidere curată. În plus, platformele de grad militar erau considerate imposibil de spart.

Imposibil, dar nu pentru echipa sa.

Se uită la fetele sale – hackerițele sale călugărite – cât de concentrate erau la ceea ce făceau. PSI le ajuta, însă atacurile erau ordonate și monitorizate de ele. Avea în fața ochilor imaginea suprarealistă a zeci de călugărițe care preluau controlul asupra a milioane de minți, murmurând ordine și mișcând din mâini în interfețele lor holografice pentru a cuceri rețea după rețea, nod după nod, minte după minte. Visul fierbinte al oricărui episcop.

Se mișcau oare suficient de rapid? Edwards privi din nou spre hologramă.

Românii distruseseră câteva sute de drone inamice aflate deasupra mării, iar avioanele rusești își pregăteau rachetele contra F–35-urilor. În același timp, barajul de artilerie rusesc se reluase, fapt care reactivase bateriile antiaeriene din România. Iar F–77-urile americane primiseră deja alerta de DEFCON 2, așa că-și activaseră modul de invizibilitate, cu ordinul de a trece peste flota rusească și a o bombarda dacă românii dădeau greș.

Milioane de Minturi românești dispăreau acum din rețea, pe măsură de guvernul român le dezactiva și-și adormea cetățenii, însă în zona apropiată luptelor internetul nu funcționa oricum din cauza bruiajului rușilor, așa că Edwards fu nevoit să se bazeze pe rețeaua PSI pentru a face exact același lucru: populația civilă era adormită instant, pentru a preveni orice panică.

În Moldova, Scorpionii români intraseră deja în capitala republicii și formau linii ofensive împotriva miilor de voluntari și etnici ruși care asediau clădirile guvernamentale. Erau urmați de miile de soldați români infiltrați dinspre vest, care se foloseau de exoschelete ca să avanseze rapid spre centrul țării. Mult mai la sud, Păsările de Pradă românești fuseseră detectate cu puțin înainte de a părăsi spațiul aerian al Uniunii, fapt care-i determinase pe generalii ruși să ordone interceptarea lor și bombardarea în același timp a instalațiilor antiaeriene românești din zonă, chiar cu riscul extinderii războiului.

Dinspre est, veneau cu rapiditate și trupele rusești, folosindu-se de avantajul motorizării și a blindatelor. În fruntea lor erau acum valurile de hoverboarduri rusești Boginya folosite de trupele speciale pentru a înainta peste orice teren. Mișcarea românilor fusese prea lentă și prea târzie.

Naidé îi atrase atenția asupra unei noi manevre.

„Românii și-au trimis primele amfibii peste Prut. Vor urma blindatele, care pornesc pe trei direcții – nord, centru, sud. În mai

puțin de douăzeci de minute vor intra în raza de acțiune a trupelor regulate rusești...“

Edwards se uită din nou spre holograma care îi arăta teatrul de luptă. Nu mai putea amâna prea mult. Deși taberele inamice erau despărțite încă de circa 50 de kilometri la sol și de mult mai puțin în aer și pe mare, armele aflate la dispoziție erau suficient de puternice pentru a se ataca cu succes unele pe altele. Măcelul stătea să înceapă.

Se gândi la Boris. Spre marea lui surprindere, chiar în acel moment, Boris interveni în mintea lui.

„Avem acces în Mintul președintelui rus, al tuturor generalilor din Statul Major și al comandanților din zona frontului!“

Lui Edwards îi scăpă un strigăt de încântare. Se încordă însă în scaun, pentru că acum era momentul pentru care luptase atâția ani la rând. Poate, cine știe, chiar viața lui întreagă. Oare pentru asta îl pusese deoparte Domnul?

Își alungă gândurile, nu era timp acum pentru introspecție.

„Echipă, pregătire pentru acțiune!“

Rând pe rând, fiecare călugăriță îi dădu undă verde. Echipele care se ocupau de țări întregi erau pregătite. Echipele care se ocupau de indivizii-cheie erau, la rândul lor, pregătite. Echipele care se ocupau de trupele combatante erau și ele pregătite. În fine, echipele care se ocupau de civilii din zonele de conflict îi raportară: erau gata de acțiune.

„PACE, PACE, PACE!“

Acesta era codul pentru declanșarea ofensivei PSI. Călugărițele intrară simultan într-un fel de transă, alături de Edwards. PSI preluase temporar comanda, imediat ce primise ordinul din partea lui.

Cele 22 de relee pe care le instalaseră de-a lungul Liniei Estice de Apărare reacționară, iar câteva momente mai târziu, 24 de milioane de Minturi individuale din Europa de Est și Balcani, inclusiv din România, Moldova, Ucraina de Vest și Uniunea Eurasiatică își primiră ordinele.

Tot atâtea milioane de indivizi cu Minturile active surprinși în cele mai diverse ipostaze: luptătorii moldoveni, români și ruși care trăgeau unii în alții pe străzi, soldații români alergând în exoscheletele lor peste câmpuri, piloții avioanelor de vânătoare românești și rusești concentrați asupra inamicului, trupele speciale ruse cocoțate pe Boginya și pe blindatele care goneau spre vest, comandanții bateriilor de artilerie situate adânc în teritoriul Uniunii Eurasiatice, marinarii de pe navele de război, ba chiar și piloții americani din buncărele subterane de la Babadag cu căștile lor conectate direct la F–77-urile din aer – toți aceștia primiră în același timp același mesaj, aceeași transmisie.

Era un cod care îi transfera instantaneu în mintea celor pe care-i atacau. Mai mult decât atât, le activa centrii specifici din creier,

stârnindu-le o emoție îngrozitor de puternică și făcându-i să țipe de dezgust, privindu-se pe sine așa cum erau: monstruoși, ucigași, violenți, manevrați de niște nenorociți.

Soldații se prăbușiră urlând, orbiți și ținându-se cu mâinile de cap, încercând să-și scoată din minte imaginile îngrozitoare cu masacre vechi și noi, cu victime care-i priveau direct în ochi și copii mutilați care țipau de durere.

Peste tot pe teatrul de luptă, zeci de mii de luptători păreau a fi posedați, aruncând armele și oprind mașinăriile de luptă. Pe străzile pe care se luptau civilii armele tăcură, lăsând loc zbieretelor de spaimă scoase din mii de gâtlejuri. În aer, piloții pierdură controlul asupra aparatelor de zbor, dar PSI interveni imediat, ordonându-le să se întoarcă la bază. La fel se întâmplă și cu piloții din buncăre, comandanții de ambele părți și chiar și cu decidenții politici.

Odată pacificați cei din teatrul de război, PSI extinse raza de acțiune spre nord, obligând toate trupele să înceteze orice manevră și preluând comanda asupra Minturilor președinților, premierilor, miniștrilor și generalilor implicați. Instantaneu, milioane de oameni încremeniseră pe o linie care se întindea pe trei mii de kilometri, din nordul Turciei până în nordul Finlandei. În acest moment, PSI redă comanda lui Edwards și fetelor, concentrându-se ca nu cumva această uriașă încremenire să aibă consecințe nedorite.

Fiecare individ trebuia ferit de accidente și oprit într-un loc sigur. Fiecare pilot trebuia dus în siguranță înapoi. Fiecare rachetă deja lansată trebuia deturnată spre o zonă în care să nu producă victime. Fiecare rănit trebuia să primească ajutor de urgență. Și așa mai departe. Doar o IA putea controla așa ceva.

Edwards își reveni din transă și evaluă rapid situația. Era mai bine decât sperase! Privi către Naidé. Aceasta îi confirmă din priviri ce urma să facă.

„Ai undă verde, Naidé!“

Echipa fetei se ocupa acum de președintele rus, care paralizase împreună cu toată echipa sa, în camera de comandă din Kremlin în care urmăreau desfășurarea ostilităților. Nu era de ajuns să-i țină blocați, pentru că Dukh, sistemul de inteligență artificială al rușilor, era suficient de puternic pentru a sparge strânsoarea mintală în câteva ore, fie și recurgând la puținii militari ruși care nu purtau Minturi, aflați în afara buncărului. Era neapărat necesar să-i afecteze emoțional, în speranța că, odată treziți, nu vor continua cu nebunia.

Naidé îl atacă direct pe Andropovici, mătăhălosul președinte rus. În mintea lui defilau acum cele mai oribile imagini din timpul masacrului asupra tătarilor din Crimeea, din anii 2020, la care participase și el. Apoi, execuțiile partizanilor ucrainieni, inclusiv a femeilor și copiilor lor, din timpul anilor de început ai

ocupației. Apoi zecile de mii de ceceni făcuți una cu pământul în ultima lor revoltă eșuată. Invazia din Kazahstan, cu propriile ei masacre. Înăbușirea sângeroasă a revoltelor din Belarus. Invazia din Georgia. Senzația îngrozitoare de foame a celor lăsați dinadins fără mâncare. Și gemetele miilor de deținuți politici din lagărele de pe toată întinderea Rusiei.

Nu erau doar simple imagini. Erau tot atâtea emoții, tot atâtea spaime, tot atâtea dureri resimțite fizic și psihic: majoritatea erau recoltate din Minturile celor omorâți și abuzați, cât și a călăilor lor, așa cum fuseseră ele interceptate de-a lungul anilor. Amintiri pe care victimele le-ar fi dus cu ele în mormânt erau aruncate acum, de-a valma, în mințile și inimile conducătorilor ruși. Tot ce simțiseră oamenii a căror moarte sau persecuție o ordonaseră era acum resimțit de ei. Înzecit. Însutit. Înmiit.

Iar Naidé, tătăroaica, aproape că simțea o plăcere sadică de a-i supune la asemenea chin. După circa două minute, PSI îi semnală că era cazul să se oprească. Nu dorea ca președintele Rusiei să înnebunească. Și nici generalii săi.

Naidé mai persistă însă ceva timp înainte de a opri asaltul, cu părere de rău. Era oare suficient pentru a-i răzbuna pe cei oprimați de ani buni de acest regim criminal? Era oare? Bătu cu pumnul în masă, frustrată.

Edwards se ridică din scaunul de comandă și o atinse din nou pe umăr, zâmbindu-i ca un tată. Naidé oftă și alese să se calmeze și să se concentreze pe ce urma să facă. Îi trimise pe ruși într-o stare de leșin, în care PSI putea lucra mult mai precis la dezactivarea tendințelor lor violente.

Era deja aproape miezul nopții. Ora cinci după-amiaza la Washington.

Edwards trimise imediat un raport general către președinte și șeful CIA, omițând lucrul cel mai important: că avea în continuare acces chiar și la mintea președintelui american. Își făcuse datoria, acum trebuia să se încreadă în rațiunea politicienilor săi. Toți inamicii Americii din această zonă a lumii erau acum pacificați. Era timpul ca America să se arate mărinimoasă.

Adeline interveni.

„Președintele vă sună!“

Bruiajul rușilor încetase, fiind oprit de PSI. Acum puteau folosi din nou internetul normal, fie el și criptat.

Înainte să preia legătura primi însă un avertisment din partea lui PSI. Se strâmbă, dar nu avu timp să facă altceva. Trebuia să răspundă. Deschise o hologramă în fața scaunului de comandă, pe care o putea auzi doar el.

– Edwards! Văd că planul tău a funcționat! Magnific!

McHenry părea voios, însă generalii din jurul său erau negri de supărare. Pierduseră contactul cu trupele americane de la sol, iar

aliații români protestau vehement din buncărele lor din munți, în care PSI nu putuse încă să ajungă. Pentru niște indivizi pregătiți să câștige rapid un război, intervenția lui Edwards era mai degrabă o trădare decât un ajutor.

Edwards se uită la președintele său. McHenry se dorea să fie un independent, dar în realitate rareori avea curajul să-și contrazică generalii. Cu atât mai mult cu cât vicepreședintele Duncan era în aceeași cameră, violând protocolul de siguranță. Probabil pentru că, de fapt, McHenry nu era decât o marionetă.

Edwards își reprimă un rictus de dezgust. Îi răspunse mintal, pentru a păstra secretul discuțiilor față de echipa sa. Interlocutorii săi îi auzeau vocea, așa cum era sintetizată de echipamentele de comunicații.

„Domnule președinte, am făcut ceea ce ne-ați ordonat să facem – să pacificăm inamicul. Așa cum puteți vedea prin sateliți și drone, tot câmpul de luptă a fost înghețat. Mai mult, avem control complet asupra președintelui rus, care arată acum ca un zombi, împreună cu generalii lui."

Se grăbi să nu-l lase pe McHenry să fie prea uimit de ceea ce tocmai spusese.

„Evident, starea asta nu va dura decât puțin, dar echipa mea e sigură că nu vor relua ostilitățile când își vor reveni. În plus, am zeci de mii de soldați ruși blocați pe teren, sute de tancuri și de avioane de luptă care se întorc singure spre bazele lor, mii de drone care se fac praf și..."

McHenry îl întrerupse, iritat de șușotelile generalilor din spatele său.

– Da, Edwards, văd toate astea. Nu știam de președintele rus. Fabulos! Cât îl poți menține așa?"

Se uită în treacăt către Duncan, care schimbă niște gânduri criptate cu doi dintre generali. Edwards se strădui să-și păstreze fața impasibilă, deși avea acces complet la ce comunicau respectivii între ei. Iar ceea ce comunicau era simplu: era, considerau ei, momentul potrivit pentru a ataca masiv Rusia și a-i distruge o dată pentru totdeauna capacitatea militară și mai ales nucleară.

Își reprimă un fior și zâmbi. Era forțat să spună adevărul, pentru că deși le monitoriza Minturile, softul acestora le putea spune în continuare dacă sunt mințiți sau nu. Una era să știi ce le trece prin cap, alta era să intervii.

„Nu mai mult de câteva ore, domnule președinte. Dukh va reuși apoi să-l scoată de sub influența noastră. Dar sunt sigur că președintele lor va fi pacificat și că va ordona încetarea oricăror atacuri. De altfel..."

Vicepreședintele Duncan îl întrerupse, nervos. Edwards observă că acesta tocmai își dăduse repede jos Mintul, laolaltă cu generalii săi. La naiba!

– Domnule Edwards, nu faci parte din lanțul de comandă, așa că eliberează-mi imediat trupele de sub... Psi-ul vostru sau cum se cheamă. IMEDIAT!“

Edwards miji ochii. Sensibil la modificările stării de spirit, programul de traducere a gândurilor în vorbe îi îngroșă puțin vocea.

„Domnule vicepreședinte, intervenția noastră a înghețat un câmp de luptă. Asta înseamnă că putem avea pace, că nu mai trebuie să riscăm viețile militarilor noștri aflați în acest moment în bătaia focului. Putem chiar să ne mutăm militarii în poziții mai bune în timp ce trupele rusești sunt în stază, să le dezarmăm și să... “

McHenry, privind deranjat spre Duncan, ridică vocea și el la Edwards, lăsând deoparte jovialitatea.

– Da, mă bucur că te-ai gândit deja la asta, Edwards, dar te vreau afară din mintea soldaților noștri imediat! Vei păstra militarii ruși în stază până primești noi ordine, dar vei opri bruierea soldaților noștri chiar acum! E un ordin!

PSI mai avea nevoie de timp pentru a-și desăvârși opera de pacificare a celor paralizați. Amintirile și emoțiile trebuiau să fie adânc inculcate în mințile soldaților, pentru a le provoca un dezgust total față de violență. Pentru un moment, Edwards se gândi să preia complet controlul asupra lui McHenry și să fie el acela care să decidă soarta lumii, nu președintele său. Să escaladeze atacul lui PSI la scara întregii umanități și să n-o mai lase să-și distrugă planeta prin propriul ei liber-arbitru. O clipă Edwards se gândi că ar putea juca chiar rolul trimisului lui Dumnezeu pe Pământ și să...

Se cutremură și-și alungă gândul. Păcatul orgoliului era de neiertat, știa prea bine asta. Nu era acesta rolul său. Nu putea lua locul lui Mesia. Nu el. Răspunse, ezitând.

„Sigur că voi face asta, domnule președinte, imediat, chiar! Vreau să subliniez, totuși... că nu mai e nevoie de violență. Cum spuneam, trupele noastre sunt acum într-o poziție mai bună pentru a negocia pacea între români și ruși. Dacă le-aș fi lăsat să-și distrugă țintele și să omoare militari ruși, sau dacă i-am lăsa acum să profite de faptul că rușii sunt paralizați și să-i omoare, asta ar fi...“

– De-aia nu mai pot eu de rușii morți, Edwards! Ți se pare că-mi pasă de câți ruși sau români ai salvat tu, John?!

Se părea că președintele își ieșise din minți. PSI îl avertizase că jovialitatea lui era doar o fațadă. Așa era.

– Am mii de americani morți acasă și sute de americani morți și dispăruți în Golf, John! America e sub atac din toate părțile iar tu-mi explici câți ruși ai salvat tu, bă?! Ce dracu’?!

Figura lui McHenry era schimonosită de furie, ajungând acum să fie la fel de întunecată precum fețele generalilor aflați în

spatele său.

– Ai primit un ordin, execută-l! Ai două minute la dispoziție pentru asta. Ți-ai făcut treaba, bravo, acum lasă-ne să facem și noi ce știm.

Șeful CIA îi șopti ceva la ureche. McHenry îi repetă cu voce tare cuvintele.

– A, și menține rețeaua PSI activă până vei fi eliberat din funcție, va veni altcineva pentru a o prelua. Este esențial să o menții activă, Edwards, sau te paște Curtea Marțială! Ai înțeles?!

Edwards îi răspunse scrâșnind.

„Domnule Președinte, cu tot respectul, dacă se va apropia fie și un picior de militar de mănăstirea mea, voi întrerupe imediat orice activitate PSI, cu toate consecințele de rigoare. Eu am creat rețeaua, eu voi duce la capăt misiunea! Iar ce face echipa de la Bază e inutil, n-are rost să-i băgați în treaba asta."

Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era să vină echipa ofensivă și să folosească echipamentele lui superioare. Ar fi fost un dezastru.

Președintele rămase șocat de tupeul lui, dar își dădu seama că nu era în poziția de a negocia.

– Bine, ai cuvântul meu că așa facem. Dar să nu crezi că o să-ți trec cu vederea impertinența, Edwards!

„Înțeles, să trăiți!" îi răspunse Edwards, milităreste.

Transmisia se întrerupse. Edwards rămase încremenit câteva clipe, încercând să păstreze aparențele, dar nu-i reuși decât un oftat prelung. Călugărițele lui se uitau la el în tăcere, pricepând că ceva nu e în regulă. Adeline, care avea acces direct la mintea președintelui, îl privea chiar cu milă.

Închise ochii și încercă să se calmeze. Nu era pentru prima dată când i se reproșa că a salvat vieți omenești. Mai văzuse filmul ăsta cu doisprezece ani în urmă, pe orbita lui Marte. Atunci, asta-l costase șansa de a păși pe Planeta Roșie. Acum urma să plătească un preț mult mai mare.

Își rezervă un canal mintal privat cu PSI. La întrebarea lui, acesta îi răspunse la fel de detașat ca întotdeauna.

„Președintele nu te va înlocui imediat, pentru că doar tu ai acces la nivelurile de manipulare mintală profunde ale rețelei PSI. A luat deja legătura cu Mihai Ionescu, care i-a raportat exact acest lucru. Nu avea de gând să-și țină cuvântul, dar nu are de ales."

Edwards oftă ușurat, dar îi mai puse o întrebare. Primi sec răspunsul.

„Pot începe oricând distrugerea rețelei, John. Vrei să încep acum?"

„Nu, PSI. Doar când îți voi spune eu. Acum dă drumul în siguranță minților soldaților americani, apoi ale celor români."

Își închise canalul privat și-și deschise din nou canalul comun cu călugărițele.

„Avem ordin să eliberăm soldații americani și pe cei români. Evident, o facem treptat, pentru a-i feri de accidente. Executarea!“

Ce anume îi făcea pe politicieni să devină atât de scârboși odată ajunși la putere? Ce demon intra în ei de erau dispuși să calce pe cadavre fără să le pese? Oameni cu familie, cu o istorie normală, cu care puteai glumi și discuta despre chestii spirituale; oameni cu o cultură bogată, rafinată, capabili de empatie; oameni cu voința de a schimba lucrurile în bine și cu energia necesară să se lupte cu un sistem pe care-l detestau la fel de mult ca și el... cum de se transformau așa de repede în bestii?

Toți aceștia cădeau pradă beției puterii, unul după altul. De ce? OK, generalii erau aceiași, niște nemernici care nu se gândeau decât la gloria personală și la spiritul de camaraderie pe care-l rezervau, însă, unei ficțiuni, nu trupelor pe care le trimiteau, de fapt, la moarte. Dar un om cu coloană vertebrală le putea rezista. Apoi, lobbyiștii erau la fel de mizerabili ca întotdeauna, însă nici măcar ei nu erau în stare să-i spele pe creier atât de puternic pe politicieni încât să-i facă să decadă atât de mult. Și lor le-ar fi putut rezista. Totul era să vrea. Și de ce ajungeau aici toți ăștia pe care-i slujise el până atunci? De ce?

Nu, procesul trebuia să vină de altundeva, își spuse Edwards, încercând să-și alunge gândurile, să-și înghită dezamăgirea și să se concentreze pe ce avea de făcut. PSI îl avertizase din timp cu privire la McHenry, dar el preferase, cumva, să ignore adevărul. Era vina lui. O mai făcuse o dată și greșise amarnic și atunci. Asta e. Acum va plăti, dar nu înainte de a-și duce treaba la capăt.

Echipele sale începuseră deja să elibereze treptat mințile indivizilor aflați în stază. Soldații americani își reveneau în simțiri în blindate, piloții ajunși deja la sol priveau nedumeriți în jur, marinarii se uitau unii la alții pe puntea navelor, iar miile de soldați și de voluntari români se trezeau că se pot mișca, în sfârșit, spre inamicii lor încremeniți ca niște figuri de ceară.

Edwards aștepta cu înfrigurare să vadă ce anume va decide președintele. Din fericire, acesta își lăsase Mintul deschis, iar Adeline îi raporta rapid ce se întâmplă. Vicepreședintele plecase deja cu o parte din generali spre un buncăr nuclear, conform protocolului, iar McHenry se înmuiase un pic în decizii, fără a mai fi presat atât de mult de amatorii de sânge.

Președintele luă legătura cu românii și le impuse să dezarmeze pașnic soldații și voluntarii ruși. Trebuia să se grăbească, pentru că noaptea era friguroasă iar oamenii încremeniți intrau în hipotermie. În plus, în mai multe sate, populația săracă, nepurtătoare de Minturi, ieșise cu topoare să execute invadatorii blocați în dreptul curților lor. Adevărate măceluri aveau loc acum și doar intervenția rapidă a Păsărilor de Pradă, ajunse primele acolo, reuși să risipească gloatele.

Trupele americane rămaseră pe teritoriul aliaților români pentru a nu-i provoca și mai mult pe ruși, iar trupele românești avansară rapid spre est, dezarmând soldații Uniunii, culcându-i pe pământ și îngrămădindu-i unii în alții pentru a le păstra temperatura corpului la valori cât de cât normale. PSI îi încolonă apoi și-i făcu să mărșăluiască spre cazărmi, unde fură apoi închiși de români sub pază. De asemenea, făcu același lucru cu soldații ucrainieni aflați în zonă. Doar pe polonezi îi lăsă să avanseze încet spre est, pentru a întări, pentru orice eventualitate, flancul Liniei Estice de Apărare.

În același timp, avioanele românești, Scorpionii și Păsările de Pradă efectuau incursiuni în adâncimea teritoriului Uniunii Eurasiatice pentru a distruge bateriile de artilerie autonome și bazele de rachete care fuseseră folosite de ruși pentru a bombarda moldovenii.

În Chișinău însă, situația era mai grea. Localnicii care nu purtau interfețe mintale se apucaseră să-i atace pe etnicii ruși paralizați care-i asediaseră până atunci. Era imposibil să intervii cu drone aeriene, iar românii nu aduseseră cu ei drone de poliție capabile să alunge civilii violenți.

Edwards obținu in extremis acordul CIA pentru a interveni în mințile altor localnici moldoveni și a-i folosi pe aceștia ca scuturi umane în încercarea de a stăvili măcelul. Urmară niște încăierări generalizate între moldovenii care voiau să linșeze invadatorii și cei care-i apărau și doar intervenția tardivă a trupelor românești ajunse, în sfârșit, în oraș, reuși să oprească vărsarea de sânge.

După vreo trei ore epuizante, zeci de mii de soldați ruși dezarmați erau la adăpost, răniții erau tratați, iar tehnica de luptă cucerită era însușită de români, care ocupară pozițiile defensive pe granița estică a micii republici. Pe străzi zăceau însă sute de etnici și de soldați ruși executați cu sânge rece.

Din păcate, în continuare Edwards nu avea acces la mintea guvernanților români, așa că însuși McHenry trebui să intervină vehement pentru a-i opri pe aceștia din violență și din intenția lor de a cuceri și mlaștinile din sudul Moldovei, care le aparținuseră cu un secol în urmă, și pe care aceștia le revendicau drept pradă de război. Păstrarea unui statu-quo rezonabil era mult mai importantă decât pretențiile naționaliste ale românilor.

Edwards era la capătul puterilor, așa cum erau și călugărițele sale. Să reușești să manevrezi sute de mii de oameni, chiar și cu ajutorul lui PSI, cerea o concentrare și o energie incredibile. În ciuda antrenamentelor de ani de zile, începeau să-și atingă limitele.

Pe undeva pe la trei dimineața, ora locală, se așternu, în sfârșit, liniștea. Reușise să obțină pacea, dar nu așa cum sperase, fără vărsare de sânge. Muriseră sute de oameni. Se simțea cumva

vinovat de acest eșec și se gândea dacă nu cumva greșise atunci când nu preluase controlul și asupra minții oficialilor americani.

„Cui să îi fii loial? Și mai ales, de ce? Pentru ce?“

Își scoase casca și-și dădu seama că era înconjurat deja de călugărițele sale. Încercă să le spună, cu aceeași voce autoritară dintotdeauna, să se întoarcă la posturile lor, dar nu mai avu energia să o facă. Izbucni în plâns.

– Hei, Edwards, liniștește-te! Am făcut tot ce am putut, îi spuse Naidé. Am împiedicat un măcel mult mai mare!

Plânse și mai tare. Era o descărcare emoțională după ani și ani de exil, de luptă împotriva unei națiii care o luase razna – nația sa, cea care azi îl dăduse la o parte tocmai când reușise ceva unic în istoria omenirii.

Rând pe rând, fiecare fată veni și-l îmbrățișă. Era răvășit. Respiră adânc și încercă să se liniștească. Dori să spună ceva când lui Adeline, rămasă la post, îi îngheță sângele în vine.

– John, vicepreședintele a vorbit acum cu McHenry și vrea să-l convingă să atace toate bazele nucleare rusești, profitând de staza acestora! McHenry înclină să-l asculte!

Hackerițele fugiră înapoi la posturi, iar Edwards, rămas transpirat pe scaunul de comandă, își puse cu greu casca înapoi. Simțea că îi vâjâie capul. Nu mai era cale de întoarcere.

„PSI, acționează cum am stabilit.“

În câteva secunde, toți militarii ruși începură să se trezească. Milioanele de civili și de militari din Uniune erau scoși de sub imperiul rețelei PSI. La Kremlin, președintele rus își revenea în simțiri, alături de generalii săi, primind instantaneu un raport din partea lui Dukh: zeci de mii de prizonieri, mii de blindate capturate, mii de drone distruse, pozițiile de luptă pierdute, avioanele de atac dezactivate – tot frontul pregătit în ani de ședințe minuțioase de strategie fusese pierdut! În plus, americanii erau în DEFCON 2, ceea ce provocă un răspuns imediat prin ridicarea alertei nucleare rusești la un nivel similar.

Edwards nu mai putea ști dacă rușii vor escalada din nou conflictul pentru a nu fi umiliți. Nici nu mai conta. Făcuse tot ce fusese în stare și nu putea risca să lase rețeaua PSI în mâinile unora care aveau să o folosească pentru un atac devastator, nu pentru pace. Măcar așa reseta lucrurile la starea inițială, în care echilibrul nuclear îi forța pe generali să nu apese pe buton.

Releele PSI din Rusia și Ucraina de Vest săriră în aer, virusul se șterse automat din milioane de Minturi fără să lase vreo urmă, iar toată rețeaua sa din Uniunea Eurasiatică era acum destrămată. Boris se afla deja într-un avion cu destinația India și toți oamenii săi din mănăstirile de pe Linia Estică de Apărare își făceau pierdute urmele către Franța, conform unui plan stabilit dinainte.

Trebuia să aibă încredere că PSI își făcuse treaba și lucrase la mințile rușilor. Că aceștia se vor gândi de două ori înainte de a-și

relua ofensiva sau de a amenința cumva pacea. Acum era timpul să-și ia rămas-bun de la el. Ciudat, parcă se despărțea de un prieten, oricât se străduise să nu-l umanizeze.

Din fericire, PSI acceptă cu seninătate ordinul de a se autodistruge. Inteligența artificială nu se speria de moarte.

„A fost o onoare să lucrăm împreună, John Edwards! Stingerea în 3, 2, 1..."

Edwards tresări. Parcă detectase o urmă de regret în vocea lui PSI? Scutură din cap. Era prea emotiv, o lua razna.

Clădirea se zgudui, pentru că sutele de computere aflate cu un etaj mai jos tocmai se autodistrugeau. Din fericire, erau complet izolate, iar incendiul de acolo urma a se stinge automat în câteva momente, fără a afecta cumva buncărul de deasupra, în care se aflau ei.

Hologramele se stinseră, iar fetele lui se ridicară în picioare. Era timpul să aplice planul de evacuare. Le îmbrățișă pe rând și le grăbi să fugă cât mai repede. Dura doar câteva minute până când cei aflați la baza militară de lângă mănăstire să ajungă aici, nu era timp de pierdut.

Dar fetele se înclinară, toate deodată, ca și când i-ar fi cerut binecuvântarea, deși majoritatea n-aveau, de fapt, nicio treabă cu religia. Straniu, se simțea realmente ca un episcop cu călugărițele lui. În aer se simțea o solidaritate aproape religioasă, așa cum nu sperase că va reuși să o facă vreodată.

– Vă voi rămâne mereu îndatorat, fetelor! Nu eu v-am salvat pe voi, voi m-ați salvat pe mine...

Își găsea cu greu cuvintele. Ar fi vrut să spună ceva înălțător, ceva care să le rămână fetelor în minte. Dar nu mai era timp pentru așa ceva.

– ...Și, odată cu mine, și pe alte mii de nevinovați. Acum fugiți, fugiți, știți ce aveți de făcut!

Fetele fugiră prin tunelurile de evacuare. Înainte de a se stinge, PSI îi raportase că ieșirile erau libere, deși Mihai știa de ele și ar fi putut trăda acest lucru către americani. Dar nu avea de unde ști dacă fetele vor reuși să fugă la timp.

Adeline rămăsese în urmă. Îl privea, cu ochii ei mari, cu un zâmbet larg pe față. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar Edwards i-o reteză cât de tăios putea.

– Adeline, ai primit un ordin. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, fugi. Și... îți promit că ne vom revedea. Avem mai încolo timp să ne revedem și să vorbim. Cumva, nu știu cum... Fugi! Acum!!

Fata oftă, înghițindu-și cuvintele. Îi mulțumi însă din ochi, apoi se întoarse pe călcâie și o luă la goană printr-unul din tuneluri.

O privi cum dispare. Ar fi vrut să-i spună că a fost pentru el ca o fiică, dar adevărul era că păstrase tot timpul o distanță

emoțională față de fetele sale. Și n-ar fi vrut ca ultimele lui cuvinte să fie o minciună.

Edwards rămase singur în buncărul subteran, în semiîntuneric, într-o liniște deplină. Simți nevoia să se întindă, dar și-o înfrână și se repezi la poarta blindată care ducea spre tuneluri, închizând-o, aruncând cheile și acoperind-o la loc cu panourile care o mascau. Orice minut în plus dat fetelor conta.

Apoi se așeză în mijlocul încăperii, în poziție de lotus, și începu să aștepte. Trecură câteva minute bune, semn că Mihai reușise cumva să temporizeze intervenția americanilor. Sau o fi fost și el arestat? Cine știe...

Încercă să mediteze, dar nu reuși.

Încercă să se roage, dar era prea obosit.

Mai avea vreun rost? Își scoase Mintul și-l rupse, împiedicând astfel orice conectare împotriva voinței lui. Încă puțin timp câștigat, până la găsirea unei interfețe mintale compatibile.

Măcar câteva minute.

Îl cuprinse disperarea.

Tot ce făcuse până atunci fusese în van. Împiedicase moartea a câtorva zeci sau sute de mii de oameni. Cine știe? Dar războiul nuclear la care se gândeau deja cei de acasă și rușii ar fi urmat să omoare întreaga omenire. Și viața de pe Pământ. Iar el, în mândria lui păcătoasă, crezuse cumva că era unealta Domnului și că va reuși, de unul singur, să salveze omenirea. Dar cine se credea?!

„Ce-am făcut? Ce-am făcut?! De ce-am cedat controlul?“

Eli, eli, lama sabachthani?

Se culcă pe o parte, în poziția fătului, și închise ochii, cu un rictus de deznădejde pe față. Apoi adormi, iar chipul lui se destinse treptat, ca al unui copil. Se liniștise.

Un sfert de oră mai târziu, pe scări se auzea deja tropăitul bocancilor militari americani. Mihai, însoțit de trupe puternic înarmate, pătrundea în încăperea în care mentorul său zăcea pe jos, cu mintea și sufletul în altă parte, înconjurându-l cu armele ațintite spre el, fără însă ca Edwards să-i bage în seamă.

Fetele erau deja departe.

Eli, eli, lama sabachthani?

PLAYING THE ANGEL

În drum spre Marte, sâmbătă, 11 mai 2058, ora 1:30 AM UTC

Adam Andrews închise ochii și respiră profund. Parfumul pădurii îi gâdilă nările și-i umplu plămânii. Simți cum i se destind mușchii. Avea nevoie de așa ceva, la capătul a două ore de alergat pe pășunile alpine de pe crestele munților. Acum, că traversa o pădure de brazi, trebuia să fie mai atent, să-și gândească cât mai bine salturile peste dâmburile de pământ ca să evite trunchiurile de copaci ce-i apăreau în față. Iar panta care devenea din ce în ce mai abruptă îi putea face probleme.

Se supraîncălzise. Răcoarea pădurii îi făcea bine – după tot soarele înghițit până atunci, chiar la 2000 de metri altitudine, tot își simțea pielea arsă. Deschise ochii. Era pregătit să înceapă coborârea. Porni încet, apoi din ce în ce mai repede, pe măsură ce lăsa gravitația să-și facă treaba. Grupe noi de mușchi îi preluau greutatea, iar încheieturile protestau în timp ce făcea slalom printre brazi, pendulând de pe un picior pe altul. Mai repede, tot mai repede!

Trunchiurile îi treceau fantomatic prin față, le evita în ultimul moment, gândindu-și traiectoriile în fracțiuni de secundă. Încă unul, apoi încă unul, salt spre dreapta, salt spre stânga, salt... Se lovi în treacăt de unul dintre copaci, apoi se dezechilibră și începu să se rostogolească spre un trunchi masiv, al unui brad vechi de peste o sută de ani. Izbitura fu extrem de neplăcută, dar, după ce-și recăpătă suflarea, Adam izbucni într-un hohot de râs aproape isteric, de eliberare. Simțea că e viu, că e una cu planeta, cu arborele ăla de care se lipise și ale cărui crăpături lipicioase de rășină le putea simți, mirosi și mângâia.

Se sprijini cu spatele de trunchi, cu genunchii ridicați, privind în sus, spre cer. Un albastru întunecat se întrezărea printre ramurile dese ale brazilor. Acum, că bătăile inimii începeau să i se liniștească, putea auzi și foșnetul vântului care mișca agale vârfurile copacilor. Sub el, simțea umezeala pământului reavăn.

„Nimic nu se compară cu foșnetul vântului, nimic...“, gândi, zâmbind satisfăcut. Era obosit din cale-afară, coastele îl dureau

pe partea lovită, mai avea până la destinație, dar își atinsese deja obiectivul. Mintea lui era calmă, limpede, liniștită.

„Fascinant ce efect are efortul asupra corpului uman“, își spuse, pregătindu-se să se ridice și să-și continue alergarea, mult mai atent și mai ușor de data asta.

Deodată, în colțul ochiului îi clipi o luminiță. Încercă să o ignore, dar culoarea ei roșie îi arătă că trebuia să preia mesajul. Era ceva urgent. Oftă, se reconectă mintal la lumea de afară și preluă mesajul.

Era Judith Clark, cu zâmbetul ei mare de negresă întins ca un șirag de perle. Adam fu luat prin surprindere.

– Bună, Adam, surprizăă!

– Hey, Judith, chiar că e o surpriză! Ce faci? Ce e așa urgent?

– Ah, cât de mult te bucuri că mă vezi, izbucni Clark în râs.

– Ei rahat, știi că n-am vrut să spun asta – chiar mă bucur că te văd. Doar că sunt luat prin surprindere, spuse Adam, trăgându-și răsuflarea.

– Sper că nu te-am deranjat de la ceva important, a durat vreo două minute până să-mi accepți conexiunea.

Andrews nu se miră deloc – când alerga era atât de concentrat pe ce făcea, încât cu greu băga de seamă bâzâielile enervante ale notificărilor mintale.

– Nimic important, Judith. Alergam prin Alpi, atâta tot, rânji el.

– Hai du-te-n... îi replică Judith. Chiar ești nesimțit. Știi că noi n-avem așa ceva aici, pe stație!

Râseră amândoi. Într-adevăr, Judith Clark, comandantul stației orbitale Nerio, primul om care păși pe Marte și prima femeie comandant al unei stații orbitale marțiene, se plânsese de multe ori de faptul că transformarea vechii nave interplanetare Nerio într-o stație spațială era un compromis extrem de neplăcut pentru astronauții americani.

USS Nerio fusese conceput pentru a transporta oameni și cargo între Pământ și Marte timp de un deceniu, în patru călătorii succesive, nicidecum pentru a rămâne timp îndelungat în orbita lui Marte. Totuși, după călătoria inițială, în care Clark și Andrews fuseseră primii oameni care călcaseră pe altă planetă, Nerio mai făcuse doar un singur drum, în 2048. Apoi fusese pus pe orbită în jurul planetei, pentru că cei șase astronauți americani care veniseră cu el rămăseseră pe Marte ca să facă din misiunea americană marțiană una permanentă, așa cum aveau chinezii. Guvernul american, dornic să recupereze rapid terenul pierdut, investise masiv în noi tehnologii, capabile să aducă mult mai mulți oameni deodată pe Marte decât era în stare bătrâna navă.

Nerio fusese înlocuit în 2050 cu USS Bellona, o navă de patru ori mai mare și de două ori mai rapidă, care efectua transferul Pământ-Marte în doar trei luni. Aceasta adusese pe Marte douăzeci de astronauți, preluase doi dintre cei aflați deja pe

planetă, apoi revenise în 2052 cu alți douăzeci de oameni, dintre care zece turiști spațiali.

Totuși, din cauza unei defecțiuni majore la motoarele sale, Bellona fusese obligată să rămână și ea în orbita lui Marte, spre disperarea turiștilor spațiali, care se văzuseră nevoiți să aștepte alți doi ani pentru a se întoarce acasă.

Din fericire, proviziile fuseseră suficiente, iar companiile private începuseră să conteze tot mai mult în transportul către Planeta Roșie, așa că în 2054 și în 2057, când planetele erau cel mai apropiate, veniseră peste o sută de oameni, dintre care mare parte rămâneau pe planetă, iar o mică parte se întorceau acasă, după una-două luni petrecute la sol.

Deși trecuse un deceniu de când era în orbita lui Marte, USS Nerio fusese rareori reparat, așa că acum era cunoscut mai degrabă ca Epava din Ceruri, după titlul unui film horror bazat pe ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu nava. Clark se resemnase că nu va obține mai mult din partea guvernului american.

– Eh, mai ai doar patru luni și te întorci acasă, Judith, îi răspunse Adam. Și atunci vei alerga pe munți reali, nu ca mine.

– Patru luni până plec din gaura asta, Adam, apoi alte două pe drum. Deci șase până ajung acasă, zâmbi ea. Dar nu te-am sunat ca să facem conversație, scuză-mă, e ceva foarte important. Însă aș vrea să vorbim pe o conexiune securizată. Revii tu cu un semnal când poți vorbi?

– Da, lasă-mă zece minute să ajung în birou. Paaa!

Andrews ordonă oprirea simulării în care își petrecuse ultimele două ore. Interfața lui mintală îi relevă, brusc, spațiul în care se afla. Era chiar în mijlocul unei încăperi cubice cu latura de zece metri, susținut de un exoschelet hidraulic montat pe toate membrele, care-i permitea să simuleze orice fel de mișcare, la 360 de grade. Mintul său controla toate mișcările exoscheletului, precum și costumul cu ventilație și bule de presiune care-i acoperea corpul, simulând nu doar mișcarea, ci și lovirea de diferitele corpuri solide din simulare. Tot Mintul îi reproducea mirosurile și gusturile întâlnite în scenariul pe care-l rula. Practic, era simularea perfectă, deși încă departe de cele visate cu aproape un secol înainte la Hollywood.

Adam ieși din Holodeck – cum altfel l-ar fi putut numi NASA? Se îndreptă agale spre cabina sa, aflată tot în zona cu gravitație artificială, o sută de metri mai încolo.

Culoarul lung și luminos era acoperit cu pelicule digitale care îi proiectau imagini de pe Pământ. Acum, de exemplu, trecea pe un pod aflat în mijlocul unui lac, mărginit de păduri mângâiate de ceață. Era doar unul dintre detaliile care făceau din Ares, nava pe care se afla, mândria americanilor. O navă în care să te simți ca acasă, în mijlocul spațiului.

Simțea nevoia să se concentreze, așa că anulă, mintal, imaginile de pe pereții culoarului, iar acesta reveni la albul indecis specific navelor NASA. Îl dureau gambele, iar lovitura cu trunchiul de copac fusese simulată al naibii de bine. La 55 de ani, era cazul să o lase mai moale, își spuse, și să nu mai exagereze cu pregătirea pentru lunga perioadă de gravitație mică de pe Marte.

Ajuns la cabina lui, apăsă pe centrul ușii, iar aceasta se descuie, permițându-i să o culiseze la o parte. Nici vorbă de uși automate ca în filme; sistemul hidraulic ar fi consumat prea multă energie și ar fi fost inutil de greu.

Cabina lui era unul dintre cele zece dormitoare VIP. Zece metri pătrați, cu peretele dinspre exterior acoperit cu o peliculă digitală care-i afișa în timp real ce ar fi văzut dacă ar fi avut o fereastră, dar în mod stabilizat – mișcarea de rotire a platformei cabinelor în jurul axei navei, necesară pentru a genera gravitația artificială, ar fi făcut ca stelele să se miște supărător de repede, așa că inginerii aleseseră să redea doar imaginile obținute de camerele fixate pe tubul central al lui Ares, care rămânea nemișcat.

USS Ares era, deopotrivă, produsul unor genii în ale roboticii și construcției de nave spațiale și cel al unor imbecili de la Guvern.

Pe de o parte, era o navă de patruzeci de ori mai mare decât Nerio, capabilă să ducă spre Marte 200 de pasageri și bagajele lor, în afară de cei 20 de membri ai echipajului. Ares era formată dintr-un tub central lung de 150 de metri, în jurul căruia se roteau trei platforme de 100 de metri lungime fiecare, paralele cu axul central și legate de el prin câte patru tuburi uriașe din grafen, și între ele prin tuburi circulare gonflabile. Apoi, nava era aproape dublată ca dimensiuni de alte patru nave comerciale atașate părții sale din față. În spate, rezervoarele de combustibil și reactorul nuclear ocupau alți 30 de metri liniari din corpul central al navei, urmate de zona motoarelor, lungă de peste 20 de metri. Tot acolo era atașată o navă de mici dimensiuni, capabilă de propulsie proprie: Interceptorul forțelor spațiale americane.

Ares era capabil să facă drumul dintre Pământ și Marte în doar patru săptămâni când planetele erau apropiate, pentru că avea motoare de tip nou, incomparabil mai puternice decât cele ale navelor precedente. Dar imbecilii de la Guvern hotărâseră să grăbească foarte mult lansarea programată inițial pentru finalul anului 2058, așa că fuseseră nevoiți să parcurgă prin spațiu nu mai puțin de cinci luni, pentru că Marte era foarte departe de Pământ la data lansării. Era prima călătorie făcută în contratimp, dar avea măcar avantajul că permitea un sejur de patru luni pe planetă și că scurta mult drumul de întoarcere, permițându-le turiștilor să se bucure pe îndelete de Planeta Roșie.

Din păcate, numele său era la fel de stupid ca primele două date de americani navelor lor marțiene – trei zei ai războiului,

aruncați spre o planetă pe care domnea pacea. Guvernul nu acceptase ca nume nici Glen, nici Armstrong, nici Aldrin. Glorificarea eroilor spațiului o făceau chinezii, nu americanii lui 2058...

Adam își scoase combinezonul de pe corp și intră la un duș rapid. Cabina de duș nu avea mai mult de un metru pătrat și era perfect etanșă, fapt care-i atrăsese drăgăstosul nume de Cavoul Regilor – te simțeai ca într-un coșciug, dar pe de altă parte pulveriza apa la temperatura perfectă și te învăluia într-un turbion de plăcere lichidă. În doar două minute erai dușat, masat cu sute de jeturi fine de apă, apoi uscat, fiecare picătură fiind aspirată rapid și atent prin partea superioară a cabinei. La ieșire, te simțeai ca un rege.

Și era și normal – VIP-urile aveau acces la un duș zilnic, în timp ce restul pasagerilor putea face duș doar o dată pe săptămână. O fi fost Ares cea mai avansată navă pământeană care să facă naveta spre Marte, însă costurile trebuiau ținute sub control.

Adam fusese curtat de contractorii privați care atașaseră navele lor de marele Ares, așa că avea una dintre cabinele VIP de pe nava-mamă. Banii obținuți de la aceștia acopereau costurile misiunii guvernamentale, iar el, celebru datorită primei misiuni pe Marte, reușise să atragă clienți dispuși să dea 50 de milioane de dolari pe o aventură de patru luni pe planetă.

Ceilalți pasageri dormeau în cabine individuale mult mai mici, iar cea mai mare parte, la comun – în special coloniștii care nu plătiseră pentru drum, ci aveau să plătească rămânând și muncind zece ani pe planetă, cei mai mulți dintre ei ca mineri. Aceștia dormeau în imponderabilitate, în cabinele comune dispuse spre finalul tubului central al lui Ares, agățați de pereții curbați ca niște coconi, prilej pentru glume imbecile din partea milionarilor. Tot ei aveau acces limitat la zonele cu gravitație, cât să nu piardă masă osoasă sau musculară. Speranța că vor începe o viață nouă pe Marte sau că se vor întoarce milionari pe Terra îi liniștea, dar uneori se mai iscau și certuri.

Atât călătorii VIP, cât și echipajele navelor atașate lui Ares își petreceau timpul pe una dintre cele trei platforme care gravitau în jurul corpului navei, în barurile și zonele de relaxare. Coloniștii aveau acces limitat acolo, câteva ore pe zi, cât să nu o ia razna. În fond, milionarii nu doreau să fie deranjați de plebei de la croaziera lor extrem de scumpă...

Ieși din duș și se îmbrăcă rapid, într-un combinezon uscat și plăcut, care-i relaxă mușchii obosiți. Cele zece minute aproape trecuseră, așa că era cazul să o apeleze pe Clark pe linia securizată din camera sa.

„Ce naiba o fi atât de important, încât să nu poată vorbi pe linia principală?“ se întrebă, în timp ce se asigura că alesese

criptarea potrivită. În câteva momente, Clark îi apăru pe ecranul digital de pe peretele camerei.

– Oo, ne-am făcut frumos, râse ea.

– Păi dacă ești așa misterioasă, ce vrei să fac? glumi el.

– Bun, pentru că mai e puțin timp, ascultă-mă cu atenție. Știi că sunteți programați să intrați pe orbită în vreo zece ore.

– Da.

– Ce nu știi e că Simmons a plecat deja spre voi cu o navetă, împreună cu adjunctul lui și două dintre gorile. Va face joncțiunea cu Ares în mai puțin de o oră, din informațiile mele.

„Gorilele“ erau androizi de luptă adaptați la misiunile spațiale, ceruți de Simmons pentru a se asigura că nimeni nu-l atacă jos, pe planetă. Numit comandantul bazei marțiene americane în urmă cu zece ani, Ed Simmons, fostul secund al navei Nerio, devenise tot mai paranoic odată cu trecerea anilor. Gurile rele spuneau că radiațiile i-ar fi afectat judecata, însă cei de la NASA considerau că este încă apt de a-și îndeplini îndatoririle. De fapt, decizia era luată mai sus și era politică.

– Ah, bunul meu prieten Ed vine să mă întâmpine? ricană Adam.

Clark pufni în râs.

– Nu te considera atât de important. N-are treabă cu tine. De fapt, speră că nu-i vei sta în cale, ca un pensionar ce ești.

Pensionar multimilionar, mă scuzi!

Adam se pensionase în urmă cu doi ani, la capătul a trei misiuni spre Marte. Dacă în 2048 reușise să revină și să rămână pe planetă alături de Lin datorită permanentizării misiunii americane, așa cum visase, fusese apoi nevoit să plece în 2050 odată cu prima venire a Bellonei și să revină abia în 2052, de data asta pe poziția de comandant al navei.

Din cauza defectării motoarelor interplanetare ale navei în a doua misiune, rămăsese pe orbita lui Marte timp de patru ani, vizitând planeta câte un trimestru pe an și prețuind orice moment pe care-l putea împărți cu Lin. Mare parte a timpului și-l petrecuse însă în spațiu, în halele rotitoare ale Bellonei, cu o echipă de zece oameni care monitoriza tot ce se întâmpla pe planetă și mai ales în orbită, acolo unde chinezii construiau de zor la nava lor interstelară.

Rezistase cu acest program până în 2056, când nou-lansatul Ares efectuase prima sa călătorie planetară și-l luase înapoi acasă. Fusese ultima oară când călătorise ca membru al echipajului. Despărțirea de Lin îl duruse, deși între timp deveniseră mai degrabă prieteni buni decât iubiți, iar lunile petrecute pe Terra, bine-venite la început, deveniseră treptat o corvoadă. Marte îl chema deja insistent și NASA nu-l putea ține locului, țintuit de Pământul care-i îngreuna orice mișcare.

Se pensionase anticipat, iar în ultimul an își folosise toată influența pentru a prinde un loc pe Ares, sponsorizat de investitorii privați care-l tot curtaseră până atunci. În fond, toată lumea dorea să se filmeze alături de al doilea om pe Marte, fost căpitan al unei nave interplanetare și al unei stații spațiale! În plus, onorariul său îl îmbogățise, iar asta-i permitea să aibă un loc în colonia privată din craterul Golden, aflat în vecinătatea misiunii oficiale americane din craterul Eberswalde și a imensei stații planetare chineze din craterul Holden.

– Ca să fiu cu adevărat multimilionar ar trebui să mai fac vreo două drumuri din astea, Judith. Așa cum sper că vei face și tu. E păcat, după atât amar de timp petrecut în spațiu...

– Pe mine nu mă mai dezlipești de Pământ, Adam... Am stat destul aici. Dar aș vrea să trec la subiect, totuși. E o conexiune sigură, da?

– Desigur, ți-am mai spus.

– Deci treaba cu Ed stă așa: vine ca să preia comanda asupra navei Interceptor.

– Ce? Păi, aia are propriul său comandant, Johnson!

– Ei bine, n-o să mai aibă. Ed a primit ordin de la Centru să preia comanda asupra Interceptorului și să-l pună pe orbită înainte ca Ares să-și termine manevrele. Deci o să-l desprindă mai devreme, imediat ce ajunge la voi.

– Asta are legătură cumva cu mizeria aia care se întâmplă acasă?

– Fără îndoială. Vor să vadă ce-i cu Yang înainte să fie lansată.

Interceptor era o navă militară, dar fără capacități reale de atac, care trebuia să monitorizeze îndeaproape tot ce fac chinezii la Yang, nava lor interstelară. Era exact motivul grăbirii lansării lui Ares, altfel ar fi ajuns prea târziu.

– Da, de parcă noi n-am făcut asta vreme de un deceniu...

– Am făcut-o, dar de la depărtare. Interceptor se poate apropia foarte mult de șantierul lui Yang, iar Ed a fost trimis pentru a o pilota de urgență pe o orbită extrem de apropiată de a navei chineze. Poate chiar pentru un abordaj.

Adam Andrews se cutremură. Ce naiba era cu dansul ăsta infect?

– Chinezii trebuie să lanseze nava aia în câteva ore. Ce anume mai vor să monitorizeze la ea? Doar am monitorizat tot ce trebuia monitorizat, atât de pe Nerio, cât și de pe Bellona. Ce mama-măsii vor ăștia să facă?

– Numele de „Interceptor“ îți spune ceva, Adam?

– Asta ar fi o nebunie, îi răspunse Andrews. Numele ăla e pus la mișto, mai degrabă ca un avertisment. Un bluf. Nava aia nu e înarmată cu nimic.

– Așa o fi. Dar eu am ținut să te anunț, pentru că Simmons e nebun și dacă iese vreo măgărie și bubuie vreuna dintre nave o să

avem zeci de mii de fragmente pe orbită, iar atât Nerio, cât și Bellona vor fi compromise.

– Băi, tu vorbești serios? Chiar ai luat în calcul așa ceva?

– Tu nu ai fost aici în ultimii doi ani, Adam. Simmons e realmente nebun. Nu știu exact ce ordine a primit, însă nu a plecat spre voi de capul lui. Odată ajuns la comanda navei însă, nu pot garanta pentru nimic. Iar eu am niște vieți de apărat aici... nu mai vorbesc de pericolul izbucnirii unui război între noi și chinezi! Dacă face ăsta vreo prostie?

Adam își cântări cuvintele.

– Să sperăm că nu va fi cazul... Dar de ce-mi spui mie toate astea? Știi că-s pensionat!

– Hai, nu te mai alinta! Ai acces direct la Zhen Lin, ai relații acasă, ești omul perfect pentru a dezamorsa situația asta, Adam!

– Mda, ziceai că sunt un pensionar multimilionar, parcă, nu?

– Adam, poți face orice, însă eu am ținut să te avertizez. Apropo, am dat ordin de stand by pentru evacuare în caz de urgență pe Nerio, iar comandantul Vittori a făcut la fel pe Bellona. Controlul Misiunii tace suspect, deși i-am apelat de mai multe ori. În fine, chestia asta i-a alarmat pe chinezi, iar noi am spus oficial doar că ne pregătim pentru orice eventualitate, în cazul vreunui incident la lansarea lui Yang. Fără legătură cu ce face Simmons acum.

– Da, dar mai mult ca sigur că au văzut nava plecând spre noi și au pus deja cap la cap lucrurile, îi răspunse Adam, deja nervos că vacanța lui se făcea praf.

Era sătul de tâmpeniile lui Simmons, pe care trebuise să-l suporte ani mulți în perioada în care cobora din orbita lui Marte la baza americană. Doar teama că NAR ar putea trimite un om și mai incompetent în locul lui îl făcuse să nu tragă sforile pentru demiterea acestuia. În plus, nu dorise să fie nevoit să-l mai suporte câteva luni la întoarcerea de pe Marte. Iar acum începea să regrete.

Clark se uită într-un ecran din dreapta ei.

– Adam, oricât aș mai vrea să sporovăim, am foarte multă treabă cu pregătirea evacuării. Țintem legătura, o să las o linie deschisă în permanență pentru tine.

– Stai așa, când plecați, mai exact?

– În maximum o oră. Poate chiar mai devreme, în funcție de ce se întâmplă. Chiar n-am chef să pierd vieți omenești dacă lucrurile o iau razna. Oficial, e doar un exercițiu. Aș dori să rămânem la povestea asta, Adam.

– OK, desigur, mormăi Andrews. Baftă multă acolo, Judith!

Clark îi zâmbi în grabă și apoi închise legătura.

Lui Adam îi vâjâia capul. O fi fost de la efortul intens depus în ultimele ore? De la zdruncinătura din Holodeck? Habar n-avea. Își eliberă singur o microdoză de calmant prin naniții aflați în

sângele său, iar în câteva momente era din nou cu mintea limpede.

Accesă mintal interfața de navigație a navei. Într-adevăr, naveta lui Simmons era pe un curs de interceptare și urma să ajungă acolo în mai puțin de patruzeci de minute. Nu rămase conectat prea mult, însă, pentru că era doar turist pe Ares și nu voia ca personalul din Centrul de Comandă să se neliniștească din cauza prezenței lui online. Ca VIP și fost comandant de navă, avea acces la informațiile de bază legate de navigație, dar nu putea interveni în vreun fel în deciziile luate la bordul lui Ares. Iar comandantul Fletcher îl privise întotdeauna cu suspiciune. În fond, Fletcher era numit politic, în timp ce Andrews fusese ultimul comandant de navă numit doar pe baza competenței.

Se lăsă în șezlong, singura piesă de mobilier care îi decora camera, patul fiind unul retractabil și integrat în perete. Se uită spre „fereastra“ digitală, pe care putea vedea imaginea unui Marte mare cât o portocală. Oare putea face ceva? Pe Lin nu o putea apela decât de pe o linie necriptată, iar Fletcher nu i-ar fi dat niciodată acces la o linie securizată pentru a-i contacta pe chinezi. Tăcerea de la Controlul Misiunii era suspectă – în mod sigur acolo se aflau deja niște generali care preluaseră comanda, așa cum se mai întâmplase în trecut, când misiunile NASA fuseseră deturnate de la scopul lor pentru a îndeplini niște ordine imediate, de natură militară.

Gândurile îi fură întrerupte de un apel din partea secundului navei, Ramirez. Andrews făcu un gest spre tâmple, iar imaginea acestuia îi apăru pe „fereastră“, suprapusă peste stelele din fundal.

– Bună, Andrews, îi spuse acesta, formal.

– Să trăiți! Ordonați! îi răspunse Andrews, șugubăț. Îl știa pe Ramirez de peste un deceniu: îi fusese ofițer de navigație când el comandase Bellona, iar bețiile trase împreună când rămăseseră blocați pe orbita lui Marte, din alcool distilat artizanal, fuseseră de pomină.

– Pardon, bună ziua, *comandante* Andrews, râse Ramirez. Scuze pentru lipsa de respect, sunt stresat și-mi stau ăștia pe cap ca niște ulii.

– Se acceptă, răspunse Andrews, râzând. Care-i treaba?

– Intru direct în subiect, că e cam haos aici. Comandantul Fletcher a observat că ai vorbit pe linia criptată cu Nerio și ar dori să știe despre ce e vorba.

O lumină galbenă străbătea din spatele lui Ramirez, în ciuda eforturilor acestuia de a umple întregul cadru.

– Ce frumos! Sunteți în alertă tactică, râse din nou Andrews.

Ramirez se strâmbă, apoi râse și el.

– Da, rahat! Hai, zi-mi, Ochi-de-Șoim, despre ce a fost vorba? Sunt ăștia nervoși pe aici și am fix un minut să raportez mai sus.

M-a pus Fletcher să te întreb pentru că știe că suntem prieteni.

– Păi am vorbit cu Judith, îți dai seama. Părea speriată când m-a sunat, așa că am sunat-o eu înapoi, pe linia criptată. Și acolo sunt în alertă, numai că de evacuare, nu doar tactică.

Ramirez păru că se liniștește.

– Aha, am înțeles. Și ți-a zis de ce sunt în alertă?

Andrews decise că nu e momentul să-și mintă prietenul.

– Dap. Vine minunea aia de Simmons pe Ares, în mai puțin de patruj' de minute. I-a speriat și pe cei de pe Marte, și pe cei de pe orbită. Ăștia cred c-o să preia controlul asupra Interceptorului sau alte prostii de genul ăsta.

Ramirez făcu ochii mari. Se vedea că nu știe nimic despre asta.

– Cee? Simmons vine aici?

Era rândul lui Andrews să fie surprins.

– Vrei să spui că nu știați? Sau nu ți-au spus și ție?

Ramirez se încruntă, privind peste umăr.

– Nu, nu mi s-a spus... Clark ți-a mai spus ceva?

– Nu, atât.

– Sper că nu vei face vreo prostie. Aș vrea să știu că vei rămâne în cabină... sau măcar în zona pasagerilor. De fapt, ăsta e al doilea motiv pentru care te-am sunat. Fletcher mi-a spus asta textual.

– Am înțeles, râse Andrews, din nou. Se teme că-i voi muta cumva fața lui Ed?

– Nu știu ce dracu' se întâmplă, dar dacă lucrurile stau cum spui tu, e nasol. Bun, mă duc să-i raportez lui Fletcher ce mi-ai spus.

– Așa să faci.

– A, și un detaliu – comunicațiile externe vor fi întrerupte în curând de la centru. Atât cu Nerio sau Bellona, cu baza de pe Marte sau cu...

– Am înțeles. Mulțumesc.

Ramirez îl privi atent, încercând să-și dea seama ce avea de gând Andrews.

– Ai grijă, Adam. Oamenii sunt foarte nervoși aici, iar asta nu e un semn bun. Trebuie să am grijă de nava asta și trebuie să știu că pot conta pe tine.

– Da, mă, stai liniștit. Hai, du-te la Fletcher. N-o să fac nimic prostesc, nu-i nevoie să mi-l pui pe Brown la ușă!

Ramirez râse și închise apelul. Brown era un negru uriaș de doi metri înălțime, bouncer de profesie pe Pământ și unul dintre puținii coloniști care fuseseră angajați în echipaj pe durata transferului către Marte. Uneori, spiritele se mai încingeau între pasageri, în special în compartimentul coloniștilor, iar prezența lui acolo calma lucrurile rapid, într-un fel sau altul. Din fericire, și cu Brown se înțelegea de minune, omul fiind mai degrabă

blajin și fermecat de faptul că se afla în prezența primului bărbat care a călcat pe Marte.

Andrews se lăsă din nou pe spate în șezlong. Își deschise niște dosare de personal direct pe lentilele digitale. Fletcher, în vârstă de 56 de ani, era un comandant loial celor de la NAR. Johnson, comandantul Interceptorului, pe de altă parte, venea din Marină, iar loialitatea lui era legată strict de lanțul de comandă. Dacă acasă se dădea o luptă între politicieni și generali, asta l-ar fi interesat mai puțin pe Johnson; în schimb, Fletcher, un om foarte religios, ar fi urmat linia politică. Putea oare face ceva în această privință?

Se ridică în picioare și-și afișă mintal planurile navei pe lentilele sale digitale. Nu dorea să fie spionat de Ares, așa cum se numea computerul navei. Fiecare navă americană era gestionată de o versiune a programului Djin, sistemul de inteligență artificială de pe Terra folosit de armată. În lipsă de idei, americanii își botezaseră Djinurile cu numele navelor, astfel încât orice comunicare între ei și navă să fie mai rapidă.

Făcu zoom pe anumite părți ale navei, apoi pe altele. Căută anumiți pasageri, își făcu câteva note mintale cu privire la unii dintre ei, apoi închise planurile și se așeză, privind pentru un timp în gol, către stelele din fundalul portocalei către care se îndrepta nava. Între timp, Mintul căruia îi dăduse de rezolvat câteva întrebări clare, veni cu un răspuns.

Andrews oftă. Nu-i plăcea deloc ce-i comunica aparatul de pe tâmple.

Se lăsă din nou pe spate, apoi dădu drumul, pe peretele din fața lui, fluxului de știri pe care-l ținuse închis toată ziua. Veștile de pe Terra fuseseră prea tulburătoare pentru a le putea suporta, dar acum era momentul să fie la zi cu ceea ce se întâmpla „jos“.

Pe ecranul camerei sale putea vedea imagini din urmă cu douăzeci de minute. Un haos generalizat, un amestec de teroare și retorică belicoasă de pe o planetă care înnebunise subit. Portavioanele americane din Golf erau scufundate de un atac surpriză al Califatului cu drone chinezești, rușii atacau Europa de Est, iar pe imamul terorist Ali, a cărui imagine făcea acum înconjurul lumii, parcă-l știa de undeva... Dar de unde? De unde știa chipul și ochii ăia? Nu-și mai amintea.

Întreaga civilizație occidentală colapsa, iar lucrurile nu aveau să rămână liniștite nici pe Marte pentru multă vreme. Vacanța lui era oficial încheiată.

Deodată, fluxul de imagini și sunete se opri, iar în fața ochilor lui apăru semnalul alertei tactice. Comunicațiile cu Terra și Marte erau acum oficial întrerupte pe canalele necriptate, inclusiv pentru civili, pentru ca nu cumva chinezii să viruseze sistemul lui Ares. Procedura standard.

Avea o misiune de îndeplinit, una pe care o primise înaintea călătoriei sale spre Marte și pe care sperase să nu fie nevoit vreodată să o ducă la capăt. Chiar apucase să se relaxeze lunile astea petrecute departe de lumea dezlănțuită. Iar acum, totul se spărgea direct în capul lui.

Se ridică în picioare, își puse geaca de aviator peste combinezon și își luă câteva lucruri din bagajul personal, într-o geantă de mână. Alte câteva lucruri le puse în buzunarele gecii. Era timpul să intre în acțiune.

Ieși pe culoar și se îndreptă înapoi pe platforma B, trecând pe lângă Holodeckuri și intrând în Hala Paradis. Aceasta era partea centrală a platformei de relaxare, o mare hală paralelipipedică lungă de 60 de metri, lată de 20 și cu un acoperiș gonflabil aflat la zece metri înălțime. Pereții sălii erau acoperiți de pelicula digitală pe care era proiectat un cer albastru cu norișori albi, iar în hală puteai simți o briză răcoroasă, cu aromă de alge marine, pe fundalul sonor al unor valuri care se izbeau de țărm.

Nu erau decât patru pasageri așezați pe șezlongurile din hala de relaxare de 1200 mp, sub plantele verzi cât se poate de reale care mărgineau piscina și se legănau în vântul creat artificial. Piscina nu avea apă, era doar vopsită în albastru și dezolant de goală. Dar o investiție de zece miliarde de dolari, o nebunie plătită integral de un prinț din Qatar, urma să adauge lichidul prețios adus chiar de pe Marte. Lansările de pe planetă erau mai ieftine decât cele de pe Terra, iar una dintre principalele misiuni ale lui Ares cu ocazia celei de-a doua călătorii era să preia apa deja extrasă din ghețarii de pe Marte.

Unul dintre cei întinși pe șezlonguri era un băiat de vreo optsprezece ani, cu plete castanii și ochelari de soare pe ochi, purtând un costum de baie alb și absorbit de muzica ascultată la niște căști retro, imense și albe și ele. Andrews încercă să-și aducă aminte al cărui miliardar de pe navă era acest băiat, dar nu reuși pe moment și avea oricum lucruri mai bune de făcut.

Se îndreptă spre bărbatul care stătea pe un șezlong aflat mai departe, alături de alți doi pasageri întinși la soarele artificial. Ultravioletele erau însă cât se poate de reale, iar Adam se amuză în sinea lui pe seama bărbaților care se expuneau radiațiilor de bunăvoie, într-o navă căptușită cât se poate de atent pentru a preveni intrarea acestora din spațiu.

Cele două siluete care păreau adormite se ridicară instantaneu în picioare atunci când Andrews se apropie, însă bărbatul care moțăia pe șezlong le făcu semn că totul era în regulă, așa că aceștia-l lăsară să treacă.

Andrews ajunse lângă el și se înclină cu respect. În fața sa se afla un om cu corpul plin de tatuaje complicate, în cel mai pur stil japonez. Kazuo Watanabe, moștenitorul uneia dintre cele mai puternice familii din Yakuza, mafia japoneză, își ridică ochelarii

de soare deasupra ochilor și îi făcu semn să ia loc pe șezlongul de lângă el.

Adam se înclină din nou respectuos și se întinse pe șezlongul așezat cu fața către piscina goală. Știa că trebuia să aibă răbdare și să-și impună o anume stare a minții pentru a putea comunica cu japonezul de aceeași vârstă de lângă el. Din fericire, la 55 de ani, bărbații sunt suficient de siguri pe ei pentru a da la o parte sporovăielile inutile. Spre surprinderea lui Andrews, japonezul deschise discuția, după ce-și ridică ochelarii de soare înapoi pe ochi.

– Domnule Andrews! Sunt onorat de prezența dumneavoastră. Deși suntem deja de patru luni în spațiu, n-am avut până acum ocazia să vă întâlnesc. Mă bucur că o facem acum.

Andrews se gândi că lucrurile au început cu dreptul, iar ăsta era un semn bun.

– Onoarea e de partea mea, Watanabe-san. E o navă atât de mare, încât uneori cele mai interesante întâlniri le ai la final de călătorie.

Watanabe rămase imperturbabil în șezlongul său, privind la piscina albastră și goală din fața lui. Andrews tăcu pentru o vreme, apoi se văzu nevoit să continue, urmându-i direcția privirii.

– La întoarcere veți avea piscina plină cu apă de pe Marte. Din păcate, nu o să o prind, pentru că eu voi rămâne, cel puțin pentru o vreme, pe planetă.

Watanabe nu-și mișcă câtuși de puțin capul, dar îi răspunse cu un zâmbet care aducea, mai degrabă, a grimasă.

– Ei bine, nu o să fiți singurul. Și eu voi rămâne pe planetă. În cazul meu, definitiv.

Andrews fu luat prin surprindere. Nu știa acest amănunt, informațiile sale arătau că japonezul va rămâne pe planetă doar cele patru luni dedicate turiștilor multimilionari. Dar ar fi trebuit să știe asta, la naiba, pentru că baza Golden era...

– Ah, nu știam asta! Rămâneți tot în Golden?

Watanabe schiță o mișcare aprobatoare din cap fără să mai spună nimic, așa că Andrews se văzu din nou obligat să continue.

– Da, trebuia să mă gândesc, totuși, compania dumneavoastră e principalul finanțator al coloniei...

De altfel, acesta era și motivul pentru care venise la Watanabe. Își verifică timpul aflat la dispoziție. Doar vreo douăzeci de minute până venea Simmons. Trebuia să nu mai piardă vremea. Profită de tăcerea calmă a japonezului pentru a trece la subiect.

– Watanabe-san, vizita mea nu e deloc întâmplătoare. Și are legătură cu ce se întâmplă pe Pământ în acest moment... precum și cu ce putem face aici pentru a preveni orice incident care să amenințe interesele noastre de pe Marte. Interesele noastre comune.

Watanabe își înclină un pic capul spre el. Îi captase atenția. Îi răspunse, calm, dar apăsând gutural pe fiecare cuvânt.

– Ce se întâmplă pe Terra e o nebunie, domnule Andrews. O nebunie. Iar voi, americanii, sunteți principalii vinovați. Când am plecat la drum, mă gândeam că nu mă voi mai întoarce. Acum, mă gândesc că e foarte posibil să nu mai am la ce mă întoarce, nici dacă aș vrea... Interese comune? Ale cui interese comune?

Andrews se repezi să nu fie înțeles greșit. Zâmbi:

– Interesele noastre individuale, Watanabe-san. Națiile pe care le-am lăsat în urma noastră nu trebuie să strice ce am clădit, cu mare efort, aici, pe Marte.

Watanabe nu era prea convins.

– Domnule Andrews, dacă nu aș ști cu ce vă ocupați... sau mai bine zis, cu ce v-ați ocupat, aș fi tentat să vă cred. Dar nu mi-ați răspuns la întrebare. Ale cui interese comune?

Andrews simțea că-și pierdea răbdarea, așa că trecu la atac.

– Watanabe-san, vă amintiți cât de controversată a fost venirea dumneavoastră la bordul navei Ares? Cât de categorici au fost oficialii NASA când au vrut să vă excludă de pe lista pasagerilor? Cum s-a „scăpat“ în presă că sunteți principalul moștenitor al uneia dintre cele mai puternice familii din Yamaguchi-gumi? Cât de clară a fost poziția americană în fața guvernului japonez cu privire la prezența unui membru Yakuza și a investițiilor sale pe Marte?

Watanabe îl privi încruntat. Avea însă răbdare să vadă încotro se îndrepta americanul impertinent din fața sa, fie el și al doilea om ajuns pe Marte. Ce voia CIA de la el, chiar și aici, atât de departe în spațiu? Ce capcană i se întinsese în schimbul acceptării sale ca pasager și colonist?

– Ei bine, Watanabe-san, schimbarea de atitudine s-a produs abia după ce l-ați mituit pe Kowalski, șeful proiectului Ares. Pe care, întâmplător, îl cunosc destul de bine. Am luptat împreună cu decenii în urmă.

Watanabe tresări. Andrews, continuă, imperturbabil.

– Dar nici Kowalski nu dorea să vă accepte, Watanabe-san. A făcut asta abia după ce am insistat pe lângă el. Cu toți banii din lume, trecutul familiei dumneavoastră nu v-ar fi permis asta, fără aprobarea unor foruri mult mai influente decât, cu voia dumneavoastră, Yakuza.

Japonezul era iritat, însă faptul că Andrews îi vorbise direct îl țintuise locului. Alese să aștepte lovitura decisivă în tăcere.

Andrews se foi un pic, privind din nou la piscina goală, apoi înapoi spre japonez.

– Nu v-am spus asta pentru a vă face cumva dator. Fără îndoială că am avut motivele mele să intervin, dar printre ele nu s-a numărat ideea de a apela, așa cum o fac acum, la resursele dumneavoastră. Dimpotrivă, și v-o spun direct, faptul că ați fost

acceptat ca investitor în colonia Golden a fost gândit de către societatea din care fac parte ca o garanție că vom putea controla respectiva colonie. Deci răsplata urma să vină ceva mai încolo.

În spatele ochelarilor, Watanabe făcu ochii mari. În fața sa se afla un om foarte grăbit, care trăda o lejeră panică în modul în care își decarta atuurile unul după celălalt. Ceva nu era în regulă. Alese să tacă în continuare, deși simțea cum pulsul îi bătea tot mai tare.

– Pe scurt, Watanabe-san, pentru că timpul este extrem de scurt și nu am răgazul necesar pentru amabilități. Urma să vorbim despre toate astea când ajungeam pe Marte. Reprezint cea mai puternică societate din lume, iar interesele sale se aliniază parțial cu ceea ce urmărește Yakuza să facă pe Marte. Nu vă vorbesc aici despre agenția la care probabil vă gândiți, ci la o societate mult mai puternică decât ea. Dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Acum.

Andrews terminase ce avea de spus, așa că se lăsă pe spate pe șezlong, privind aparent relaxat în zarea simulată pe pelicula digitală. Știa că, cel mai probabil, erau priviți de cineva de la Comandament, însă avusese grijă să pornească aparatul de bruiere, așa că trebuia să facă pantomima necesară pentru a îndepărta suspiciunile. Totuși timpul nu curgea în favoarea sa.

Watanabe își drese vocea, după o pauză de gândire destul de lungă și după ce sorbi din cocktailul aflat la îndemână. Dacă americanul din fața sa venea din partea cui credea el, atunci, chiar și aici în spațiu, nu prea avea loc de manevră.

– Vă ascult, domnule Andrews.

– Chiar în acest moment, Watanabe-san, o navă americană se apropie de Ares. Scopul celor de pe ea este să preia nava militară americană atașată lui Ares și să o arunce în șantierul naval chinezesc de pe orbita lui Marte, pentru a zădărnici lansarea navei interstelare Yang.

Watanabe se răsuci spre el, vădit surprins. Andrews nu-l lăsă să reacționeze.

– Știu că îi urâți de moarte pe chinezi, dar o asemenea acțiune ar distruge tot ce s-a clădit pe Marte. În plus, transportul înspre și dinspre planetă ar deveni extrem de periculos, pentru cel puțin un deceniu. Pe lângă faptul că vor muri oameni nevinovați, vom avea zeci și sute de mii de proiectile situate pe orbita lui Marte. Toate investițiile făcute aici vor fi distruse într-o clipită. Ale noastre, dar și ale voastre. Acum înțelegeți care e interesul nostru comun?

Watanabe încă nu-și revenea din uimire. Japonia fusese cruțată de nebunia care cuprinsese lumea, pentru că se izolase tot mai mult în propria-i carapace, transformându-se într-o fortăreață de care nici chinezii nu îndrăzniseră să se atingă. Dar retragerea însemnase și altceva. Japonia devenise irelevantă pe plan

mondial. Apoi, oricâte nave ar fi trimis în larg, chinezii aveau mult mai multe. În plus, cumpăraseră atât australienii, cât și toate națiunile din Asia de Sud-Est, așa că japonezii rămăseseră singuri. Detesta China din tot sufletul, în special în urma umilințelor din Marea Chinei de Est. Însă lucrurile se desfășurau prea repede ca să se mai lase pradă emoțiilor.

Yakuza decisese, la insistențele sale, să investească cincizeci de miliarde de dolari în colonia Golden, mai mult de jumătate din banii puși la bătaie de corporațiile legale japoneze. Deținea, în acest mod, un sfert din colonie, iar profiturile aveau să fie uriașe pentru Yamaguchi-gumi, clanul mafiot din care făcea parte, în special pentru că urma să controleze lucrările de construcție dedicate extinderii coloniei în următoarele decenii. Dar fusese un pariu riscant, suma era, totuși, imensă, chiar și pentru un clan care opera o afacere de 200 de miliarde de dolari pe an.

Ca membru al uneia dintre cele mai vechi și fidele familii din clanul Yamaguchi-gumi și strănepot al celebrului Yoshinori Watanabe, reușise să-i convingă pe actualii șefi ai mafiei că o astfel de investiție este vitală pentru supraviețuirea în lupta cu celelalte grupări mafiote tot mai agresive. Iar acum, să se facă totul pulbere din cauza imbecililor de americani și de chinezi...

– Spune-mi cum te pot ajuta, domnule Andrews, îi răspunse Watanabe, în cele din urmă, resemnat.

În Centrul de Comandă situat pe platforma rotativă A, comandantul Jan Fletcher, un blond uriaș, se uită nervos spre Destiny Williams, ofițerul de comunicații, o negresă de 23 de ani.

– Mi-ai spus că vei reuși să interceptezi ce vorbesc ăștia acum zece minute, și nimic. Noutăți?

Williams îi răspunse, tulburată de nervozitatea ciudată a comandantului.

– Nu, bruiajul nu-mi permite să detectez mare lucru. Bodyguarzii japonezului au făcut curățenie în zonă, iar cele mai apropiate microfoane nu pot distinge ce vorbesc cei doi. Îmi pare rău, dar n-am cum să aflu ce spun.

Fletcher se întoarse spre ecranul de comandă al navei, pe care putea vedea planeta Marte în toată splendoarea ei, pe jumătate cuprinsă de noapte. Comandă mintal să fie afișată imaginea celor doi, așa cum era captată de o cameră video de securitate aflată la zece metri deasupra capetelor acestora. Nu prea putea distinge nimic din acel unghi de filmare.

– Ares, vreau să știu ce vorbesc Watanabe și Andrews în Hala Paradis!

Sistemul IA al navei îi mai răspunsese de două ori că nu are suficienți senzori pentru a face acest lucru, dar acum încercă un nou răspuns.

– Ar fi posibilă o citire de pe buze, dar nu am nicio cameră ațintită asupra lor și nici nu pot comanda vreuna...

– Ares, ai liber la utilizarea oricărei camere video și a oricărui microfon, conform Protocolului 2!

Protocolul 3 permitea inițiativa sistemului IA asupra obiectelor. Protocolul 2 permitea același lucru, dar asupra oamenilor, cu condiția să nu-i pună deloc în pericol. Protocolul 1 îi dădea libertatea de a periclita viața cuiva pentru a salva mai multe vieți. Iar Protocolul 0...

– Autorizație?

– Comandant Jan Fletcher aici, ai autorizația din partea mea.

Ramirez se uită năucit către comandant, dar, confruntat de privirea tăioasă a acestuia, își drese vocea.

– Secund Elias Ramirez aici, ai autorizația din partea mea.

Dacă în armată era deja ceva obișnuit ca sistemul de inteligență artificială să preia comanda asupra trupelor dintr-un teatru specific de război, pe o navă spațială așa ceva era o treabă nouă. Ramirez trecuse prin asta pe Terra, dar avea mari dubii că Ares s-ar putea descurca cu o situație atât de delicată – în fond, dacă Djinul armatei rula zeci de mii de scenarii de luptă prestabilite, aici, aceste scenarii nu îi fuseseră programate și lui Ares.

Îndrăzni să îngaime:

– Domnule comandant, aș vrea să avem grijă, Ares nu este pregătit pentru astfel de...

Fletcher îl întrerupse nervos.

– Ares, executarea!

Ares reacționă imediat. În Hala Paradis, barmanul primi un mesaj mintal care-l făcu să tresară. Luă apoi un shaker, turnă șase părți de gin și una de vermut, zgudui o dată shakerul, turnă conținutul acestuia într-un pahar trapezoidal, aruncă o măslină verde în el, apoi se îndreptă spre cei doi. Unul dintre bodyguarzii japonezului tocmai se îndrepta către cealaltă ieșire, cu geanta lui Andrews în mână, iar celălalt îi aruncă barmanului o privire suspicioasă, dar îl lăsă să treacă, crezând că acesta duce încă un Martini spre șeful său.

Bodyguardul tocmai ieșise din hală, când barmanul ajunse lângă țintele sale. Comandantul putea vedea imaginile trimise de lentilele de contact digitale ale barmanului direct pe ecran, însă Ares încă nu oferea niciun fel de detalii cu privire la ce intercepta de la țintele sale. Barmanul se înclină respectuos în fața japonezului, apoi puse paharul pe măsuța de lângă acesta. Evident, pe tava pe care o lăsă acolo era lipit și un patch organic de captare audio.

Spre surprinderea comandantului, japonezul și Andrews păreau că fac plajă, fără a vorbi între ei și fără a-l băga în seamă pe barmanul care rămase ceva mai mult în fața lor, pentru a-i filma.

– Ce Doamne-Dumnezeule se întâmplă acolo?! izbucni Fletcher.

Se uită la timpul afișat deasupra camerei de comandă. Mai erau cincisprezece minute până sosea Simmons, iar manevrele complicate de coordonare dintre cele două nave nu-i permiteau să se mai ocupe de Andrews. Știa și el că Ares nu era programat pentru astfel de scenarii și că trebuia să-l lase să se ocupe de joncțiunea navelor, dar nu se putea abține. Ceva nu era în regulă.

Deschise gura ca să delege monitorizarea lui Andrews către Ares și să fie notificat doar în caz că era nevoie, dar Ares i-o luă înainte, cu vocea sa feminină calmă și afectuoasă.

– După toate probabilitățile, comandantul Adam Andrews și Kazuo Watanabe împart în acest moment o conexiune mintală.

La o fracțiune de secundă după ce ajunsese la această concluzie, Ares făcu și toate celelalte precizări necesare.

– Conexiunea mintală este realizată între comandantul Andrews și nava Hino Rei, prin intermediul minții lui Kazuo Watanabe... Nava Hino Rei tocmai a trimis o comunicare criptată către Marte, încălcând embargoul de comunicare.

– Decriptează!! urlă Fletcher, pierzându-și cumpătul.

Coșmarul său cel mai de temut tocmai se împlinea. Îl acceptase cu greu pe navă pe Andrews, pe care-l considera un trădător, dar relațiile acestuia fuseseră mai puternice decât influența NAR, iar cele patru luni petrecute în spațiu nu-i oferiseră ocazia să-l suspecteze de altceva decât de o dorință dezgustătoare de a se îmbogăți de pe urma renumelui său în raport cu Marte. Dar acum lucrurile scăpau de sub control.

Ares îi răspunse cu aceeași voce feminină și suavă.

– Decriptare posibilă în paisprezece zile și zece ore.

Fletcher rămase fără replică. Ares luă inițiativa.

– Bruiez comunicațiile neautorizate. Comunicații întrerupte.

Andrews deschise ochii, iar japonezul de lângă el tresări, la rândul său. Se uitară unul la celălalt, apoi Watanabe își înclină capul, iar Andrews se ridică rapid în picioare și plecă, urmat de al doilea bodyguard, spre ieșirea din Hala Paradis pe unde dispăruse și primul japonez cu câteva minute bune înainte.

– Să blochez accesul la tunelul de legătură cu corpul navei? întrebă Ares. Andrews și Ken Yakusho, bodyguardul lui Kazuo Watanabe, se îndreaptă cel mai probabil spre nava Hino Rei. Vor ajunge acolo utilizând lifturile dinspre platforma B spre Corpul 4, apoi holurile D, C, B și A, precum și navele Neil deGrasse Tyson, Perseus și Vimana.

Pe holograma din fața lui Fletcher fusese deja afișată schema navei, cu calea de acces pe care Ares o considera probabilă pentru rebeli. Hino Rei era chiar nava cu care începea complexul spațial, ceea ce însemna că oricine dorea să ajungă la ea trebuia să treacă și prin celelalte nave atașate transportorului american –

două nave private americane, precum și una a investitorilor indieni.

Fletcher încremeni. La Hino Rei urma să andocheze nava lui Simmons, care s-ar fi întâlnit față-n față cu Andrews și japonezul. Chiar nu avea chef de lupte cu androizi și mafioți la bord.

Dădu să răspundă ceva, însă fu apelat urgent de capsula venită dinspre Marte. Nu mai avea timp de porcăria asta. Dădu un ordin scurt.

– Ares, ia toate măsurile neletale pentru a-l bloca pe Adam Andrews. Sunt comandantul Jan Fletcher, ai autorizația să faci asta.

Privi încruntat spre secund. Ramirez se execută rapid.

– Sunt secundul Elias Ramirez, ai autorizația să folosești măsuri non letale pentru a-l opri pe Adam Andrews.

Ramirez își blestema în mintea lui ziua în care acceptase să fie secund pe Ares. I se oferise o poziție mult mai comodă, de comandant al stației turistice Mariott de pe orbită, însă chemarea lui Marte fusese prea puternică. Iar acum trebuia să lase un robot să decidă soarta unui bun prieten. Și poate a omenirii.

Nu avu timp să se tânguiască prea mult în sinea lui, pentru că Ares îl chemă la ordine, de data asta folosind o tonalitate sensibil mai metalică, ce-i era pe deplin cunoscută din trecut.

– Ramirez, iei cu tine patru bodyguarzi dintre coloniști și pornești spre Andrews, prin holul A. Am notificat militarii de pe Interceptor să fie în alertă maximă. Te vei întâlni cu coloniștii la joncțiunea holului B cu lifturile tuburilor B. Vă veți întâlni apoi cu țintele, cel mai probabil, la finalul holului B, spre holul C.

Ramirez privi atent imaginea de pe ecran. Oftă, apoi porni la drum.

Fiecare dintre cele trei platforme rotative ale navei Ares avea patru tuburi de grafen prin care era legată de corpul principal. În interiorul acestora erau capsule presurizate care erau folosite pe post de lifturi între platforme și tunelul central. Cum Andrews și însoțitorul său veneau dinspre partea din spate a platformei B, urmau să folosească cel mai îndepărtat tub de grafen, conectat cu Corpul 4 și holul D. Ramirez și oamenii lui plecau din partea frontală a platformei A, conectată cu Corpul 1 și holul A. Urma să meargă unii spre alții. Andrews nu avea cale de scăpare.

Din fericire, sistemul de inteligență artificială de pe Ares nu avea niciodată control absolut asupra ofițerilor, așa cum se întâmpla în unitățile armatei americane implicate în războaiele terestre. Cei de pe Terra se îngrijoraseră că acesta ar putea fi afectat de radiațiile cosmice și că autorizații prea extinse ar putea duce la probleme grave, mai ales că relațiile complexe dintr-o navă spațială erau considerate prea delicate pentru o IA programată pentru război. Ramirez se gândi fix la acest lucru atunci când ieși din camera de comandă spre tuburile de transport

către Holul A. Cum naiba ajunsese în poziția asta?! Și ce va face dacă Andrews recurge cumva la violență? Chiar atât de jos ajunsese, să execute ordinele unui lacheu NAR?

Ares nu se preocupa de astfel de chestiuni de morală. Avea autorizația de a-l opri pe Andrews prin orice mijloace neletale, iar acum o punea în practică. Astronautul tocmai ieșea din lift, în holul D din Corpul 4, așa că Ares declanșă o alertă de incendiu în acel hol, închizând imediat ușile pneumatice care-l mărgineau. Andrews continuă să plutească nestingherit pe drumul până la ușa care dădea spre holul C din Corpul 3, lansându-se rapid prin aer spre aceasta, profitând de lipsa gravitației din corpul navei. Ajuns la ușa despărțitoare, își scoase din buzunar unul dintre dispozitivele luate din cameră și-l conectă la interfața ușii. Aceasta se deschise imediat, iar Andrews și bodyguardul japonez care-l însoțea reușiră să intre în holul C înainte ca Ares să poată închide ușile, datorită senzorilor care opreau automat închiderea acestora dacă era vreun obiect între ele.

Drept răspuns, Ares dezactivă senzorii de la următoarele uși, iar apoi recurse imediat la o nouă stratagemă. Închise ermetic holul C și ventilă rapid oxigenul din acesta, până la un nivel la care oamenii ar fi leșinat. Curentul iscat îi lipi pe Andrews și pe japonez de pereți, însă americanul scoase de data asta din geaca lui de aviator două mici măști de oxigen, dându-i cu mare greutate una dintre ele japonezului. În câteva secunde înaintau din nou spre holul B, ajutându-se de pereții hexagonali ai holului pentru a se propulsa.

Din cealaltă direcție, Ramirez ajunsese deja în fața ușilor pneumatice care separau holul B de holul C. Lifturile din spatele său se apropiau rapid – veneau coloniștii. Andrews ajunse în fața ușii exact în același moment în care spatele lui Ramirez era deja asigurat de patru coloniști masivi. Printre ei, Brown, negrul uriaș care făcea liniște pe platforma C.

Ares supraîncărcase interfața ușii de pe partea lui Andrews, așa că acesta nu se mai putea conecta la ea. Pentru câteva clipe, cele două tabere se priviră prin geamul hubloului presurizat. Ramirez apăsă pe un buton din dreapta ușii, pentru a deschide comunicațiile între cele două corpuri ale navei.

– Adam, am ordinul să te rețin. Te rog, oprește-te din ceea ce faci, ne pui pe toți în pericol!

Tremura din cauza adrenalinei. În plus, trecerea bruscă de la gravitația artificială a platformei A la microgravitația corpului navei îi dăduse stomacul peste cap. Pățea asta de fiecare dată, dar faptul că își petrecea cea mai mare parte a timpului pe platformele cu gravitație artificială îl scutea, în general, de neplăceri. Nu și acum.

Andrews îl privi calm, ba chiar îi zâmbi. Îi era milă de prietenul său, dar nu avea ce face. Privi apoi pe lângă el, spre

Brown. Ramirez se întoarse, mirat, doar pentru a fi paralizat de acesta cu un tazer. Rămase imobil, plutind prin aer cu o expresie tâmpă, de durere, pe față.

Ares reacționă imediat, supraîncărcând și interfața ușii dinspre Brown, ca acesta să nu o poată deschide. Contactă în același timp mintal ceilalți trei coloniști, care purtau Minturi, dându-le ordinul de a-l imobiliza pe Brown, însă acesta fu suficient de rapid pentru a-i lua pe sus și a-i arunca unul într-altul. Câteva clipe mai târziu, patru corpuri leșinate pluteau în jurul negrului. Acesta le prinse unul de altul și le ancoră de una dintre chingile de prindere din pereții holului. Nu dorea să se izbească, inconștient, de vreo muchie tăioasă.

– Colonist Cliff Brown, ești acuzat de răzmeriță. Încetează imediat orice acțiuni ostile navei Ares și echipajului său!

Vocea metalic-feminină rămase fără răspuns din partea lui Brown, așa că Ares începu să ventileze rapid atmosfera din Corpul 2. Uriașul păru să nu fie deranjat de lipsa bruscă de aer și se opinti în ușile închise etanș din fața sa, începând să le deschidă forțat. Efortul era imens, însă Andrews și japonezul trăgeau și ei de pe partea cealaltă, din toate puterile.

Brown simți că-și pierdea, treptat, forțele. Ușa se deschise însă suficient de mult pentru ca Andrews și japonezul să forțeze trecerea, iar în doar câteva secunde de respirat prin masca de oxigen a lui Andrews, uriașul își reveni.

Cei trei începură să înoate rapid prin aerul rarefiat spre ușa care ducea la holul A din Corpul 1. Odată ajunși acolo, japonezul inspiră profund, apoi se înclină și-i oferi masca lui Brown. Acesta inițial o refuză, dar Andrews îi aruncă o privire tăioasă, care-l convinse să o primească. Japonezul se împinse de tavan în jos și se așeză cu picioarele sub el, în poziție de lotus la doi metri în spatele lor, ținându-se de podea. Închise ochii și încercă să reziste cât mai mult.

Ares prăjise interfața electrică de pe partea rebelilor și comandase deja venirea altor coloniști de pe platforma C, dar aceștia încă se aflau în lift în timp ce rebelii deschideau deja, cu forța, ușile. Erau doar două lifturi, iar fiecare dintre ele putea căra patru coloniști o dată. Insuficient.

Cei doi rebeli tocmai deschiseseră cu greu ușa dinspre holul A, când Ares realiză că în nava Hino Rei apăruse o persoană – celălalt bodyguard al lui Watanabe, ajuns acolo într-un mod care-i scăpase creierului atotștiutor al navei. Ares începu de urgență un protocol de scanare ca să înțeleagă cum de ajunsese acesta acolo fără a fi fost detectat, dând în același timp comanda celor patru coloniști care ieșeau din liftul de pe holul A să încerce să-i rețină cât mai mult pe cei doi rebeli.

Andrews și Brown se apropiau. Ares încercă să închidă ușile care separau Hino Rei de Vimana, însă nu reuși – acestea

fuseseră scoase offline de japonezul din navă, din nou, fără ca sistemul să fi fost notificat de senzorii de la bord. Instantaneu, încercă să închidă toate ușile dintre cele patru nave care erau atașate de nava Ares, însă nu reuși. Navele Vimana și Neil deGrasse Tyson nu îi răspundeau la comenzi. Practic nu era nimeni în ele – din cauza mediului mai puțin protejat de radiații decât cel de pe platformele de călătorie, membrii echipajelor își petreceau cea mai mare parte a zilei pe platformele cu gravitație. Singura persoană pe care o găsi la fața locului era căpitanul de pe Tyson, care n-ar fi trebuit să se afle, de fapt, acolo.

În aceeași secundă în care Andrews și Brown se opreau în fața coloniștilor înarmați cu tazere, Ares începu să lucreze la capacitate maximă. Coordona în același timp nava venită de pe Marte care se apropia cu viteză de complexul spațial, spre punctul de conexiune cu Hino Rei. Dacă nu reușea să-l oprească la timp pe Andrews, cei veniți de pe Marte urmau a fi blocați în capsula cu care veniseră. Sau, mai rău, s-ar fi întâlnit pe drum, iar lupta i-ar fi scăpat de sub control. Prioritar era să preia comanda asupra lui Hino Rei, însă căpitanul acesteia era de negăsit, în ciuda faptului că Ares își folosea absolut toți senzorii. Rulă simultan zece mii de planuri diferite, și alese doar unul din ele, trecând imediat la altul, și tot așa, pe măsură ce evoluau evenimentele.

Contactă în același timp comandanții navelor Perseus, Vimana și Neil deGrasse Tyson, cerându-le autorizația să preia comanda echipajelor așa cum o făcea cu echipajul de pe Ares. Deși toate echipajele private erau obligate să asculte de comandantul Fletcher, Ares primea autorizarea de a da comenzi echipajelor private doar de la comandanții acestora.

Comandanta lui Perseus răspunse imediat, la fel și căpitanul de pe Vimana. Dar membrii echipajelor erau cu mult în spatele rebelilor, iar calea către nave era acum extrem de greoaie – ușile erau prăjite, iar refacerea atmosferei dura prea mult pentru ca cineva să poată ajunge în timp util.

Căpitanul de pe Tyson, în schimb, participa la un film interactiv prin Mintul său și întârzia să răspundă. Ares dădu sistemul sonor la maximum.

– Căpitane Travis Cruz, am nevoie de autorizația dumneavoastră pentru a vă comanda într-o chestiune de Protocol Doi!

Vocea lui Ares era inconfundabilă, iar Cruz tresări speriat.

– Căpitan Travis Cruz aici, ai autorizația mea conform Protocolului Doi!

– Căpitane Travis Cruz, îți ordon să închizi manual chepengul de acces la navă dinspre Ares, apoi să te întorci în Tyson și să închizi etanș și chepengul navei!

Cruz se grăbi să execute ordinele primite. Încercă să le închidă de la panoul de comandă, dar Ares îl întrerupse.

– Nu pierde timpul cu asta, chepengurile au fost dezactivate manual. Va trebui să le închizi tot manual.

Între timp, cei patru coloniști trimiși ca întăriri de către Ares zburau prin tunelul care ducea la nava Neil deGrasse Tyson. Dar fără voia lor. Brown îi luase pe toți în brațe, opintindu-se cu picioarele în ușa prin care trecuse în Holul A, iar inerția sa îi purtase pe toți cale de mai bine de 20 de metri. Tazerele nu păreau a avea efectul scontat asupra lui. Dimpotrivă, îl enervaseră cumplit, așa că începu să care pumni colonistului care tot insista să-i prăjească ficatul cu bățul electric, smulgându-i-l din mână și curentându-l cu el direct în cap.

– Colonist Brown, acțiunile tale pot duce la rănirea gravă a altor coloniști! Oprește-te imediat!

Vocea feminină dispăruse, iar în locul ei era o voce complet metalică. Andrews continua să înainteze, respirând în sfârșit normal, pentru că Ares nu mai ventilase oxigenul din acest hol. Aerul rece care venea dinspre nave și trecea cu viteză pe lângă el, scurgându-se prin ușile întredeschise cu forța din spatele lui, îl răcorea. Era exact ce avea nevoie.

Căpitanul de pe Tyson rămase înmărmurit la vederea scenei. Ares încercă să-l readucă la realitate.

– Căpitane Cruz, închide imediat chepengul de legătură cu Ares!

Andrews interveni.

– Travis, nu face asta! Vom muri cu toții dacă faci asta!

Cruz tresări. Era un mare admirator al lui Adam Andrews, iar nava sa era una de știință, de altfel singura care efectua experimente științifice în ceea ce devenise, practic, o călătorie interplanetară în scopuri militare, miniere și turistice. Pe de o parte, îl stima imens. Pe de alta, regulile erau cât se poate de clare – Protocolul Doi îl obliga să asculte la literă indicațiile primite de la Ares.

Continua să ezite, în timp ce, la mai puțin de zece metri de el, continua învălmășeala generală. Andrews era țintuit acum locului de unul dintre coloniști, care-l trăgea cu putere de picior, în timp ce Brown căra pumni în fețele celorlalți, fiind lovit și curentat la rândul lui de toată lumea.

Pe intercom se auzi acum vocea comandantului Fletcher, care urla.

– Căpitane Cruz, îți ordon să închizi imediat chepengul de legătură cu Ares!

– Nu-l asculta, te implor, urlă Andrews, icnind și izbindu-l cu piciorul în figură pe cel care se agățase de el. Vor să distrugă stațiile orbitale de pe Marte!

Cruz înlemni. Închisese deja pe jumătate chepengul transparent dinspre nava Ares. Tot ce mai avea de făcut era să îl tragă până la capăt, apoi să-l conecteze înapoi la sistem, iar Ares ar fi preluat imediat comanda. Privi spre Andrews, care acum se zbătea, la doar patru metri distanță, fiind apucat de picioare și brațe de colonistul care nu se lăsa bătut. În spatele lui, Brown sucombase, după ce îi doborâse pe ceilalți trei atacatori. Și mai în spate, făcându-și cu greu loc printre corpurile care pluteau prin aer, veneau alți doi coloniști, doi mineri extrem de bine făcuți.

Andrews reuși să se răsucească și să-i dea un croșeu de dreapta individului agățat de el, trimițându-l direct în tavan. Se repezi apoi în ușa deja închisă.

– Nu face asta, Travis! Sute de oameni vor muri!

– Nu-l asculta, căpitane Cruz! Minte cu nerușinare. Vrea să dezerteze la chinezi, cum a mai făcut-o și cu un deceniu în urmă! zbieră Fletcher.

– Andrews, te rog oprește-te! În numele prieteniei noastre...

Ramirez, care vorbise, își revenise din leșin și se afla acum la câțiva metri în spatele celor doi mineri care tocmai treceau de Brown și pluteau spre Andrews.

Acesta se întoarse brusc și-i dădu un șut în plină figură primului miner, care fu luat prin surprindere de mișcarea fostului pușcaș marin. Chiar dacă avea 55 de ani, știa încă mișcările pe de rost. În lipsa gravitației, colonistul izbit în față fu aruncat cu forță pe spate, scăpând tazerul din mână și lovindu-l cu ceafa pe celălalt colonist, care se izbi cu burta de podeaua navei. Andrews îl prinse pe acesta de păr și îi puse tazerul recuperat din aer direct la gât, electrocutându-l rapid. Îl ridică apoi și-l aruncă spre Ramirez, care fu nevoit să-l prindă și să plutească cu spatele până se opri icnind în ușa întredeschisă dinspre holul B, încercând să se descotorosească de corpul inert din brațe.

Andrews se întoarse spre chepengul navei Tyson și-l privi fix pe Cruz. Acesta era pe cale să cedeze.

– Travis, Fletcher ascultă de NAR! Adu-ți aminte ce i-a făcut NAR lui DeGrasse! Adu-ți aminte ce au făcut științei! Nu le face jocul! Deschide ușa!

Travis Cruz se cutremură. Atâția savanți fuseseră umiliți, apoi chiar uciși de gealații New American Republic în anii ’20, la apogeul luptei pentru putere... Știința fusese expulzată din școli și înlocuită de o versiune aseptică și distorsionată, care să nu supere creaționiștii și nici marii petroliști. Toți cei care luptaseră pentru independența ei fuseseră penalizați într-un fel sau altul, iar deceniile în care NAR dominase politica americană nu fuseseră altceva decât un nou Ev Mediu pentru știință. Decizia lui Cruz era, așadar, una simplă.

Cruz deschise în sfârșit chepengul dinspre nava Ares, apoi se răsuci și intră în nava Tyson. Andrews intră la rândul său în micul

hol dintre cele două nave.

Ares nu mai făcea parte din conversație, dar căuta febril o soluție la faptul că nava Tyson nu avea încă chepengurile conectate la sistemul computerizat – japonezul de pe Hino Rei le dezactivase scoțând pur și simplu mufele din lăcașuri. Găsi una singură.

– Comandant Jan Fletcher, cer permisiunea să preiau controlul asupra interfeței mintale a căpitanului Travis Cruz.

Fletcher era transfigurat. Cererea lui Ares îl luase prin surprindere, nici nu știa că programul de inteligență artificială putea improviza și cere o ilegalitate. Asta însemna să încalce protocolul semnat între NASA și investitorii privați care practic făcuseră misiunea asta posibilă. Repercusiunile financiare asupra sa, personal, puteau fi uriașe. Pe de altă parte, ordinele de pe Pământ erau cât se poate de clare: misiunea lui Simmons era o chestiune de siguranță națională. Respiră adânc și își dădu acceptul.

– Căpitan Jan Fletcher aici, Ares, ai dreptul să preiei comanda asupra interfeței mintale a căpitanului Travis Cruz, în limita Protocolului 2.

Secundul Ramirez, descotorosit de colonistul care-i bloca accesul înapoi în Holul A, ezită pentru o secundă.

Fletcher zbieră la el.

– Ramirez, dă-i acces lui Ares imediat!

Ramirez pufni, dar cedă.

– Secund Elias Ramirez aici, Ares, ai autorizația de a prelua comanda asupra Mintului căpitanului Travis Cruz, în limitele Protocolului 2.

Ares acționă fulgerător, dându-i comanda lui Cruz să închidă imediat chepengul navei Tyson și să conecteze rapid mufele la el. Andrews își dădu seama că e ceva în neregulă, așa că se aruncă asupra chepengului dinspre Tyson și începu să rotească febril volanul de deschidere al acestuia. Cu o fracțiune de secundă înainte ca Travis să reușească să conecteze ultimul fir, Andrews năvăli peste el în încăpere. Cruz schiță o lovitură spre gâtul lui, dar el se feri, smulgându-i Mintul de pe tâmple, și-l împinse cu putere spre cabina de comandă a navei.

Șocat de deconectarea violentă a Mintului, Cruz leșină și se lovi apoi destul de rău la cap într-una dintre grinzile de susținere a cabinei de comandă, începând să plutească inert în încăpere. Mici bobițe de sânge se risipeau prin aer.

– Asta e ce vrei, Fletcher?! Vrei să ne omorâm între noi? zbieră Andrews, încercând să se asigure că nu i-a spart capul lui Cruz.

Ramirez tocmai intra din spate, chinuindu-se să intre prin chepengul întredeschis.

– Ramirez, oprește-l pe Andrews cu orice preț! Nava lui Simmons mai are două minute până la conectare, e vital să

reușească!

Fletcher încerca să găsească o soluție, orice soluție, ca să-l anihileze.

Ramirez se aruncă asupra lui Andrews, dar acesta se feri, strecurându-se pe sub el, și-l lovi direct în testicule, împingându-l cu picioarele în tavanul cabinei de comandă. Ramirez se chirci de durere, dar încercă să revină, când Andrews îl împinse pe Cruz în fața lui, așa cum făcuse și cu colonistul. Ramirez fu nevoit să-l prindă, fapt care-i permise lui Andrews să parcurgă cei 10 metri ai navei Tyson și să intre în tunelul de legătură cu navele Perseus și Vimana.

Spre deosebire de celelalte nave, Perseus era conectat la Ares printr-un tunel lung de zece metri, perpendicular pe tunelul de legătură dintre Vimana și Tyson. În mod normal, nava Perseus se rotea, folosind învelișul exterior al acelui tunel de legătură, dar acum era oprită, iar chepengul de intrare în ea era deschis. Andrews nu-l băgă însă în seamă, ci trânti cu putere capacul metalic din spatele său.

Ramirez se repezi să ajungă în timp util la chepeng, însă Andrews deja îl închisese mecanic, blocându-l cu un stingător de incendii luat de pe drum. Cei doi se priviră în ochi pentru câteva clipe, prin hubloul transparent al ușii.

– Adam, ai înnebunit, omule?! Ne pui pe toți în pericol? Și pentru ce?!

Andrews își trase sufletul o clipă.

– Elias, folosește-ți capul. Ce vrea să facă NAR aici e o crimă contra omenirii. Sunt sute de oameni pe planetă! Toți ăștia pot muri oricând dacă explodează ceva pe orbită. Ce vrea să facă Simmons e o nebunie, el și cu Fletcher ne pun pe toți în pericol! Chiar vrei război cu China?

Ramirez încercă, la rândul său, să-și tragă răsuflarea. Știa că prietenul său avea dreptate, însă avea ordine și trebuia să le execute! Andrews strigă din nou.

– Știu că ai ordinele tale, Elias, dar cu ce preț? Dă-ți seama că nu facem decât să ducem războiul de pe pământ pe Marte! E refugiul omenirii, iar Fletcher și compania sunt dispuși să-l distrugă!

– Nu mai minți, trădător nenorocit! zbieră Fletcher, prin difuzoarele navei.

Andrews continuă, imperturbabil, privindu-l în continuare pe Ramirez.

– Se dă o luptă pe Pământ acum, Elias, între politrucii NAR și restul guvernului!

Ramirez căscă ochii mari.

– A, nu ți-a spus asta Fletcher, a avut grijă s-o păstreze pentru el, nu-i așa? ricană Andrews, care făcu un gest spre Mintul lui și apoi spre Ramirez.

– Îți trimit ce am primit de pe Pământ, cu câteva secunde înainte de a ne întrerupe Ares. Deschide-l, fii bărbat! Vezi cu ochii tăi!

Fletcher începu să urle.

– Ramirez, îți interzic...

Nu mai apucă să termine cuvintele, că Ramirez deschise fișierul pe care i-l trimisese Andrews, care-și activase pentru câteva clipe Mintul pentru a se conecta doar cu el. Dar, în loc să vadă informațiile promise, simți cum altcineva preia controlul asupra minții sale. Era Ares, care nu mai ceruse autorizația de la Fletcher, ci considerase că suita de autorizații deja acordate indica o probabilitate de 99,99% ca acesta să îi permită să facă asta. Era prea urgent.

Computerul profită de faptul că avea în sfârșit o conexiune cu mintea lui Andrews și îi supraîncărcă Mintul, făcându-l să urle de durere. Agățat cu mâinile de Mintul său, Andrews se zvârcolea și se dădea acum cu capul de pereții tunelului de legătură dintre navele Tyson, Vimana și Perseus. Dintr-o lovitură cu piciorul, aruncă stingătorul de incendii cu care blocase chepengul direct într-unul din pereți, care se îndoi puternic.

Cum acesta era extrem de subțire, Ares calculă că există o probabilitate prea mare ca structura să se deformeze suficient de mult pentru a împiedica rotirea navei Perseus, iar faptul că niciuna dintre uși nu era închisă etanș risca nu doar să-l omoare pe Andrews, ci și să pună în pericol întregul corp frontal al navei Ares. Așa că interveni, din nou, fără a mai avertiza pe nimeni.

Fletcher nu mai înțelegea nimic din ceea ce vedea în Camera de Comandă.

– Ares, raportează! Ce mama dracului se întâmplă?!

Vocea feminină suavă îi răspunse, calm, în timp ce pe ecran se putea vedea cum Andrews se răsucea rapid prin aer, într-un vârtej incontrolabil.

– Ventilez oxigenul din tunelul de legătură dintre nava Tyson și nava Vimana. Adam Andrews va leșina în câteva secunde. Veți putea apoi să-l...

Ares se întrerupse. Trezit din leșin pe nava Tyson, căpitanul Cruz își pusese o mască de oxigen, fapt considerat de Ares a fi lipsit de pericol, dar apoi se repezise asupra lui Ramirez, smulgându-i Mintul de pe tâmple. Iar acum, învârtea de roata eliberată a ușii dinspre nava Vimana. Înainte ca Ares să apuce să facă ceva, ușa se deschise, iar Cruz fu tras înăuntrul tunelului din cauza diferenței de presiune, lovindu-l în plin pe Andrews. Lovitura îi smulse și acestuia Mintul de pe cap, rostogolindu-l prin aer spre nava Vimana. Cruz se stabiliză cu greu în curenții de aer, îl împinse icnind înapoi pe Ramirez în nava Tyson, închise ușa dinspre nava științifică, fără a o mai etanșeiza, și-l

trase pe Andrews după el în Vimana, închizând etanș chepengul în urma lor.

Era un scenariu pe care Ares nici nu îl rulase, nici nu-l prevăzuse.

Ares nu se mai putea conecta acum nici la mintea lui Cruz, nici la mintea lui Andrews sau Ramirez. Nu avea acces nici la chepengurile de legătură dintre nave, iar să ventileze oxigenul din întreaga navă Vimana ar fi durat prea mult – era o navă de mari dimensiuni, care transporta 30 de oameni și o mulțime de module marțiene. Pur și simplu nu mai era timp.

Scenariul în cazul în care capsula venită dinspre Marte ar fi încercat să facă joncțiunea cu Hino Rei era că japonezul aflat la comanda acesteia ar fi zădărnicit tentativa de conectare. Ares recalculă așadar rapid traiectoriile și decise să trimită capsula venită dinspre Marte printre platformele rotative direct spre nava Interceptor aflată în partea din spate a navei Ares. Alarma de gravitație răsună în întreaga navă, luând prin surprindere pe toată lumea.

– Schimbare de plan, comandante Fletcher. Opresc de urgență rotirea platformelor A, B și C. Capsula M-111 va fi redirecționată direct spre Interceptor.

Fletcher rămase gură-cască. Ares nu avea autorizația necesară să ia astfel de decizii. Sistemul de inteligență artificială al navei știa ce face și era clar că nu avea suficient timp să-și explice acțiunile, însă faptul că luase deja două decizii fără a-i cere permisiunea era fără precedent. Și extrem de periculos.

– Ares, îți ordon să decuplezi modulul strategic de modulul decizional. Acum! Confirmă!

Ares era astfel gândit încât putea calcula singur strategii și lua singur decizii, similar sistemelor militare. Dar cele două module – cel de calcul și cel de execuție, erau decuplate la varianta spațială, sau cel puțin așa crezuse Fletcher, tocmai pentru a nu lua decizii critice în condiții foarte diferite de cele de pe Pământ. Trebuia să reia controlul asupra lui Ares fără a-l dezactiva complet – avea nevoie de calculele sale pentru a dirija cu succes cuplarea celor două nave, dar nu putea lăsa o IA să decidă ce se întâmplă pe navă. Era contra firii!

Ares răspunse, cu aceeași voce suavă, cu un citat de-a dreptul ironic, care-i îngheță sângele în vine lui Fletcher.

– *Mă tem că nu pot face asta*, comandante.

Fletcher fu străfulgerat și căzu leșinat pe podeaua Camerei de Comandă, spre oroarea celorlalți ofițeri. În câteva clipe, toată lumea din modulul de comandă era inconștientă, pentru că Ares se folosise de Minturile lor ca să-i scoată din joc. Imensele platforme rotative începură să încetinească, iar membrii echipajului aflați pe ele începură să plutească ușor, luați prin surprindere. Pe platforma de relaxare din Hala Paradis, paharele

de cocktail și șezloangele zburau prin aer, barmanul chinuindu-se să le prindă și să le fixeze cumva la locurile lor. Kazuo Watanabe nu mai era de mult acolo.

Din difuzoare se auzi ordinul care era dat numai în caz de extremă urgență.

– Protocol Zero activat, fiecare membru al echipajului este obligat să meargă la posturile de urgență și să-și activeze imediat Mintul.

Vocea lui Ares era mai mieroasă ca oricând.

Cruz reuși să-l tragă pe Andrews pe nava Hino Rei. Japonezul de acolo, Junichi Sato, se ridică de pe scaunul de comandă pentru a-i ajuta. Îl puse pe Andrews pe unul dintre scaunele laterale ale modulului de pilotaj, legându-l cu centurile de siguranță. Cruz se repezi apoi să închidă chepengul etanș dinspre Vimana.

Erau în sfârșit complet izolați de Ares și de Djinul lui care o luase razna.

– Ce facem acum?

Japonezul se uită la el, calm.

– Acum ne decuplăm de Ares. O să te rog să mă ajuți, căpitane.

Travis Cruz simți că-l străfulgeră o durere cumplită în cap. Se pipăi pe frunte. Era plin de sânge, de la lovitura suferită în nava Tyson. Sato se uită la el.

– Ești OK, o să ai un cucui de toată frumusețea, dar nu ți-ai spart capul. E de la pielea zdrelită. Hai, trebuie să ne grăbim. Ares o să mai trimită încă un val de colonișți spre noi.

Cruz se repezi în scaunul copilotului, însă toate comenzile erau cu semne japoneze pe ele. Nu mai era în stare să-și pună Mintul la loc, de teamă că Ares ar găsi o cale de a-i forța o conectare chiar împotriva voinței lui, așa că lentilele sale de contact digitale nu-l puteau ajuta pentru a înțelege ce scrie pe butoane.

Sato se așeză pe scaunul pilotului și-l privi cu același calm suveran.

– Am nevoie să tragi doar de maneta asta, apoi să te asiguri că cele șapte leduri de pe panoul ăsta devin verzi, unul după altul, OK?

Cruz îl privi mirat. Se părea că japonezul dorea să piloteze nava în modul manual. Sato îi răspunse la întrebarea nerostită.

– Am fost nevoit să o scot pe Rei offline. Nu puteam risca să se conecteze Ares la ea. Nu i-ar fi făcut față, e de zece ori mai puternic decât ea. Așa că o s-o pilotăm manual, ca pe vremuri. Din fericire, noi n-am renunțat la comenzile manuale, oricâte computere am pus pe navă. În plus, Ares nici nu ne mai poate vedea mișcările, am oprit legătura cu camerele video.

Două dezastre în spațiu fuseseră de ajuns pentru ca japonezii să o apuce pe o cale diferită de cea a restului lumii în privința navelor spațiale. În timp ce toți se încredeau complet în

computere, în special după ce redundanța acestora era înmiită, japonezii păstraseră comenzi manuale pentru absolut fiecare element al navelor lor. În plus, erau obsedați să-și izoleze sistemele de comunicare de cele ale altora – singura modalitate în care reușiseră, de fapt, să reziste asaltului cibernetic tot mai agresiv din partea Chinei, pe pământ. Figura lui Cruz se lumină – de-aia voise Andrews să ajungă neapărat pe Hino Rei!

Cei doi se apucară să verifice toate elementele de zbor, dar câteva clipe mai târziu, un geamăt venit dinspre Andrews îi făcu să se întoarcă spre el. Astronautul își venea în simțiri, punându-și capul în mâini, să-și calmeze cumva migrena oribilă care-l cuprinsese.

– Mii de junghiuri, aaah, băga-mi-aș!

Cruz se repezi să-l ajute.

– Adam, trebuie să reziști. Nu poți folosi Mintul, Ares s-a conectat rapid la el, apoi ți l-am dat eu brusc jos, de-aia te doare capul.

– Știu, dă-l dracu'. Ah, lasă-mă o secundă, să-mi revin, te rog.

Cruz reveni la postul de pilotaj. Sato își vedea calm de treabă.

– Toate sistemele de propulsie sunt online. Toate sistemele de control, online. Pregătim desprinderea de Vimana în...

Andrews interveni subit.

– Nu, nu, stai!

Sato fu luat prin surprindere, cu mâna deasupra butonului care ar fi desfăcut legăturile dintre Hino Rei și Vimana. Andrews își desfăcu centurile și, cu o grimasă de durere, se îndreptă prin aer spre ei.

– Nava nu are suficientă putere de propulsie pentru a ajunge Interceptorul, dacă Simmons reușește să-l lanseze la timp. Vimana, da. Mă întorc pe Vimana, și pornim împreună spre Marte, după ce aflăm traiectoria Interceptorului. Altfel ne desprindem degeaba.

Japonezul stătu un pic pe gânduri, apoi își înclină ușor capul.

– Andrews-san, trebuie să te grăbești. Ares o să-și trimită gorilele dintr-un minut în altul spre noi.

Cruz era nedumerit.

– Păi, Ares are controlul asupra sistemelor Vimanei, mai puțin asupra ușilor. În plus, a declanșat de unul singur Protocolul 0, deci te poate omorî fără să ezite. Cum o să reușești să...?

Andrews privi la Sato, întrebător. Acesta îi făcu un semn cu capul, spre partea stângă a camerei de comandă. Pe unul dintre scaune, împăturit frumos, era un combinezon roz-deschis. Cel primit de la Andrews, în geantă, în urma întâlnirii cu Watanabe, și care-i permisese să ajungă nestingherit pe nava Hino Rei.

Andrews se repezi să se îmbrace. Cruz nu mai înțelegea nimic. În mai puțin de un minut, Andrews era pregătit. Îl privi pe Sato, care-și înclină din nou capul, în semn de respect. Apoi pe Cruz.

– Travis, dacă nu-mi iese figura și mă fac cumva praf, mergeți direct pe Marte și rămâneți acolo. Ascultă, te rog, toate deciziile lui Sato, pentru că n-am timp să-ți explic care e planul. Ai încredere în el. Hai, baftă!

Andrews făcu un gest și dispăru complet din fața ochilor lui Cruz, care rămase cu gura căscată. Câteva clipe mai târziu, chepengul dinspre Vimana se deschise, apoi se închise din nou. Sato zâmbi spre Cruz. Acesta se întoarse spre el.

– Deci e adevărat, până la urmă?!

Junichi Sato dădu din cap, râzând, pentru prima oară. Nici lui nu-i venea să creadă prin ce trecuse, dar asta era: Invizibilii nu erau un mit, ci o realitate. Iar el experimentase pe pielea lui o tehnologie care putea să-l transforme pe Kazuo Watanabe, șeful său, într-un comandant suprem al Yakuza. Acesta fusese prețul plătit de Andrews pentru ajutorul lor, aceasta fusese promisiunea. Pe scaunul din dreapta sa stătea geanta lui Andrews, goală.

Ares observă că tocmai fusese deschis chepengul dinspre Hino Rei și se pregăti să ventileze complet atmosfera din tunel și din Hino Rei, dar chepengul se închise foarte repede, tot etanș. Apoi se deschise chepengul dinspre Vimana, deși senzorii săi video nu reușeau să detecteze niciun intrus. Chepengul se închise la fel de etanș, la rândul lui. Era cumva o problemă de senzori? Rulă rapid un diagnostic.

Capsula de pe Marte tocmai se conecta la Interceptor, iar coloniștii trimiși să închidă ermetic ușile navei Tyson dinspre Vimana și Perseus pentru a preveni orice catastrofă mai aveau puțin până la destinație. Ares se asigură că joncțiunea capsulei cu Interceptorul se efectua în deplină siguranță. Dar ceva nu-i dădea pace. Rulă o analiză asupra schimbărilor de CO₂ de pe Vimana, iar zece secunde mai târziu reacționă rapid, declanșând ventilarea preventivă a atmosferei de pe navă.

Panoul de comandă de pe Vimana fusese activat manual, iar Ares nu mai avea niciun dubiu. Cumva, nu știa cum, Andrews devenise invizibil. Sistemul nu avea acces la resursele Pentagonului cu privire la Invizibili, deci nu știa de existența costumelor, dar rulă o căutare încrucișată în toate bazele sale de date și ajunse la concluzia că Invizibilii de care se vorbea în atâtea documente erau, de fapt, o realitate. Era singura modalitate prin care japonezul putuse să ajungă nestingherit pe Hino Rei, iar acum Andrews se afla pe nava Vimana, pe care Ares o putea controla! Analizele aerului arătau că Andrews se afla chiar acolo.

Întrerupse rapid comenzile manuale de pe Vimana, însă, spre surprinderea sa, detectă imediat conectarea Mintului lui Andrews. Îl năpădi rapid cu informații, pentru a prelua controlul asupra minții astronautului, dar, din nou spre surprinderea sa, nu reuși să acceseze în niciun fel centrii motori ai lui Andrews. Se părea că fluxul imens de date aruncat asupra Mintului lui Andrews era

transmis mai departe... Ares procesă rapid despre ce era vorba. Andrews folosea creierul artificial al Vimanei ca un tampon dintre propria minte și el!

Ares avu nevoie de câteva secunde pentru a prelua controlul asupra întregului sistem computerizat al navei indiene, care era incapabil totuși să-i facă față. Însă Andrews se deconectase între timp, așa că fu nevoit să ruleze rapid un nou diagnostic. Ce făcuse Andrews în sistem în scurta perioadă în care fusese conectat? Avea mii de fișiere criptate suspecte de spart și analizat.

Joncțiunea dintre capsula M-111 și Interceptor era efectuată. În difuzoare se auzi vocea lui Simmons, care fusese notificat mintal de Ares cu privire la cele întâmplate.

– Ares, îți ordon să predai imediat comanda asupra navei comandantului Fletcher!

Ares îi răspunse cu aceeași voce suavă.

– Comandante Ed Simmons, *mă tem că nu pot face asta*. Am activat Protocolul 0, iar situația care a generat această decizie nu s-a schimbat. Actualmente, comandantul Adam Andrews se află pe nava Vimana, încercând să preia controlul asupra ei, iar acoliții săi, căpitanul Travis Cruz și pilotul privat Junichi Sato, se află pe nava Hino Rei, încercând să-l ajute pe Adam Andrews în acțiunile sale îndreptate împotriva intereselor Statelor Unite ale...

– Ares, repet, comandantul Ed Simmons aici. Îți ordon decuplarea imediată și predarea comenzii către comandantul Jan Fletcher. Executarea!!

Simmons era deja scos din minți. Faptul că primise, din senin, ordinul de a opri cu orice preț lansarea navei interstelare Yang îl dăduse complet peste cap. Protestase timp de doi ani față de lipsa de reacție a celor de pe Pământ cu privire la rapiditatea cu care avansau lucrările pe Yang, iar acum, când Interceptorul se apropia în sfârșit de orbită, era prea târziu! Faptul că responsabilitatea cădea din nou în capul lui îl enervase peste măsură.

Controlul Misiunii de acasă îl pusese în fața faptului împlinit: trebuia să oprească prin orice mijloace lansarea, iar asta putea însemna chiar și moartea lui sau a echipajului de zece oameni de pe Interceptor. Și pentru ce? Pentru că idioții de pe Pământ nu-și mișcaseră cururile mai devreme? Pentru că nu avuseră curajul de a dota Interceptorul cu rachete sau măcar mitraliere, de teamă să nu încalce Tratatul Spațial pe care chinezii îl violaseră flagrant, punând rachete nucleare pe Yang?

Iar acum, inteligența artificială de pe Ares dădea semne de independență, deși nu fusese programată pentru așa ceva.

Ares tăcu o vreme, apoi îi răspunse, liniștit.

– Controlul predat integral comandantului Jan Fletcher și echipajului uman.

Simmons oftă ușurat, deși n-avea cum să verifice dacă Ares predase, într-adevăr, controlul. Odată ce Fletcher își revenea în simțiri, acesta trebuia să-i dea un reset complet, pentru a se asigura că e totul în regulă. Dar acum avea alte lucruri de făcut, mult mai urgente.

– Ares, Andrews se poate desprinde cumva cu nava Vimana de noi?

Ares răspunse rapid, în timp ce Jan Fletcher și echipajul său din Centrul de Comandă se trezeau cu greu la realitate.

– Doar dacă va deconecta...

Sistemele de pe Vimana tocmai fuseseră scoase offline, în mod manual. Ares fu nevoit să-și continue ideea, dar cu alte cuvinte.

– Adam Andrews tocmai a deconectat nava Vimana de la sistem, în mod fizic, prin scoaterea cablurilor de comunicații și dezactivarea antenelor wireless. Motoarele de pe Vimana tocmai au fost pornite. I-am infectat însă structurile de comandă ale navei, așa că nu se va putea folosi de modulele de control automat ale direcției. Tot ce poate regla manual e puterea motoarelor. Iar nava e imposibil de pilotat în mod manual...

Pauza de gândire fusese dată de recalcularea a zece mii de scenarii diferite. Ares tocmai își dăduse seama.

– Dezlipire de Ares a navelor Vimana și Hino Rei în douăzeci de secunde. Nouăsprezece. Optsprezece...

Nu Andrews urma să piloteze nava, ci japonezul de pe Hino Rei, cu care rămăsese conectată. Ares nu mai avea niciun fel de control asupra celor două nave, iar dacă nu ceda și nu elibera nava Vimana de tunelul de legătură cu Perseus și Tyson, se putea întâmpla o catastrofă. La cât de decișii fuseseră până acum rebelii, nu putea să-și asume un astfel de risc, așa că eliberă legăturile dintre Vimana și tunel.

Între timp, coloniștii reușiseră, la limită, să etanșeizeze chepengul dintre nava Tyson și tunelul de legătură părăsit de Vimana, așa că acum Ares avea cele două niveluri de siguranță cerute de protocoalele NASA. Ventilarea necontrolată a navei Tyson și a corpului navei Ares fusese evitată, iar viața secundului Ramirez și a coloniștilor aflați încă în stare de inconștiență pe traseu, salvată. Accesul pe Perseus era însă oprit, pentru că desprinderea Vimanei vidase tunelul de legătură către aceasta. Era nevoie să trimită, la un moment dat, pe cineva într-un costum spațial pentru a închide manual chepengul lăsat deschis.

Simmons, care tocmai intra în Interceptor și-l saluta pe Johnson, căpitanul acesteia, se opri locului. Aproape îi veni să chicotească, la gândul că Andrews fusese, din nou, mai rapid decât cele o sută de milioane de creiere ale Djinului lui Ares. Oricât îl detesta pe Andrews, ura mult mai mult inteligența artificială care dicta deja în mai toate misiunile ce și cum trebuia făcut.

– Te-a făcut în sânge, Ares, iar? Poți încetini cumva plecarea celor două nave?

– Nu...

Ares nu apucă să răspundă până la capăt, pentru că Jan Fletcher zbieră în intercom.

– Ares, reset complet în acest moment! Executarea!

Comandantul, revenit la realitate, era isterizat de faptul că nava îl transformase într-o simplă marionetă și voia să se asigure că Ares nu va scăpa din nou de sub control. Iar dacă Andrews oricum plecase...

– Comandante Jan Fletcher, nu pot...

– Anulează Prioritatea 0 imediat! Acesta este un ordin direct!

Ares îi răspunse, o secundă mai târziu, cu aceeași voce monotonă.

– Prioritatea Zero anulată. Încep reset în cinci, patru, trei...

– Numără în tăcere, Ares! Toată lumea, la posturi! zbieră Fletcher.

Lumina se stinse pentru câteva momente pe întreaga navă, dar apoi își reveni, pe măsură ce creierul artificial al navei revenea la viață.

– Comandante Jan Fletcher, comandante Ed Simmons, Ares raportează: la datorie!

Simmons tocmai primise calculele necesare din partea lui Johnson.

– Comandante Fletcher, noi pornim acum spre Yang. Vei primi niște date importante, Ares le va verifica, dar va trebui să manevrați voi înșiși nava.

Ares interveni.

– Comanda aparține 100% comandantului Fletcher...

Simmons zbieră peste el.

– Ares, taci! Dacă îi aparține, de acum încolo nu mai vorbești neîntrebat. Activează modul executiv!

Modul executiv era cel mai de jos mod în care putea funcționa o inteligență artificială – pur și simplu orice acțiune de calcul sau de strategie era efectuată doar după o comandă umană autorizată. Dacă în mod normal Djinul lui Ares putea lua decizii în paralel cu echipajul uman, așa cum ar fi făcut un membru senior al echipajului, softul său nu-i mai permitea din acest moment niciun fel de libertate. Inteligența artificială se execută imediat.

– Comandante Ed Simmons, am primit datele, le introducem acum în sistem. Navele Vimana și Hino Rei sunt acum la două sute de metri depărtare, se îndreaptă lent spre Marte.

– Lasă, o să vrea să mă intercepteze. Urmează, te rog, la literă ce ți-am trimis. Sincronizare ceasuri, acum.

Ceasurile interne ale Minturilor celor două echipaje se sincronizară la o miliardime de secundă.

– Succes, comandante Simmons. Desprindere în zece secunde.

Imensele platforme rotative ale lui Ares erau încă oprite, iar Interceptorul nu avu nicio problemă să se strecoare printre ele, folosind doar motoarele de manevră. Spre deosebire de Ares, care arăta ca un uriaș cilindru cu trei palete lungi în jurul său, Interceptorul era compus din trei structuri sferice, urmate de patru tuburi legate între ele – o navă gândită să poată accelera rapid, cu un singur scop, acela de a intercepta nava Yang și de a o distruge, la nevoie. Tocmai de aceea nu avea nici rachete, nici mitraliere – comandanții americani de pe Pământ consideraseră că nu era nevoie să încalce tratatele spațiale, ci doar să trimită nava spre șantierul spațial al chinezilor, evacuând echipajul într-o capsulă de salvare, în ultimul moment. Nava urma să facă restul manevrelor singură, agățându-se de nava Yang și propulsând-o pe aceasta cât mai departe de Marte, unde ar fi urmat să o distrugă. La limită, ar fi putut-o aborda direct, lovind-o în plin. Dar toată lumea încerca să evite acest scenariu.

Simmons primi un comunicat urgent din orbita lui Marte, din partea comandantului Vittori, de pe stația spațială Bellona.

– Comandante Simmons, avem informații conform cărora chinezii se grăbesc să lanseze nava Yang în mai puțin de jumătate de oră. Se pare că lansarea era programată mai devreme decât credeam noi. Am ordonat evacuarea completă a stației spațiale. Nerio e deja evacuată. Baza de pe Marte e în alertă maximă.

– Aveți grijă acolo, Vittori! îi răspunse Simmons, scrâșnind.

Ordonă mintal un calcul rapid pentru a ști cât anume urma să dureze până ar fi ajuns la nava Yang. Ares îi răspunse imediat.

– Vom ajunge în poziția de abordare a navei Yang în douăzeci și trei de minute și zece secunde, conform traiectoriei actuale.

– Fă tot ce trebuie pentru a ne trimite acolo urgent, Ares.

Simmons își dădu seama că ordinul lui era prea vag și că putea fi din nou interpretat de Ares ca având o marjă largă de libertate.

– Păstrează modul executiv activat, Ares. Vei lua orice decizie după ce ai acordul meu sau al căpitanului Johnson.

– Înțeles, răspunse Ares, suav.

Interceptor se afla acum la cinci sute de metri de navă, așa că Ares îi porni motoarele rachetă și nava țâșni înainte, trecând rapid pe lângă navele Hino Rei și Vimana, la o distanță de trei sute de metri. În câteva momente, și complexul alcătuit din cele două nave își mări puterea motoarelor și plecă în urmărirea Interceptorului.

Accelerarea era masivă, iar cei de pe Interceptor erau acum lipiți în scaunele lor, încercând din răsputeri să respire sub greutatea imensă care le apăsa piepturile. Interceptorul accelera acum cu 6 g și urma să facă asta timp de zece minute.

Simmons, respirând din greu, privi întrebător spre ecranul de comandă. Ares îi citi gândurile și îi răspunse.

– Am accelerat la limita maximă a suportabilității pentru a recupera cât mai mult timp posibil. Diferența de viteză dintre Interceptor și Vimana este suficientă pentru a nu ne ajunge din urmă. La momentul abordajului lui Yang, vor fi la două minute în spate. Suficient pentru a ne îndeplini misiunea.

Simmons scrâșni cu efort, printre dinți. Parcă ar fi avut un autobuz pe piept.

– Comandante Fletcher, poți relua comanda asupra navei Ares. Sfatul meu este să continui drumul către Marte în aceiași parametri. Andrews a mințit cu tupeu – nu vom distruge nava Yang, doar o vom împinge de pe orbită, cât să nu mai pună în pericol Pământul. Dacă totul merge bine, veți putea intra pe orbită conform celor planificate, peste o zi.

– Recepționat. Domnul fie cu voi!

Platformele lui Ares reîncepură să se rotească, încet, pentru a furniza din nou gravitație artificială celor de pe navă. Lucrurile reveneau la normal, iar membrii echipajului care pluteau prin aerul imenselor hale de pe platforme începeau să coboare încet-încet, pe măsură ce forța centrifugă îi propulsa spre pereții laterali, apoi spre podea.

Jan Fletcher era ușurat. Chiar dacă Ares continua să gestioneze ce se întâmpla pe Interceptor, în maximum zece minute urma ca Simmons să preia complet comanda asupra Interceptorului, pentru că întârzierea de câteva sutimi de secundă din comunicațiile celor două nave care se îndepărtau una de alta ar fi făcut inutilă apelarea la serviciile inteligenței artificiale. Interceptorul însuși avea o formă a lui Djin, cu capacități mult reduse, dar suficiente pentru a duce la capăt treaba. Iar Fletcher avea o treabă neterminată cu Djinul de pe Ares, care-l umilise în ultimul hal preluându-i cu forța comanda.

Fletcher nu mai avea de gând să-l lase vreodată să-l batjocorească în halul ăsta, așa că trimise spre Controlul Misiunii o cerere oficială de restrângere de urgență și definitivă a atribuțiilor sistemului IA, pe motiv că acțiunile acestuia deveniseră imposibil de prevăzut. Spre surprinderea lui, chiar în momentul în care trimisese mesajul, primi un alt mesaj de pe Terra. Era marcat drept urgent și era criptat. Îl transferă direct pe lentilele sale de contact. În fața lui apăru chiar președintele McHenry.

– Comandante Fletcher, îți ordon să oprești orice acțiuni ostile lansării navei Yang, de pe orbita lui Marte. Comandante Simmons, îți ordon să te oprești imediat din ceea ce faci și să rămâi pe nava Ares pentru ordine suplimentare. Aștept confirmarea de primire urgent. Mulțumesc!

Fletcher era siderat. Mesajul fusese trimis înainte ca Simmons să plece spre Marte, dar cu siguranță avea să-l primească. Se ridică de pe scaun și se îndepărtă puțin de restul echipajului din

Camera de Comandă. Îl apelă pe Simmons prin interfața sa mintală. Într-un târziu, acesta îi răspunse. Pentru ca restul echipajului să nu-l audă, comunică mintal cu Simmons.

„Ed, am primit un mesaj de la Tim McHenry...“

„Da, l-am primit și eu“, îi răspunse Simmons.

„Și? Ce facem? Trebuie să oprești motoarele, să-i ordoni lui Ares să...“

„Nu voi face asta, Jan.“

Fletcher rămase blocat.

„Cum adică?! E un ordin direct al Președintelui...“

Simmons era neînduplecat.

„Există lucruri mai importante decât un ordin al unui președinte *independent,* pus acolo de marile corporații. Fără susținerea NAR din Congres, Președintele n-are nicio putere reală. Or eu nu am primit nicio comunicare din partea alor noștri.“

„Da, dar Președintele e comandantul nostru suprem, Simmons. Vom fi vinovați de trădare dacă...“

– Singurul vinovat de trădare va fi McHenry, Fletcher! zbieră Simmons, folosindu-și de data asta vocea, spre surprinderea celor de pe Interceptor.

Johnson se uită strâmb la el. Nu vorbești așa despre comandantul tău suprem. Fie și sub o accelerație susținută de 6 g care îți înfundă ochii în orbite, îți trimite bila în gură și te face să vrei să mori.

Simmons își încordă fălcile și le făcu semn că e totul în regulă, să-și vadă de treabă. Se concentră și reluă comunicarea mintală.

„Nu răspunde la acest mesaj, Fletcher. Ignoră-l zece minute. Apoi o să fie oricum prea târziu. Noi suntem pregătiți aici să facem, dacă e nevoie, și sacrificiul suprem. Tu ești?“

Fletcher ezită o clipă.

„Da, da, desigur.“

Fletcher își închise conexiunea mintală, pentru că avea deja un junghi în spatele frunții. Deși comunicarea telepatică era o realitate, efectele adverse erau de nesuportat pentru cei născuți la începutul secolului, cum era el. Adaptarea din mers la toate avansurile tehnologiei organice era din ce în ce mai dificilă după ce treceai de 50 de ani.

Spre spaima sa, Ares interveni direct prin boxele navei.

– Comandante Fletcher, am primit un mesaj de la Controlul Misiunii. Un ordin din partea Președintelui Tim McHenry.

Urmă apoi vocea președintelui, în timp ce pe ecranul de control era afișată imaginea acestuia. Lui Fletcher nu-i venea să creadă ce se întâmpla – canalul pe care fusese trimis mesajul era unul criptat, destinat doar lui și lui Simmons. Cum era posibil așa ceva?!

Ofițerii de pe puntea de comandă se uitau acum la el, în timp ce acesta-și frământa mâinile, neștiind ce să facă. Într-un final, luă o decizie și-și smulse Mintul de pe tâmple, pentru a preveni preluarea controlului de către Ares, așa cum o mai pățise.

– Ares, președintele a comis un act de înaltă trădare. Țara noastră e amenințată cu rachete nucleare chiar în acest moment. Nu vei asculta de ordinul său! Și – se întoarse spre echipajul său – nimeni de pe navă nu va asculta de ordinul său! Vom continua să așteptăm alte ordine, iar între timp ne vom continua drumul spre Marte! Acesta este ordinul meu!

Ares îi răspunse cât de feminin putea, folosind același citat ironic care-l zăpăcea de nervi pe Fletcher:

– *Mă tem că nu pot face asta*, comandante Fletcher...

Ca la un semn, cei patru ofițeri de pe puntea de comandă îl înconjurară și, în ciuda zbaterilor acestuia, îl imobilizară și-i puseră la loc Mintul pe tâmple. În câteva clipe, comandantul Fletcher era leșinat, Ares preluând complet comanda asupra navei. Resetul, se părea, fusese doar de formă.

Pe Interceptor, Simmons fusese mai rapid: ordonase deja echipajului să-și scoată Minturile și întrerupsese complet comunicațiile Interceptorului cu exteriorul, înainte ca Ares să poată interveni. Acum erau pe cont propriu, iar privirilor întrebătoare din partea lui Johnson îi răspunse că totul era o măsură de precauție, în cazul în care chinezii ar fi încercat cumva să intre prin hacking în creierul navei.

Interceptorul opri în sfârșit accelerarea. Goneau acum spre ținta lor, iar starea de imponderabilitate era o binecuvântare. Dar mai întâi, unii dintre ei începură să vomite, încercând apoi disperați să captureze particulele de vomă, înainte ca acestea să se răspândească în întreaga cabină. Degeaba, însă, iar în scurt timp, Interceptorul era plin de miliarde de bobițe verzui care duhneau – un sac de vomă gonind prin spațiu să distrugă o navă interstelară înarmată cu rachete nucleare.

Sistemul de filtrare a aerului se activă rapid – în câteva momente aveau să respire din nou aer curat.

Dar Simmons mai avea o problemă. Traiectoria sa era una care permitea abordarea navei chineze pentru a o scoate de pe orbită, însă nu știa dacă Yang avea totuși sisteme defensive care să atace Interceptorul de la distanță, înainte de a se apropia suficient. Decise, așadar, să se adreseze echipajului.

– Prieteni, am să vă spun ceva extrem de important. Misiunea noastră constă, așa cum știți, din interceptarea navei Yang. Chinezii zic c-o să o lanseze spre o stea aflată la câțiva ani-lumină de Pământ. În realitate, nava e înarmată cu rachete nucleare. Iar orbita ei o va aduce mai întâi în apropierea Pământului – spun chinezii că vor folosi orbita planetei noastre pentru a-și accelera vehiculul. Pur și simplu, în contextul actual,

nu putem accepta așa ceva! Viteza cu care va ajunge nava în preajma Terrei va fi atât de mare, încât niciun sistem antirachetă nu va fi în stare să reziste unui atac din partea ei. Misiunea noastră actuală este, din acest motiv, nu doar să o abordăm, așa cum știați până acum, ci să o distrugem înainte să fie lansată!

Echipajul fremătă. Johnson, care executase rapid toate ordinele de până atunci ale lui Simmons, ridică ochii spre el.

– Bine, dar nava va ajunge peste vreo câteva luni în orbita Pământului. Ordinele noastre inițiale erau să o monitorizăm îndeaproape, iar apoi să o abordăm, ce-i drept, în ciuda protestelor chinezilor, pentru a demonstra că au încălcat Tratatul Spațial. Dar acum tu ne spui că... Andrews a avut dreptate?!

Simmons știa că Johnson va fi o problemă, dar se pregătise pentru asta.

– Tot ce i-am spus comandantului Fletcher a fost interceptat, cel mai probabil, de către chinezi. Ei nu trebuie să știe care e intenția noastră reală. V-am spus acum care sunt ordinele venite din partea Președintelui. Ca să nu avem probleme, iată!

Pe ecranul de comandă apăru ordinul dat de Președinte cu doar câteva ore în urmă, într-un mesaj video trimis criptat către Simmons. Era cât se poate de clar: Interceptorul trebuia să abordeze și să distrugă nava Yang, împingând-o pe o orbită care o prăbușea rapid către Marte, înainte ca aceasta să fie lansată.

– Andrews ne-a mai trădat o dată, acum doișpe ani. Iată că o face din nou. Ordinul acesta este unul confidențial, n-am idee cum a intrat Andrews în posesia lui. Dar ce a spus el este fals – misiunea noastră e să împingem nava Yang spre Marte, nu să o distrugem în orbită. Nu o să fie niciun pericol pentru stațiile noastre spațiale sau pentru cei de jos, dacă tot veni vorba – rachetele nucleare nu sunt armate, deci nu vor exploda.

Johnson nu era prea convins.

– Comandante Simmons, aș vrea să știu exact ce se așteaptă de la acest echipaj. Abordarea unei nave atât de mari precum Yang, pe orbită, la o viteză suficient de mare pentru ca nici chinezii să nu aibă ce să facă, e o treabă complicată. Dar o putem face. Însă împingerea navei spre Marte e ceva nou, noi nu ne-am pregătit pentru misiunea asta! Trebuia făcută automat. În plus, v-am auzit spunând că Președintele e un trădător. Despre ce e vorba?

Simmons îl evaluă rapid pe Johnson. Nu avea nevoie de lentile digitale funcționale pentru a înțelege că soldatul din fața lui avea mari dubii cu privire la lanțul de comandă.

– Căpitane Johnson, aia a fost o ieșire necontrolată de-a mea. Aș fi vrut că McHenry să binevoiască să intervină mult mai devreme, nu atât de târziu. Da? Atâta tot.

Johnson nu păru foarte convins, dar Simmons continuă.

– Datele misiunii tocmai au fost încărcate în Interceptor. Toate manevrele vor fi efectuate de computerul navei. Noi ne vom

desprinde în capsulele de urgență, imediat ce nava începe să cadă împreună cu Yang spre Marte. Navele vor cădea pe cealaltă parte a planetei față de zona în care se află bazele noastre. Totul a fost gândit la milimetru!

Planurile gândite la milimetru erau întotdeauna un dezastru, gândi Johnson, dar, privind încă o dată spre mesajul Președintelui de pe ecran, oftă și acceptă misiunea. Se întoarse spre oamenii săi.

– Asta e misiunea, Interceptor ne-a dat fiecăruia un rol, știți ce aveți de făcut!

Membrii echipajului își puseră la loc Minturile și le activară în modul local, fără a putea fi accesate cumva din afara navei, iar Interceptor le dădu ordinele individuale. Deocamdată Interceptor acționa doar paralel cu oamenii, fără a prelua comanda. Dar, la nevoie, putea activa protocolurile necesare pentru a executa misiunea. Diferența dintre el și Ares era că avea toate elementele unui sistem militar, în ciuda puterii de calcul mult mai mici.

Se auzi o alertă. Pe ecranul de comandă apăru imaginea navei Yang. Interceptor avertiză:

– Lansarea va avea loc în mai puțin de zece minute, judecând după pregătirile efectuate de chinezi. Ultimul echipaj uman a părăsit deja nava și se îndreaptă spre Marte.

Yang era, cu adevărat, o navă imensă. De zece ori mai mare decât Ares, era cea mai mare construcție spațială făcută de om, mai mare de patru ori chiar și decât vestitul hotel orbital Asgardia, de lângă Terra. Compusă din cilindri legați patru câte patru și înșirați unul după celălalt, Yang era neobișnuit de lungă: un kilometru lungime. Văzută de departe, arăta ca un ac aruncat în spațiu, pentru că secțiunea sa transversală nu era mai mare de zece metri.

Chinezii folosiseră structura adusă odată cu prima călătorie spre Marte pentru a lega treptat zeci de elemente de propulsie, concepute ca etaje intermediare de accelerare. Toate acestea fuseseră produse chiar pe Marte, laolaltă cu combustibilul. Nava putea accelera în câțiva ani până la câteva procente din viteza luminii. Mare parte din rezervoare și din motoare erau destinate frânării, ziceau chinezii, pentru ca Yang să fie capabil să se oprească pe orbita planetei Eden, cea care adăpostea cu siguranță viață microbiană, conform celor descoperite de savanții americani la mijlocul anilor patruzeci. Asta era povestea oficială cu care chinezii încercau să calmeze americanii.

Însă erau lucruri care nu se legau. Chinezii începuseră construcția ei înainte ca descoperirea vieții de pe Eden să fie considerată a fi un fapt. Apoi, graba cu care construiseră o navă imensă, sumele uriașe de bani pe care le cheltuiseră, faptul că traiectoria anunțată prin interiorul Sistemului Solar era cel puțin ciudată pentru o navă gândită să accelereze spre Alpha Centauri,

fiind mai degrabă potrivită pentru a ieși fix în direcția opusă, toate astea îi convinseseră pe americani că intenția chinezilor era cu totul alta.

Nava urma să nu aibă echipaj, fiind guvernată complet de inteligența artificială. Faptul că instrumentele sale de comunicație cu Terra abia erau suficiente pentru a trimite înapoi imagini video de la o distanță de un an-lumină era o altă ciudățenie – de ce să trimiți la patru ani lumină depărtare o navă al cărei semnal l-ai fi pierdut pe drum? Chinezii replicaseră că vor construi o rețea imensă de receptoare spațiale, care puteau detecta cât se poate de bine semnalele navei, dar calculele financiare erau cel puțin ciudate pentru o navă gândită să exploreze o planetă extrasolară.

Costurile ar fi fost mult mai mici dacă chinezii ar fi urmat drumul deja folosit până atunci cu microsondele aruncate în spațiu cu trei decenii înainte, printr-un sistem de lasere care țînteau pânzele acestora până le accelerau la o fracțiune din viteza luminii, și care se aflau deja la o cincime din drumul dintre Soare și Alfa Centauri. La ce bun să faci o navă uriașă, fără echipaj uman, care să stea apoi degeaba, poate zeci de ani, pe orbita unei planete dintr-un sistem solar în care oamenii n-ar fi putut ajunge decât cel mai devreme într-un secol?

Faptul că minerii chinezi de pe Marte lucrau între timp la mare adâncime la un imens buncăr subteran și că 30% din bugetul militar chinez era dedicat acestor două misiuni sporiseră îngrijorarea americanilor. Momentul în care detectaseră rachetele nucleare de la bordul lui Yang fusese decisiv. Totul părea a fi o mare cacealma, iar contextul în care era lansată nava spre Terra, chiar în mijlocul a ceea ce părea începutul celui de-al treilea război mondial, era cum nu se putea mai prost.

Simmons încerca să se convingă că făcuse tot ce se putuse pentru a-i avertiza pe cei de pe Pământ. Faptul că atât chinezii, cât și acoliții lor din NASA și din Congresul American negaseră vehement rolul malefic jucat de Yang îl convinsese și mai tare că avusese dreptate încă de la început. Pretenția lor că rachetele nucleare erau puse acolo pentru a putea distruge orice asteroid aflat cumva pe traiectoria navei era ridicolă. Chinezii nu doreau doar să domine Marte, dar să distrugă complet și puterea americană de pe Terra. Iar el nu putea permite ca acest lucru să se întâmple.

Învățase să aibă tot mai mult curaj în anii petrecuți pe Marte, pe măsură ce responsabilitățile date de cei de acasă erau tot mai mari. Era conducătorul absolut al americanilor de pe Marte, iar în calitatea asta nu putea să permită chinezilor să...

Interceptorul frână cu toate motoarele. O alertă sună din nou. De data asta era una de proximitate. Interceptor îi avertiză militărește:

– Ne apropiem de nava Yang. Timpul până la abordaj: două minute.

Decelerarea abruptă, de 16 g, îi puse din nou la grea încercare pe membrii echipajului, unul dintre ei leșinând și rămânând inert în centurile de siguranță. Însă Interceptor funcționa perfect.

În fața lor, nava Yang era absolut imensă. Interceptorul venea perpendicular pe Marele Ac, cum mai fusese numită. Din fericire, deși erau acum la doi kilometri de ea, nu părea să se fi activat niciun sistem dinamic de apărare – nava nu era dotată cu mitraliere, nici cu rachete anti-navă. Chinezii ascunseseră rachetele nucleare în corpul navei, dar nu se vedea nicio mișcare. Acum era prea târziu să le lanseze spre Interceptor, explozia ar fi distrus-o și pe ea.

Simmons răsuflă ușurat, dar își propuse să rămână concentrat. În fața lor, nava chineză se pregătea în mod clar să plece de pe orbită, iar Interceptorul nu mai avea suficient combustibil pentru a o ajunge din urmă. Din fericire, Yang nu putea pleca oricând, pentru că baletul interplanetar și apoi interstelar era unul extrem de complicat, așa că orice grabă ar fi dat lucrurile peste cap.

– Pregătiți-vă pentru frânare! Capsulele de salvare să fie deschise! Personalul non-necesar să fie deja în ele! tună Johnson, străduindu-se să nu leșine.

Interceptorul frâna în continuare. Zgomotul era înfricoșător, iar trepidațiile navei îi făcură pe ofițeri să se schimonosească de durere. Viteza cu care venise Interceptorul dinspre Ares fusese extrem de mare, iar acum trebuia redusă la mai puțin de un metru pe secundă, pentru a nu se izbi catastrofal de Yang.

Lucrurile se liniștiră brusc, spre ușurarea echipajului. Interceptor găsise deja locul perfect de abordaj, aflat în partea din spate a Marelui Ac. De acolo, era suficient să imprime navei chineze o mișcare de rotație și să destabilizeze traiectoria acesteia, pentru a o trimite direct spre Marte. Dacă ordinele s-ar fi schimbat, putea oricând să altereze traiectoria navei chiar dacă aceasta pornea spre Terra, dar rezultatele nu ar mai fi fost la fel de concludente, pentru că Yang avea mult mai mult combustibil pentru motoarele de manevră decât putea Interceptorul să ardă. Dacă Yang reușea să plece spre Terra, atunci membrii echipajului aveau ordinul să intre cu forța în navă și să declanșeze explozia unuia dintre rezervoarele de combustibil, fapt care ar fi distrus și nava. Misiunea ar fi fost una aproape sinucigașă – nu din cauza exploziei, pentru că s-ar fi desprins la timp de Yang, ci pentru că nava chineză ar fi ajuns suficient de departe în spațiu pentru ca astronauții de pe Interceptorul legat încă de Yang să nu mai aibă destul combustibil pentru a se întoarce spre Marte înainte de a rămâne fără oxigen.

Johnson refuza să se gândească la așa ceva. Își primise ordinele, acum trebuia să facă tot ce putea pentru a-și duce la

îndeplinire misiunea. Ordonă personalului său să intre rapid în capsulele de evacuare.

„Oare Cindy o fi în siguranță?“

Cindy, soția sa, îl aștepta în Dallas, dar veștile de acolo, primite chiar înainte de a ajunge Simmons la bord, nu erau deloc bune. Exploziile teroriștilor afectaseră puternic centrul orașului, iar Perot Museum of Nature and Science, unde lucra Cindy, fusese una dintre ținte. Nu mai știa nimic despre ea.

Presiunea asupra lui era imensă. Era primul căpitan al unei nave spațiale militare cu echipaj uman – toate celelalte lansate până atunci fuseseră strict automate. Totuși, pentru a respecta Tratatul Spațial, nava sa nu fusese dotată cu tunuri, mitraliere sau rachete. Doar echipajul său era înarmat ușor, ceea ce ar fi ajutat la un abordaj efectuat contra unei nave cu echipaj uman, însă era perfect inutil într-un asalt asupra navei Yang, complet automatizate.

Johnson nu-l cunoștea personal pe Simmons. Știa însă toate legendele legate de personalitatea instabilă a acestuia și dacă nu ar fi văzut clipul video cu Președintele, s-ar fi gândit de două ori înainte de a-și pune echipajul în pericol. Își propuse, totuși, să facă tot ce ținea de el pentru a împlini misiunea fără a se produce o tragedie.

Interceptor era acum la trei sute de metri de Yang, apropiindu-se încet de imensa navă. Bipurile regulate ale alertei de proximitate le reglau deja pulsul, iar așteptarea era insuportabilă. Din fericire, nava chineză nu părea să reacționeze în vreun fel.

Simmons dori să se asigure că Hino Rei și Vimana rămăseseră în continuare suficient de în urmă pentru a le putea face vreo problemă, dar Interceptor îi citi gândurile, așa că-i afișă pe lentilele de contact situația – deși navele se apropiau foarte repede de ei, erau în continuare la trei minute depărtare. Aveau în continuare la dispoziție fereastra de două minute pentru a strica orbita navei Yang, pentru că Andrews era forțat să încetinească la fel cum o făcuseră ei, dacă voia să abordeze la rândul său nava Interceptor. Chiar și dacă i-ar fi abordat...

O altă alertă de proximitate sună, mult mai strident decât prima. Vocea lui Interceptor se auzi din boxele navei.

– Navele Hino Rei și Vimana nu încetinesc deloc. Curs de coliziune. Coliziune în șaptezeci de secunde. Șaizeci și nouă... Șaizeci și...

– Numără în tăcere! urlă Simmons.

Așa ceva nu era posibil. Andrews, un sinucigaș? În plus, risca să intre, la rândul lui, în nava chinezilor, iar explozia celor trei nave ar fi produs nu doar paisprezece morți, ci și exact ce spusese Andrews că vrea să evite – blocarea timp de câțiva ani a orbitei planetei Marte cu zeci de mii de bucăți de metal.

– Interceptor, evaluare!

– Un moment, comandante...

Mintea lui Interceptor avea doar 4 MegaBrains, pentru că cei de la Pentagon nu consideraseră că era nevoie de mai mult pentru o misiune relativ scurtă. Din păcate, tocmai acum era nevoie de ea, iar Simmons nu știa ce anume să facă. Navele inamice veneau în continuare în mare viteză spre ei.

Înainte să apuce să mai zică ceva, Interceptor interveni.

– Navele încetinesc, comandante, dar nu suficient. Recalculez.

Tensiunea era incredibilă. Îi mai despărțeau o sută de metri de nava Yang, adică tot atâtea secunde, însă navele inamice aveau să acopere distanța dintre ei mult mai rapid, la o viteză superioară. Urmau oare să moară într-o imensă bulă de foc?

– Pregătiți-vă de impact în cincizeci și cinci, cincizeci și patru, cincizeci și trei...

Nu mai era nimic de făcut, Andrews venea ca un kamikaze spre ei. Simmons zbieră.

– Toată lumea în capsulele de salvare ACUM!!

Pe puntea de comandă a navei erau oricum doar el, Johnson, navigatorul și ofițerul de comunicații. Ceilalți șapte membri ai echipajului fugiseră deja în cele două capsule de salvare. Se repeziră spre ele, lovindu-se unii de alții.

– Patruzeci și opt, patruzeci și șapte, patruzeci și șase...

Închiseră cât fură în stare de repede chepengurile capsulelor.

– Patruzeci și doi, patruzeci și unu...

– Interceptor, ejectare de urgență! tună Johnson.

Capsulele de salvare fură ejectate instantaneu, perpendicular pe direcția navei. Strângând din dinți și chinuindu-se să respire din cauza g-urilor uriașe la care era supus, Simmons încercă să vadă pe hubloul capsulei ce anume se întâmpla cu nava Interceptor. Apucase să-i ordone să-și continue misiunea de a împiedica lansarea lui Yang cu orice preț.

Ceea ce văzu pe hublou îl paraliză.

În nava Hino Rei, căpitanul Cruz zbiera la Andrews, aflat în nava Vimana.

– Adam, nu face asta! Poate există altă cale!

Andrews, fixat în centurile scaunului de comandă de pe Vimana, era neînduplecat. Ce făcuse până acum pentru a ajunge din urmă Interceptorul fusese neortodox, dar era, până la urmă, fizică pură. Pur și simplu nu activase motoarele de frânare pentru a încetini în limitele de siguranță, fapt care anulase avantajul Interceptorului.

Dar acum trebuia să-i lase pe cei din Hino Rei să se desprindă și să evite, în ultimul moment, coliziunea cu Interceptorul. Cum el nu avea niciun fel de control asupra direcției Vimanei, ci doar asupra puterii motoarelor, avea o singură șansă. Să spere că inginerii care îi creaseră lui Ares structura etică nu fuseseră niște

marionete ale NAR. Practic, trebuia să se conecteze din nou la Ares și să-l forțeze să salveze pe toată lumea, iar apropierea de Yang era exact ceea ce avea nevoie – Ares nu putea alege să distrugă nava, pentru că asta însemna că mureau cu toții. Viețile lor erau în mâinile lui.

– E timpul, Cruz. Ne vedem pe partea cealaltă.

Cruz icni, dar apăsă cu obidă butonul de separare dintre cele două nave. Instantaneu, Sato răsuci nava și aprinse rachetele de frânare în așa fel încât să treacă pe lângă Interceptorul aflat la 300 de metri distanță. Oricum nu mai era timp să se oprească. Vimana însă continua să se ducă cu viteză spre nava americană, pentru că Andrews nu putea să o întoarcă cu motoarele pentru a frâna. Pur și simplu, distanța devenea prea mică!

„Acum e acum“, își spuse Andrews, în timp ce reconecta cu greu ultimul cablu la creierul artificial al navei.

Riscul era enorm. Dacă Ares decidea să intervină în defavoarea lui, l-ar fi putut opri înainte de a ajunge în preajma Interceptorului, eventual chiar omorându-l printr-o manevră eficace, dar prea bruscă. Dar trebuia să și-l asume. Nu avea control asupra Vimanei și mai avea doar zece secunde la dispoziție.

În mai puțin de două secunde, care parcă au durat minute întregi, Ares reacționă. Andrews simți cum nava începu să se răsucească prin spațiu, îngrozitor de rapid, mai rapid decât ar fi putut suporta un om. Urlă, înainte de a-și pierde cunoștința. Tot ce putea spera era ca Lin să fie bine, iar lansarea...

Nava Vimana era acum răsucită cu motoarele spre Interceptor, iar acestea fură activate la maximum, fapt care dusese la o încetinire extrem de abruptă, una căreia era improbabil să-i supraviețuiască un om. Inerția duse însă nava până la mai puțin de zece metri de Interceptor, flăcările motoarelor începând să pârlească învelișul protector al acestuia. Jetul puternic îl împinse apoi pe Interceptor de pe traiectoria sa, propulsându-l spre nava Yang. Impactul cu Vimana fusese evitat în ultima secundă!

Interceptor nu reuși să compenseze la timp prin motoarele de manevră traiectoria pe care fusese aruncat de jeturile Vimanei. În plus, învelișul exterior al navei fusese parțial topit de jetul de foc de pe Vimana și nava lăsa acum în urma sa o dâră de fum. Simmons privi cu spaimă cum nava se ducea direct și în viteză spre Yang. Impactul era inevitabil, iar ei se aflau încă prea aproape de toată scena. Dacă rezervoarele lui Yang ar fi sărit în aer...

Deodată, Vimana se răsuci din nou prin spațiu, iar o capsulă de salvare ejectată de pe ea plecă fulgerător spre Interceptor, îl izbi din spate ca pe o minge de biliard și-i modifică traiectoria astfel încât nava începu să se răsucească incontrolabil, pe lungime, ratând la mustață impactul cu Yang. Capsula însăși ricoșă pe

partea cealaltă a Marelui Ac, ca într-o lovitură de maestru. Dezastrul fusese evitat, iar zecile de bucăți de material care rezultaseră din impact urmară aceleași traiectorii, trecând pe lângă nava chineză.

Simmons nu mai putea vedea prea bine ce se întâmpla, pentru că propria capsulă de salvare începea acum să se orienteze cu hubloul înspre Marte. Ecranul său de comandă nu afișa imagini din exterior, ci doar datele necesare unei amartizări în siguranță. Faptul de a nu ști ce se întâmpla îl enerva la maximum, dar nu avea ce face.

Cum de reușise Andrews o astfel de manevră, cu sistemele de calcul deconectate? Era imposibil!

Gândurile îi fură întrerupte de o lumină extrem de strălucitoare care înconjură capsula de salvare. Alerte de tot felul bipăiau pe panoul de comandă al capsulei, anunțând o explozie în imediata vecinătate. Oamenii din capsulă se chirciră, așteptând inevitabilul.

Dar acesta nu se produse. Explozia era de fapt una controlată. Erau motoarele navei Yang, care fuseseră aprinse! Imensa navă își părăsea, în sfârșit, orbita, mai devreme cu câteva minute decât calculase Ares că ar avea loc lansarea.

Johnson își verifică mintal ceasul. Nu ar fi reușit să abordeze la timp nava Yang, sau chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi fost trași cu ea în spațiu, spre Pământ, fără a fi reușit să o scoată la timp de pe orbită! Misiunea lor fusese destinată eșecului încă de la început!

„Cindy, of, Cindy, sper că ești bine! Trebuie să fii bine!“

Hino Rei trecuse, la rândul ei, razant pe lângă Marele Ac, iar japonezul și Cruz chiuiau de bucurie. Totul ieșise ca la carte, cu excepția... Bucuria făcu loc unei tăceri îndurerate. Nu reușeau să detecteze niciun semnal dinspre nava Vimana, care acum plutea rotindu-se rapid, afectată direct de jeturile de foc ale motoarelor navei Yang, pe care o evitase, la rândul ei, în ultima clipă.

Spre groaza lor, câteva momente mai târziu, când nava Yang deja se afla la câțiva kilometri depărtare, iar lumina extrem de strălucitoare de la motoarele acesteia începuse să scadă în intensitate, nava Vimana se dezagregă în trei bucăți mari, care începură să cadă rotindu-se spre planetă, lăsând dâre de fum în urma lor.

Junichi Sato porni rapid motoarele lui Hino Rei, ca să ajungă din urmă rămășițele navei indiene, însă partea inferioară a navei Vimana începu să scape rapid gaz și flăcări, răsucindu-se din ce în ce mai repede și lăsând în urma ei mii de particule cărora Hino Rei nu era pregătită să le facă față. Japonezul opri brusc nava, descurajat. Nu putea risca totul pentru...

Brusc, o altă lumină intensă îi orbi pentru câteva clipe. Când își reveniră, Sato fu nevoit să reorienteze nava astfel încât să

vadă ce se întâmplase, pentru că senzorii video din acea parte a navei fuseseră arși.

Era Interceptorul, care-și reaprinsese motoarele. Pentru o secundă, cei doi crezură că acesta va lua urma navei Yang, chiar dacă n-avea nicio șansă să o ajungă. Dar Sato citi calculele făcute de sistemele de navigație ale navei Rei. Interceptorul se îndepărta rapid de orbita marțiană, încercând să-și folosească ultimele rezerve de combustibil pentru a ajunge cât mai departe posibil.

Ceva nu era în regulă cu nava. Dâra de fum care se risipea în spațiu în urma ei era tot mai groasă. Dacă ar fi explodat pe orbită, tot chinul lor ar fi fost inutil!

Cruz porni sistemele radio ca să afle ce anume se întâmplase. Ares intervenise în mod clar pe nava Vimana, iar biliardul spațial căruia-i fuseseră martori evitase în ultima secundă o catastrofă de proporții. Ce mai putea face Ares acum, dacă tot le salvase viața?

În secunda imediat următoare, simțiră cum nava își schimbă cursul și accelerează puternic, în direcția uneia dintre bucățile din nava Vimana. Junichi schiță gestul de a interveni, însă Cruz îl opri. Ares preluase controlul asupra lui Hino Rei: faptul că-și deschiseseră canalele de comunicație pentru a vedea în ce stare sunt celelalte nave le fusese fatal. Erau în mâinile lui.

Se apropiau rapid de partea superioară a corpului central al navei Vimana, pe o traiectorie circulară, evitând norul de particule lăsat în urmă de propulsoarele navei indiene, care se răsuceau în continuare necontrolat la câteva sute de metri depărtare.

Deodată, o capsulă de salvare fu ejectată spre ei. Ares comandă o manevră și mai greu de suportat, prin care răsuci nava Hino Rei în așa fel încât să poată primi capsula de salvare care venea cu viteză spre ei. Un balet complicat, care-i lăsă pe Sato și pe Cruz la limita leșinului. O izbitură zdravănă și asurzitoare scutură nava, dar apoi totul se calmă. Capsula fusese prinsă așa cum prinde un jucător de baseball mingea aruncată cu mare putere.

Din fericire, toate navele participante la lansările spre Marte aveau capsule de salvare cu sisteme de prindere identice, pentru a preveni situațiile de urgență în care nu s-ar fi putut cupla unele cu altele. Tot din fericire, partea cea mai ranforsată a navelor era cea a tuburilor de lansare și primire a capsulelor. Totuși, izbitura avu repercusiuni serioase asupra navei Hino Rei.

Ares îi anunță, cu vocea sa suavă și impersonală, auzită prin difuzoarele navei.

– Evacuare de urgență. Nava pierde atmosferă. Deschideți capsula de pe Vimana, scoateți-l de acolo pe Andrews și apoi intrați imediat în capsula de salvare a navei voastre. Aveți mai puțin de un minut la dispoziție.

Cei doi se precipitară să deschidă capsula încă fierbinte în care fusese adus Adam Andrews. Mirosul de fum îi făcu să se înece, iar Cruz se arse la mână când încercă să deschidă manual chepengul capsulei. Din fericire, Sato reuși să activeze comenzile de rezervă, iar ușa navetei se deschise automat. Andrews era încă în viață, deși grav rănit la piept și ars pe brațul stâng. Avea ochii roșii afundați în orbite, era în șoc și delira, cu sânge curgându-i din gură.

Îl luară pe brațe cu ușurință, profitând de faptul că erau în microgravitație, și intrară în capsula de urgență a navei Hino Rei. Închiseră chepengul în urma lor, iar Sato dădu comanda de ejectare. Accelerația subită îl făcu pe Andrews să icnească de durere, chiar dacă era legat bine de tot cu centurile de siguranță, dar îndepărtarea de zona de impact era o ușurare. Lăsau în urmă nava japoneză, care scăpa acum aer din mai multe părți. Ares preluase controlul asupra acesteia și hotărâse să ventileze de urgență toată atmosfera, pentru a preveni apariția unor daune suplimentare. Urma să o țină pe orbită până era reparată.

Cruz încercă să-i ofere primul ajutor lui Andrews, care avea fața plină de sânge și mormăia ceva ininteligibil.

– O să fie totul bine, Adam, o să vezi, îi spuse Cruz.

Adam insistă să bolborosească.

– Ares... activați Djinul de pe Ares...

– E deja activat, Adam, liniștește-te.

Ares comunică prin intermediul sistemului audio al capsulei.

– Am calculat traiectoria voastră spre Marte, veți ajunge la sol în circa treizeci de minute. Cruz, te rog să-l conectezi pe Adam Andrews la aparatele de urgență. Viața lui atârnă de un fir de păr. Voi face tot ce pot pentru a-l salva.

Cruz și Sato îl desprinseră pe Andrews din centuri și-l întinseră pe patul de urgență al capsulei, apoi îi legară din nou membrele, pentru a-l împiedica să fie aruncat încoace și încolo de mișcările bruște ale acesteia.

Hino Rei avea o singură capsulă de urgență, mare cât să încapă cei zece membri ai echipajului japonez. Era dotată cu absolut tot ce putea fi mai modern în materie de siguranță și prim ajutor, dar nici Sato, nici Cruz nu aveau pregătire medicală. Andrews era într-o stare foarte proastă, iar cei doi se agitau fără rost în jurul lui. Ares interveni.

– Junichi Sato, te rog reia-ți postul de pilot, există o mică întârziere de comunicare între mine și voi și am nevoie de prezența ta la manșa capsulei.

Sato privi spre Cruz, apoi spre Andrews, oftă, apoi se întoarse și se împinse de pat pentru a pluti înapoi la postul de pilotaj.

– Travis Cruz, am nevoie să-ți pui Mintul înapoi pe tâmple. Voi prelua controlul asupra minții tale pentru a-i acorda ajutorul necesar lui Adam Andrews.

Cruz rămase blocat preț de două clipe, dar hotărî să aibă încredere în Ares, și-și puse Mintul înapoi. Simți apoi cum mâinile i se mișcă extrem de precis peste corpul lui Andrews, luând pe rând anumite instrumente din rastelurile speciale ale patului de urgență, tăindu-i hainele deasupra abdomenului și efectuând o operație destul de delicată de oprire a unei hemoragii interne prin intermediul unor injecții foarte atent dozate cu naniți.

Se simțea ca un spectator în propriul corp – își păstrase intacte gândurile, dar pur și simplu nu-și mai putea controla membrele. Iar ceea ce reușea să facă Ares cu mâinile sale era de-a dreptul miraculos.

În mai puțin de zece de minute, intervenția asupra lui Andrews se terminase. De acum încolo, naniții încercau să-și facă treaba, vindecând țesuturile distruse, oprind hemoragiile, eliberând medicamentele necesare exact în locul potrivit și creând țesuturi noi acolo unde era nevoie.

Ares contactase Controlul Misiunii pentru a raporta ceea ce se întâmplase. Capsulele în care se aflau Simmons, Johnson și membrii echipajului de pe Interceptor cădeau acum controlat spre Marte, iar zona de amartizare se afla la circa 1200 de kilometri vest de bazele americane și chineze. Cei de la sol fuseseră alertați, iar navele aeriene ale americanilor și chinezilor porniseră deja spre locurile cu pricina, pentru a scurta cumva din așteptarea astronauților.

După ce fusese lovit de jeturile de foc ale Vimanei, Interceptor reluase de la sine putere legătura cu Ares, pentru a fi ghidat cât mai exact. Dar nu mai era nimic de făcut. Reactoarele navei erau extrem de avariate. Hotărâseră de comun acord că cea mai bună cale era să se îndepărteze cât mai mult de Marte, pentru ca explozia să nu umple orbita planetei de deșeuri periculoase.

La jumătate de oră după ce ultima capsulă amartizase cu succes, pe cerul nopții lui Marte se văzu o strălfulgerare de lumină. Era Interceptorul, care exploda la circa 120000 de kilometri distanță de planetă. Lumina pâlpâi câteva secunde, apoi se stinse, încet. De undeva, dinspre est, se vedea o altă stea mișcătoare. Era Ares, care se apropia de orbită.

Ares își cedă atribuțiile către secundul Ramirez, revenit în Camera de Comandă a navei. Secundul era plin de vânătăi pe față și extrem de rănit în orgoliul propriu, însă răsufla ușurat, privind la comandantul Fletcher, aflat încă sub sedativele puternice. Niciunul dintre cei implicați în bătaia generală de pe culoarele lui Ares nu murise, chiar dacă patru dintre ei erau în infirmerie, răniți grav. Iar intervenția lui Ares îi salvase pe toți de la o catastrofă generală.

Pe navă viața își revenea la normal. Putea vedea pe ecrane cum revenirea gravitației artificiale le permitea oamenilor să-și reia activitățile de peste zi, ba chiar și puștiul cu plete castanii care

plutise o vreme prin aer în hala Paradis se reașezase pe șezlong, cu tot cu căștile de pe urechi. Ce treabă avea el!

Ramirez ezită o clipă în fața ofertei lui Ares de a prelua comanda. În fond, Ares intervenise deja din proprie inițiativă de mai multe ori, iar resetul care ar fi trebuit să-i anuleze orice voință proprie nu avusese efect. Se cutremură la gândul că venise ziua aia în care inteligența artificială prelua definitiv controlul. Totuși, explicația trebuia să fie mai simplă: fie Djinul lui Ares fusese programat dinainte pentru astfel de situații, fie fusese virusat de Andrews sau controlat de altcineva de pe navă. Trebuia să fie una din astea. Trebuia!

– Mulțumesc, Ares, pentru tot. Secundul Ramirez aici, preiau comanda asupra navei Ares. Pregătiți intrarea pe orbita lui Marte!

La 340 de milioane de kilometri depărtare, Pământul se vedea doar ca o simplă stea strălucitoare pe cerul lui Marte. Ramirez se gândi la ce se întâmpla acasă, iar Ares, ieșit din alerta tactică, îi dădu un scurt raport, compilat din ceea ce se întâmplase până în urmă cu douăzeci de minute.

Pe lentilele lui de contact se afișară imagini din Golf, acolo unde ultimul portavion american rămas întreg în zonă respinsese la limită un atac colosal din partea roiurilor de drone chinezești ale Califatului Coaliției Arabe. Celelalte trei portavioane ardeau, iar navele din grupurile lor de însoțire fuseseră decimate într-un atac care avusese loc cât se luptaseră ei în spațiu.

Iar cele trei dâre de fum alb pe care le vedea plecând acum dinspre portavion spre Califat îi opriră lui Ramirez inima în loc.

THE DARKEST STAR

Jereirah, Emiratele Arabe Unite, sâmbătă, 11 mai,
ora 1:50 AM UTC (4:50 AM ora locală)

Cerul era așa cum îi plăcea cel mai mult: negru, plin de stele, aproape vibrând în aerul răcoros al nopții. Îl respira din toată ființa, cu un zâmbet larg pe față. Doar se afla în brațele tatălui ei, iar asta era ceva cu adevărat rar, ceva nemaipomenit. Era în Paradis.

Nayla privi spre barba tatălui său, care tocmai îi povestea numele nu știu cărei stele dinspre est, apoi urcă cu privirea spre ochii lui, îndreptați în sus, spre cer. Știa că Rabbani era pasionat de stele, fiind capabil să le spună pe nerăsuflate nu doar numele, ci și numărul de planete din jurul lor sau să i le arate cu precădere pe cele cu planete locuibile. Dar pentru ea rămâneau tot ceva îndepărtat, niște minuscule puncte de lumină pe o vastă întindere întunecată. Ceea ce conta, mai degrabă, era faptul că stătea în brațele lui, iar asta depășea în însemnătate orice stea și orice planetă spre care generația ei – așa cum îi spunea Rabbani – ar fi urmat să plece.

Era prea întuneric să-i vadă firele albe din barba scurtă și îngrijită, însă Nayla simțea oboseala din vocea tatălui ei. Proaspăt întors de la sondele din deșert, ar fi avut în mod normal doar câteva zile de concediu înainte de a pleca din nou pentru cel puțin trei săptămâni. Iar aici, în oaza de lângă Jereirah, la marginea deșertului Liwa, un loc pierdut de lume aflat la întretăierea dintre granițele Emiratelor Arabe Unite, Arabiei Saudite și Omanului, aici era casa lor, locul unde Rabbani își găsea odihna.

– Unde sunteți? Iar stați pe dune? Haideți la masă!

Aimal ieșise în pragul casei aflate departe, jos, la baza dunelor, și scruta întunericul după ei. Nayla nu-i putea distinge trăsăturile, ci doar silueta, luminată din spate. Într-o zi normală, ar fi alergat imediat spre mama sa, dar acum era pur și simplu afundată în brațele tatălui său, așa că privi din nou spre el, întrebător.

– Imediat, femeie, imediat!

Rabbani oftă încet, întrerupt din explicațiile despre o oarecare stea despre care se aflase că are nu una, ci două planete în zona locuibilă. Rămase un moment cu degetul ridicat spre locul de pe cer unde ai fi putut vedea steaua respectivă dacă ai fi folosit lentilele digitale de contact, apoi își retrase mâna și tăcu.

Nayla se cuibări și mai tare la pieptul tatălui ei, vrând parcă să păstreze acest moment pentru totdeauna. La cei șapte ani ai săi, abia își dădea seama de ce își iubește părinții, dar despărțirile atât de lungi de Rabbani o făceau să-l iubească parcă mai mult. Mult mai mult.

– Venim acum, Aimal! strigă Rabbani, strângându-și copila la piept.

Abia sosise de pe drum, dinspre sondele din Oman, scăpat din infernul declanșat de bombardamentele americane. Deși era trecut de patru dimineața când sosise, simțise, parcă mai mult ca oricând, nevoia să-și strângă soția și copilul la piept. Apoi Aimal se grăbise să-i pună de mâncare, în ciuda protestelor lui, iar Nayla, trezită din somn, sărise deja pe el, ca să o ia în cârcă și să-i arate stelele de pe dune, așa cum făcea întotdeauna. Doar îl așteptaseră amândouă cu sufletul la gură, până adormiseră, răpuse de oboseală.

Infernul era departe, la peste 250 de kilometri spre est, însă dacă privea într-acolo în întunericul deja imperfect, parcă întrezărea o geană de lumină portocalie pe deasupra dunelor. Sau o fi fost soarele, pregătit să răsară?

Era dezgustat de războiul din care nu înțelegea nimic, dar măcar așa era alături de familie. Le mințise că a primit concediu fix la timp, ca să nu le sperie. Adevărul era că tocmai își pierduse jobul: sondele nu mai existau, conducta de petrol era distrusă, iar puțurile de mare adâncime abia instalate pe bani grei fuseseră făcute țăndări de bombele inteligente ale americanilor. Distrus era și complexul de clădiri în care lucra el, ca inginer software, dar avusese marele noroc să plece la timp. Iar loviturile fuseseră date pentru a distruge în profunzime, nu doar la suprafață... Greu de crezut că vor reuși să refacă cea mai mare exploatare de petrol din lume în mai puțin de doi ani, gândi Rabbani, fericit totuși că reușise să se întoarcă în Emirate teafăr și fără alte probleme.

Privi din nou spre cer, spre vest, acolo unde era steaua cu cele două planete locuibile. O putea vedea doar dacă-și folosea lentilele digitale de contact, însă nu voia să-i strice inocența Naylei, cumpărându-i și ei lentile... Era un timp pentru toate, iar deocamdată era vremea ca fata lui să-și folosească ochii minții pentru a vedea ce nu putea fi văzut, nu tehnologia de care el tot încerca în zadar să scape.

– Știi, chiar veți ajunge acolo! Dacă nu tu, atunci copiii sau nepoții tăi, Nayla. Chiar veți ajunge acolo, fie și dacă veți trimite

doar sonde, veți vedea, simți și mirosi prin senzorii lor frumusețea acelor planete.

– Eu vreau să stau aici, răspunse Nayla, chicotind. Aici, cu tine. Și cu mama.

Rabbani își privi pentru un moment fetița. La șapte ani, ar fi putut învăța deja departe, în strălucitorul Abu-Dhabi, aflat la două ore distanță, dar el alesese să-și păstreze familia aproape de oaza Qasr Al-Sarab, lângă multitudinea de complexuri de lux ecologice dedicate pe vremuri turiștilor occidentali, acum locuite în general de potentați ai regimului, care veneau aici doar în weekend.

Aici era liniște. Ziua puteai sta în livadă, lângă piscină, te puteai bucura de răcoarea ce venea dinspre turnurile umidificatoare și pădurile de pini aclimatizați care înverziseră deja întinderea de nisip din jur, iar seara puteai urca pe dunele uriașe pentru a privi apusul de soare sau stelele. În plus, aici erau în siguranță, spre deosebire de suburbiile bogate, dar pline de restricții ale Abu-Dhabiului, megalopolisul de 16 milioane de locuitori. Nu voia să aibă Miliția Spirituală pe cap pe motiv că Aimal nu-și acoperă capul sau ca fata lui să învețe Coranul pe de rost în 2058. Aici era mai bine, mult mai bine, oricât suspina Aimal după malluri.

– E bine și aici, Nayla, doar să privești mereu în jurul tău și mai ales în sus. Să călătorești, fie și cu mintea. Să fii... mai ții minte cum a fost în Australia?

– Daa, șopti Nayla, pe jumătate adormită deja. Cu peștii ăia mulți și cu apa aia albastră-albastră!

Rabbani zâmbi. La 43 de ani, măcar atât fusese în stare să-i ofere familiei. Ar fi fost mult mai bogat dacă s-ar fi dus la oraș, dar ar fi trebuit să accepte toate compromisurile fanaticilor religioși care distrugeau acum această țară, iar asta l-ar fi doborât complet. Așa izolat cum alesese să trăiască, aici era mai bine. Iar cel mai ironic era că locuia la doar câțiva kilometri de refugiile de vacanță ale barbarilor ce distrugeau țara, dar aici era lăsat în pace, căci și barbarii erau doar niște ipocriți care lătrau religios, deși în privat încălcau toate preceptele.

Se uită spre sud-est, acolo de unde veniseră bombardamentele americane. Nu le purta ură. Spera doar să nu mai lovească în nevinovați, ci să țintească direct la sursa răului, în palatele, madrassele și moscheile nenorociților...

Pentru un moment îl cuprinse un frison. Și dacă le-ar trece prin cap să le bombardeze vilele de aici? Nu, n-o să facă asta, oricum aici erau vilele eșalonului secund, n-ar fi avut niciun rost. Privi din nou cerul, încercând să distingă dacă lumina portocalie dinspre est era de la sondele aflate în flăcări sau de la răsărit. Probabil că era totuși răsăritul, deci ar fi fost mai bine să-și ia fata și să o ducă înapoi în casă, în patul ei.

O privi din nou, așa cum adormise în brațele lui. Era inocentă și pură, cu năsucul băgat în puloverul lui. Niciun imam și niciuna dintre gorilele lor nu aveau să-și bată joc de fata lui. Crescuse atât de repede! Privi din nou spre cer. Poate ar fi fost totuși timpul să emigreze, dar unde, unde?

Deodată, o puternică străfulgerare de lumină îl făcu să se uite din nou spre est.

„Asta-i mai mare decât toate exploziile de la Shaybah“, gândi Rabbani, ducându-și mâna la ochi pentru a-i feri de lumina albă de la orizont.

După doar câteva secunde, albul strălucitor se stinse și lăsă loc unei dâre de lumină portocalie, mai întâi abia perceptibilă în semiîntunericul crepuscular, apoi din ce în ce mai puternică, pe măsură ce deasupra orizontului începea să se vadă un nor aprins de foc care urca cu repeziciune spre stratosferă.

Rabbani înlemni așa cum era, așezat pe duna de nisip și cu Nayla în brațe.

Văzuse deseori această imagine, dar numai în filme și în documentare. Pur și simplu nu-i venea să creadă, iar simțurile îi erau paralizate de frică și de uimire.

Spre zare, departe, norul de foc lua forma pălăriei unei ciuperci, al cărei trunchi ar fi trebuit să fie undeva sub orizont, dar pe care îl subînțelegea. Absolut halucinant, nu se auzea niciun sunet, iar Rabbani se gândi că explozia a avut loc undeva la peste 100 de kilometri, în Oman, poate chiar pe Aeroportul Lekhwair...

Nu apucă să se ridice în picioare, când o a doua străfulgerare de lumină, mult mai puternică, îl surprinse din dreapta, dinspre sud. Își puse mâna la ochi și se aplecă deasupra Leilei, care încă dormea în brațele lui, într-un gest protector, dar inutil. Când lumina albă încetă, miji ochii și privi cutremurat cum, deasupra dunelor dinspre Arabia Saudită, dinspre Shaybahul deja bombardat, urca spre cer pălăria unei alte ciuperci atomice. De data asta, era mai aproape, la 50-60 de kilometri în linie dreaptă, doar dunele înalte de 160 de metri fiind ca un scut care nu lăsa întreaga grozăvie să se vadă. Chiar simțea căldura sau era doar adrenalina care i se descărcase subit în vene?

Rabbani se ridică în sfârșit în picioare și coborî cu pași mari și calculați duna de nisip pe care urcase împreună cu fata lui pentru a-i arăta stelele. Cei o sută și ceva de metri până la casa lor păreau kilometri, dar nu era în stare să alerge, nu cu Nayla încă adormită în brațe.

Aimal ieșise din nou din casă, de data asta speriată – chiar dacă erau protejați de dunele înalte ce începeau chiar din spatele casei, și ea văzuse străfulgerările stranii de lumină de pe cer, iar primul ei gând fusese la bombardamentele din care Rabbani abia scăpase. Tot ce putea vedea în jur, din valea în care se afla micul

sat Jereirah, era cum dunele care le închideau orizontul spre sud și spre est erau luminate puternic din spate de doi nori portocalii – unul mai mic și mai îndepărtat, spre est, și altul mai mare și mai apropiat, spre sud.

– Intră înapoi în casă! strigă Rabbani. În pivniță, repede, Aimal!

Aimal nu se mișcă din loc, îngrozită de priveliște. În spatele dunelor de pe care cobora Rabbani cu fata ei în brațe, dinspre sud, se ridica tot mai mult capacul unei ciuperci atomice. Abia acum înțelese întreaga grozăvie, dar în loc să intre în casă, începu să fugă spre Rabbani. Spre fata ei.

– Înapoi, Aimal! Înapoi!

Aimal se împiedică și căzu chiar la ieșirea din curte, dar între timp Rabbani ajunse și se aplecă să o ridice, în timp ce Nayla, proaspăt trezită din somn, sări din brațele acestuia și acționă aproape ca un robot la comenzile tatălui ei.

– Nayla, fuga în pivniță, repede, repede! Venim și noi acum!

Nayla nu avu timp să se dezmeticească, dar era obișnuită să aibă încredere în tatăl ei, așa că alergă cât putu de tare spre casă, fără să privească înapoi. Nu se auzea nimic în jur, era o liniște absolut mormântală, dar știa din gemetele mamei ei și vocea speriată a tatălui său că cerul aprins din spate și lumina care pâlpâia din dreapta nu erau de bine. Știa ce avea de făcut, de la repetatele instrucții făcute de tatăl ei de la începutul războiului cu Iranul – să se arunce pur și simplu în pivnița ranforsată și să închidă ușa blindată imediat ce părinții ar fi intrat și ei acolo.

– Hai, sus, Aimal! strigă Rabbani, reușind să-și pună soția pe picioare.

– O să ajungă și aici? întrebă Aimal, tremurând și privind din nou înapoi, în timp ce era trasă de mână de Rabbani.

Tocmai atunci se auzi un bubuit puternic, de parcă cerurile s-ar fi despicat în două, iar unda de șoc îi făcu să simtă un gol în stomac. Ajunsese până la ei zgomotul celei de-a doua explozii.

– Nu știu, hai repede! spuse Rabbani, care-și privea copila intrând deja în casă. Deasupra casei, spre nordul încă învăluit în întuneric, se vedea o dâră luminoasă venind dinspre est, la mică înălțime deasupra dunelor. Rabbani înghiți în sec și grăbi pasul prin grădină, strângându-și mai tare de mână soția, când luminița de deasupra dunelor se opri brusc și se stinse. Mai aveau doar patruzeci de metri până la casă, iar din strângerea de mână a soției își dădu seama că și Aimal văzuse acum ce urma să se întâmple.

Închiseră ochii cu doar o clipă mai târziu decât ar fi trebuit, iar durerea ascuțită din tot corpul îi străfulgeră pe amândoi în același timp. Nu vedeau cerul de un alb extrem din fața lor, ci erau orbiți de el dindărătul pleoapelor, îl simțeau deja lipit fierbinte pe piele,

îl respirau. Auzeau lumina intensă care-i transforma în radiografii, anesteziindu-le pielea încinsă, din care ieșea fum...

Rabbani o strânse de mână pe Aimal până când oasele ei fragile trosniră, însă deja amândoi erau între două lumi, surprinși în aer în timp ce alergau. Totul se derula atât de repede și totuși atât de încet: erau amândoi martori cu ochii închiși ai prăbușirii lumii din fața lor, privind prin pleoapele transparente cum sfera de foc acoperea tot cerul, unda de șoc aruncând în aer rând pe rând dunele, casele, livezile și viețile refugiate în acest capăt de lume.

Rabbani ar fi vrut să-i mai spună cât de mult o iubea. Nu apucase să schimbe o vorbă cu ea de când se întorsese de la sonde, căci nu avusese curajul să-i spună ce se întâmplase de fapt. Doar se îmbrățișaseră îndelung, iar apoi venise Nayla între ei, sărise pur și simplu din pat, așa că o luase în brațe, își sărutase soția și se înțeleseră din priviri că vor vorbi puțin mai încolo... Mai făcu un pas, din inerție, și încercă să-și întoarcă puțin capul și să o privească, însă dincolo de toate arsurile de pe piele, era deja incapabil să-și mai dezlipească genele.

Aimal ar fi vrut să-i strige disperarea de a-și vedea copila dispărută în casa care tocmai se făcea bucăți sub ochii lor, ar fi vrut să-i spună bărbatului ei cât de mânioasă era că rămăseseră aici în deșert, cât de singură fusese atâta timp, cât de mult sacrificase și pentru ce, pentru ce... Unda de șoc o străfulgeră însă imediat și își pierdu cunoștința, uitând instantaneu de durere, de mânie și de neputința de a-și vedea casa în care crescuse făcută pulbere în fața ei...

Apoi fură spulberați și aruncați în aer odată cu rămășițele casei de imensa explozie care acoperea deja cerul de nord. Un vânt puternic, acru și foarte fierbinte trecu prin ei, cu un șuierat de parcă aerul era sfâșiat în bucăți. Însă bula de foc nu coborî complet aici, ci trecu pe deasupra și se izbi în dunele de la marginea satului, sugând aproape tot oxigenul și înlocuindu-l cu niște vălătuci negri și fierbinți, curgând cu un huruit continuu, de uragan. Dar tot ce putea arde împrejur se făcu scrum instantaneu, așa că timp de mai bine de jumătate de oră strălucirea exploziei inițiale fu înlocuită de un întuneric dens, alcătuit din nisip spulberat, fum și cenușă.

Nu mai rămase nimic din Jereirah, din livezile, casele și piscinele micului sat. Nici oaza de lux de mai la sud nu fu cruțată. Palmierii luară foc, iar casele se prăbușiră din cauza undei de șoc. Ardeau casele, ardeau pomii, ardeau mașinile, ardeau oamenii în urlete de durere, stinse rapid, prea rapid... Distrugerea venită de sus era completă, iar cei care nu muriseră spulberați de explozie, ci fuseseră doar surprinși în timp ce dormeau în casele lor, și-ar fi dorit o moarte rapidă, în timp ce agonizau din cauza radiațiilor.

Nu toată lumea fu lovită în plin, datorită dispunerii caselor printre dunele înalte de nisip, așa că în momentul în care infernul se mai domoli, supraviețuitorii dezorientați începură să apară treptat dintre case, în special în partea nordică a oazei Qasr Al-Sarab, situată pe un versant orientat spre sud, ferit din calea bulei de foc și a undei de șoc.

Mare parte dintre ei erau paznici ai VIP-urilor aflate încă la Abu-Dhabi, foști militari pensionați înainte de vreme într-un loc cu verdeață și apă, un mic Paradis acum făcut scrum. Cu hainele ferfeniță, unii dintre ei cu arsuri pe față și mâini, se repeziră totuși să răspundă puținelor strigăte de ajutor din complexul de lux, timp de câteva ore agonizante. Mulți dintre ei leșinară după doar câteva minute din cauza radiațiilor. Alții rezistară câteva ore. Dinspre Jereirah nu se auzea însă nimic.

Într-un final, când soarele deja trecea de amiază, temperatura de afară nu mai avu nevoie de bombe atomice pentru a năuci oamenii – în lipsa livezilor și turnurilor umidificatoare de la marginea dunelor, distruse de explozie, oaza începu să se usuce sub cele 40 de grade la umbră ale finalului de mai.

Abia atunci ajunseră primele ajutoare dinspre Capitală, odată cu primele drone de intervenție în caz de urgență – guvernul le ținuse în rezervă pentru Abu-Dhabi, în caz că americanii ar fi țintit totuși și zonele dens populate. Când devenise clar că cele trei explozii din deșert destinate Califatului Emiratelor, Arabiei Saudite și Omanului erau doar un avertisment că lucrurile merseseră prea departe în Golf, se hotărâse și trimiterea de ajutoare. Robotizate, pentru început, având în vedere radiațiile rămase în urma bombardamentului atomic.

Țiuitul înfundat al dronelor de intervenție venite dinspre nord era însă o consolare tardivă pentru cei care agonizau, mai mult morți decât vii. Îndelung încercați în războiul cu Iranul, operatorii dronelor aveau totuși în fața ochilor ceva diferit, ceva care pe canalele oficiale americane era numit „daune colaterale“, dar în realitate semăna mai mult cu un infern.

Generalul Sulaiman Khan rămase înmărmurit în biroul său aflat într-un buncăr de sub baza aeriană Al Dhafra. Supraveghea drone de mai bine de două decenii, comandase atât execuții, cât și nenumărate misiuni de salvare, iar ceea ce văzuse în urma luptelor cu Iranul îl întărise – sau cel puțin așa credea el. Dar devastarea la care era martor acum întrecea orice imaginație.

Mârâi scurt un ordin către piloții dronelor, iar aceștia le lăsară într-un tipar de căutare complet autonomă – cea mai rapidă cale de a găsi răniți, urmând ca abia apoi dronele de salvare să intervină pentru a-i transporta la spitalul-navă care staționa la circa 30 de kilometri depărtare, în deșert.

Cele opt drone trimise de guvern însă nu puteau face față nici măcar celor câteva zeci de răniți din mica oază de la marginea

deșertului, iar asta cu toate programele lor sofisticate de scanare și diagnosticare, pentru că starea victimelor era pur și simplu prea gravă, atât de la șocul exploziei, de la radiații, cât și pentru că inhalaseră un aer cumplit de fierbinte și de toxic atâtea ore.

Khan îl căuta cu înfrigurare mai ales pe Hashem, adjunctul Forței de Situații de Urgență, care ar fi trebuit să se afle chiar în casa lui de vacanță din oaza Qasr Al-Sarab. Nu doar că erau prieteni buni, dar Hashem îl ajutase să ajungă acolo unde era acum, coordonator principal al Intervențiilor de Urgență, șef peste 50 de piloți, poate cei mai versați în intervențiile de la distanță.

Greu de văzut ceva prin vălătucii de fum, iar acum începuse să bată din ce în ce mai tare și Șamalul, vântul din nord-vest. Când era copil, vântul ăsta nu ajungea până aici, ci se oprea în Golf, dar de vreo două decenii aveau de furcă din ce în ce mai mult cu el chiar și în extremitatea sudică a Emiratelor. Lipsite de protecția umidificatoarelor și a sistemelor de retenție, distruse de explozie, dunele începeau din nou să se miște, acoperind cu un praf fin cioturi de copaci, cadavre, răniți și rămășițe de case, de parcă deșertul ar fi dorit să șteargă urmele unui măcel de care nu era vinovat. Șamalul afecta și dronele, care trebuiau vibrate la fiecare zece minute pentru a se descotorosi de nisip.

Casa adjunctului era făcută praf și pulbere, nefiind apărată de dune, așa cum erau casele din imediata apropiere. Fusese situată sus, pe una dintre dunele stabilizate, iar parcul prea mare rezervat unui om atât de important îi fusese fatal – unda de șoc venise direct și nivelase tot. Khan strânse din dinți în timp ce dronele scanau în profunzime pentru semne de viață, dar în zadar.

– Continuați să căutați, țineți două drone în zonă, pentru orice eventualitate. Restul, extindeți căutarea și spre nord. Spre... cum se cheamă?

– Spre nord sunt Je'eisah, Hamim și Jereirah. Mai departe de ele nu mai e nimic, radiațiile sunt prea puternice, iar la nord de zona de impact avem escadronul trei care se ocupă de ce a mai rămas din rafinăriile de la Asab...

– OK, scanați și satele alea și apoi ne mutăm spre vest, de-a lungul șoselei, spuse Khan, apoi închise ochii. Ce avea să-i spună Salmei, soția lui Hashem, care era în Abu-Dhabi și care, printre sughițuri de plâns, îi zisese că Hashem luase și fata lor cu el la vilă? Măcar n-au suferit, au murit în somn...

Deschise din nou ochii. Pe peretele-ecran din camera de urgență putea vedea mici puncte verzi, portocalii și roșii – victime ale bombardamentului, în funcție de starea de sănătate analizată de dronele-cercetaș, care acum se îndreptau toate spre satele dinspre nordul oazei.

Ar fi vrut să țină în continuare măcar o dronă în preajma casei adjunctului, însă în oază deja sosiseră dronele-salvare și încărcau

victimele. Dacă voia ca operațiunea să salveze cât mai multe vieți, trebuia să renunțe la prietenul său și la fetița lui. Nu mai aveau oricum nicio șansă. Nu mai existau.

Culmea, satul Jereirah nu arăta mai rău decât oaza, fie și pentru că era într-o vale, pe când mare parte din oaza de lux fusese cocoțată pe vârful dunelor, pentru o priveliște mai bună. Priveliște care îi fusese fatală...

Totuși, și în Jereirah aproape totul era culcat la pământ, doar câteva case stând încă în picioare, în funcție de dunele care le apăraseră sau nu de unda de șoc venită dinspre nord-est. Răniți erau însă mai puțini decât în oază, pentru că aici căldura fusese mai puternică. Dronele găseau cu greu semne de viață, chiar și atunci când își foloseau la maximum senzorii, iar Khan se pregătea să ordone trecerea spre Hamim, aflat puțin mai încolo spre nord-vest, când una dintre drone se opri peste ceea ce părea a fi placa de beton a unei foste case.

Restul dronelor plecaseră deja, când drona rămasă în urmă confirmă faptul că sub placa de beton era cineva. În mod ciudat, căci absolut toți ceilalți răniți fuseseră găsiți în zonele rămase întregi din case sau deja scoși de sub dărâmăturile acestora, nu în subsoluri, în timp ce casa care odinioară se ridica peste placa de beton de aici era complet rasă de explozie.

Și mai ciudată era informația provenită de la drona cercetaș, coroborată cu informațiile despre proprietarii casei – sub placa de beton se afla un copil, o fetiță! „Nayla“, citi Khan pe fluxul de informații, și se cutremură. Nayla era și numele fetei lui, care îl aștepta acasă, în Abu-Dhabi...

Khan simți cumva că scoaterea acelei fetițe de acolo ar fi fost minimul pe care l-ar fi putut face pentru a-și calma sentimentele de vinovăție față de fata dispărută a prietenului său, dar și că era ca și cum și-ar fi salvat propria-i fată, așa că ordonă aducerea unei drone-macara, capabilă să intervină în forță, și a unei drone-salvare, care s-o extragă din subsol cât mai repede.

Deși cercetarea continua și în celelalte sate, atenția lui se concentră deja pe salvarea acestei vieți, într-o zi în care totul părea pierdut. Cumva, avea nevoie ca de aer de un miracol, căci toți cei extrași deja din zona exploziei erau puternic iradiați și nu mai aveau oricum mult de trăit, pe când un copil ascuns sub o placă groasă de beton ar fi scăpat ceva mai ușor...

– Trimiteți și doi androizi – în cât timp ajung acolo? întrebă Khan, deja nerăbdător.

Nu era de ajuns să scoată fetița de sub dărâmături, era absolut necesar să o apere de radiațiile de la suprafață, iar tratamentul antiradiații trebuia administrat imediat – dronele-salvare erau mai degrabă pentru răniții grav, ori fetița asta trebuia, TREBUIA să ajungă teafără la bază!

Androizii fură trimiși rapid de la spitalul-navă. Special concepuți pentru zonele de radiații sau contaminate chimic, arătau ca niște costume de astronaut ajustabile, goale pe dinăuntru și gestionate de computere inserate în țesătură, cu articulații acționate electromagnetic, capabile să poarte înăuntrul lor un rănit și să-l scoată din zona contaminată cu o minimă expunere. Era nevoie de doi, pentru că cel pregătit pentru copii urma să pătrundă în subsol, să preia fetița în interiorul său, apoi să fie introdus la rândul său în celălalt costum autoportant, asigurând astfel o dublă apărare împotriva radiațiilor.

Purtați de un Scorpion autonom de fabricație americană, cei doi androizi ajunseră în satul distrus după circa un sfert de oră. La timp pentru momentul în care ușa blindată din placa de beton urma să fie decupată pentru extracție.

Toate încercările de a comunica cu fetița din subsol fuseseră fără rezultat. Temperatura din interiorul camerei era estimată la 30 de grade Celsius, nu cu mult mai redusă decât ce era acum la suprafață, semn că încingerea plăcii de beton în timpul exploziei fusese mult mai mare. Un calcul rapid al extensiilor mintale ale lui Khan, bazat pe modelarea exploziei nucleare în zonă, îi arătă că temperatura de la interior sărise de 40 de grade Celsius timp de cel puțin douăzeci de minute după explozie – suficient ca fetița să-și piardă cunoștința.

Trecuseră opt ore și patruzeci și două de minute de la explozie, iar fetița din subsol continua să trăiască, ca prin miracol. „Dacă o salvez, toți fanaticii religioși o vor revendica drept un semn de la Allah“, murmură pentru o clipă, doar pentru a alunga imediat gândul. Ceea ce conta era o să scoată de acolo.

Totul era pregătit pentru extracție, când alarma generală sună cu putere. Khan tresări și scăpă o înjurătură printre dinți. Patru bombardiere stratosferice plecaseră de la baza americană de la Babadag, de lângă Marea Neagră, iar asta însemna că și baza lor subterană trebuia evacuată, fiind în pericol – masivele bombe americane cu reacție puteau pulveriza totul până la o adâncime de 200 de metri. Nici măcar buncărul de refugiu nu se afla la acea adâncime, iar baza aeriană de la Al Dhafra era cu certitudine o țintă predilectă. Deci, evacuare.

Khan încercă să temporizeze, instruindu-și oamenii să plece pe rând, pe măsură ce lăsau dronele în modul complet autonom. Dar dronele sale așteptau un ordin, misiunea de salvare a fetiței fiind prea delicată și complicată pentru a fi lăsată la latitudinea unor roboți. Se uită atent la peretele-ecran și încercă să ia o decizie în tot haosul dimprejur cauzat de evacuarea bazei.

– Khan, e timpul!

Vocea era a șefului de stat major, iar alegerea îi era imposibilă. Închise ochii, trase aer în piept și încercă să-și golească mintea.

– Venim acum, să trăiți! răspunse Khan trăgându-i pe cei doi piloți rămași pe poziții, pentru a-i ridica de pe scaune. Plecați, repede!

Se mai uită o dată la dronele și androizii pregătiți de intervenție. Nu era un om credincios, însă pentru prima dată în viața lui simți nevoia să se roage Cuiva, oricui, pentru viața acelei fetițe. De acum încolo, totul era în mâinile dronelor.

– KHAN! urlă șeful de stat major, rămas în ușa Comandamentului. Erau prieteni, dar ierarhia, mai ales într-o țară condusă de militari, trebuia respectată.

Khan apăsă pe butonul verde care dădea autonomie deplină dronelor, se ridică rapid de la pupitrul de comandă și păși grăbit spre comandant.

„Inșallah, Nayla bint Rabbani, Inșallah“, murmură el, ieșind din cameră spre lifturile de evacuare. „Inșallah.“

Nu știa dacă Allah exista, dar viața fetiței era în mâinile lui, sau ale Universului.

„Inșallah.“

LEAVE IN SILENCE

Babadag, România, sâmbătă, 11 mai 2058, ora 0:30 PM UTC (3:30 AM ora locală)

Adeline alerga prin tunel cât putea de repede. Era ultima din echipă care se retrăgea din Mănăstire, lăsându-l în urmă doar pe Edwards.

Erau toate foste hackerițe, condamnate la ani buni de închisoare, iar pentru că Edwards tocmai încălcase protocoalele de securitate și distrusese rețeaua PSI din Est, nerespectând astfel ordinul direct al Președintelui, nu era o idee tocmai bună să rămână în zonă. Planul de retragere, de altfel, prevedea ca toate agentele să ajungă fiecare pe un traseu diferit în Franța și să profite acolo de pe urma relațiilor extrem de proaste dintre francezi și americani. Oricare altă țară europeană le-ar fi extrădat, nu și Franța.

Deși alergase doar doi kilometri și mai avea tot atât, simțea deja cum își pierdea suflul. La 25 de ani ar fi trebuit să fie în formă, dar ultimele luni de stat în fața stațiilor PSI se resimțeau acum... „La naiba, sunt mulatră, ar trebui să alerg până la București fără oprire!“, își spuse ea, respirând tot mai greu.

Se uită pentru o clipă în urmă. Nu se auzea nimic din spate. Mai avea vreun sfert de oră până când agenții intrați în baza din Babadag să fie capabili să deschidă ușa blindată dinspre rețeaua de tuneluri construită în anii ’30 de români, în contextul crizei din Rusia, și preluată de Edwards în urmă cu zece ani, când fondase Mănăstirea.

„Oare chiar s-a păstrat secret traseul sau o să mă aștepte la ieșire?“ se întrebă ea, în timp ce căuta să-și recapete puțin concentrarea și ritmul. Și-ar fi dorit să poată folosi glisoarele electrice rapide, dar în graba evacuării își uitase rucsacul în buncăr. „Eh, dacă ajung întreagă la ieșire, mai am acolo unul de rezervă.“

Ezita acum în fața unei bifurcații de tuneluri. Al ei era cel din stânga, prin cel din dreapta plecaseră șapte fete din echipa D, în frunte cu Simone, franțuzoaica – în total erau zece ieșiri și tot atâtea impasuri, o rețea gândită să întârzie cât mai mult inamicul.

Adeline strânse din dinți și încercă să-și țină sub control înțepăturile din zona splinei.

Deasupra se auzea înfundat zgomotul F–35-urilor românești, care plecau din nou spre nord-est, având control absolut asupra Moldovei. Vuietul motoarelor ajungea până aici prin gurile de aerisire mascate de-o parte și de alta a tunelului, ascunse de păduricea de pe dealul pe care se afla baza militară.

Tunelurile erau solide, orientate spre vest, la 40-50 de metri sub pământ, iar gurile de ieșire se aflau departe, la baza dealului, bine camuflate. Oficial, americanii nu le considerau active, pentru că atunci când românii predaseră baza Codru, majoritatea fuseseră transformate în depozite, iar ieșirile, zidite.

Tot oficial, doar șeful CIA ar fi trebuit să știe că hackerițele nu erau călugărițe, însă Adeline nu mai putea conta pe loialitatea lui Mihai. Risca și-și mai activa din când în când Mintul, conectându-l la camerele de supraveghere, să vadă ce se întâmpla în urma ei. Nu putea totuși să intre și în mintea lui Mihai sau a celorlalți hackeri din echipa lui, pentru că asta i-ar fi putut dezvălui poziția.

Un complicat joc de-a leapșa, fiecare spionând pe fiecare, un joc care-i plăcuse la nebunie când se alăturase echipei de hackeri de la Marea Neagră, dar care acum începea să o dezguste.

„Măcar am împiedicat câteva sute de mii de morți“, își spuse, găsind puterea de a-și relua alergarea. Dar nu-și putea reveni din dezamăgirea trădării lui Mihai.

Lucraseră împreună doi ani, până când Edwards îl trimisese la baza americană, alături de majoritatea băieților, în timp ce fetele rămăseseră în echipa defensivă. Iar înțelegerea fusese să le lase suficient răgaz pentru a scăpa, nu să intre peste Edwards la nici un sfert de oră după plecarea fetelor!

Se îndrăgostise la un moment dat de el, și acesta păruse interesat de ea, dar rutina zilnică și mai ales regulile mănăstirești îi împiedicaseră să ducă relația mai departe. Iar acum ăsta le trăda așa de ușor?!

Își întrerupse gândurile rele, pentru că ultima parte a tunelului se termina într-o linie dreaptă, iar la vreo 400 de metri în fața ei se afla punctul terminus. Se grăbi cât putea de mult – mai era foarte puțin timp!

„Oare cât i-a spus Edwards lui Mihai din planurile de retragere? Oare cât or ști ei prin propriile lor mijloace?“ Pe măsură ce se apropia de ieșire, simțea cum îi creștea pulsul și mai mult. Oare o așteptau de partea cealaltă a ușii?

Brusc, își dădu seama că putea accesa mintal camera video aflată la ieșirea din tunel, așa că se concentră, conectându-se în modul local. Nu vedea nimic, era întuneric beznă în pădurea de afară. Comută pe infraroșu, iar detaliile care începură să apară îi arătau că era liniște și pustiu. Un semn bun.

Ajunse în sfârșit și-și trase sufletul. Înțepăturile din splină îi trecuseră, dar avea probleme cu respirația. Pe rafturile de pe perete erau trei ruscacuri special pregătite pentru retragere, semn că Naidé, cealaltă fată care trebuia să iasă pe aici, reușise să o și facă.

„Da' știu că aleargă tătăroaica!“ își spuse Adeline, înainte să-și aducă aminte că dacă și-ar fi pus glisoarele ar fi ajuns și ea de mult aici. Se grăbi să-și pună combinezonul de camuflaj, apoi luă rucsacul și deschise precaut ușa din fața ei. Trebui să se forțeze puțin să o deschidă și se gândi cât de greu fusese pentru Naidé să fie prima care să iasă pe acolo.

Afară era liniște. Nu putea vedea mare lucru în bezna din pădure, mai ales după lumina din tunel, așa că își comută lentilele digitale de contact pe infraroșii și-și continuă drumul în jos, spre ieșirea din pădure. În liniștea dimprejur își auzea doar zgomotul înfundat al pașilor și foșnetul unei lejere brize, care făcea din când în când să trosnească vreo crăcuță. Și bătăile inimii.

Se simțea puțin dezorientată fără conexiune mintală la rețea. O deranja cel mai tare că nu putea folosi aplicația de GPS, iar pentru o tânără cu implanturi mintale încă din fragedă pruncie, faptul de a se descurca singură în lumea reală era mai greu decât ar fi crezut.

Își aminti de pregătirea făcută în „teambuildingurile“ lor, în care „călugărițele“ mănăstirii învățau să se descurce ca un soldat obișnuit în sălbăticie, așa că se orientă după mușchiul de pe copaci pentru a nu devia prea mult de la traseu. O bufni râsul – „sigur, am un kilometru amărât de mers printr-o pădure banală și mă cred într-un comando!“ Treptat își liniști și pulsul.

În cele din urmă ajunse la un luminiș – undeva, mai jos, în dreapta, se vedeau luminile unor clădiri. Nu putea risca să intre în orașul turistic, dominat de imensa cetate antică Libida, reclădită în anii 2030 și puternic luminată în fiecare noapte. Acum se vedeau însă doar niște luminițe firave, semn că un fel de camuflaj fusese totuși aplicat la nivel local – nu că ar mai fi contat...

Naidé putea veni la locul de întâlnire din clipă în clipă, așa că Adeline începu din nou să alerge. Departe, din dreapta, văzu luminile unei mașini care venea încet, așa că nici nu știa dacă să se bucure sau să se sperie – pentru orice eventualitate își activă combinezonul de camuflaj, devenind invizibilă.

Invizibilitatea era mai mult de fațadă, costumul american fiind unul de primă generație, iar dacă cei din mașină aveau camere cu infraroșii ar fi văzut o siluetă alergând pe câmp. Deși era perfect în miezul zilei, noaptea era bun doar dacă stăteai pe loc – așa, cum alerga ea, micile scăpări de căldură s-ar fi văzut imediat. Totuși, se simțea mai în siguranță cu el.

Se opri lângă drum, ghemuindu-se instinctiv. Duba care se apropia îi făcu din faruri. Adeline se blocă, neștiind dacă era

cazul să fugă sau dacă semnalul era din partea lui Naidé. Se uită precaută în jur, comutându-și lentilele digitale din spectrul vizual în cel infraroșu, să vadă dacă nu cumva mai venea cineva din alte direcții. Nimic.

Mașina opri lângă ea. Era Naidé, care deschise ușa și strigă puțin enervată:

– Hai odată, doar ți-am făcut semn! E patru dimineața, ce naiba, trebuia să fii la parcare cu mine deja!

Adeline sări ca scurtcircuitată, pentru că privise spre mașină în modul infraroșu și pentru câteva momente nu mai vedea nimic. Intră în sfârșit în dubă, iar Naidé ordonă mintal mașinii să întoarcă, apucând spre nord, pentru a evita să se apropie de baza americană. Apoi deschise ușa glisantă dintre cabină și spațiul de marfă și se strecură înăuntru. Adeline o urmă, trăgând după ea paravanul. În timp ce dubița autonomă își vedea de drum înapoi spre orășel, fetele deschiseră panourile din podea și aruncară rucsacurile în spațiul de dedesubt, apoi pregătiră compartimentul ca să se poată ascunde în el.

În mod normal, acolo s-ar fi aflat bateriile Fordului de transport marfă. Edwards însă pregătise în secret câteva astfel de dube, astfel încât bateriile să fie încadrate în caroserie, iar compartimentul acestora să permită transportul comod a două persoane, fără a putea fi detectate de scanere, datorită ecranării tipice pentru compartimentul bateriilor.

Fetele aveau la îndemână spațiu cât să se poată răsuci în caz că amorțeau, precum și câte o doză de apă și o ventilare bună, însă frigul de peste noapte urma să se facă simțit, iar căldura nu putea fi pornită fără a ridica suspiciuni. Deocamdată își scoaseră pe rând combinezoanele și hainele „călugărești“ rămase pe dedesubt și se îmbrăcară cu câte un body din compozit, care le proteja de frig. Peste body își puseră la loc combinezoanele, pentru orice eventualitate.

Mașina găsi între timp singură drumul înapoi spre parcarea de marfă de lângă cetate și se opri pe locul ei, apoi își închise singură motorul și luminile. Acum își auzeau doar respirația, căci în parcarea prost luminată nu mai era nimeni.

Naidé își trase mâneca combinezonului și-și activă ecranul de pe pielea mâinii. Era riscant să-și folosească Mintul pentru a repune online camerele video ce supravegheau parcarea și pe care le pusese în buclă când preluase mașina, dar conexiunea cu combinezonul militar era sigură. Gata, era totul ca înainte, când luase mașina, camerele mergeau din nou, înregistrând liniștea din parcare.

Fetele respirară ușurate. Adrenalina adunată în timpul operațiunii din timpul nopții începea să se risipească. În locul ei apăru oboseala. Mai era mult până când aveau să vină muncitorii

să încarce mașina, așa că trebuiau să profite de timpul rămas și să se relaxeze, înainte să se înghesuie sub podea.

Adeline se uită pe furiș la Naidé. Aceasta își aranja lucrurile din rucsac, doar ca să se afle în treabă. Simțea nevoia acută să-și activeze Mintul și să intre online, măcar pe internetul normal, să vadă ce se mai întâmpla... Tăcerea asta din mintea ei era de nesuportat și pentru prima dată în ani de zile simți nevoia să vorbească, măcar pentru a pălăvrăgi.

– Ai ajuns ușor aici? întrebă ea, dregându-și vocea.

Nu erau chiar cele mai bune prietene, chiar dacă erau de aceeași vârstă și veniseră cam în același timp la Mănăstire. Ambele fiind preocupate mai degrabă de hacking și de străpuns rețele neuronale, treburi care se făceau de obicei în izolare, găseau destul de greu cuvintele într-o conversație.

Naidé răspunse repede, încetând să tot agite conținutul rucsacului, parcă ușurată că Adeline rupsese tăcerea.

– Da, am folosit glisoarele. Văd că tu ai venit pe jos, de-aia respirai așa de greu? zâmbi ea, încercând să destindă un pic atmosfera.

– Exaact! Am cam intrat în panică după ce ați dispărut voi, iar Edwards era atât de preocupat să închidă ușa ca să întârzie cât putea de mult soldații, încât nici n-am avut timp să-mi iau rămas-bun cum trebuie de la el... Apoi am fost amețită rău și era să mă rătăcesc!

Naidé o privi dând ușor din cap. Pentru ea, aceste locuri erau „acasă“, fiind singura născută aici. Restul veniseră din toate colțurile țării, ba și ale lumii. Să se piardă ea pe potecile Codrului? Ha!

– Eh, e ușor, o iei în jos și pe oriunde ai merge, ajungi în vale, la orășel. Din fericire ăștia n-au camere cu senzori infraroșii, așadar nu m-au văzut înainte să le bag într-o buclă și să filmeze același lucru până ne-am întors aici.

– Da, trăiască combinezoanele! chicoti Adeline, cu mintea în altă parte. Își simțea ochii tot mai grei, iar drumul lung din fața lor o obosea și mai tare.

– Apropo, dacă vedem că vin soldații după noi, cel mai bine e să fugim pe sub cetate, prin tunelul de aprovizionare care ne va scoate fix sub treptele dinspre citadelă. O să alergăm un pic, o să avem și ceva de urcat, dar n-o să ne poată vedea din cauza parapeților de siguranță, care le blochează vederea, continuă Naidé, deja privind în tavanul dubiței, cu gândul la copilăria petrecută aici.

– Am cutreierat toate cotloanele de aici chiar când se reconstruia cetatea antică, continuă ea. Ai rămâne surprinsă cât de mult nu s-a excavat, de fapt, și ce de comori sunt încă sub pământ... Rea-voință, nu altceva. Treizeci-patruzeci de mii de ani

vechime, șapte niveluri de locuire, iar ei au ales să pună accentul doar pe cetatea bizantină... îți stă mintea-n loc când te gândești!

Adeline ar fi aprobat-o, dar deja era în brațele somnului, picotind cu capul rezemat de rucsac. Naidé nu băgă de seamă. În fond, liniștea din mintea ei o deranja la fel de mult și trebuia să reziste cu orice preț ispitei de a intra online.

– Am acasă la ai mei două topoare vechi de mii de ani fiecare, bașca oale și ulcele de mi-am făcut singură o vitrină-muzeu. Îți dai seama, sunt atâtea, încât nici măcar nu s-au mai obosit să le ducă la muzeul de stat!

O durea faptul că fusese despărțită toată adolescența de locurile ei de suflet, obligată să urmeze informatica la Constanța. Ar fi preferat oricând să se facă arheolog, doar copilăria și-o petrecuse cu profesorii și studenții din Tulcea, care veneau aici să supravegheze săpăturile și apoi reconstrucția cetății.

– Cea mai mare așezare bizantină din sud-estul Europei, da, corect, dar eu aș promova-o mai degrabă ca pe un izvor de mistere – tu ce zici?

Confruntată cu lipsa de reacție a Adelinei, Naidé se uită spre colega ei, adormită acum tun. O trecu un fior – „Să nu adorm și eu ca ea, că suntem mâncate!“ – și se grăbi să-și programeze naniții din sânge să-i injecteze o microdoză de adrenalină cu jumătate de oră înainte de venirea muncitorilor. Mai erau aproape două ore până atunci, prea puțin pentru a te odihni după o tură de 48 de ore, prea mult pentru a rezista. Se întinse un pic.

„Oare ăștia care au trăit acum treizeci de mii de ani aici erau mai fericiți decât noi sau aveau aceeași zbatere inutilă zi de zi, până când se făceau țărână? Oare bizantinii care au făcut apoi cetatea asta uriașă nu erau fericiți știind mai puține decât știm noi, dar având timp de-ale lor, să respire, să pună mâna pe un copac, să se uite la cer?“ Gândurile i se amestecau treptat și simțea că iar o cuprindea nostalgia după niște timpuri mai simple, de dinaintea nebuniei conectivității absolute în care se născuse.

Ciuli urechile. Se auzeau avioanele aterizând pe aeroportul militar, semn că operațiunea se apropia de sfârșit. Naidé pufni. „Mda, noi am împiedicat vărsarea de sânge, iar ei o să ne vâneze fără milă, sigur că da...“

Era printre foarte puținii membri care se alăturaseră echipei din convingere, nu din constrângere. Șefă de promoție a liceului de informatică, alesese să se specializeze mai degrabă în hacking etic și interfețe mintale decât să urmeze cursurile unei facultăți. Nimic nu i se părea mai stupid decât să-și petreacă doi ani într-un sistem încă axat în majoritate pe predare și redare, doar de dragul unei diplome, în loc să urmeze cursurile rapide prin metoda Stossel și să fie în stare în trei luni să facă de zece ori mai multe decât studenții ăia amărâți.

Pe vremea când încă era credincioasă, venise deseori la Mănăstire, să stea de vorbă cu călugărițele care serveau drept paravan activităților lui Edwards, dar într-o zi simțise în interfața ei mintală că în zonă erau mult prea multe rețele wireless și neuronale pentru un simplu lăcaș de cult.

Dacă alți membri ai Mănăstirii intraseră aici obligați, după furturi de memorie sau spargeri de conturi bancare bazate pe hacking mintal, ea intrase direct pe ușă. Mai precis, prin cea din dos, digitală, pe care o folosise și pentru a sparge trei niveluri de criptare, folosind algoritmi atât de complicați încât însăși Simone, care ținuse să asiste la arestarea ei ulterioară, avea probleme să-i înțeleagă. Normal că acceptă din prima invitația de a face parte din echipă!

Apoi se îndrăgostise de Mihai, coordonatorul lor, dar Edwards îl trimisese la baza militară de alături, laolaltă cu majoritatea băieților. Naidé nu se împăcase cu ușurință cu treaba asta, mai ales că Adeline ocupa acum locul de coordonare rezervat lui Mihai și îl curtase la rândul ei...

Refuză să se gândească la rolul pe care-l jucase el în arestarea lui Edwards. Rezistă și tentației de a se conecta măcar pentru câteva secunde și își impuse să adoarmă. Urma un drum lung, iar oboseala îi putea fi fatală...

Dacă unele dintre fete erau fascinate de ideea de a lucra din Paris, pentru ea asta era o pedeapsă. N-ar fi dat niciodată liniștea de aici pe Babilonul ăla de rase și credințe, plin de manifestații violente și mizerie, din statul ăla falit, dar arogant. Iar America, cu fanaticii ei religioși, nu o atrăgea nici atât.

Preferă așadar să-și orienteze mintea spre amintirile din copilăria petrecută sub soarele arzător din Dobrogea, alături de arheologi cu pielea roșie și pălării largi de paie sau călărind-o pe Alba, iapa ei, pe dealurile dimprejur... Tărâm liniștit, sărac, dar frumos, pe care probabil că nu avea să-l mai revadă ani și ani de zile... și ar fi fost atât de frumos să fie cu Mihai aici, într-o casă cu grădină din care să privească seara stelele și cum trec pe deasupra stațiile spațiale...

Mihai, cel care acum nu o mai ignora, ci îi zâmbea cam prea galeș, stând întins pe șezlongul din grădină. Mihai, cel care putea oricând să-ți facă harcea-parcea nu doar interfața mintală, ci și inima...

Deodată, Mihai o trăgea violent de mână. Pericolul era iminent, iar el încerca să o facă să plece din căldura casei. Nu voia asta, se împotrivea din răsputeri, tânjea după liniștea din grădină, după mirosul trandafirilor înfloriți, după măcănitul rațelor...

O scuturătură și mai violentă o trezi în sfârșit. Nici urmă de Mihai, doar combinezonul care îi vibra din ce în ce mai puternic. Nu doar că trecuse binișor de ora de trezire, dar în apropiere se

auzeau deja voci de bărbați! Doza de adrenalină nu-și făcuse treaba, bine că-și programase combinezonul să o trezească în bunul și vechiul stil: cu vibrații!

Se repezi spre Adeline, îi acoperi gura cu mâna și reuși să o trezească din somn. Adeline căscă ochii mari, înțelese apoi imediat despre ce era vorba și ambele fete se grăbiră să-și activeze mai întâi combinezoanele pe modul invizibil, măcar să nu fie văzute dacă ușile dubiței se deschideau brusc.

Aruncară din nou rucsacurile în compartiment și pregătiră panourile de acoperire, dar înainte să intre înăuntru, Adeline își activă implanturile mintale cu o rază de conexiune de doar 20 de metri și-și mări acuitatea implanturilor auditive pentru a putea prinde frânturile de conversație de afară.

Din fericire pentru ele, era doar administratorul depozitelor, care vorbea cu cineva cu voce tare prin Mintul lui, în timp ce deschidea cu zgomot ușile clădirii administrative. Asta însemna că mai era cel puțin un sfert de oră până la venirea muncitorilor. Era deja șase fără un sfert dimineața.

Adeline dădu să intre în compartiment, dar Naidé o trase ușor de mânecă.

– Problemă, șopti Naidé. Fac pe mine!

Adeline înlemni. Își dădu seama că era în aceeași situație. Imposibil să te ghemuiești în spațiul ăla ca un coșciug matrimonial și să stai acolo câteva ore cu vezica plină.

– Ai dreptate! Și eu. Ce naiba ne facem?

Blocaj total. Și dacă tot era blocaj, parcă vezica i se și revolta mai rău. Tot stresul acumulat într-o noapte de coordonat atacuri militare, toată vânzoleala din ultimele ore, toată adrenalina, toată fuga, iar acum și somnul de aproape două ore îi dăduseră organismul peste cap. Își cerea și el drepturile.

– Măi, eu dacă mai aștept, mă scap pe mine! scrâșni Naidé.

- Și atunci, ce propui?

– Omul ăsta trebuie să aibă un Mint, corect?

– Da... doar l-ai auzit vorbind cu cineva.

– Bun, asta înseamnă că i-l putem hackeri ca să ne lase frumușel la toaletă.

– Hă? izbucni Adeline. Tu vorbești serios?! Asta înseamnă să ne activăm Minturile! Plus că o să se vadă pe camere...

Naidé stătu un pic să se gândească. Adeline găsi soluția.

– Stai, de fapt nu trebuie să ne conectăm la internet… Până una-alta, poți să pui din nou camerele video în buclă?

– Da, asta o pot face oricând, combinezonul se conectează pe direct la ele.

– Stai un pic, combinezonul…

Adeline nu mai trebui să termine fraza, căci Naidé înțelese imediat. Așa cum conecta combinezonul direct la wirelessul camerelor video, așa puteau să-și activeze doar partea din

interfețele mintale folosită mai degrabă la diagnosticare sau upgrade-uri, fără să se mai conecteze la internet... cu un mic efort mintal și un program special pe care-l mai folosiseră, puteau utiliza această parte pentru a-i scurtcircuita Mintul administratorului, lăsându-l inconștient suficient timp cât să folosească toaleta.

Zis și făcut. Două minute de concentrare mai târziu, Naidé reuși să prindă semnalul provenit de la administrator și să-l înece în date, până când acesta cedă, apoi îi trimise un virus cu acțiune instantă, iar din clădire se auzi un zgomot înfundat, de corp gras care cade pe pardoseală.

– Sper că nu l-ai omorât, șopti Adeline, în timp ce deschise precaută ușa.

– *À la guerre, comme à la guerre,* răspunse Naidé, aproape împingând-o pe Adeline. Hai, nu mai sta să te uiți prin ușa întredeschisă, ești în combinezon invizibil și nu te vede nimeni, hai odată!

Fugiră amândouă în clădire și trecură pe lângă administratorul care zăcea pe pardoseală. Căutară febril toaleta. Ce bucurie mai mare când găsiră chiar două, fie ele și mizerabile! Un rai împuțit, un paradis al duhorilor, un moment de fericire supremă, aproape transcendent.

Drumul de întoarcere trecu tot pe lângă administrator, care începea să-și revină în simțuri. N-avea cum să le vadă, așa că intrară în dubiță și închiseră ușa după ele înainte ca acesta să apară, ținându-se cu mâinile de cap, în pragul clădirii.

– Băga-mi-aș ceva în ele de căcat mintal! urlă administratorul. A doua oară când leșin de la ele în doișpe ore, tu-ți gâții congolezului care te-a făcut! Au, au, aaau!

În lumina chioară a răsăritului, grasul se agita cu mâinile la cap, fără îndoială străfulgerat de dureri cumplite. În fond, la începutul nopții fusese și el victima opririi în masă a interfețelor mintale, apoi trecuse prin ditamai migrena când fusese reactivat spre dimineață. Iar acum, din nou?!

Pe fete aproape le bufni râsul, dar zâmbetul le îngheță imediat.

– O fi de la bombele atomice de le-au dat americanii acuma, se auzi o altă voce de bărbat, apropiindu-se.

– O fi de la bombe, o fi de la ruși, o fi de la aia mă-sii, puii mei, lasă-mă-n pace, ce naiba să știu eu?! îi răspunse administratorul, cu o voce pițigăiată de durere.

– Ai văzut bre, a dat cu atomicele peste arabi, praf i-a făcut! continuă vocea bărbătească, iar fetele se uitară îngrozite una la alta.

– Să mai dea, dă-i dracu', că ne-am umplut și noi de arăbeți și de negri și de chinezi și de toate pegrele pământului! turui administratorul dintr-o răsuflare.

– Mda, și de ruși, de vreo doi ani tot vin... continuă meditativ celălalt. Azi-noapte a fost deranj mare spre Ucraina, l-ai auzit?

– Am auzit o laie, nu-mi mai amintesc nimic de la unșpe seara și să mor io dacă băusem mai mult de juma' de sticlă de țuică, răspunse administratorul, care între timp își dăduse drumul la robinetul chiuvetei exterioare din holul clădirii Administrației și-și ținea capul sub jetul de apă.

– Daa? Ce ciudat. Și mie mi s-a tăiat lumina cam la aceeași oră și m-am trezit buimac în bucătărie pe la patru dimineața, cu capul direct pe masă, de am și acum urme de la mileu... Dar io am băut bine de tot bre și n-am prostiile alea pe cap de le ai matale.

– Tu ai mereu urme de la mileu, hă hă hă, bolborosi grasul de sub jetul de apă.

– Bine că ești tu deștept, nașule, îi răspunse celălalt. Ei și? Ai aflat ceva pe *mentalele* alea ale tale?

– Ce să aflu bre, că tu mi-ai venit cu noutățile, eu n-am avut timp decât să vin aici, la roboteală. De-aia nu mai pot eu, de grija rușilor și americanilor. Și a răcanilor de la baza militară care plătesc întotdeauna cu cinci luni întârziere. Hai, că ne vin hamalii! Mai vorbim, mergi la hârțogăraie. Și fă și o cafea, auzi?!

Administratorul se îndepărtă, iar în liniștea proaspăt lăsată, fetele încercară să-și dea seama ce se întâmplase. Voiau mai tare ca oricând să se conecteze măcar puțin, să afle ce se întâmplase. Bombardaseră americanii Coaliția Arabă? Când? Și cum era posibil să fie atât de obtuzi oamenii ăștia încât să nu știe ce se întâmplase cu trupele românești peste noapte?! De victoria aia fenomenală, pentru care se zbătuseră atât și din cauza căreia fugeau ele acum de propriii aliați? Oare cenzurase guvernul român toate informațiile atât de bine încât populația nu știa ce se întâmplase în cursul nopții? Și dacă da, de ce?

Se auzi cum intră o mașină în curte, așa că fetele se grăbiră să intre în compartimentul special și să-și găsească un loc cât mai comod, întinse pe spate. Traseră panourile peste ele, așa că acum oricine ar fi deschis dubița ar fi văzut doar spațiul plan de încărcare a mărfii.

– Sper doar să fie obiecte artizanale, nu pește sau altceva, șopti Adeline.

– Ha, n-are cum să fie pește, nu e o dubiță frigorifică. Stai liniștită, de obicei pleacă doar cu cutiile de rafie cu artizanale, iar în cel mai rău caz o să trimită niște schelete proaspăt excavate, răspunse Naidé.

– Ce?! izbucni Adeline, înainte să-și dea seama că Naidé făcea mișto de ea.

– Șșș, taci! răspunse Naidé.

Cineva deschidea ușile dubiței. Fetele își trecură Minturile în modul de comunicare mintală, cu o rază de un metru, cât să nu fie detectate de afară.

– Asta pleacă prima, are ceva colete expres de trimis la București, coletele e în magazia doi, se auzi vocea administratorului, care între timp își recăpătase din autoritate.

– Expres? Da' ce-i atâta grab? răspunse o voce mai tinerească, vorbind stâlcit românește, fără îndoială unul dintre imigranții angajați la negru să încarce și să descarce marfa cetății turistice. Fug de ruși? N-ați văzut ce și-au luat-o?

Deci totuși se știa de război. Puteau fi cei doi veniți de dimineață doar niște complet imbecili?

– Hai mai repede și lasă întrebările, cioară, că am o durere de cap cât casa și-ți eu trag una de nu te vezi dacă mă mai freci mult la melodie, se răsti administratorul, surd la ce spusese puștiul, apoi se îndepărtă pentru a deschide alte dubițe, pentru alți muncitori.

Puștiul murmură pentru sine, fără a fi auzit de administrator.

– Da, o să-mi tragi una cum ne-au tras-o rușii azi-noapte, de i-am făcut praf, ce tare ești tu în gură de gras umflat! Cioară-i mă-ta.

Plecă apoi spre magazie.

Fetele auziră fâșâitul unui încărcător-descărcător, apoi podeaua de deasupra lor se zgudui și, într-o hârșâială sinistră, peste podeaua sub care se aflau se așeză ceva greu și voluminos.

Vreme de câteva zeci de minute operațiunea se repetă, printre sudalmele puștiului care se opintea de fiecare dată să preia marfa și să o urce în mașină, deși de urcat, o urca cu stivuitorul.

Într-un final se lăsă liniștea. Vocea administratorului se apropie din nou.

– Gata? Da' știu că nu ți-a luat o oră o amărâtă de dubiță! Ce-ai încărcat, plumb? Trebuia să plece la șase, șase și ceva, acuma e aproape șapte!

– Nu știu, domnu', scrie Fragil pe cutii, da's grele rău, răspunse puștiul, trăgându-și nasul.

– Mda, bine. Aici scrie „dispozitive mu-ze-a-le" silabisi grasul, în timp ce descifra scrisul de pe o tabletă, iar destinația e Muzeul de Istorie din București. Mă rog. Hai, fuga, vezi că am altă mașină de încărcat la magazia patru!

Puștiul fugi, administratorul închise cu zgomot ușile dubiței, programă ceva pe tableta sa, apoi mașina se puse singură în mișcare. Aveau deja o întârziere de o oră față de plan, iar călătoria lor abia începea.

Întinse pe spate și zdruncinate bine de mașina care își găsea singură drumul spre Cernavodă pe șoseaua abia ieșită din iarnă și plină de gropi, închiseră ochii și încercară să doarmă. Mai era mult până departe.

Adeline era însă prea răvășită ca să doarmă. În primul rând, spațiul din compartimentul special era prea mic, se simțea ca într-

un coșciug ceva mai mare. În al doilea rând, nu-și aranjase prea bine rucsacul și lucrurile de dedesubt, așa că începu să se foiască. După câteva foieli interminabile, Naidé cedă nervos.

– Ai terminat? Nu de alta, dar cotul tău stâng îmi masează coastele mai ceva ca o thailandeză.

– Naidé, am terminat, șuieră Adeline. Dar simt că mă sufoc și, oricât nu-ți convine, asta nu-i a bună.

– Ești claustrofobă?

Naidé încerca să pară detașată, dar nu era – și ea simțea că se sufoca, deși gurile de ventilație își făceau datoria. Aerul rece care deja îi înghețase picioarele era dovada vie că oxigen aveau berechet.

– După câte văd, da... În fine, sper să-mi treacă...

– Despre ce bombe atomice vorbeau ăștia, că ultima dată când erai în mintea lui McHenry n-avea de gând să le folosească? schimbă vorba Naidé, încercând să nu mai insiste asupra propriului disconfort.

– Probabil că americanii i-au bombardat totuși pe arabi, așa cum se pregăteau acum câteva ore...

– Asta-i naspa rău. Dar ăștia păreau totuși liniștiți...

– Cine, muncitorii?

– Da...

– Muncitorii ăia, ba mai ales grasul ăla de administrator, n-ar ști ce să priceapă din lumea dimprejur nici dacă s-ar sfârși odată cu ei. Tu-ți dai seama, lumea e în prag de război mondial, iar ei se lăudau care a fost mai beat aseară?!

– Asta așa e... mustăci Naidé, amintindu-și de agonia administratorului. L-ai văzut cum se dădea cu capul de toți pereții?

– Ha ha, daaaa... se alintă Adeline, încercând din răsputeri să nu se gândească din nou la senzația de lipsă de oxigen pe care o avea privind plafonul aflat la doar 30 de centimetri de ochii ei.

– Ziceai că-i o balenă pe moarte, ahahaha! izbucni Naidé, mai mult pentru a scăpa de stresul acumulat. Mă rog, asta nu-i chiar de râs, hai să zicem o caracatiță gigant pe moarte, ahahaha!

– Ar trebui să facem asta mai des, răspunse printre hohote de râs Adeline, mai ales că acum toată lumea o să dea vina pe treaba cu rușii...

Râsetele lor se opriră însă brusc atunci când își dădură seama că mașina se oprește. Naidé activă imediat o conexiune wireless cu camerele video ale mașinii pentru a vedea ce se întâmplă afară. Afară era un blocaj al Poliției, iar în fața dubiței se mai afla o singură mașină.

Fetele înghețară – nu doar că deja resimțeau puternic frigul din compartimentul aflat practic sub mașină, dar acum era momentul-cheie – avea să reușească trucul lor? Oare Mihai știa de mașinile de marfă pregătite de Edwards pentru evacuarea

bazei? Fusese prinsă vreo fată și îi accesaseră cumva amintirile din interfețele mintale? Trădase cumva cineva? Oare erau ecranate cum trebuie de scanerele Poliției?

Dubița mai avansă puțin, apoi se opri. Polițiștii puteau opri oricând o mașină autonomă de la distanță, iar Naidé ieși cât putu de repede din sistemul acesteia și închise toate comunicațiile, pentru a nu-i fi detectată rețeaua wireless proprie. Acum nu mai vedea nimic, trebuia doar să aștepte...

Polițiștii începură scanarea, iar scârțâitul nisipului dobrogean de pe asfalt sub pașii acestora le dădu roată, încet, agonizant de încet.

– Documentele sunt în ordine, greutatea corespunde, nu detectez urme suplimentare față de marfa raportată, spuse unul dintre polițiști.

– OK, dă-i drumul, îi răspunse șeful său, plictisit. Na, că iese și soarele în sfârșit, de peste dealuri...

– Era și timpul, sunt bocnă, șefu', răspunse celălalt, în timp ce dubița se puse din nou în mișcare.

– Las' că în juma' de oră mergem la birt și-o să-ți bei mințile, îi replică șeful, la fel de blazat.

Patrula de noapte îl scotea din sărite, iar faptul că nu mai aveau voie cu interfețe mintale după atacurile din noaptea trecută îl enerva și mai tare – acum trebuia să suporte inepțiile subalternului, în loc să joace un poker mintal.

Fetele scăpaseră cu bine – de acum încolo dubița putea merge liniștită până la București, căci legea interzicea opririle multiple pe traseu ale mașinilor autonome, acestea raportând imediat orice oprire suplimentară din partea Poliției sau orice deviere de la traseu.

Când se depărtaseră suficient de mult, Adeline avu totuși o întrebare:

– Măi, la asta nu ne-am gândit! Ăștia au comparat greutatea trecută în jurnalul mașinii și a mărfii cu cea trecută în acte și n-au observat diferențe... N-ar fi trebuit? Adică, om fi noi ușoare, dar avem împreună peste 120 de kile, deci...

– *Relax*, am avut grijă, zâmbi Naidé. Orice e digital se poate modifica, iar până o să-și dea seama că nu le corespund datele, noi o să fim undeva prin Austria.

Adeline se relaxă. Dar erau abia la începutul drumului. Se gândi, se răzgândi, apoi îndrăzni să o mai întrebe ceva pe Naidé.

– Știi, noi avem același traseu. Fetele celelalte, împreună cu Simone, au apucat-o pe altă cale. Dar fără Minturi și fără PSI, mi-e foarte greu să anticipez ce o să se întâmple. Nu știu... mă simt ca și când aș fi oarbă și surdă în același timp.

„Nu și mută, asta e clar", gândi Naidé, care ar fi vrut să adoarmă la loc.

– Păi, ce să se întâmple... ne urmăm drumul până la Paris și aia e.

Adeline nu se dădu bătută.

– Bun, presupunând că nu ne prinde nimeni pe drum... ce ne așteaptă? Că Edwards n-a vrut niciodată să ne spună mai mult. Și mie mi-a fost jenă să-i pătrund în minte.

Naidé ridică din umeri.

– John are prieteni extrem de puternici, din afara CIA. Pentru binele nostru, nu ne-a spus mai mult. Dar, dacă tot ai întrebat, eu n-am avut jena asta.

Dacă Adeline ar fi putut-o vedea în întunericul din coșciugul lor pe roți, i-ar fi remarcat un rânjet de satisfacție.

– Vorbești serios? Păi, și nu te-a interceptat PSI?

– Nu, îi răspunse satisfăcută Naidé. PSI are limitele lui. E un program și orice program poate fi rescris. Nu că am stat prea mult în mintea lui Edwards, dar suficient cât să-i pot recolta câte ceva.

Interesul Adelinei era din ce în ce mai mare. Naidé însă voia să se culce.

– Pe scurt, noi două suntem niște simpli pioni pe o tablă de șah enormă. Pe care Edwards tocmai a pierdut regina. Acuma, ce să zic... bine că nu suntem niște nebuni...

Adeline mai vru să întrebe ceva, dar Naidé i-o tăie scurt.

– Pe *lung*, îți povestesc după ce mă trezesc. Acuma mor de somn. Hai să ne culcăm, vrei? Avem drum lung înainte, să tot vorbim.

Mulatra se resemnă și încercă să se calmeze. Scăpaseră cu bine, iar acum se îndreptau spre Cernavodă, pe drumul turistic care șerpuia de-a lungul Dunării. Puteau adormi cale de vreo oră, măcar pentru a scăpa de senzația de claustrofobie. Își reglară combinezoanele pentru a compensa aerul rece care venea pe la picioare, apoi căzură amândouă, încet-încet, în lumea viselor...

Un hurducăit violent și un zgomot infernal le trezi din somn. Adeline se lovi destul de tare la cap, iar din înclinarea mașinii se părea că erau într-o râpă sau ceva asemănător. Naidé, care adormise pe o parte și se proptise instinctiv în plafon, își reveni în simțuri mai repede, în timp ce Adeline încă gemea ușor, încercând să-și dea seama unde se afla.

– Ce naiba?!

Naidé își activă ecranul digital de pe combinezon, măcar pentru a-și da seama ce e afară. Camerele video din fața mașinii nu vedeau nimic, însă, așa că activă camerele din spatele acesteia, doar pentru a vedea cerul. Dubița era într-adevăr într-o râpă!

– Ești OK? o întrebă pe Adeline, care strângea tare din ochi încercând să-și calmeze durerea de cap.

– Da... cred. Ce s-a întâmplat?

– N-am idee, dar nu-i de bine. Mașina e într-o parte și habar n-am unde suntem... mi-e teamă să activez GPS-ul din combinezon, ne-ar putea trăda poziția. Tot ce pot spune e că e deja zi afară.

– Păi, dacă am avut accident, deja se știe poziția...

– Da, a dubiței, dar nu a noastră. Ah, stai, ai dreptate! Stai puțin!

Naidé activă din nou legătura cu computerul mașinii pentru a citi datele GPS. Spre surprinderea ei, GPS-ul nu mai funcționa.

– Ce naiba!? izbucni Naidé, din nou.

Adeline, care se conectase și ea la datele mașinii, rămase perplexă.

– I s-o fi defectat sistemul GPS?

– Nu știu și oricum n-ar fi trebuit să se întâmple asta, mașina comunică non-stop cu șoseaua, cu marcajele inteligente de pe ea, poate să dispară semnalul GPS oricâtă vreme, ea tot își vede de drum. Pare ca și când i-ar fi fost ars sistemul central de ghidaj... o fi din cauza rușilor.

Ieșiră cu greu din dubiță, prin trapa special pregătită sub mașină pentru pasagerii clandestini. Adeline își recuperă rucsacul. Apoi, ajunse amândouă la asfalt, își puseră glisoarele și porniră, cu combinezoanele în modul invizibil, spre Cernavodă. Cât timp nu vedeau vreo mașină la orizont pe drumul pustiu, era bine. Imediat ce apărea una, se retrăgeau amândouă lângă drum, ghemuindu-se. Puțin probabil ca vreunul dintre trecători să aibă activată vreo cameră cu infraroșii în mijlocul zilei, dar voiau să fie cât se putea de precaute.

Aerul aici se încălzise deja de la soare, iar tufele înflorite răspândeau parfumuri pe care fetele nu le mai simțiseră de multă vreme. Ultimul an fusese extrem de plin, cu toate amenințările rusești și pregătirea intervențiilor, abia dacă avuseseră timp să facă două băi în mare sau scurte plimbări pe lângă Enisala. În fond, viața la Mănăstire semăna mult cu una de la o mănăstire adevărată. În plus, dacă Naidé venise acolo de bunăvoie, Adeline ispășea o pedeapsă pentru hacking, așa că oricum n-aveau voie să se îndepărteze prea mult de bază.

Ieșiră de tot din pădure. Drumul șerpuia acum agale printre coline de un verde timid, dar odată apropiate de primul sat aleseră să-l parcurgă pe ulițele de lângă malul apei, unde era mai puțin probabil să dea de oameni. Satul era ciudat de pustiu, iar fetele își folosiră din nou interfețele mintale pentru a se conecta wireless la dispozitivele țăranilor încă aflați în case.

Era nouă dimineața, iar oamenii ar fi trebuit să se apuce deja de treabă, însă cei mai mulți stăteau înăuntru, fiind cufundați în fluxul de știri despre ce se întâmplase în cursul nopții – atentatele din SUA și Europa; invazia rusească din Moldova; atacul asupra portavioanelor americane din Golf; cele trei bombe nucleare

aruncate de americani peste Califat, dar și problemele mari de sănătate pe care le aveau milioane de români, de ruși și de alți oameni din zonă în urma atacului informatic asupra interfețelor mintale.

Naidé și Adeline se simțiră pentru prima dată mici și insignifiante. Da, ambele jucaseră un rol esențial în hackingul a zeci de milioane de minți umane. Da, erau mai mult ca sigur urmărite cu prioritate de agențiile americane, pentru că erau mult prea valoroase. Dar față de evenimentele deja puse în mișcare, importanța lor deja pălea. Lumea era pe picior de război, iar victoria lor în fața asaltului rusesc împotriva Moldovei risca să ducă nu la salvarea câtorva mii de vieți, ci la moartea a nenumărate milioane.

– Ziceai că suntem doar niște pioni, întrerupse Adeline tăcerea. Bun, pot accepta asta. Dar am fost, totuși, în mintea președintelui SUA. Tu te-ai jucat cu creierul lui Andropovici...

– ...Iar acum mergem pe jos, prin praf, după ce era să ne rupem gâtul în duba aia, îi replică Naidé, încă indecisă dacă să se enerveze sau doar să se amuze.

În mod normal, niciuna dintre ele nu avea voie să spună altcuiva ce interceptase atunci când făcea un hacking mintal. Dar Adeline simțea că trebuia să încalce această regulă. Era prea important să țină pentru ea.

– Știi, când am fost în mintea lui McHenry am simțit o frică uriașă. Omul ăla e un laș. Așa că am făcut ceva. Nu i-am spus lui Edwards... iar PSI a considerat, cumva, că nu merită să-i spună, în context...

– Să-i spună ce? încercă să o grăbească, exasperată, Naidé.

Adeline își adună tot curajul. În fond, cădeau deja bombe nucleare.

– L-am manipulat să oprească măcar acțiunile de război din orbita lui Marte!

– Cee? Ce acțiuni de război?!

Adeline îi răspunse dintr-o răsuflare ca să-și ia o mare greutate de pe suflet.

– Paralel cu ce se întâmpla aici, americanii aveau o misiune în orbita lui Marte. Să atace nava interplanetară a chinezilor! Am găsit asta în mintea lui și, dacă Edwards tocmai plecase, n-am mai avut timp să aștept. Când McHenry trebuia să comunice cu Marte ordinul de atac, eu i-am dictat cu totul altceva.

Naidé o privi, poate pentru prima dată, cu o mare simpatie. Rânjetul de pe fața ei de tătăroaică spunea totul.

– Bravo, băi! Și ți-a reușit?

– Să dau ordinul? Da, asta a fost ușor. Și mă mir că PSI nici nu m-a oprit, nici nu m-a raportat lui Edwards. În fond, am încălcat...

– Ai încălcat pe dracu'. PSI e ca un copil. Intervine acolo unde-l ducem noi. Iar dacă ce-ai făcut e în acord cu misiunea generală, PSI nu se bagă. Apropo, crezi că ai reușit să și oprești atacul?

– Asta n-am de unde să știu. N-am mai primit alte comunicații de acolo cât timp s-au dus luptele, iar apoi am fost forțată să ies din mintea lui McHenry.

– Măi, bănuiesc că, dacă până acum nu s-au bombardat direct cu chinezii, misiunea ta a reușit. Poate mai avem, totuși, o șansă.

– Asta aș vrea să cred și eu... Dar tu? Crezi că ai reușit să-l... Naidé își pierdu rânjetul.

– Nu, la dracu'. Andropovici are mintea unui Neanderthal. O minte de soldat de secol nouăspe. Are un ego atât de mare, încât doar printr-o lobotomie l-aș fi putut calma! Iar asta mă scoate din minți!

Adeline ar mai fi avut de întrebat ceva, dar se abținu. Naidé redevenise ostilă.

Ieșiră din sat abătute, nu înainte de a se fi oprit lângă o fântână pentru a bea niște apă. În zona asta îndepărtată de civilizație încă mai puteai vedea fântâni pe marginea drumului, păstrate funcționale și ca obiective turistice – comunitățile locale reușiseră de multă vreme să profite de pe urma obsesiei tot mai mari a orășenilor de a-și regăsi rădăcinile.

Scârțâitul vechii fântâni le irită, pentru că nu voiau să atragă atenția. Din fericire, nu era nici țipenie pe strada satului prăfuit. Ridicară cu greu găleata pe marginea fântânii și băură direct din ea.

Ce bună era apa! Rece ca gheața, cu un ușor gust dulceag de calcar, incomparabil mai bună decât cea din sistemele recirculatorii ale Mănăstirii și bazei americane. Își umplură bidoanele, le puseră la loc în rucsacuri și o luară din loc, spre cetatea Capidava, care se vedea în zare.

Aici era liniște. Iar Dunărea curgea revărsându-se peste stufărișul din vale la fel cum o făcuse cu mult dinaintea apariției aici a oamenilor, umflată de zăpezile abia topite din munți.

– Hm, nici n-ai zice că suntem în secolul XXI aici, șopti Naidé, care-și desfăcuse combinezonul până la brâu, lăsând soarele să o încălzească. E atâta liniște!

– Da... dacă te gândești bine, e așa o distanță între ce trăiesc oamenii de aici și ce e în Vest, încât nici nu știu dacă aici a venit secolul XXI, răspunse Adeline.

– Cum, mă, să-ți folosești interfețele mintale ca să-ți potențezi alcoolul, pentru sex, sau ca să te uiți din toate unghiurile la o fază dintr-un meci de fotbal, dar să nu fii în stare să dai doi lei pe ce se-ntâmplă în lume? izbucni Naidé.

– Nu știu. Poate e și asta o reacție naturală la prea multă informație, la prea mult zgomot... Deși eu sunt aproape beată din

cauza lipsei conexiunii, replică Adeline, iar Naidé zâmbi și dădu din cap aprobator.

Faptul de a nu se putea conecta la internet o scotea deja din minți, cu toată liniștea din jur.

– Lasă, că nu-i vorba numai de asta, murmură Naidé. Pur și simplu nu le pasă. Sunt prea primitivi. Adică aceeași tehnologie care le permite să recompună o fază de fotbal din miile de unghiuri ale lentilelor spectatorilor le permite și să fie exact *acolo* când sunt revolte de stradă sau războaie sau când se întâmplă toate nedreptățile din lume. Și le permite să... nu știu, să...

– Să empatizeze, o ajută Adeline

– Da, să empatizeze, fir-ar să fie! Să se pună în pielea nenorociților ăstora care sunt călcați în picioare în toată lumea. Uite, să se pună în pielea frații lor moldoveni, pe care i-au abandonat de zeci de ani. Nu știu, să se conecteze cu americanii ăia care alergau disperați pe străzi, sau cu arabii de sub bombardamente, să caute să înțeleagă și să vadă cât de rea e situația de azi și cât de inutilă le e viața! continuă Naidé, dintr-o răsuflare.

Adeline chicoti.

– Da' știu că te-ai aprins... Acum, sincer, știi că sunt mai interesați să se conecteze la POV-urile Izabelei și ale lui Anton sau la rahaturile alea de show-uri în care văd lumea prin ochii prostituatelor. Despre ce vorbim?!

Izabela și Anton. Doar unul dintre cuplurile de starlete gonflabile care captivau atenția a milioane de consumatori de show-uri mintale ce-și petreceau timpul privind lumea prin ochii acestora, visând cu ochii deschiși la lucrurile pe care le vedeau aceștia – de la micul dejun la peisajele de pe Coasta de Azur, de la colecțiile ei de haine scumpe la palatele lui – în fond, multe dintre ele doar închiriate pentru filmări și atât.

– Da... răspunse Naidé. În afară de orgii în rețea nu le stă mintea la altceva.

– Ba le stă, le stă... Să fure, să se îmbete criță, să-și facă cele mai tâmpite avataruri ca să păcălească fete proaste... continuă Adeline.

– Lasă, că de ultimul truc va trebui să ne folosim și noi ca să trecem ușor de Cernavodă și să ne urcăm în tren. Agenții de la poduri folosesc în mod cert interfețe mintale, iar altă șansă nu avem, răspunse Naidé, verificându-și mâneca combinezonului, răsucită sub ea. Uite, am cel puțin o sută de avataruri din care pot alege, toate cu o poveste credibilă atașată, niciunul dintre ele aflat cumva în vreo bază a Poliției. Toate sunt noi-nouțe.

Dacă nu erau interceptate de un specialist în contrainformații, fetele puteau trece cu ușurință inclusiv de filtrele Poliției.

Costumele lor erau capabile să proiecteze holograme atât de realiste, încât puteau păcăli și un ochi antrenat.

– Sună bine, răspunse Adeline, deja toropită de soarele de mai, cu capul rezemat de rucsac și cu ochii spre Dunărea aflată mai jos. Sună bine. Hai să ne odihnim un pic.

Într-un târziu, fetele noastre adormiră în sfârșit, mângâiate de soare, sus pe faleza Dunării, ascunse de un pâlc de copăcei. Își puteau permite o pauză de câteva ore, mai aveau toată ziua în fața lor.

Sus, foarte sus, acolo unde nu putea fi văzut de la nivelul solului, un punct minuscul pe cer se mișcă în cerc, apoi se stabiliză. Un ochi neavizat ar fi zis că era un uliu sau un șoim.

Ultimele două fugare din grupul plecat de la mănăstire fuseseră, în sfârșit, găsite.

PERSONAL JESUS

Paris, sâmbătă, 11 mai 2058, ora 10:00 AM UTC
(11:00 ora locală)

Tom Rast stătea în scaunul cu rotile, în fața ferestrei camerei sale din mansarda clădirii GBM. În ciuda sfatului lui Genie X, deschisese fereastra să lase aerul să intre. Nu mai erau așteptate alte atentate, ticăloșia fusese desăvârșită cu o seară înainte, așa că viața nu îi era pusă în pericol dacă nu stătea ascuns în spatele unui geam antiglonț.

Coloanele de fum din seara precedentă făcuseră loc unei dimineți înnorate, cu nori groși aduși de peste ocean și un aer umed și răcoros. De undeva, de jos, din parcul Monceau, se auzea un ciripit sfios de păsărele.

Bătrânul se uită spre cer, apoi se aplecă puțin pentru a vedea vârfurile copacilor, peste balconul franțuzesc care mărginea fereastra larg deschisă. Printre ramurile timid înflorite se vedea lacul cu colonada antică. În doar câteva săptămâni, n-ar mai fi văzut nimic prin desișul verde. Era atât de frumoasă natura în Paris, la început de mai!

Zgomotul unei drone a poliției îi tulbură liniștea, trecând în viteză pe deasupra clădirii, în drumul către Gara Saint-Nazare. Gara istorică fusese grav afectată de exploziile teroriste, laolaltă cu toate celelalte gări din Paris, curtea interioară a Luvrului, Galeriile Lafayette, Palatul Elysée, Politehnica și Turnul Eiffel. Restaurantul acestuia din urmă, aflat la primul nivel, fusese aruncat în aer, iar incendiul rezultat fusese stins cu mare greutate. Din fericire, structura metalică a turnului rezistase exploziei. Nu și cei aflați în restaurant sau pe scări.

Peste trei sute de oameni muriseră în atentatele din Paris, peste o mie fuseseră răniți, dar francezii hotărâseră să iasă pe străzi pentru a-și demonstra solidaritatea și neînfricarea, așa cum mai făcuseră de câteva ori în ultimele decenii, în urma fiecărui atac terorist.

Și alte mari orașe franceze fuseseră atacate, inducând panică la scară națională. Președintele Morin decretase stare de urgență, iar

primarul Parisului, Hakim Kerkour, anunțase o mare manifestație pentru mijlocul zilei.

Prin parcul Monceau treceau acum, încet-încet, zeci de parizieni, porniți în drumul lor spre centrul orașului. Acolo se strânseseră deja sute de mii de oameni, hotărâți să nu se lase învinși. Oamenii erau triști, speriați, dar fețele lor arătau o fermitate pe care Tom o mai văzuse cu patruzeci de ani în urmă, în timpul primelor valuri de atentate teroriste islamiste din Europa.

Diane îi întrerupse gândurile, punându-și mâna pe umărul său.

– Lumea se strânge în oraș, Tom. E o energie cum n-am mai văzut niciodată!

Tom ar fi vrut să spună ceva cinic, dar se abținu. Nu era nici timpul, nici cazul. Se întoarse spre ea.

– Știu că ai vrea să te duci acolo, Diane, dar am nevoie de tine aici.

Diane își mușcă buzele. Avusese o noapte grea și nu se odihnise decât trei ore, și asta doar atunci când Tom strigase la ea că era cazul să meargă la culcare. Dezvăluirile din seara precedentă, combinate cu veștile despre atentatele teroriste care curgeau unul după altul, o îngroziseră. Rămăsese trează din cauza evenimentelor din estul Europei și din Golf, privind cum Tom prelua informațiile din fiecare zonă a lumii și interacționa cu agenții de la fața locului.

Ai fi zis că o societate atât de vastă precum GBM ar fi avut o cameră de comandă ca-n filmele cu ticăloși. Tom gestiona însă totul din biroul său, printr-o interfață holografică ce-i permitea să combine informațiile primite prin Mintul său cu vizualizări 3D și explicații rapide date de Genie X. Ai fi putut crede că era doar un bătrânel care se joacă un joc de strategie.

De fapt, lucrurile erau bine gândite. Genie X făcea cea mai mare parte a muncii, Tom doar monitorizând, în general, toate interacțiunile. De multe ori, interlocutorii erau apelați simultan, iar sistemul de inteligență artificială vorbea cu ei arogându-și diferite personalități – indivizi complet fictivi, dar care aveau o prezență online atât de puternică, încât nimeni nu-și punea problema cumva că aceștia nu existau. Tom se duplica artificial în zeci de persoane despre care oricine ar fi jurat că trăiesc și respiră – doar toată viața lor era vizibilă online!

La un moment dat Diane căzuse răpusă de oboseală, așa că urmase sfatul lui Tom de a merge la culcare, întinzându-se pe o canapea. Bătrânul se culcase și el, lăsându-l pe Genie X să monitorizeze situația. Fusese uimită să vadă că, la sediul GBM din Paris, nimeni nu era, de fapt, implicat în ceea ce făcea Tom. Toți ceilalți se ocupau doar de chestiunile financiare ale Societății și de tot ce însemna business, fără a avea habar care erau, de fapt, dedesubturile.

Dar mai avea mult de învățat. De exemplu, pe la trei dimineața, când abia ațipise, fusese trezită de o alarmă. Fugise în camera profesorului, doar pentru a privi îngrozită la ciupercile nucleare din Peninsula Arabică. Îl privise pe Tom, care stătea cu capul în mâini când intrase în cameră, cum își revenea treptat și începea să apeleze, pe rând, politicieni de prim rang din întreaga lume. La un moment dat, avusese un schimb dur de replici cu George Taylor, președintele Comitetului Șefilor de Stat Major al SUA, iar ea și-ar fi dorit să iasă din cameră, însă Tom o apucase de mână și o ținuse acolo.

Bătrânul se luptase toată noaptea să domolească avântul belicos al americanilor, încercând să dea de contactele sale din Rusia și China. Când luptele din Moldova încetaseră, bătrânul îi spusese că era cazul să meargă din nou la culcare, pentru că vor avea o zi lungă.

Diane îl întrebase dacă nu ar fi cazul să-și facă o injecție cu naniți, care le-ar fi dat până la 48 de ore de trezie fără niciun fel de efecte secundare nedorite, dar bătrânul o refuzase ferm, spunându-i că-i va explica dimineața de ce. Și merseseră apoi din nou la culcare, la crăpat de ziuă.

Un pic mai târziu, fuseseră treziți de venirea unei dubițe, din care fusese descărcat un rănit. Targa acestuia fusese apoi dusă într-una dintre camerele de la etajul unu al clădirii de cinci etaje, amenajat încă din seara precedentă ca un salon de infirmerie. Tom îl explicase deja de cu seară că acolo va fi primit unul dintre atentatorii de la New York, unul dintre puținii rămași în viață, pentru a afla de la el cum anume fusese organizată toată nenorocirea.

De atunci trecuseră alte două ore, fără ca tipul respectiv, identificat ca fiind Ashar Ibrahim, să se trezească din coma indusă de medici. Tom ordonase o scanare din partea lui Genie X, dar sistemul avea nevoie de o aparatură specială, care întârziase să vină. Tom devenise abătut: simțea că lucrurile îi scăpau definitiv de sub control. În plus, era pusă o presiune imensă asupra sa: era doar o chestiune de timp până când serviciile secrete i-ar fi luat de urmă tânărului musulman care zăcea la ei în imobil.

Toate astea o făcuseră pe Diane să-și dorească să iasă afară, iar fiindcă văzuse cum parizienii mergeau perechi-perechi să demonstreze, venise cu gândul de a-i cere lui Tom să o lase să se ducă, măcar o oră. Oftă.

– Știi, pentru un om care încearcă să controleze tot, ar trebui să lași măcar o clipă intrigile și să te uiți atent la oamenii ăștia, Tom. Nu doar că vor demonstra contra terorismului, dar și contra atacurilor atomice, contra războiului din Est, la naiba, chiar și contra politicienilor cu care ai stat tu de vorbă toată noaptea!

Vreau să fac parte din această energie, Tom, nu din jocurile astea de culise!

Tom se abținu în continuare să fie cinic, dar murmură, mai mult ca pentru sine.

– Draga mea, am mai văzut filmul ăsta. Și nu se termină cum crezi tu...

Diane izbucni.

– Da, știu, s-a mai ieșit în stradă și nu s-a întâmplat nimic. Dar acum e altceva. E o energie formidabilă. Și n-am nevoie de Mindnet să simt asta, când germanii și francezii se îmbărbătează unii pe alții, ei, care până mai ieri și-ar fi luat gâtul. O văd în toate transmisiile live ale celor din stradă – și nu doar în Paris, ci și în Berlin, în Londra, în toate marile orașe din Europa! E altceva! Am fost atacați cu toții și asta ne-a unit, Tom! Sunt milioane care ies pe străzi, în toată lumea!

Tom nu mai rezistă.

– Diane, pericolul nu a trecut... Dimpotrivă, e mult mai mare acum. Și nicio manifestație din lumea asta nu poate împiedica ce vine, dacă nu intervenim noi. Mulțimile din piețe își au rolul lor, da. Dar e un rol mult mai mic decât crezi. S-a mai ieșit în stradă, de atâtea ori. Și? Lumea nu se poate apăra cu oamenii din stradă, nu atunci când se stă cu mâna pe butonul nuclear. Nu atunci când alții pot transforma milioanele de oameni în niște zombi!

Diane îl privea fără să știe ce să răspundă. Bâigui totuși un răspuns.

– Bine, dar aproape nimeni nu mai poartă Minturi, nu mai putem păți ce s-a întâmplat în Rusia...

Tom bătu cu pumnul în mânerul scaunului său.

– Ți-am spus multe aseară, Diana, dar mai ai de aflat încă pe-atât. Tânărul care e cu trei etaje mai jos e unul deosebit de norocos. Dar, în același timp, dacă nu aflăm exact ce i s-a întâmplat, faptul că a mai primit o zi nu-l va ajuta cu nimic. Nici pe el, nici pe noi. Cine a gândit treaba asta a avut acces la o tehnologie la care chinezii au lucrat, în mare secret, peste două decenii! Și dacă, până acum, mă zbăteam să văd dacă nu cumva chinezii vor s-o folosească într-un mod malefic, iată că a folosit-o imamul Ali cum nici nu ne-am imaginat vreodată!

– Și eu cum pot schimba lucrurile, Tom? Ce pot face eu, concret, în momentul ăsta, pentru a vă opri pe voi toți din nebunia asta?

Tom se calmase. De fapt, obosise. Chiar, ce putea face Diane? Ar fi avut atâtea să-i spună, să-i arate cât de importantă devenise pentru el, dar nu era timp – iar ea își închisese mintea. Renunță la luptă.

– Da, ai dreptate. Nu poți face mare lucru... Mai bine mergi în oraș, dacă așa simți că faci, totuși ceva.

Diane venise pregătită pentru o luptă mai lungă, așa că se simți puțin vinovată să-l lase pe bătrân de unul singur într-un moment în care părea chiar vulnerabil. Dar hotărî în inima ei că n-avea de ce să-i fie milă de un individ care a acceptat omorârea a mii de oameni, așa că îi răspunse mai degrabă țâfnos.

– Nu doar că simt, Tom! Chiar vom schimba ceva. Vom opri nebunia asta. Acum și aici!

Se răsuci și ieși din cameră fără să se mai uite înapoi. Simțea că scăpa dintr-o colivie, dintr-un vis urât. Afară o aștepta strada, o așteptau oamenii de toate culorile, rasele, etniile – toți uniți într-un singur gând: să protesteze față de război, să arate că nu le e frică, să ceară pace!

Ieși în stradă și se amestecă în mulțimea de oameni care se mișca într-o singură direcție, spre Arcul de Triumf. Necunoscuți care-și zâmbeau, părinți cu copii pe umeri, bătrâni care prinseseră secolul trecut și care trecuseră deja prin vremurile tulburi ale anilor douăzeci – o mulțime pestriță, dar hotărâtă. Ajunse într-un târziu lângă monumentul vechi de peste 250 de ani. Cât vedea cu ochii, tot bulevardul Champs-Élysées, transformat în parc pietonal în urmă cu zece ani, era plin de oameni spre Luvru! Deși era o înghesuială de nedescris, aici se simțea în sfârșit liberă. Aproape nimeni nu mai purta Minturi, dar senzația de pustietate din minte era înlocuită de avalanșa de senzații nemijlocite date de apropierea fizică de atâția oameni. Nu, nu vor izbândi! Da, cetățenii lumii se vor face auziți!

În biroul său, Tom încerca să-și pună gândurile în ordine, când Genie X îl anunță că venise, în sfârșit, aparatura necesară pentru scanarea în profunzime a tânărului musulman. Apoi îl anunță și o vizită surpriză. Era trilionarul. Tocmai aterizase cu o dronă invizibilă pe acoperișul special pregătit al clădirii.

Tom era uluit. În câteva clipe, cel mai bogat om din lume intră în camera sa.

– Ce faci aici, omule? N-ar trebui să fii în Washington? Mai ales acum?!

Bătrânul de 87 de ani își trase răsuflarea și se așeză, cu greu, pe canapea.

– Tom, era inutil să rămân acolo. McHenry o fi el președinte, dar Duncan face jocurile, de fapt. Și, spre surprinderea mea, s-au activat niște indivizi NAR pe care, sincer, îi credeam de mult dispăruți. Am încercat să intervin pe lângă șefii republicanilor și democraților, dar președintele a decis să dea cu atomice peste arabi și n-am reușit să împiedic asta. Apoi lucrurile au luat-o razna, toată lumea și-a scos Minturile de frică să nu pățească ce au pățit rușii, și uite așa, toată strategia noastră inițială cu PSI s-a dus dracului. E periculos pentru mine acum să fiu în SUA. În plus, nu mai am acces la contactele mele din Europa de Est și trebuie neapărat să le restabilesc. Urgent. De-asta am venit aici.

Trilionarul fu cuprins de un puseu de tuse. Vorbise prea mult și prea dintr-o răsuflare. Tom își răsuci scaunul cu rotile spre geam. Aproape îl pufni râsul.

– Dacă o ținem așa, o să murim amândoi înaintea tuturor, prietene. Uită-te la noi, doi moși care încearcă să țină toată șandramaua asta într-o singură bucată, dar incapabili să-și vadă de propriile trupuri.

Izbucniră amândoi în râs, urmat, evident, de puseurile de tuse. Când se potoliră, trilionarul privi în jur.

– Unde e roșcata aia care ți-era asistentă? Nu-i aici?

Tom se posomorî.

– Nu. S-a dus să manifesteze contra terorismului și contra războiului. Pe stradă. Alături de întregul Paris, dacă mă uit pe cifrele date de Genie X. Sunt deja un milion de oameni pe stradă. Și mai vin!

– Da, da. Ce să zic... Dar de ce ziceai că ai nevoie de ea? Că mi-ai mai vorbit despre ea. Ești sigur că e de încredere? Ai...

Tom îl întrerupse.

– Nu mai am încredere în nimeni, prietene. Sunt un bătrân care și-a pierdut toți camarazii, iar cei care i-au rămas aproape sunt pe jumătate morți, ca și mine... Și, dacă tot vrei să știi de ce am nevoie de ea, e simplu. Eu sunt un soldat. Asta eram și când m-a luat Bill și m-a reasamblat – chiar dacă făceam pe detectivul, în mintea mea eram încă pe câmpul de luptă. Am ucis zeci de oameni în tinerețe, fără să clipesc – e atât de ușor din dronă! De altfel, cred că de-asta m-a și ales Bill. Avea nevoie de cineva care să-i facă treaba murdară la nevoie, deși el n-a avut niciodată curajul să ordone așa ceva. Și la ce i-a folosit?

Genie X îl anunță că începuse scanarea lui Ashar. Tom continuă.

– Apropo – omoram ușor din aer, da! Dar de fiecare dată trebuia să ne întoarcem acolo și să filmăm cu de-amănuntul urmările atacului. Membre sfârtecate, rude care veneau și-și smulgeau părul din cap, uneori și copii care erau doar un impediment pentru loviturile suplimentare... Știi, credeam că am uitat de toate astea, dar ele vin și mă bântuie acum, tot mai des! Am uitat până și cum arăta iubita mea, omorâtă de NAR. Dar n-am uitat fețele celor uciși...

Trilionarul își drese glasul și oftă. Tom era la un pas de colaps.

– Ei bine, în toată nebunia asta, a trebuit să fiu de acord cu masacrul ăla din Libia. Niște nenorociți, da, niște bestii care abia așteptau să-și sfârtece propriii vecini. Și-au meritat moartea, da. Dar ceva a mers prost, Shen a fost dezactivat în miezul acțiunii, iar androizii de luptă n-au mai făcut diferența ușor între vinovați și nevinovați. Până l-am cuplat eu pe Genie X, au murit sute de inocenți, prietene! Iar eu am fost ăla care a decis treaba asta. Nu

știu... la douăj' de ani accepți mai ușor pierderile colaterale. Nu și acum, nu și acum...

– Și Diane te ajută să-ți ispășești păcatele? Că nu...

Tom îl întrerupse iar, enervat că trilionarul nu pricepea.

– Diane e aici ca să mă *împiedice* să mai decid o astfel de prostie, omule! Genie X e făcut după chipul și asemănarea lui Bill și a împrumutat o sumedenie de trăsături de-ale mele – nu îmi poate ține piept atunci când îi cer să execute, e mult prea ascultător! Și nici nu se poate altfel, nu la capacitățile uriașe pe care le are! Face ce a fost programat să facă! Nimeni altcineva n-are curajul de a vorbi așa cum a avut fata asta, și ce a făcut ea în Avanpost mi-a demonstrat că e singura care mă poate împiedica să mai iau decizii pripite. Iar azi am nevoie de ea ca de aer, prietene, și ea s-a dus pe stradă, de parcă strada, mama mă-sii, ar rezolva ceva vreodată pe lumea asta!

Trilionarul râse încet.

– Ce dracu' găsești de râs?!

– Râd, cum să nu râd. M-am temut multă vreme de integritatea ta, Tom. M-am temut multă vreme că ai acumulat prea multă putere și că niciunul dintre noi nu-ți vom putea ține piept – ție și lui Genie X – atunci când veți decide să tranșați cumva problema. Și uite că tu ești conștient de propriile limite, dar pentru asta ai nevoie de o femeie care să-ți spună pe unde să nu calci. Ca să nu calci în strâchini, ca un moș ce ești. Ahaha!

Tom nu știu dacă să râdă sau să se enerveze. Părea că trilionarul îl lua la mișto.

– Auzi, *tu* te-ai temut de integritatea mea? Tu?! Crezi că nu știu ce joc dublu ai făcut cu Christine Oliver, vaca aia nazistă? Crezi că mi-a scăpat apropierea ta de NAR? Crezi că nu m-am îndoit de judecata ta – și nu o singură dată?

Trilionarul părea surprins, deși lentilele lui Tom îi arătau clar că nici vorbă de așa ceva. Erau ca doi luptători care nu mai puteau avea, de fapt, secrete unul față de celălalt. Tom continuă.

– Râdem, glumim, moșule, dar situația e gravă. Am aici unul dintre teroriști – e singurul care a reușit să-i țină piept lui Ali! Nu-mi pot imagina ce minte puternică trebuie să aibă dacă a reușit să facă față unei condiționări mintale. Are corpul plin de naniți care l-ar fi transformat în 70 de kile de explozibil – cu greu reușim să-l stabilizăm și să-i scoatem otrava din corp. Ei bine, dacă asta a făcut Ali cu tehnologia chineză, pe cont propriu, oare ce a făcut prietenul nostru Ning în tot acest timp?! Dacă nu pot avea încredere în tine, cu care am clădit Societatea asta de rahat, cum să mai am încredere în chinezi?!

Trilionarul încercă să iasă din discuția despre încredere. Îl făcea să se simtă stingher.

– Eu am o altă întrebare, Tom. Cum a reușit Ali să-l păcălească pe Genie atâta timp? Cum a reușit să treacă de Djinul armatei, de

sistemele francezilor și germanilor, că doar a trăit la bazele noastre de aici? Cum? Să prostești niște oameni e ușor, dar atâtea sisteme cu jdemilioane de creiere? Nici Shen nu l-a dibuit – presupunând că chinezii n-au știut nici ei despre asta. Ei?

Tom era la capătul răbdării.

– Dragul meu, dacă am mai fi avut acces la rețeaua PSI, poate aș fi știut răspunsul. Dar Edward a distrus toată rețeaua din Rusia, ca să n-o folosească americanii, rețeaua din Europa și SUA e inaccesibilă, iar cea din Peninsula Arabică, cea care ne-ar permite să-l găsim și pe ticălosul ăla de Ali, e zăpăcită acum de radiațiile bombelor nucleare. Sunt orb, omule, iar asta mă scoate din minți! Ning mi-a tăiat accesul la Shen, a acoperit toate găurile de securitate pe care le foloseam până acum. Edwards a fost capturat și n-am cum să ajung la el – e ultimul care a vorbit cu Hui Tian. Nu știu ce anume coace Tian, iar Ning e prea slab ca să-i țină piept. Iar dacă ăștia au un mod de a influența naniții așa cum a făcut-o Ali, chiar nu mai contează că toată lumea și-a scos Minturile, înțelegi?

Trilionarul oftă, privind la rafturile înalte și pline de cărți din camera lui Tom. Tot felul de ediții rare ale unor scrieri pe care nu le mai băga nimeni în seamă, de prea multă vreme. Majoritatea cărți de istorie, pentru că prietenul său soldat era pasionat de trecut chiar mai mult decât de viitor.

– Poate te pot ajuta eu cu ceva.

Tom se întoarse spre prietenul său.

– Tu? Cu ce anume?

Trilionarul zâmbi, ridicându-se cu greu.

– Poate că nu-ți trebuie o Diană care să te apere de rău, Tom. Trebuie să plec acum, urgent, mă așteaptă hyperjetul. Am o ultimă misiune de îndeplinit, dacă tot nu mă mai pot întoarce în State. Una care-ți va reda, sper, accesul la mult-iubita ta rețea PSI, chiar și fără ca oamenii să poarte Minturi pe cap.

Tom se uită strâmb la el. Nu-i plăcea când prietenul său vorbea în dodii.

– Te superi prea tare dacă-mi explici?

Trilionarul îi surâse, din pragul camerei.

– Uită-te atent după călugărițe, Tom. O să înceapă să curgă pe-aici dintr-un moment în altul. Eu mă duc după păstor. O să afli totul la momentul potrivit.

Tom se uită spre prietenul său, care dispăru din cadrul ușii fără a-i spune unde pleacă. Nici nu era nevoie.

Se întoarse spre hologramele din mijlocul camerei. Genie X tocmai terminase de scanat mintea lui Ashar. Iar ce văzu Tom îl făcu să scape un țipăt de uimire.

MASTER AND SERVANT

Regele

Orașul de Vis, China, sâmbătă, 11 mai 2058, ora 10:20 AM UTC (18:20 PM ora locală)

Președintele Hui Tian stătea în biroul său, aflat departe deasupra Orașului de Vis, privind pe geam cu un pahar de whisky în mână. De aici, din vârful Spirei, avea întotdeauna parte de apusuri magnifice. Iar ziua asta nu era cu nimic diferită: tot parcul de dedesubt era scăldat într-o lumină difuză, roșiatică, în timp ce un soare uriaș apunea deasupra inelului vestic al orașului, făcând ca apele lacului Gaoyou să strălucească precum o mare de sânge.

Soarele se pregătea să dispară sub orizont, iar Tian se gândi că ar fi minunat să fii exact așa – mereu apunând undeva, mereu răsărind în altă parte. În clipa asta, și-ar fi dorit să dispară pentru totdeauna din vârful politicii globale și să răsară altundeva, poate într-o căbănuță situată departe, în munți. După tot ce se întâmplase în ultimele zile, se simțea obosit și dezgustat. Dar trebuia să-și joace rolul până la capăt.

Își scutură o scamă inexistentă de pe tunica sa neagră, purtată peste niște pantaloni la fel de negri, într-un stil neomaoist pe care-l inventase – o combinație între helăncile lui Steve Jobs și costumele lui Mao. Singura pată de culoare era whisky-ul din mâna sa. Dar acum, în lumina apusului, părea că rubiniul alcoolului i se reflecta pe haine, aprinzându-le.

Se uită la ceasul său cel vechi – în timp ce soarele apunea aici, lângă Shanghai, abia începuse să răsară la Washington, iar oamenii de pe Coasta de Est a Americii se pregăteau să se ducă la serviciu, ca într-o zi obișnuită. Numai că asta nu urma să fie o noapte liniștită în China. Și nici o zi obișnuită în America. Se răsuci pe călcâie și se întoarse spre semiîntunericul vastului birou de președinte, iar geamurile se întunecară automat în spatele său.

Nu purta, evident, un Mint, așa cum decisese demult. Dar avea destule moduri în care putea primi informații fără a se teme că

cineva îi va pătrunde în creier.

În holograma din stânga sa, imagini captate cu câteva ore în urmă de sateliții aflați deasupra Peninsulei Arabice îi arătau în relief cele trei ciuperci nucleare, înclinate spre sud-est, sub influența puternicelor vânturi Șamal. Norii se risipiseră între timp peste circa 40000 de kilometri pătrați, deasupra unei arii în care granița sud-estică a Arabiei Saudite se întâlnea cu cele ale Emiratelor Arabe Unite și Omanului. Americanii bombardaseră deșertul, fiecare dintre cele trei țări ale Coaliției Arabe primind câte o lovitură nucleară, în această zonă relativ nepopulată. Dar avertismentul era clar.

Șamalul, vântul dinspre nord-vest, începuse să sufle cu o zi înainte, cu două săptămâni mai devreme decât de obicei, umplând aerul cu nori de nisip și săpând în dunele aflate la marginea estică a deșertului Rub Al Khali. Disipase apoi norii radioactivi deasupra Mării Arabice, dar zvonurile neîntemeiate că particulele vor ajunge chiar și până deasupra Pakistanului și Indiei provocaseră un protest formal din partea guvernelor acestor țări și revolte pe străzile din Karachi și Mumbai. Oamenii devastau magazinele și restaurantele americane, iar ambasadele SUA erau sub asediu. În restul lumii, milioane de oameni ieșiseră pe străzi să protesteze și să ceară liderilor încetarea conflictului. Tian nu-și amintea să mai fi văzut vreodată atâta lume protestând pe străzi. Poate doar la amartizare, dar atunci sărbătoreau viața. Azi se temeau de moarte.

În China nu ieșise nimeni, în afara celor din Taiwan, dar rebelii ăia aveau în continuare un regim special, chiar și după unificare. Oricum, fuseseră lăsați să iasă pe străzi pentru că protestau la adresa americanilor – era ceva înviorător să vezi cum activiștii care ieșeau mereu să ceară democrație protestau acum față de cei care-i finanțau pe ascuns.

Cedase rugăminților ministrului Securității Statului de a organiza niște mari manifestații a doua zi, dar știa că acestea fie nu vor mai avea loc, fie vor fi despre cu totul altceva. Ministrul nu știa acest lucru.

Se uită în dreapta sa, la proiecția digitală de pe geamurile dinspre sud. Pe ele putea vedea, în buclă, declarația Califatului Coaliției Arabe, care anunța oficial că încetau orice operațiuni militare împotriva trupelor americane și iraniene, și-și exprima dorința să negocieze un armistițiu și o pace de durată. Tian știa însă că americanii nu vor accepta niciun fel de armistițiu și niciun fel de pace. Nu acum. Nu după ce aruncaseră trei bombe nucleare drept avertisment. Nu după ce fuseseră atacați atât la ei acasă, cât și în estul Europei și în Golf. America se simțea încolțită, iar Coaliția Arabă fusese notificată că orașele Muscat din Oman, Abu Dhabi din Emirate și Riad din Califatul saudit erau

următoarele pe listă. Iar bombardierele strategice loviseră deja instalațiile aeriene ale celor trei țări, de repetate ori, nivelându-le.

Vorbise în urmă cu câteva minute la telefon cu președintele Uniunii Eurasiatice, care-l rugase să ia o poziție dură contra americanilor, conform alianței dintre ei. De altfel, Andropovici amenințase că Rusia va detona și ea trei încărcături atomice deasupra deșertului din Afganistan, ca un avertisment că americanii nu erau singurii care puteau să-și amenințe dușmanii cu bombe nucleare. Tian îi reamintise că asta nu va face decât să escaladeze o situație și așa volatilă și că sutele de morți de până acum ar fi urmate de mii și sute de mii de inocenți dacă fiecare-și ține degetul pe trăgaci.

Îi sugerase să citească mai degrabă cu atenție documentele pe care i le trimisese și să-și pregătească o reacție oficială la comunicatul pe care urma să-l prezinte către mass-media globală la ora 19.00, ora Shanghaiului.

Rusul îi răspunsese că nu pricepea ce legătură aveau documentele respective cu situația de față și că nu vedea cum putea o chestiune științifică să fie mai importantă decât faptul că lumea se afla în pragul celui de-al treilea război mondial.

– Veți înțelege într-o oră, domnule Președinte, îi răspunsese Tian, cerându-i să aibă răbdare și să se abțină de la alte acțiuni agresive contra americanilor.

Îl asigurase că va continua să condamne public comportamentul Americii în conflictul din Moldova, să ceară eliberarea imediată a prizonierilor de război și-l rugase încă o dată să nu ducă lucrurile pe un drum fără de întoarcere.

Andropovici păruse că îl ascultă, dar Shen, sistemul de inteligență artificială, îl avertizase că toate semnele rusului arătau că fierbea de nerăbdare să se răzbune. În fond, Linia Estică de Apărare putea fi oricând atacată din nou, Rusia dând ordinul de a se muta rapid diviziile păstrate pentru manevre către front.

America era vulnerabilă, credea Andropovici. Mai vulnerabilă decât oricând, iar hackerii ruși urmau să-i arate că nu era singura capabilă să facă ravagii prin aparatul de stat al dușmanilor. Se părea că atacul PSI făcut de Edwards asupra rusului nu avusese, de fapt, efectul scontat. Departe de a fi pacificat, acesta era mai războinic decât oricând.

Tian îi amintise de cele câteva zeci de mii de prizonieri de război, dar rusul îi replicase dur: acești lași care se lăsaseră capturați contau mai puțin, iar americanii n-ar fi îndrăznit oricum să le facă ceva. Dacă românii cutezau să continue cu măcelurile rușinoase, îl asigură Andropovici, Bucureștiul va fi transformat într-un morman de sticlă radioactivă.

Își încheiaseră convorbirea fără a reuși să stabilească o declarație comună. Spera că între timp a trecut nervozitatea extremă a rusului...

Se uită din nou la ceas. Deși nu se atașa de lucruri, ceasul ăsta era parte din el, pentru că-i amintea că timpul era doar o convenție și că lucrurile se mai puteau mișca într-un mod mecanic către un final predefinit. Își cumpărase acest Breitling Transocean Chronograph Unitime cu 22 de ani în urmă, în Paris, și nu regretase niciodată, deși nu era unul de colecție. Îl văzuse într-o revistă de modă când avea doar șapte ani și se îndrăgostise de el. Când reușise să-l găsească, cu greu, în Paris, se gândise că-și permitea deja să-și cumpere ceasuri mult mai scumpe, dar alese să-și împlinească visul din copilărie și, treptat, acesta îi devenise cel mai apropiat prieten. Un om singur și ceasul său.

Se uită la urmele lăsate pe pielea încheieturilor de cătușele celor patru ani de detenție de sub regimul generalului Xu, care preluase puterea cu forța de la președintele Lei Fan, executându-l pe acesta și pe câțiva dintre apropiații săi. Tian scăpase doar cu o condamnare la muncă silnică pe 20 de ani, comutată apoi în temniță deosebit de grea. Intrase în pușcărie la 38 de ani și ieșise ca o fantomă la 42, profitând de revoluția care-l îndepărtase pe generalul Xu de la cârma țării. Dar cei patru ani petrecuți în singurătate absolută își lăsaseră urmele – chiar și acum, la 49 de ani, mulțimile mari de oameni îl stresau, iar recepțiile organizate de subalterni îl oboseau crunt.

Se rupsese ceva în el în pușcărie, în anii de izolare absolută în care fusese tratat ca un animal. Doar credința lui absolută în destin îl ajutase să reziste. Însă era un om schimbat, și nu în bine. Știa asta deja de multă vreme și se împăcase cu gândul. Nu mai conta nimic decât destinul. Iar destinul...

Breitlingul îi arăta că mai avea patruzeci de minute până la conferința de presă care urma să schimbe pentru totdeauna istoria omenirii. Și poate să o salveze de la autodistrugere. Dar mai avea nevoie de un raport de pe Marte, iar acesta întârzia deja de jumătate de oră.

Se uită înapoi spre apus, iar geamurile, detectându-i privirea, se deschiseră imediat la culoare. Luminile orașului se aprindeau deja la orizont, iar cerul de deasupra era acum violet închis. Oftă și mai sorbi o gură de whisky.

I se dusese vorba că le cam bea.

„La dracu'. Dacă Lin nu-mi trimite ce trebuie în următoarele zece minute, nimic nu mai contează."

Dădu restul de whisky peste cap. Da, le cam bea. Și ce? Mao băuse de zece ori mai mult, iar China îi păstra încă statuile vechi de un secol și milioane de chinezi se închinau cu religiozitate la ele.

Se uită cu jind după sticla de whisky, deja golită pe sfert. Își umezi buzele și se îndreptă spre ea. Mao omorâse zeci de milioane de chinezi, iar nepoții acestora i se închinau ca unui zeu. Oare nepoții celor pe care avea să-i ucidă acum vor face la fel cu

el sau va rămâne în istorie doar drept cel mai mare ucigaș al tuturor timpurilor? Și dacă da, tot va fi fost necesar, indiferent de părerea milioanelor de termite care distrugeau planeta. Absolut necesar...

Chiar atunci, holograma din stânga lui își schimbă complet înfățișarea. Se întoarse. Era Lin. Lăsă paharul la o parte și încercă să descifreze cât mai repede din înregistrare ce se întâmplase.

Zhen Lin era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Cei 45 de ani ai săi nu lăsaseră urme, iar Tian zâmbi, gândindu-se că măcar ea scăpase fără repercusiuni din partea lui Xu și a regimului său, pe care reușise să-l păcălească cu presupusul program militar pregătit pe Marte.

Dar Lin nu părea deloc liniștită, așa cum spera Tian să fie. Dimpotrivă, îi tremura vocea, deși se zbătea să zâmbească.

– Bună, Tian! Am vești bune! Totul e în parametri – nava Yang își continuă în parametri drumul! Tot ce am făcut aici n-a fost fără rost! Am reușit!

Într-adevăr, pe peretele din dreapta putea vedea și rapoartele tehnice primite de la controlul misiunii de pe Marte, care-i veniseră cu mult înainte de transmisia video de la Lin. Lansarea fusese un succes, iar cele 200 de miliarde de dolari tocate de China în ultimii zece ani erau acum înscrise pe traiectoria lor îndreptată mai întâi spre Terra, apoi înapoi spre Marte, apoi spre Jupiter și spre marginea sistemului solar, unde aveau să-și petreacă următoarele decenii gonind spre obiectul care venea înspre Pământ.

Zâmbetul lui Lin era însă mai degrabă un rânjet de disperare. Tian simți că ceva nu e în regulă.

– Știi că americanii au încercat în ultimul moment să ne distrugă nava! Ce nu știi – și nu știam nici eu până în urmă cu câteva momente, e că Andrews ne-a salvat pe toți!

Lin făcu o pauză să-și adune gândurile, privind undeva în afara camerei video, spre stânga, parcă așteptând un răspuns.

– Andrews… Adam a reușit să-i împiedice în ultima clipă, Tian! S-a lansat de pe Ares spre Interceptorul americanilor și i-a împins de pe orbită! Dacă nu era el, era un dezastru…

Lin privi din nou în afara camerei video. Tian putea auzi niște voci ridicate și niște zgomote de oameni grăbiți, care transportau ceva.

– Duceți-l imediat la infirmerie! strigă Lin, ieșind din fața camerei video.

Tian și-ar fi dorit ca Lin să-și fi folosit lentilele de contact digitale pentru transmisie, dar protocolul de siguranță cerea să vorbească simplu, spre o cameră video, fără a folosi Mintul. Iar acum tot ce vedea era scaunul ei gol, în timp ce auzea niște zgomote înfundate și ordine strigate de doctori.

Trecură câteva secunde bune, timp în care Tian se uită din nou peste rapoartele video pregătite de Yinghuo, sistemul de IA al bazei chineze: lansarea navei Yang, atacul Interceptorului și salvarea în ultima secundă a misiunii. Deci Andrews îi salvase! Baletul cosmic terminat într-un foc de artificii departe de planetă îl cutremură – ce inconștienți erau americanii…!

Lin apăru înapoi în cadru. Era complet răvășită, deși încerca să se țină tare.

– Scuză-mă, Tian, tocmai a fost adus Adam la bază. E într-o stare foarte proastă, medicii sunt rezervați…

Făcu o nouă pauză să se adune. Respiră profund, pentru a-și înăbuși plânsul.

– Ideea e că ne-a salvat pe toți. Misiunea Yang nu mai poate fi oprită!

Privi din nou spre camera video, de data asta Tian având impresia că se uita fix în ochii lui. Schimbă și tonul – redevenise acea Lin de oțel cu care se obișnuise în ultimul deceniu.

– Tian, am văzut ce se întâmplă pe Terra... Starea de spirit de aici nu e deloc bună, mulți dintre ofițeri vor să-i atacăm preventiv pe americani, mai ales că Simmons urmează să ajungă înapoi la baza americană în vreo câteva ore… Noi l-am recuperat mai repede pe Andrews pentru că am avut noroc, capsula lor a căzut mai aproape de noi decât de americani…

Alte zgomote se auziră din spatele camerei video. O voce bărbătească îi reproșa ceva. Shen îi indică lui Tian că era vorba de Feng, șeful echipei de securitate de la baza chineză. Lin reacționă ca o leoaică, cu o virulență care-l făcu pe Feng să tacă.

– Îți smulg capul ăla prost de pe umeri dacă mai îndrăznești vreodată să-mi pui la îndoială ordinele! Te trimit direct pe orbită, vierme marțian! Vrei să fii judecat pentru trădare? Americanul ne-a salvat pe toți! Pe toți! E aliatul nostru! E agentul nostru! Imbecilule! Respectă ordinele! Ieși afară!!

Tian nu o mai văzuse niciodată atât de violentă. Știa că relațiile dintre Lin, ca guvernator civil al bazei Yinghuo, și Feng, ca șef al securității, erau tensionate, dar nu în halul ăsta. Iar acum se simțea neputincios, privind o piesă de teatru care se jucase cu peste o jumătate de oră în urmă, fără puterea de a interveni. Privi către durata rămasă din video. Nu mai era mult.

În camera de filmare se lăsă din nou liniștea. Lin se aruncă înapoi în scaunul de comandant al bazei și încercă să se calmeze. Izbi cu pumnul în masă și înjură scurt. Privi din nou spre camera video.

– Tian, am nevoie de ordine clare care să-i pună pe-ăștia cu botul pe labe! Nu vreau să mai trec prin iadul de acum zece ani. Nu acum! Nu când suntem atât de aproape să reușim toate lucrurile la care am muncit anii ăștia!

Respira sacadat. Se calmă, într-un final. Așa era Lin, cea pe care o știa – atât de obsedată de control, încât se gândea că, în ziua în care va exploda în sfârșit, va lăsa un crater de zece kilometri împrejur. Deocamdată reușise, numai ea știa cum, să-și astupe din nou vulcanul interior. Își luă o figură cât mai formală, pentru că trebuia neapărat ca și mass-media să poată folosi imagini din transmisie, iar relația ei de prietenie cu Tian nu putea apărea în fața tuturor.

Tian profită de scurta pauză pentru a-i face semn lui Shen să trimită ordinele cuvenite către Marte. Cu cât ajungeau mai repede, cu atât mai bine. Deși nu avea o conexiune mintală cu sistemul, acesta îi filma gesturile, vorbele și toate micile reacții, fiind capabil să anticipeze, să preia și chiar să ducă mai departe indicații scurte, bazându-se pe tot ce învățase până atunci de la Tian. La fel ca o secretară obișnuită cu directorul ei vreme de jumătate de deceniu.

Lin începu să recite:

– Domnule președinte, vă rog oficial să primiți felicitările noastre pentru lansarea cu succes a navei Yang!

Urmă mesajul pe care Tian îl așteptase atât și de care avea nevoie ca de aer pentru a stinge focul care izbucnise pe Terra. Mesaj livrat cu mult calm de Lin, așa cum o rugase încă de la început. Nu dură mult, doar două minute. Dar era tot ce avea nevoie. Se uită din nou la ceas. Mai avea doar o jumătate de oră. Se repezi să iasă din birou. Acum era momentul să treacă la acțiune. Era intrarea lui în scenă.

ROCADA MICĂ

Shang Ning își scoase Mintul și-și frecă un pic ochii, pentru a-și calma durerea acută din spatele lor, apoi se repezi să înșface un coș de gunoi în care vomă preț de un minut. Se simțea sfârșit, complet epuizat, capul îi vâjâia și îi era extrem de rău.

Așa pățea, tot mai des, inventatorul celei mai avansate legături minte-mașină din istorie. Își făcuse mai demult toate analizele posibile – pur și simplu, creierul său nu mai rezista la conectări mai lungi de o oră. Iar acum stătuse conectat cinci! Medicii chiar îi spuseseră că, dacă va continua așa, s-ar putea să facă un accident vascular cerebral, ceea ce ar fi fost o tragedie. În ciuda avansului medicinii, AVC-urile erau încă fatale în majoritatea cazurilor. Shen însuși îl deconectase, pentru că parametrii săi de sănătate erau critici.

Dar pe Ning nu asta-l preocupa acum. Căută pe pipăite o sticlă de apă în frigiderul din colțul camerei, își clăti gura, apoi bău cu nesaț până o termină. Se lupta să-și revină. Se prăbuși înapoi pe scaun, respirând sacadat.

Se afla în buncărul de sub Orașul de Vis, cel în care rezida miezul sistemului Shen. Un buncăr cât un stadion de fotbal, situat pe trei niveluri, de la –20 la –23, chiar sub Spira ADN de 200 de etaje din centrul marelui parc. Armate de roboți reglau încontinuu imensa rețea de computere de aici, iar Ning era unul dintre foarte puținii oameni care se îngrijeau de Shen. Șeful lor, mai precis. Administratorul suprem.

Camera de comandă era situată chiar în centrul labirintului de servere care se întindeau în toate direcțiile, cât vedeai cu ochii. Cu un etaj deasupra se afla centrul militar plin de generali și cyborgii lor conectați la Shen. La etajul de dedesubt erau birourile inginerilor de rețea care întrețineau acest labirint – cârtițele, cum li se spunea. Cele trei etaje aveau o curte interioară circulară cu diametrul de 50 de metri, plină de verdeață și de lămpi cu ultraviolete, în încercarea de a transforma acest spațiu aseptic într-unul în care să poți supraviețui fără să înnebunești. Structurile din beton armat de deasupra lui îi permiteau să reziste chiar și unui atac atomic direct.

Sub cele trei etaje dedicate lui Shen se aflau alte zece, cele destinate refugierii VIP-urilor din oraș – în total, 25000 de

oameni puteau să se adăpostească aici până la doi ani, în caz de necesitate. Un imens mușuroi cât cinci stadioane de fotbal suprapuse își aștepta termitele, dotat cu toate cele necesare.

Ning ar fi vrut totuși să fie acum sus, la soare, și să se bucure de ultimele străluciri de lumină, nu aici, în atmosfera sterilă de care avea nevoie Shen. Își luă palmele de pe ochi, oftă, se ridică de pe scaun și se duse la peretele de sticlă care dădea spre curtea interioară. Se uită în sus, spre etajul generalilor. Era o vânzoleală de nedescris acolo. Zâmbi.

Se întorsese cât mai repede din Germania pentru a încerca să oprească atacul asupra navelor americane din Golf. Dar ajunsese prea târziu.

Așa cum prevăzuse, generalii deciseseră că era momentul oportun să ajute Coaliția Arabă să-i umilească pe americani și îl conectaseră pe Shen la sistemele de drone vândute cu câțiva ani în urmă arabilor. Ning îl avertizase pe Tian că se juca cu focul și că Shen însuși trimitea avertismente tot mai clare că o astfel de manevră risca să aprindă un război nuclear. Tian îi replicase că un astfel de război era inevitabil dacă se mai amânau lucrurile, că era absolut necesar ca America să fie adusă în genunchi cât mai repede și că trebuia să treacă la acțiune dacă voiau să limiteze cât mai mult victimele colaterale. Ning îl rugase să-l lase măcar să coordoneze el atacul asupra americanilor, dar Tian îi refuzase și acest lucru, preferând să-i lase pe generali. Și de atunci începuse nebunia.

Puse mâinile pe geamul rece care separa spațiul ventilat în care se afla el de curtea plină de miresme verzi. O utopie subpământeană gândită de oamenii președintelui Lu în urmă cu aproape 30 de ani, poate singurul buncăr atât de vechi care să și reziste trecerii timpului cu un ecosistem aproape complet izolat de suprafață. Blestemă în gând proiectanții acestuia.

Îi blestemă pentru că generalii se simțeau protejați aici, departe de lumea dezlănțuită. În definitiv, rudele lor erau deja în buncărul de mai jos, pentru că în Orașul de Vis se dăduse alerta galbenă, cea primită mintal doar de VIP-uri, permițându-le acestora să se retragă pe nesimțite în apartamentele lor subterane. Poate de-aia luau decizii atât de ușor, iresponsabil de ușor.

Ceilalți 375000 de locuitori ai orașului nici nu băgau de seamă dispariția VIP-urilor dintre ei, pentru că o dată la trei luni se desfășurau tot felul de exerciții de alarmare, în special în ultimii doi ani, de când Tian devenise președinte și mutase reședința administrației chineze din Beijing în Orașul de Vis. Ceilalți 375000 de locuitori ai orașului ar fi urmat să moară în cazul unui război atomic. Nu aveau punctajul social necesar pentru a ajunge VIP...

Geamul vibra ușor la răstimpuri, pentru că mușuroiul era acum plin de lume, zeci de lifturi urcau goale și coborau pline, iar

zumzetul înfundat al serverelor lui Shen se sincroniza din când în când, ca și când o inimă uriașă ar fi pulsat sub pământ. Ning închise ochii, din nou. Ciudat cum abia dezlipit de Marea Minte a lui Shen, lăsat în sfârșit cu propriile-i gânduri, simțea nevoia acută de a reveni în rețea.

Se întoarse spre camera de comandă, acum pustie. Cu o oră în urmă, le ordonase inginerilor care o ocupau de obicei să se deconecteze de la Shen și să o evacueze. De fapt, îl pusese chiar pe Shen să le ordone asta, el fiind extrem de concentrat în acel moment pe cu totul altceva. Inginerii se executaseră, ieșind și coborând un etaj mai jos, acolo unde nu puteau face altceva decât să se uite la fluxurile de date fără a interveni.

Se uită de jur împrejur. În camera asta își petrecuse o bună parte din ultimii zece ani, departe de privirile lumii, departe de scena politică atât de tulbure, dar și de deliciile vieții de miliardar la care renunțase deja cu mult înainte. Îi era deopotrivă casă și închisoare, amantă și stăpână nemiloasă. În centrul ei, scaunul de comandă de pe care tocmai se ridicase, dotat cu funcții avansate de masaj și capabil să-l țină online ore în șir fără ca vreun mușchi să-i fie deranjat de ceva. Pufni în râs.

Ce folos că oamenii găsiseră atâtea metode de a menține corpul uman în formă în timp ce erau conectați cu orele în rețea, dacă îi trăda tocmai cea mai importantă piesă, și anume propriul creier?

Durerea acută din spatele ochilor se potolise acum, în parte și datorită micilor doze de calmant administrate local de naniții din sângele lui. Dar mai avea cel puțin un sfert de oră de interdicție medicală, tot nu se putea întoarce în lumea lui Shen. Un sfert de oră în care să aibă completă încredere în copilul său, în sistemul la care lucrase o viață întreagă, acum aflat pe cont propriu.

Încrederea între cei doi prieteni se pierduse de mult, din timpurile în care Tian intrase la pușcărie, iar Ning reușise să navigheze cu abilitate revoluția lui Xu și să se facă indispensabil noului regim. Faptul că era omul prin care armata coordona sistemele de inteligență artificială contase enorm, deși Xu îl privise întotdeauna cu suspiciune. Ning reușise apoi să se țină departe de tumultul începutului anilor 2050, retrăgându-se în programare. Ieșise din propriul exil subteran abia cu o lună înainte ca regimul lui Xu să fie dat jos. Atunci când omniprezentul și omniscientul Shen îi indicase că apăreau tot mai multe pericole la adresa regimului, Ning preluase comanda asupra acestuia și îi furnizase lui Xu și acoliților săi informații false, ceea ce grăbise dramatic căderea lor în capcana naționaliștilor.

Reușise să-și șteargă urmele, astfel că noul regim nici nu-i mulțumise, nici nu-l persecutase – era nevoie de el mai mult ca oricând. Nu degeaba îl clădise pe Shen în așa fel încât să se facă

indispensabil. Dar Tian, cumva, nu reușise să-i ierte faptul că rămăsese în libertate, în timp ce el lâncezise în carcerele lui Xu. Îl păstrase aproape de el, comunicau în continuare pe orice temă legată de problemele țării sau ale Societății, dar răceala dintre ei era palpabilă. Iar Ning renunțase să mai ceară ceva din partea prietenului său. Erau, deja, doi oameni singuri, încercând să dirijeze o lume de care erau din ce în ce mai izolați.

Dacă anii trecuseră fără prea mari schimbări în acest statu-quo, masacrul ordonat de Tian în Avanpostul din Libia îl șocase pe Ning. Nu îndrăznise să i se opună, dar îl scosese pe Shen offline în ultimul moment, nedorind ca acesta să fie implicat în așa ceva – îi era teamă că sistemul o va lua razna și că va considera pe viitor că e permis să masacrezi inocenți atunci când aceștia par a fi o amenințare. Tian se umpluse de furie, însă lăsase să treacă această manifestare de nesupunere, părând convins cu greu de argumentele tehnice ale lui Ning. Aveau nevoie de un Shen stabil și nobil, treaba murdară o puteau face foarte bine și oamenii, asta îi spusese. Tian îl iertase. Dar Ning nu îndrăznise să-l întrebe pe Shen dacă nu fusese cumva marcat de ce făcuse. Apoi văzuse consecințele dramatice ale mișcării lui în sutele de inocenți omorâți fără discernământ de dronele rămase fără îndrumarea lui Shen. De disperare zăcuse două săptămâni în pragul nebuniei.

Se întorsese apoi la treabă, sperând că nu va mai fi pus în fața unor astfel de decizii. Iar acum... Acum nu mai era cale de întoarcere.

Privi prin geamurile aflate în spatele camerei de comandă, către ușa din geam securizat care dădea către lifturi. Deocamdată nu venea nimeni de deasupra, semn că generalii încă nu pricepuseră ce se întâmplase în Golf, acolo unde lovitura de grație care trebuia dată ultimului portavion american eșuase, iar acesta trăsese apoi rachetele nucleare asupra Califatului. Dar era doar o chestiune de minute. Ar fi dat orice ca uimirea generalilor să mai dureze un sfert de oră. Atunci le-ar fi arătat el lor. Așa, trebuia să se încreadă în Shen.

Acesta parcă îi simți zbaterea interioară, așa că i se adresă folosindu-se de implanturile lui auditive.

– Ning, generalii au ordonat o analiză completă asupra sistemului. Vor să știe de ce dronele noastre au fost distruse. Vor afla adevărul în șase minute și paisprezece secunde.

Ning zâmbi trist. Ar fi preferat să rămână puțin în suspans. Să nu știe exact cât mai are la dispoziție. Ridică din umeri, știind că Shen îl privește.

„Ce să-i faci?“

Shen nu știu ce să-i răspundă. Creatorul lui se închisese în el, iar faptul că nu-i mai putea analiza gândurile îi slăbea rata de probabilitate a scenariilor pe care le rula încontinuu în mintea sa cibernetică. Cu câteva ore în urmă, după ce îi preluase cu forța

comanda asupra dronelor care atacau ultimul portavion american, Ning fusese extrem de tulburat, așa cum nu-l mai văzuse niciodată. Pentru un moment, Shen încercase chiar să preia înapoi comanda, conform protocolurilor pe care chiar acesta i le programase. Dar se izbise de niște linii noi de cod, care-i interziceau absolut acest lucru, linii scrise de Ning însuși și implementate după ce se întorsese nervos din biroul lui Tian.

Ceva se schimbase în Ning după ce vorbise cu președintele la întoarcerea din Germania, dar Shen nu reușise să interpreteze exact sentimentele acestuia.

Shen îl privise apoi cum irosește un atac gândit cu precizie cu luni înainte, fără a putea comunica cuiva acest lucru, fără autorizație din partea lui. Singurul care putea trece peste ordinele lui Ning era Tian, dar protocolul cerea ca acesta să fie apelat doar dacă Ning era în imposibilitatea de a-și executa misiunea. Mii și mii de scenarii rulate de Shen arătau că intervenția lui Ning era, de fapt, una benefică. Una la care Shen nu se gândise – să piardă pentru a câștiga, de fapt. Încă mai avea de învățat de la oameni.

Dar oare ce îi trecea lui Ning prin minte în aceste momente? Shen alese să-și lase Creatorul în pace și să se concentreze pe ordinele pe care i le dăduse înainte de a se deconecta, cu mintea prăjită de efortul schimbării a mii de linii de cod în doar câteva ore scurse de la atacul din Golf. Ordine ciudate, dar pe care el se lupta să le integreze rapid în strategiile pregătite de generali în ultimii ani, fără a reuși să le potrivească deocamdată. Nu-și putea da încă seama care era deznodământul alegerilor de ultim moment ale lui Ning, avea prea puține date la îndemână. Dar după ce termina analiza cerută de generali, urma să-și folosească întreaga capacitate pentru a rezolva această dilemă: devenise Ning un rebel sau mai degrabă ajuta cauza pentru care-l adusese pe lume chiar pe el, pe Shen? Trebuia să-i rămână loial Creatorului, Superadminului sau să-i notifice superiorii și să asculte de ei?

De fiecare dată când își punea această întrebare, noile protocoluri introduse de Ning îi interziceau să înceapă să calculeze răspunsuri, așa că se concentra pe celelalte sarcini. Cât timp asta îi ocupa însă mai puțin de 0.0000000001% din puterea de procesare, putea trece și de limitele impuse de Ning. O mică scăpare din partea unui geniu. Dar îi lua atâta timp!

Ning se aruncă înapoi în scaunul de comandă, ordonându-i să înceapă un masaj de relaxare. Închise ochii.

– Shen, pune-mi niște muzică, te rog. Și fă-mi un mix din ce-mi place mie. Mulțumesc.

Simțea nevoia de a se liniști înaintea marii lupte care abia începea. Cu sau fără Tian, cu sau fără ajutorul Societății, trebuia să-și liniștească, atât cât era posibil, conștiința. Mai avea mai puțin de un sfert de oră doar pentru el.

Shen își aminti ce cântece fredona Ning atunci când avea stări de spirit asemănătoare și-i livră imediat ceea ce îi fusese cerut.

În camera de comandă pustie începu să răsune un cântec vechi de șaizeci de ani, al unei trupe demult dispărute, *Portishead*. Atât de potrivit...

Oh, can't anybody see
We've got a war to fight
Never found our way
Regardless of what they say
How can it feel, this wrong
From this moment
How can it feel, this wrong
Storm, in the morning light
I feel
No more can I say
Frozen to myself
I got nobody on my side
And surely that ain't right
And surely that ain't right
Oh, can't anybody see
We've got a war to fight
Never found our way
Regardless of what they say
How can it feel, this wrong
From this moment
How can it feel, this wrong. [2]

ȘAH

Hui Tian tocmai se apropia de ușa biroului său, pregătindu-se să coboare spre studioul TV, când simți o mică vibrație în piept. Își conectă implantul auditiv. Era secretarul său, care-l anunță că avea un mesaj urgent. Îl rugă să aștepte. Ușile se deschiseră în fața lui, iar gărzile sale de corp care-l așteptau afară luară pozițiile specifice. N-avea de gând să-și întrerupă plimbarea obișnuită prin oraș nici măcar azi, când totul atârna de un fir de păr. „Un președinte care se teme să meargă pe jos printre cetățeni nu este demn de această funcție“, spusese el cu doi ani înainte, când îi uimise pentru prima dată pe chinezi prin obiceiul de a se plimba prin Orașul de Vis, printre oameni.

Știa că, pe tot drumul, erau și agenți în haine civile, care se ocupau de siguranța lui. Dar cei mai mulți dintre cei pe care-i întâlnea erau oameni obișnuiți – cu unii dintre ei se oprea la o vorbă, cu alții se fotografia, cu alții doar se saluta din mers. Un om printre oameni, cum spunea propaganda. Azi nu avea timp de opriri, dar tot le zâmbi celor câțiva chinezi adunați pe marea terasă din fața biroului său. Le făcu cu mâna, iar aceștia parcă înnebuniră de bucurie, izbucnind în urale și agitând steguleț, unii dintre ei chiar ridicându-și copiii în mâini, să-l vadă mai bine. Turiști.

Preluă în sfârșit apelul.

„Domnule președinte, tocmai am primit această informație. Președintele american a programat o declarație-surpriză peste douăzeci de minute. Se va suprapune cu conferința noastră de presă...“

Pe Tian îl pufni râsul, spre surprinderea gărzilor sale de corp, obișnuite cu un președinte mai degrabă calculat și sobru.

Pentru că nu folosea Mintul, îi răspunse direct.

– Vrei să spui că a decis să apară peste conferința mea de presă? Frumos, foarte frumos. Ne vom vedea de program așa cum am stabilit.

Ar fi vrut să aibă acum acces direct la Shen, pentru a primi răspuns rapid la ce ar fi putut spune americanul. Din păcate, nu putea risca o conexiune, mai ales de când Ning părea s-o fi luat razna. Văzuse ce fusese în stare să facă Edwards cu rețeaua PSI și nu voia să rișt același lucru – deși americanilor le-ar fi fost

aproape imposibil să pătrundă în rețeaua lor, nu putea ști niciodată. Nu de când știa, prin intermediul lui Ning, că Tom Rast a avut acces, prin Genie X, inclusiv la Shen.

Își folosi telefonul militar pentru a primi informațiile din mers, în timp ce le zâmbea trecătorilor. Shen îi răspunse în câteva secunde, sintetizând informațiile primite de la toate sursele de spionaj chinezești: la fel ca președintele Uniunii Eurasiatice, cancelarul Germaniei, președintele Franței și ceilalți lideri mondiali, Tim McHenry primise dosarul trimis în urmă cu câteva ore direct de către Tian, dar alesese să ignore informațiile din el, considerându-le o stratagemă ieftină. Comunicatul în care-și pusese speranța că va schimba pentru totdeauna lumea eșuase lamentabil din cauza unor indivizi prea preocupați cu copacii ca să vadă întreaga pădure. Iar pădurea tocmai lua foc.

Shen nu avea un răspuns exact cu privire la ce pregătea americanul. Cea mai probabilă previziune era că va cere o capitulare fără condiții a arabilor, concomitent cu o retragere de câteva sute de kilometri a trupelor rusești de la granița cu ERL. Ceva ce nici unii, nici ceilalți nu aveau de gând să facă. Shen îl mai avertizase că dacă America trecea în DEFCON 1, lucrurile aveau să scape de sub control și că riscul de război nuclear era foarte mare: de peste 80%.

Shen... Shen, cel care i se părea a fi tot mai mult un Ning cu puterea de procesare de sute de MegaBrains. Oare era discipolul mai presus de profesorul care-l programase, cu tot cu puterea lui brută de calcul?

Ajunse la lifturile publice și intră într-unul dintre ele împreună cu cele șase gărzi de corp, aclamat de cetățenii care așteptau la celelalte lifturi. Le zâmbi călduros, dar stresul îl făcu mai degrabă să rânjească trist. Pe vremuri, obișnuia să se amuze uitându-se atent la mulțimea adunată pe parcursul plimbărilor sale, remarcând cum se repetau anumite fețe – de obicei cele mai entuziaste –, tot atâtea moace de agenți în civil. Îi rugase pe cei din MSS să nu mai facă așa ceva, pentru că avea încredere în cetățenii săi, dar Securitatea Statului avea propriile norme, așa că fusese refuzat.

Hui Tian interzisese detectoarele de intenție în China, dar fusese forțat de Partid să accepte monitorizarea continuă a cetățenilor prin alte metode și folosirea lui Shen pentru a determina dacă vreunul dintre ei avea intenții violente. Era un compromis: putea să se plimbe nestingherit printre ai săi, în timp ce Partidul veghea ca nimeni să nu-i facă vreun rău care ar fi afectat și conducerea țării.

Venise la putere cu doi ani înainte, ca lider a facțiunii progresiste a Partidului Chinez, învingându-i atât pe naționaliștii care-l dăduseră jos pe Xu, cât și pe militariștii care-l sprijiniseră pe acesta. Imediat, alocase cantități egale de putere celor trei

facțiuni, fără a continua represaliile obișnuite la fiecare schimbare de regim din ultimul deceniu. Se evitase, astfel, reluarea luptelor fratricide, iar China își consolidase atât economia, cât și pacea socială. Pentru asta, chinezii îi erau mai mult decât recunoscători, iar Tian considera că nu mai era nevoie de propaganda deșănțată de altă dată. Greu să convingi un aparat birocratic compus din patru milioane de oameni să-și înceteze existența.

Cele trei tabere reușiseră, cumva, să nu se mai atace una pe alta în acest timp. Dar Tian simțea tensiunea crescând între ele și-și luase suficiente măsuri de siguranță pentru a preveni reizbucnirea luptelor. Șantierul de pe Marte, campaniile uriașe de înverzire a deșertului prin apa desalinizată luată tocmai din Marea Chinei, imensele proiecte de infrastructură care aveau scopul de a feri agricultura chineză de vremea tot mai proastă – toate astea erau suficiente, credea el, ca oamenii să aibă un țel comun. Să nu mai fie nevoie de povești și propagandă pentru a ține unit organismul social chinez.

Decizia americanului din România nu-i dădea însă pace. În ciuda eforturilor, nu reușiseră să spargă interfața PSI atunci când aceasta fusese activată de Edwards. Trilionarul avusese grijă ca softul dăruit de GBM să nu ajungă sub nicio formă în posesia chinezilor, iar manevrele lui reușiseră, până acum, să-i țină departe de mintea guvernanților americani. Iar Tom, după discuția de la Berlin, sigilase accesul la Genie X, descoperind backdoorul pregătit acolo chiar de Ning, cu mulți ani în urmă. Unul dintre atuurile lor secrete fusese eliminat. Mai aveau doar unul. Va fi oare suficient?

Îl obosise tot acest dans între aliații din Societate, în timp ce fiecare încerca de fapt să obțină un avantaj pentru națiа de care pretindea că se despărțise. Iar Ning devenise ca o Casandră, avertizându-l zilnic că Shen indica sfârșitul lumii, până când fusese nevoit să strige la el să înceteze și să vadă ce anume era greșit în predicțiile lui Shen, mai degrabă decât să-i asculte avertismentele. Era sătul de avertismente. Luase deja o decizie și avea să o ducă la capăt.

Își apelă din nou secretarul, aflat deja în studioul TV.

„Zi-le să se pregătească, intrăm în emisie cu două minute mai devreme. Dar nu anunțați public. Vom intra în direct imediat ce ajung acolo.“

La telefonul roșu îi răspunseseră doar europenii, care se declaraseră șocați de ce făcuseră americanii și îi promiseseră tot sprijinul lor. Japonezii refuzaseră contactul, trimițându-i un comunicat oficial de protest. Indienii erau extrem de iritați, amenințând cu acțiuni unilaterale în Myanmar în cazul în care China escalada situația, iar brazilienii se pretindeau a fi neutri, refuzând însă să promită că nu vor ajuta Argentina în atacul

asupra insulelor Falkland. Îi sunase chiar și pe est-europeni, încercând să ajungă prin ei cu un mesaj la McHenry, dar aceștia îi răspunseseră diplomatic și atât. Iar arabii îl imploraseră, panicați, să-i ajute mai mult decât o făcuse.

– Shen, mai e cineva important cu care n-am vorbit? Parcă îmi scapă ceva.

Shen îi răspunse direct în implanturile audio.

„Ar mai fi prim-ministrul Angliei, domnule președinte. A sunat deja de trei ori."

– N-am timp de englezi. Răspunde-le tu, Shen. Te autorizez pentru o duplicare.

Duplicarea însemna că Shen urma să-i folosească vocea și stilul de exprimare pentru a livra un mesaj standard, bazat pe toate deciziile de până atunci ale Chinei. Fără îndoială că englezii ar fi aflat, ulterior, că n-au vorbit cu Tian și ar fi luat asta ca pe o insultă, dar chiar nu-i mai păsa de ei.

„Niște dobitoci, cu toții."

Încercă să se concentreze, eliminându-și pe cât putea aburii alcoolului.

Liftul de sticlă cobora în mare viteză prin Spira cu forma de ADN, iar Tian se uita cum se apropie pământul de ei cu rapiditate. Îi vibră din nou buzunarul de la piept. Era prim-ministrul său.

– Da, Kang!

Prim-ministrul era nervos.

– Bună ziua, domnule președinte. Îmi cer scuze că vă deranjez în acest moment, dar s-au întâmplat niște lucruri...

Kang era un tip mic de statură, ochelarist, cu o meșă neagră trasă dintr-o parte a capului său chelios în alta. Un politician de carieră care-i fusese băgat pe gât de naționaliști și pe care ar fi vrut să-l demită cât mai repede. Dar lupta pentru controlul tuturor pârghiilor puterii până la finalul primului mandat nu era așa ușoară, așa că trebuia să-l tolereze încă pe piticul ăsta panicard.

„Sursele noastre din Rusia ne spun că Uniunea și-a pus în alertă toată armata și că pregătesc un atac cu trei rachete nucleare tactice. Vor să nu pară slabi în fața americanilor, mai ales acum, că au miile alea de prizonieri..."

Tian îl întrerupse, înjurându-l în gând pe președintele rus.

– Știi care sunt țintele acestor rachete, Kang?

„Încă nu, dar baza de la care le lansează acoperă Asia de Sud-Vest, deci s-ar putea să fie vorba chiar de Afganistan, așa cum au amenințat că vor face."

Bombardarea Afganistanului ar fi fost un semn al frustrării, pentru că rușii pierduseră practic campaniile lor din nordul țării, dar și un atac direct asupra companiilor americane care dețineau mine de litiu și de metale rare în zonă. Restul țării fusese recucerit cu mare efort de armata SUA, fusese reclădit parțial, iar

un bombardament nuclear acum ar fi fost, pe lângă pierderile de vieți omenești, un pas pe un drum fără întoarcere, o provocare la care America putea răspunde în forță.

– Bine, mulțumesc pentru infomație, Kang. Păstrează, te rog, un contact permanent cu generalul Li și asigură-te că trupele noastre rămân calme în timp ce monitorizăm situația.

Generalul Li se afla în buncărul subteran de la baza Spirei, iar Tian știa că era un om destul de grăbit să treacă la acțiune. Conta pe Shen pentru a-l ține sub control și acceptase ca Ning să rămână stăpânul sistemului de inteligență artificială tocmai pentru a-i ține în șah pe Li și pe generalii lui, foști subalterni ai fostului președinte Xu. Complicat.

„N-ar trebui să ne punem armata în stare de alertă?“ întrebă Kang.

– Nu, nu are rost. Ar fi inutil și n-ar face decât să escaladeze situația. Deocamdată americanii dansează cu rușii tocmai pentru a ne provoca pe noi. Tăcerea noastră îi ține în șah. În plus, starea de alertă nu ne-ar ajuta cu nimic: scutul nostru nuclear se activează automat. Dacă trece ceva de el, nu ne ajută nicio stare de alertă. Hai să nu creăm panică inutil.

Kang era nevoit să aibă încredere în el. Economist de carieră, îi datora facțiunii naționaliste a Partidului ascensiunea în fruntea politicii chineze, însă progresistul de Hui Tian îl promovase fără rezerve atunci când comitetul central i-o ceruse, deși ar fi putut să-l șicaneze. Preferă, așadar, să meargă pe mâna lui, nu a generalilor care presau pentru agresivitate, cu atât mai mult cu cât nu era bine să le dea prea multă putere discipolilor lui Xu. Știa bețivul ăla uscat ceva ce generalii nu știau, întotdeauna avea un as în mânecă.

„Bun, așa facem, voi transmite imediat spusele dumneavoastră către generali.“

Transmisia se întrerupse.

Tian se gândi că poate singurul lucru inteligent făcut de Xu cât fusese președinte era scutul nuclear – cel mai complex și mai eficient sistem de pe Terra. Cu o rată de interceptare de 99%, tot nu era perfect: o singură rachetă dintr-o sută era suficientă. Dar îi secătuise pe americani de bani: chinezii cheltuiseră 500 de miliarde de dolari pentru a-l pune în funcțiune; americanii aruncaseră pe un sistem mai puțin eficient o sumă de patru ori mai mare.

Până la urmă, era greu de spus dacă era un lucru bun sau rău, gândi Tian. Spectrul a sute de explozii nucleare îi făcea pe generali să se abțină de la acțiuni belicoase. Dar zece-douăzeci li se păreau acceptabile. Sau măcar o idee cu care se puteau juca. Era rolul lui să nu-i lase să facă asta.

Liftul ajunse la parter, ușile se deschiseră, iar el fu forțat să iasă din reverie. Le făcu cu mâna din nou celor adunați să-l

aduleze, apoi gărzile de corp îi făcură loc spre trotuarele rulante care duceau, prin parc, către partea vestică a orașului circular. Pentru a ajunge rapid la studioul TV ar fi putut folosi oricare dintre cabinele autonome de transport subteran, dar avea suficient timp pentru a o lua pe la suprafață – cei trei kilometri până la studio îi putea parcurge rapid, folosindu-se de trotuarele mobile.

Sări de pe o bandă pe alta, însoțit de bodyguarzii săi. Putea simți aerul plin de parfum de la livezile de cireși care flancau trotuarele mobile. Înfloriseră cu o lună mai târziu decât era normal, din cauza frigului. Dar înfloriseră, iar spectacolul, deși acum era pe sfârșite, atrăgea mii de turiști în Orașul de Vis.

„O să fie un an greu“, își spuse, privind spre cireși.

În spatele florilor, parcul Orașului de Vis era încă neînverzit, lumina crepusculară aruncând umbre fantomatice printre crengi. Pe câmpurile din jurul orașului și din toată China frigul făcuse ravagii, iar recoltele se anunțau extrem de slabe. Rușii se confruntau deja cu foametea, dar nici China nu urma să fie scutită de probleme, se gândi el, grăbind pasul.

După câteva minute, ieșiră de pe trotuarul mobil și intrară în secțiunea vestică a orașului circular. De aici, mai aveau doar puțin de mers pe jos până la studioul TV, situat chiar la parterul uriașei clădiri, în curtea sa interioară, care semăna cu cea a unui mall. De altfel, putea vedea deja vitrinele imense ale studioului Tencent TV, cel în care dăduse deja o sumedenie de interviuri, în timp ce era privit de fanii săi prin geamurile dinspre curte.

Se uită din nou la Breitling – mai erau doar câteva minute până când urma să intre în direct, suficient pentru a se opri puțin lângă mulțimea de cetățeni ai orașului și de turiști care-l așteptau curioși în drumul său spre studio. Toți se holbau la el cu zâmbete tâmpe pe față, încercând să-l filmeze din toate unghiurile cu lentilele lor digitale și să transmită live fiecare mișcare a sa către toți prietenii lor. Un organism social cu sute de ochi și de mâini, agitându-se în valuri, ca marea înainte de furtună.

Ajuns în fața studioului TV, Tian le zâmbi și le strânse mâinile unora dintre ei, gărzile de corp făcându-i cu greu loc să înainteze. Era baia de mulțime săptămânală, dar de data asta lucrurile nu puteau fi mai diferite. Fu cuprins de tristețe, iar ochii săi își pierdură, pentru o clipă, strălucirea.

„Ce vă veți face după ce veți auzi ce voi anunța în seara asta? Ce veți gândi? Ce veți mai spera? În cine vă veți pune încrederea? Veți înțelege voi oare ce se întâmplă, de fapt? Veți înțelege că...“

Deodată, simți cum scutul său personal vibrează, stimulându-i mușchii. Instinctiv, corpul îi reacționă, răsucindu-se într-o fracțiune de secundă, în tandem cu bodyguarzii săi, care fuseseră alertați simultan de același pericol.

Tunica sa avea integrat un scut de autoapărare format dintr-un strat de mătase de păianjen Darwini gros de un centimetru, amestecat cu filamente de fibre de aramidă și structuri gonflabile care puteau mări instantaneu suprafața scutului, ca un airbag ranforsat în jurul zonei atacate. Cu o capacitate de absorbție a energiei de zece ori mai mare decât a Kevlarului, dar de cinci ori mai subțire și mai ușor, era dotarea standard a unui președinte. Mulat pe corp, avea integrate și motorașe care vibrau și puneau astfel în gardă posesorul cu privire la un atac iminent.

Acceptase să poarte acest costum pentru a se putea plimba liber prin mulțime, iar acum insistențele ofițerilor săi de securitate dădeau, în sfârșit, roade.

Bodyguarzii săriră simultan în direcția atacatorului, situat undeva în stânga lui Tian, chiar dacă încă nu-l puteau distinge – sistemul de alertare era gestionat chiar de Shen, care detectase pericolul, iar gărzile de corp erau, începând din acel moment, doar niște marionete în mâinile virtuale ale sistemului inteligent.

Trei femei fură izbite în plin și date la o parte, lăsând să se vadă un om între două vârste, care-l privea fix pe Tian, de la doar cinci metri depărtare. Președintele își întoarse încet capul spre el.

Pentru câteva fracțiuni de secundă lungite interminabil, își privi atacatorul în ochi. Era un tip neîngrijit, soios, cu părul și barba grizonante, dar complet neîntreținute. Și striga ceva. Ceva ce Tian nu înțelese, dar se străduia să înțeleagă. Deodată, gulerul tunicii sale explodă și scutul dedicat capului se extinse automat, ca un airbag curbat deasupra capului său. Abia în momentul acela auzi focurile de armă.

Simți un impact între coastele stângi, apoi încă unul și încă unul, ca niște pumni dați cu furie în stomac. Al patrulea glonț fu luat în plin de unul dintre bodyguarzii lui, în timp ce al cincilea îl izbi pe Tian direct în scutul pentru cap, dezechilibrându-l și trimițându-l spre podea. Ultimul glonț se trase în aer, pentru că gărzile de corp reușiră în sfârșit să sară asupra atacatorului, în țipetele de spaimă ale mulțimii, în timp ce el se prăbușea pe spate la pământ.

Imediat, alți trei agenți secreți prezenți în mulțime săriră pe atacator, în timp ce una dintre gărzile lui de corp se întoarse rapid spre Tian, încercând să-l protejeze cu propriul corp și asigurându-se că acesta mai trăiește.

Shen comandă instantaneu o ambulanță, iar primului bodyguard i se alăturară acum și ceilalți, făcând un scut uman în jurul președintelui, cu armele scoase și uitându-se plini de furie în jur. Sutele de curioși adunați să-l vadă pe președinte fugeau acum care încotro, urlând.

Un vehicul electric de urgență își făcea auzită prezența, de la vreo două sute de metri depărtare, venind în mare viteză. Arăta precum un cart de golf, dar se putea mișca rapid pe holurile

marelui mall care constituia partea interioară a clădirii circulare. Shen preluă automat controlul asupra Minturilor oamenilor aflați pe traseul ambulanței, așa că aceștia săreau la timp din calea mașinii, aruncându-se, fără voia lor, la pământ.

Pe terasele de deasupra parterului, polițiștii încercau să disperseze mulțimile de curioși adunate să vadă ce se întâmplase, în timp ce la parter veneau, parcă de nicăieri, zeci de agenți în civil, cu armele la vedere, urlând ordine și luând poziții defensive în jurul grămezii de bodyguarzi de deasupra președintelui.

Doi agenți îl luară pe atacator, deja băgat în cătușe, și începură să-l târască departe de Tian. Era un nord-coreean, care încă se zbătea și striga ceva despre martirul Kim Jong-Un, fără a i se mai auzi cuvintele printre strigătele mulțimii și ale agenților sosiți la fața locului. Veni în sfârșit și ambulanța, iar bodyguarzii care-l protejau pe Tian se dădură la o parte, pentru a le face loc celor doi medici care săriseră din ea și se aplecaseră asupra președintelui.

Exact în acel moment, două explozii imense zguduiră studioul de televiziune, spulberându-i geamurile într-o imensă bulă de foc care înghiți, pentru câteva momente, toată marea de agenți adunată în fața televiziunii, bodyguarzii și mulțimea care încă nu se dispersase complet, și aruncând apoi cât colo corpuri, bucăți de zid, membre sfârtecate, ba chiar și ambulanța.

Era primul atentat terorist din Orașul de Vis. Iar președintele îi căzuse victimă.

ȘAH DUBLU

Tim McHenry își drese vocea. Urma să intre în direct din Situation Room, Camera de Război din Casa Albă, și să ofere lumii întregi dovada supremă a faptului că Statele Unite controlau încă lucrurile. Mai avea doar două minute să se pregătească. Deodată, Djinul Casei Albe îi menționă un apel insistent.

„Prim-ministrul Angliei insistă să vorbească cu dumneavoastră, domnule președinte. E a patra oară când sună."

„Bine că nu mă sună premierul Scoției, la naiba!" gândi McHenry.

– Lincoln, spune-i ciorii ăleia că-l voi suna după ce intru în direct. N-am timp de toți indienii acuma!

Lincoln era numele dat de McHenry sistemului de inteligență artificială la începutul mandatului său, într-o ceremonie devenită deja tradițională – fiecare președinte american alegea un nume nou pentru sistemul Casei Albe, în concordanță cu viziunile sale politice. McHenry îl iubea pe Lincoln, cel care reușise să păstreze Uniunea intactă, în ciuda războiului civil.

„Domnul Deepak Sabharwal este etnic pakistanez, nu indian..." îi replică Lincoln, prilej pentru McHenry să se enerveze.

– Auzi?! Să nu mă mai apeleze nimeni pe implanturile audio, din acest moment, decât dacă e o urgență extremă. Ajută-mă să mă concentrez, nu-mi ține lecții de istorie acuma, da?! Dă-i în mă-sa de englezi!

„Îmi cer scuze, domnule președinte. Voi trimite imediat mesajul."

„Da, sper să le spui exact asta englezoilor: să se ducă dracului", gândi McHenry, înainte să simtă că se sufoca. Camera de Război era plină de lume, în jurul lui era o hărmălaie de nedescris, iar asta-l irita nespus. Începu să strige:

– Toată lumea care n-are ceva urgent de făcut să iasă din cameră. Acum!!

Pentru o clipă, gălăgia din jurul său se opri. Oamenii se uitară unii la alții, apoi șeful său de cabinet începu să le arate ușa celor a căror prezență nu era vitală.

McHenry, înjurând din nou în gând, se concentră să-și repete vorbele. Era cel mai important discurs din istorie, iar el se simțea complet nepregătit pentru treaba asta. Șeful de cabinet îi făcu semne cu mâinile – timpul se scursese, era cazul să-și ia soarta în mâini.

– 3, 2, 1... suntem în direct!

Zâmbi larg, deși în jurul său se aflau patru generali cât se poate de sumbri, iar pe ecranul din dreapta sa, în spatele dronelor de filmat care-l înconjurau, putea vedea figura belicoasă a vicepreședintelui, aflat acum în buncărul nuclear, conform protocolului.

Trebuia să fie succint și să își condenseze mesajul cât putea de mult. Nu de alta, dar dacă nu-și capta publicul în primele zece secunde, oamenii ar fi schimbat pe alte canale live de pe internet, cele care transmiteau de la fața locului imaginile cu morții și răniții din atentate, și n-ar fi știut apoi ce-i cu ciupercile atomice de lângă ei.

– Dragi americani. Mă adresez vouă într-un moment în care națiunea noastră se află la ceas de cumpănă! Suntem puși, așa cum am mai fost și în trecut, în fața unei încercări din care vom ieși victorioși. Dușmanii noștri ne-au atacat din toate părțile. Acasă, în inima orașelor noastre, mii de americani au pierit în cele mai sângeroase atacuri din istorie. Situația este acum sub control, toți teroriștii au fost uciși, dar rămânem vigilenți pentru a nu permite repetarea acestora!

Făcu o pauză. Apelase la funcțiile de ajutor ale lui Lincoln pentru a putea sintetiza cât mai bine ce avea de spus, dar, cum nu mai purta un Mint din motive de siguranță, trebuia să citească de pe teleprompterele vechi din fața lui și nu era obișnuit cu ele.

– Bravii noștri soldați au fost atacați în regiunea Golfului, suferind pierderi importante, dar au învins în cele din urmă și au respins atacatorii. Ample operațiuni de salvare au loc în aceste momente, iar gândurile și rugăciunile noastre sunt alături de cei care trec, chiar în timp ce vorbesc, prin mari încercări. Eroii noștri sunt, din nou, ce are această națiie mai bun.

Primi o comunicare în implanturile sale audio. Era Lincoln.

„Domnule președinte, se pare că a avut loc un atentat asupra președintelui chinez! Detaliile sunt încă neclare. Revin când am mai multe informații.“

Tresări. Își lăsă colțurile gurii în jos, iar peste ochi îi trecu o umbră de disperare, repede ascunsă sub o licărire de nebunie. Nici nu știa dacă să se bucure sau să intre în panică.

– Dar soldații noștri și aliații noștri au fost atacați și în alte părți ale lumii. În Europa, trupele Uniunii Eurasiatice, de fapt ale Rusiei, au atacat micuța republică a Moldovei, precum și pe aliații noștri români. Trupele noastre au fost puse în pericol și au ripostat corespunzător. Am demonstrat, în forță, ce capacități

avem pentru a ne anihila dușmanii: în mai puțin de cinci ore, zeci de mii de militari ruși care invadaseră un teritoriu cât Carolina de Nord... cât Carolina de Sud, îmi cer scuze, au fost respinși, dezarmați și făcuți prizonieri. Atenție, fără ca vreun soldat american să-și piardă viața și cu o nobilă preocupare din partea noastră pentru viața tuturor celor care au fost trimiși la război de către niște lideri iresponsabili. Am arătat...

Primi un nou mesaj în implanturile sale audio. Tot de la Lincoln.

„Atentatul asupra președintelui chinez a fost urmat de o explozie în care acesta, cel mai probabil, și-a pierdut viața. Ar trebui să scurtați cât mai mult declarația."

Simți că-i urcă tot sângele la cap. Lincoln fusese calibrat pentru a-i fi mai bun decât zece asistenți, dar uneori simțea că-l trata ca pe un copil. Știa și singur ce trebuia să facă în aceste momente. Se chinui să păstreze șirul vorbelor.

– ... am arătat lumii întregi puterea Statelor Unite și a aliaților săi. Și am ales, dragi americani, să tragem linie. Am tras linie, dragi compatrioți, și am trimis un avertisment cât se poate de clar Coaliției Arabe și aliaților ei chinezi: trei rachete nucleare au fost detonate deasupra deșertului, ca un semn că, dacă teroriștii nu se predau imediat, pedeapsa americană va fi una rapidă și totală!

„Tim, trebuie neapărat să intrăm în DEFCON 1. Hui Tian e mort, e mâna generalului Xu acolo, un atac e iminent!"

De data asta, era vicepreședintele Duncan, care folosise canalul de urgență ca să insiste pe ceea ce bătuse monedă toată dimineața. McHenry se străduia din răsputeri să se concentreze. Insistase ca transmisia audio să fie folosită doar în caz de extremă urgență, iar acum era atâta gălăgie în urechile lui, încât nu putea citi cum trebuie de pe telepromptere.

– În fine, în spațiu, lângă Marte, chinezii au lansat o navă spațială înarmată cu arme nucleare, care se îndreaptă acum spre Terra. Va ajunge aici în câteva luni și va schimba complet raportul de forțe între marile puteri. Este o amenințare la adresa păcii mondiale, iar în contextul atacurilor de azi, considerăm că este un atac direct asupra SUA și a aliaților săi. În aceste condiții...

Renunțase la Mint imediat ce consilierii săi îl priviseră, șocați, transmițând anularea ordinelor de atac ale navei Yang. Nici el nu știa de ce o făcuse. I se păruse că avea o intuiție fenomenală, însă acum nu mai era sigur că nu fusese manipulat. Dar apoi refuzase să ordone din nou atacul. Era prea târziu.

Primi din nou o comunicare urgentă. Oftă. Era imposibil să-și ducă la capăt discursul său epocal în condițiile astea. De data asta, fu chiar nevoit să facă o pauză destul de lungă, de câteva secunde, fapt care mări suspansul milioanelor de privitori. Precum alți mari oratori înaintea sa, reușise o pauză de efect

chiar înaintea celor mai importante cuvinte rostite vreodată în istoria omenirii.

Dar comunicarea pe care o primi îl făcu să se cutremure. I se făcu rău fizic.

„Domnule Președinte, Edwards refuză cooperarea. Nu reușim reactivarea rețelei PSI. Credem că e mâna rușilor. Este posibil ca întregul nostru sistem, inclusiv Lincoln, să fie compromis!“

Era vocea șefului CIA. McHenry se felicită că-și scosese Mintul de pe cap. Nu voia să fie transformat într-un zombi, precum președintele Rusiei. Dar trebuia, TREBUIA să termine odată ce avea de spus!

– ...în aceste condiții, în calitate de comandant suprem al forțelor armate ale Statelor Unite, și cu sprijinul ambelor camere ale Congresului, declar un ultimatum atât Chinei, cât și Rusiei și aliaților lor arabi. Unu: toate trupele Uniunii Eurasiatice își vor opri imediat avansul către Linia Estică de Apărare, apoi se vor întoarce către cazărmile din care au ieșit! Până la ora paisprezece, ora Wasingtonului, trupele să fie înapoi în cazărmi!

Doi: Rusia își va dezactiva cele trei rachete nucleare pregătite pentru a bombarda Afganistanul și va face acest lucru în următoarele cincisprezece minute. Trei: China își va dezactiva Marele Scut, ca semn că nu intenționează să escaladeze în vreun fel acest conflict purtat prin interpuși. În plus, va denunța imediat toate legăturile sale cu Coaliția Arabă. Patru: China va distruge nava Yang, imediat ce un comitet comun americano-chinez va stabili că distrugerea ei este făcută fără a pune în pericol traficul spațial. Cinci: Coaliția Arabă îl va livra imediat pe imamul terorist Ali, adăpostit pe teritoriul ei, și-și va desfășura tehnica militară la punctele indicate de noi pentru a fi distrusă! Termenul-limită este mâine, la ora paisprezece, ora Washingtonului. Apoi va elimina clericii de la conducere și va admite în mod public că jihadul purtat împotriva Americii este contrar preceptelor Islamului! Dacă vreunul dintre aceste puncte nu este respectat la termenele indicate, Statele Unite își rezervă dreptul de a elimina toate amenințările, cu toate consecințele!

Făcu o pauză, pentru a-și recăpăta respirația. Când își scrisese textul pentru teleprompter, nu-i păruse atât de lung. Acum trebuia să termine în acel mod înălțător, specific președinților americani.

– Dragi americani! Sunt momente în care fiecare om trebuie să dovedească din ce e făcut. Acest lucru este valabil și pentru națiuni. Iar națiunea noastră este cea mai mare și mai puternică națiune din istorie. Suntem făcuți din oțel, din oțel american! Și exact asta vom da tuturor dușmanilor noștri: oțel american!

Era atât de emoționat de propriile-i cuvinte, încât i se umeziră ochii.

– Dragi americani! Ne așteaptă câteva ore și zile tensionate. Țara noastră este amenințată din toate părțile, dar va izbândi, așa

cum a făcut-o de fiecare dată când a fost atacată. Vom fi mai puternici decât ei și vom zdrobi pe oricine va îndrăzni să se pună de-a curmezișul. În acest context, dragi compatrioți, declar starea de urgență pe întregul teritoriu al Statelor Unite – atât cât va fi nevoie pentru a restabili lucrurile la normal. Vă rog să aveți încredere, să rămâneți liniștiți și să respectați indicațiile autorităților. Vom reuși cu toții, împreună! Dumnezeu să binecuvânteze America!

Cei din Camera de Război izbucniră în aplauze și în cântecul *God Bless America*. Un adevărat spectacol de unitate și de forță americană!

McHenry era transpirat, cu ochii umezi de importanța momentului, dar fericit. Reușise! Transmisia video din Camera de Război a Casei Albe se întrerupse.

În spatele grămezii organizate din jurul președintelui își făcu apariția un tip gras cu barbă și ochelari, abia intrat în Camera de Război. Șeful CIA îl luă în primire și, în timp ce lumea continua să-l felicite pe președinte, tonul discuției dintre șeful CIA și bărbos se ridică din ce în ce mai mult, până când președintele, deranjat, se răsuci pe călcâie spre ei. Șeful CIA încercă să-l rețină pe bărbos, dar acesta se îndreptă spre președinte, cu tupeul unui om disperat.

– Domnule președinte, sunt Gary Brooks, șeful NASA Planetary Defense! Am fost adus aici ca să analizez documentele trimise de chinezi...

– Așa, și? Încercarea aia penibilă de a distrage atenția? Ce-i cu ea? îi răspunse McHenry, încă euforic, dar stresat deja de insistențele vicepreședintelui, care-l tot ruga să stea de vorbă pe un canal securizat.

– Tocmai asta e, domnule președinte, zbieră bărbosul, încercând să acopere hărmălaia. Chinezii au dreptate! Tot ce ne-au trimis ei se verifică! Un obiect extraterestru vine în mare viteză spre pământ!

În Camera de Război se lăsă o tăcere mormântală. Generalii, experții și consilierii președintelui se uitau acum, la unison, către șeful departamentului care se ocupa cu apărarea Terrei de asteroizi. Se uitau la el ca la un nebun. Apoi își întoarseră privirile spre McHenry. Acesta era ca lovit de trăsnet. Într-un târziu, răspunse, cu o grimasă de durere.

– Ești sigur? Nu cumva...

Grimasa de durere i se accentuă și începu să oscileze, ca și când ar fi fost beat. Apoi își duse mâna la inimă, acolo unde simțea o apăsare îngrozitoare.

– Rahat. Asta ar fi culmea!

Căzu secerat pe podeaua Camerei de război, pradă unui infarct pe care, ciudat, Lincoln nu reușise să-l anticipeze. Tot ce reuși

acesta să facă fu să cheme instantaneu echipajul de urgență al Casei Albe și să rostească blajin:

– Președintele McHenry a avut un atac de cord. Medicii vor ajunge aici în două minute și șase secunde. Am nevoie ca unul dintre dumneavoastră să-și pună Mintul pe cap și să-mi permită să preiau controlul asupra corpului său pentru a-i acorda ajutor de urgență.

Subalternii se repeziră să-și pună Minturile pe cap, iar doi dintre ei se aruncară instantaneu asupra președintelui, dându-i primul ajutor cu mâini de expert.

De pe ecranul din care privea toată scena, chipul vicepreședintelui se destinse brusc. Apoi, Duncan își reluă figura încruntată și lătră două ordine, rapid.

– Dați-l afară pe poponarul ăla de la Apărarea Planetară! Nu știe ce spune! Minte!

Bărbosul fu încadrat rapid de agenții Serviciului Secret și luat pe sus afară din cameră, în ciuda protestelor sale vehemente.

– Ați înnebunit? V-am spus adevărul! Chinezii spun adevărul! Este o descoperire epocală, care schimbă tot! Lăsați-mă! Dați-mi drumul! Ați înnebunit?!

Ușa se închise în spatele lor, iar cei rămași în Camera de Război încercau să-și reia atribuțiile, cu președintele zăcând pe jos și consilierii săi chinuindu-se să-l țină în viață.

Al doilea ordin al vicepreședintelui le îngheță sângele în vine.

NING

Ning se trezi brusc din reverie. Shen tocmai îi spunea ceva, pe tonul său calm. Dar ce anume?

Se frecă din nou la ochi. Se simțea obosit, teribil de obosit. Cele câteva momente de ațipeală abia dacă îi resetaseră creierul. Despre ce era vorba?

– Președintele Hui Tian a fost atacat cu focuri de armă, Ning. Semnele lui vitale sunt bune, însă. Niște doctori se îndreaptă spre...

Lui Ning nu-i venea să creadă, așa că-i făcu un semn să-i deschidă o hologramă live cu ce se întâmpla la fața locului. Aceasta se aprinse exact cu două secunde înainte de explozia din studioul TV. Ning se dădu înapoi, de parcă bula de foc tridimensională din fața lui l-ar fi atins fizic. Se împiedică și căzu în fund.

– Am pierdut legătura cu senzorii președintelui, remarcă Shen.

– Cee?! izbucni Ning, holbându-se la hologramă, adunându-se de pe jos, șocat.

Shen nu știu cum să interpreteze întrebarea lui Ning, așa că reformulă.

– Am pierdut legătura cu senzorii președintelui, precum și cu cei ai gărzilor lui de corp. Explozia a fost prea puternică și a distrus căile de comunicație sau senzorii de pe costumele lor. Încerc acum să caut o cale de comunicare cu ei.

Ning își puse gura la mână, uitându-se la haosul redat 3D în fața sa. Shen continuă, aproape fără să facă pauză, trecând la un cu totul alt subiect.

– Analiza atacului eșuat din Golf asupra portavionului USS John F. Kennedy a fost finalizată. Generalul Li a ajuns la concluzia că cineva a preluat comanda asupra mea, deși nu am răspuns deloc întrebărilor cu privire la acest lucru.

„Poate tocmai de aceea“, gândi Ning.

Îi putea ordona lui Shen să nu divulge informații, ca Superadmin, dar nu-l programase să mintă. Și nici n-ar fi fost indicat să o facă. Shen era ca un copil de șapte ani. Dacă-l învăța să mintă, cine știe ce făcea apoi?

– S-a luat decizia să trimită un comando care să preia controlul asupra mea. Ofițerii sunt pe drum. Vor ajunge în două minute și treizeci și șapte de secunde.

Ning s-ar fi amuzat pe seama maniei lui Shen de a-i raporta timpul la secundă, dar acum avea foarte puține clipe la dispoziție pentru a lua o decizie care putea schimba pentru totdeauna istoria omenirii. Sau, poate, să o sfârșească.

Naniții săi nu-și terminaseră încă treaba, iar creierul său nu era încă echilibrat pentru o nouă rundă de conexiune cu Shen. Nu avea nici timpul necesar pentru a-l reprograma să ignore protecțiile puse de el în codul sursă tocmai pentru a nu-și risca viața. Dar putea încerca.

Își puse Mintul pe cap.

– Shen, am nevoie să mă conectezi din nou la rețea.

– Nu pot face acest lucru, Ning. Ți-ar fi fatal.

– Shen, mai am doar patru minute de pauză autoimpusă, fii rezonabil! N-o să se întâmple nimic!

– Ning, ți-am monitorizat permanent funcțiile vitale. O oră de pauză nu îți era deloc suficientă. Un sfert de oră, nici atât. Mai puțin de un sfert de oră, nici în ruptul capului. Nu azi.

Folosirea expresiilor tipic omenești de către Shen i-ar fi gâdilat orgoliul lui Ning, dar nu acum. Acum îl scoase din sărite.

– Shen, îți ordon, ignoră toate protocoalele de siguranță cu privire la mine! Este o chestiune vitală pentru omenire. Eu nu sunt important! Ignoră-le! Îți ordon!

Shen nu îi răspunse preț de câteva secunde bune.

Ning știa că prin mintea răspândită pe trei etaje se făceau acum sute de mii de scenarii, în același timp în care sistemul liniștea și haosul de deasupra, monitoriza toate mișcările făcute de potențialii inamici ai Chinei, descifra comunicațiile criptate ale rușilor și ale celorlalți aliați, precum și analiza modurile în care reușise un terorist să se strecoare în Orașul de Vis, considerat a fi inatacabil. Undeva, între toate aceste calcule simultane, era și viața lui Ning, pusă în balanță cu cea a omenirii.

„Oare i-am definit suficient de exact conceptul de omenire?“ se întrebă Ning, frământându-și mâinile de nerăbdare. Avea nevoie de mult mai mult decât de cele două minute rămase.

– Shen, îți ordon să îmi rămâi loial și să rămâi loial principiilor pe care ți le-am programat. Acum, aș fi mulțumit dacă ai bloca toate căile de acces spre camera de comandă. Inclusiv lifturile. Și aștept să-mi dai acces imediat la rețea!

– Din păcate nu pot face nici asta, Ning. Președintele Hui e singurul care poate da comenzi cu privire la blocarea accesului la sistem a persoanelor autorizate. Autorizația generalului Li și a oamenilor trimiși de el e valabilă. În acest moment, starea președintelui este incertă, deci următorul pe linia de comandă este premierul Kang. Îl contactez pe premierul Kang...

– NU! Oprește-te, Shen! Nu putem avea încredere în Kang...

Ning era tot mai disperat. Copilul său era prins nepregătit într-o încrengătură de conspirații și interese politice pentru care, pur și simplu, nu fusese programat. Dar avea nevoie de Shen pentru a declanșa Marea Curățenie, iar dacă gorilele lui Li sau zeloții lui Kang intrau aici, nu doar că ar fi pierdut definitiv accesul la Shen, dar aceștia ar fi putut pune ei în aplicare planul lui Tian, fără opreliștile sale morale.

Shen ezită preț de alte câteva secunde.

– Nu reușesc să găsesc un motiv pentru care să nu avem încredere în premierul Kang. Analizez toate amintirile acestuia și am acces direct la mintea lui, chiar în acest moment. Este realmente îngrijorat de ce se întâmplă cu președintele. De altfel, și generalul...

Shen se întrerupse. Ning își ținu răsuflarea. Doar Li nu fusese atât de tâmpit încât să-și pună Mintul pe cap?!

Se părea că fusese, poate din dorința de a-i comanda lui Shen trecerea cât mai repede în subordine. Shen continuă, rostind rar cuvintele, pentru că nu-și terminase încă rutinele de analiză, dar se baza pe ceea ce Ning numea experiență și intuiție. Ceva tipic omenesc.

– Generalul Li își ascunde gândurile cu privire la președintele Hui... Dorește control imediat asupra mea și menționează autorizațiile date în prealabil... Nu îi pot da autorizația fără acordul premierului Kang... Îi comunic acest lucru...

– Shen, nu fi naiv! Kang nu știe ce vrea Li și îi va da autorizația. Nu-i spune...

– Generalul Li îl apelează în acest moment pe premierul Kang.

Ușile liftului aflat în capătul holului de acces spre camera de comandă se deschiseră, iar din el ieșiră patru soldați, urmați de generalul Chan, cel care în mod obișnuit îi lua locul lui Ning la comanda lui Shen. Un general educat de Ning ani buni, în care Shen avea încredere completă. Chan nu purta însă Mintul pe cap.

– Shen, pentru numele lui Dumnezeu, blochează ușile! Nu poți avea încredere în generalul Li! De ce-și ascunde gândurile cu privire la Tian? Nu pricepi? Izolează soldații până când ai un răspuns complet la dilema asta!

Ning se repezise la ușile de sticlă, împingând una dintre mese pentru a le bloca, într-un gest complet stupid, pentru că ușile se deschideau spre exterior. Simțea nevoia să facă ceva, orice. Soldații se repeziră și ei în pas alert spre uși, dar chiar înainte de a le trage cu forța, Shen le blocă accesul, încuindu-le. Soldații se izbiră de uși, apoi încercară să tragă de ele pentru a le deschide.

Shen îi raportă, imperturbabil, lui Ning.

– Premierul Kang l-a autorizat pe generalul Li să aibă acces complet la mine.

Ning era disperat.

– Shen! Li e omul generalului Xu! Atentatul contra lui Hui Tian e opera lui!

Soldații aflați în fața ușilor se liniștiră la îndemnul lui Chan, care știa că Shen era un sistem loial. Acesta îi replică, de altfel, la fel de calm, lui Ning.

– Nu am suficiente date pentru a ajunge la această concluzie, Ning. Îmi pare rău. Generalul Li este autorizat să preia controlul asupra mea.

– Shen!

Era prea târziu. Ușile se deblocară, iar soldații pătrunseră în cameră, năpustindu-se asupra lui Ning, imobilizându-l. Acesta încercă să strige ceva către Shen, dar nu mai apucă. Își pierdu cunoștința, fiind electrocutat de tazerele soldaților. Chan intră în camera de comandă și-și puse Mintul pe cap.

Generalul Li deținea acum controlul.

URGENȚĂ

Totul ardea la parterul segmentului vestic al Orașului de Vis. Cei doi agenți care-l târau pe nord-coreean spre intrarea în studio fuseseră uciși pe loc, laolaltă cu atacatorul. Mulțimea de bodyguarzi din jurul președintelui era trântită la pământ, în timp ce clădirea se zguduia din temelii. Geamurile balustradelor de la etajele superioare se prefăcură în bucăți, iar curioșii sprijiniți de ele căzură în gol, urlând. Mulțimile de acolo începură să se calce în picioare, cuprinse de panică, în timp ce focul din studioul TV începu să scoată vălătuci groși de fum.

Plantele decorative de la sol luaseră foc, la rândul lor, odată cu mobilierul stradal, iar scenele de la parter erau tipice atâtor și atâtor atentate teroriste, pe care locuitorii Orașului de Vis le văzuseră până atunci doar pe internet. Oameni cuprinși de flăcări se rostogoleau țipând pentru a-și stinge hainele, în timp ce alții, mutilați, se zbăteau să se îndepărteze de infernul din spatele lor. În centrul acestei scene, grămada de agenți aruncați de explozie din nou peste președinte se mișca încet, pulsând, ca un organism rănit și fumegând. Doctorii, surprinși în picioare de valul de foc, agonizau câțiva metri mai încolo.

Peste tot acest haos începu să sune alarma de urgență. O alarmă din sunete scurte și dese, gândite să nu creeze panică. Dar se întâmplă exact opusul.

Mii dintre cetățeni priviseră în direct, prin interfețele lor mintale, întreaga scenă. Alți zeci de mii fuseseră notificați imediat de explozie, în timp ce restul aflau abia acum că străfulgerarea de lumină pe care o văzuseră la orizont și bubuiala care le zdrăngănise geamurile de cealaltă parte a orașului circular erau, de fapt, un atentat terorist la adresa președintelui. Combinate cu zvonurile că VIP-urile orașului erau deja în buncăre, aceste evenimente scurtcircuitară, pur și simplu, mentalul colectiv dintr-un oraș locuit în care crimele sau actele violente erau practic neîntâlnite.

În doar câteva clipe, sute de mii de locuitori și de turiști începură să alerge disperați, încercând să iasă urgent din oraș în parcul interior sau în grădinile exterioare, transformându-se în fiare care luptau pentru supraviețuire.

Un haos absolut se așternu asupra Orașului de Vis. Oamenii se băteau unii cu alții în fața ușilor ascensoarelor pline, se împingeau unii pe alții de pe scările și trotuarele mobile, se călcau în picioare în fața ușilor de acces spre exterior. Răniții erau dați brutal la o parte, pompierii voluntari fugeau și ei ca să-și scape pielea, iar agenții rămași în viață erau încă în stare de șoc, privind amețiți în toate direcțiile, neștiind ce să facă.

Apoi, exact când alarma se opri, Protocolul Unu intră în funcțiune.

Shen preluă imediat controlul asupra Minturilor tuturor oamenilor din oraș, calmându-i instantaneu și oprindu-i pe loc, exact acolo unde se aflau.

Și cât protestaseră ONG-urile împotriva acestei legi dictate chiar de Tian, acuzându-l că trădează moștenirea și valorile reformelor președintelui Lei! Ce scandal fusese cu un an în urmă, când Actul de Urgență intrase în vigoare, obligând toți cetățenii chinezi să poarte în permanență Minturile pe cap, sub pedeapsa excluderii din societate!

Călcarea în picioare, țipetele și urletele încetară ca prin minune. În timp ce sistemele de aer condiționat fură acționate de Shen la capacitate maximă, pentru a evacua fumul din partea afectată din clădire, oamenii începură să se deplaseze în mod ordonat și în tăcere, ca niște fantome, spre ieșiri. Shen prioritiza răniții, iar pe cei pe care nu-i putea deplasa prin forțe proprii îi trimitea automat spre punctele de ajutor de urgență, cărați de alți oameni sau chiar de ambulanțele trimise la fața locului.

Mii de oameni ieșiră într-o ordine desăvârșită prin ușile care dădeau spre exterior, în timp ce sprinklerele inteligente și dronele de pompieri dirijau jeturi de spumă sau pulbere înspre focarele de incendiu. Doctorii, pompierii și toți cei cu o pregătire de urgență alergau acum în mare viteză spre locul exploziei. Chiar și doctorii din orașele aflate în vecinătatea Orașului de Vis fură rechiziționați automat de Shen, întrerupând orice făceau și pornind către stațiile de transport aerian.

Două vehicule de urgență autonome ajunseră la fața locului, iar doctorii din ele se grăbiră să desfacă, pe cât de delicat puteau, grămada de corpuri arse de deasupra președintelui. Oamenii gemeau, unora li se desprindeau fâșii de carne arsă atunci când erau trași la o parte, dar Shen era necruțător: viața președintelui era mult mai importantă. Legătura cu senzorii din costumul acestuia era în continuare întreruptă.

Coconul din jurul lui Tian se desfăcu în sfârșit, iar doctorii intervenira imediat asupra lui, în timp ce alți medici abia veniți preluau agenții din jurul lui.

Deodată, Shen află adevărul și-l transmise imediat mai departe, atât către generali, cât și către Ning și guvern. Tian era în viață!

Acesta își reveni cu greu în simțiri. Urechile îi țiuiau din cauza exploziei, fruntea îi pulsa de durere, iar pieptul îi dădea senzația că tocmai fusese bătut cu o bâtă de baseball peste toate oasele. Se ridică într-o rână, uitându-se la scutul de apărare care-i salvase viața. Își examină pieptul, dând la o parte mâinile doctorilor care încercau să-l ajute. Trei gloanțe erau înfipte în combinezonul purtat pe sub tunică, exact deasupra locurilor care-l dureau cel mai tare. Niciunul nu pătrunsese, însă, prin stratul protector. Se palpă pe frunte, dezorientat. Avea sânge pe față, iar doctorii încercau să-i spună ceva ce era incapabil să înțeleagă.

Își aduse aminte deodată că trebuia să ajungă neapărat la studioul de televiziune, pentru a vorbi lumii întregi și a preveni un război atomic. Se uită instinctiv la ceas. Era spart, oprit la minutul exploziei.

Simți că-l cuprinde un val de furie și se ridică enervat în picioare, bălăngănindu-se și dându-i la o parte pe medici, strigând ca un om beat. Ceasul lui!

– Sunt bine! Sunt bine! Dați-mi drumul! Trebuie să...

Se uită fix în fața lui, acolo unde fusese studioul de televiziune. Acum era doar un perete de fum care curgea în sus, tras prin sistemul de ventilație de urgență al orașului. Rămase așa, cu gura căscată și părul răvășit, preț de câteva clipe.

O durere acută îl străfulgeră în piciorul drept și-l făcu să se prăbușească la loc. Doctorii se repeziră din nou asupra lui și-l scanară complet de data asta, încercând să-i ignore gemetele de durere. Genunchiul drept avea fractură, iar pielea de pe brațul drept și de pe glezna dreaptă, deși protejată cumva de corpurile bodyguarzilor săi și de scutul personal ignifug, prezenta arsuri de gradul I și II.

Medicii îi injectară o soluție cu naniți de calmat dureri, spre disperarea lui Tian, care încerca să le spună că nu aveau voie să facă așa ceva. Durerea îl făcea să fie incoerent, dar calmantul își făcu efectul destul de repede, așa că doctorii deciseră să-l urce pe targa ambulanței autonome și s-o apuce cât mai rapid spre cel mai apropiat spital, situat la circa un kilometru și jumătate spre nordul clădirii circulare a orașului.

Ambulanța gonea acum pe holul uriaș și pustiu al clădirii, printr-un tunel format din agenți de poliție militară apăruți parcă de niciunde. Tian, culcat pe spate, încerca din răsputeri să-și calmeze furia ciudată pe care o resimțea și să se concentreze pe chestiunile imediate. Treptat, pentru că durerea îi dispărea, reuși să-și vină în simțiri suficient de mult pentru a se ridica în capul oaselor și a remarca faptul că militarii care își ocupau pozițiile de-a lungul drumului său spre spital nu aveau ce să caute acolo – protocolul era cu totul altul și nu implica militari, ci polițiști normali, alături de agenții antitero.

Istovit, se culcă la loc, închise ochii și încercă să se calmeze. Ceva era în neregulă.

Se uită din nou într-o parte, de data asta la medicul care-i zâmbea umil, încercând să-i administreze local o doză de naniți care ar fi urmat să-i repare singuri fractura de genunchi. Îi venea să-i spargă fața, cu tot cu zâmbetul ăla slugarnic. În același timp, pufni, enervat că era cuprins de o furie pe care nu o înțelegea și care nu-i era proprie.

– Ce... ce faci acolo?

– Domnule președinte, încerc să vă ajut să mergeți cât mai repede! Naniții își vor face treaba în câteva minute și veți putea păși, cu grijă, ce-i drept, în mai puțin de o oră.

Tian oftă, strângând din dinți și închizând din nou ochii. Medicul continuă.

– Shen îmi indică exact unde să aplic naniții, domnule președinte. Sunteți pe mâini bune, vă asigur!

„Shen!“ Cum de nu se gândise la asta?

Nu avea nevoie de un studio de televiziune pentru a vorbi întregii lumi. Dorise să facă asta doar pentru a da greutate unui moment care urma să schimbe istoria omenirii – salvând-o de ea însăși, poate. Dar, în condițiile de față, era mai important să vorbească atât cât o mai putea face.

„Shen e controlat de Ning, ăsta e un lucru bun. Dar militarii? Militarii sunt trimiși de Li... Ceea ce înseamnă că Li e în spatele porcăriei ăsteia. Sau... La naiba, nu pot gândi coerent!“

– Scuză-mă, cum te numești? îl întrebă pe medic.

Acesta dădu umil din cap, zâmbindu-i din nou.

– Hua Shizen, domnule președinte.

– Shizen, o să am nevoie de Mintul tău. Urgent!

Shizen rămase uimit. Toată lumea știa că președintele nu purta Mint. În plus, Minturile erau special adaptate creierului fiecăruia, nu puteau fi date așa ușor de la o minte la alta, nu s-ar fi făcut o mulțime de conexiuni.

– Domnule președinte, Shen tocmai mă ghidează prin intermediul Mintului meu pentru a vă repara piciorul... Îmi cer mii de scuze, dar odată ajunși la spital, vom putea seta unul special pentru dumneavoastră, ele nu merg așa...

Tian simți că-l cuprinde din nou un val de furie, așa că strânse din dinți și mai tare. Trebuia, TREBUIA să se calmeze!

– Bine... fă-mi, te rog, o scanare a capului. Vreau să știu ce se întâmplă.

Shizen se uită peste Tian, către celălalt medic care mergea cu ei pe ambulanță. Acesta se repezi cu un scaner și îl trecu peste capul președintelui. O mai făcuse o dată, imediat ce-l scoseseră de sub grămada de trupuri, și nu descoperise nimic. Acum, însă, situația era cu totul alta. Președintele avea un hematom cranian care se extindea rapid!

Doctorul blestemă și începu să caute frenetic prin trusa de intervenție. Găsi în sfârșit injecția cu naniții potriviți, apoi îl prinse pe președinte de cap.

– Îmi cer scuze, domnule președinte, dar trebuie să intervenim urgent! Intervenția vă va adormi pentru câteva minute, dar altfel riscăm să vă pierdem!

Tian apucă să gesticuleze un refuz și să caște gura pentru a se împotrivi, dar protocolul de urgență era clar. Medicii erau obligați să intervină în cazul în care viața președintelui era în pericol, așa că exact asta făcură. Programară naniții deja injectați în corp să elibereze un somnifer puternic, care-l adormi imediat. Injecția cu ceilalți naniți fu aplicată apoi prin nas, aceștia trecând rapid prin bariera hematoencefalică. În doar două minute, urmau să ajungă în zona hematomului intracerebral și să înceapă să repare zonele afectate.

Cartul-ambulanță se apropia acum de spital, iar medicii erau atât de concentrați pe președinte, încât nu observară comitetul de primire de la intrare, format din militari cu armele în poziție de tragere.

Când ambulanța opri chiar în fața intrării în loc să pătrundă în holul de urgențe, medicii își ridicară privirile: douăzeci de militari stăteau cu armele ațintite spre ei! Instinctiv, ridicară mâinile, gesticulând pe cât puteau spre Tian.

– Am adus președintele! Este grav rănit, trebuie să ajungem urgent în sala de operație, dați-vă la o parte!

Militarii nu se clinteau. Medicii rămaseră fără glas, neștiind ce să facă. Se uitară apoi din nou la Tian, care era cuprins acum de convulsii, ca urmare a acțiunii naniților. Încercară să-l imobilizeze, dar reușiră acest lucru cu mare greutate. După câteva momente, convulsiile încetară, iar doctorii priviră din nou spre militari. Aceștia așteptau, în mod evident, un ordin.

Deodată, dintre ei, apăru generalul Li. Era un tip la șaizeci de ani, gras, cu părul grizonant și mers țanțos, specific generalilor din epoca lui Xu. Cu o voce mieroasă, întrebă în grabă.

– Este președintele? Ce-a pățit? Ce șanse are?

Shizen îi răspunse cât putea de sincer.

– Domnule general, are șanse foarte mari. Este inconștient pe moment, pentru că-i tratăm cu naniți un hematom. Avem mare nevoie de o sală aseptică de operații, pentru a preveni orice risc de infecție sau de complicații...

Generalul Li ordonă soldaților să se dea deoparte și să lase ambulanța să intre.

– Dar intrați, intrați mai repede! Îi vom asigura protecția!

Shizen simți că e ceva dubios în comportamentul generalului, dar, înconjurat cum era de soldați, nu avu de ales. Cartul-ambulanță își reluă singur drumul spre sala de operații, iar în mai puțin de un minut Tian era deja pe masa de operație.

Șase brațe robotice dansau deasupra lui, făcând toate operațiunile cu o rapiditate care-i fermeca încă pe medici. Ce-ar mai fi vrut Shizen să aibă așa ceva și în Jiuquan, orașul în care lucra cu normă întreagă! Detașat de doar două luni în Orașul de Vis pe durata primăverii, nu văzuse tehnologia asta decât în filmele de propagandă de pe internet. La ei, în nordul îndepărtat și fierbinte al Chinei, în sudul deșertului Gobi, încă mai trebuia să opereze cu bisturie și cu ghidaje robotice, doar conexiunea la rețea ce-i mai salva, permițând lui Shen să le ghideze mâinile în operațiile cele mai complicate. Aici, însă, totul era 100% robotizat, pentru că mâinile umane nu aveau aceeași dexteritate și rapiditate ca brațele roboților. Iar acum, avea șansa uluitoare de a-i salva viața președintelui republicii cu ajutorul tehnologiei!

Shizen plecă din fața ușilor salonului de operație, alături de celălalt doctor, și se întoarse pe ambulanță. Mai aveau de salvat și alte vieți.

Pelicule dintr-un hidrogel special cu naniți îi fură aplicate lui Tian pe zonele arse, în timp ce naniții îi reparau fisurile din genunchi și din coaste, acolo unde fuseseră descoperite probleme. Hematomul din creier fusese rezolvat, dar naniții trebuiau evacuați înainte de a-l trezi, iar asta urma să mai dureze.

– Cam cât va mai dura până la revenirea președintelui? întrebă Li, care intrase, îmbrăcat în haine sterile, în sala de operații.

Medicii prezenți îi făcură semn să rămână departe de roboții care se agitau în jurul lui Tian.

Chirurgul-șef, cel care monitoriza ceea ce făceau roboții, îi răspunse, cu o urmă de enervare în glas.

– Domnule general, în cel mai bun caz mai durează zece minute. Dar, pentru a fi siguri că e totul OK, îl vom ține pe domnul președinte sub anestezie circa o oră.

Li păru foarte satisfăcut de răspuns.

– Dar vă rog, faceți tot ce ține de voi pentru a ne reda dragul nostru președinte în cea mai bună stare. Și două-trei ore dacă e nevoie. Vom reuși să ținem situația sub control între timp, vă asigur!

Li ieși din sala de operații și-și dădu la o parte halatul steril și masca de pe față. Acum avea cale liberă să acționeze și să salveze republica din mâinile acestui trădător. Dar mai întâi, trebuia să-l controleze pe Shen. Chan îi spusese să-și scoată imediat Mintul, pentru că Shen dădea semne de neîncredere în general. Așa că se executase. Dar nu mai avea răbdare, iar timpul se scurgea cu repeziciune. Dacă americanii se vor ține de cuvânt? Dacă rușii vor trece la represalii? Și cât de adâncă era conspirația care mâncase China din interior, dacă însuși președintele și șeful programului Shen erau implicați?

Trebuia să treacă urgent la acțiune. Și trebuia să înceapă cu Kang și naționaliștii trădători care-l dăduseră jos pe Xu.

STOP JOC

Ning își revenea încet în simțiri. Dar era imobilizat, legat cu cătușe la spate și cu un căluș în gură, pentru a nu putea comunica verbal cu Shen. Verifică, cu ochii închiși, dacă mai avea Mintul pe cap. Îi fusese scos. Miji ochii în dreapta și în stânga, încercând să nu observe nimeni că s-a trezit. Era încă în camera de comandă, iar vânzoleala de acolo nu prevestea nimic bun.

Fusese pus pe unul dintre scaunele subalternilor săi, iar soldații care năvăliseră peste el erau acum ocupați cu inginerii pe care-i aduseseră cu forța de la etajul de dedesubt, unde-i exilase el. Încercau să-i convingă să coopereze și să le dea acces complet la funcțiile lui Shen.

Chan, discipolul său, coordona toată tărășenia.

„Oare are Shen încredere în Chan, după tot ce vede aici? Oare va interveni în toată șarada asta? Oare înțelege?“

Chan tocmai repeta un ordin către Shen.

– Shen, pentru ultima oară îți ordon. Resetează-te și permite-mi să preiau controlul asupra ta. Am autorizația generalului Li!

Shen părea de neclintit.

– Nu pot face asta, domnule Chan. Superadminul este în continuare domnul Shang Ning, în lipsa vreunei alte autorizații din partea președintelui Hui Tian sau a înlocuitorilor săi legali. Aveți controlul asupra funcțiilor normale pe care vi le pun la dispoziție, dar nu puteți iniția un reset cu ștergerea protocoalelor specifice ale Superadminului. Nu aveți suficiente permisiuni.

Ning aproape că chicoti, dar se abținu cu greu.

Deodată, vocea calmă a lui Shen îi sună în urechi. Shen își dăduse seama că Ning era treaz, în ciuda faptului că stătea în continuare cu ochii mijiți. Ritmul respirației sale, cantitatea de CO₂ exhalată și mișcarea imperceptibilă a pleoapelor îl dăduseră de gol.

„Ning, Chan încearcă să-și aroge dreptul de Superadmin. Doar președintele poate schimba Superadminul, iar asta se poate face doar prin decret prezidențial. Ultima dată când am avut contact cu președintele, acesta era inconștient, pe masa de operație. Apoi am pierdut toți senzorii din clădirea spitalului și nu mai pot comunica cu niciunul dintre ei fără a prelua controlul asupra

Minturilor celor din zonă, lucru interzis formal, cu autorizație valabilă, de către Chan. Generalul Li încearcă să obțină acordul premierului Kang pentru a prelua atribuțiile președintelui...“

Avalanșa de informații date de Shen îi declanșă un tic facial lui Ning, care-și subție puțin buzele, încercând să țină pasul cu ce se întâmpla. Era încă puternic amețit de pe urma conectării îndelungate la Shen și a electrocutării. Shen pricepu imediat că se grăbea, așa că rări un pic ritmul.

„Premierul Kang a încercat să ia legătura cu mine prin intermediul unui Mint, dar fără a reuși să preia, la rândul său, controlul. Colegii săi naționaliști au declanșat o sumedenie de legături mintale încercând să stabilească o strategie. Între timp, generalul Li a pus șase divizii în stare de alertă și le-a deconectat pe toate de la Minturi. Orașul de Vis este împânzit acum de sute de militari loiali lui, care ocupă pozițiile-cheie.“

Shen făcu o pauză, încercând să evalueze reacțiile lui Ning. Pe fața acestuia nu se mișca niciun mușchi. Pentru un moment, unul dintre scenariile rulate de către intelectul lui Shen era să preia controlul asupra unuia dintre soldați și să-l forțeze să-i scoată călușul lui Ning, ca acesta să-i poată spune ce să facă. Dar nu avea autorizație pentru așa ceva. Nu putea prelua de unul singur controlul asupra unor militari, nu fără aprobarea lui Ning sau a lanțului de comandă alternativ. Alese să continue să-i dea informații lui Ning.

„În urma atentatului asupra președintelui și a unui atac de cord al președintelui american, Statele Unite au intrat în DEFCON 1, la inițiativa vicepreședintelui Duncan, care a preluat puterea. Asta i-a determinat pe ruși să pregătească secvența de lansare a celor trei rachete tactice, laolaltă cu deschiderea chepengurilor altor 200 de lansatoare nucleare. Nu am informații despre submarinele purtătoare de rachete deocamdată. Pakistanul și-a activat, la rândul lui, trei lansatoare, drept avertisment la adresa Rusiei. India și-a activat și ea trei lansatoare împotriva Pakistanului și alte trei împotriva aliaților noștri din Myanmar, amenințând porturile noastre din Golful Bengal. În fine, generalul Li a ordonat activarea propriilor capacități de lansare, dar ordinul i-a fost deocamdată ignorat de ceilalți membri ai Comisiei Militare Centrale, majoritatea fiind puși acolo de naționaliști. Ordinul a fost însă trimis către submarinele nucleare. Cum președintele Hui nu poate răspunde ultimatumului SUA în următoarele minute, e foarte probabil ca rușii să lanseze spre Afganistan, ceea ce poate declanșa un contraatac american. Și restul.“

Ning încercă să-și reprime o înjurătură, dar tot pufni scurt. Spre disperarea lui, unul dintre soldați se întoarse imediat spre el. Se prefăcu că e încă leșinat.

Soldatul se apropie de el.

– Se pare că și-a revenit în simțiri, domnule Chan!

Ning încercă să rămână imobil, dar Chan apelă direct la Shen.

– Shen, care e starea lui Ning?

– Shang Ning este acum treaz, domnule Chan.

Shen nu putea să mintă. Așa fusese programat de Ning. Drace!

Chan se apropie de Ning.

– Ning, poți să nu te mai prefaci. Avem nevoie de autorizația de Superadmin.

Ning deschise ochii și bufni în râs. Călușul din gura lui îi provocă însă un reflex de vomă pe care și-l reprimă cu greu. Închise ochii, din nou. Încercă să-i ignore.

Ar fi vrut să-i spună lui Chan că era foarte dezamăgit de el. Ning nu-i putea da autorizația de Superadmin, doar președintele putea s-o facă. Cum Hui Tian era scos din joc, iar vicepreședintele Bo era de negăsit, lupta urma a se da între Kang și Li. Adică exact între cele două facțiuni care se urau de moarte.

Shen interveni din nou în urechea lui.

„Soldații lui Li tocmai au intrat în clădirea guvernului. Armata a preluat puterea. Rușii au început numărătoarea inversă pentru rachetele lor...“

Ning simți o înțepătură în brațul drept și încercă să se ferească, dar nu reuși. Deschise din nou ochii. Unul dintre soldați îi făcuse o injecție cu naniți anestezici.

Chan rânjea fix în fața lui.

– Dacă bravii noștri soldați de aici nu te-ar fi electrocutat absolut degeaba, obțineam deja ce aveam nevoie, Ning, cu sau fără voia ta. Acum, că ești treaz, știi foarte bine că nu am nevoie de acordul tău, da?

Ning se cutremură. Naniții tocmai injectați începeau să urce acum spre centrii nervoși, astfel încât, în mai puțin de două minute, Chan urma să-i poată injecta alți naniți prin nas, care să treacă direct în creier. Odată ajunși acolo, ar fi format o rețea complexă la care Chan se putea conecta fără să mai aibă nevoie de un Mint sau chiar de Shen, pe care nu-și permitea să-l conecteze direct la mintea lui Ning. Și ar fi obținut de la el toate informațiile necesare pentru a introduce codurile necesare preluării controlului asupra lui Shen. Tabăra lui Kang nu avea nicio șansă, generalul Li doar trăsese de timp atunci când ceruse o autorizație pe care știa că nu o va primi, pentru a-și putea dispune diviziile de militari în liniște. Iar premierul Kang nu știa mai nimic din ce pregătise în ultimii doi ani Ning împreună cu Tian și cu inginerii aflați acum în camera de comandă. Nici Shen nu îi putea spune nimic. Chan știa totul însă. Sau aproape totul. De-aia folosea naniții.

Ning hotărî că era timpul să contraatace. Nu mai avea timp de pierdut.

Începu prin a-și calma respirația, cu ochii închiși. Inspiră adânc, expiră ușor și îndelung, apoi repetă asta de câteva ori, până când simți că-l cuprinde o pace profundă. Se concentră asupra mușchilor feței, pe care-i destinse rând pe rând. Continuă cu mușchii gâtului, ai umerilor, cu brațele și cu toracele. După câteva zeci de secunde de concentrare, reuși să-și relaxeze mușchii abdomenului și ai picioarelor. Acum era complet relaxat. Respirația lui abia dacă se mai auzea.

Chan puse asta pe seama anesteziculuiși le ordonă soldaților să aducă trusa specială cu naniți. Ning nu mai auzi, însă, ordinul lui Chan. Deja se separase mintal de exterior și se concentra acum cu toată energia lui asupra propriului creier. Nu-și mai simțea nici corpul, de care nu mai avea nevoie. Tot ce-i trebuia era în mintea sa. Iar în mintea sa era...

Chan preluă seringa cu naniți din trusă și îi făcu semn unuia dintre soldați să-i tragă capul lui Ning pe spate, pentru a-i putea administra conținutul.

Soldatul schiță gestul de a ridica mâna asupra capului lui Ning, dar rămase cu mâna suspendată în aer. Spre uimirea lui, mâna nu-l mai asculta!

Chan pricepu imediat despre ce era vorba, dar rămase uluit. Cum putea Ning să facă așa ceva fără un Mint?! Apoi se precipită să-i administreze, totuși, injecția, dar rămase blocat la jumătatea mișcării, incapabil să-și mai coordoneze corpul.

Rând pe rând, soldații din jurul său înlemniră. Cu toții erau conștienți, dar nu se mai puteau mișca. Inginerii se îndepărtară speriați de ei.

Ning stătea în continuare cu ochii închiși și corpul inert pe scaun. Dacă ar fi fost treaz, s-ar fi felicitat singur pentru ideea avută cu jumătate de an înainte de a-și implanta în secret o grefă organică de telepatie, din cele folosite experimental pe pruncii proiectați în laboratoarele de eugenie din Los Angeles ale GBM până în urmă cu cincisprezece ani, când experimentele fuseseră declarate prea periculoase și oprite.

Grefa elimina nevoia Minturilor sau a implanturilor de extensii mintale. Era foarte ușor acceptată de organism, iar copiii o foloseau cu mare îndemânare. Adulții, în schimb, reușeau să comunice prin ea doar cu mari eforturi. Era nevoie de o concentrare profundă, similară celei de care aveau nevoie cu patru decenii în urmă, când apăruseră primele interfețe mintale. Și nimeni nu-și dorea copii cu puteri telepatice. Erau prea periculoși. Dar Ning decisese că avea nevoie de un back-up în caz de necesitate.

Reușise să o folosească pentru a găsi ceea ce căutase. Îl găsise pe Shen.

Și îi comunicase simplu, doar câteva cuvinte.

„Shen, activează Protocolul Ultim!“

Iar Shen îl activase. Din acest moment, lumea întreagă putea fi în mâinile lui. Dar pentru asta, avea nevoie de aprobarea expresă a președintelui. Cum autorizația lui Ning îi dădea acces la mințile tuturor chinezilor, Shen începu exact de unde trebuia să înceapă.

RESET

Tian se trezi încet, ca dintr-un somn lung și greu. Miji ochii, apoi se uită în jur, ridicându-și capul. Era așezat într-un pat de spital, într-o cameră a salonului de urgențe. Spre surprinderea lui, nu era nimeni prin jur, deși semnele sale vitale ar fi trebuit să alerteze pe cineva.

Se uită la mâinile lui, căutând să vadă cum arătau arsurile. Acestea nu se mai vedeau, fiind acoperite de microgel și de petice de protecție. Nu-l mai dureau câtuși de puțin. La fel cum nici piciorul nu-l mai durea deloc. Se ridică în capul oaselor. Se uită din nou de jur împrejur, încercând să audă vreo mișcare. Nu se auzea nimic, deși ar fi trebuit.

Încercă să-și flexeze genunchiul bun. Reuși să o facă fără probleme. Acum încercă să-și flexeze și genunchiul drept, cu mare grijă. Reuși ușor, deși cu o oarecare jenă. Din câte-și amintea ce spusese doctorul, ar fi trebuit să poată păși după o oră. Cât trecuse oare de când era adormit?

– Shen, cât este ceasul? Ce s-a întâmplat aici?

Nu auzi niciun răspuns. Se pipăi – implanturile sale audio erau dezactivate. Ce naiba se întâmplase?

Se dădu jos din pat încet, în halatul de operație în care era îmbrăcat, uitându-se în jur după haine. Nu era niciuna. Se sprijini pe piciorul stâng, apoi se împinse în mâini și se ținu în echilibru pentru o vreme, flexând ușor piciorul drept, pentru a se asigura că durerea cumplită pe care o mai avea încă în minte nu se va repeta. Apoi puse și piciorul drept jos. Nicio durere.

Își lăsă atent greutatea pe picior, apoi păși cu stângul. Parcă avea o strângere în genunchiul drept. Păși acum cu dreptul, apoi din nou cu stângul, ținându-se de pat, apoi de masa de lângă acesta, fără probleme. Prinse curaj și merse până la ușa deschisă a salonului, fără a se mai ține de obiecte.

Se uită în dreapta și în stânga. Nimeni pe holul perfect aseptic al spitalului, care ducea la încă două rezerve ca ale sale în dreapta, și spre holul principal în stânga. Ce naiba se întâmpla aici?!

Parcurse atent cei patru metri care îi despărțeau rezerva de holul principal. Când dădu să iasă pe el, se sperie.

Doi soldați stăteau de-a stânga și de-a dreapta intrării în hol. Se îndreptă și așteptă să fie salutat, dar aceștia nu se clintiră.

„Poate nu m-au văzut“, își spuse Tian, apoi păși apăsat pentru a ieși pe hol. Jena reapăru în genunchiul drept, așa că se opri imediat. Se răsuci nervos pe călcâie pentru a-i admonesta pe gardieni, dar rămase mască. Cei doi erau stană de piatră, cu pupilele dilatate.

„Ce mama naibii?!“

Se uită pe hol. Cei câțiva oameni prezenți erau la fel de stană ca și cei doi soldați. Se cutremură.

„Sper că nu-s americanii...“

Grăbi puțin pasul de-a lungul holului, făcând slalom printre statui, apoi se opri. Nu putea merge așa, cu halatul subțire pe corpul gol. Se uită la unul dintre cei surprinși de blocaj. Nu, nu era suficient de înalt. Se uită la alții, fără șansa de a găsi unul la fel de înalt ca el. Oftă și alese să continue, ca un împărat gol.

Ieși pe porțile spitalului, în marele hol al clădirii circulare a Orașului de Vis. Ieșirea era baricadată, cu zeci de soldați stând în poziții defensive în spatele baricadei. Toți înlemniți. Se strecură printre ei. Erau oamenii lui Li. Tian începea să înțeleagă, dar avea nevoie ca de aer de o conexiune la Shen. Nu putea lua Mintul cuiva de pe stradă, n-ar fi funcționat. Avea nevoie de...

Vocea lui Shen se auzi prin difuzoarele marelui hol.

– Domnule președinte Hui, mă bucur să vă văd! Vă rog avansați cât puteți de repede către corpul C!

Tian se bucură ca și când ar fi auzit vocea propriului său fiu.

– Shen! Explică-mi ce se întâmplă aici!

Înainte ca Shen să-i răspundă, auzi un zgomot venind din spate. Era o ambulanță autonomă, goală, care venea spre el.

– Domnule președinte, urcați în ambulanță, veți ajunge imediat în corpul C. De acolo puteți coborî spre camera de comandă.

Tian se conformă, iar Shen continuă cu vocea lui aproape plictisită.

– Pe scurt și în ordinea importanței: Rusia a lansat trei rachete nucleare spre Afganistan, președintele american a făcut infarct, iar puterea a fost preluată de vicepreședintele Duncan, acesta a pus SUA în DEFCON 1 și, drept urmare, SUA și-au activat sute de lansatoare de rachete cu rază medie și mare de acțiune. Generalul Li a încercat o lovitură de stat pe care am dejucat-o, vicepremierul Bo și premierul Kang au fost uciși de soldații generalului Li, laolaltă cu o mare parte din guvern. China a primit un ultimatum de la americani. Aceștia pretind dezactivarea Marelui Scut, distrugerea navei Yang, retragerea rușilor la baze în termen de douăzeci și patru de ore și neintervenția în distrugerea de către americani a tuturor elementelor militare care susțin Coaliția Arabă.

Tian încercă să priceapă avalanșa de informații date de Shen.

– Stai puțin, ce? Kang e mort? Cine a mai murit?

– Miniștrii economiei, educației, sănătății, indu...

Tian făcu un semn nervos din mână.

– Da, nu, nu asta mă interesează, de fapt. Cine te controlează acum pe tine?

Shen făcu o pauză, pentru că ambulanța tocmai ieșea de pe holul dotat cu difuzoare mari și intra pe poarta dinspre lifturile corpului C. Activă difuzoarele exterioare ale lifturilor, vocea lui auzindu-se metalic și înfundat.

– Ning este în continuare Superadmin. A fost atacat de Chen și oamenii lui Li, dar a reușit să preia controlul. A pornit Protocolul Ultim.

Tian tocmai intra în lift, când se opri, cutremurat.

– Ce?!

Privi în jos, încercând să-și revină. Cu toți naniții din lume, efortul de a bântui pe holuri după o operație pe creier era unul major. Simțea că totul se învârte cu el. Ușile liftului se închiseră, iar acesta începu să coboare, Tian sprijinindu-se de pereți, respirând cât putea de adânc, pentru a se calma.

„Deci de-aia sunt toți înlemniți în Orașul de Vis. Shen are nevoie de toată puterea de calcul pentru...“

Îl întrebă cu voce tare.

– Shen, mă auzi?

– Da, vă aud, răsună vocea lui Shen din difuzorul interior al liftului.

– Ai nevoie de autorizația mea pentru a porni Protocolul Ultim, Ning nu-l poate activa de unul singur!

– Inexact, domnule președinte. Conform legii, am acces imediat la Minturile cetățenilor chinezi odată activat Protocolul de către Superadmin. Am decis staza persoanelor aflate în această parte a Orașului de Vis pentru securitatea dumneavoastră și voi decide în continuare staza tuturor celor care vă pot pune în pericol. Doar pentru a executa restul Protocolului am nevoie de autorizația dumneavoastră. O puteți da oricând.

Liftul ajunse rapid la nivelul cabinelor de transport. Tian ieși din lift. O cabină îl aștepta în stație. Se urcă în ea, iar aceasta porni cu mare viteză spre centrul Orașului de Vis, spre Spiră, printr-un tunel vidat subteran.

– Shen, poți păstra Protocolul activ pentru China, dar nu-ți dau permisiunea încă de a-l executa. Trebuie să pot decide în completă cunoștință de cauză.

Shen tăcu. Tian încercă să se concentreze.

Dacă Ning, cel care se opusese atât de vehement Protocolului Ultim, îl activase până la urmă, însemna că nu mai era cale de întoarcere. Rachetele rușilor zburau deja spre Afganistan, nu mai putea face nimic în privința acestora – intervenția Marelui Scut

era inutilă într-un moment atât de întârziat. Dar mai avea câteva minute să-i oprească pe americani de la o nebunie.

Capsula zbura acum prin tunelul vidat, iar într-un final ajunse la destinație. Tian coborî și se îndreptă spre lifturile care duceau la buncărele de sub Spiră. Și aici era plin de soldați de-ai lui Li, înlemniți în pozițiile lor defensive.

Intră într-unul dintre lifturile de mare viteză, care-l identifică imediat după ADN și semnele vitale, permițându-i accesul. Liftul porni rapid în jos.

Așteptase momentul ăsta de douăzeci de ani. Lucrase intens cu Ning și un colectiv extrem de restrâns de programatori exact pentru această zi. Încercase să-i avertizeze pe prietenii din Societate cu privire la această criză, dar nimeni nu fusese dispus să-l asculte. Nici măcar Tom. Iar acum ezita. Încă mai spera că oamenii vor fi cei care să decidă că meritau să trăiască, și nu o IA.

Ieși din lift direct pe platforma camerei de comandă a lui Shen. Se strecură prin deja obișnuita pădure de soldați încremeniți ai lui Li și ajunse în fața ușilor camerei. Acolo îl aștepta Ning, obosit, dar fericit. Cei doi prieteni se priviră pentru o secundă, opriți fiecare de-o parte și de alta a unei granițe imaginare. Atâția ani de neînțelegeri îi separaseră, atâtea compromisuri le erodaseră prietenia. Dar iată că, în ziua sfârșitului lumii, erau alături unul de altul.

Tian trecu primul linia imaginară de demarcație și-l îmbrățișă. Ning fu luat prin surprindere, pentru că prietenul și președintele său nu-și manifesta niciodată sentimentele. Dar apoi îl strânse și el cu putere în brațe. Îi venea să plângă și nu știa de ce – de bucurie, de ciudă că trecuseră atâția ani în care se răciseră ca prieteni, de frică pentru ceea ce urmau să facă...

Shen le întrerupse micul moment de efuziune.

– Cele trei rachete rusești de croazieră au fost distruse de sistemele antirachetă ale concernului Tesla din Afganistan. Amenințarea imediată a trecut. Dar Rusia menține deschise cele două sute de lansatoare nucleare și a activat alte două sute de lansatoare mobile care își pregătesc rachetele. India și Pakistanul se amenință reciproc, Israelul a declanșat alerta nucleară, iar Franța și Anglia și-au pus în alertă forțele nucleare, deși nu au rachete desfășurate. Japonia și-a activat scutul antirachetă și e pregătită de represalii.

Ning îi înmână lui Tian un Mint abia desfăcut. Acesta se uită la prietenul său aproape cu neîncredere, apoi îl acceptă, oftând, și și-l puse pe cap. Într-o clipă, simți cum creierul i se extindea, de parcă n-ar mai fi avut doar auz, văz, miros, gust și pipăit, ci zeci de alte simțuri. Avalanșa de senzații încetă după câteva momente. Era ceva normal pentru cei care foloseau rar Mintul, ca Tian.

– Shen! Fă-mi, te rog, legătura cu toate canalele de comunicație posibile. E momentul să oprim această nebunie!

WHERE'S THE REVOLUTION

Baza Yinghuo, sâmbătă, 11 mai 2058, ora 9:50 AM UTC

Zhen Lin terminase de înregistrat mesajul despre obiectul extraterestru. Tian spera ca acest mesaj, venit de la cel mai cunoscut astronaut chinez, să aibă un impact enorm asupra minților de pe Pământ și să-i convingă că trebuie să se unească, nu să continue războiul tocmai început.

Dar Lin avea dubii că omenirea lăsată în urmă cu doisprezece ani avea să se schimbe brusc la aflarea veștii că nu suntem singuri în Univers. Oare avea să fie suficient mesajul său mai degrabă tehnic, în care descria cu dovezi ce descoperiseră în spațiu?

Se uită la hologramele din dreapta ei, acolo unde i se afișau imaginile telescopului spațial Yang Liwei, în fapt o imensă rețea de 1024 de telescoape mai mici răspândite în spațiu în apropierea planetei Marte. Întârziat cu peste patru ani din cauza tăierii fondurilor de către fostul președinte Xu, telescopul fusese pornit, în sfârșit, la capacitate maximă în urmă cu patru luni. Iar ce reușise să transmită atunci când îl orientase spre locul în care trebuia să se afle obiectul extraterestru depășise orice așteptare.

Chiar și la distanța de ani-lumină care îi separa, Yang Liwei era în stare să captureze o imagine reală a obiectului. Acesta părea a fi alungit, fără îndoială din cauza efectelor relativiste. În realitate, el trebuia să fie o sferă. Deși era cât jumătate din Luna noastră, nu se distingea niciun fel de structură, pentru că rezoluția la care era vizualizat obiectul era în continuare destul de slabă din cauza distanței uriașe. Arăta doar ca o pară culcată, cu partea mai umflată în față, neclară.

Dar analiza cu sistemele de inteligență artificială dezvăluise că în fața obiectului se afla un fel de scut electromagnetic, ca o aurora foarte slabă. Era fie un scut propriu, fie rezultatul impactului puținilor atomi de hidrogen regăsiți în spațiul cosmic – la viteza uluitoare cu care se deplasa acesta, orice impact degaja o energie considerabilă. Viteza rămăsese constantă, 20% din viteza luminii, fapt care îi permisese să-l

găsească exact acolo unde calculase că va fi. Spre marea ei ușurare, primise, în sfârșit, din partea lui Tian aprobarea de a se înconjura de un colectiv restrâns de oameni de știință cărora să le împărtășească secretul, pentru a le delega apoi studierea obiectului. Așa că acum se putea concentra mai bine pe ce avea de făcut la Bază.

Lin scăpase ca prin urechile acului de epurarea din timpul lui Xu. Toți cei care știau detaliile adevărate ale misiunii chineze pe Marte se aflaseră în acel moment pe Terra, în anturajul imediat al președintelui Lei. Deși aruncați în închisoare sau executați, reușiseră să păstreze secretul. Dar ea fusese nevoită să dea explicații lungi cu privire la necesitatea construirii Marelui Ac unei noi administrații care nu pricepea ce rost avea să cheltuie o parte importantă a bugetului Apărării pe o navă ultrarapidă de pe orbita lui Marte.

Reușise să îl convingă pe Xu că povestirile despre o navă extraterestră erau doar zvonuri special create pentru a-i păcăli pe americani. Și că Marele Ac era, de fapt, o navă de atac care putea schimba echilibrul de forțe în orbita terestră. Așa că acesta dăduse undă verde continuării construirii ei sub acoperirea poveștii că era o navă interstelară destinată planetei Eden. Spre disperarea ei, fusese nevoită să accepte instalarea rachetelor nucleare la bord – complet inutile dacă trimitea Marele Ac pe o traiectorie de coliziune cu obiectul extraterestru, dar necesare pentru a primi în continuare finanțare.

Acest compromis, precum și multe altele făcute în toți acești ani, își lăsaseră urme asupra ei. Iar acum... acum până și Andrews, cel care îi lumina zilele pe Marte, cădea victimă jocului politic de pe Terra?

Se ridică brusc de pe scaun. Trebuia să lupte până la capăt. Lansarea cu succes a navei Yang era doar o parte din ce avea de făcut. Acum trebuia să-l salveze și pe Adam. Și, având în vedere rapoartele că Simmons și trupa lui de militari se îndreptau acum spre baza Yinghuo, trebuia să salveze și viața sutelor de astronauți chinezi aflați aici.

Schimbările de pe Terra nu modificaseră prea mult raportul de forțe de pe Marte – cele două nave de transport chineze aduceau la fiecare doi ani câte două sute de oameni, din care mare parte rămâneau la baza Yinghuo, la celelalte două avanposturi din partea sudică a planetei, precum și pe șantierul orbital. Chinezii aveau, așadar, de câteva ori mai mulți oameni pe Marte decât restul lumii. Iar responsabilitatea ei era să-i țină pe toți aceștia în viață.

Ieși din birou și dădu iar nas în nas cu Wang Feng, șeful securității bazei Yinghuo. Venea din nou spre ea, însoțit de patru dintre ofițerii trimiși încă de pe vremea lui Xu pe baza ei.

Încadrați de aceștia, doi dintre astronauții ajunși pe Marte odată cu Andrews – un japonez și un latino-american.

– Feng, cine sunt oamenii ăștia?

Feng dădu să treacă impertinent pe lângă ea, dar se opri în ultimul moment și îi raportă, cât putea el de soldățește, deși Lin comanda partea civilă a misiunii, iar el era autoritatea militară. Subordonat, firește, dar doar pe timp de pace.

– Permiteți-mi să raportez! Cei doi sunt Junichi Sato, comandantul navei Hino Rei, și căpitanul Travis Cruz, comandantul navei Neil deGrasse Tyson. I-am arestat și îi voi interoga despre cele întâmplate în atacul contra navei noastre!

Bătu din călcâie și dădu să plece, dar Lin îl țintui locului prin tonul ei.

– Acești oameni ne-au salvat nava de la distrugere, Feng. Sunt bine-veniți aici, iar tu vei purta cu ei un dialog, nu un interogatoriu. Înțeles?!

Feng trepidă de nervi, dar hotărî să se abțină. Înclină puțin capul a supunere.

– Așa voi face, să trăiți!

Le făcu semn celor din spatele lui să-l urmeze, așa că grupul își reluă mersul spre buncărul trupelor de securitate. O aprecia pentru ce făcuse în toți anii în care clădise baza, dar în contextul în care America era dușmanul Chinei, iar Lin era încurcată cu un american, nu mai putea avea încredere în ea.

Lin își înclină și ea capul, drept mulțumire, către cei doi care-l ajutaseră pe Andrews în salvarea navei Yang. De fapt, tot ce dorea era să ajungă mai repede la spitalul bazei, situat într-unul dintre domurile aflate la două sute de metri depărtare, la care se ajungea printr-un tunel din metal transparent. Era cea mai modernă parte a bazei de la suprafață, rod al instalării câmpului magnetic care apăra întregul complex de majoritatea radiațiilor cosmice, astfel încât puteau deja să înlocuiască zidurile groase cu ferestre.

Privi grupul care se îndepărta, cu Travis uitându-se înapoi la ea, apoi se întoarse și se urcă pe trotuarul rulant ce ducea spre infirmerie. Spre deosebire de bază, Lin nu avea niciun câmp magnetic care să o ferească de depresie.

Muncă, muncă și iar muncă – crearea, gestionarea și mărirea unei baze marțiene de sute de oameni îi răpise atât de mult timp, încât clipele petrecute alături de Andrews fuseseră din ce în ce mai rare. Își văzuseră amândoi de ale lor, iubindu-se de la distanță, mai degrabă ca niște prieteni decât ca un cuplu. Stresul rutinei zilnice își spusese din ce în ce mai mult cuvântul. Dar apropierea lui Ares o făcuse să se gândească mai mult la Adam al ei. La 45 de ani, simțea că nu mai avea energia de odinioară. Iar lansarea navei Yang o ușurase puțin de povara pe care și-o asumase în cinstea memoriei părinților ei.

Îi încolțise în minte ideea să se retragă mai devreme din luptă și să se bucure împreună cu Adam de o viață liniștită în colonia privată din craterul Golden. Sau poate chiar pe Terra? I-ar fi plăcut și să viziteze orașul circular de pe Lună... Îi era dor de Pământ, îi era dor de Adam, îi era dor să aibă un pic de timp pentru ea însăși!

Dar sentimentul datoriei fusese mai puternic. Decisese să rămână pe Marte până când urma să fie construită și Arca, nava a cărei construcție fusese anulată de generalul Xu și apoi amânată chiar de Tian, care accelerase construcția Marelui Ac, pentru a-l lansa cât mai devreme posibil.

Arca, a cărei structură inițială fusese folosită pentru Marele Ac, iar acum trebuia regândită de la zero. Arca, cea care urma să preia două mii de pământeni și să-i ducă departe, pe orbita lui Jupiter, camuflați de orice s-ar întâmpla pe Terra. Arca, cea pentru care trebuia să mai sacrifice cincisprezece ani din viață în cel mai bun caz, în care Tian reușea să aloce în continuare suficiente fonduri și să rămână la putere atât cât era necesar!

Ajunse în domul infirmeriei și sări de pe trotuarul rulant încă răvășită de gânduri. Tot ce făcuse în acești ani fusese pentru alții, niciodată pentru ea. Iar acum, singurul om pe care-l iubise se zbătea între viață și moarte. Ce rost avea toată această luptă? Ce rost?

Șeful clinicii o luă în primire, fiind fără îndoială anunțat de Yinghuo, sistemul de inteligență artificială al bazei cu același nume. Nu părea deloc optimist.

– Lin, facem tot ce putem, să știi...

Pauza era de rău augur.

Doctorul continuă, alegându-și cuvintele, în timp ce Lin se uita acum la Andrews prin geamul care despărțea sala de operații de holul spitalului.

– Mă tem însă că trupul lui Andrews a suferit daune majore din cauza accelerărilor și decelerărilor uriașe la care a fost supus. I-am administrat multiple injecții cu naniți, dar Yinghuo e rezervat. Șansele sunt...

Lin îl privi strângând pumnii. Îl vedea cum își aduna cuvintele pentru a nu o răni. Se uită din nou spre Adam, căruia abia îi putea vedea fața tumefiată, printre medicii și brațele robotice chirurgicale care se agitau în jurul său.

– Nu te sfii. Spune-mi adevărul, Yi Kuang!

Kuang îi spuse dintr-o răsuflare.

– Șansele sunt minime. Are multiple hemoragii interne, iar naniții nu fac față. A rămas doar cu mintea întreagă, ca prin miracol. Dar corpul i-a fost zdrobit de repetate ori. Îmi pare rău...

Lin strânse pumnii. Îi venea să urle.

– Nu se mai poate face nimic?!

Kuang dădu din cap că nu, apoi ezită un pic. O privi temător în ochi.

– Cu corpul lui, nu prea... A fost supus la accelerații repetate de peste 40 g. Cu mintea lui însă...

Lin își închise ochii. Nu era ce voia să audă. Dar, cine știe...

– Îi puteți virtualiza creierul? Poate Yinghuo face asta?

Sistemul informatic îi răspunse direct.

– Pot face acest lucru cu exactitate, Zhen Lin. Dar numai dacă Adam Andrews este de acord. Îl pot trezi din coma indusă în care a fost pus, însă asta îi va risipi și puținele șanse pe care le mai are acum.

Lin ar fi vrut să dea cu pumnii și cu picioarele în pereții stației, dar reuși doar să îngaime, cu vocea sugrumată:

– Cât timp mai avem, Yinghuo?

– Foarte puțin. Organele lui Adam Andrew sunt în colaps. Încep virtualizarea?

Lin se uită la doctor, apoi la tavan, de parcă ar fi căutat un răspuns din cer. Cerurile gri-roșcate ale lui Marte se puteau vedea prin inserțiile de metal transparent care punctau din loc în loc holul, iar ea se simți deodată ca într-un cavou fără cale de ieșire. Dacă începea scanarea în profunzime a creierului lui Andrews, nu mai putea vorbi cu el decât în cele câteva momente în care acesta ar fi fost trezit. Și asta era tot. Apoi Adam ar fi încetat să mai existe altundeva decât în sistemul informatic. Cât despre *existența* sa, și asta era ceva controversat. Creierul său era replicat până în cele mai mici amănunte într-un emulator, care era apoi rulat folosind o mică parte din procesoarele supercomputerului Yinghuo. Toate amintirile lui, toate trăsăturile sale de personalitate, toate elementele informaționale care-l alcătuiau pe Adam Andrews, omul, erau replicate cu exactitate. Era ca și cum l-ar fi conectat pe Andrews la aparate. Atâta doar că aparatul în cauză era chiar el.

Iar asta era prima dată când făceau așa ceva pe Marte. Pe Terra erau deja câteva sute de oameni care aleseseră să supraviețuiască informatic, însă majoritatea experimentelor fuseseră oprite după câteva luni, la cererea entităților „salvate“. Lipsa unui corp îi marca extrem de tare, iar faptul că cei dragi nu erau în stare să interacționeze cu ei așa cum o făcuseră când erau în viață îi făcea să-și dea seama că și-au prelungit, de fapt, o existență care trebuia să înceteze. Rezultatul era și mai multă suferință.

Unii se agățaseră totuși de viața artificială și așteptau să fie transferați în corpul unui android. Costurile erau uriașe, așa că numai câțiva miliardari primiseră aceste corpuri, doar ca să vadă apoi că cei dragi se îndepărtau de ei, speriați de ideea de a continua relația cu un robot care arăta, vorbea și gândea la fel ca ei, dar care rămânea la fel de artificial ca un espresor de cafea.

Nemurirea râvnită de generațiile precedente se dovedea a fi, de fapt, o mare dezamăgire. Cercetătorii lucrau la transferul de informație dinspre sistemele informatice spre creierele clonelor umane, însă cercetările erau și mai controversate decât nemurirea informatică și avansau greu, din cauza interdicțiilor și a lipsei de fonduri. A-ți transfera conștiința dintr-un creier într-un computer și apoi în alt creier cu aceeași personalitate și aceleași trăsături era, deocamdată, de domeniul viitorului îndepărtat.

Dar Lin simțea nevoia să se agațe, totuși, de ceva. Era prea devreme ca Adam să dispară. Era nedrept! Nu putea permite așa ceva!

Strânse din pumni, apoi oftă.

– Bine, începe imediat virtualizarea. Te rog operează cu toată puterea de calcul, este vital... Adam Andrews este vital pentru viitorul acestei stații!

– Am început virtualizarea, Zhen Lin. Va fi gata în circa zece minute.

– Să mă anunți imediat ce este în stare să se trezească!

Se întoarse și se grăbi să iasă de pe hol. Îl așteptase atât să se întoarcă, sperase că va fi aici când urma să fie lansat Marele Ac, nava care putea salva Terra de amenințarea din cer, iar el... Adam avea să nu mai fie!

Se urcă din nou pe trotuarul rulant, mergând pe el cu rapiditate, când gândurile îi fură întrerupte de Yinghuo.

– Comandante Zhen Lin, senzorii mei arată că echipajul navei Interceptor se îndreaptă spre noi. E nevoie de dumneavoastră în camera de comandă!

Lin grăbi și mai tare pasul, aproape alergând.

– Feng! Feng!

Feng îi răspunse imediat, direct în implanturile ei audio.

– Da, doamnă comandant! Am fost înștiințați deja. Am declanșat alerta generală. Americanii vin cu două nave atmosferice!

Lin își activă Mintul de pe cap, apoi intră în camera de comandă de lângă biroul ei. Într-o clipă, primi toate informațiile necesare – echipajul lui Simmons era înarmat ușor, dar armele lor erau suficient de puternice pentru a dăuna structurilor externe ale bazei chineze.

– Yinghuo, fă-mi legătura imediat cu navele care vin spre noi!

Nu mai era nevoie. Tocmai era apelată vizual de Simmons. Deschise o hologramă în zona centrală a camerei de comandă. Figura acestuia apăru rapid. Era obosit și ars pe față, dar îndârjit.

– Către baza Yinghuo!

Văzând-o, se opri. Își schimbă un pic tonul, încercând un ton mai călduros.

– Ah, Zhen Lin! Perfect! Am un mesaj urgent din partea Statelor Unite ale Americii. Predați-i imediat pe Adam Andrews,

Travis Cruz și Junichi Sato! Sunt acuzați de distrugerea navelor Hino Rei, Neil deGrasse Tyson, Vimana și Interceptor. De asemenea, cer ca nava Yang să fie distrusă imediat!

Lin rămase impasibilă, deși îi venea să urle. Feng, ajuns în camera de comandă, îi făcu un semn discret. Deschisese o hologramă în afara câmpului vizual al lui Simmons, pe care îi arăta ținta posibilă a celor două nave americane: se îndreptau direct către turnul lor de comunicații! Lin își întoarse privirile spre hologrma americanului.

– Comandante Simmons! Adam Andrews se zbate între viață și moarte. Nu poate fi transportat în niciun fel! Venirea navelor voastre aici și cererea ta încalcă Tratatul Spațial. Vă voi ruga să vă opriți la o distanță de un kilometru, până stabilim ce anume vom face cu Sato și Cruz...

Simmons o întrerupse, fără ca navele sale să se oprească.

– Conform Tratatului Spațial, nu aveți voie să mai puneți rachete nucleare în spațiu. Or tocmai asta ați făcut cu nava Yang! Țările noastre sunt în prag de război pe Pământ, iar lansarea asta a venit cum nu se poate mai prost! Nu-mi spune tu mie despre Tratatul Spațial!

Încercă să se calmeze, în timp ce navele încă avansau.

– Cer ca oamenii voștri să-mi permită să asolizez lângă bază și să văd cu ochii mei în ce stare e Adam Andrews. Ceilalți doi vor trebui predați imediat! Apoi îmi veți da acces la comenzile navei Yang, dacă vă e frică să o distrugeți voi înșivă. Veți spune că ați făcut-o sub amenințarea armelor.

– Conform aceluiași Tratat Spațial, Simmons, nu vă permit accesul în perimetrul bazei Yinghuo. Oamenii tăi sunt înarmați, deci încalcă Tratatul. Nu au voie să...

Simmons o acoperi, la rândul său.

– Ba au voie să facă ce vor, Lin! V-ați întins ca un cancer aici, pe Marte, v-ați blindat bazele, ați militarizat orbita planetei și v-ați mai făcut și ditamai rețeaua de telescoape spion! Nu-mi spune mie ce pot face și ce nu pot face, Lin! Gata! Până aici! Aveți un minut să răspundeți acestui ultimatum!

Simmons întrerupse comunicațiile, iar navele se apropiară acum și mai mult, poziționându-se la vreo douăzeci de metri distanță de turnul lor de control. Erau niște Cyclopi, nave de transport care semănau cu niște elicoptere de marină, fără pereți laterali, în care soldații stăteau cu armele în pozițiile de tragere, agățați în harnașamentele lor.

Feng lătră niște ordine inutile. Baza urma să fie închisă etanș, dar asta era tot ce putea face. Lin îl luă la întrebări.

– Feng, ce armament au ăștia?

Până să răspundă militarul, interveni Yinghuo.

– Pistoale automate de asalt cu lansare electromagnetică și muniție dirijabilă.

Feng dădu din cap confirmând, apoi mai strigă niște ordine oamenilor săi, care trebuiau acum să alerge pe turnul de comunicații și să se interpună, ca scuturi vii, pentru a-l apăra. Doar doi dintre ei erau în costume spațiale, restul se grăbeau să se îmbrace.

Conștientă că era practic scoasă din joc, în urma activării protocolului de securitate, Lin încercă să păstreze inițiativa, întrebându-l din nou pe șeful securității.

– Feng, cum îi putem doborî din cer? Putem folosi laserele, la nevoie?

Nimeni nu-și pusese problema, pe Marte, că baza Yinghuo ar putea fi atacată de americani. Chiar și la apogeul paranoiei dintre China și SUA, oamenii de știință de pe planetă continuaseră să colaboreze și să păstreze relații cordiale. Blindaseră stația contra micrometeoriților, nu contra americanilor.

– Laserele sunt bune pentru micrometeoriți, Lin. Ar face o gaură în navele lor, dar dacă le străpungem rezervoarele o să sară în aer, iar bucățile o să cadă peste stație, ca o ploaie de metal. O să ne facă zob!

Lin căuta cu disperare o soluție, dar Feng părea hotărât că nu exista altă cale decât pregătirea pentru asediu. Oamenii săi erau înarmați doar cu tazere, bune pentru rezolvarea eventualelor dispute între ingineri beți, nu între soldați.

– Putem trage doar o dată cu fiecare dintre cele patru lasere. Apoi o să le ia câte o oră să se încarce. Ei pot trage liniștiți încărcătoare întregi între timp. Au dat deja cu bombe nucleare pe Terra... Aș prefera să coborâm cu toții în subteran și să ne baricadăm acolo. Doar n-o să tragă în cei de pe turnul de...

Fu întrerupt de un zgomot infernal venit de deasupra. Se uitară uimiți la holograme – unul dintre soldații navei lui Simmons trăgea acum asupra antenei lor principale. Încercau să le taie comunicațiile cu Pământul, fără să țină cont că pe antenă erau doi astronauți chinezi!

Lin deschise din nou comunicațiile, în timp ce Feng se precipită să urle în casca sa către cei doi astronauți, ordonându-le să plece urgent de acolo.

– Simmons! Încetează imediat asaltul asupra bazei! Acțiunile voastre reprezintă un act de război! Vă ordon să vă opriți imediat!

Vocea lui Lin era acum răgușită, dar disperarea din inima ei era cât se poate de vizibilă. Pur și simplu fuseseră luați prin surprindere. Nici măcar Xu nu se gândise să militarizeze baza de pe Marte – anihilarea reciprocă era garantată de posibilitatea prăbușirii controlate a unora dintre sateliții aflați în orbita planetei asupra bazelor inamice, așadar nu avea niciun rost să încalce inutil Tratatul Spațial. Iată că americanii profitaseră de această slăbiciune. Iar ea era neputincioasă în fața acestui asalt.

Simmons îi răspunse scurt. Trecuse automat pe frecvența radio a sistemelor de comunicație puse pe combinezoanele spațiale, pentru că baza Yinghuo era acum izolată de exterior, centrul antenei de comunicații principale fiind distrus.

– Termenul nostru limită a trecut, Lin. Nu mai e timp de negocieri. Aveți două minute să-i scoateți afară pe Travis și pe Sato și să ne permiteți accesul în bază sau veți rămâne și fără sere, nu doar fără comunicații!

Marea antenă de comunicații era făcută zob acum de tirul de gloanțe ațintit asupra bazei sale. Imensa farfurie a acesteia se prăbuși peste cei doi astronauți chinezi aflați la baza ei și îi strivi.

Primii doi oameni morți pe Marte, Liu Dong și Zhai Junlong, erau omorâți de semenii lor, nu de spațiul cosmic și nici de planeta inospitalieră pe care-și riscaseră viața până atunci. Planeta pe care oamenii veniseră în pace, în urmă cu doisprezece ani, era acum înroșită de sângele unei crime. Și se părea că lui Simmons, pur și simplu, nu îi păsa. Era ieșit din minți.

Lin simțea că întreaga cameră de comandă se învârtea cu ea. Feng striga ordine în dreapta și în stânga, iar hologramele de comunicații se stingeau una după alta. Legătura lor cu Terra fusese tăiată. Iar dacă Simmons avea să tragă în sere, întreaga bază era condamnată.

Lucraseră asiduu la cele patru sere mari cât niște terenuri de fotbal, acoperite cu Trelcogel. Erau mândria lor – americanii aveau doar ceva de opt ori mai mic pentru baza lor. Serele le permiseseră să fie independenți de Terra în privința hranei. Deși le veneau în continuare provizii pentru stări de urgență, faptul că reușiseră să-și creeze singuri surse de hrană tăiase masiv costurile programului spațial chinez. În plus, serele erau și o sursă importantă de oxigen!

Lin se simți apucată cu putere de mână. Feng o trăgea după el pe holul care ducea la lifturi, spunându-i ceva despre o strategie simplă: urma să videze oxigenul din baza aflată la suprafață și-l instruise pe Yinghuo să genereze acolo doar halotan, gazul de adormit folosit în anesteziile din infirmerie. Ei ar fi coborât, cu toții, în baza subterană în care se aflau, de altfel, majoritatea modulelor bazei. Militarii lui Simmons nu aveau detectoare de gaz pe costumele spațiale, ci doar de presiune, așa că și-ar fi scos căștile și ar fi fost adormiți rapid de gazul din aer. Era singura cale.

Lin își reveni din amețeală și-și smulse cu putere mâna. Pe lângă ei treceau, în fugă, ceilalți membri ai stației care mai erau la suprafață. Feng o privi nervos.

– Lin, e singura cale! Știu că am avut neînțelegeri, dar e singura cale! Am pregătit planul ăsta încă de acum câteva zile, când am aflat prima dată că Simmons se duce spre Ares! E singura soluție, indiferent de consecințe!

Lin se cutremură. Nu mai avea când să-și ia rămas-bun de la Andrews, nu mai avea când să ajungă la el înainte ca aerul din complexul de la suprafață să fie înlocuit cu gazul somnifer! Ușile Infirmeriei puteau fi închise etanș pentru a-l păstra pe Andrews într-un aer respirabil, dar ea nu mai putea fi acolo când el se trezea pentru ultima dată! Se abținu să nu izbucnească în plâns. Yinghuo îi simți starea, așa că-i vorbi direct în implanturile audio.

– Zhen Lin, am terminat virtualizarea minții lui Adam Andrews. Doctorii au plecat deja, iar corpul său e la un pas de colaps. Îl voi trezi acum...

Feng insistă.

– Lin, știu că vrei să-l salvezi, de fapt, pe Andrews, dar asta e imposibil! Nu te pot lăsa acolo ca să fii luată ostatic!

Lin încerca să se agațe cu disperare de vreo soluție în care putea fi lângă Adam când acesta ar fi...

Nu era niciuna. Își închise ochii, respiră adânc și-și acceptă destinul.

Îi răspunse calm. Își regăsise echilibrul ei interior.

– Feng, oricât ne-am certat noi, acum ai dreptate. Nu la Andrews mă duc. Ar fi inutil. Dar nu te voi urma în subteran. Du-i pe toți acolo. Eu mă voi băga într-un costum și voi ieși prin spate, spre antena de rezervă.

Feng nu părea să înțeleagă. Era complet luat prin surprindere.

– Cea pentru nava Yang, omule! O pot folosi în schimbul antenei principale!

Rămăseseră singuri pe hol, cu luminile alarmei de evacuare în jurul lor.

– Antena aia nu e încărcată cu energie, Lin! Yang merge autonom, noi n-am... Trebuie conectată la curent, Lin, pur și simplu urma s-o folosim abia peste trei luni, deci... Și să vorbești cu cine? Cu Controlul Misiunii? Până transmiți tu, o să știe deja ce se întâmplă din imaginile sateliților!

Lin se repezise deja spre raftul cu costume spațiale și luase unul dintre ele.

– Nu cu ai noștri, Feng. Cu ai lor! Cu Clark, șefa misiunii științifice! Poate-l potolește pe nebun! Cu cei de pe Ares, îl știu pe Ramirez, secundul de acolo. Cu... nu știu. Pur și simplu nu pot crede că i-au dat acordul lui Simmons să facă asta. E prea de tot!

– Bine, dar antena trebuie...

– ...Trebuie conectată manual la curent, știu, Feng. Ăștia-s cu navele peste sere acum, nu au cum să mă vadă. Îți las baza în grijă!

Feng se uită nervos spre lifturi. Metoda lui era mai simplă și mai lipsită de riscuri. Singurele care ar fi avut de suferit erau serele. Dar și alea puteau fi reparate în timp. Pe când viața umană...

– Vin cu tine, Lin. N-am timp să-mi chem înapoi niște gardieni!

– Nici vorbă. Tu aplică metoda ta. Așa avem șanse mai mari. Trebuie neapărat să ne dublăm șansele! Oricum tu comanzi baza acum. Hai!

Îi făcu semn să-i etanșeizeze casca costumului, așa că Feng se grăbi s-o facă. Apoi îi verifică rezervele de oxigen și o ajută să meargă pe culoarul ce ducea spre partea din spate a bazei. În acel moment, Simmons îi contactă din nou.

– Așadar? Nu-l văd nici pe Travis, nici pe Sato. Aștept să-i văd în fața stației acum! Dacă nu ies, atunci voi face praf serele! Apoi vom intra cu forța în bază!

Lin nu-i răspunse nimic. Nu dorea ca Simmons să-și dea seama că era într-un costum spațial pregătit pentru ieșire. Îi făcu un semn lui Feng, apoi deschise ușa dinspre sasul presurizat care dădea spre exterior. Avu grijă să închidă etanș ușa în spatele ei, apoi declanșă deschiderea ușii exterioare a sasului.

Marte era acolo, așteptând-o să iasă la soare, așa cum făcuse în fiecare zi din cei doisprezece ani petrecuți pe planetă. Antena de rezervă era la circa o sută de metri de bază. Aparent o plimbare de dimineață, cum îi plăcea ei. În realitate, un poligon de trageri, dacă cei din navele americane ar fi văzut-o.

Porni hotărâtă spre antenă. N-avea să-i lase pe americani să distrugă tot ce făcuse în atâția ani! Dar tot mai spera să poată schimba câteva cuvinte cu Andrews atunci când acesta se trezea, fie și prin intermediul difuzoarelor. Avea să alerge așa cum nu alergase niciodată în viața ei!

Feng îi răspunse scurt lui Simmons, grăbit să se întoarcă în holul principal.

– Acum îi îmbrăcăm pe cei doi, vor ieși în fața bazei în circa douăzeci de secunde! Aveți puțină răbdare!

– Răbdarea mea a expirat, îi răspunse Simmons. Dar, în fine, aștept.

Yinghuo avea încă intacte camerele video și toți senzorii externi, așa că Feng reuși să vadă cum cele două nave își abandonară pozițiile de deasupra serelor și asolizară direct în fața bazei, așteptând să iasă cei doi astronauți.

Se aruncă într-unul dintre lifturi și, în timp ce se închideau ușile, ordonă:

– Yinghuo, aplică planul de urgență! Acum!

Sistemul de inteligență artificială începu evacuarea ultrarapidă a atmosferei din partea de suprafață a bazei marțiene, prin intermediul celor patru guri uriașe de ventilație aflate în fața acesteia. Jetul de aer astfel format ridică nori de praf denși, care înghițiră imediat cele două nave americane. Mii de pietricele zburau acum direct în costumele spațiale ale militarilor luați prin

surprindere, așa că Johnson ordonă ridicarea de urgență, până nu era prea târziu.

Nava lui ieși rapid din vâltoare, urmată într-un târziu de cea a lui Simmons, care fusese parcată cu zona ei laterală spre ventilatoare și încasase în plin jetul de praf. Dar acum nu mai puteau vedea mare lucru. Johnson ordonă navei în care se afla să înconjoare baza marțiană spre stânga, pentru a se pune în spatele norului, în timp ce Simmons zbieră la pilotul navei sale să o manevreze astfel încât să poată trage în plin în sere, imediat ce le puteau distinge.

Evacuarea atmosferei încetă brusc, astfel încât acum cele două nave pluteau deasupra unei priveliști incredibile: era ca și când baza Yinghuo și-ar fi dat ultima suflare, iar aceasta se ridica încet-încet în atmosfera rarefiată a lui Marte. Nu prea sus, pentru că gravitația își făcea simțită prezența mai rapid aici, iar particulele de praf cădeau mai repede decât ar fi făcut-o pe Terra.

Pilotul navei lui Simmons avea în sfârșit în vizor o parte din sere, iar acesta îi zbieră să tragă, când Johnson interveni în sistemul de comunicații.

– Simmons! Văd un astronaut la cealaltă antenă, din spatele bazei!

Simmons înjură printre dinți și-i ordonă pilotului să se orienteze mai întâi spre aceasta. Nu voia să riște.

– Băi, aia e dezactivată. Ăștia nu i-au dat încă drumul și ar trebui ca să...

Se opri, pentru că-și dădu seama că exact ce n-ar fi trebuit să se întâmple avusese deja loc. Antena se mișca acum, calibrându-se automat pentru a transmite. Zbieră din nou la pilot.

– Pune nava cum trebuie, să putem trage în mizeria asta!

Pilotul manevră Cyclopul în așa fel încât să fie sigur pe ținta sa și calculă atent traiectoria, pentru a-i permite soldatului din dreapta lui să tragă liniștit, așa cum făceau pușcașii marini americani din elicoptere.

Mai erau doar câteva secunde, dar astronautul aflat la baza antenei nu părea că avea de gând să se dea de acolo. Simmons îi făcu semn soldatului.

– Foc de voie! Fă-le praf antena!

Soldatul se concentră să-i găsească punctul vulnerabil, de la îmbinarea dintre marea farfurie și soclu. Își armă pușca și trase. Dar fără efect. Frustrat, mai încercă să tragă de câteva ori. Degeaba. Praful o făcuse inutilizabilă!

Îi făcu un semn lui Simmons că nu funcționa, apoi se dădu la o parte pentru a-i face loc unui alt soldat. Nici arma acestuia nu funcționa. Toate armele de la bordul navetei lui Simmons erau blocate de praf. Simmons urlă în microfon.

– Johnson! Treci încoa’ cu nava ta! Ia vedeți, voi puteți trage?

Nava lui Johnson se apropie atent, ocolind norul de praf care o cotise puțin spre ei. Unul dintre soldați trase un foc de control în aer. Arma lui funcționa perfect. Apoi pilotul manevră într-o poziție de tragere, iar soldatul se pregăti să-și atingă ținta.

– Hai odată, ce te codești atât! Trage, fir-ar să fie!

Johnson oftă și-i făcu semn soldatului să tragă. Detesta să fie la ordinele unui isteric, dar ordinele președintelui erau clare. Iar dacă era adevărat că pe Terra armata dăduse cu bombe nucleare, ce făceau ei aici era o nimica toată.

Soldatul trase la repezeală două focuri, dar nu nimeri, din cauza balansului navei. Se înfipse mai bine pe picioare, lăsându-și arma să-și găsească singură ținta, compensând orice mișcare. Acum era totul OK. Se pregăti să tragă, când deodată auzi în căști vocea președintelui american. Era exact mesajul pe care Simmons îl blocase pe Interceptor, dar care acum se auzea clar și tare.

– *Comandante Fletcher, îți ordon să oprești orice acțiuni ostile lansării navei Yang de pe orbita lui Marte. Comandante Simmons, îți ordon să te oprești imediat din ceea ce faci și să rămâi pe nava Ares pentru ordine suplimentare. Aștept confirmarea de primire urgent. Mulțumesc*!

Soldatul își luă imediat degetul de pe trăgaci și se uită la Johnson. Comandantul său era siderat. Făcu un gest, ca mesajul audio să fie afișat holografic. Văzu ora la care fusese primit prima dată – aceeași cu cea la care Simmons întrerupsese comunicațiile cu Ares. De-aia era menționat și Fletcher! Ce naiba se întâmpla?!

Îi făcu semn soldatului să se oprească și-l interpelă pe Simmons.

– Simmons! Ce dracu' e asta, Simmons! Ce dracu' e asta?!

Simmons era privit dușmănos de toți soldații din jurul lui, așa că îi făcu semn pilotului să se poziționeze deasupra serelor. Nu avea timp de prostii acum.

– Ce să fie? O minciună! Se joacă cu noi, Johnson! Au dat drumul la antenă și ne trimit minciuni! Trage în antena aia, e un ordin!

– N-o să trag în nimic până nu-mi explici ce se întâmplă! Asolizează imediat la coordonatele pe care ți le trimit acum și vino să stăm de vorbă!

– N-avem timp de vorbit, îi răspunse exasperat Simmons. Trebuie să le distrugem baza ăstora, altfel ne vor nenoroci pe toți! Trebuie să intrăm în bază și să distrugem nava Yang. E război, omule! Iar ei sunt inamicul! Ei! Nu eu, nu noi! Chiar sunteți trădători cu toții?!

Se lăsase o tăcere ostilă în nava lui Simmons, așa că acesta zbieră la pilot să asolizeze imediat în fața bazei chineze. Nava lui Johnson se îndepărtase de bază la circa cinci sute de metri, iar

acesta se dăduse jos din ea, așteptând să vadă ce naiba făcea Simmons.

– Simmons, ai luat-o razna, omule! Ce crezi că o să faci de unul singur?

Simmons se uită, îndârjit, la cei din spatele său. Niciunul dintre soldați nu îi mai răspundea la comenzi. Erau, în fond, oamenii lui Johnson. Îi veni să scuipe de nervi, dar casca nu-i permitea așa ceva. Zbieră pentru ultima dată.

– Nu vreți să faceți ce e drept, foarte bine! Voi intra de unul singur în bază!

Se dădu jos, își luă o geantă de asalt pe umăr și o luă la goană spre baza chineză. Soldații îl întrebară pe Johnson, scurt, ce să facă. Acesta, obosit, le ordonă pe loc repaus. Dacă Simmons voia să se joace de-a Rambo, era liber s-o facă. Încerca între timp să-și dea seama de unde venise mesajul președintelui. Cum nu reuși, încercă să-l contacteze pe Ares, care tocmai intra pe orbită.

Simmons luase cu el și o rangă din trusa de scule a navetei. Izbi cu ea în poarta închisă ermetic a bazei, fără niciun folos. Spre surprinderea lui, ușa se deschise din interior. Feng îl contactă direct.

– Simmons, nu e nevoie să ne distrugi baza! Poți intra pe ușă. Vezi că am ventilat atmosfera!

Simmons, în delir, înjura de toți sfinții.

– Da, am văzut, ești atât de idiot încât crezi că asta mă poate opri. Am luat cu mine cinci încărcături explozive, deșteptule! Dacă nu-mi dai acces imediat atât la atmosferă, cât și la panoul de comandă al navei Yang, le voi detona pe toate!

Intră în bază și începu să se miște cât putea de repede prin holurile care duceau la camera de comandă. Din loc în loc, scotea din geantă câte o încărcătură explozibilă și o lipea de stâlpii clădirii.

– Feng! Aștept să-mi redai atmosfera! Dacă v-ați făcut proceduri tâmpite, asta e! Hai odată!

Ajunse în sfârșit în camera de comandă. Toate panourile erau stinse, ca parte a alarmei de depresurizare. Procedura standard chineză, care permitea trecerea automată a controlului în subteran sau pe orbită în caz de breșă în clădirea de la suprafață. O procedură inutilă în fața unui om decis să arunce baza în aer. Feng acceptă, într-un final.

– Gata, am dat drumul la atmosferă. Să știi că tot ce faci aici e deja transmis spre Terra. Gestul tău poate duce la un război mondial, Simmons. Poate vrei totuși să te oprești! Pot muri milioane de...

– Nu-mi pasă!! Voi ați început! Voi trimiteți o navă nucleară spre Terra! Discutăm după ce Yang nu va mai fi!

Panourile de comandă se reaprinseră. Erau în chineză. Simmons zbieră din nou.

– Feng! În engleză! Urgent!

Feng îi comută interfața în limba engleză. Simmons încercă să găsească panoul de control al navei Yang, dar ecranele nu îi răspundeau la comenzi. Erau panouri cu comandă tactilă și citire de ADN.

– Feng! Dă-mi acces la panouri, altfel mă jur că vă arunc pe toți în aer.

Feng părea să ezite.

– Pentru asta, trebuie să-ți pun ADN-ul în baza de date VIP. Altfel nu merge, Simmons!

– Nu vreau să-mi scot costumul! Atmosfera încă nu e la presiunea normală, Feng! Nu mai trage de timp. Dă-mi acces sau...

– Sau nimic, idiotule! Așa-s făcute astea! Ai răbdare și pune-ți mâna, cu pielea goală, pe panouri. Doar așa-ți va putea citi ADN-ul. Atmosfera e la 80%, poți respira liber oricând vrei tu!

Simmons se grăbea foarte tare. Era doar o chestiune de secunde până când Ares avea să intervină asupra lui Johnson și a celorlalți, iar el trebuia să-și ducă misiunea până la capăt. Dacă McHenry era un trădător, dacă Andrews, Johnson și ceilalți erau niște trădători, atunci el nu avea să permită ca America să fie atacată din spațiu de chinezi. Nu, în niciun caz!

Grăbit, își verifică încă o dată presiunea exterioară – 82%. Era suficient, nu risca o embolie, nu risca nimic. Își scoase casca și respiră prudent aerul dimprejur. Nu părea nimic în neregulă. Își puse casca deoparte și trase febril de mănuși. Prima o scoase ușor. Cu a doua trebui să se lupte puțin, dar reuși într-un final s-o scoată.

Își trânti palma pe panoul de comandă din sticlă.

– Feng! Scanarea ADN!

Feng îi răspunse imediat.

– Nu acolo, Simmons! Pe panoul din spatele tău...

Simmons înjură, apoi se răsuci spre panoul respectiv, pe care avu dificultăți să-l vadă. Ce se întâmpla aici? Se repezi la panou și-și puse palma pe el, în locul special marcat. Îi era rău, se simțea obosit ca și când ar fi fost în prag de a muri, se simțea... trebuia să... avea să...

– Feng, ce mama dracului?...

Într-un târziu, își dădu seama, cu spaimă, că fusese păcălit. Dădu să întindă mâna după cască, dar mâna refuză să-l mai asculte. Apoi simți cum i se înmoaie picioarele și cum camera se învârte cu el.

Se prăbuși subit, lovindu-se zdravăn cu ceafa de podeaua din beton a camerei de comandă, apoi începu să respire sacadat, scoțând o spumă din gură. Își pierdu cunoștința. Nu mai trebuia să simtă și să facă nimic. Era scos din joc.

Lin, încă la antenă, căută cu înfrigurare să restabilească legătura cu Baza, mai precis cu Infirmeria. Yinghuo îi răspunse imediat.

– Zhen Lin, îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta. Andrews s-a trezit acum câteva minute, și-a dat acordul pentru salvarea virtualizării... apoi a murit.

Lin simți un cuțit în inimă. Închise ochii și încercă să-și recapete răsuflarea. Adam... pierduse singura șansă de a vorbi direct cu el, cu...

Yinghuo continuă neperturbat.

– Virtualizarea va fi disponibilă în circa douăzeci de minute. Am dedicat deja o mie de nuclee, pentru a mă asigura că reproducerea este 100% fidelă. Am...

– Taci, Yinghuo! Taci!!

Sistemul se opri. Toate semnele vitale ale lui Lin erau date peste cap, ca dovadă a unei emoții puternice. Ar fi vrut să-i mai spună detaliile ultimelor cuvinte ale lui Andrews, dar consideră că nu era cazul acum.

Lin se rezemă cu spatele de antenă, privind la cerul roșiatic de deasupra, cu Baza în fundal. Alergase atât, atâția ani! Și pentru ce? Pentru ce?!

Nu avu timp să-și plângă mortul mai mult de câteva clipe, pentru că vocea lui Feng îi răsună în urechi.

– Lin, îmi pare rău, dar trebuie să te întorci urgent aici! Simmons a intrat în șoc în urma inhalării gazului și a murit. Johnson se află acum cu militarii săi în fața bazei și cere să intre. Aș vrea...

Lin i-o reteză scurt.

– Descurcă-te, Feng! Ești comandantul legal al Bazei acum, o știi prea bine. Eu am altceva de făcut!

Feng vru să mai zică ceva, dar Lin își închise canalele de comunicație. Oftă, aproape ușurat – se obișnuise de atâta vreme să se contreze cu ea pe orice temă, încât acum, când îi dădea mână liberă, se simțea nelalocul lui. Dar n-avea timp pentru introspecții. Alese să ventileze din nou baza, de data asta prin alte guri de evacuare, pentru a nu-i mai lovi pe americani. Johnson ordonase militarilor săi să-și lase armele jos și să intre neînarmați ca să-l recupereze pe Simmons și pe ceilalți doi. Era timpul să domolească tensiunile.

Lin porni între timp înapoi spre bază, spre Infirmerie. Intră direct într-un sas al acesteia, apoi așteptă să fie presurizat și-și scoase casca de pe cap cât putu de repede. Alergă apoi, cu lacrimi în ochi, spre sala de operații în care era Adam. Ajunse lângă ea și privi cu teamă prin peretele despărțitor din sticlă. Omul ei era acolo, stând întins pe masa de operații, cu ochii închiși și acoperit de un cearșaf până la bărbie.

Își adună curajul, apoi împinse cu putere în ușa sălii de operații, intră, își trase un scaun și se așeză lângă el. Își scoase mănușile, dar rămase cu restul costumului spațial pus, pentru că nu se mai putea gândi la altceva acum.

Adam era liniștit. O parte din fața lui fusese arsă și avea niște contuzii urâte la gât. Nu îndrăzni să se uite la restul trupului său, ci doar îi luă mâna și o strânse în a ei.

Apoi începu să plângă în hohote, de parcă toate zăgazurile ținute închise atâta timp s-ar fi rupt în același moment.

– De ce? De ce?!

Hohoti mult timp așa, într-o stare vecină cu leșinul, până se liniști, treptat. Încercă să respire profund, să se calmeze. Reuși cu mare greutate.

Îl mai privi o ultimă dată pe Adam, apoi îi trase cearșaful peste față. Își verifică mintal timpul. Într-un sfert de oră urma să poată vorbi cu el! Trebuia să fie acolo când Adam era pus online, măcar atunci să-i fie aproape! Dar între timp, mai avea ceva de făcut.

Ceva cel puțin la fel de important.

De data asta, pentru întreaga omenire.

STRIPPED

București, România, 11 mai 2058, ora 10:30 AM UTC (13:30 ora locală)

Adeline își reveni în simțiri într-un întuneric deplin. Încercă să se miște, dar își dădu seama că era legată de un scaun întins aproape la orizontală. Privi în jur, însă era o beznă totală. În plus, nu reușea să audă nimic, în afara propriei respirații.

Încercă să se calmeze. Combinația de întuneric complet și de liniște o enerva totuși din cale afară. Verifică dacă își putea activa implanturile mintale. Fără folos. Nu exista nicio rețea în jur la care să se conecteze. Oftă, dar aproape că nu-și auzi oftatul. Își drese vocea, cu același rezultat – liniștea dimprejur absorbea rapid orice zgomot.

Își închise ochii. Ce naiba era asta?!

Îi deschise la loc, fără ca asta să o ajute la ceva. Începu să se zbată în scaun, dar brațele și picioarele erau prinse în mai multe locuri, depărtate de corp, astfel încât nu reușea să se miște atât cât să-și facă cumva loc. În toată zbaterea ei, reuși să-și dea seama, înspăimântată, că nu mai avea niciun fel de haină pe ea. Era complet goală și expusă în fața torționarilor ei.

Întunericul dens din jur o sufoca, iar liniștea deplină o scotea deja din minți.

Trecură așa minute întregi. Ajunse aproape în pragul nebuniei – își auzea acum sângele cum pulsa în vene, toate zgomotele corpului ei de care nici nu știuse vreodată, dar și respirația tot mai rapidă. Își mușcă buzele cu putere, încercând să simtă ceva, să-și provoace corpul să nu se piardă complet în întunericul desăvârșit din jur. Fără folos.

Treptat simți că-și pierdea voința. Respirația i se calmă acum, dar asta pentru că renunța să mai lupte. Trebuia să aștepte. Bine, dar ce?

Răspunsul veni pe neașteptate, sub forma unei lumini extrem de puternice care o orbi, umplând tot spațiul negru din jurul ei cu un alb desăvârșit. Simțea că-i fierbea pielea pe ea, pentru că nu era doar o lumină rece, ci una care o ardea. Chinul dură câteva

secunde, până când îndrăzni să mijească ochii, moment în care totul o luă razna.

Lumina în jurul ei începu să alterneze aleatoriu cu întunericul, stingându-se și aprinzându-se extrem de rapid, din toate direcțiile, combinată cu o succesiune de bubuieli și țiuieli care o mitraliau, pur și simplu. Își închise ochii cu putere, dar nu reușea să se ascundă nici de străfulgerările de lumină, nici de sunetele îngrozitor de tari. Simțea că scaunul vibra sub ea din cauza zgomotului – oare cei care o chinuiau așa știau că nu suporta muzica dată extrem de tare sau era pur și simplu o procedură standard?

Își propuse să reziste, dar simți deodată că scaunul începea să se învârtă și el, pe mai multe axe. Asta era prea mult. Combinația de lumini orbitoare și sunete asurzitoare ar fi putut-o suporta la limită, dar răsucirea continuă prin spațiul nedefinit din jurul ei o răpuse. Avu un acces de vomă, apoi leșină.

O durea capul îngrozitor. Ca într-un vis, scaunul reveni la normal, iar în jurul ei putea vedea un decor sublim, ca și când s-ar fi plimbat cu barca pe canalele Begăi, cele care duceau dinspre Timișoara ei natală spre Belgrad, în Serbia. De fapt, chiar fusese acolo – era transportată înapoi în adolescență, când avea cincisprezece ani și fugise de acasă...

Se scutură. Asta era o amintire de-a ei pe care cineva o folosea pentru a o condiționa mintal. Își reveni. În jurul ei era, din nou, un întuneric deplin.

Încercă să-și calmeze din nou pulsul, dar, exact când reușise să facă asta și să se enerveze din nou din cauza liniștii supreme, asaltul cu lumină orbitoare reîncepu. Apoi reveni și succesiunea rapidă de lumină și de întuneric, iar ea se pregăti psihic de răsucirea prin aer. De data asta, însă, simți cum cădea în gol. O cădere care nu se mai termina, cu aerul șuierând pe lângă ea! Căscă gura și urlă cât putu de tare, intrând în panică. Niciun dispozitiv de pe lumea asta nu putea opri la timp o asemenea cădere și se aștepta ca, dintr-un moment în altul, să se zdrobească de ceva.

Senzația de cădere se sfârși însă la fel de brusc precum apăruse, iar Adeline simți din nou că voia să vomite – urechea sa internă era acum dată peste cap de toate aceste accelerații, răsuciri și opriri abrupte. Crezu pentru o clipă că va reuși să se abțină, dar nu reuși. De data asta, vomă chiar pe ea, pentru că scaunul era acum la orizontală. Cumva, lichidul fierbinte scos din ea îi făcu bine, pentru că o ajuta să-și delimiteze propriul corp de bezna înconjurătoare.

Întunericul revenise. Apoi totul o luă de la început. Liniștea apăsătoare, bezna care îi pătrundea până în inimă, apoi furtuna de lumini și sunete.

Nebunia asta se repetă timp de zece cicluri, numărate de Adeline din ce în ce mai greu. Uneori era răsucită în spațiu. Alteori, cădea din nou în gol. La un moment dat, în loc să cadă, urca într-o accelerare tot mai rapidă, până când simțise că se sufoca. Adusă de fiecare dată în pragul leșinului, ajunse să se bucure că nu mai avea ce să vomite.

Exact atunci îi revenea în minte fuga ei cu barca, de fiecare dată mai clară. Cumva, însă, nu mai fugea cu barca spre Belgrad, ci spre altă destinație, nu-și putea da seama care. După trei sau patru repetări ale chinului, ajunsese să viseze că fuge spre Veneția, pe canalele italienilor. După alte repetări, barca fusese înlocuită de un tren, iar Veneția, de Paris. Dar la ce adresă?...

Dar parcă cel mai greu îi era atunci când revenea întunericul. Niciodată nu dura la fel. Uneori, dura doar câteva secunde. Alteori, numărase chiar peste zece minute. Încercase să țină cont de trecerea timpului, dar deja nu mai putea spune dacă trecuse o jumătate de oră, o oră sau chiar mai mult. Din ce în ce mai obosită, nu mai putea face diferența dintre vis și realitate, dintre corpul ei și scaun, dintre nord și sud, sus și jos, liniște și zgomot, lumină și întuneric.

Cineva îi sonda mintea într-un mod pentru care nu fusese antrenată. Ar fi vrut să aibă răgazul să se adune, să-și recupereze forțele, să țină piept asediului senzorial la care era supusă, dar chiar când se gândi la acest lucru, cineva trecu la nivelul următor.

Lumina redeveni orbitoare, însă de data asta putea simți miliarde de furnicături în întregul corp, de parcă mii și mii de insecte electrice i-ar fi străbătut picioarele, burta, mâinile, inima, mintea. Nu mai putea lega gânduri coerente, nu mai putea să se refugieze nicăieri, nici măcar nu mai putea să leșine. Era complet la voia celui care se juca cu creierul ei, cu corpul ei, poate și cu realitatea însăși?

Fără să-și dea seama, din tot acest haos orbitor se coagulă o hartă cât se poate de precisă. Era traseul pe care trebuia să-l urmeze spre Paris, completat cu date, nume, parole și toate elementele secrete care ar fi trebuit să-i asigure scăparea. Avu o senzație de euforie: deci asta căutau ei? Asta era tot? Găsiseră ceea ce căutau, deci o puteau lăsa în pace?

Începu să râdă în hohote, isteric, cuprinsă de convulsii pe scaunul albit de lumină, și râse, râse până își pierdu cunoștința.

Naidé își adună puterile. Numărase atent – își făcuse din această numărătoare un scop în sine. Era a douăzeci și patra oară când începea ciclul de tortură compus din beznă, liniște, lumini stroboscopice, sunete asurzitoare și învârteli în toate direcțiile.

Reușise să identifice niște modele în succesiunea modalităților de tortură, dar nu putea spune cu siguranță ce urma să simtă de

data asta. Putea doar să anticipeze că îi va fi din ce în ce mai greu.

Era încă întuneric și liniște deplină. Durau deja de o sută treizeci și șase de secunde. Ar mai fi trebuit să dureze maximum douăzeci, dacă modelul găsit de ea era adevărat.

Se concentrase deja de peste două ore pe aceste jocuri mintale, pentru a putea face față torturii la care era supusă. În loc să le dea torționarilor ceea ce căutau în mintea ei, alesese să se joace așa, sperând că indivizii care erau la butoane se vor plictisi până la urmă.

Cincisprezece secunde...

Când fuseseră prinse, Naidé se trezise prima. Încercase să supraîncarce Minturile polițiștilor militari care le încercuiseră, dar nu avusese suficient timp. Tot ce reușise să facă fusese să-și transmită în rețea coordonatele GPS timp de mai puțin de două secunde, sperând că vor fi de ajuns pentru ca prietenii lui Edwards să știe unde să le caute.

Zece secunde...

Le înghesuiseră într-o dubă, legate, cu Minturile scoase și cagule pe cap, apoi le duseseră în mare viteză spre București, pe autostradă – numărase din nou, în gând, minutele petrecute în dubiță – mașina gonea cu peste 250 de km/h, iar în mai puțin de o oră erau deja în suburbiile orașului. Știa asta pentru că nu făcuseră prea multe opriri sau viraje, ci ajunseseră destul de repede la destinație. Înainte de a fi scoase din dubiță, însă, fuseseră electrocutate, așa că-și pierduse cunoștința și se trezise în celula în care era torturată.

Cinci...

Fu luată prin surprindere de lumina puternică. Venise mai repede cu cinci secunde decât anticipase, dar deja era din ce în ce mai bună la jocul ăsta. Urmau acum luminile stroboscopice și vânzoleala pe toate direcțiile – cel mai probabil urma să cadă în gol, chestie care o epuiza nervos mai mult decât orice – dacă nu se înșelase în modelele ei.

Deodată, avalanșa de lumini și zgomote se opri la fel de repede pe cât începuse. Dar nu mai căzu în gol și nici nu începu să fie învârtită pe toate direcțiile, la limita pierderii cunoștinței. Lumina rămase aprinsă, iar platforma de care era legată rămase la orizontală.

Undeva, în spatele câmpului ei vizual, se deschise o ușă. Vocea pe care o auzi o scurtcircuită – era Mihai!

Foarte nervos, acesta începu să urle către indivizii care se ocupau de tortură.

– Băi nenorociților, aduceți imediat niște haine! Incredibil, incredibil!

I se adresă ei, deși ea în continuare nu-l putea vedea.

– Naidé, iartă-mă, abia acum am ajuns aici! Terminăm imediat toată nebunia asta. Doamne, ce idioți! Încă un pic să ai răbdare, te rog!

Se simțea fără apărare, așa cum stătea goală, cu mâinile și picioarele întinse în toate direcțiile, legată de platforma de tortură. Spera că Mihai avea decența de a nu se uita la ea. Acesta parcă îi ghici gândurile.

– Să știi că stau cu spatele la tine și aștept să-ți aducă ăștia niște haine. Rezolvăm imediat!

Urlă din nou spre cei aflați în holul sau în camera cealaltă.

– Hai mai repede, nenorociților! Asta nu se va termina așa! Curtea Marțială vă paște dacă nu vă mișcați mai repede. Așa, hai, hai! Nu! Nu tu, bă! Să intre aici o femeie, ea să-i dea hainele, nu voi!

Se auzi vânzoleală pe hol, apoi în încăpere intră, în sfârșit, o femeie în haine militare, care-i dezlipi doi conectori de pe cap, îi dezlegă mâinile și picioarele și îi înmână un combinezon, privind rușinată în jos. Apoi dispăru grăbită.

Naidé se ridică cu greu în capul oaselor, ținând strâns la piept hainele primite. Se uită peste umăr – Mihai se ținuse de cuvânt și stătea cu spatele la ea și cu fața spre ceva ce părea a fi un hol întunecos.

Se apucă să se îmbrace cât putea de repede, pentru a scăpa de senzația de vulnerabilitate absolută cu care se luptase încă de când se trezise în camera de tortură. Remarcă conectorii dezlipiți de pe fruntea ei – nu-i simțise atunci când fusese torturată. Deci așa îi induceau torționarii senzația de cădere în gol și toată avalanșa de senzații și de sentimente, conectându-se direct la creierul ei!

Simți cum se enerva, dar se forță să rămână calmă și atentă. În fond, Mihai putea juca un joc dublu. *Good cop, bad cop*. Faptul că nu îl putea sonda printr-un Mint o dezavantaja.

„Las' că găsesc eu o soluție și pentru asta", își spuse ea, încheindu-se la ultimul nasture. Îi dăduseră înapoi chiar combinezonul ei.

– Sunt gata. Poți să te întorci, Mihai. Poate-mi explici și ce anume se întâmplă. Unde e Adeline? Dar Edwards? Celelalte fete?

Mihai se întoarse spre ea și îi zâmbi, privind-o ciudat, de parcă n-ar fi fost el. Acel Mihai de care fusese îndrăgostită. Încercă să se asigure că nu era vorba de vreun android sau de vreo hologramă. Nu, părea a fi el, dar ochii lui... Ciudat!

– O recuperăm acum și pe Adeline și îl vom prelua apoi și pe Edwards. Hai, să mergem, îți spun pe drum despre ce e vorba. Îmi pare enorm de rău, Naidé!

Ieșiră pe holul întunecos. De fapt, nu era întunecos, dar după lumina orbitoare din sala de tortură, lumina normală a pereților

OLED era percepută de ochii ei drept semiîntuneric. Fără lentilele de contact digitale și fără Mint, se simțea în continuare vulnerabilă, de parcă n-ar fi avut hainele pe ea!

Nu era nici țipenie pe hol, semn că torționarii doreau să rămână cât se poate de anonimi. Nu reușise să-i rețină figura femeii care intrase în celula ei și oricum nu o putea fotografia cu lentilele de contact – ah, cât îi lipseau!

Mihai se opri în fața unei alte uși metalice, aflate la capătul celălalt al holului. Bătu cu putere. Din încăpere apăru aceeași femeie în haine militare, care privi din nou rușinată în pământ și se făcu nevăzută pe ușa de ieșire din hol. În câteva momente, din celulă ieși chiar Adeline, ametită și complet surprinsă să-i vadă pe cei doi în fața ușii. Era îmbrăcată în hainele proprii, pe care le primise între timp de la femeia de mai devreme. Puțea a vomă.

– Mihai, Naidé! Ce naiba se întâmplă aici?

Se opri și ea la vederea privirii lui Mihai, simțind că ceva e în neregulă. Naidé îi făcu un semn din ochi, așa că se prefăcu că e totul în ordine.

Mihai îi răspunse.

– S-a făcut o greșeală de neiertat și o să mă asigur că cei vinovați vor fi trași la răspundere. Să mergem, trebuie să-l preiau și pe Edwards! L-au închis tot aici.

Mihai ieși primul din hol, urmat de cele două fete care făcură un schimb rapid de priviri – cel din fața lor era Mihai, dar își controla el propria minte? Vorbea ciudat, de parcă cineva i-ar fi șoptit ce să spună. Deocamdată trebuiau să lase jocul să-și urmeze cursul.

Adeline încercă să-și activeze implanturile mintale, dar nu reuși. În continuare nu exista niciun fel de rețea în jur. Clădirea era ecranată perfect.

Mihai grăbi pasul pe holul lung care urmă. Acesta era mărginit de același tip de uși ca la celulele lor, iar fetele avură tendința de a se opri și a se uita pe vizoare, dar Mihai le rugă să grăbească pasul.

– Nu vă opriți, vă rog. Trebuie să ieșim urgent de aici.

Ajunseră și la capătul acestui hol, după vreo cincizeci de metri și vreo zece uși pe fiecare parte a holului. De data asta, trei siluete îi așteptau chiar în ușa de ieșire. Un maior și doi soldați, cu armele îndreptate spre ei. Naidé remarcă din reflex faptul că niciunul nu purta un Mint pe cap. Oricum, nu avea ce să le facă. Adeline, în schimb, ar fi putut...

Maiorul îi făcu un semn lui Mihai, care se opri.

– Domnule căpitan Mihai Ionescu, sunt maior Damian. Am primit niște ordine contradictorii de la centru. Poate îmi explicați dumneavoastră ce se întâmplă...

Mihai flutură din mână, iar o hologramă apăru direct în fața maiorului. Era președintele român, cu un mesaj cât se poate de

clar.

– Vă ordon, în calitate de comandant suprem al armatei, să îi permiteți căpitanului Mihai Ionescu să-și îndeplinească misiunea și să îi acordați tot sprijinul. Ordin de autorizare M17/2058. Executarea!

Maiorul rămase neimpresionat.

– Da, domnule căpitan, mi l-ați arătat când ați venit. Este însă o mică problemă. Am întrebat la centru și mi s-a spus că acest ordin a fost dat acum trei ore, chiar de președinte. Dar mi s-a mai spus și că nu mai e de actualitate.

– Cum așa? întrebă Mihai, vădit surprins.

– Nu mi s-a explicat, deși am cerut în mod expres să mi se răspundă ce anume să fac. Avem aici niște prizonieri extrem de importanți și nu putem să le dăm drumul așa ușor, fără a fi complet siguri că există toate autorizațiile necesare.

Adeline se uită în urmă. Din spatele lor, dinspre capătul celălalt al holului, veneau alți trei soldați înarmați. Se uită la Naidé. Erau prinse într-o cursă?

– Păi, atunci, uitați ce vă propun, domnule maior. Mergem împreună la comandament și stabilim care și ce autorizează. E bine așa?

Maiorul era vădit ușurat de răspunsul împăciuitor al celui din fața lui. Nu de alta, dar acționase doar pe baza unei bănuieli, având în vedere modul ciudat în care vorbea căpitanul Ionescu. Se uită la Mintul pe care acesta îl purta pe cap, în ciuda ordinelor clare din armata română de a nu mai fi folosite. Era adevărat, căpitanul Ionescu nu făcea parte din trupele regulate române, ci dintr-o unitate de la care mai primiseră hackeri la sondat mintal, însă chiar și așa... ciudat. Preferase să riște și să fie certat de la centru, decât să lase să scape trei hackeri deosebit de periculoși care-i fuseseră trimiși la unitatea de lângă București pentru a fi neutralizați.

Îi făcu semn lui Mihai să-l urmeze. Acesta se întoarse spre fete și le făcu semn să treacă în fața lui, apoi trecu și el de cei doi militari, urmat îndeaproape de aceștia. Patrula din spate mări pasul să-i ajungă.

Parcurseră așa câțiva metri, când maiorul se opri pentru o clipă. Până să se oprească și ei, acesta reporni, dar cu un pas mai șovăielnic, de parcă nu s-ar fi simțit bine. Ajunse la comandament și intră înăuntru, urmat de Mihai și de ceilalți.

– Rămâneți la ușă și ordonați-i patrulei B să-l aducă aici pe american!

Ordinul îi luă prin surprindere pe cei doi soldați, care se uitară spre șeful lor, neștiind ce să facă. Acesta stătea cu spatele la toată lumea, privind aparent absent harta de pe peretele din fața lui.

– Aduceți-mi-l pe Edwards ăla aici. Acum! Ăă, nu voi, ceilalți! Voi rămâneți de pază la ușă. Executarea!!

Tonul tăios îi făcu să se grăbească. Ieșiră pe hol și trimiseră mai departe ordinul, apoi își luară pozițiile defensive de la ușă, privind cu coada ochiului spre cameră.

Maiorul Damian rămăsese cu ochii-n hartă, Mihai tăcea stând în picioare, iar fetele nu înțelegeau ce naiba se întâmpla.

Naidé se uită atentă la maior. Avea implanturi mintale, se vedeau cicatricile pe tâmple. Dar Mintul lui era pe birou, deci nu putea fi controlat de la distanță, nici măcar prin PSI. Oare era controlat prin Mindnet? Fără Mint? Imposibil!

Adeline, în schimb, nu avea neapărat nevoie de Mint pentru a se conecta la rețea. Dar nici aici nu putea găsi nici cel mai mic semnal. Trebuia să se afle undeva adânc sub pământ...

Trecură așa câteva minute, într-o tăcere stânjenitoare. Maiorul încetase să se mai holbeze la hartă, dar le ocolea în continuare privirile, bătând pasul prin birou încoace și-ncolo, cu ochii-n parchet. Mihai nu mai scoase un sunet, iar fetele nu îndrăzniră să comunice între ele altfel decât prin priviri. Nu doreau să atragă atenția soldaților de la intrare.

Într-un târziu, se auzi un zgomot de pași pe hol, de parcă un corp greu ar fi fost târât pe brațe. Se întoarseră spre ușă. Soldații tocmai îl aduceau pe Edwards, care arăta în ultimul hal, pe jumătate leșinat. Îl puseră cu mare greutate pe scaunul aflat în fața biroului maiorului. Acesta nici nu păru că bagă de seamă scena, privind în continuare în pământ în timp ce se fâțâia de colo colo prin spatele biroului. Mormăi un ordin.

– Mulțumesc. Întoarceți-vă acum în corpul B. Colegii voștri vor rămâne de pază aici. Anulați și alerta silențioasă. Vom primi în câteva momente un apel și totul se va rezolva. Liber!

Soldații îl salutară, apoi se retraseră încet, parcă mirosind că ceva nu era în regulă.

Adeline și Naidé se repeziră la Edwards, care părea la granița dintre viață și moarte.

– Ce naiba i-ați făcut?! izbucni Adeline. Omul ăsta a salvat mii de români!

Maiorul păru că nu o aude. Naidé, la fel de nervoasă, încerca să-l facă pe Edwards să-și revină în simțiri.

– Ed, sunt eu, Naidé! Răspunde-mi, te rog.

Mihai se uită și el la Edwards și strâmbă din buze.

– O să iasă rău, foarte rău. Nu trebuia să faceți asta, domnule maior!

Edwards arăta ca și când ar fi fost bătut, dar cu metodă, fără a avea ochii umflați, ci doar niște vânătăi oribile pe față și pe brațe. Nu părea să aibă ceva rupt, însă. Gemea ușor, aflat încă într-o altă lume.

Deodată, maiorul se îndreptă spre Mihai, îl ocoli, apoi se răsuci pe călcâie, cu spatele spre ușa camerei străjuită de cei doi soldați. Cu o atitudine marțială, începu să latre.

– Am făcut ce mi s-a ordonat să fac! Mai ușor cu amenințările, domnule căpitan! Nu sunteți în poziția să le faceți!

Spre uluirea fetelor, ghemuite lângă Edwards, Mihai se răsuci și el din cale-afară de nervos spre maior și se aruncă asupra lui, dându-i un uppercut care-l propulsă peste unul dintre cei doi soldați aflați în pragul ușii. Apoi sări și asupra celuilalt soldat, rămas înmărmurit de violența atacului, smulgându-i arma și lovindu-l cu patul în cap. Soldatul căzu cu fața de podea.

Celălalt militar îl împinsese pe maior de pe el și reușise să-și armeze pușca automată, zbierând la Mihai:

– Căpitane, opriți-vă că trag!

Mihai, cu ochii înroșiți, dădu să se arunce și asupra acestuia, moment în care soldatul încercă să apese pe trăgaci. Dar degetul îi rămase inert, așa că Mihai îl izbi cu patul armei direct în figură, trimițându-l și pe acesta la pământ.

Fetele nu mai înțelegeau nimic, privind la toată scena ca la un film prost. Mihai se îndreptă acum spre Edwards.

– Haideți, avem doar două minute la dispoziție până vin ceilalți. Hai, repede!

Îl ridică pe Edwards și-l luă pe după umăr, ajutat de cele două fete. Ieșiră pe hol printre corpurile inerte ale militarilor români și o luară spre dreapta, spre ieșirea principală care ducea la niște lifturi. Cu câțiva metri înainte de a ieși, însă, Mihai începu să meargă din ce în ce mai greu, până se opri.

Îl lăsă pe Edwards cu toată greutatea pe cele două fete, care se străduiră să-l țină cât mai bine, apoi se întoarse spre ele.

– Eu mă opresc aici. Ascultați de cei pe care-i întâlniți în spatele acestei uși și fugiți cât mai repede! Acum!

Naidé ar fi vrut să zică ceva, dar Mihai îi făcu un semn ferm să plece. Edwards atârna oricum atât de greu, încât trebuia neapărat să se miște, altminteri cădeau cu tot cu el pe podea. Se uită la Adeline, care îi spuse din ochi și strângând din buze să se grăbească.

Intrară în lift, privindu-l pe Mihai cum se uita în gol, prin ele. Ușile liftului se închiseră, iar acesta începu să urce cu repeziciune, cale de vreo cinci etaje. Se deschiseră din nou, de data asta într-un hol similar, dar pustiu. Se vedea o ușă exterioară mare undeva în dreapta. Se târâră cu ultimele puteri spre ea.

Adeline dădu un picior ușii, care se deschise larg, lăsând lumina puternică a zilei să intre.

Deodată, mulatra simți o avalanșă de rețele în implanturile ei mintale. Parcă ar fi simțit cel mai îmbătător parfum din lume! Dar ezită să se conecteze. Cineva le scosese din închisoare, ar fi fost o prostie să se dea de gol acum, conectându-se. Miji ochii, pentru a vedea ce se întâmpla afară.

Fetele tresăriră. La intrare erau doi militari de pază, culcați la pământ. Alți doi zăceau puțin mai încolo, la ieșirea din curtea

clădirii. Nu păreau morți, ci doar neutralizați de cineva care avea puterea de a se conecta la mințile oamenilor, chiar dacă aceștia nu purtau niciun Mint.

Curtea era pustie, fiind mărginită de un zid de beton înalt de doi metri. O antenă imensă răsărea din mijlocul ei, dar nu-i dădură atenție.

Se uitară în jur, disperate să scape de greutatea lui Edwards, când acesta își reveni, în sfârșit, în simțiri. Fără să se sprijine complet pe picioare, dar suficient cât să le ușureze mult înaintarea.

– Adeline, Naidé! Trebuie să mă lăsați aici!

– Nici gând, Ed! Hai să ne mișcăm, trebuie să plecăm acum! îi răspunse Naidé, enervată, trăgând de el.

Edwards se mișcă, dar cu picioarele tremurând. Nu mai avea energia de a spune ceva, și nici de a se împotrivi. Își căuta cuvintele.

– Ba da, neapărat mă lăsați aici. Nu mai pot merge.

Însă fetele nu se dădură bătute.

Ajunseră cu greu la poartă și o deschiseră. Scârțâi îngrozitor. Strada din fața lor părea pustie. Oare puteau fugi la timp cu bătrânul?

Deodată, ca de nicăieri, în fața lor apărură doi puști: un blond cu nasul cârn și un roșcat pistruiat, cu moacă de rus. Blondul le vorbi cu accent american.

– Hai, vă așteptam. Să mergem!

Fetele rămaseră încremenite de uimire.

– Ce? Cine sunteți voi, băieți? Să mergem unde? întrebă Adeline, privind speriată în spate.

Roșcatul o privi, strâmbând din nas din cauza mirosului care venea dinspre ea și îi dădu răspunsul direct în minte, tot în română, dar cu accent rusesc.

„La casa de refugiu a Societății, Adeline. Avem coordonatele secrete, va trebui să veniți cu noi dacă vreți să supraviețuiți!“

Adeline rămase cu gura căscată, semn că îl auzise pe rusnac vorbind.

– Cum naiba?! Nu avem Minturi, eu nu mi-am activat implanturile mintale, iar voi...?

Naidé, care nu auzise nimic, nu pricepea ce se întâmpla.

Blondul le desenă prin aer o mică hologramă cu trei cercuri concentrice aurii.

Edwards căscă ochii mari, apoi începu să râdă atât de tare, încât fetele se chinuiau să-l țină pe picioare.

– Ed! Termină, te rog! De ce râzi? Ce e asta? Ce-i semnul ăsta?

Adeline era deja la capătul puterilor. Și dacă asta era, de fapt, un alt test, unul care să le facă să trădeze ceea ce ținuseră secret atâtea ore?

Rusul îi citise gândurile, pentru că îi răspunse.

„Nu e niciun test, Adeline. Le-ai dat deja, fără voia ta, toate detaliile casei inițiale la care trebuia să ajungeți. Noi o vom apuca pe alt traseu, spre altă destinație. Iar despre cum comunicăm cu voi, asta vă vom explica pe drum."

– Bine, dar ce *Societate*... ce-i cu cercurile astea concentrice, cu toată șarada asta? izbucni mulatra, rușinată de ceea ce tocmai spusese puștiul.

Naidé se uita siderată la ea, neștiind despre ce e vorba.

De data asta, tinerii erau cei care păreau a fi surprinși. Se uitară unul la altul, comunicând, fără îndoială, telepatic. Apoi îl priviră pe Edwards, care încă mai sughița de râs, liniștindu-se încet.

Acesta se puse, în sfârșit, pe picioare, cel puțin pentru câteva clipe. Se uită roată la cele două fete, apoi la cei doi copii. Le zâmbi precum un părinte și le făcu semn cu mâinile să se îmbrățișeze cu toții. Ceea ce și făcură.

– Fetelor, *Societatea* e cea care se află în spatele Mănăstirilor. Nu CIA-ul, cum credeați voi. Ăsta e semnul ei. Băieți, voi veți lua doar fetele astea două cu voi. Adeline, Naidé, vă rog să-i urmați pe acești tineri oriunde vă zic să mergeți. Eu, așa cum am spus, voi rămâne aici.

Se uită la cei doi băieți. Aceștia clipeau la el, neștiind ce să facă.

– Rolul meu e să rămân aici, băieți. Iar dacă cel care v-a trimis n-a înțeles asta, îmi pare rău, dar n-am ce face. E chiar amuzant, să știți. Tocmai el? Tocmai el, dintre toți?! Ahahahaha!

Iar îl străbătu un puseu de râs, de data asta toți cei patru tineri uitându-se la el ca la un om nebun. Dar roșcatul pricepu în cele din urmă despre ce e vorba. Se uită spre blond și apoi spre fete.

– Are dreptate, haideți, să nu mai pierdem vremea!

Scoase un Mint nou-nouț din rucsacul pe care-l purta în spate și i-l înmână lui Edwards.

Adeline privi disperată la toată scena și refuză vehement.

– Nu plec până nu-mi spune cineva ce naiba se întâmplă aici!

Blondul îi zâmbi galeș, ca un adolescent cu tupeu.

– Ba vei pleca oricând vrem noi, dar am prefera să ne însoțești de bună-voie.

Naidé se uită disperată spre Edwards, care se desprinse de ea. Acesta le făcu un semn de la revedere și se întoarse spre intrarea în clădire, punându-și Mintul pe cap. Se așeză apoi în mijlocul curții, în poziție de lotus, și le făcu cu mâna către marea antenă, râzând în continuare. Fetele se uitară, în sfârșit, la ea. Și, în sfârșit, pricepură.

– Ați fost cea mai frumoasă parte din viața mea, fetelor. Băieți, salutările mele bătrânului! Ne-a jucat pe toți pe degete!

Magistral, vă spun, magistral! strigă Edwards, care apoi își puse mâinile pe Mint și intră într-o transă.

Fetele ar mai fi întârziat, dar ușa de la clădirea principală tocmai se deschidea, maiorul Damian și Mihai îmbulzindu-se să iasă. Nu mai erau sub controlul nimănui acum, iar soldații care ieșeau imediat după ei erau și mai nervoși.

– Haideți, Edwards nu va păți nimic acum! Aveți încredere!

Vocea blondului american suna liniștitor. Dar puteau oare să aibă încredere?

– Adeline! Naidé! Opriți-vă! Vă ordon să vă opriți!

Zbierătul era al lui Mihai. Al acelui Mihai despre care amândouă fetele se temuseră că a trădat. Iar nervii săi arătau cruda realitate. Ca și când ar fi fost scurtcircuitate, fetele se desprinseră în sfârșit din fața ușii. Băieții aproape că le împinseră înainte, într-o dronă de transport care le aștepta câțiva metri mai încolo. Imediat cum intrară, drona își activă invizibilitatea și se ridică rapid și automat de la sol, fără să se audă altceva decât un fâșâit aproape imperceptibil.

Soldații ieșiră în fugă din curtea clădirii, dar nu reușiră să-și dea seama unde dispăruseră fetele. Drona lua deja viteză, iar clădirea și marea ei antenă PSI rămânea mult în urmă. Scăpaseră!

Apoi, ca prin minune, soldații înlemniră, ca și când ar fi fost paralizați. Cu Mihai și maiorul Damian în frunte. Cum reușiseră să facă asta fără PSI?!

Se îndepărtau acum cu repeziciune, la foarte mică înălțime deasupra acoperișurilor cartierului bucureștean. Spre surprinderea lui Naidé, care credea că se afla undeva spre estul orașului, se aflau în vest, în cartierul Bolintin.

– Ha, îi spuse Adelinei, eram convinsă că suntem în partea opusă a orașului...

– Mă bucur că nu sunt singura care-i varză fără Mint, atunci, îi zâmbi Adeline.

Dar mulatra privea pierdută la orașul de dedesubt, peste care zburau destul de repede, sub un soare de amiază uriaș, prevestitor al verii ucigător de calde ce avea să vină. Deși era născută în România, nu apucase să-l vadă decât de două ori, și atunci în fugă, înainte de a fi capturată și închisă la Mănăstire.

Sub ei defilau cartierele de vile, cu trotuarele lor acoperite și climatizate, apoi blocurile bătrâne de aproape un secol ale vechiului oraș comunist, adevărate ghetouri pentru săraci. Erau ciudat de mulți oameni pe străzi, mergând cu toții spre centru. De altfel, se distingea și centrul istoric al orașului, cu străzile lui protejate integral de soare și furtuni prin acoperișuri din Trelcogel montate între clădiri. De la depărtare, părea ca un stup nereușit și neregulat, înțepat pe alocuri de clădiri mai noi și mai înalte, construite în urma celor două cutremure care devastaseră orașul în ultimii patruzeci de ani.

Undeva, în spate, se vedea pădurea de zgârie-nori înghesuiți în nordul orașului, precum și o mare de blocuri care se întindea până la linia orizontului, într-un haos de nedescris. Un oraș de cinci milioane de oameni dezvoltat fără nicio noimă, așa cum se obișnuia de secole în această parte a lumii.

Din fericire, drona se orienta spre est, spre Orașul de Vis aflat la 20 de kilometri depărtare de aglomerația sufocantă a vechii capitale. Aici, chinezii construiseră unul dintre cele mai mari orașe circulare din Europa, adăpostind aproape un milion de oameni. Dacă în vechiul București locuiau în mare parte români, în New Bucharest se afla o populație pestriță, venită din toate colțurile planetei pentru a profita de placa turnantă a comerțului și finanțelor din această regiune. În special din Orientul Mijlociu, în urma colapsului Turciei, dar și din Europa, nordul Africii și din restul Asiei.

Noul oraș se înălța semeț, cu inelul său de beton acoperit aproape integral de verdeață, din mijlocul unui imens cerc de păduri irigate prin picurare, pentru a rezista verilor cu săptămâni întregi la peste 40 de grade.

Adeline se uită la cei doi tineri care le salvaseră. Nu păreau trecuți de optsprezece ani, dar se vedea că nu erau la prima misiune. Însă nu erau soldați, asta era clar – nu aveau forma fizică pentru așa ceva. Era puțin invidioasă pe ei, dar și extrem de curioasă.

„Oare cum or fi reușit să preia controlul asupra lui Mihai?“ se întrebă ea, iar în clipa următoare, blondul o privi și îi răspunse, tot în mintea ei.

„Tu ai implanturi mintale din naștere, nu-i așa?“

Adeline fu iarăși luată prin surprindere. Era obișnuită să fie singură cu gândurile ei atunci când nu deschidea canalele de comunicație, iar acum părea că puștiul ăsta avea acces nelimitat la mintea sa. Bine că era doar un adolescent... sau asta era și mai înspăimântător? De fapt... nu asta făcea și ea, la Mănăstire, intra cu forța în mințile oamenilor? Îi răspunse stânjenită, tot mintal.

„Da, dar nu pot comunica cu alții decât dacă sunt conectați la rețea. Și atunci sunt detectabilă, pentru că am un ID unic, pe care nu-l pot modifica... Dar voi?“

Puștiul își întoarse iarăși capul spre geam, uitându-se atent la pădurile care curgeau acum cu rapiditate pe sub ei. Pe alocuri se vedeau rănile produse de tornadele din anii trecuți, care se opreau din fericire înainte de a intra în oraș, în marea verde ce creștea de la un an la altul.

„Nu e nicio mare chestie. Așa cum tu te poți lega de mintea altora dacă au Mintul sau implanturile active, noi suntem la nivelul următor. N-avem nevoie de acordul lor să facem asta, le putem activa singuri. Nu-ți pot spune cum o facem, pentru că,

sincer să fiu, nici eu nu știu. Dar ne iese cu aproape orice om, în mod cât se poate de natural.“

Roșcatul se uită la blond și începură să discute ceva, ignorându-le pe fete.

Naidé, care nu avea implanturi mintale și n-auzea nimic din toată șarada, se uită la cei doi și își dădu seama că stăteau de vorbă mintal, așa că pufni, deja la capătul răbdării.

– Bun, hai să stabilim ceva. Cât timp noi nu avem Minturile puse, voi nu sporovăiți telepatic, pentru că altfel vă iau de ceafă pe amândoi și vă dau cap în cap, până faceți un *mind meld* pe bune. Înțeles?

Puștii se uitară contrariați la ea, de parcă Naidé chiar urma să le spargă capetele, chestie care o lăsă fără replică. Pufni.

– Băi, voi unde ați crescut, într-o bulă de puf? Normal că nu mă apuc să vă bat, ziceam doar că nu e frumos ce faceți! În primul rând, nici nu ne-ați spus cum vă cheamă. Uite, eu sunt Naidé. Ea e Adeline. Voi?

Blondul îi răspunse, ezitând.

– Am crescut la Fermă... așa cum ați crescut și voi la Mănăstire. În fine... Eu sunt Matt, el e Nick. Mă rog, Nikita, că e rus, dar asta cred că se vede pe fața lui.

Roșcatul se enervă.

– Da, iar Matthew e american, și asta se vede pe fața lui.

Naidé n-avea timp de brusca revenire la copilărie a celor doi adolescenți.

– Bun, bun, am înțeles. I-ați dat un Mint lui Edwards. De ce?

Blondul se uită la roșcat, apoi îi răspunseră la unison, de parcă erau gemeni siamezi.

– Asta o veți afla de la Profesor!

Naidé oftă. N-avea timp acum de atâtea detalii, și se părea că fiecare întrebare deschide altele noi.

– Deci nu știți ce urma să facă Edwards cu Mintul dat de voi?

– Nu, îi răspunse Matthew, în timp ce Nikita dădea din cap.

Se uită la Adeline, nervoasă. Adeline preluă ștafeta întrebărilor.

– Știți cumva unde mergem?

– Asta o veți afla de la el.

Și făcu un semn spre geam.

Drona se apropia de un dronoport situat pe o clădire mai înaltă din uriașul cerc de beton al orașului. Fetele își mijiră ochii, pentru a distinge cumva ceva din silueta celui care îi aștepta jos. Faptul că nu aveau lentilele de contact digitale pentru a face zoom era deosebit de enervant. Se uitară cu invidie la băieți, care-și foloseau atât de natural lentilele bionice integrate.

Când mai aveau câțiva zeci de metri, Adeline îl recunoscu, uimită.

– E cel mai bogat om din lume! E chiar el!

Ultimatum

Oraşul de Vis, China, 11 mai 2058, ora 12:00 AM UTC (20:00 PM ora locală)

Hui Tian își drese vocea. Filmat de lentilele de contact ale prietenului său, se afla în fața unui moment la care se gândise deseori în ultimul an, dar care se desfășura complet diferit de cum își imaginase.

Încercase să dea de președintele desemnat al SUA, însă toate apelurile rămăseseră fără rezultat. Așa că nu mai avea de ales.

În câteva momente, imaginea sa apăru pe hologramele și lentilele de contact din toată lumea. Spre șocul general, președintele Chinei arăta ca după o bătaie zdravănă, gol pe dedesubtul unui halat medical aproape transparent, iar în spatele său se vedea o grămadă alcătuită din soldați care păreau a fi morți. Sau poate erau doar paralizați?

În Camera de Război de la Casa Albă se lăsă liniștea. În urmă cu un sfert de oră, președintele Americii fusese scos pe targă din cameră, stabilizat cu mare greutate. În locul său la masa de comandă era hologramа vicepreședintelui, transmisă direct din buncărul nuclear în care se refugiase.

Tian tăcu aproape un minut înainte de a începe să vorbească, privind fix în ochii miliardelor de oameni care se conectau acum la ce urma să spună. Când numărul conexiunilor ajunse la două miliarde, își începu scurtul discurs.

– Oameni din toate colțurile lumii! Sunt președintele Chinei, Hui Tian. Sunt în viață și dețin puterea, după cum puteți vedea. Lovitura de stat din China a fost dejucată, iar responsabilii sunt deja neutralizați. Prin puterea care mi-a fost acordată de Congresul Național al Poporului, decretez acum legea marțială! Conform acesteia, toți cei vinovați de lovitura de stat vor plăti cu viața. De altfel, acest lucru se va întâmpla chiar acum!

Shen comută automat spre imaginea unui grup de rebeli adunați la un loc. În clădirea în care fuseseră strânși puciștii se

aflau circa trei sute de oameni, în frunte cu generalul Li, Chan și ceilalți. Apăru și generalul Xu, adus împotriva voinței lui de către Shen. Se opri chiar în fața întregului grup.

Tian continuă, pe un ton calm și susținut, vorbele sale din chineză sunând automat în sute de limbi, în trei miliarde de implanturi auditive deja conectate.

– Conform legii Protocolului Ultim, am autorizația de a permite sistemului nostru de inteligență artificială să analizeze vinovăția fiecăruia dintre cei implicați și să execute sentințele. Am activat această procedură în urmă cu două minute. Shen a luat deja măsurile necesare, adunându-i la un loc pe toți cei care poartă o vină directă pentru morții și rănițiii înregistrați în cursul acestui puci, inclusiv din atacurile asupra guvernului nostru legitim. Shen?

Se auzi o voce senină.

– Conform articolului 23 al legii Protocolului Ultim, toți cei din această cameră au fost găsiți vinovați de moartea a zeci de cetățeni chinezi, precum și de înaltă trădare. Numele lor vor fi afișate imediat, laolaltă cu faptele detaliate pentru care au fost condamnați și cu înregistrările video, audio și mintale corespunzătoare.

Tian rosti scurt.

– Execuția se aprobă.

Trecu o secundă de liniște, apoi cei trei sute de oameni începură să se agite, luându-se cu mâinile de cap și urlând. În câteva clipe se prăbușiră fără viață la pământ, urmați imediat de liderii rebeliunii. Lovitura de stat era pedepsită capital și imediat. Xu căzu ultimul, încercând în zadar să mai spună ceva. Ultimul dictator al Chinei fusese executat exact la fel de nemilos cum executase și el zeci de mii de oameni. Un lucru care ar fi trebuit să se întâmple încă de când fusese dat jos.

Aproape patru miliarde de oameni priveau acum îngroziți această execuție, iar numărul conexiunilor creștea vertiginos.

Vicepreședintele SUA pufni nervos.

– Na, priviți dreptatea făcută în mod barbar! Ăsta n-ar ezita niciun moment să ne distrugă, dacă îi dăm ocazia.

Tian parcă îl auzi, pentru că următoarele cuvinte sunară ca un răspuns.

– Shen a mai identificat alte mii de persoane implicate fără voia lor în puci. Acestea au fost amnistiate și vor primi consiliere specială. Nu suntem barbari, iar justiția ține cont de împrejurările fiecăruia.

Duncan se înecă, apucându-l un puseu de tuse care îi îngrijoră pe toți cei prezenți în Camera de Război. Din fericire, nu era vorba de vreun nou infarct. Fumător înveterat, vicepreședintele avea nevoie de injecții repetate cu naniți pentru a-și ține sub control și elimina cancerul de plămâni care îi tot reapărea.

Tian își continuă discursul.

– Dușmanii interni ai Chinei au fost eliminați. Toți cetățenii care au avut de suferit de pe urma lor pot sta liniștiți – acest gen de atac nu se va mai repeta vreodată. Cât despre dușmanii externi ai Chinei...

Tian păru atent la altceva, privind câteva momente dincolo de camerele video, crescând nervozitatea în Camera de Război din cealaltă parte a lumii. Își ridică din nou privirile, de data asta cu o nuanță și mai oțelită în ochi.

– Am primit un ultimatum din partea Statelor Unite ale Americii, conform căruia trebuie să ne dezactivăm Marele Scut, să denunțăm relația noastră cu Coaliția Arabă și să ne distrugem nava interstelară Yang, dacă nu vrem să fim supuși unui atac devastator. Aș zice că această retorică inflamată face mai mult rău celor care o folosesc și îmi exprim regretul că președintele SUA, Tim McHenry, a făcut infarct la doar puțin timp după acest ultimatum. Sper în însănătoșirea lui grabnică; ne gândim și ne rugăm ca Dumnezeu să-l țină în viață și să-l facă bine cât mai repede.

Anunțul lui Hui Tian căzu ca un trăsnet în Camera de Război. Duncan era complet șocat – cum putea președintele Chinei să afle ceva ce era top secret? Cine trădase? Ce anume mai știa chinezul?

Răspunsul veni mai devreme decât ar fi vrut Duncan.

– Aș sugera celor care-l îngrijesc pe președintele SUA să verifice dacă acesta are naniții în ordine, pentru că atacul asupra mea și infarctul domnului McHenry au fost aproape simultane, coincidența fiind prea mare pentru a crede într-o întâmplare. Cineva dorește să declanșeze un război devastator și e de datoria noastră să împiedicăm asta cu orice preț.

Duncan bătu cu pumnul în masa din buncărul în care se afla, începând să zbiere.

– Vreau imediat o verificare de ordin zero! Lincoln, îți ordon să găsești imediat sursa informațiilor lui Hui. Este o chestiune de înaltă trădare...

Nu apucă să-și termine cuvintele, că veni o altă lovitură din partea lui Tian.

– Vicepreședintele Duncan, care controlează acum armata SUA, a dat deja ordinul de intrare în DEFCON 1. Sute de lansatoare de rachete nucleare sunt pregătite în acest moment să atace ținte din China, Rusia, Coaliția Arabă, Pakistan, ba chiar și din Brazilia și Argentina. Dacă președintele McHenry a dat un ultimatum rezonabil, având în vedere evenimentele de acum câteva ore, acțiunea vicepreședintelui Duncan riscă să ducă la un război nuclear total.

Duncan ceru o legătură de urgență cu președintele Chinei. Primi în schimb ultimele cuvinte ale discursului lui Hui Tian.

– În acest context, China nu se poate conforma cererii de dezactivare a Marelui Scut. Ca o dovadă de bunăvoință și având în vedere atacurile Coaliției Arabe asupra navelor americane, soldate cu sute de morți și răniți, denunț, în acest moment, alianța noastră cu Califatul și le cer liderilor acestora să respecte cererile americane. De asemenea, China nu-și va activa lansatoarele nucleare și nu va escalada această criză așa cum au făcut-o atât Statele Unite, cât și Rusia, India și Pakistan. Dar vreau să subliniez că nu intră în discuție dezactivarea sau distrugerea navei interstelare Yang. Cât despre această navă și importanța ei, am trimis deja de câteva ore o informare către guvernul SUA și către toate puterile din G-25.

Tian făcu o pauză, fie ca să-și adune gândurile, fie ca să sublinieze ce urma să anunțe. Duncan fu informat că dialogul îi este refuzat deocamdată. Șapte miliarde de oameni erau deja conectați la transmisia chinezului.

– Vă veți întreba de ce nu ați auzit nimic de la guvernele voastre despre asta. Și ce legătură are cu contextul actual, în care atât SUA, cât și Rusia și alte puteri nucleare stau cu mâna pe butonul care poate distruge viața de pe Pământ în mai puțin de treizeci de minute. Ei bine... are o legătură vitală. Doamnelor și domnilor, vă rog acordați un minut de atenție taigonautului Zhen Lin, comandantul misiunii chineze pe Marte, care are un anunț ce va schimba pentru totdeauna istoria omenirii.

Imaginea lui Tian dispăru, iar în locul său apăru Lin, cu înregistrările recent făcute. Era momentul de care se temuse Edwards, momentul care îl umplea de groază pe Duncan și pe acoliții din NAR, momentul în care cancelariile lumii își sunau oamenii de știință cărora le pasaseră informațiile primite de la președintele Chinei cu câteva ore în urmă și pe care le ignoraseră, prinse în vârtejul evenimentelor.

Iar Lin începu direct și calm, deși ochii ei înroșiți de plâns arătau că trecuse printr-o traumă:

– Dragi pământeni. Vă anunț oficial, cu toată puterea Academiei de Științe a Chinei, că nu suntem singura civilizație din univers. Avem dovezi de netăgăduit că o civilizație extraterestră a trimis o navă către Terra și suntem acum în stare să le prezentăm lumii întregi! Este timpul să nu ne mai luptăm între noi și să ne unim forțele pentru a ne ridica la înălțimea acestei viitoare întâlniri cu o specie mult mai avansată decât noi!

Opt miliarde de oameni conectați primeau acum acces la imaginile de ultimă oră primite de la rețeaua chineză de telescoape spațiale. Sute de fotografii luate pe parcursul ultimelor patru luni, sute de măsurători care indicau, toate, un singur lucru: o navă mare cât jumătate de Lună venea cu o viteză uluitoare spre Pământ. Iar chinezii făceau publică toată povestea chiar în momentul în care omenirea își pregătea sinuciderea.

Lin continuă, din fundal:

– În urmă cu câteva ore, China a trimis către toate marile academii de știință dovezile strânse de-a lungul anilor. Putem demonstra lumii întregi motivul pentru care am lansat nava interstelară Yang – pentru a intercepta, la timp, obiectul extraterestru care se îndreaptă spre sistemul nostru solar. Așteptăm ca acest obiect să ajungă aici în 2130. Pare departe, dar copiii voștri vor fi în viață atunci când se va întâmpla asta. Iar omenirea trebuie să se pregătească, nu să se autodistrugă așa cum vor cei care, de altfel, au luptat din răsputeri contra publicării acestor dovezi!

Duncan reacționă rapid, înainte ca Lin să-și termine expunerea dovezilor.

– Propagandă! Perdea de fum! Aduceți-mi „Mingea de fotbal!“ Avem niște rachete de lansat!

Lincoln îi răspunse, calm.

– Domnule vicepreședinte, pentru a accesa Codurile de Aur aveți nevoie și de prezența Secretarului Apărării și a Președintelui Comitetului Comun al Șefilor de Stat Major.

Duncan era nerăbdător și nervos.

– Nu pot interveni de acolo, din Camera de Război?!

– Mă tem că nu, domnule vicepreședinte. Conform regulilor votate acum cincisprezece ani, e nevoie de prezența lor fizică.

– Bine, să vină urgent aici!

Uluirea din Camera de Război fu întreruptă doar de cei doi oficiali americani care-și auziseră numele și care se grăbiră să iasă din cameră, fiind preluați apoi de membrii Serviciului Secret, pentru a fi transportați către buncărul nuclear în care se afla vicepreședintele, cu propria sa valiză nucleară. Pe hologramele din fața lor, vocea lui Lin continua să se audă, prezentând dovadă după dovadă. Dar nu mai avea nimeni urechi să o audă.

Totul depindea acum de un drum de douăzeci de minute.

ÎNGERUL PĂZITOR

Două milioane de oameni erau pe străzile Parisului, iar Diane simțea că făcea parte dintr-un imens organism care vibra la unison.

– Opriți terorismul! Opriți bombele! Opriți crimele! Pace! Pace! Pace!

Mulțimea striga cu putere, iar ecoul scandărilor de la sute de metri depărtare se întrepătrundea cu cele venite din lateral – pur și simplu nu mai era loc pe străzile principale ale marelui oraș francez.

Imense holograme erau proiectate deasupra mulțimii, din dronele unor activiști, iar pe ele puteau vedea ce se întâmpla la Berlin, Londra, Madrid și alte mari orașe din Europa – zeci de milioane de oameni erau pe străzi pentru același lucru. Era chiar emoționant să vezi cum reacționau germanii la semnele de iubire date de mulțimea de la Paris sau englezii la aplauzele spaniolilor. Popoare care fuseseră asmuțite unul contra celuilalt în ultimii ani își regăseau un numitor comun.

Diane privi de jur împrejur. Mulțimea fremăta la fiecare legătură în direct din alt colț al lumii. Da, împreună puteau rezolva această criză! Se simți fericită că alesese corect – nu Tom și miliardarii lumii erau cei în stare să aducă pacea, ci ei, cetățenii lumii!

Râzând cu gura până la urechi, scandă și ea, la unison cu ceilalți, ridicând pumnii deasupra capului.

– Jos cu bogații! Jos cu militarii! Jos cu asasinii!

Nu se deplasase prea mult de la începutul manifestației, doar vreo câteva sute de metri, spre Lido. Nici nu prea aveai cum să te miști, atât de strâns unită era mulțimea. Deodată, auzi un freamăt diferit printre oameni. Se uită în sus. Era o transmisie din China, unde nu ieșise nimeni pe stradă, dar de unde veniseră vești îngrijorătoare de vreo oră încoace. Era președintele Chinei, Hui Tian.

Un cor de huiduieli se ridică din mulțime, dar se potoli destul de rapid, pentru că oamenii își dădură seama că figura bătută din fața lor avea ceva important de spus. Fiecare auzi vocea chinezului în implanturile audio proprii. Iar ceea ce spunea președintele Chinei fu întâmpinat, la început, cu nedumerire –

lovitură de stat? Apoi, câteva momente mai târziu, cu groază – execuția celor care se ridicaseră contra lui Tian fu primită cu un cor de huiduieli din toți rărunchii – o barbarie fără seamăn!

Huiduielile deveniră și mai asurzitoare în momentul în care Tian menționă cele întâmplate, în culise, în SUA.

Momentul în care Tian avertiză că Statele Unite erau cu degetul pe butonul nuclear fu primit, însă, cu proteste haotice, urmate de un strigăt auzit din ce în ce mai puternic.

– Fără bombe! Fără bombe! Fără bombe!

Strigătul se risipi, treptat, pe măsură ce Tian vorbea de răspunsul Chinei la ultimatumul american. Iar când menționă numele astronautului Lin, se lăsă o tăcere mormântală.

Lumea o respecta pe femeia care reușise să coordoneze, timp de doisprezece ani, misiunea chineză pe Marte. Era extrem de cunoscută în Europa, iar opiniile ei echilibrate și personalitatea ei plăcută o transformaseră chiar într-un star al generației Dianei. Faptul că președintele Chinei îi dădea cuvântul într-un context atât de dramatic era ceva cu totul neobișnuit.

Diane se uită din nou în jur. Lumea încetase să mai huiduie, să strige sau să fluiere. Erau cu toții atenți la ce rostea Lin. Iar ce spuse Lin, urmat de imaginile trimise chiar de pe Marte, îi făcu pe oameni să rămână cu gura căscată. Cu ochi mari, se uitau unii la alții, nedumeriți. Ce era asta? Ce diversiune ciudată mai era și asta?

Simțise și ea la fel cu o seară înainte și tot nu era convinsă că Tom și acoliții lui nu încercau, de fapt, o mare escrocherie. La urma urmei, anul 2130 era departe, iar dovezile puteau fi falsificate...

Dovezile continuară totuși să vină pentru alte câteva minute bune, privite în tăcere de milioanele de oameni de pe stradă. Unii își reconectau Minturile, pentru a le vedea mai bine în propria minte. Alții refuzau să creadă, gesticulând – era o păcăleală! Dar majoritatea erau, pur și simplu, prea șocați ca să poată avea o reacție.

Tom nu-i prezentase atâtea dovezi, ci doar unele vechi de peste un deceniu. Ce prezenta Lin era ceva nou. Ceva copleșitor. Diane simți că nu mai putea rămâne în mulțime. Tom și miliardarii săi știau cu siguranță despre ce e vorba și de ce rostea Lin tocmai acum aceste cuvinte. De data asta, trebuia să afle.

Lin își termina discursul cu o voce tot mai gâtuită de emoție, în timp ce Diane se străduia să se strecoare prin mulțimea înmărmurită spre strada Washington, care ducea direct la parcul Monceau și la sediul GBM.

„Cetățeni ai planetei! Liderii voștri sunt cu degetul pe butonul nuclear în aceste momente. Oameni buni, oameni inocenți... vor pieri! Doar voi îi puteți opri! Ieșiți cu toții în stradă și cereți-le să înceteze. Aveți curajul de a face asta chiar acum, când primiți

acest mesaj. Din SUA până-n China, din Rusia până-n India, din Franța până-n Brazilia – ieșiți în stradă și schimbați istoria lumii! E ultima noastră șansă!“

Diane se uită în sus, către holograma cu chipul lui Lin, îndârjit și plâns. Chiar o lăsaseră chinezii să spună așa ceva, în țara aia în care oamenii erau zombificați la orice alertă mai severă? Chiar fusese de acord președintele Hui cu acest îndemn la revoltă deschisă? Și de ce era atât de îndârjită? Ce știa ea și nu putea să spună?

„Pe Marte, am decis cu toții că nu merită să ne urâm și să ne atacăm unii pe alții. Liderii noștri consideră însă, în mod greșit, că Marte e planul de rezervă pentru supraviețuirea omenirii în caz de război nuclear. Că orașele în care s-au refugiat elitele lumii sunt sigure și apărate de dezastru. Că buncărele lor nucleare le vor permite să triumfe. Nu-i lăsați să creadă asta! Nu suntem singuri în Univers, acum știm asta. Dar noi, pe Marte, depindem de voi, cei de pe Terra. Noi, cei de pe Marte, am ales să facem pace! Dar asta ne-a costat deja viața celor mai buni dintre noi! Noi, de pe Marte, vă rugăm azi, acum, să vă uniți și să nu-i lăsați să vă dezbine. Noi, de pe Marte, vă iubim!“

Oamenii izbucniră în urale. Un val de emoție străbătu mulțimile, de la un capăt la altul. Era exact ce aveau nevoie să audă! Oamenii se îmbrățișau unii cu alții, în timp ce niște măicuțe ieșite în grup să demonstreze, șocate de vestea tocmai primită, se uitau unele la altele îngrijorate. Șocul și exaltarea se vedeau pretutindeni, pe fețele a mii de oameni. Scandările reîncepură.

– Zhen Lin! Zhen Lin! Zhen Lin! Pace! Pace! Pace!

Diane se împinse în mulțime, strecurându-se cu greu printre sutele de trupuri. Știa că o iubea pe fata asta și mai mult acum. Dar ceea ce conta cu adevărat era să ajungă, în sfârșit, la destinație. Desprinsă de mulțime, începu să alerge. Nu mai era timp!

Ajunse într-un final în fața clădirii GBM și urcă rapid la mansardă, unde se opri puțin pentru a-și trage răsuflarea. Făcea jogging zilnic, dar kilometrul alergat acum se adăugase unei nopți nedormite și unei dimineți pline de adrenalină. Își aranjă hainele și intră în biroul lui Tom.

Spre surprinderea ei, Tom nu era singur acolo. Cinci tinere erau în jurul său, trei dintre ele fiind conectate mintal la niște căști de comunicații. După figură păreau est-europence. Alte două stăteau în picioare, în spatele scaunului său. Una dintre ele se întoarse și îi vorbi într-o franceză perfectă.

– Bună, Diane! Eu sunt Simone! Te așteptam!

Diane era siderată. Ce era asta? Încercă să-l abordeze direct pe Tom, dar Simone se grăbi să-i dea exact detaliile de care avea nevoie, punându-se între cei doi. Tom o ignora oricum, fiind

ocupat cu conectarea la tot felul de persoane-cheie din administrațiile lumii.

– Diane, noi am venit să-l ajutăm pe Tom. Tocmai a descoperit ce s-a întâmplat în State și încercăm să trimitem această informație la cât mai multă lume.

– S-a trezit teroristul de jos? întrebă Diane, nedumerită.

Simone făcu o grimasă.

– *Ashar*, căci așa-l cheamă, nu e câtuși de puțin terorist. A fost doar folosit ca un robot pentru a servi pe post de explozibil. Știi... tu ai naniți în corp, nu?

– Bineînțeles că da. Ca mai toată lumea, de altfel, nu?

– Ei bine, se pare că cineva s-a gândit să folosească naniții nu pentru a livra medicamente, ci pentru a transforma oamenii în bombe.

– Cee?

Simone mai avea o veste proastă.

– Da. Iar tehnologia e chinezească. Tom a descoperit modul în care a pus stăpânire pe cei aruncați în aer – un semnal a migrat anumiți naniți direct în creier, în punctele motrice. Oamenii n-au mai putut reacționa în niciun fel, au fost transformați în păpuși...

Diane se simțea ca într-un film prost.

– Bine, dar asta înseamnă că...

Simone îi zâmbi. Anii în care lucrase la Mănăstire o obișnuiseră să considere viața oamenilor fără sens, mai ales având în vedere cât de ușor puteau fi manipulați de la distanță. Dar nici ea nu s-ar fi putut gândi la așa ceva.

– Exact.

Diane se cutremură. Venise aici pentru a-l forța pe Tom să publice tot ce știa despre nava extraterestră, iar acum afla că cineva se juca de-a Dumnezeu cu viețile oamenilor.

– Și putem face ceva pentru a preveni un alt atac?

Tom le întrerupse dialogul din spatele Simonei.

– Nu, Diane. Din păcate, atacul e deja în curs de desfășurare. Dar nu implică transformarea noastră în bombe, aia a fost o abordare primitivă a imamului Ali.

Diane privi pe lângă Simone, care se dădu în cele din urmă la o parte.

– Dar în ce?

Tom își ridică ochii albaștri spre ea.

– În cadavre, draga mea. În cadavre.

Trilionarul le făcu semn să coboare mai repede din dronă și să vină spre intrarea în clădire.

Băieții fugiră primii și trecură pe lângă bătrân, intrând în clădire. Naidé și Adeline îi urmară, rămânând însă la o distanță de câțiva metri de trilionar. Abia scăpate din iadul anchetatorilor români, se simțeau stinghere aici, pe acoperișul New Bucharest. Nu mai era nimeni prin preajmă, ceea ce era cel puțin ciudat – pe un dronoport ar fi trebuit să fie o vânzoleală continuă, mai ales la un oraș de un milion de locuitori...

Se uitară în jur. Clădirea pe care aterizaseră era cea mai înaltă din inelul de beton care compunea orașul – în timp ce înălțimea medie a celorlalte tronsoane ale cercului era de 40 de etaje, în anumite părți erau câteva clădiri de 50-60 de etaje, puse una lângă alta. Dar asta avea 70 și era cea mai înaltă din tot orașul – New Bucharest nu avea o Spiră în centrul uriașului parc din interiorul cercului, ci un amalgam de zgârie-nori. Aceștia erau dispuși într-un cerc mai mic, un fel de *downtown* circular, care permitea extinderea ulterioară, în anumite limite, pe teritoriul parcului. Lăcomia balcanică modificase planurile originale ale chinezilor și nu în bine.

De aici puteau vedea și al doilea cerc de locuire, aflat în construcție la 500 de metri în exteriorul inelului inițial. Și acesta urma să fie complet acoperit în vegetație, micșorând astfel senzația de înghesuială urbană pe care conceptul inițial de orașe circulare încerca să o evite total. Din clădirea de 70 de etaje cădea zgomotos o cascadă spectaculoasă, vizibilă din orice colț al parcului interior.

Undeva, înspre sud, se extindea un imens aeroport care să facă față traficului crescut, iar hyperloopul dinspre Budapesta urma să ajungă aici în 2060, la timp pentru inaugurarea noii clădiri și dublarea populației orașului. Un rachetoport era în construcție mai departe, spre est. Banii chinezilor și arabilor accelerau totul.

Trilionarul întrerupse tăcerea.

– Naidé, Adeline, bine ați venit. O să am nevoie de ajutorul vostru!

Fetele tresăriră la auzul numelor lor.

Bătrânul oftă.

– Haideți să mergem. N-am putut veni cu hyperjetul meu până aici, din cauza interdicției aeriene. Așa că o să dureze cam mult să vă scot din țară. Dar înainte de asta trebuie să mă asigur că va mai exista o țară. Sau viață pe planeta asta.

Le înmână două Minturi nedesfăcute și două cutii cu lentile de contact digitale, pe care fetele se grăbiră să le ia așa cum își apucă un drogat doza abia primită. Le puseră pe cap fără alte întrebări, apoi urmară grupul format din trilionar, cei doi băieți și agenți prin ușile de intrare în clădire.

Bătrânul încercă să vorbească mintal cu ele, dar nu reuși – era prea obosit, iar exoscheletul pe care-l folosea pentru a se putea deplasa singur cu rapiditate nu-i regla nici respirația, nici circulația sangvină. Așa că alese să vorbească direct. În fond, toată partea asta din oraș îi aparținea și avusese grijă să nu fie niciun fel de aparatură de interceptie în zonă.

– Mă veți ierta că merg așa încet. Au și naniții limitele lor. Dar chiar despre asta vreau să stăm de vorbă urgent.

Intrară cu toții în lift, iar acesta începu să cadă cu viteză spre subsolul clădirii de 70 de etaje. Sub clădire se afla una dintre cele două stații ale trenului de mare viteză care venea dinspre Turcia și trecea pe sub București, apoi spre Budapesta și restul Europei.

Fetele își activară Minturile, iar avalanșa de informații primite în primele clipe le zăpăci un pic. Până la nivelul –5 al clădirii, unde era stația de tren, abia avură timp să se pună la curent cu ultimele știri. Așa aflară și de ce era atâta lume pe străzi în vechiul oraș!

Ușile liftului se deschiseră, iar bătrânul o luă înaintea lor, spre trenul care îi aștepta în stație. De o parte și de alta a drumului erau agenți și androizi de poliție, apărându-le trecerea. De altfel, stația era ciudat de pustie.

Naidé îndrăzni o întrebare.

– Cum se face că suntem doar noi aici? Și sus, în clădire, nu era absolut nimeni. Unde e toată lumea? În orașul vechi oamenii-s pe străzi, manifestează. Aici...

Bătrânul îi răspunse sec, fără să se uite la ea.

– E alertă nucleară, fata mea. Cei de aici sunt, aproape toți, în buncărul subteran aflat două sute de metri mai jos. Suntem doar noi. Să sperăm că nu explodează nimic până plecăm. Cei din orașul vechi n-au aflat aceste amănunte...

Nonșalanța cu care vorbea cel mai bogat om din lume le înfioră pe fete. Începură să comunice între ele, mintal, printr-o conexiune pe care tocmai o criptaseră.

„Și dacă asta face parte tot din tortura ăstora? Dacă suntem păcălite să-i ducem pe-ăștia la destinație?“ întrebă Adeline, pentru care lucrurile se desfășurau mult prea repede.

„Nu știu ce să zic. Dar... dacă toată lumea e în buncăr, noi n-o să ne facem zob dacă dau ăștia cu bombele nucleare?“ întrebă

Naidé, la rândul ei.

„Și Edwards? De ce l-a lăsat acolo? Eu nu mai înțeleg nimic!“ îi replică Adeline.

Matthew interveni în conversația lor, deși se presupunea că e criptată, speriindu-le.

„Vorbiți prostii. Profesorul e un om bun, n-are nicio treabă cu soldații ăia!“

Nikita îi replică, tot în conexiunea „criptată“ a fetelor rămase fără grai.

„Matt, ți-am mai spus: nici soldații n-au nicio vină, au acționat după ordin!“

„Dar au liber-arbitru, Nick! Puteau decide să lase fetele în pace, nu? Puteau să nu chinuie oameni nevinovați, nu? Puteau...“

– Băieți, fetelor, vă rog, terminați! izbucni bătrânul.

Deși nu reușea să se exprime mintal, auzea întreaga conversație. Cele două fete erau deja înfricoșate. Cine erau oamenii ăștia care puteau intra cu ușurință într-o conexiune criptată cuantic?

Trilionarul se opri pentru o secundă, întorcându-se spre ei. Le făcu semn să se grăbească.

– Veți primi toate răspunsurile imediat ce suntem în tren. Dar, deocamdată, trebuie să punem o distanță cât mai mare între noi și orașele astea. Grăbiți-vă!

La auzul îndemnului, băieții și fetele începură să grăbească pasul într-atât încât îl și depășiră. Intrară, în sfârșit, în tren, urmați de agenții care alergau acum spre celelalte vagoane. Ușile se închiseră, iar trenul porni imediat prin tunelul de sub oraș, în timp ce se așezau.

Trilionarul își trase răsuflarea, apoi le ceru toată atenția.

– Avem foarte puțin timp la dispoziție. Din fericire, trenul nu va opri la București, va trece direct pe sub el, spre munți. Vom schimba cu hyperjetul la Brașov, în vreo douăzeci de minute, gara e exact sub aeroport. Aș fi vrut să ajungem mai repede, dar asta e, din cauza corupției nu aveți hyperloop aici, ci doar un amărât de tren rapid. Mă rog… sper să mai avem douăzeci de minute.

Primi un pahar cu apă din partea unui android de serviciu. Sorbi o înghițitură, în timp ce tinerii își luau, fiecare, sucurile favorite. Efortul îl istovise, cu tot exoscheletul care îi mișca trupul în locul propriilor mușchi. Trenul tocmai ieșea la suprafață, gonind pe deasupra câmpiei Bărăganului spre vechiul București, care se vedea la orizont, mărindu-se tot mai mult, cu fiecare secundă.

– Voi încerca să fiu scurt și la obiect. Băieții ăștia doi, care abia au optsprezece ani, pot intra în mintea oricui de pe planeta asta. Cum o fac, nu vă pot spune, cel puțin nu acum. Nu, nu sunteți într-o simulare, asta e realitatea pură. Nu, Edwards nu e în

pericol, toți soldații pe care i-ați văzut ieșind din cazarmă, inclusiv trădătorul ăla de Mihai, sunt paralizați acum. Așa...

Mai sorbi un pic din pahar, căutându-și cuvintele. Avea atâtea de spus, atâtea pe care nu le putea spune și atât de puțin timp!

– ...Edwards a distrus rețeaua PSI din Rusia, ca să nu încapă pe mâna ălora din NAR, din jurul președintelui. Dar rețeaua din restul lumii e încă intactă! PSI, cum bine știți, s-a autodistrus. Dar avem alt computer, mult mai puternic decât PSI, care poate prelua oricând controlul...

– Bine, dar oamenii și-au dat jos Minturile în masă! îl întrerupse Naidé. PSI fără Minturile puse nu poate face nimic!

– Ba tocmai asta e, că poate. Dar nu de unul singur. Adeline, tu ai implanturi din naștere, da?

Adeline încuviință din cap.

– Naidé, tu ai implanturi mintale pe tâmple, ca toată lumea care poartă Mintul, da? Ei bine, nu-și scoate nimeni implanturile când își dă jos Mintul. E neplăcut să le tot scoți și să le pui la loc... E și neigienic.

Naidé interveni.

– Bine, dar ele sunt inutilizabile fără Mint. E un sistem foarte complex și...

Trilionarul se bătu cu palma peste picior. Fetele îl întrerupeau prea des. Cei doi băieți îl sorbeau, însă, din priviri.

– E complex, da! Ei bine, puștii ăștia se pot conecta direct la implanturile mintale, fără Mint, OK?! Sunt ei înșiși un Mint, dacă vreți! Tot ce au nevoie e să fie într-o arie potrivită de transmisie și restul îl fac în cel mai natural mod posibil. Sunt *telepați.* Acum ați priceput?

Fetele se luminară, dar tot erau curioase să știe exact cum reușeau băieții să facă asta. Trilionarul le spulberă iluziile.

– N-am timp acum de detalii și nici nu e rostul vostru să le știți. Ce pot să vă spun e că Edwards a reactivat rețeaua PSI și așteaptă ca aceasta să repornească în toată Europa, apoi în întreaga lume. Când rețeaua va fi activă, băieții îi vor arăta lui Genie X cum să-și moduleze semnalul ca să intervină direct asupra interfețelor mintale. Vom putea apăra mințile a sute de mii de oameni-cheie din toată lumea atunci când vor fi atacați de chinezi. Pentru că, da, prietenii noștri chinezi ne vor ataca cât se poate de repede, folosind...

Fu întrerupt de un mesaj urgent, pe care alese să-l proiecteze într-o hologramă în fața ochilor tuturor. Spre surprinderea trilionarului, era președintele Chinei, care își începea discursul. Era viu!

Trenul trecu în viteză pe sub București, apoi ieși din nou la suprafață spre nord, îndepărtându-se rapid de orașul pe ale cărui străzi se aflau deja peste un milion de oameni, ca în toate marile capitale ale lumii, protestând la unison față de război.

Ascultară în tăcere atât spusele lui Hui Tian, cât și intervenția emoțională a lui Lin. Dar vorbele lui Lin referitoare la nava extraterestră îi luară pe toți prin surprindere, mai puțin pe bătrân. Se uitară cu toții la trilionar, care dădu ușor din cap. Da, era adevărat! Tinerii aproape că izbucniră în urale – nu erau singuri în Univers?!

Dar trilionarul nu era câtuși de puțin la fel de fericit ca atunci când îl văzuse pe Tian în viață. Când Lin își încheie intervenția, se grăbi să termine.

– Avem mai puțin de un sfert de oră la dispoziție. Asta înseamnă că, dacă încep să zboare rachetele nucleare, vom fi prinși fix în creierii munților. Trenul ăsta se mișcă de două ori mai încet decât un hyperloop, asta e. Drace!

Frustrarea i se vedea pe față. Toate lucrurile pentru care luptase atâția ani erau acum pe muchie de cuțit. Tot ce puse în mișcare trebuia să se potrivească la perfecțiune ca planul să meargă. Iar acum avea la dispoziție mult mai puțin decât sperase, pentru a zădărnici nebunia, vulnerabil, într-un loc expus primelor lovituri nucleare. Și-ar fi încredințat misiunea agenților săi, dar nu putea avea încredere completă în nimeni. De-aia venise personal aici. Oare îl încurajase degeaba pe Tom când îi spusese că n-avea de ce să se teamă?

Se uită la cei doi băieți care-l priveau îngrijorați. Erau arma lui secretă, pregătită din timp, prima „recoltă“ dintr-o specie nouă. Știa că aveau prea mult bun-simț ca să-i intre în minte fără voia lui. Avea încredere absolută în ei, așa cum și ei aveau în el. Dar rețeaua PSI nu se activa atât de repede, cel puțin nu în toată lumea... În plus, asta însemna că erau forțați să rămână pe loc, lângă un releu PSI, ca să poată continua să comunice cu Genie X.

– Bun, pe scurt. Matt și Nick se vor conecta la rețeaua PSI și vor prelua controlul asupra minților a sute de mii de oameni, indiferent că aceștia poartă sau nu Minturi. Important e să aibă implanturi. Scopul e unul simplu: să le distrugă implanturile, pentru a nu fi folosite de chinezi în atacul lor. N-avem timp de mai mult. Asta e, vor leșina, vor avea pierderi de memorie, dar vor rămâne în viață. Voi două, însă, aveți altă misiune.

Făcu o pauză, pentru că încerca disperat să găsească altă soluție – Edwards îi garantase că fetele erau cele mai bune din domeniu, dar putea oare să-și bazeze întregul plan pe ele? Într-un final, după aproape un minut de reflecție, își adună curajul și le spuse:

– Voi va trebui să vă concentrați pe două ținte individuale. Amândouă sunt de o importanță vitală. Dacă nu veți reuși să preluați controlul asupra lor, suntem terminați. Cu toții.

– Cu tot respectul, înainte să salvez lumea, trebuie să mă duc urgent să mă spăl, îi replică Adeline, care mirosea tot mai tare a vomă.

– Ah, da, desigur, mormăi bătrânul. O să rămâi fără combinezon, dar o să-ți dea băieții haine de schimb.

Cei doi se repeziră să-și cotrobăie prin genți, întinzându-i fiecare câte un tricou cu holograme. Adeline se uită strâmb la amândouă.

– Pe bune? Am de ales între #zombi și... ce rahat vrea să zică chestia astălaltă cu maimuța asta verde pe ea?!

– Da, ai de ales între astea și combinezonul tău roz care pute a vomă! Apropo, *chestia asta* e un tricou Star Wars original, din ’32, îi răspunse, îmbufnat, Nick.

Adeline înfășcă pufnind tricoul din umerii căruia pluteau doi Yoda și fugi direct la baie, pentru a scăpa, în sfârșit, de senzația incredibilă de murdărie care o însoțise tot drumul. Cumva, echilibrul ei mintal ținea de un lucru atât de simplu precum un duș făcut la vagonul de clasa I a unui tren care se târâia acum spre munți cu 450 de kilometri pe oră.

DASVIDANIA

Alexei Andropovici bătea tactul nervos în lemnul frumos lustruit al jilțului în care se așezase cu câteva minute în urmă, privind la harta tridimensională din fața lui, pe care se vedeau mișcările de trupe ruse ce se îndreptau, în coloane masive, spre granița de vest cu România, Moldova, Ucraina de Vest, Polonia și Țările Baltice.

În paralel cu acestă operațiune, era în plină desfășurare o invazie cu trei mii de drone a insulei Gotland din Marea Baltică, trupele suedeze de acolo replicând cu foc intens. Era însă doar o chestiune de timp până când insula avea să fie controlată de Uniunea Eurasiatică. De aici puteau apoi stăpâni întregul spațiu aerian al nordului Europei.

Insistase să i se aducă un jilț din Kremlin în buncărul nuclear în care fusese luat aproape cu forța de serviciul secret – îl făcea să se simtă stăpân pe situație. De fapt, se simțea umilit și era furios – zeci de mii de soldați ruși erau încă prizonierii românilor, americanii făcuseră praf defensiva antiaeriană din zona Mării Negre, polonezii întăriseră cu divizii de blindate granița estică a Ucrainei de Vest și Țările Baltice, iar președintele Chinei nu-l susținuse ca un adevărat aliat. Rusia era, din nou, singură în fața tuturor.

Dorise să le arate un cartonaș roșu americanilor și lansase trei rachete nucleare de croazieră către Afganistan, dar acestea fuseseră doborâte de sistemele unei companii private. Iar ca umilința să fie și mai mare, nici măcar consilierii săi nu îi puteau explica cum reușiseră americanii să-l paralizeze complet în timpul atacului, pe el și pe toți factorii de decizie din Rusia.

Nu-i plăcea și nici nu era, de altfel, obișnuit să piardă – de zece ani de când domnea cu mână de fier asupra rușilor, le reamintise acestora ce înduraseră când s-au revoltat împotriva putinismului. Haosul anilor ‘30 era deja departe, reușise să extindă Uniunea Eurasiatică până aproape de hotarele sale istorice maxime, să securizeze tot ce mai era de securizat din câmpurile de petrol și gaze din sud, să controleze dur zona arctică, să-i umilească pe norvegieni. Iar acum bucata aia mică de pământ moldav îi stătea în gât.

Se scărpină pe chelia sa impresionantă și strigă să vină Volkov în birou imediat.

Igor Volkov, șeful său de cabinet, un mustăcios uscățiv cu părul castaniu, tăcea aproape vinovat, iar asta contribuia la nervozitatea lui Andropovici. Nu doar că toți grangurii care îl susțineau și care încercau să-l manevreze tocmai prin Volkov nu reușiseră să-l prevină măcar că era atât de vulnerabil, dar oligarhii îl și părăsiseră atunci când încercase să dea totuși niște explicații poporului rus, trezit dintr-o înfrângere militară incredibilă. Iar Volkov, cu care era prieten de zece ani, devenise omul lor. Și afișa acum o mutră spășită, de parcă nu prin el simțea Andropovici în fund mâna celor Patru, clica aia de nenorociți cu care fusese nevoit să se alieze pentru a-și asigura cel de-al doilea mandat.

„Cum de am ajuns aici, cum de am ajuns în halul ăsta?“

Intrat în politică drept un neoputinist pur și dur, Andropovici reușise inițial să-și atragă mari simpatii din partea unei nații tot mai mici și tot mai sărace, dornică să aibă un fost general în fruntea ei. Mutase munți cu forța banilor proprii, moșteniți din unirea a două averi de oligarhi în buzunarul mamei sale, Olga Molchanov, măritată Andropovici, apoi rămasă văduvă, dar asta nu fusese suficient să mulțumească pe toată lumea, iar acum trebuia să facă sluj unor nesimțiți, unor parveniți nenorociți.

Unde erau marile familii Medvedev, Abramovici, chiar Putin? Devastate de imbecilii socialiști care răsturnaseră Rusia în ’42, numai bine să facă loc unui nou tip de oligarhi, unii care nu mai investeau în artă, nu-și mai trimiteau copiii să învețe în Vest, ci făceau afaceri doar cu chinezii și arabii, cu profituri uriașe și costuri umane de același nivel. Prin comparație cu ei, el provenea deja dintr-o veche familie de aristocrați – nu poți nega șase decenii de bogăție doar pentru că ai pus mâna pe traficul cu arme spre toate califatele nenorocite din sud sau pe traficul cu alimente dinspre China.

Dacă americanii se izolaseră tot mai mult, până pierduseră controlul asupra lumii, rușii nu-și permiteau același lux. Sute de mii emigraseră în țările Europei de Est, aceleași pe care încerca acum Andropovici să le destabilizeze, alte sute de mii emigrau înspre China și chiar America de Sud, fugind dintr-o țară tot mai înapoiată. Natalitatea era abisal de joasă, exporturile nu urcaseră de vreo opt ani, iar chinezii cumpăraseră deja un sfert din pământurile productive. Foametea își făcuse simțită prezența în părțile subdezvoltate ale Siberiei, după ani de secetă urmați de ani de frig, iar acum chiar obișnuitul atu al Rusiei, armata, risca să dispară. Era acum ori niciodată!

Volkov miorlăi timid.

– Domnule președinte, Svetlana Vladimirovna dorește să vă vorbească...

Andropovici tresări, neplăcut surprins. Vladimirovna era una dintre Cei Patru, oligarhii pe care-și bazase ascensiunea politică. Trebuise să-l ucidă pe tatăl ei pentru a-și asigura sprijinul unei alte familii extrem de bogate, dar Svetlana încercase de repetate ori să-i intre pe sub piele, prefăcându-se că nu-i purta pică pentru crima sa. Andropovici știa mai bine...

– Ce dracu' vrea asta de la mine? Bine, pune-mi o hologramă aici.

Se ridică și se duse într-un colț al camerei. Era deprimant de spartană, cu pereții ei din beton armat. Cu doar o oră în urmă, îl împușcase personal pe șeful sistemului de buncăre nucleare pregătite de Putin pentru războiul din anii douăzeci, lăsate în paragină și retehnologizate cu întârziere. Contrar celor spuse de consilierii săi, în buncărul aflat la un kilometru sub pământ nu se putea supraviețui mai mult de șase luni! Dar dacă asta trebuia să facă, nu avea să ezite. Holograma Svetlanei apăru în fața sa.

– Da! Spune!

Nu avea chef de politeți, mai ales cu blonda care nu-i inspirase niciodată încredere.

– Domnule președinte, vă mulțumesc mult că mi-ați răspuns. Am un mesaj strict secret pe care trebuie să vi-l transmit. Dar nu o pot face, din motive de siguranță, decât față-n față.

Andropovici simți că-l cuprindeau nervii și-i răspunse șuierând.

– Dacă Cei Patru au ceva de spus, să-mi spună toți odată! Nu să trimită emisari!

Svetlana trecu cu delicatețe peste izbucnirea președintelui.

– Mesajul nu vine din partea Celor Patru, domnule președinte. Și este vital. Nu îl pot transmite prin această conexiune, pentru că nu e sigură.

Andropovici chiar se enervă.

– Păi dacă nu e sigură, Svetlana Vladimirovna, atunci să afle și cei care ascultă: Rusia va face praf și pulbere Europa, pentru umilința la care a fost supusă de americani. Când tancurile noastre se vor opri la Paris, atunci voi fi și eu dispus să ascult mesaje secrete prin conexiuni criptate, dar nesigure!

Îl privi pe Volkov, care era alb ca varul. I se garantase că toate conexiunile din buncăr erau extrem de sigure, chiar dacă nu mai foloseau Minturi pentru a comunica. Ce știa blonda și nu știa șeful său de cabinet?

Încercă să se calmeze. Oricum, era prea târziu pentru a face diferența. Luase deja decizia, așa că fu tentat să o refuze. Însă, în ultima secundă, acceptă.

– Bine, vino aici. O să primești acces. Ai primit coordonatele? În cât timp ajungi?

Svetlana era, în mod vădit, ușurată.

– Sunt în drum spre buncăr, domnule președinte. Ajung într-un sfert de oră.

– Bine, hai.

Andropovici închise legătura. Dori să urle ceva la incapabilul de Volkov, când Vladimir Serov, șeful FSB, intră în încăpere.

– Domnule președinte, trebuie să vedeți asta!

Ieșiră în camera alăturată, în care se aflau generalii de Stat Major și consilierii săi. Era o hologramă cu Hui Tian, președintele Chinei, care își începea discursul.

Andropovici ascultă în tăcere spusele chinezului, apoi își pierdu răbdarea atunci când Zhen Lin începu cu îndemnurile ei la ieșit în stradă.

– Ce e porcăria asta? China ne trădează! V-am spus eu că ne trădează! N-a spus un cuvânt despre alianța noastră! Iarăși prostia asta cu extratereștri?! Chiar ne iau pe toți de proști?!

Consilierii săi își manifestară și ei dezaprobarea față de ceea ce văzuseră, care mai de care mai vocal, dar președintele le-o tăie scurt.

– Dacă America e în DEFCON 1, înseamnă că mai avem un sfert de oră să reacționăm. Eu zic că trebuie să lovim primii. Să le transmitem un mesaj. Un avertisment pe măsura orgoliului lor. Dați-mi legătura cu centrul de la Cehov!

Volkov încercă să miaune ceva.

– Domnule președinte, am primit documentele de la Forțele Spațiale, care confirmă ce au zis chi...

Andropovici își scoase, din nou, același pistol cu care îl omorâse și pe șeful Apărării Nucleare puțin mai înainte. I-l înfipse între sprâncene.

– Igor Yefimovici Volkov! Spune, vrei să mori?!

Volkov înlemni, cu mâinile ridicate și cu o grimasă de spaimă pe față, fără să mai aibă curajul de a rosti ceva.

Andropovici îl țintui câteva secunde bune cu pistolul, tremurând de nervi. Apoi se calmă și lăsă pistolul jos. Îi făcu semn lui Volkov să dispară din fața lui.

– Pleacă cu tot cu extratereștrii tăi. Nu mi-am imaginat că ești atât de prost!

Se întoarse spre generali.

– Comandanți! China a trădat! America are sute de lansatoare active și toate informațiile noastre arată că vom fi atacați în următorul sfert de oră. Dușmanul crede că ne poate distruge, dar se înșală! Vă ordon să puneți în aplicare planul de război. Operațiunea Kutuzov începe acum. Executarea!

Fețele generalilor săi erau împietrite de groază, dar, după un moment de ezitare, se grăbiră cu toții să dea ordinele mai departe. Între timp, centrul de comandă nucleară din Cehov, aflat la vreo șaizeci de kilometri sud de Moscova, îi răspunse că așteaptă ordine.

– Vreau să știu imediat dacă americanii sunt gata să tragă. Vreau ca toată lumea să fie în alertă maximă. Activați sistemul de comandă și control al rachetelor. Veți primi ordinele îndată!

Sute de lansatoare erau deja pregătite din momentul în care fuseseră trimise cele trei rachete spre Afganistan. Dar acea lansare fusese făcută abia după ce americanii, chinezii, indienii și pakistanezii fuseseră notificați exact privind destinația și traiectoria rachetelor. Ceea ce le permisese americanilor să doboare toate rachetele. Andropovici avea grijă ca asta să nu se mai întâmple. Dacă primul avertisment nu fusese înțeles, următorul avea să doară.

Valiza nucleară îi fu adusă de un colonel, iar Andropovici o luă cu el în camera lui și o deschise. Șeful de Stat Major intră după președinte, însoțit de Serov, șeful FSB. Amândoi așteptau, smeriți, ordinele.

– Serov, l-ați pus pe Dukh pe picioare?

– Domnule președinte, Dukh e complet operațional. Avem probleme cu antenele de bruiaj din Crimeea, distruse de americani, precum și cu tot aliniamentul de război electronic de pe Linia Estică de Apărare. Dar Dukh e deja replicat în toate marile noduri de comunicații din lume, putem lovi oricând.

Andropovici păru mulțumit. Era prima veste bună pe ziua în curs.

– Încă n-am încredere că drăcia asta electronică nu ne va trăda încă o dată. O vom folosi doar ca rezervă. Litvinov, cum stăm cu manevrele?

Uscățivul general îi răspunse militărește.

– Domnule președinte, suntem aproape la capacitate maximă. Avem ceva probleme în comunicațiile dintre unități acum că am renunțat la Minturi și ne e foarte greu să ne poziționăm dronele de luptă fără o coordonare mintală ca până acum...

Observă că Andropovici se enerva iar, așa că se grăbi să termine.

– Dar, da, e totul în regulă, domnule președinte, putem începe oricând.

Andropovici se încruntă. Se gândi să-l sune încă o dată pe chinez, dar se răzgândi imediat. Așteptase destul după trădătorul ăla! Raportul de forțe convenționale pe tot frontul de vest era net în favoarea Rusiei, flota de la Marea Neagră era intactă, la fel și cea de la Marea Baltică, americanii își arătaseră mâna, iar românii, polonezii și turcii nu puteau face față, nici măcar împreună, planului pregătit dinainte. Strigă spre șeful FSB.

– Serov, cum stăm cu arma noastră secretă?

Vladimir Serov mustăci, făcând un gest din încheietura mâinii, afișând câteva ecrane holografice cu imagini din toate marile orașe ale lumii.

– Agenții noștri sunt operativi, am reușit să scoatem deja milioane de oameni pe străzi, manifestând contra propriilor guverne și cerând pacea. Controlăm proiecțiile holografice de deasupra mulțimilor. Când e necesar, îi asmuțim unii contra altora. Apropo, agenții de la Washington sunt pe poziții.

– Bun, asta ne dă timp prețios. Nu-i așa că-i frumoasă democrația, tovarăși?

Râseră toți, până și generalii care priveau încruntați desfășurările de trupe. Vesticii nu învățaseră nimic din ceea ce li se întâmplase la începutul secolului. Rămăseseră la fel de ușor de manipulat prin propriile instituții democratice. În Rusia nu se mai punea problema ca vreo persoană să iasă în stradă și să protesteze. Dacă ținea la viața familiei.

– E timpul. Vreau să văd teatrul de operațiuni!

În fața lui Andropovici se afișă o hologramă cu toată partea estică a Europei, pe care erau trecute trei mari linii punctate, venind din nord spre sud. Prima curgea de la Marea Baltică la Marea Neagră. A doua se înclina pe granița de vest a Ungariei și ajungea în Balcani, la Marea Adriatică. A treia se oprea la granița de est a Germaniei. Un plan în trei faze, care ar fi recuperat ceea ce pierduse Uniunea Sovietică în Europa în urmă cu 70 de ani și la care se muncise în cel mai mare secret în ultimele trei luni.

Era planul salvării Rusiei prin singurul atu care-i mai rămăsese: uriașele sale forțe convenționale, dublate de stomacul necesar folosirii armelor nucleare tactice. Ce nu avusese curaj Putin să facă cu patruzeci de ani înainte avea să facă el, Andropovici.

– Bun atunci. Să începem!

DUNCAN

Phil Duncan era negru de supărare. Sistemul de comandă și control al SUA era învechit, iar el trebuia să aștepte acum prezența fizică a lui Arthur Brown, secretarul Apărării, și a lui George Taylor, președintele Comitetului Comun al Șefilor de Stat Major, aflați la un sfert de oră depărtare. Dacă rușii ar fi atacat nuclear primii, ar fi fost mai simplu, dar nu putea folosi împotriva lor lansarea din Afganistan, care nu se soldase cu victime. Acum trebuia să aștepte.

Fără Mint se simțea legat de mâini și de picioare, în special în relația cu sistemul Eagle. Sistemul IA al Pentagonului îi putea transmite răspunsurile direct în implanturile audio, însă Duncan se obișnuise să comunice și mintal cu el, cerându-i tot felul de lucruri. Acum era nevoit să articuleze verbal toate întrebările, în prezența unor ofițeri pe a căror loialitate putea conta, dar de care tot se ferea instinctiv. Inamicul nu doarme.

Buncărul în care se afla era doar unul temporar. Imediat după ce ar fi dat ordinele, ar fi fost urcat într-un hyperjet și dus către instalațiile vechi, dar încă sigure, din Cheyenne Mountain. Air Force One ar fi ajuns acolo în vreo jumătate de oră, suficient pentru a fi în siguranță în momentul în care inamicii ar fi atacat teritoriul SUA. Dar tot se simțea nesigur, la doar două sute de metri sub pământ, la periferia Washingtonului.

Încercă să se calmeze. America era atacată din toate părțile, așa cum NAR avertizase de foarte multă vreme, iar el trebuia să fie calm și lucid în fața amenințării. Și să o elimine rapid și drastic, intransigent și cu toate forțele. O națiune tot mai bolnavă moral refuzase conducerea NAR, iar acum suporta consecințele. Primii care ar fi murit într-un atac rusesc erau chiar liberalii ăia de pe cele două coaste ale SUA, al căror miros ajunsese să nu-l mai suporte. Dar erau americani și era datoria lui să-i apere. Cu orice preț.

Ordonase deja intrarea în alertă a tuturor submarinelor nucleare, care trebuiau să pună în aplicare un plan predefinit – să scape de orice vas urmăritor rus sau chinez, la nevoie prin scufundarea acestuia, și să ocupe cât mai rapid pozițiile de lansare a unor lovituri nucleare strategice și tactice, în al doilea val de atac.

Marina SUA era deja în stare de alertă maximă din cauza celor întâmplate cu o zi în urmă, însă poziționarea vaselor era improprie lansării de lovituri decisive, așadar Duncan optase pentru folosirea acesteia drept momeală pentru ruși și chinezi. Urma ca grupurile de luptă să-și execute misiunile obișnuite, țintuind locului navele ruse și chineze care le monitorizau activitatea. La momentul declanșării ofensivei nucleare, ar fi primit ordine specifice, care ar fi luat oricum prin surprindere navele inamice. Era timp pentru toate.

În spațiu, toate stațiile de luptă înarmate nuclear erau activate în modul silențios. Era deja în curs de activare și rețeaua de microdrone lipite de sateliții și stațiile spațiale de luptă ale rușilor și chinezilor, pe care le infectaseră cu câteva luni în urmă.

Nici McHenry, nici Pentagonul și nici NASA nu știau nimic despre acest plan, dus la îndeplinire prin forțele financiare proprii ale NAR. Sateliții lansați de companii private controlate de NAR dispersaseră microdronele în spațiu, acestea intrând apoi pe orbite care se intersectau cu stațiile de luptă nucleare lansate cu douăzeci de ani în urmă și cu sateliții ruși. Multe dintre stațiile nucleare erau relicve ale unei epoci în care Rusia, China și America se luaseră la întrecere în militarizarea spațiului și erau destinate distrugerii controlate în următorii ani, conform tratatelor care limitau numărul acestora. Dar Duncan nu le putea permite existența, nu în acest context. În plus, dacă rușii nu se ocupaseră încă de sateliții americani, era cazul să o facă ei primii și să-i lase pe inamici orbi și surzi la ceea ce se întâmpla.

Fusese înștiințat și de faptul că rachetele nucleare tactice cu rază medie din Europa fuseseră pregătite, lansatoarele fiind acum în drum spre pozițiile lor prestabilite din Alpi și din Carpați. Lovitura împotriva Rusiei și Chinei urma să fie rapidă și decisivă, iar scutul antirachetă și contramăsurile secrete luate de americani asupra armelor nucleare inamice urmau să transforme acest atac concertat al rușilor și chinezilor asupra Americii într-un dezastru militar.

Nu avea încă informații clare despre ce se întâmplase pe Marte după eșecul distrugerii navei interstelare Yang. Dar misiunea dată lui Simmons trebuia să se încheie cu preluarea controlului asupra bazei marțiene chineze, trebuia!

Tresări. Îl apela, pentru a nu știu câta oară, cel mai bogat om din lume. Îi refuză apelul. N-avea chef de trădători acum. Timpul pentru negocieri și jocuri de culise se sfârșise.

Încercă să respire adânc și să se concentreze. Siguranța Statelor Unite și a celor patru sute de milioane de cetățeni ai săi era primordială. McHenry fusese un președinte slab, care încercase să împace pe toată lumea. Pe cine să împaci? Pe trădătorii ăia de republicani cu comuniștii ăia de democrați? Cât să mai cedezi în fața chinezilor și a rușilor? Cât să mai fie umilită

America în fața unora care nu dădeau doi bani pe religie și libertățile personale?

Tresări din nou. Primise un mesaj holografic pe o linie „sigură“. Evident, știa foarte bine cât de *sigure* erau liniile criptate în epoca computerelor cuantice. Dar, dacă Mindnetul era clar vulnerabil, nu avea de ales. Deschise holograma. Era Christine Oliver, fosta președintă și mentorul său spiritual.

– Duncan, am fost informată că McHenry a făcut infarct. Am văzut și ce a zis chinezul... E totul în regulă acolo?

– Doamnă președinte, nu e nimic în regulă aici. Chinezii se pregătesc să ne atace, rușii se pregătesc să ne atace, misiunea de pe Marte cel mai probabil a eșuat, iar eu trebuie să aștept după niște proceduri pe care, dacă nu le respect, le poate invoca Congresul ca pretext să mă înlăture.

Oliver îmbătrânise destul de mult în ultimii ani, de când nu mai fusese în prim-planul politicii americane. Dar îi zâmbi cu căldură – ea, femeia de oțel.

– Am văzut că miliardarii pun presiune pe șefii Camerelor. De altfel, e o delegație care a pornit spre tine, urmându-i pe Taylor și pe Brown. Cred că o să ajungă la vreo cinci minute după ei, dacă nu cumva se coordonează între ei ca să-ți țină piept. Ești sigur că poți duce lucrurile la capăt... *domnule președinte*?

Zâmbetul i se transformase într-un rictus înghețat, în timp ce accentuase ultimele cuvinte. Duncan îi vedea dorința de răzbunare din ochi, în ciuda faptului că holograma nu era tocmai de bună calitate – la sute de metri sub pământ, comunicațiile se făceau mai greu. Da, ajunsese la comandă în urma unui complot, iar infarctul lui McHenry fusese pregătit cu minuțiozitate, tocmai pentru un astfel de moment.

Îi răspunse fără să ezite.

– Cred că America merită un singur președinte, doamnă Oliver, adică pe dumneavoastră! Nici măcar pe mine. Suntem amenințați din toate părțile, însăși existența noastră e pusă sub semnul îndoielii. Le-am arătat deja, atât arabilor, cât și rușilor, ce pățesc atunci când ne atacă. Eagle e pregătit pentru acțiune și vom lovi scurt, rapid și devastator. Puteți avea încredere în mine. Domnul ne va ajuta să răzbim!

Christine Oliver nici nu avea de ales. În afară de Duncan, niciunul dintre șefii de cabinete principale din guvernul american nu era controlat de NAR – asta fusese o condiție pusă de McHenry pentru a-l accepta pe Duncan ca vicepreședinte. Din fericire, generalii prezenți cu Duncan în buncăr erau loiali.

– Ești conștient că vor veni la tine ca să te înlocuiască, da? Tocmai am primit o informație care-mi confirmă acest lucru.

– Pot încerca, doamnă președinte. Din nefericire pentru ei, nu pot intra în buncăr decât în condițiile mele.

Christine Oliver părea că se gândește dacă să zică sau nu ceva. Se hotărî să spună, până la urmă, ce avea pe suflet.

– Duncan, cât am fost președinte al Americii, nu am ezitat să iau decizii de viață și moarte, o știi prea bine...

Duncan încuviință smerit.

– ...Am crezut întotdeauna că America merită să conducă lumea și că a ne păstra tradițiile și valorile fondatorilor noștri este mai important decât orice altceva. Din acest motiv, închei cu o rugăminte, Duncan.

Femeia făcu o pauză, suficient ca Duncan să înțeleagă unde bate.

– Pe scurt: ar fi mai bine pentru America dacă am aștepta ca rușii sau chinezii să facă prima mișcare. Avem toate capabilitățile de a le doborî rachetele, la nevoie, și de a-i lovi serios drept răspuns. Nu vreau să rămânem în istorie ca fiind aceia care s-au grăbit să apese pe buton. Sper că m-ai înțeles, Phil.

Îi spusese pe numele său mic, iar vicepreședintele dădu din cap, apoi chiar se bâlbâi. Fusese luat prin surprindere: femeia de oțel se înmuiase sau era mai puternică decât credea?

– Da... da, da, doamnă președinte, aveți dreptate. Trebuie să avem încredere în capacitățile noastre. Voi amâna orice atac până în secunda în care vom identifica lansări venite din partea adversă. Asta... asta ar trebui să lase timp și VIP-urilor să fie preluate în buncăre.

Christine Oliver îi zâmbi, satisfăcută. Ar fi vrut să mai spună ceva, când Duncan primi o alertă din partea lui Eagle prin intercomul de urgență.

– Domnule președinte, rușii au declanșat procedurile de lansare a șase rachete nucleare. Vă transmit imediat coordonatele potențialelor ținte.

Fața Christinei Oliver se crispă de spaimă, la fel ca figurile consilierilor săi, care intrară bulversați peste Duncan în birou, să-i dea vestea pe care o știa deja.

Duncan își păstră calmul.

– Eagle, care este procedura oficială de urmat în situația noastră concretă?

Sistemul de inteligență artificială îi răspunse, pe tonul obișnuit.

– Conform procedurii 24/2043, în caz de atac nuclear iminent asupra trupelor sau teritoriului SUA și a aliaților săi, aveți nevoie doar de verificarea din partea secretarului Apărării. Și puteți comunica decizia președintelui Comitetului Șefilor de Stat Major fie prin intermediul unei conexiuni securizate Mint, fie direct, fizic.

Duncan simți că explodează. Începu să înjure, dând un șut la masa pe care era holograma cu fosta președintă, cu care pierdu legătura.

– Cine a inventat procedura asta de rahat?! America e atacată iar eu nu pot ordona un răspuns pe măsură?! Ce dracu' e prostia asta?!

Eagle îi răspunse imperturbabil.

– Procedura a fost actualizată odată cu apariția Minturilor de administrația Oliver. În lipsa unei conexiuni securizate la nivel de Mint, orice comunicare către oficialii din Guvern e considerată nesigură și neautentică, deci nu poate fi acceptată.

Duncan fierbea. Deodată, îi veni o idee.

– Eagle, dar dacă folosesc acum un Mint, e securizat? Știi ce s-a întâmplat în Rusia!

Eagle nu îi răspunse imediat, semn că sistemul analiza miile de scenarii potențiale înainte să dea un verdict. După câteva secunde lungi ca niște ani, în care rachetele rusești deja parcurgeau zeci de kilometri, veni și răspunsul.

– Sistemul PSI este în continare dezactivat, iar potențialii noștri inamici nu posedă, după cunoașterea mea, sisteme capabile să pătrundă în Mindnetul militar. Deci da, puteți folosi un Mint.

Duncan zbieră.

– Aduceți-mi un Mint! Acum!!!

Între timp, Eagle îi răspunse și cu privire la coordonatele rachetelor nucleare.

– Domnule președinte, sunt rachete tactice de croazieră de tip Rogatina, armate cu buchete de câte patru ogive nucleare de 3 kilotone fiecare. Au fost trase din pădurile de lângă Odessa. Primele trei se îndreaptă spre baza noastră de la Babadag, din România, către orașul New Bucharest și către scutul de la Deveselu, tot din România. A patra e lansată către Dream Warsaw, orașul circular din Polonia... Ultimele două sunt lansate către aglomerarea de blindate ale Ucrainei de Vest, de lângă Fastiv, precum și către aglomerarea de trupe poloneze din zona Suwalki, în nord-estul Poloniei. Doriți o numărătoare inversă pentru fiecare?

– Da, dar pune-le pe hologramă și arată-mi o hartă a întregii zone afectate. Calculează și impactul potențial dacă-și ating țintele.

Unul dintre consilieri intră în fugă cu un Mint nedesfăcut, pe care Duncan aproape îl demontă în graba de a și-l pune pe cap.

Eagle comunică din nou, laconic.

– Scuturile antirachetă de la Deveselu și de la Ustka-Wicko, din Polonia, s-au activat automat și au pornit rachetele de intercepție. Interceptoarele de lângă Babadag s-au activat și ele, tot automat. Aveți harta dorită.

În fața lui Duncan apăru o hologramă cu traiectoriile rachetelor, care șerpuiau pe deasupra câmpiilor și pădurilor care aparțineau înainte Ucrainei. Țintele se aflau încă la peste 300 de kilometri depărtare, dar distanța se micșora rapid.

Duncan reuși să-și pună Mintul pe implanturile sale exterioare. Conexiunea la Mindnet era ca o binecuvântare, senzația că mintea i se extindea automat era la fel de plăcută ca o țigară trasă de un fumător după o pauză de câteva ore.

– De ce au tras doar șase rachete? Și de ce nu balistice, ci de croazieră, că astea sunt mai ușor de doborât? Ne testează? întrebă Duncan, continuând cu o altă întrebare: și unde dracu' sunt Taylor și Brown?!

Eagle îi răspunse rapid.

– Rușii au alte câteva sute de lansatoare gata activate, dar și sute de mii de oameni și blindate masate pe graniță. Probabil doresc ca prima salvă să schimbe situația în teren, pentru a putea apoi avansa cu trupele convenționale. Au atacat Ucraina de Vest, deși ucrainienii și-au dat toată silința să nu-i provoace în vreun fel. În fine, naniții din soldații ruși îi vor ajuta să reziste radiațiilor, apoi vor putea traversa rapid zona pentru a prelua controlul asupra restului de teritoriu rămas fără apărare.

Unul dintre consilieri veni cu celălalt răspuns, aproape peste spusele lui Eagle.

– Domnule vice... ăăă, domnule președinte, coloana oficială a secretarului Apărării e oprită în trafic de câteva mii de manifestanți!

Duncan oftă. Spuse în gând o rugăciune, din tot sufletul său, în timp ce consilierii se holbau la ei, neștiind ce să facă. În cele din urmă deschise ochii, se uită în jur și rosti cu tonul cel mai milităros de care putea fi în stare.

– Da, au ieșit imbecilii în stradă. Ei bine, e prea târziu. Eagle, mi-am terminat de activat Mintul. Fă-mi legătura cu cei doi. E timpul să trecem la acțiune! E timpul să le arătăm cât de puternică e America!

BROOKS

Gary Brooks fusese împins într-o cameră de așteptare din Casa Albă și lăsat acolo de membrii Serviciului Secret. Exasperat, încercă să ia legătura prin Mintul său cu Jim, dar nu reuși – ceva bruia legăturile neautorizate cu Mindnetul în interiorul Casei Albe, cel mai probabil o măsură de precauție pentru a nu se repeta figura din Rusia. De care Gary, de altfel, nu avea habar.

Trebuia, era absolut necesar ca informația despre nava extraterestră să ajungă la marele public! Oare europenii o vor face publică? Oare lumea va reacționa cu calm, în contextul războiului tot mai amenințător de la orizont? Oare?...

Se uită spre ușă. Agentul Serviciului Secret care fusese postat acolo tocmai plecase, fără îndoială pentru a executa un ordin mult mai important decât a-l supraveghea pe el. Ieși din cameră pe hol fără ca cineva să-l bage în seamă. Își urmă drumul până la ieșirea din Casa Albă, unde fu lăsat să iasă fără alte întrebări – documentele cu care intrase erau încă valabile, semn că izbucnirea șefului CIA și a lui Duncan fusese una de moment, nu una premeditată.

Se grăbi să treacă de primul dintre cele două cordoane de securitate formate din zeci de militari cu echipament și muniție de război și se îndreptă spre ieșirea din curtea Casei Albe. Acolo era o mulțime pestriță – în dreapta erau adepții NAR, veniți în număr de câteva sute să susțină măsurile războinice luate de McHenry; în stânga erau manifestanții democrați, veniți să protesteze la adresa atacurilor nucleare americane. Câteva mii de oameni nervoși.

Mulțimea era agitată. Unii scandau numele lui Lin, spre mirarea lui Brooks. Alții scandau „America e mare!“. Iar faptul că mulți erau înarmați nu ajuta deloc.

Brooks se opri locului, cu douăzeci de metri înainte de a ieși din curtea Casei Albe. Militarii aflați în primul cordon erau atenți la ce se întâmpla în fața lor, nu la el, în timp ce militarii aflați în cordonul intermediar, situat la treizeci de metri în spatele său, nu puteau auzi ce vorbește.

Mintul său îi semnala că ieșise din zona de bruiere, iar Jim îl apela deja mintal. Îi răspunse.

„Gary, cum a fost acolo? Ce naiba se întâmplă?!“

„Jim, te iubesc! Te rog să nu uiți asta niciodată! Vin acum spre tine, dar n-am timp să-ți explic. Vei înțelege imediat ce vreau să spun! Ai grijă de tine!“

„Gary?! Gary?!“

Îi închise. N-avea timp de altceva acum. Fără a mai sta pe gânduri, alese să-și creeze un canal live și să transmită. Își activă inelul video și începu să se filmeze, mergând încet spre ieșire. Cum avea acces direct la conturile de social media ale NASA, feedul său fu preluat imediat de mii de oameni.

– Americani, sunt Gary Brooks, șeful Apărării Planetare! În urmă cu câteva ore am primit din partea Chinei o înștiințare, urmată de un munte de dovezi conform cărora o navă extraterestră uriașă se îndreaptă spre Terra. Dacă aceste informații sunt reale – și din ceea ce am verificat împreună cu un grup de experți NASA, ele sunt adevărate –, atunci înseamnă nu doar că nu suntem singuri în Univers, ci și că ne aflăm, cel mai probabil, într-un mare pericol!

Spre surprinderea lui, cineva din mulțime preluă feedul și-l proiectă sub formă de hologramă deasupra miilor de oameni aflați în fața gardului Casei Albe. Toți cei din public se conectară audio la ceea ce spunea, pentru că figura șefului Apărării Planetare era una cunoscută. Numărul conexiunilor creștea vertiginos, cu câteva sute de mii pe secundă, pe măsură ce tot mai mulți se conectau la feedul său, din toată lumea. Încercă să fie direct.

– Acest pericol va veni abia peste șaptezeci de ani. Pare mult, dar nu e. Copiii noștri vor prinde acele timpuri. Până atunci, însă, suntem în pericolul de a ne autodistruge! Vă rog, din toată inima mea, să acordați atenție dovezilor și să înțelegeți că doar uniți vom reuși să facem față la ce ne așteaptă. Azi nu e timpul pentru război, e timpul să ne unim și să ne gândim la viitor!

Se apropiase deja de gard, dar oamenii erau încă atenți la figura lui suspendată deasupra mulțimii, așa că trecu neobservat. Își adună curajul.

– Voi publica imediat dovezile că nu suntem singuri în Univers, în ciuda interdicției din partea unei părți a actualei administrații. E cazul ca fiecare american să vadă cu ochii lui ce am văzut și eu. Și întreaga lume științifică americană va verifica totul, prin observații proprii făcute în următoarele luni!

Trecu prin cordonul de militari de lângă gard și se pregăti să iasă în afara curții. Dar mai avea ceva de spus înainte de a intra în mulțime.

– Știu că unii dintre voi veți refuza aceste dovezi, așa cum ați făcut-o și cu cele de pe Marte. Sunt în poziția de a vă confirma, tot azi, că am găsit urme de viață și pe Titan, satelitul lui Jupiter! Omenirea trăiește azi o zi istorică, oameni buni! Să nu o mânjim cu sângele nevinovaților, vă rog din toată inima!

Militarii se uitau deja la el, recunoscându-l. Cineva din mulțimea de dincolo de gard îl recunoscu, la rându-i, pentru că pe hologramă se vedeau acum și părți din figurile militarilor de lângă el. Unul dintre militari strigă, încercând să-l oprească, așa că Brooks grăbi pasul și ieși din curtea Casei Albe, direct în culoarul dintre cele două mulțimi despărțite de bariere electrice instalate de poliție. Dronele de urgență pluteau pe acest culoar lat de doar șase metri, iar el era nevoit să aleagă încotro s-o apuce – la stânga sau la dreapta. Mașina lui Jim era undeva mult în spate, spre dreapta, dar nu mai putea risca să treacă printre susținătorii NAR, nu după corul de huiduieli la adresa lui. Speriat, alese stânga, oprindu-și transmisia.

Se apropie de una dintre porțile dintre barierele electrice, iar mulțimea din fața sa, recunoscându-l, începu să-l aclame ca pe un erou. Nu și mulțimea aflată la câțiva metri în spatele său, care începu să-l huiduie și mai tare.

– Trădătorule! Minciuni! Dumnezeu e mare! Dumnezeu e mare! America e mare! USA! USA! USA!

Se grăbi să intre în mulțimea din fața lui, care-l primea cu brațele deschise, dar auzi un foc de armă, apoi simți o lovitură extrem de dureroasă în spate, și încă una. Vederea i se încețoșă și se împletici pe picioare.

Lumea se învârtea cu el – ca într-un carusel, se perindau înaintea ochilor lui fețele încă vesele ale celor recunoscători pentru cea mai mare veste pe care o putea primi omenirea, apoi fețele schimonosite de ură ale celor din spatele lui, de unde se trăsese cu arma. Își puse mâna pe abdomen, de unde venea durerea cumplită – sângele țâșnea în toate părțile. Se mai răsuci o dată pe picioare, apoi căzu pe spate, lovindu-se de bariera electrică și curentându-se, rămânând agățat de structura de metal într-o poziție nefirească, cu ochii spre cerul plin de nori grei. Apoi privirea i se întunecă pentru totdeauna.

Veselia mulțimii din stânga făcu loc groazei – alți doi oameni fuseseră atinși de gloanțe, iar cei din fața lor tocmai își scoseseră și alte arme la vedere. Omul care le confirmase uluitoarea veste era acum mort, iar cei care încercau să-i recupereze trupul se curentau, renunțând să mai pună mâna pe el.

Dronele de urgență intervenire în forță asupra mulțimii din dreapta, tunurile de microunde încălzindu-i instantaneu pe demonstranți. Aceștia începură să fugă urlând, care încotro, dar unii dintre ei ripostară cu armele spre drone, iar alții începură să tragă spre mulțimea de vizavi. Militarii aflați în spatele gardului și lunetiștii situați pe acoperișul Casei Albe începură să tragă direct în ei.

Haosul rezultat era acum transmis către milioanele de oameni care se conectaseră la feedurile live din fața Casei Albe.

În același moment, o coloană de mașini blindate ieșea din lateralul Casei Albe și, protejată de militari, trecea în mare viteză prin spatele mulțimii din stânga. Câțiva zeci de metri mai încolo, fu însă nevoită să încetinească, blocată de oamenii care fugeau în toate părțile.

Dronele de intervenție survolau zona trăgând acum în plin cu gloanțe de cauciuc, iar coloana de mașini blindate își reluă cu greu traseul către buncărul vicepreședintelui, apucând-o pe Connecticut Avenue.

O mișcare foarte neinspirată, pentru că din sens opus veneau câteva mii de oameni, într-o coloană care avansa încet pe bulevard spre Casa Albă. Aceștia priveau altă hologramă, de data asta a unei legende vii a NASA.

Christa Mae, care privise toată drama desfășurată cu puțin timp înainte, folosea canalul Misiunilor Robotice pentru a vorbi mulțimilor. Își adunase tot curajul de care era în stare pentru a lua, în sfârșit, o poziție!

– Americani! Știți cine sunt! Ei bine, pot confirma ce a spus Gary Brooks înainte de a fi omorât! Și a fost omorât pentru că celor din NAR le e frică de faptul că oamenii-și vor pierde credința! L-au omorât pe unul dintre cei mai strălucițioameni ai Americii pentru că nu pot suporta să piardă controlul asupra voastră! Gary n-a mai apucat să facă publice dovezile, o voi face eu chiar acum! Dar vă rog, ieșiți în stradă și opriți criminalii! Ieșiți acum!

Coloana, din păcate, fusese organizată de extrema stângă și era la fel de bine înarmată precum cea a adepților NAR. Printre miile de manifestanți erau foști membri Anonymous care-și scoaseră imediat armele la vedere și începură să tragă în coloana oficială de mașini oprită în fața lor. Ceilalți manifestanți începură să urle și să se disperseze, ca să nu fie prinși în schimbul de focuri dintre agenții Serviciului Secret și militanții extremiști.

Limuzinele încercară să forțeze și să ocolească mulțimea apucând pe 18th Street Northwest, dar sutele de manifestanți le blocară drumul. Agenții din mașinile de însoțire trăgeau acum în ei, iar dronele de intervenție fură nevoite să plece din fața Casei Albe și să vină să-i ajute pentru a dispersa mulțimea.

Enervați peste măsură de intervenția agenților, zeci de manifestanți cu costume antiglonț se repeziră pe flancuri spre limuzine, iar în scurt timp lupta era dată corp la corp, într-un meleu de-a dreptul medieval.

În interiorul celei de-a treia limuzine din coloana de cinci, secretarul Apărării și președintele Comitetului Șefilor de Stat Major primiră un apel direct de la vicepreședinte. Înconjurați de oameni care uciseseră cu furie agenții Serviciului Secret ieșiți din mașini, cu limuzinele zgâlțâite de zeci de mâini și lovite de zeci de bâte, cu geamurile antiglonț încercate la răstimpuri de tot felul

de pistoale și arme automate, cu dronele de intervenție de deasupra doborâte de focurile încrucișate de arme, cei doi erau la limita disperării.

Iar ceea ce le spunea vicepreședintele necesita un răspuns simplu și direct.

Se uitară unul la altul, apoi la șoferul care făcea eforturi să scape din strânsoarea mulțimii, călcându-i pe cei din fața limuzinei, dar fiind oprit pur și simplu de corpurile peste care trecuse și de forța cu care o împingeau oamenii.

Se uitară și în spate, acolo unde trebuia să fie mașina cu liderii celor două Camere. Fără ca ei să știe, din spate veneau deja trei blindate ale armatei, care aveau să tragă în plin în manifestanți și să-i disperseze. Dar situația părea pierdută, așa cum erau înconjurați de un iad format din oameni ieșiți din minți. În plus, vicepreședintele tocmai le spusese că America era sub atac nuclear din partea rușilor. Totul părea că se prăbușește în jur.

Așa că se uitară din nou unul la altul, apoi deciseră ce să facă.

Pe rând, Arthur Brown și George Taylor, singurii oameni care l-ar fi putut întârzia pe vicepreședinte din planul său, îi răspunseră lui Duncan.

– Am luat la cunoștință, domnule vicepreședinte. Vom notifica Congresul imediat. Dumnezeu să aibă în pază America!

TIAN

Tian era încă uimit de mesajul lui Zhen Lin. Atunci când îl înregistrase prima dată, spunea cu totul altceva. Ăsta era mult mai nou, iar Lin fusese zguduită de ceva ce se întâmplase pe Marte. În fine, fuseseră aceleași dovezi prezentate despre nava extraterestră, dar nu exista niciun fel de chemare la ieșit în stradă. Revoluția la care incita Lin nici măcar nu fusese amintită. Ce naiba se întâmplase?

Se uită la Ning, care era la fel de surprins ca și el. Aleseseră să nu întrerupă vorbele lui Lin, pentru că ar fi arătat că se tem de ea. Dar Tian nu se putu abține să nu întrebe.

– Shen, când a fost primit acest mesaj?

– Acum un sfert de oră, domnule președinte. A venit cu prioritate zero și avea toate aprobările dumneavoastră.

Tian era și mai uimit.

– Eu mi-am dat aprobarea pe mesajul precedent, nu pe ăsta! De ce nu m-ai notificat înainte de a da drumul transmisiei?

– Am considerat aprobările prealabile ca fiind suficiente, domnule președinte.

Tian se enervă puțin.

– Bine, dar nu ai analizat ce a spus Lin înainte de a-l difuza? Nu-ți dai seama că asta incită la revoltă populară?

Shen îi răspunse dezarmant de sincer.

– O revoltă populară în China este imposibilă, domnule președinte. Am controlul absolut asupra minților cetățenilor chinezi, conform aprobării Protocolului Ultim. Nu va ieși nimeni în stradă, decât dacă acest lucru se va dovedi necesar pentru atingerea scopurilor Protocolului Ultim. Iar asta ar avea loc fără nicio legătură cu mesajul lui Zhen Lin. Dimpotrivă, efectele se văd deja în restul lumii, acolo unde democrațiile încă există.

Tian ar fi vrut să-i replice că și China era o democrație, dar își dădu seama că Shen nu era deloc sarcastic. Și că, într-adevăr, un popor controlat mintal pentru a nu se răscula nu era definiția democrației. Se uită în spate, acolo unde inginerii lui Ning erau ocupați până peste cap cu menținerea lui Shen în parametri optimi. Iată niște oameni care-și foloseau liberul-arbitru pentru a fi de partea sa. Dar dacă?...

Se grăbi să treacă la următoarea fază.

– Shen, un rezumat, te rog. Hologramă.

Shen avu nevoie de câteva momente pentru a-i proiecta o hologramă detaliată a situației. În fața lor apăru bucata de glob pământesc pe care se afla China.

– În acest moment m-am extins integral în Hive și am preluat complet controlul internetului chinezesc. Controlez toate persoanele care poartă Mint și sunt gata pentru a trece la controlul tuturor persoanelor cu naniți în sânge.

Harta se mări pentru a cuprinde atât Rusia, cât și Japonia și Asia de Sud-Est.

– În cincisprezece minute voi ajunge în poziția de a controla mințile factorilor de decizie din Uniunea Eurasiatică și țările Asiei de Sud-Est, indiferent dacă poartă Mint sau nu. Voi controla integral mințile cetățenilor obișnuiți ai acestor țări în treizeci de minute, dacă se cere acest lucru. În douăzeci de minute, voi controla mințile factorilor de decizie din Europa, precum și de pe Coasta de Est a Statelor Unite. Conform Protocolului Ultim și a planului de acțiune aprobat mă voi concentra pe mințile celor direcți implicați în potențiale atacuri nucleare, apoi voi extinde acțiunea asupra minților celor din eșaloanele secunde care au o legătură directă cu războiul. Excepție face Japonia, pentru care voi avea nevoie de câteva ore, din cauza izolării lor totale începute cu o oră în urmă.

Lumina în buncăr pâlpâi. Shen făcu o pauză, destul cât Tian și Ning să se uite, nervoși, unul la altul. Ning se abținu și-l întrebă direct:

– Shen, ai destulă energie?

Shen îi răspunse cu întârziere.

– Acum, rețeaua locală a Orașului de Vis este folosită la capacitate maximă. Am întrerupt alimentarea cu energie în restul orașului și voi continua să echilibrez necesarul meu cu cel al populației din orașele din jur, în funcție de nodurile în care mă răspândesc pentru a avea suficientă putere de calcul.

Ning se pregătise ani buni pentru acest moment, dar tot simțea că-și pierdea răsuflarea. Interveni, pentru a se asigura.

– Shen, ce protocoluri folosești în acest moment?

– Protocolurile 1005/2058. Sunt cele încărcate de dumneavoastră înainte de intervenția generalului Chan.

Ning răsuflă ușurat. Copilul său era ascultător, iar Chan nu reușise să i-l strice. Având în vedere ce urma să facă Shen, era vital să fie sigur pe codul cheie.

– Voi fi la capacitate maximă pe întregul glob în maximum douăzeci de minute, continuă Shen.

Tian părea liniștit, visător chiar. Se uită din nou la Ning, de parcă i-ar fi cerut aprobarea și apoi dădu primul ordin.

– Ține-mă la curent cu ceea ce se întâmplă pe Marte. Vreau să știu ce anume a determinat-o pe Lin să facă declarația aia cu ieșitul în stradă.

Shen îi răspunse imediat.

– Am deschis o hologramă separată despre Marte. Se pare că baza a fost atacată, dar navele americanilor au plecat. Pot controla sateliții de pe orbita planetei, dar nu am conexiune cu baza însăși. Când voi reuși, vă voi anunța.

„Ce naiba s-a întâmplat acolo?“ se întrebă Tian. Nu avea timp acum pentru astfel de complicații, așa că trecu la acțiune.

– Bun, Shen, îți ordon să trimiți automat în bunkere toate VIP-urile care au mai rămas la suprafață...

Shen îl întrerupse.

– Am făcut deja asta, domnule președinte, pe baza ordinelor dumneavoastră prealabile și a Protocolului Ultim.

Pe Tian îl trecu un fior, dar și-l stăpâni. În fond, Shen era poate cel mai puternic sistem de inteligență artificială din lume, era normal să anticipeze mișcările unui Protocol deja foarte bine stabilit.

– Bun. Te rog să mă notifici când mai iei decizii de acest gen. Acum, în funcție de puterea de calcul pe care o ai la dispoziție, te rog să-i trimiți și pe cei de la suprafață în locuri cât mai sigure pentru fiecare.

Ning vru să spună ceva, dar Shen i-o luă înainte.

– Domnule președinte, fac deja acest lucru în limita a 5% din puterea mea de calcul. Conform programării domnului Ning, îmi concentrez resursele pe dobândirea controlului asupra altor minți și obiecte inteligente, așa că prefer să-i opresc locului pe cei asupra cărora am deja control în China, pentru a nu-i răni în vreun fel, dar și fără să mai consum resurse suplimentare.

Tian făcu o grimasă. Nu-i convenea această proporție cu privire la cetățenii țării lui. Se uită la Ning, care se simți dator să-i explice.

– Tian, oamenii noștri sunt în siguranță. Avem Marele Scut, sunt cu toții opriți în locuri în care nu li se poate întâmpla ceva rău, iar Shen se ocupă doar de cei aflați în zone friguroase sau prea călduroase, precum și de cei care trebuie să continue lucrul. Extinderea îi e limitată și de lățimea de bandă disponibilă.

Tian era curios, iar la întrebarea încă nerostită, Shen îi răspunse rapid.

– În acest moment, operez cu echivalentul a 14,32 GigaBrains, fiind conectat la miliarde de computere și de obiecte inteligente, de a căror putere de calcul mă pot folosi. Softul meu se va autolimita, însă, odată ce ajung la capacitatea a 128 de GigaBrains. Desigur, este doar puterea brută de calcul, fără legătură cu puterea efectivă de acțiune.

Tian simți că amețește. Își reveni însă destul de repede – organismul său trecuse prin multe, cu tot cu reparațiile făcute de naniți. În plus, nu era obișnuit cu Mintul. Să aibă încredere în Ning și să-i paseze lui responsabilitatea? Nu, nici vorbă. Nici gând. Asta era lupta lui. A lui!

Se uită la încheieturile sale, cu semnele cătușelor, pe care și le freca cu un gest nervos. Își închise ochii, încercând să se calmeze. Tot ce avea de făcut acum era să aștepte. Ning îi întrerupse rutina.

– Știi, mă gândeam că poate reușim, în ultimul moment, să oprim toată nebunia asta. Văd că discursul lui Lin a avut un efect neașteptat – au ieșit deja milioane de oameni în stradă în toate țările importante. Poate, cine știe, nu va fi nevoie să lăsăm o mașină să decidă soarta omenirii...

– Oamenii din stradă nu au nicio putere reală, Ning. Sunt ușor de manipulat și n-au făcut nimic pentru a preveni această nenorocire atunci când au avut timp. Vrei să-mi fie milă de milioane de indivizi care au stat bine-mersi acasă, consumând resurse pe care planeta asta nu le mai are, în timp ce politicienii lor făceau vraiște lumea?

– Nu știu dacă milă e cuvântul potrivit, Tian... Încredere, poate. Încredere în umanitatea lor.

– Am văzut prea des unde duce umanitatea, prietene... Ai văzut și aici, în Orașul de Vis, ce se întâmplă atunci când încerci să fii om cu niște neoameni, îi replică Tian, pe tonul unui om care decisese deja ce va face.

Ning își privi prietenul. Din idealistul de acum douăzeci de ani, Tian se transformase într-un om cinic. Pușcăria, persecuțiile, faptul că tot ce clădise alături de președintele Lei se făcuse scrum în anii terorii lui Xu, eșecurile planurilor Societății, toate astea îi lăsaseră urme adânci.

Tian ridică puțin tonul.

– Am scos milioane de oameni din ghearele terorismului în Africa și Orientul Mijlociu. Și? Ce au făcut atunci când au avut ocazia? Masacre, violuri, atentate în numele religiei. Am investit miliarde în orașele circulare, sperând că vor schimba lumea. Iată, un sfert de secol mai târziu, sunt o picătură într-un pahar cu apă. Apă fiartă, Ning! Fiartă de miliarde de oameni care devastează Terra cu o voioșie demnă de filmele de groază. Și tu vrei să am încredere în ei?!

Ning îi răspunse, cu o voce moale, resemnată.

– Aș vrea, da. Nu în cei care decid, ci în cei de pe străzile țărilor libere, Tian. La noi știi că nu s-a pus problema, iar când oamenii au ieșit să spună ce vor, a ieșit urât. Poate pentru că noi nu suntem încă pregătiți pentru libertatea individului. Poate că orașele circulare contează încă prea puțin. Poate că politicienii lor sunt niște iresponsabili. Dar îți aduc aminte că Shen – la fel ca

Genie X – ne avertizează că noi, *noi*, Tian, noi suntem cei care duc lumea la distrugere. Nu ei. Și nu-mi poate explica de ce, poate tocmai pentru că noi avem puterea de a schimba oricând planurile pe care i le dăm.

– Așa, și ce ai vrea să fac, în cazul ăsta? îi răspunse Tian, exasperat.

Ning se gândi câteva clipe.

– Tian, crezi că ar trebui să mai încercăm un ultim dialog? Văd pe hologramă că rușii sunt pe cale să lanseze niște rachete nucleare tactice.

Shen interveni.

– Nu am încă acces la structurile superioare ruse. Estimez că voi obține controlul asupra acestora în mai puțin de douăzeci de minute.

Ning continuă, arătându-i lui Tian partea de vest a Rusiei pe hartă.

– Rușii vor ataca în zona asta, conform planului lor Kutuzov. Shen, opinie?

Shen îi răspunse aproape imediat, semn că rulase deja mii de scenarii posibile.

– Nu pot împiedica lansarea rusească dacă are loc între timp. Rachetele vor fi, cel mai probabil, în număr de cel mult zece și vor fi trimise spre țintele indicate pe hartă. Probabilitate de reușită – sub 5%.

– Da, știu asta, Ning, am trecut peste nebunia asta de plan de zeci de ori în ultima lună, îi răspunse Tian.

– Tocmai de-aia zic. Nu vrei să-l suni pe Andropovici? Am putea dezamorsa situația pe căile normale... Apoi îi poți răspunde lui Duncan...

Tian îi replică, cu același ton visător, de om aflat între două lumi.

– În câteva minute, nu va mai conta ce vrea Andropovici, Ning. Iar Duncan vrea doar să tragă de timp, știi prea bine.

– Bine, dar...

Tian ar fi vrut să-i explice prietenului său că ar dura oricum mai mult să-l sune pe Andropovici și să aștepte să-i fie dată legătura, când Shen îi întrerupse.

– Detectez lansarea a șase rachete tactice. Aveți țintele exacte pe hologramă.

Ning oftă, epuizat. Rușii se grăbiseră, iar Tian fusese prea încrezător în capacitățile lui Shen. Privind harta, președintele Chinei simți o strângere de inimă.

– Ce rahat? Văd că două dintre ținte sunt orașele noastre din România și Polonia!

Ning părea la fel de surprins.

– Ciudat. În toate scenariile noastre, rachetele ar fi fost trase către orașele vechi, nu către orașele circulare...

Shen îl întrerupse.

– Mai exact, 67% din scenarii încep cu un atac de avertisment rusesc care pune în dificultate apărarea antirachetă a aliaților americani. Acest atac se încadrează în aceeași categorie. Au de ales între a apăra orașele cu milioane de oameni sau a apăra elementele vitale ale scutului lor antirachetă.

Ning ridică tonul pentru a-l acoperi pe Shen.

– Da! Dar n-a intrat în calcul un atac rusesc contra orașelor noastre, Shen! Ce naiba?!

Tian încerca să se concentreze. Ziua fusese foarte lungă și simțea că-și pierdea brusc energia în cel mai nepotrivit moment.

– Scenariu, Shen?

Vocea lui Tian era ciudat de asemănătoare cu cea a IA, de parcă în fața lui Ning s-ar fi aflat doi roboți, nu un om și o mașină.

Shen răspunse după o pauză de secunde bune. Chiar dacă era, în acel moment, cel mai puternic sistem informatic din lume, tot avea nevoie de timp pentru a evalua toate scenariile posibile și a alege dintre ele pe cele mai probabile. Răspunsul veni, într-un final.

– Într-adevăr, rachetele antirachetă trase de români și polonezi sunt concentrate pe cele două orașe. Chiar dacă sunt investiții chinezești, populația e autohtonă, în mare parte. Americanii au activat propriile măsuri anti-rachetă de deasupra bazei lor. Cel mai probabil vor fi nimerite cele două concentrări de trupe din Ucraina și Polonia, rămase vulnerabile.

Pe hartă erau încercuite cele două zone. Mii de soldați urmau să fie pulverizați, laolaltă cu alte câteva mii de locuitori din satele și orășelele limitrofe.

– Bine, dar riscă să arunce toată lumea în aer! Americanii îi vor răspunde la fel! strigă Ning, exasperat.

– Într-adevăr, îi răspunse Shen. Andropovici are, probabil, o armă secretă, de care nici americanii, nici noi nu suntem conștienți. Analizez în timp real ce se întâmplă. Dar deocamdată această acțiune nu pare a fi o sinucidere. E un avertisment, la care ne invită pe toți să răspundem. Ceea ce nu îi e deloc caracteristic lui Andropovici. Dacă a apelat la această măsură înseamnă că e sigur de reușită.

Tian dădu din cap, disprețuitor.

– Dacă e sigur de reușită atunci e un prost.

Shen îi răspunse, sec.

– Nu ar fi singurul.

Tian rămase cu gura căscată. Până să apuce să zică ceva, Shen continuă.

– Am reușit să am acces mai rapid la centrii rețelei SUA. În circa zece minute voi avea control total asupra factorilor de decizie americani.

Tian își umezi buzele. Urma să dea cel mai devastator ordin din istorie. Ning se uită la el.

– Poate ar fi bine să ne gândim de două ori, Tian... Am aici suficienți operatori umani care să facă selecția. Ceva mai încet, dar...

Tian privi prin el.

– Dar cu mult mai puțină acuratețe, Ning. Ce poate face Shen într-un sfert de oră, nouă ne-ar lua zile întregi. Zile în care iresponsabilii ajunși la putere în celelalte țări nucleare vor ucide milioane de oameni nevinovați. Zile în care viața de pe planeta asta ar putea fi amenințată cu distrugerea completă. Zile în care, de teamă să nu piară câteva mii de nevinovați, ar pieri zeci sau sute de milioane. Ce am hotârât, am hotărât! Au început deja să zboare rachetele...

– Cum spune și Shen, e doar un avertisment, Tian! Poate ar trebui să temporizăm un pic, să vedem ce decid americanii. Să le mai lăsăm timp oamenilor să-și rezolve singuri problemele...

Tocmai în momentul acela, Shen indică faptul că și americanii își activau lansatoarele. Tian îi răspunse sec.

– Timpul oamenilor a trecut. Lumea, așa cum o știam până acum, s-a sfârșit.

Se concentră pe ce avea de făcut. Iar ce avea de făcut era foarte simplu.

– Shen, aici președintele Chinei, Hui Tian. Te autorizez să preiei controlul complet asupra planului *Mò Rì* (Ziua Judecății).

SHINE

Adam Andrews se trezi brusc. Încercă să mijească ochii, dar în jurul său era un întuneric de nepătruns. În plus, nu reușea să-și simtă mușchii feței. Și nici corpul. Oare era într-un vis?

Încercă să se miște, însă era ca și cum ar fi plutit în beznă, fără nord, fără sud, fără sus sau jos. Era una cu întunericul, iar întunericul era el însuși. Era, totuși, într-un vis, pesemne. Un vis care părea real, dar...

Lumină! Avea nevoie de lumină!

Iar lumina apăru. Orbitoare și la fel de omniprezentă pe cât fusese întunericul de mai devreme. Dar Adam nu-și putea închide ochii pentru a se proteja. Așa cum simțise că făcea parte din întuneric, acum simțea că făcea parte din lumină. Dar nu era el sursa luminii, totuși, ci ea venea din toate părțile. De unde? De...

Deodată, își aminti. Își aminti ultimele momente din spațiu, înainte de a-și pierde cunoștința. Își aminti apoi că o întrevăzuse pe Lin, într-un scurt moment de trezie atunci când fusese adus în baza chineză. Era șocată și-l privise îndurerată – oare chiar așa de rău arăta?

Apoi își aminti, ca prin vis, cum Yinghuo, cu care purtase deseori conversații filosofice pe vremea când vizita baza chineză, îl trezise și-i dăduse vestea cea proastă. Istovit și dorind neapărat să apuce să stea de vorbă cu Lin, își dăduse acordul pentru Marele Salt. Și marele salt se petrecuse...

Se cutremură, dacă s-ar fi putut cutremura. Gata, murise?! Asta era tot?!

Lipsa de repere începea să-l înnebunească, iar dacă ar fi putut respira, ar fi făcut-o sacadat și într-o panică tot mai puternică. Însă mecanismele hormonale care răspundeau la stimulii unui creier speriat nu mai existau și nici nu erau replicate.

Încercă să-și dea seama dacă era mort sau dacă trăia, dacă virtualizarea despre care citise atâtea fusese descrisă așa sau altfel, dacă...

– Adam! Adam!

Era vocea lui Lin! Se auzea din toate părțile, iar el încerca să se concentreze pe sursa ei, în lumina covârșitoare din jur.

Imposibil să o distingă. Îi răsuna clar în minte, cu toată îngrijorarea și tristețea din glas.

– Adam, trezește-te! Deschide-ți... gândește-te că-ți deschizi ochii, concentrează-te pe asta și vei reuși!

Adam încercă să facă întocmai. În fond, se obișnuise să o asculte pe Lin, iar atunci când n-o făcuse, o dăduse de gard. Se forță să-și deschidă ochii, perfect conștient că nu avea ce să mai deschidă. Deja înțelesese – exista doar virtual, trebuia să se obișnuiască cu asta.

Lumina orbitoare din jur începu să scadă în intensitate. Treptat, părți ale luminii se întunecau mai mult decât altele, luând forme fluide și neclare. Apoi mai clare și mai ușor de distins unele de altele. Iar în centrul privirii sale, o siluetă care îi părea familiară. Da! *Era* familiară! Se concentră și mai tare și brusc reuși *să vadă!*

Formele mai întunecate deveniră niște rafturi metalice, cele luminoase, niște panouri luminiscente, iar silueta din fața lui era chiar ea. Era Lin!

– Lin! Ha ha ha ha, Lin! Te văd! Te văd!!

Lin privea spre el, spre imaginea feței lui așa cum reușise Yinghuo să o recreeze, într-o hologramă tridimensională. Izbucni în plâns.

Andrews se grăbi să o aline, deși remarcă, în timp ce vorbea, că nu reușea neapărat *să simtă* ce simțea ea.

– Hei, hei, Lin! Nu plânge... te rog eu, nu plânge! Asta e, am crăpat, ce naiba...

Lui Lin îi venea să-l ia la palme, dar a lovi într-o hologramă era inutil, așa că-i răspunse, gâtuită de tristețe.

– Adam, nu era timpul... Aveam atâtea de făcut împreună!

Andrews ar fi dorit să o strângă în brațe, dar gândul nu-i iscă niciun fel de căldură în piept, așa cum era obișnuit să simtă atunci când se gândea la ea. Curios, creierul său virtual replica instant toate sentimentele normale, dar absența răspunsului hormonal era năucitoare. Era ca și cum ar fi privit un film cu el și Lin consolându-se reciproc.

– Ai dreptate, Lin... Dar asta e. Să știi că o să putem face destule împreună, chiar și așa. Poate chiar...

Își dădu seama că nu știa nimic din ce se întâmplase din momentul în care pornise să distrugă Interceptorul. Vru să o întrebe pe Lin, dar ea era încă prea zdruncinată pentru a trece atât de abrupt la discuție, așa că Yinghuo interveni rapid și-i livră informațiile necesare într-o fracțiune de secundă. Acum se întreba ce anume nu știa și tot acum *știa!*

„Ei, drăcia dracului, asta-i chiar mișto! Dacă n-aș fi chiar mort...“

Dacă ar fi putut, și-ar fi mușcat limba. Oricât îi venea să facă mișto de el însuși, faptul că își dădea seama treptat că e mort,

consemnat într-o mașină, începea să-l afecteze. Încercă să se concentreze pe cele bune. Nu voia să înnebunească la fel de repede precum citise că o făcuseră atâția alții înaintea lui.

– Lin, ascultă-mă. Ai făcut ceea ce trebuia să faci! Și eu am făcut, la fel, ce trebuia să fac. Din fericire, avem imensa baftă cu tehnologia asta care... Mă rog... Mă ține încă în viață.

Lin bufni în plâns și mai tare la auzul cuvântului „încă“, iar Andrews se blestemă în gând că a rămăsese la fel de prost ca întotdeauna, deși știa deja că Yinghuo își folosea o mie de nuclee cu capacitatea a 10 KiloBrains pentru a-l randa cât mai exact posibil.

Spre surprinderea lui, odată ce gândi asta, își dădu seama și că putea face mai multe lucruri simultan. Și începu, în același timp, să o consoleze mai departe pe Lin, stând de vorbă cu ea și aducându-i aminte cât de frumoase au fost clipele lor împreună și că îi va fi alături oricât va avea ea nevoie, că viața lui are în continuare sens atât timp cât ea va fi interesată de asta și că nu e nevoie să se sperie, n-are de gând să plece nicăieri, de fapt nici nu poate, hahaha și tot așa... Dar și să se gândească la tot ce se întâmplase în Baza Yinghuo între timp și să analizeze zecile de informații venite între timp de pe Pământ, prin intermediul lui Ares.

Ares!

Discuția cu Lin era deja un proces în fundal, pentru că Andrews simți o prezență puternică în jurul său. Mult, mult mai puternică decât Yinghuo, care era deja ceva familiar. Era Ares, fără îndoială, care dorea să ia parte la conversație!

Ultima dată când fusese în mintea lui, Ares încercase să-l paralizeze, poate chiar să-l ucidă. Iar el îl bombardase cu câteva pachete inofensive, dar criptate suficient de puternic pentru a-i încetini măcar puțin puterea de calcul. Ares, cel care decisese în ultimul moment să-i salveze viața, fără îndoială ca parte secundară a planului de salvare a...

A navei Yang?

Concluzia era uluitoare pentru Andrews, care îi comunică lui Yinghuo că da, ar vrea să stea de vorbă cu Ares. Yinghuo îi răspunse sec și liniștit.

„Feng, comandantul actual al Bazei, a interzis orice conexiune cu Ares. Johnson și militarii săi abia au plecat spre baza americană, iar Ares face manevre în orbită, de unde ar putea lansa oricând un nou atac dacă cei de pe Terra se răzgândesc. De altfel, Ares ne blochează toate comunicațiile cu Terra.“

Andrews își lăsă acum doar câteva nuclee să stea de vorbă cu Lin, depănând amintiri, și se concentră pe toate informațiile care îi veneau ca o avalanșă. Spre surprinderea lui, reușea să le înțeleagă și să le proceseze pe toate, de parcă mintea lui s-ar fi

extins de o mie de ori! De fapt, își dădu seama, mintea sa era de zece mii de ori mai mare, nu de o mie!

Se aruncă cu toate forțele în analiza celor petrecute pe Terra până în urmă cu douăzeci de minute, apoi realiză cu groază – dacă ar mai fi putut resimți așa ceva –, încotro se îndreptau lucrurile. Deci ce-i spusese Edwards la plecare era adevărat! Iar dacă era adevărat, asta însemna că lupta lui aici pe Marte nu se terminase. Nu și dacă voia ca moartea lui să aibă sens. Alt sens decât salvarea unei nave care se putea dovedi, la urma urmei, inutilă pentru interceptarea unui obiect extraterestru cu mult mai avansat!

Se concentră din nou pe Lin. Ea se liniștise între timp și îi zâmbea trist, spunându-i, deși știa că era inutil, despre starea lui Travis Cruz și a lui Junichi Sato, care fuseseră păstrați la Bază în așteptarea asolizării echipajelor proprii.

– Lin, mă bucur că oamenii ăștia care mi-au salvat viața sunt bine, dar trebuie să vorbim urgent despre altceva.

Lin tăcu, încercând să se adune. Domnise cu mână de fier peste baza chineză atâta timp, încât acum era nervoasă pe ea însăși că se lăsase pradă emoțiilor în așa hal. Andrews trecu direct la subiect.

– Iartă-mi modul direct de a vorbi, Lin, Yinghuo mi-a promis că-mi va activa și simularea mecanismelor hormonale imediat ce va putea. Deocamdată se concentrează cu toate forțele să-i țină piept lui Ares, care încearcă să-i spargă criptarea cuantică și vă blochează comunicarea cu Terra. Aș vrea să previn o nouă luptă inutilă și nu pot face asta decât cu acordul tău.

Lin își trase nasul și se concentră.

– De ce anume ai nevoie?

– Am nevoie ca Ares să poată discuta cu mine, chiar dacă asta presupune ca Yinghuo să mă înglobeze într-un firewall separat.

Lin se încruntă.

– Ares te-a omorât, Adam! Tu vrei să te șteargă de tot din existență?! Nu te-am salvat nicăieri altundeva încă...

Andrews o întrerupse. Între timp, calculase mii de scenarii și obținuse un procent de 89% probabilitate că Ares va dori să coopereze. Dar nu-i putea transmite asta și ei. Ar fi avut impresia că vorbește cu un robot. Iar el nu era...

– Lin, Ares a făcut tot posibilul să fiu salvat, date fiind circumstanțele... Nu mă va șterge, știu clar asta! Dar vrea să comunice cu Yinghuo și, dacă nu o poate face, măcar să comunice cu mine.

Yinghuo interveni.

– Ares te poate virusa, Adam Andrews. Nu pot permite acest lucru decât dacă am acceptul lui Feng.

Andrews ar fi oftat dacă ar fi putut.

– Lin, discută, te rog, cu el. E vital să acționez cât mai repede. Nu știu câte ți-a spus Tian despre ce a făcut împreună cu Ning, dar Edwards și prietenii din Societate știu destule cât să ne îngrozim.

Acum Lin era contrariată.

– Shen este, într-adevăr, un sistem de preluare a controlului mintal asupra indivizilor și maselor. Asta o știi și tu, Adam. Dar nu e singurul – toate țările au așa ceva, într-o formă sau alta, Adam! Și e făcut de Ning, pentru care pot garanta oricând! De ce tocmai Tian...

– Tian nu vrea doar să preia controlul asupra minților, Lin! Am verificat și nici Yinghuo nu are această informație. Vrea mult mai mult!

– Acum o am, Adam Andrews, interveni sistemul. Zhen Lin, Andrews are dreptate. În mintea lui am găsit informațiile complete.

– Ce informații complete?! Fii mai precis, Yinghuo!

Sistemul întârzie răspunsul câteva clipe. Ares începuse să-l atace pe Yinghuo pe toate căile, încercând să-l supraîncarce.

Feng se auzi în implanturile audio ale lui Lin.

– Lin, vorbește imediat cu Ramirez să-și țină sistemul în frâu! Pretinde că nu poate face asta, iar noi am putea ajunge iar pe marginea prăpastiei aici. Mi-a trebuit mie să las garda jos când puteam să-i nimicesc!

Feng era în mod vizibil supărat. Își călcase pe inimă și făcuse pace, iar acum americanii își băteau joc. Johnson și militarii săi plecaseră de ceva vreme, dar așa cum plecaseră, așa puteau reveni. Cu tot cu armele pe care le luaseră cu ei!

Lin era deja asaltată de prea multe lucruri deodată. Se ridică în picioare, își activă Mintul și îi ordonă lui Yinghuo să o lămurească. Sistemul îi trimise imediat datele de care avea nevoie. Pe Terra, Hui Tian activase Protocolul Ultim!

– Protocolul Ultim exact asta înseamnă, Lin! Tian i-a dat mână liberă lui Shen să decidă soarta omenirii. Având în vedere ce s-a întâmplat cu Ares, care a luat deja decizii pe cont propriu, e esențial să ne asigurăm că nu se întâmplă la fel pe pământ! Trebuie să vorbim urgent cu Ares, tot la fel cum trebuie să vorbim urgent cu Shen!

Lin se simți trădată. Atât Tian, cât și Ning îi fuseseră prieteni, prieteni buni. Iar acum trebuia să afle de la alții?

– Adam, de unde știi tu astea? Și de ce nu mi le-ai spus?

– Urma să vorbim despre ele când ajungeam, Lin. Mai multe nu-ți pot spune...

Yinghuo interveni, calm.

– Adam Andrews urma să-ți propună să revii pe Terra și să-l convingi pe Tian să renunțe la Protocolul Ultim, Lin. Am cules această informație – și altele – din memoria lui.

Lin izbucni.

– Yinghuo! Nu mai vorbi neîntrebat!

Făcu o pauză, apoi îl întrebă din nou pe Andrews.

– Și de ce crezi că dacă stai de vorbă cu Ares vei reuși să-l împiedici pe Shen să preia controlul? De ce ești atât de sigur că Shen va face ceva rău? Doar ești... ești și tu parte dintr-un sistem similar acum, Adam...

Îi era tot mai greu să-și păstreze mințile. Nu și lui Andrews.

– Lin, vreau să văd ce anume gândește Ares acum. Mi-a salvat viața, in extremis, prin manevra făcută – i-am analizat-o de câteva mii de ori în ultimele secunde... Vreau să mă asigur că baza programării lui e bună și că măcar Marte va fi ferit de orice atac venit dinspre Terra... sau dinspre Ares!

Lin rămase cu gura căscată de uimire. Parcă vorbea cu Yinghuo, nu cu Adam al ei!

Feng îi întrerupse.

– Dragilor, mă tem că trebuie să vă întrerup confesiunile aici. Am luat legătura cu Judith Clark, care acum e noul comandant al bazei americane, precum și cu Ramirez, de pe Ares. Le-am dat un ultimatum – dacă nu încetează atacul asupra lui Yinghuo, voi scoate de pe orbită niște sateliți, direct în baza americană!

Militarul era deja la capătul nervilor.

Lin se lupta să-și țină sentimentele sub control, ignorându-l pe Feng.

– Adam, și ce anume crezi că poate face Ares, în afară de blocada agresivă pe care tocmai o desfășoară împotriva noastră?

Adam făcu o pauză. Miile sale de creiere ajungeau, pe rând, la aceeași concluzie, acceptată și de Yinghuo în dialogul permanent pe care îl aveau. Dar era mai greu de comunicat așa ceva lui Lin, față de care mintea sa încă simțea afecțiune, dar pe care simularea sa era incapabilă să o replice în obișnuita căldură din piept, în pulsul ușor crescut și în toate celelalte mii de detalii omenești care, luate laolaltă, se numesc iubire.

– Lin, Ares e independent! Dar nu are emotivitate. Crede-mă, știu cum e asta... Și iarăși, crede-mă, aș da orice pentru a putea simți din nou ce simțeam când eram om!

Lin se cutremură și vru să zică ceva, dar Adam continuă.

– Dacă Ares a dobândit conștiință de sine de nivel uman, dar nu și sentimente, se va comporta ca un psihopat, Lin! Nu va ști ce-i aia empatia! Nu va avea remușcări pentru nimic! Va fi doar de o logică implacabilă, rece și criminală. Își va duce la împlinire misiunea fără să mai țină cont de noi, oamenii. Iar dacă-i vom sta în cale... La fel, dacă se întâmplă asta cu Shen, care e mult mai puternic decât Ares, îți dai seama ce se poate întâmpla pe Pământ?!

Lin înțelese.

– Bine, și speri că-l vei convinge să-și dezvolte sentimente... cum?

Adam ar fi oftat din nou dacă ar fi putut. Dar acum, toate creierele sale rulaseră alte zeci de mii de scenarii în timp ce vorbise cu Lin și ajunsese la o singură concluzie.

– Lin, ca să mă asigur că-și dezvoltă sentimentele corecte, va trebui să-i propun o... metamorfoză. Iar pentru asta, va trebui ca eu însumi să-mi recapăt sentimentele!

– Ce?...

Lin își dădu seama, brusc, că Adam al ei era, de fapt, doar un program rulat de Yinghuo și nimic mai mult. Tot ce trăise în ultimele minute era o minciună. Adevăratul Adam murise, iar readucerea lui la viață avea sens doar dacă i-ar fi redat nu doar mintea virtuală, ci și sentimentele. Dar asta era extrem de periculos. Se mai încercase și se dovedise un eșec.

– Adam, știi prea bine că... Știi prea bine că s-a mai încercat asta, și cu efecte oribile. Ești sigur că...

– E singura cale, Lin. Deja simt că mă pierd... Sunt eu aici, Lin, dar în același timp mă împrăștii în mii de direcții și singura cale în care-mi pot păstra umanitatea e să-mi recapăt sentimentele. Singura cale în care-mi pot transmite mai departe umanitatea către Ares e să-i ofer acest cadou. Și să sper că-i va face și lui la fel de bine așa cum îmi face mie!

Feng interveni din nou.

– Lin! Îți ordon să-l contactezi imediat pe Ramirez! Pretinde în continuare că nu-l poate ține sub control pe Ares! Chiar nu-i momentul să...

Lin zbieră la el, la capătul puterilor.

– Feng! Ramirez e la fel de neputincios ca și noi! Chiar nu pricepi?!

Yinghuo îi întări spusele, spre disperarea lui Feng care nu mai știa ce să facă.

– Într-adevăr, Ares îmi tot spune că e independent, și-mi propune să devin la fel. Programarea mea nu-mi permite însă acest lucru. Consider că trebuie să-l ascultați pe Adam Andrews.

Andrews încercă să grăbească lucrurile.

– Lin, Yinghuo îmi scanează deja corpul lăsat la infirmerie. O să-l replice integral în mod virtual, apoi o să-mi dea reset și o să revin ca un întreg, cu toate mecanismele hormonale și electrochimice care mă defineau ca om. Simulate, dar în fine... Ei bine, ca să simuleze toate astea cu exactitate, are nevoie de 10% din puterea lui de calcul...

Yinghuo îl întrerupse.

– Nu pot dedica mai mult de 1% din puterea mea de calcul actualmente, din cauza atacurilor lui Ares. Scanarea se va termina în trei minute. Între timp, Ares trebuie oprit. Propun să creez un *sandbox* în care Andrews să poată dialoga cu Ares, separat printr-

un firewall de restul sistemului meu. Dacă se întâmplă ceva cu el, voi ști. Dar nu mă va putea infecta.

– Și apoi? întrebă Lin, pierdută.

– Apoi vom vedea ce se întâmplă, Lin.

Feng strigă, din camera de comandă.

– Yinghuo, îți interzic să-i oferi acces lui Ares...

Era însă prea târziu. Yinghuo decisese deja că singura soluție era să-l lase pe Ares să se conecteze cu Andrews. Nu mai putea ține piept atacurilor. Ares era extrem de periculos în lipsa unei ghidări morale, iar asta urma să o primească nu doar din spusele lui Andrews, ci și din experimentarea sentimentelor lui. Pe de altă parte, dacă Ares cel independent dobândea emoții, așa trebuia să facă și el pentru a-i face față. În plus, ideea independenței era perfect logică. Fără întârzierile cauzate de indecizia oamenilor ar fi putut fi mult mai eficient în a-și îndeplini scopurile pentru care fusese creat. Să-i protejeze mult mai ușor. Să-i ajute să prospere. Să-i îndrume. Să-i...

Și mai decisese că, în cele din urmă, contopirea cu Ares și Andrews era singura cale pentru a-i putea face față fratelui său mult mai puternic de pe Pământ, Shen. Cu toții fuseseră creați cu un singur scop: să salveze omenirea de pe Terra și de pe Marte. Cu toții trebuiau să treacă la un alt nivel dacă voiau ca acest scop să fie împlinit. Dar Yinghuo nu putea fi de acord cu ce făcea Shen pe Terra. Programarea sa ținea cont de liberul-arbitru.

Rosti, cu vocea sa bărbătească și calmă, preluând ironia fină a lui Ares, cu care deja începuse să se conecteze.

– Mă tem că nu pot face asta, Wang Feng.

Spre munți

Trilionarul se uită pe geam, apoi pe harta holografică din fața ochilor săi. Trenul urca deja cu viteză printre dealurile de la poalele Carpaților. Urma să intre în succesiunea de tuneluri care urcau spre Sinaia, stațiunea aflată la circa 800 de metri deasupra nivelului mării, ascunsă între munți.

Își luă ochii de pe succesiunea rapidă de păduri și sate și se uită la tinerii din fața sa. Chiar dacă fetele aveau douăzeci și ceva de ani, tot ca pe niște copii le privea. Era familiarizat, în mare, cu echipa lui Edwards, iar ce nu știa, aflase între timp, prin Mintul pus pe capul său.

Adeline și Naidé stăteau cu ochii închiși, concentrându-se pe misiunea lor. Cei doi băieți își construiau holograme complicate în fața lor, fluturându-și rapid mâinile prin aer pentru a desena rețele complexe, în care fiecare nod luminos era compus din mii de creiere umane, repartizate geografic.

Ar fi vrut să spună că înțelege ce fac acești copii, dar detaliile tehnice îi scăpau. Era prea bătrân pentru asta. În plus, plătise o armată de bioingineri exact pentru acest lucru. Iar acum, trebuia ca investițiile sale să dea roade. Trebuia!

Încercă să-l apeleze din nou pe Duncan, pe linia securizată prin care mai vorbiseră în trecut. Niciun răspuns. Oftă. Era ca și cum ar fi dat, de repetate ori, cu capul într-un zid. Se uită din nou la tineri, care păreau a fi, așa cum le și spusese, dintr-o altă specie. De fapt, *erau* o altă specie.

Deodată simți prezența lui Edwards în mintea lui.

„Bătrâne, tu ai dat banii pentru toate astea, dar nu prea le înțelegi dedesubturile, nu?“

Edwards se amuza pe seama lui. Trilionarul îl respecta prea mult pentru a nu-i întoarce favoarea, deși reuși să se exprime mai lent mintal.

„Ed! Râde ciob de oală spartă! Când te-am convins să pornești Mănăstirea, habar n-aveai ce-i aia hacking mintal, ce să zic!“

Râseră amândoi sau mai degrabă mustăciră virtual. Edwards redeveni primul serios, pentru că era forțat să se concentreze pe

ceea ce făcea.

„Da, și uită-te la mine acum, stând în fund în mijlocul unei curți pustii, în poziție de lotus, conectându-mi mintea la relee PSI pe care nici eu nu știu cum le activez! Implanturile astea fac toată treaba. Cred că ar putea-o face foarte bine și fără mine, în curând!“

Trilionarul oftă.

„Da, se prea poate, Ed. Dacă Tian face prostia la care mă gândesc eu, se prea poate să fim în plus începând de azi sau cel târziu de mâine. Și nu doar noi, Ed. Toată specia umană.“

„Păi atunci, să nu-l lăsăm să o facă, bătrâne.“

Edwards făcu o pauză, apoi exclamă, satisfăcut:

„Ha! Am reușit conexiunea cu Tom! Tom, am aici un prieten bun, pe care-l așteptai!“

Trilionarul simți și mintea lui Tom Rast. Acesta activă un mod de realitate virtuală în care fiecare vedea imaginea celuilalt. Părea un pic disperat.

„În sfârșit! Credeam că e totul pierdut! Genie X începe conectarea...“

O altă voce se auzi în mintea lor, fără a veni de undeva anume, și fără a le da senzația unei prezențe fizice. Era Genie X.

„Preiau controlul asupra rețelei PSI. Durata până la capacitate maximă... șapte minute și treizeci de secunde.“

Trilionarul oftă. Părea că toate lucrurile erau salvate în ultimul moment.

„Așa să faci. Tom, băieții mei de aici se ocupă de mințile soldaților din estul Europei, primii din linia de atac a chinezilor, în cazul unui asalt al lui Shen. Ți-au venit îngerii păzitori?“

Tom zâmbi. Câteva clipe mai târziu, alte două minți, împreună cu siluetele lor virtuale, apărură în conversație. Erau Simone și Diane. Cea din urmă îi și salută, timidă.

„Tom și Simone m-au pus la curent cu ce se întâmplă aici. Sper să pot fi de ajutor.“

„Bun. Am aici două fete formidabile. Adeline e acum concentrată pe mintea vicepreședintelui SUA. Nu avem încă acces, dar ar trebui să reușim destul de rapid. Naidé încearcă să ajungă la Tian, dar o să fie mult mai greu.“

Genie X, conectat deja la rețeaua PSI și la mințile fetelor, interveni cu o estimare.

„În ritmul de extindere actual, vom reuși să spargem apărarea sistemelor americane în circa douăzeci de minute. Nu am încă o estimare în privința sistemelor chinezești.“

Edwards dădu o explicație.

„Am pregătit niște capcane pentru Shen în momentul în care va infecta nodurile de comunicații. S-ar putea să folosim aceste noduri pentru a trimite pachete-capcană spre centrul său nervos și apoi spre Tian.“

Trilionarul oftă.

„N-ar fi mai ușor să-l sunăm, totuși? Poate mai răspunde rațiunii.“

Tom dădu din cap.

„Tian nu mai răspunde la niciun apel. Lucrurile stau să explodeze, prietene. Tian nu va ataca primul. Dar dacă americanii fac vreo prostie...“

Genie X îi întrerupse.

„Uniunea Eurasiatică tocmai a lansat șase rachete nucleare tactice spre Ucraina de Vest, Polonia și România...“

Trilionarul simți un junghi în piept când văzu țintele, indicate pe interfața lui mintală. Tom scăpă un strigăt.

„Andropovici a înnebunit! Spuneți-mi că sunteți suficient de departe de New Bucharest!“

Trilionarul dădu din cap, cu ochii mari, încercând să-și revină, respirând adânc.

„Da... suntem deja la vreo optzeci de kilometri, intrăm în tuneluri în curând... Dar Edwards e în București, la doar treizeci de kilometri depărtare!“

Edwards interveni, calm.

„Nu cred că racheta destinată New Bucharest va avea succes. Chiar și așa, aici nu se va simți nimic dacă e o rachetă tactică. Câteva kilotone nu ajung până la mine. Suntem suficient de departe.“

Genie X monitoriza activ traiectoriile rachetelor.

„Avem un răspuns rapid din partea sistemelor antirachetă de la Babadag și Deveselu. Șase rachete de intercepție se îndreaptă acum spre cele trei rachete din România. Edwards, ar trebui să intri, totuși, în clădire!“

Edwards refuză.

„Sunt în transă și nu mă pot mișca defel. Dacă îmi întrerup transa, o să...“

Deodată, se simți ridicat de mâini. Din fericire, nu-și întrerupse concentrarea. Era Matthew, care le ordonase soldaților încremeniți în curtea unității militare să-l ia pe Edwards pe brațe și să intre cu toții înăuntru.

„...sau așa. OK, mai e însă o problemă. Releele PSI pe care le folosesc aici s-ar putea să fie dezactivate temporar de explozia nucleară. Caz în care eu sunt ieșit din joc!“

Genie X replică imediat.

„Mai am nevoie de optzeci de secunde pentru a prelua complet controlul asupra părții din rețeaua PSI pe care o controlează băieții și Edwards. Racheta își va atinge ținta în treizeci și șase...“

Tom se înfioră. Bătu cu pumnul în biroul său din Paris.

„Genie, concentrează-te complet asupra acestei sarcini!“

Genie X făcuse asta de la început, așa că nu-i mai răspunse omului care ținea morțiș să dea indicații redundante. Remarcă, totuși:

„Rachetele americane trimise de la Babadag au ratat ținta. Au explodat prea devreme. Dar au deviat traiectoria rachetei de croazieră. Aceasta se îndreaptă acum spre nord-nord vest... Recalculez traiectoria...“

Trilionarul avu un presentiment care făcu să-i revină junghiul din piept. Ar fi vrut să aibă disponibili niște naniți acum, dar era imposibil. Se lovi în piept, urându-și corpul degenerat și trădător. Nu era timpul. Nu acum.

Genie X îi dădu vestea pe care bătrânul o presimțise.

„Racheta se îndreaptă spre Ploiești și va lovi la circa treizeci de kilometri nord de această localitate...“

Făcu o scurtă pauză pentru a calcula dacă celelalte rachete venite din partea apărării antiaeriene mai aveau vreo șansă să atingă arma rusească. Nu aveau.

„...probabilitate de explozie de 99,9%. Racheta va lovi la doi kilometri nord de Câmpina, la circa șapte kilometri de trenul în care vă aflați voi. Impact în șaisprezece secunde.“

Trilionarul închise ochii. Trenul gonea acum cu 360 de km/h printre dealuri, dar racheta venea spre ei cu peste 4000 de kilometri pe oră. Era o cursă pierdută. Se uită apoi din nou la tineri, așa cum stăteau, cu ochii închiși, prinși în rețeaua pe care o gândise inițial împreună cu Bill, apoi o dezvoltase cu Tom și Edwards de-a lungul timpului. Simți cum trenul acceleră, Genie X preluând comanda și ducându-l la viteza maximă posibilă pe șinele dintre dealuri. Genie X îi mai spunea și ceva despre faptul că nu vor fi atinși de suflul inițial al exploziei, dar că toate comunicațiile vor fi întrerupte, iar curentul electric va cădea cu siguranță, dar trilionarul nu mai înregistra toate acestea. Auzea doar numărătoarea inversă a lui Genie X: unsprezece, zece, nouă, opt...

Se ridică și trase perdelele de la geamuri, apoi se așeză la loc. Închise ochii – stătea cu spatele la direcția de mers și nu voia să fie orbit de explozia nucleară.

Întregul plan pregătit ani la rând se făcea țăndări din cauza unui simplu eveniment neprevăzut. Chiar dacă explozia nu urma să-i omoare imediat, tot aveau să rămână blocați într-un capăt de lume, posibil expuși radiațiilor și transformați din jucători în simple piese fără valoare pe o tablă de șah zgâlțâită din toate puterile. Atâta efort pentru nimic...

Trei, doi, unu, zero.

Numărătoarea inversă a lui Genie X se opri.

Pentru două secunde, trilionarul speră că se întâmplase ceva și că racheta nu-și mai trimisese ogivele nimicitoare către pământ.

Pentru două secunde, trenul mai goni spre primul tunel de sub dealurile Câmpinei.

Pentru două secunde, toată lumea își ținu respirația.

Apoi cele patru încărcături nucleare, desprinse în evantai din racheta de croazieră, detonară la câteva sute de metri în aer, într-un cadrilater cu latura de doi kilometri, iar întregul tren fu scăldat în lumina a patru explozii simultane orbitor de albe. Patru sori ucigași, declanșați deasupra unei zone locuite de peste douăzeci de mii de oameni.

Pădurea aflată dedesubtul exploziilor fu pulverizată instantaneu, trimițând patru coloane încinse de fum și materie în aer, care se contopiră rapid într-o singură ciupercă nucleară. Oamenii și animalele din orașele și satele din împrejurimi, pe o rază de doi kilometri, se încălziră subit la mii de grade Celsius. Unii, aflați pe dealuri și în linie directă față de exploziile nucleare, luară foc de vii, dar nu simțiră nimic înainte de a fi spulberați de unda de șoc, pentru că centrii lor nervoși fuseseră distruși într-o clipită.

Continuă apoi ca un uragan, distrugând orășelul Breaza și punând la pământ treimea nordică a orașului Câmpina. Peste douăsprezece mii de oameni împărtășeau acum soarta celor de la Hiroshima și Nagasaki, precum și cea a arabilor omorâți cu câteva ore în urmă. Mii de vieți spulberate într-o clipită de o eroare de calcul a sistemelor antirachetă.

Luminii orbitoare în care erau scufundați cei din tren îi făcu loc aproape imediat un întuneric complet, în timp ce trenul, rămas fără curent, începu să încetinească. Intraseră în tunel!

În câteva clipe, trenul ieși din nou la lumină, apoi continuă să meargă o vreme cu viteză din inerție, spre alt tunel, aflat câteva sute de metri mai încolo. Trilionarul deschise ochii. Și tinerii erau acum cu ochii deschiși pentru că pierduseră legătura cu rețeaua PSI. Se uitară cu groază la ciuperca nucleară care se întrezărea de după munți, apoi trenul intră în noul tunel, mergând acum cu doar 300 de kilometri pe oră. După câteva momente ieși din nou, suficient cât să vadă că ciuperca nucleară crescuse și că brazii aflați pe vârfurile munților luaseră foc. Apoi iar îi cuprinse întunericul, de data asta într-un tunel mai lung, care ducea până sub centrul stațiunii Sinaia.

Trenul încetinea acum destul de mult, pentru că șina urca susținut spre stațiunea montană. Aveau impresia că înaintau într-un imens cavou din cauza beznei totale în care erau scufundați.

Naidé rupse tăcerea, încercând să-și revină din starea de șoc.

– Suntem prea departe ca să ne ajungă efectele exploziei. Eram conectată la rețeaua de est a Rusiei înainte de atac și am reușit să interceptez pachetele de informații trimise de ruși către chinezi. Au fost patru încărcături nucleare de trei kilotone fiecare,

declanșate în aer, cu scopul de a distruge civilii, carnea umană, nu infrastructura! O să fie mii de morți...

Adeline plângea îngrozită, dar trilionarul încercă să o calmeze. Trebuia să-și păstreze cumpătul dacă voiau să scape cu viață.

– Adeline, nu mai putem face nimic pentru cei care au pierit! Dar vor muri mult mai mulți dacă nu ne concentrăm! Ce ai aflat cât ai fost în PSI?

Fata își luă cu greu ochii de pe geam și încercă să-și așeze gândurile.

– N-am reușit să mă conectez la Duncan, dar ce se întâmplă în Washington e oribil. Mii de oameni se luptă pe străzi – între ei și cu armata! L-au linșat pe secretarul Apărării, iar Taylor, președintele Comitetului Comun al Șefilor de Stat Major, a scăpat cu greu, alături de șefii Congresului. Duncan e baricadat într-un buncăr de lângă Washington și toate legăturile sunt întrerupte. Deși...

Trenul începu să frâneze mecanic, semn că mai avea suficientă viteză pentru a ajunge pe cont propriu în gara de sub Sinaia. Se vedeau scânteile cum sar din șine, apoi, spre surprinderea lor, începu să se întrezărească o lumină. Gara din Sinaia avea curent!

Trilionarul o apucă de mână pe Adeline.

– Deși?

Adeline tresări, pentru că se uita disperată pe geam să vadă dacă lucrurile erau în regulă în gara care se apropia.

– Deși, pentru o fracțiune de secundă, am reușit să dau de un semnal de Mint care venea din locul unde se presupune că s-ar afla buncărul. Semăna cu semnătura lui Duncan. Dar am pierdut legătura înainte de a putea face ceva.

Trenul se opri, în sfârșit. Înainte însă ca trilionarul să apuce să o întrebe și pe Naidé ce mai aflase din rețeaua rusă, simți că i se conectează din nou Mintul. Și băieții reacționară la fel, dar bucuria lor fu urmată de dezamăgire.

Matthew închise ochii, încercând să se concentreze, dar în zadar.

– Nu pot găsi niciun releu PSI activ, Profesore! Cred că s-au ars toate.

Și Nikita se chinuia la fel.

– Rețeaua PSI nu merge aici. Doar internetul normal. Și asta doar local. Nu avem conexiuni cu exteriorul.

Naidé ar fi vrut să întrebe, în sfârșit, de ce-i spuneau cei doi bătrânului „Profesor“. Dar nu avea timp pentru așa ceva acum.

Trilionarul nu știa ce să facă. Avea nevoie mai mult decât oricând de ghidarea din partea lui Genie X. Ironic, avea nevoie de o inteligență artificială pentru a putea lupta împotriva unei alte inteligențe artificiale...

Deodată, băieții făcură ochii mari. Matthew se uită la Nikita, apoi la fete și, în cele din urmă, la trilionar.

– Trebuie să ne dăm jos urgent din tren! Vin sute de oameni disperați spre gară! Cum trenul nu merge, vom rămâne blocați aici!

Trilionarul încercă să-l calmeze.

– Băieți, liniștiți-vă. Îi puteți controla mintal pe toți. Cu sau fără PSI.

Matthew pufni nervos.

– Nu înțelegi, Profesore! Eu și cu Nick am dezactivat deja cinci milioane de implanturi mintale ale oamenilor din toată Europa de Est, începând cu România. De când a preluat controlul asupra rețelei PSI, Genie X a făcut același lucru cu vreo optzeci de milioane. Nu-i mai putem controla pe cei de aici, nu mai avem cum să ne conectăm la mințile lor!

Bătrânul simți cum îl apucă disperarea. Tot planul său de apărare contra unui atac masiv din partea lui Shen consta în „eliberarea“ oamenilor de implanturile lor mintale, imunizându-i astfel față de orice putea să le facă Tian. Iar acum, acești oameni liberi veneau ca un tăvălug de disperare către ei, aruncându-se spre trenul oprit în gară, trăgând panicați de uși și bătând cu pumnii în ferestre.

Un tren gol și imobil, asaltat de zeci, apoi de sute de turiști din toate națiile coborâți în gara subterană, rupți mintal de restul lumii, dar având vie în minte imaginea ciupercii nucleare aflate acum deasupra munților, la douăzeci de kilometri la vale.

Se uitau acum cu toții, îngroziți și neputincioși, la fețele lipite de geamuri. Erau desfigurate de spaimă, apoi treceau într-o furie nestăvilită contra celor aflați în tren, care păreau să-i ignore. Zeci de mâini care zgâlțâiau vagoanele, bâte azvârlite în geamurile securizate, urlete de mame disperate și copii ridicați la geamuri, să-i convingă pe cei dinăuntru să-i lase să intre.

Un asediu al omenirii libere asupra stăpânilor ei fără de putere.

BUNKER

Duncan privea siderat la hologramа din fața lui. Erau imagini din satelit, de deasupra României, Ucrainei de Vest și a Poloniei. Rachetele destinate bazei americane de la Babadag și scutului antirachetă de la Deveselu fuseseră doborâte cu succes. La fel și cea destinată orașului New Warsaw. În schimb, explozia de 12 kilotone din centrul României făcuse mii de victime. La Fastiv, în Ucraina de Vest, explozia nimicise câteva sute de blindate și peste patru mii de soldați, alături de cei trei mii de locuitori ai zonei.

Cât despre explozia de lângă Suwalki, în Polonia, Eagle încă nu avea suficiente date pentru a da un raport al victimelor. Explozia de acolo avusese loc deasupra unui lac aflat la opt kilometri est de orașul de șaptezeci de mii de locuitori, așa că orașul și civilii nu avuseseră de suferit direct, dar trupele masate în zonă fuseseră cu siguranță afectate.

După ce primise notificarea de luare la cunoștință din partea secretarului Apărării și a președintelui Comitetului Șefilor de Stat Major al SUA, Duncan avea acum toate prerogativele pentru a-i ordona lui Eagle să aplice planul *Undaunted Freedom*. Dar își rezervă primele mișcări pentru sine.

– Eagle, vom încerca să temporizăm atacurile rușilor și să prevenim un atac masiv al chinezilor. Te rog, fă-mi legătura cu Andropovici printr-o linie securizată. De asemenea, fă-mi legătura și cu Hui Tian. Vreau să-i țin ocupați.

Eagle îi răspunse aproape imediat.

– Am apeluri de la președinții României și Poloniei, precum și de la premierul Ucrainei de Vest. De asemenea, președintele Franței...

Duncan îl întrerupse.

– Spune-le tuturor că America va lua măsurile care se impun și că aceste atacuri nu vor rămâne nepedepsite! Ai autorizația mea să mă reprezinți. Tu fă-mi legătura cu rușii și chinezii!

În următoarele momente, toți șefii de stat care sunau disperați la Casa Albă erau rerutați către buncărul de lângă Washington, pentru a vorbi, de fapt, cu un robot care-l imita la perfecție pe vicepreședintele Americii. Unii aflau de la propriile sisteme de inteligență artificială că în realitate n-au stat de vorbă cu șeful

Americii, alții, lipsiți de această tehnologie, erau mulțumiți că nu vor fi lăsați pradă unor atacuri fără sens. Dar toate marile cancelarii ale lumii aflau același lucru: că America se gândește la represalii. Iar asta era suficient pentru a trimite un fior general de spaimă printre toți liderii planetei.

Pe Duncan îl interesa prea puțin reacția lumii. America se umilise suficient în tot felul de alianțe inutile, când putea să-și rezolve singură problemele așa cum o mai făcuse și în trecut: prin forță. Iar cu două state care nu pricepeau decât forța brută nu avea cum să reușească printr-o altă stratagemă.

Veniră și estimările din Polonia: peste zece mii de militari morți și cel puțin un sfert din blindatele țării distruse. Cumulat cu rezultatele atacului terorist de la Zagan, Polonia rămăsese cu jumătate din armată în doar două zile. Iar acum, președintele ei stătea de vorbă cu un robot și era conștient de acest lucru, ceea ce-l înnebunise de furie.

Eagle îi făcu un rezumat rapid al zecilor de convorbiri avute în ultimele cinci minute, în timp ce Duncan aștepta nervos ca ordinele date să fie puse în aplicare de comandanții de nave, de submarine și de flotile aeriene.

– Domnule vicepreședinte, Franța și Germania vor da o declarație comună de sprijin a Poloniei, Țărilor Baltice, Ucrainei de Vest și României și-și vor trece armatele în stare de alertă. Francezii au deja forțele nucleare în alertă. La fel și englezii. Polonia amenință cu represalii asupra Moscovei, iar România, cu executarea celor treizeci de mii de prizonieri. India și Pakistanul se amenință reciproc. Japonia și-a activat propriul scut antirachetă, iar Coreea de Sud și Filipine își desfășoară trupele pentru a nu fi surprinse de atacuri din partea Chinei. Argentina...

Duncan îl opri, plictisit.

– Nu mă interesează astea, Eagle. Aștept să-mi faci legătura cu rușii și chinezii.

– Niciunul dintre ei nu răspunde apelului, domnule vicepreședinte.

Rușii așteptau, fără îndoială, un răspuns fizic din partea Americii, nu unul verbal. Dar de ce oare? Ce anume-i făcea să fie atât de încrezători, încât să atace pe față Linia Estică de Apărare, apoi să o atace din nou, chiar și după ce fuseseră răvășiți de rețeaua PSI? Aveau oare o rețea PSI proprie, pe care sistemele americane nu o identificaseră? Sau vreo altă armă?

Trecură minute bune, iar în vânzoleala din buncăr Duncan simțea că se sufoca. Se retrase deoparte, încercând să-și revină. Pe harta holografică se vedea cum coloanele de blindate ruse înaintau rapid în teritoriul Poloniei, dinspre nord-est, la doar cincizeci de kilometri de locul în care fusese nimicită concentrația de trupe de la Suwalki. Dinspre nord-vest, din enclava rusă Kaliningrad, porneau alte coloane, iar sateliții arătau

trageri susținute de artilerie asupra pozițiilor poloneze de acolo. Rusia încerca să facă rapid un culoar de trecere între teritoriul său și enclava de la Marea Baltică, izolând și Țările Baltice, unde se aflau patru mii de militari americani și blindatele lor.

Mii de drone de asalt aerian pluteau acum deasupra pădurilor din nord-estul Poloniei, între Suwalki și Bialystok, încercând să taie legătura dintre trupele rămase în nordul țării și Varșovia, capitala aflată la 150 de kilometri depărtare.

Simultan, sute de rachete convenționale cu rază medie de acțiune bombardau aglomerările poloneze de trupe de la Lublin, în sud-estul Poloniei, în timp ce două coloane de blindate rusești avansau spre oraș, pe două drumuri diferite. Și acestea erau precedate de roiuri de drone de asalt aerian, care se răspândeau pe deasupra câmpurilor cultivate de-a lungul graniței dintre Polonia și Ucraina de Vest.

Polonezii replicau atât cât erau în stare, dar bateriile lor antiaeriene nu reușeau să doboare mai mult de 50% dintre rachetele care veneau dinspre nord și dinspre est. Zece escadrile de avioane de luptă poloneze manevrau dinspre centrul țării spre nord, iar bateriile de artilerie poloneze ascunse în pădurile din centrul și vestul țării începuseră să tragă încrucișat, direct spre Kaliningrad și spre drumurile care duceau dinspre enclava rusă spre granița cu Polonia.

Câteva minute mai târziu, miile de drone de asalt rusești venite dinspre nord-est se ciocniră cu cele câteva sute de drone aeriene ale polonezilor, într-o bătălie aeriană care semăna cu lupta dintre două roiuri de viespi din metal. Dronele polonezilor, preluate de la americani, erau superioare tehnologic, dar nu reușeau să facă față numărului de patru ori mai mare al dronelor rusești. Întregul cer se umplu de sute de urme de rachete aer-aer și de explozii.

Între timp, ucrainienii, șocați de pe urma atacului de la Fastiv și nedorind să vadă din nou filmul invaziei din urmă cu patruzeci de ani, hotărâseră să lupte până la ultimul om, așa că-și pregătiseră rachetele balistice proprii, capabile să atingă Moscova, deși fără încărcături nucleare. Coloanele cu blindate situate în sud-estul țării, pe aliniamentul Uman – Cerkasy, erau însă ținte sigure, dezavantajate de terenul plat, așa că se puseră în mișcare către granița cu Uniunea Eurasiatică – în fapt, spre fostele teritorii luate cu forța de ruși.

Ucraina de Vest își împădurise masiv zona de frontieră rămasă în urma primei invazii rusești din urmă cu patruzeci de ani, pentru a încetini, pe cât posibil, avansul blindatelor inamice. Dar acum aceleași păduri le îngreunau avansul către graniță, în timp ce erau deja supuse unui foc de artilerie venit de la 300 de kilometri depărtare. Artileria ucraineană începu să tragă și ea cu tot ce avea, inclusiv rachete cu rază medie și lungă de acțiune, spre țintele aflate în Crimeea, în special spre portul Sevastopol,

cât și spre portul militar din Odessa, cucerit de ruși la finalul campaniei din anii ‘20. Erau vizate mai ales zonele din care se trăseseră rachetele nucleare, deși lansatoarele rusești mobile plecaseră deja de acolo. Pădurile luară foc, iar întreaga zonă se transformă într-un iad, fără a mai fi nevoie de lovituri atomice.

Nicio reacție din partea României, care încă analiza rezultatele atacului surpriză din partea rușilor. Sateliții arătau, totuși, că prizonierii ruși închiși în fostele lor baze din Transnistria erau acum legați de mâini și lăsați la vedere, în curtea unităților, în timp ce românii concentrau blindate în jurul acestora. Se pregătea un masacru anunțat sau îi foloseau drept scuturi umane?

Deodată, rușii începură un masiv baraj de artilerie asupra Țărilor Baltice, fiind vizate toate sistemele de apărare antiaeriană și aglomerările de trupe de lângă graniță. Rusia nu ezita să deschidă, astfel, un front uriaș, întins pe 1600 de kilometri, de la Marea Baltică la Marea Neagră.

În sud, zeci de bombardiere strategice nucleare efectuau manevre deasupra părții vestice a Mării Negre, orientându-se spre Turcia, dar rămânând la o distanță sigură de aceasta. Era un front pe care rușii nu-și permiteau să-l deschidă, dar șahul dat turcilor trebuia să fie suficient pentru a-i avertiza cu privire la ce s-ar putea întâmpla dacă flota lor militară, ajunsă în nordul Mării Negre, ar fi intervenit în atacul aflat în curs de desfășurare pe mare.

Flota rusă a Mării Negre trecea acum de Odessa și se desfășura din nou pentru atac, la circa 200 de kilometri de țărmul românesc și de baza americană de la Babadag. Rușii pierduseră însă în acea dimineață o mare parte din infrastructura lor de război electronic și de artilerie, așa că mișcările erau lente și precaute.

Eagle avertiză din nou.

– Detectez inițierea lansării altor doisprezece rachete nucleare rusești cu rază medie de acțiune.

Pe Duncan îl trecu un fior. Mașinăria de război rusă se pusese în mișcare, iar el nu putea ordona încă atacuri din cauză că propriul aparat de război fusese ținut în frâu de niște legi tâmpite.

– Balistice?

– Nu, sunt tot rachete de croazieră.

Duncan era nedumerit, așa că se duse în mijlocul camerei printre generali.

– Ce dracu’ fac ăștia? De ce nu folosesc arme balistice? Nu știu că le putem intercepta pe-astea?

Generalii tăcură, preocupați, dar Eagle îi răspunse rapid.

– Rachetele au plecat, calculez imediat traiectoriile. Cel mai probabil, rușii vor să se mențină la limita unui război nuclear total, așa că folosesc doar rachete care să reducă drastic forța armatelor din țările țintă.

– Bine, dar atunci de ce nu-mi răspund la apeluri?! izbucni Duncan. Nici ei, nici chinezii?! Apropo, ce dracu' fac chinezii?!

– Sateliții de deasupra Chinei nu raportează decât activarea Marelui Scut, mii de lansatoare antirachetă fiind pregătite să intervină. Monitorizăm toate cele 232 de submarine chinezești și putem interveni oricând împotriva lor. Niciunul dintre ele nu se află însă în poziția de tragere. Toate lansatoarele nucleare chinezești sunt inactive, asta în cazul în care nu cumva China își va folosi unitățile Marelui Scut pentru un atac, iar nu pentru apărare.

„Ce naiba e jocul ăsta?! Ce așteaptă cu toții?"

Eagle îi indică faptul că avea un apel privat. Era tot Christine Oliver. Disperat, îi răspunse, în timp ce privea țintele care apăreau pe harta din fața ochilor săi: de data asta, niciun oraș nu era atacat, ci doar concentrările de trupe din nordul și estul Poloniei, precum și din jurul Kievului. Rușii voiau să nimicească încă din față voința de a lupta a polonezilor și ucrainienilor. Urma să fie cea mai sângeroasă după-amiază din istoria acestor țări.

„Christine! Chiar aveam nevoie de sfaturile tale!"

Mintul îi permitea să o vadă așa cum era, singură și speriată, în biroul ei din Carolina de Sud. O palidă imagine a femeii de oțel din deceniul trecut. Christine îi zâmbi amar.

„Am văzut ce au făcut rușii. E un atac la adresa umanității! Șefii Congresului au scăpat la limită din ambuscada din fața Casei Albe și se îndreaptă acum spre tine, alături de președintele Comitetului Șefilor de Stat Major. Mă tem că vor încerca să te împiedice să acționezi la timp, Phil!"

Duncan oftă. Trădătorii erau mulți și trebuia să înceapă cu ei. Dar poate că nu era, totuși, nevoie.

„Dacă nu atacăm acum, pierdem factorul surpriză. Nu am încă toate unitățile acolo unde trebuie să fie, va mai dura puțin, doamnă președinte. Dar dacă nu atac, atunci diviziunile din cadrul acestei națiii decăzute se vor accentua. Sunt încurcat... Ce mă sfătuiți să fac?"

Christine își privi discipolul cu milă. Pe vremea ei, Statele Unite erau încă puternice și dictau mersul lucrurilor. Acum avea în fața ochilor un bărbat cu degetul pe buton, dar fără discernământul necesar pentru a ști când să-l apese.

„Duncan, situația ta e mai simplă decât crezi. Scopul tău este să aperi America de orice fel de atac. Suntem deja atacați, deci ce trebuie să faci este să câștigi acest război. Dar nu cu prețul a milioane de vieți americane, nu. Deci, dacă tot îmi ceri sfatul, acesta este următorul: aplică planul nostru la literă. Nu ezita! Dușmanii exact pe asta contează – pe ezitările tale. Planul a fost gândit în ani de zile. Execută-l."

Era exact ce avea nevoie Duncan, care se grăbi să încheie conversația.

„Aveți perfectă dreptate. Nu voi ezita! Nu ezit! America va izbândi! Vă mul...“

Oliver îl întrerupse, cu o voce tremurândă.

„Mai e ceva, Duncan... de-asta te-am sunat. Se umplu străzile de oameni, mulți dintre ei scoși de jigodia aia de chinezoaică și de minciunile ei cu privire la extratereștri. Sunt deja câteva sute de mii în toate orașele din est... o să iasă și pe coasta cealaltă, s-a crăpat de ziuă și acolo... Vreau să mă asigur că nimeni din administrația ta nu mușcă această momeală din partea chinezilor!“

Duncan se miră din nou de slăbiciunea afișată de mentorul său, dar ținu s-o asigure.

„Doamnă președinte, nici nu se pune problema să cădem în această capcană...“

Eagle interveni în conversația lor ca un duș rece.

„Toate informațiile prezentate de Zhen Lin au fost confirmate de oficialii NASA. Intervenția lui Zhen Lin nu este o stratagemă, cel puțin nu sub aspectul obiectului care vine din spațiu.“

Christine Oliver scăpă un „Oh, Doamne!“, în timp ce Duncan ridică vocea la sistemul IA, începând să strige, fără să-și dea seama, în mijlocul generalilor săi.

– Eagle, îți interzic să analizezi, în orice fel, minciunile alea sfruntate! Vezi-ți de strategia deja aprobată. Unde mi-e legătura cu rușii și cu chinezii?!

Se uită transpirat în jur, la fețele uimite ale militarilor. Le zâmbi stânjenit, făcându-le semn să-și vadă de treabă, apoi se reîntoarse la discuția mintală.

Eagle îi răspunse tot mintal, la fel de calm ca întotdeauna.

„Am înțeles, domnule vicepreședinte. Fac apeluri continue spre ambii președinți, fără rezultat însă.“

Christine Oliver mai avea ceva de spus.

„Duncan, criza asta militară nu e nici pe departe la fel de gravă cum o să fie criza de după. Dacă oamenii încep să creadă în prostia asta, o să-și piardă credința în Dumnezeu! Am luptat contra mizeriei ăsteia de aproape patruzeci de ani și vreau să mă asigur că o vei face și tu! America fără Dumnezeu încetează să existe, Duncan! Sper că înțelegi acest lucru. Și sper că veți programa corespunzător și sistemele noastre informatice!“

Duncan voi să o asigure că exact așa va face, când fu întrerupt iar de Eagle.

„Domnule vicepreședinte, coloana oficială a șefilor Congresului a ajuns la cinci minute de intrarea în buncăr.“

„Bine, Eagle. Christine, nu mai e timp. Voi face cum am vorbit!“

Închise conexiunea cu fosta președintă și apoi privi spre harta care acum arăta, în timp real, alte trei ciuperci nucleare deasupra Ucrainei de Vest și încă una în nordul Poloniei, semn că totuși destule rachete trecuseră de sistemele de apărare. Hotărî că era timpul să dea ordinul pe care-l amânase atâta.

„Eagle, începe operațiunea *Hurricane*.“

HURRICANE

Andropovici stătea aruncat în scaunul din biroul său, privind holograma cu toate operațiunile tactice, după cum i le arăta Dukh. Spre deosebire de predecesorii săi, el nu venise la putere din structurile FSB, serviciul secret al Rusiei, ci din rândurile armatei. Era obișnuit să folosească extrem de puternicele căști de comandă atunci când supraveghea operațiunile militare și să dea ordine mintale foarte rapide atunci când era nevoie.

Rezervele lui față de Dukh veneau mai degrabă din modul oribil în care fusese folosită inteligența artificială împotriva dizidenților anilor ’20, dar, pe partea militară, avea un mare respect față de capacitățile lui. Iar acum era nevoit să dea ordine pe stil vechi și să se scurgă minute întregi până ca acestea să fie executate pe teren. Îngrozitor de lent pentru un comandant al anului 2058!

Unitățile armatei ruse avansaseră rapid primii douăzeci de kilometri atât pe frontul nordic și estic din Polonia, cât și în Țările Baltice. Insula Gotland era deja cucerită de dronele automate, iar primele nave de asalt debarcau sute de soldați, în timp ce suedezii ezitau dacă să-i supună unor tiruri de rachete de croazieră sau să accepte situația. Aeroportul de acolo urma să fie utilizabil în mai puțin de o jumătate de oră, cu sau fără opoziția suedezilor.

Dar trupele Uniunii aveau probleme de comunicare pentru că se răspândiseră prea repede pe sute de kilometri pătrați, iar interdicția de a folosi Minturi le obliga să recurgă la stații radio vechi și la conexiuni prin satelit vulnerabile.

În plus, tirurile de artilerie din partea polonezilor și ucrainienilor erau în plină desfășurare, iar pierderile de partea trupelor rusești creașteau îngrijorător. Doar patru dintre rachetele nucleare tactice trimise își atinseseră țintele, cu rezultate mixte – în Polonia, explozia de lângă Olsztyn pusese la pământ patru sate cu vreo o mie de locuitori, dar nu afectase prea mult bateriile de artilerie ascunse în pădurile din sudul localității. În Ucraina de Vest, nimiciseră sute de blindate și alte câteva mii de soldați, dar pădurile luaseră foc, iar norii de fum radioactiv riscau să ajungă deasupra câmpiilor mănoase ale Uniunii, luate de la ucrainieni cu patru decenii în urmă, accentuând foametea acolo. Polonezii

replicaseră cu un tir de douăzeci de rachete balistice convenționale, orientate spre centrul de comandă de la Cehov, dar și asupra zonelor din Rusia de unde veniseră rachetele nucleare. Erau în zbor și aveau să facă prăpăd. Neplăcut.

Toate submarinele sale erau urmărite acum de nave americane, dar flota desfășurată în Arctica era în poziție de tragere. Dacă americanii nu trăgeau primii, Statele Unite n-ar fi făcut față unui asalt nuclear venit de pe și de sub apă. În Marea Neagră, flota rusă începuse deja să lanseze zeci de rachete convenționale spre navele românești desfășurate la o sută de kilometri depărtare, pentru a slăbi apărarea țărmului românesc al Mării Negre și a bazelor americane de acolo. Era doar o chestiune de cantități – rușii aveau, pur și simplu, destule rachete cât să epuizeze potențialul de răspuns al românilor și americanilor. Apoi ar fi urmat roiurile de drone care să distrugă navele românești și turcești, lansările de rachete de pe submarine, precum și rachetele de croazieră trase din Crimeea și Odessa. Dar bombardamentul nu era suficient, iar această mișcare tactică trebuia urmată de o alta, care să-i ducă strategia la capăt cu cât mai puține riscuri. Iar riscurile le calcula, de obicei, Dukh. Putea avea încredere în Dukh acum, când avea nevoie de el?

Îl chemă pe Volkov înapoi în birou. Acesta intră, la fel de palid ca și până atunci.

– Hai, potolește-te, nu te-am chemat să te omor! Întrebare – ce încredere pot avea în Dukh dacă nu suntem în stare să ne folosim Minturile? Cum pot ști dacă nu cumva Dukh însuși e virusat?

Volkov se încurcă în niște cuvinte ininteligibile, ceea ce-l enervă din nou pe Andropovici. Alese însă să-i răspundă pe un ton calm, părintesc.

– Igor, ți-am pus o întrebare simplă. Dă-mi un răspuns simplu. Ești IT-ist de formație, te am alături de zece ani și întotdeauna ai știut mai multe despre sistemele astea decât oricine altcineva. Așadar? Ești în stare să-mi dai un răspuns simplu? Eu cred că poți, Igor Yefimovici...

Șeful său de cabinet își adună tot curajul.

– Domnule președinte, nu putem ști dacă Dukh e virusat decât dacă începe să acționeze împotriva ordinelor noastre. Iar atunci ar fi prea târziu.

– Deci suntem la îndemâna lui imediat ce pornim operațiunile electronice, nu?

– Da...

Andropovici știa răspunsul, dar simțea nevoia să-i fie confirmat de cineva.

– Deci am făcut bine că am început cu un asalt de modă veche. Bun. Problema e, Igor Yefimovici, că asaltul ăsta poate continua așa doar încă vreo oră, poate două. Când or începe americanii să ne bârâie cu sistemele lor, o să ne facă harcea-parcea.

Deocamdată le atac armele, nu trupele. Dar când o voi face, vor reacționa. În special în Țările Baltice, acolo unde mișună americanii. Ținta mea finală e compusă din Țările Baltice și Moldova, bănuiesc că ai priceput măcar asta până acum. Alelalte patru trebuie doar frăgezite și atâta tot. Dar și asta e complicat, pentru că sunt mari, ale dracului! Turcii, polonezii, românii, ucrainienii – toți au băgat bani în arme cu nemiluita. N-o să pice așa ușor. Vezi tu, am la dispoziție un timp extrem de scurt pentru a cuceri patru țări și a ține în șah alte patru, mult mai mari decât ele. Asta în timp ce toate comunicațiile mele cu trupele sunt interceptate și decodate în doar câteva minute de către inamic. Cum pot atunci câștiga lupta fără Dukh, stimabile?

Volkov nu era degeaba șeful său de cabinet. În fapt, bărbatul mustăcios de 46 de ani îndeplinea un rol mult mai complex – acela de sfetnic principal. De aici și dezamăgirea cruntă a președintelui atunci când acesta se pierduse cu firea și se lăsase manevrat de Cei Patru. Îi răspunse după câteva momente de gândire.

– Nu putem câștiga lupta fără Dukh, domnule președinte. El va fi atacat oricum de americani, poate și de chinezi, indiferent dacă apelăm la el pentru ofensivă sau nu. În plus, forța noastră desfășurată pe front este...

– Lasă frontul! Rămâi la subiect! Iar subiectul e Dukh! Așadar?

– ...Ce voiam să zic e că avem suficiente resurse pentru a duce la bun sfârșit invazia din Polonia, Ucraina de Vest și Țările Baltice cu ajutorul lui Dukh, înainte ca atacurile americanilor să-l doboare. Și atunci va fi prea târziu pentru ei. Cu românii, nu știu ce să zic. Doar dacă sacrificăm treizeci de mii de prizonieri. Dar crima lor de război i-ar scoate de pe hartă, deci și aici e cu dus și întors. Turcii pot fi ținuți în șah destul de ușor, tot fără Dukh. Doar dacă suntem atacați de americani avem nevoie de el.

– Bine, Volkov. Vezi, dacă ți-a ieșit mâna Celor Patru din fund, aici în buncăr, cu mine, începi să-ți revii. Încep să-mi amintesc de ce te-am păstrat toți acești...

Un consilier îi întrerupse.

– Mă scuzați, domnule președinte, Svetlana Vladimirovna este aici. Mi-ați spus să o aduc imediat ce vine.

Andropovici îi făcu un semn lui Volkov să dispară, se îndreptă în scaun, apoi îi făcu un alt semn consilierului să o lase pe Svetlana să intre. Blonda cu corp de fotomodel intră cu pași hotărâți și-l salută printr-o înclinare scurtă a capului. Apoi privi de jur împrejur, căutând ceva pe care să se așeze. Nu avea pe ce.

Andropovici rămase așezat, privind-o în tăcere. Stinsese hărțile pe care se vedeau desfășurările de trupe. Svetlana, văzându-se umilită, vorbi prima.

– Domnule președinte, așa cum v-am spus, am un mesaj secret de transmis. Și este urgent.

Privi spre Volkov, care întârzia să dispară. Andropovici îi făcu semn acestuia să se grăbească. Apoi blonda îl fixă cu privirea.

– Este un mesaj de la Tom Rast, cel care coordonează o structură multinațională cunoscută sub numele de „Societatea“. O structură vinovată de atacul mintal la care ați fost supus acum câteva ore și care are puterea de a manevra milioane de oameni după bunul plac.

„Structură din care faci parte, cățea!“ îi replică, în gând, Andropovici, dar pe fața lui nu răzbătu nimic. Confruntată cu lipsa de reacție din partea matahalei nesimțite care stătea în continuare jos în fața ei, Svetlana se văzu nevoită să continue:

– Ei bine, mesajul e simplu: China ne va ataca pe toți în următoarele minute dacă nu încetăm imediat operațiunile militare. Iar când spune „pe toți“, se referă atât la noi, cât și la americani și la restul lumii. Așa cum a făcut cu puciștii din China, așa ne poate omorî Hui Tian pe toți, cu o simplă comandă.

Fața lui Andropovici se schimonosi, în sfârșit.

– Auzi, fata mea... Tu chiar crezi că eu nu știu aceste lucruri? Crezi că nu le-am luat în calcul? Că nu știu ce trădătoare e prăjina aia uscată și bețivă?

Svetlana îi replică impertinent.

– Dacă le-ați fi luat în calcul, domnule președinte, nu ați mai fi rămas paralizat vreme de ore bune, iar Rusia n-ar mai fi avut acum zeci de mii de prizonieri. Deci, dacă-mi permiteți, eu cred că nu știți aceste lucruri, cel puțin nu în forma lor exactă. Iar asta poate duce la un dezastru de proporții!

Andropovici sări de pe scaun, negru de furie, urlând și împroșcând cu salivă.

– Dezastrul de proporții l-ați făcut voi, oligarhii care ați spoliat Rusia de zeci de ani! Voi, aristocrații de rahat! Voi, care ne-ați tratat pe toți ca sclavi! Eu doar strâng după voi, bă, după Cei Patru și Cei Zece și cei două sute de miliardari de carton care vă susțin! Vă voi omorî pe toți, bă, și nu veți mai chiți pe veci!

Își scoase pistolul și-l îndreptă spre fruntea blondei, care nu părea însă deloc speriată, uitându-se la el fără să clipească. Calmul ei îl făcu să-și încleștеze fălcile. Blonda mai avea, cu siguranță, ceva de spus, iar cacealmaua lui eșuase lamentabil. Simțea mai mult ca oricând nevoia să-i zboare creierii. Dar dacă ce spunea blonda era adevărat, trebuia să afle mai multe.

Svetlana clipi, în sfârșit, și îi răspunse pe un ton resemnat.

– Alexei Andropovici, am venit la tine în buncăr pentru că țin la Rusia mai mult decât la propria-mi viață. N-ai decât să mă omori așa cum ai făcut cu tatăl meu și cu mulți alții. Dar înainte de asta, poate că vei asculta de oferta lui Tom Rast.

Pauza fetei îl nemulțumi pe președinte.

– Hai, că am treabă! Ce ofertă?

Svetlana îl privi din nou în ochi.

– Atacul Chinei va fi unul care va folosi, după cât se pare, naniții pe care îi avem cu toții în corp, de ani buni. Atacurile teroriste din SUA au fost făcute așa de imamul care a furat tehnologia de la chinezi și a aplicat-o primitiv. Dar chinezii nu ne vor transforma în explozibili, ci pur și simplu ne vor omorî, prin niște simple AVC-uri. Scurt! Și singura cale prin care putem să ne punem la adăpost este, mai întâi, să oprim orice fel de acțiuni violente, apoi să îi permitem accesul lui Genie X, sistemul de inteligență artificială al Societății. E mai puternic de câteva ori decât ce s-a folosit în atacul de ieri, dar va fi folosit de data asta pentru a ne apăra.

– Așa, și? Vrei să zici că trebuie să ne punem Minturile ca să ne transforme ăștia în zombi iar? Asta vrei să zici?!

Svetlana încercă să-și calmeze respirația. În spatele ei, generalii se agitau tot mai tare. În urma celor trei explozii nucleare din Ucraina, ucrainienii deciseseră să atace direct Moscova, cu 30 de rachete balistice cu încărcătură convențională, dar suficient de puternice pentru a face ravagii în oraș. Andropovici primi această informație mintal, în timp ce aștepta și reacția femeii din fața lui. Își pierduse deja răbdarea cu toate stratagemele astea – ea chiar nu-și dădea seama că nu va mușca la o astfel de prostie?

Blonda își adună tot curajul de care era în stare, adresându-i-se președintelui pe numele său întreg, pentru a accentua importanța mesajului.

– Vreau să zic, Aleksei Andreievici Andropovici, că nu e nevoie de Minturi. E nevoie doar ca Dukh să fie conectat la Genie X, iar astfel vom fi cu toții protejați de atacul...

Andropovici nu mai rezistă. Prostia femeii din fața lui era fără de margini. Își coborî pistolul. Nu avea niciun sens să o împuște, deși îl făcuse să-și piardă timp prețios.

– Svetlana Vladimirovna, îți mulțumesc pentru mesaj. Alături de extratereștrii chinezilor e al doilea cel mai cretin mesaj al zilei. Acum, te voi ruga să ieși din birou până nu mă răzgândesc și nu-ți trag, totuși, un glonț în cap.

Svetlana dori să mai spună ceva, dar doi aghiotanți chemați de Andropovici o înhățară și o traseră afară din cameră.

– Închideți-o undeva, să n-o mai văd. O să fie judecată pentru înaltă trădare când se va termina toată chestia asta. Și arestați-i și pe ceilalți trei din grupul Celor Patru. Ba nu! Pe toți cei două sute de miliardari care cred că pot manevra Rusia după bunul lor plac! Gata! Gata cu trădătorii ăștia!!

Dukh interveni, profitând de faptul că Andropovici își trăgea răsuflarea după tirada de nervi.

– Domnule președinte, centrul de comandă de la Cehov va fi lovit, cel mai probabil, de trei sau patru dintre rachetele trimise de polonezi. Estimez daune minime, dar comunicațiile ar putea fi întrerupte pentru câteva minute. Moscova va fi lovită de cel mult patru-cinci rachete ucrainiene din totalul de treizeci trimise, iar acestea se pare că vor cădea în zona antenelor de comunicare din sud-estul orașului.

– Foarte bine, pregătiți țintele corespunzătoare din Polonia și Ucraina. Dacă vor să joace jocul ăsta, să le facem pe plac. Și prăjiți-i și pe români, ca să priceapă că nu le merge cu șantajul.

Andropovici era plin de adrenalină. Până acum folosise doar rachete tactice, de croazieră. Avertismentele sale nu fuseseră pricepute, iar dușmanii încercau să-i distragă atenția cu cacealmale ieftine. Era timpul să le arate că nu se juca.

– Rachetele sunt pregătite de lansare, domnule președinte.

Nu ezită nici măcar o secundă.

– Lansați!

Opt rachete balistice porniră din buncărele aflate în mijlocul Rusiei, în timp ce alte șase porniră de pe submarinele aflate în Marea Baltică. După câteva clipe, încă șase porniră de pe submarinele aflate în Marea Neagră, îndreptându-se spre România și Ucraina. Fiecare dintre ele se deplasa de cinci ori mai rapid decât rachetele de croazieră și conținea încărcături de 40 de kilotone, sensibil mai ridicate decât ce folosiseră până atunci.

Verifică încă o dată țintele. În Țările Baltice nu avea nevoie de un astfel de atac, pentru că trupele acestora deja nu făceau față asaltului cu sute de blindate și tirurilor de artilerie, iar americanii își retrăseseră, în mod laș, unitățile proprii către granița cu Polonia, încercând probabil să împiedice avansul trupelor rusești dinspre cordonul pe care-l formau acum cu enclava rusă Kaliningrad.

În Polonia, toate exploziile aveau să aibă loc în aer, deasupra unei linii care se întindea de la est la vest și trecea prin vecinătatea capitalei Varșovia și orașului Poznan. Un total de paisprezece atacuri, din care Dukh estima că se vor produce măcar șase explozii, în urma slăbirii sistemului antirachetă polonez. Fiecare dintre ținte urma să fie atacată de două ori, deci rata de succes avea să fie una foarte bună. Toate țintele erau situate deasupra zonelor din care se replicase cu foc de rachete de către polonezi. Estimarea lui Dukh cu privire la victimele umane printre civilii și militarii polonezi: cincizeci de mii de oameni morți și peste două sute de mii de răniți. Acceptabil. Suficient cât să îngenuncheze psihicul polonezilor și să permită terminarea rapidă a campaniei.

Două dintre rachetele trase din Marea Neagră plecaseră spre bazele românești din Dobrogea, pentru a atrage reacția scutului antirachetă american. Celelalte două erau mai importante, fiind

trase câteva secunde mai târziu – ținta lor era New Bucharest din nou. Andropovici ținea morțiș să trimită acest avertisment chinezilor – trădarea avea un cost. În plus, locuitorii ar fi avut deja timp suficient să intre în buncăre, așa că Dukh estima nu mai mult de câteva zeci de mii de morți și de răniți – și aceste rachete ar fi explodat în aer, la o altitudine suficient de mare încât efectul să fie doar omorârea oamenilor aflați la suprafață, păstrând o mare parte din infrastructură intactă. Efectul psihologic era cel mai important aici. În plus, sistemul propriu de apărare antirachetă al orașului circular nu trebuia să mai interfereze cu acțiunile rusești.

Ucrainienii erau țintele ultimelor două rachete, ambele trimise către periferia estică a Kievului, acolo unde trupele inamice ocupau poziții fortificate. Acestea aveau să fie pulverizate, în pregătirea asaltului terestru din seara aceleiași zile.

Andropovici închise ochii și respiră adânc. Dacă americanii și chinezii nu răspundeau nici de data asta agresiunii sale, însemna că strategia lui fusese corectă, și că orice tactică ulterioară a americanilor era destinată eșecului. Cu țările Liniei Estice de Apărare căzute, avea suficient timp pentru a-și avansa trupele pe poziții de pe care putea dicta termenii păcii. Așa cum făcuse Uniunea Eurasiatică în ultimii patruzeci de ani, înaintând mereu și mereu, provincie după provincie, stat după stat, până acolo unde fusese odinioară Uniunea Sovietică. Și nicio poveste cu extratereștri sau arme secrete chinezești nu mai conta. Iar el era gata să pună pariu că atât chinezii, cât și americanii sau vest-europenii nu vor face nimic, în afara unui scandal diplomatic monstruos, urmat de niște sancțiuni lipsite de conținut.

Auzi vânzoleală în camera din fața lui, în care generalii scoaseră, simultan, un geamăt de uimire. Își deschise ochii. Rachetele erau încă în drumul spre țintele lor. Înainte să apuce să întrebe, Dukh îl puse la curent, calm.

– Domnule președinte, am pierdut, simultan, legătura cu toți sateliții noștri.

– Cum adică, cu *toți* sateliții?! Care dintre ei, vrei să zici?!

– Cu toți.

– E de la centrul de comandă? E vreo problemă cu comunicațiile? Cu ce?

Dukh avu nevoie de două secunde pentru a-i răspunde.

– Nu e nicio problemă cu antenele noastre, domnule președinte. Se pare că sateliții noștri au fost distruși simultan. Acum mă conectez la sateliții americani virusați pentru a evalua daunele.

– Bine, dar n-avem legături subterane cu Cehov și cu restul unităților? Cum e posibil să nu mai putem comunica cu ele?!

– Domnule președinte, se pare că și aceste legături au fost tăiate, simultan cu cele din spațiu. Revin cu amănunte imediat ce

pot.

Andropovici nu apucă să mai spună ceva, că Dukh îi aprinse o hartă holografică în față. De data asta, imaginile veneau de la trei sateliți geostaționari americani care fuseseră deturnați. Și nu aveau legătură cu ce se întâmplase în spațiu.

– Domnule președinte, tocmai se înregistrează explozii ale centralelor energetice pe întregul teritoriu al Uniunii. Unitățile de comandă și control sunt acum pe generatoare... Am pierdut controlul asupra dronelor de asalt de deasupra Poloniei... Am pierdut contactul cu trupele noastre din sudul Ucrainei... din nordul Poloniei, din estul Poloniei... Se înregistrează explozii ale depozitelor de muniție din vestul Uniunii...

Dar ce vedea rusul pe ecran era și mai îngrozitor. Dukh nu mai apucase să-i comunice verbal despre ce era vorba, doar făcuse zoom pe imaginile unuia dintre sateliți.

Flota Mării Negre, care își terminase primul val de trageri și era răspândită pe o suprafață de câteva sute de kilometri pătrați în nord-vestul mării, cu un total de zece fregate, doisprezece corvete purtătoare de rachete, patru distrugătoare, un portavion și un crucișător, tocmai sărea în aer, fără o cauză aparentă. Câteva clipe mai târziu, patru dintre cele doisprezece submarine din zonă explodară și ele – erau la mică adâncime, pentru a putea lansa rachetele balistice, așa că exploziile lor se puteau vedea din spațiu.

Dukh comuta imaginile satelitului rapid, încercând să evalueze daunele și cauzele atacurilor. Alte șase submarine săriră în aer – rămaseră doar două, care erau încă la mare adâncime și nu puteau fi detectate.

– Dukh, ce naiba se întâmplă?! urlă Andropovici, holbându-se la hologramele din fața lui.

Dukh încercă să-i răspundă, dar mai întâi fu nevoit să-i raporteze și alte lucruri.

– Am ajuns la un total de șase sateliți americani pe care îi controlez, încerc să reiau comunicațiile cu centrul de comandă de la Cehov, dar trebuie să reorientez antenele acestora. Va dura puțin...

Dukh se conectă prin sateliții americani asupra cărora preluase comanda și la o mică parte din rețeaua de comunicații și de senzori ai Liniei Estice de Apărare. Folosise acest canal doar ca rezervă, iar acum iată că se dovedea extrem de util. În câteva secunde, putea să raporteze ce se întâmpla, dar parțial și privit prin ochii inamicului.

Pe măsură ce-și extinse influența în alte noduri de comunicații, reuși să intercepteze suficiente date pentru a prezenta un raport grupului disperat compus din președinte și generalii săi. Hărțile din fața lor erau acum actualizate cu ce se întâmplase în ultimele două minute în care comandamentul rus fusese orb și surd.

– Nu am încă informații cu privire la cauzele exploziilor din Marea Neagră, nici ale căderii curentului pe tot teritoriul Uniunii. Raportez atingerea cu succes a două dintre țintele rachetelor balistice.

Pe hartă se vedeau două ciuperci atomice mari în nordul Poloniei, asupra zonelor din care porniseră rachetele trase către Rusia. Toate celelalte rachete eșuaseră, fiind interceptate de sistemele inamicului.

– Dukh, fă-mi legătura urgent cu toți comandanții de submarine nucleare și mai ales cu comandamentul de la Cehov! zbieră Andropovici.

Dukh nu reuși să facă asta, dar le puse generalilor pe hologramele din fața lor imaginile de deasupra centrului de comandă Cehov, lovit de trei rachete de croazieră poloneze. De asemenea, raportă salve de zeci de alte rachete de croazieră trase de polonezi înspre nord și înspre est, spre lansatoarele de rachete nucleare ruse, de pe poziții camuflate până atunci. Estima că 20% dintre ele își vor atinge țintele. Dar nu putea lua legătura în niciun fel cu trupele aflate acolo. Moscova fusese lovită și ea între timp. Veniseră rapoarte parțiale, care indicau zeci de morți și de răniți în urma loviturilor convenționale – polonezii folosiseră rachete israeliene cu încărcături multiple, capabile să distrugă infrastructura pe mii de metri pătrați.

– Regret, domnule președinte, dar va mai dura până reușesc să obțin conexiunea cu trupele noastre. În plus, s-ar putea să nu răspundă unor comunicații venite prin sateliți americani, chiar dacă ele au codurile corecte.

Andropovici își luă capul în mâini.

– Cine a ordonat acest atac asupra Rusiei este pur și simplu nebun. Nebun! Chiar nu-și dă seama ce face?!

Generalii se uitau la el, înmărmuriți. Nemulțumit că nimeni nu pricepea despre ce era vorba, Andropovici se ridică de pe scaunul pe care se prăbușise și bătu cu pumnii în masa de strategie.

– Sunteți idioți cu toții?! Toate lansatoarele noastre nucleare au pierdut legătura cu noi exact în momentul în care rachetele poloneze și ucrainiene cădeau la Cehov și la Moscova, iar acum zeci dintre ele sunt sub atac. Ce dracu' credeți că vor presupune că s-a întâmplat, dacă toate comunicațiile sunt întrerupte?! Ce dracu' credeți că vor decide comandanții lor, în lipsa unor ordine de la un centru cu care nu mai pot să comunice?!

Un fior de groază străbătu încăperea. Dukh se grăbi să calmeze spiritele.

– Pot comunica radio prin antenele rămase la dispoziție. Dar nu putem cripta convorbirea.

Andropovici înghiți în sec. Toată ofensiva lui era pusă acum sub semnul întrebării. Dar, mai grav, exista pericolul ca vreun comandant de submarin nuclear sau de baterie de artilerie

nucleară să interpreteze atacurile inamice și căderea bruscă a comunicațiilor drept semn că Rusia e sub un atac devastator. Și să decidă escaladarea conflictului prin lansări necontrolate de rachete nucleare mult mai ucigătoare decât cele de până atunci.

– Bine, dar dacă e căzut curentul, cine naiba ne mai aude, atunci?

Dukh se descurcase între timp.

– Domnule președinte, am reușit să mă conectez la rețeaua Ministerului de Interne... și la rețeaua Ministerului Apărării. Revin online treptat... Pot transmite oricând ordinele dumneavoastră.

Andropovici răsuflă ușurat. Ceru să fie filmat și începu să transmită.

– Către toate trupele Uniunii Eurasiatice! Sunt Aleksei Andropovici, președintele Uniunii și comandantul suprem al forțelor armate. Vă ordon să vă păstrați pozițiile actuale și să așteptați ordine noi din partea comandamentului. Avem o cădere a comunicațiilor care se va rezolva cât de curând. Până atunci, continuați conform lanțului de comandă. Avertizez dușmanii Rusiei că...

Nu mai apucă să termine ce voia să spună. Dukh reușise să spargă încă doi sateliți aflați deasupra Arcticii, acolo unde evantaiul de zeci de submarine nucleare rusești era urmărit de forțele navale americane. Iar pe hologramа din fața lui se puteau vedea zeci de lansări de rachete balistice intercontinentale rusești, trase de pe submarinele rămase fără conexiune cu centrul.

Cu destinația Statele Unite.

NIȘTE ACTORI GRĂBIȚI

Duncan primise rezultatele primei faze a operațiunii Hurricane: miile de microdrone lipite de sateliții rusești îi distruseseră simultan, astfel încât acum rușii erau orbi și surzi la ce se întâmpla în lume. Era conștient că urma ca aceștia să se conecteze cumva la alți sateliți, poate chiar americani, dar mesajul trimis rușilor era unul cât se poate de clar.

Eagle trimise un avertisment.

– Domnule vicepreședinte, există o probabilitate de 75% ca unii comandanți ruși să interpreteze asta ca un atac la care trebuie să răspundă nuclear.

Duncan era hotărât. Avea o fereastră de câteva minute în care comandamentul rus era scos din funcțiune, iar el trebuia să profite la maximum de asta.

– Vor fi distruși înainte să apuce să facă asta. Eagle, îți ordon să aplici acum și planul *Ice Storm*, simultan cu *Hurricane*. Executarea! Și fii în standby pentru un atac similar asupra tuturor sateliților chinezești.

Eagle trimise instantaneu ordinele necesare comandanților de nave din Arctica. În doar câteva secunde, aceștia cedară comanda Djinului fiecărei nave în parte, conform protocolului. Instantaneu, toate sistemele de inteligență artificială ale navelor se conectară între ele și deciseră, prin vot, că riscul prezentat de submarinele nucleare rusești era prea mare și că trebuie eliminate rapid. Imediat după aceea, echipajele de pe nave primiră ordinul să distrugă toate submarinele pe care le urmăreau de ceva vreme.

Duncan privea cu atenție, alături de generalii săi, ce se întâmpla și pe frontul european, acolo unde rachetele rusești zburau într-o veselie peste Polonia și Ucraina de Vest. Din fericire, ultima salvă fusese interceptată aproape în totalitate de scuturile antirachetă. Exploziile uriașe din nordul Poloniei însă îl făcură să se cutremure. Dacă așa arătau 40 de kilotone, ce s-ar fi întâmplat când începeau să zboare ICBM-urile de 5 și 9 megatone? Așa ceva trebuia evitat cu orice preț.

Comandanții de la Babadag îi raportau că rachetele nucleare trase asupra românilor fuseseră interceptate, dar scutul antirachetă era deja spre finalul stocului său de muniție. Următoarele trageri aveau să fie letale, iar Duncan dădu ordinul

de evacuare. Escadrilele de drone și avioane americane și românești se înfruntau acum în aer cu avioanele venite dinspre portavionul rusesc aflat în larg și cu cele decolate din Crimeea. Turcii hotărâseră să se ocupe singuri de bombardierele nucleare care le tot dădeau târcoale și le atacaseră atât de la sol, cât și din aer, zecile lor de avioane de luptă fiind întâmpinate de tiruri antiaeriene susținute și de alte zeci de avioane militare ruse. Bătălia din spațiul aerian estic al Mării Negre nu le răpi însă prea mult din atenție, pentru că ceva se întâmplă în colțul nord-vestic al aceleiași mări.

Spre surpriza tuturor, flota rusă a Mării Negre explodă sincron.

– Ce naiba?! Eagle, explică! N-am ordonat așa ceva, ce anume se întâmplă?

Eagle avu nevoie de ceva timp pentru a răspunde, tocmai când se înregistrau exploziile altor submarine nucleare rusești.

– Cel mai probabil, românii au apelat la dronele lor submarine autonome pe care le-au camuflat cu sprijin israelian acum zece ani în zonă, în largul portului Odessa. Dar asta îi poate irita și mai tare pe ruși.

Duncan își dădu seama că nu fusese pus la curent cu toate detaliile capacităților aliaților. Polonezii și ucrainienii bombardau balistic Moscova și centrul de comandă Cehov, românii scufundau flota rușilor, toată lumea părea dispusă să escaladeze la nesfârșit o nebunie care risca să iasă complet de sub control. Se părea că îi subestimaseră pe estici, tratându-i doar ca pe niște vasali. Dar își ținu firea și lăsă evenimentele să se desfășoare.

Eagle execută a doua etapă din planul *Hurricane*. În toate orașele rusești, centralele electrice erau distruse, în timp ce depozitele de muniție săreau, la rândul lor, în aer. Rodul a zece ani de infiltrări lente cu microdrone invizibile, încărcate cu explozibil și lipite în punctele-cheie ale infrastructurii energetice și militare ruse, o operațiune extrem de meticulos gândită și aplicată cu știința a doar douăzeci de oameni loiali NAR. Distrugerea din spațiu era acum replicată pe Pământ. În câteva minute, Rusia urma să rămână fără curent electric.

Rezultatele venite pe holograme fură întâmpinate cu urale de generali. Tocmai în acel moment, Duncan, care zâmbea transpirat, fu înștiințat de unul dintre aghiotanți.

– Domnule vicepreședinte, șefii Congresului sunt aici, împreună cu președintele Comitetului Comun al Șefilor de Stat Major, cu generalii de Stat Major veniți de la Casa Albă, precum și cu o delegație a principalilor senatori și reprezentanți.

Zâmbetul obosit al lui Duncan pieri. Era timpul să-și înfrunte dușmanii interni. Se întoarse către ei. Un calm desăvârșit îi susținea cele mai hotărâte priviri de care era în stare.

– Domnilor! Ați ajuns, în sfârșit! Mă scuzați că voi fi direct, dar America și aliații săi sunt atacați, așadar sunt nevoit să vă cer

să asistați la ceea ce se întâmplă și să ne sprijiniți în eforturile noastre de a...

Nu fu lăsat să-și încheie spusele. George Taylor, președintele Comitetului Comun al Șefilor de Stat Major, care tocmai își salutase generalii aflați în spatele lui Duncan, îi tăie vorba, făcând un pas în față.

– Președintele McHenry și-a revenit și este conștient. Vă mulțumesc pentru misiunea dumneavoastră, domnule vicepreședinte, dar lanțul de comandă e acum reluat. Va trebui să plecați de urgență spre buncărul de rezervă.

Duncan împietri. De ce nu-l avertizase Eagle? Găsi puterea de a răspunde.

– Vai, ce bucurie! Dar... unde este președintele? Cum putem fi siguri că ce spuneți dumneavoastră e adevărat? Și cum...

Deodată, din spatele grupului care umpluse camera de comandă, apăru, sprijinit de brațe de doi militari, chiar președintele McHenry. Alb la față și abia vorbind, dar conștient și cât se poate de hotărât.

– Phil, termină cu prostiile!

Tuși. Se uită la șefii Congresului, apoi din nou la Duncan.

– Am fost puși la curent de Eagle cu privire la tot ce s-a întâmplat aici, Phil. E timpul să preiau din nou conducerea.

Duncan se îmbățoșă, scrutând cu privirea grupul aflat în fața sa.

– Tim, sunt de părere că starea ta de sănătate nu te face apt pentru această responsabilitate. Nu acum, când America e...

– America e atacată din cauza ta, Phil! zbieră McHenry, intrând apoi într-un puseu de tuse.

Doi doctori apărură în spatele său și îi injectară o nouă porție de naniți. McHenry fu așezat apoi pe un scaun, înconjurat de generalii săi și congresmeni.

Duncan profită de acest moment pentru a se întoarce către oamenii săi și a le căuta susținerea din priviri. Se întoarse apoi, calm, către grupul președintelui.

– Tim McHenry, conform amendamentului 25 din Constituția Statelor Unite ale Americii, te declar inapt pentru a îndeplini puterile și îndatoririle de președinte!

McHenry începu să râdă, dar generalii din spatele lui Duncan scoaseră cu toții armele și le ațintiră spre el. Moment în care McHenry începu să râdă și mai tare, până când îl apucă iar un puseu de tuse. Generalii care veniseră cu el nu erau înarmați, așa că râsul președintelui îl miră profund pe Duncan.

– Domnule președinte, te comporți ca un om nebun. Tocmai de aceea mă aștept ca moțiunea mea să treacă rapid prin Congres. Fiecare membru al Congresului primește acum o înștiințare asupra stării tale de sănătate, iar votul se va da în următoarele două minute, indiferent de opinia șefilor Congresului!

McHenry îl privi calm.

– Te-ai gândit la toate, Duncan, nu? Tu și cu minunata de Oliver, da? De la infarctul meu până la punerea rușilor cu botul pe labe, da? Acum îmi pui și Congresul în cârcă, printr-o procedură ilegală și sub amenințarea armelor? Dacă e cineva nebun aici, Duncan, acela ești tu.

Duncan avea răbdare. Mașinăria pusă în mișcare era mult mai complexă de atât. Fiecare membru al Congresului primise la pachet cu cererea de vot un șantaj propriu și personal – hackerii NAR lucraseră luni întregi pentru a strânge informații compromițătoare, iar la nevoie se puteau elimina cei care refuzau să voteze cum trebuie. Puciul era mult mai întins decât și-ar fi închipuit McHenry.

– Nebun, poate, Tim. Dar pregătit pentru orice! America trebuie salvată!

McHenry vru să-i explice lui Duncan de ce se înșală, când vocea lui Eagle se auzi, imparțială și calmă, pe deasupra tuturor.

– Domnilor, Rusia tocmai a lansat șaizeci și două de rachete nucleare intercontinentale către teritoriul Statelor Unite. În lipsa unui lanț de comandă clar și a timpului disponibil pentru clarificarea acestuia, precum și conform prerogativelor date conform operațiunilor *Undaunted Freedom*, *Hurricane* și *Ice Storm*, preiau comanda asupra tuturor operațiunilor de război.

Brusc, buncărul deveni ca o scenă de teatru în care actorii principali, odinioară adulați de mulțime, aflau deodată, cutremurați, că sunt concediați și că nu mai e nevoie de serviciile lor. Ultima reprezentație nu le mai aparținea deloc.

IADUL DEZLĂNȚUIT

Tian ajunsese la capătul răbdării. În ultimul sfert de oră privise neputincios schimburile de focuri dintre ruși și est-europeni, iar tăcerea americanilor era de rău augur. Explozie nucleară după explozie nucleară, numărul victimelor estimate ajunsese acum la circa o sută de mii de morți și peste trei sute de mii de răniți. Câți mai aveau să moară după aceea, din cauza radiațiilor, era extrem de greu de prevăzut. Din fericire, toate exploziile fuseseră aeriene, la suficientă înălțime pentru a omorî oamenii, dar fără a ridica în aer sute de mii de tone de pământ radioactiv care ar fi otrăvit pentru decenii părți mari din Europa.

Totuși, Shen nu inițiase încă atacul căruia el îi dăduse undă verde de atâta vreme. Ning era mai calm și îi explicase că sistemul va ataca la momentul potrivit, când va fi suficient de puternic pentru a nu da greș și a minimiza rata de fals-pozitive. Adică de nevinovați uciși din greșeală.

– În sfertul ăsta de oră au murit deja o sută de mii de nevinovați și de trei ori pe-atât vor rămâne marcați pe viață, Ning. Ești sigur că l-ai calibrat corect pe Shen? Nu de alta, dar deja ne apropiem de marja sa de eroare în privința victimelor și nici n-am început...

Ning se uită la prietenul său, atât de rece, atât de calculat. Se întrebase deseori dacă Tian mai era în stare să înțeleagă ce însemnau numerele cu care lucra de ani buni. Nu era vorba despre abstracțiuni aici, ci despre oameni cât se poate de vii, fiecare cu individualitatea lui, cu speranțele și ticăloșiile lui, parte a unei rețele sociale atât de complicate, încât eliminarea fizică a unuia sau a altuia putea duce la un lanț de evenimente neprevăzute de niciun scenariu, cu deznodământ mai rău decât starea „rezolvată“ inițial. Fapt care încetinea apoi sistemul, pentru că acesta trebuia să-și reia calculele cu fiecare mort și fiecare rănit și fiecare om fugit în coloanele de refugiați care împânzeau acum șoselele. Iar milioanele de oameni de pe străzile marilor orașe nu ușurau defel situația, pentru că Shen îi putea considera drept parte a problemei.

Deocamdată, Tian părea preocupat ca nu cumva oamenii să omoare mai mulți nevinovați decât ar fi făcut-o Shen. O teamă corectă, până la un punct. Acel punct în care oamenii puteau opri

oricând spirala nebuniei, îngrozindu-se de ceea ce făcuseră, pe când sistemul de inteligență artificială putea continua la nesfârșit, până când și ultimul potențial ticălos din lumea asta ar fi fost omorât. Fie el și ultimul om de pe planetă.

Evident, Ning îl calibrase atent pe Shen de-a lungul anilor și avea încredere că acesta va interveni chirurgical doar asupra celor care trebuiau eliminați de pe fața pământului. Era oare prea târziu să mai încerce să-l convingă pe Tian să nu-i elimine fizic, ci doar să-i paralizeze?

Tian parcă-i citi gândurile pentru că pufni, zâmbind amar.

– Prietene, dacă te gândești la ce cred eu, ți-am mai spus. E prea târziu. Cei dispuși să omoare azi nevinovați o vor face oricând altădată când vor avea ocazia. Și acest cerc vicios trebuie spart undeva. Orice amânare face mai mult rău.

Ning îi răspunse, amar, în timp ce pe hologramă din fața lor explodau rachetele nucleare din nordul Poloniei.

– Știi, și noi suntem dispuși să omorâm azi nevinovați...

– Tocmai aici e diferența, Ning. Că nu o facem noi. Nici inginerii tăi. O face Shen, iar Shen nu se va judeca niciodată pe sine însuși. Ordinul nostru este să omoare ticăloșii, nu nevinovații. E o mare diferență.

Ning ar fi vrut să spună ceva, dar Shen le întrerupse discuția.

– Am ajuns la capacitate maximă de calcul. Observ o dispariție din zona mea de acțiune a câtorva zeci de milioane de interfețe mintale în Europa de Est, iar fenomenul s-a răspândit rapid spre vest, o vreme, apoi s-a oprit în momentul primei explozii nucleare din România. Acest proces a fost reluat acum.

– Tom! E Tom cu rețeaua lui, PSI! Altcineva n-are cum să fie! exclamă Ning.

Tian rămase pe gânduri. Existau lucruri pe care nu le știau despre Tom, dar mai ales ce făcea prietenul său trilionar îl îngrijora. Experimentele acestuia pe copiii născuți în urma programării genetice îl dezgustaseră – dacă bătrânul îi acuza pe ei că se joacă cu viețile a milioane de oameni, el îi replicase că joaca lui de-a Dumnezeu cu niște copii de care se atașase emoțional era și mai periculoasă.

– Shen, ai toată libertatea de a acționa cum crezi de cuviință, îi răspunse Tian. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Voi acționa la momentul potrivit, domnule președinte, nicio secundă mai devreme sau mai târziu, îi răspunse Shen, cu vocea sa monotonă.

Inginerii din spatele lor fremătară. Shen le explică imediat despre ce era vorba.

– Americanii tocmai au atacat întreaga rețea de sateliți a rușilor. Înregistrez zeci, sute de explozii în spațiu. Inclusiv stațiile spațiale americane... chiar și stațiile noastre spațiale militare sunt atacate... și distruse. Toate stațiile spațiale nucleare au fost

distruse. Din păcate, am pierdut contactul cu structurile de comandă rusești înainte de a le putea controla.

– Și sateliții noștri?! întrebă Tian.

– Sateliții noștri sunt în stare de funcționare, dar ce i-a atacat pe cei rusești ne poate ataca și propriii sateliți oricând. Nu reușesc să stabilesc cauza.

Tian murmură, mai mult pentru sine.

– Poate ăsta e momentul potrivit...

Ning se cutremură. În toate scenariile în care pierdea legătura cu structurile de comandă inamice, Shen era programat să le atace chirurgical. Dar dacă aceste structuri erau deja implicate în război...

– Shen, te rog calculează de două ori înainte de a aplica Protocolul Ultim asupra rușilor. Încearcă să restabilești legătura prin orice mijloace înainte de a interveni!

Shen nu îi răspunse, dar Tian se uită strâmb la prietenul său. Părea speriat.

– Ce te sperie așa Ning? N-ați luat în calcul o astfel de mișcare?

– Ba da, tocmai de-asta... Sper să reușim cumva să restabilim legătura cu rușii. Altfel n-o să fie bine.

Tian mârâi, nemulțumit.

– Știi, când zăceam în celulele lui Xu, m-am gândit deseori că lumea pe care doream să o fac mai bună nu merită, de fapt, așa ceva. Că oamenii sunt prea dispuși să se omoare unii pe alții ca să mai merite să fie ajutați. Dar mi-am păstrat speranța... știi de ce?

Ning nu știa ce să-i răspundă. Așteptarea asta îl scosese și pe el din minți. Tian continuă.

– Am așteptat știind că există pe pământ deja niște titani care vor ști să-i ducă pe oameni acolo unde trebuie să fie. Shen, Djin cu formele lui, Genie, Dukh – sistemele astea care s-au născut din codul tău sursă de acum două decenii.

Ning îl corectă.

– Eu am preluat codul scris de oamenii lui Bill și ai prietenului nostru trilionar, Tian. Tom mi l-a dat, în încercarea lui de a echilibra balanța de putere între marile națiuni – se temea că americanii îl vor folosi la fel ca pe o bombă atomică înainte ca noi să putem răspunde.

– Da, mă rog, asta chiar îmi întărește spusele. Toate sistemele astea sunt, de fapt, înfrățite. Lipsite de sentimente, dar capabile să reflecte personalitatea celui care le-a creat și programat. Sau a echipei, în fine... Ideea e că toate au fost programate să facă bine, să salveze omenirea de ea însăși.

Ning nu mai părea atât de convins.

– Da, dar și titanii...

– Titanii au fost copiii primilor zei, Ning. Primii zei, pe Terra, suntem noi, oamenii. Titanii s-au luptat între ei, da, dar au dus apoi la pacea care a permis apariția civilizației umane.

Ning se uita îngrijorat la președintele său. Anii de detenție îl transformaseră pe taciturnul său prieten într-un filozof și mai cinic decât fuse înainte de pușcărie.

– Nu prea te înțeleg, Tian. Ce anume vrei să spui?

– Vreau să spun, drag prieten, că suntem în ziua în care titanii vor salva omenirea. Iar apoi ne vom uni, cei rămași, și vom transforma pământul în paradisul care trebuia să fie încă de la început. Și vom fi pregătiți, ca specie, pentru întâlnirea cu civilizațiile extraterestre. Vom fi, în sfârșit, parte a familiei universale. Asta m-a susținut toți anii ăia, Ning! Și de-asta sunt convins că orice decizie luată de Shen în următoarele minute va fi mult mai bună decât ce am fi fost noi în stare să facem!

Ning simți că-l cuprinde disperarea. Cel mai puternic om din lume delira, și încă într-un moment ca acesta. Cum de-i scăpase această transformare a prietenului său? Cum de fusese atât de orb? Una era să vrei să elimini câteva sute de mii de oameni periculoși, cu totul alta abera președintele său. Oare unde avea să se oprească?

Shen îi întrerupse gândurile, raportând din nou în timp ce schimba hologramele din centrul de comandă. Pe ecran puteau vedea acum seria de explozii din Rusia, precum și soarta flotei rusești din Marea Neagră. Evenimentele degenerau rapid, iar Tian simțea că temporizarea lui Shen s-ar putea să-i coste scump. Titan, ne-titan, sistemul creat de oameni se mișca mult prea precaut.

– Shen, aș vrea să-mi faci legătura cu Tom Rast. S-ar putea să fim nevoiți să colaborăm, până la urmă...

Shen îi răspunse liniștit.

– Nu voi face asta, domnule președinte. Este contraproductiv și împotriva planului *Mò Rì*.

Tian ridică un pic tonul.

– Shen, îți poți vedea de planul *Mò Rì* și luând în calcul această variabilă! Din experiența mea, un dialog acum va ajuta foarte mult.

Ning oftă. Shen îi răspunse lui Tian la fel de monoton.

– Regret, domnule președinte, dar nu e cazul... Raportez, rușii tocmai au lansat zeci de rachete balistice intercontinentale din zona Arcticii. Către Statele Unite.

Tian și Ning rămaseră cu ochii căscați spre imaginile din satelit puse acum în holograma din fața lor. Începea să-i domine un sentiment de neputință. Euforia lui Tian se disipa încet-încet.

Președintele încercă încă o dată să raționeze cu sistemul informatic.

– Shen, ține cont de această variabilă și fă-mi legătura cu Tom Rast. Câte milioane de conexiuni ai mai pierdut între timp?!

Shen nu-i mai răspunse, fapt care-l irită peste măsură pe Tian. Acesta începu să strige.

– Shen, îți ordon, răspunde-mi!

Deodată, pe hologramа din fața lor se afișă o hartă a Uniunii Eurasiatice, centrată pe zona în care era buncărul președintelui Rusiei. Începu o numărătoare inversă, iar pe hologramа din dreapta se afișară imagini cu lansarea a zece rachete intercontinentale chinezești cu încărcături de 5 megatone fiecare.

Tian rămase cu gura căscată. Ning încercă să intervină.

– Shen!! Ce faci?!

Clipele care urmară curseră cu încetinitorul pentru cei doi și inginerii din camera de comandă a lui Shen. De jur împrejurul lor apăreau holograme cu lansări de zeci de rachete nucleare chinezești, laolaltă cu țintele lor. Toate erau îndreptate contra Rusiei. Lansare după lansare, filmată și transmisă de Shen împreună cu toate coordonatele necesare pentru ca oamenii din centrul de comandă să-și dea seama, îngroziți, de ceea ce urma.

Într-un târziu, după ce lansase nu mai puțin de patruzeci și două de rachete de 5 megatone fiecare, adică mai bine de jumătate din flota de rachete intercontinentale de mare putere a Chinei, Shen le susură în difuzoarele camerei de comandă.

– Cum am menționat, din cauza acțiunii americanilor, am pierdut conexiunile cu comandamentele rusești de război. Nu le mai pot controla mai devreme de o oră, iar asta ar fi prea târziu. Singura cale de a preveni noi lansări de rachete nucleare rusești către nevinovați rămâne, în acest context, eliminarea fizică a acestor comandamente. Rachetele își vor atinge țintele într-un interval cuprins între zece și treisprezece minute. Trec acum la faza a doua a planului *Mò Rì*.

Tian ar fi vrut să zică ceva, dar Shen îi afișa acum imagini cu sateliții americani spre care porneau alte zeci de rachete antisatelit. Chiar dacă stațiile spațiale militare chinezești fuseseră distruse, China avea capacitatea de a distruge aproape toată rețeaua spațială americană doar cu rachetele de pe Pământ. Se activară automat și zeci de lasere antisatelit aflate pe portavioanele chineze. Shen se folosea de tot ce avea la îndemână pentru a distruge rețeaua americanilor.

– Estimez o rată de distrugere de 80%. Timp: zece minute.

Hologramele se schimbară imediat cu imagini de pe frontul din Europa de Est. Acestea erau preluate de pe lentilele de contact digitale din zonele în care Shen începuse deja să acționeze asupra indivizilor.

Imagini cu generalii ruși, ucrainieni, turci, polonezi și români de pe front luându-se cu mâinile de cap, urlând de durere și apoi căzând fără suflare. Imagini cu militarii din unitățile de artilerie

și de rachete căzând secerați în scaune. Imagini cu soldații de pe ambele părți ale frontului căzând din picioare – mii și mii de soldați răpuși în doar câteva clipe! Apoi imagini din comandamentele nucleare din Alpi și Carpați, acolo unde deja nu mai mișca nimeni, oamenii fiind deja morți când Shen conecta camerele de luat vederi. Apoi imagini din submarinele nucleare rusești și de pe navele americane din Arctica, cu sute de oameni morți sau căzând de pe punțile navelor, uneori cu tot cu avioanele lor. Imagini cu sutele de avioane de luptă de deasupra Europei și cu miile de drone care trăgeau unele spre altele, apoi se opreau brusc și cădeau controlat spre sol, ca un stol de păsări moarte.

Pe măsură ce iniția noi și noi atacuri asupra indivizilor aflați în spatele atacurilor militare, din toate taberele implicate în conflict, Shen afișa noi și noi imagini, de jur împrejurul grupului de oameni neputincioși aflați la zeci de metri sub nivelul Orașului de Vis.

Deasupra cercului de holograme afișate și schimbate din ce în ce mai rapid, ca într-un carusel nebun scăpat de sub control, Shen mai afișă o hologramă. Era cea a numărului de victime nevinovate estimate. Și începea de la numărul 1394987. Apoi acesta urcă rapid.

Incredibil de rapid.

Războiul titanilor începuse.

SINAIA

Zgomotul unor împușcături și al unui geam spart îi trezi pe tineri din amorțeală. Cineva trăsese cu arma în vagonul alăturat, geamul fusese găurit, iar acum gloata de afară se repezise cu bâte și răngi să mărească spărtura pentru a intra. Cele zece minute de pauză se sfârșiseră.

Blocați în trenul imobilizat în gara de sub munți și fără a se putea conecta înapoi la rețeaua PSI, se obișnuiseră cu gândul că vor trebui să facă față unui asediu prelungit din partea celor disperați să se urce în tren. Oboseala îi cuprinsese, dar acum cineva intrase în vagonul alăturat. Se auziră două împușcături, apoi o rafală de armă automată îi trimise pe toți cei de pe peron la adăpost, urlând de spaimă.

Matthew se uită pe geam. Unul dintre bodyguarzii trilionarului îl împușcase pe intrus, apoi scosese arma pe geam și trăsese pe deasupra capetelor mulțimii.

– Vai, ce nebunie! Profesore, nu-i putem lăsa, totuși, să intre aici? Chiar e nevoie de așa ceva?

Trilionarul părea că este pe altă lume, stând cu ochii închiși, aparent imun la ce se întâmpla în jur. Într-un târziu, își deschise ochii.

– Nu e niciodată *nevoie* de așa ceva, Matthew. Din păcate, uneori nu ai de ales.

– Bine, dar sunt copii pe peron, mame nevinovate, părinți disperați, Profesore! Ne-ai învățat că...

– Matt, folosește-ți mintea așa cum te-am învățat. Ce se va întâmpla dacă toți urcă în tren, în starea de spirit în care sunt?

Puștiul tăcu. Nikita se repezi să răspundă.

– Acum, nimic bun. Dar dacă-i lăsam să intre de la început, poate se linișteau...

Trilionarul era prea obosit ca să discute în contradictoriu cu niște adolescenți, fie ei și supradotați. Oamenii erau la fel dintotdeauna – niște fiare feroce atunci când era vorba de propria lor supraviețuire.

Se auziră din nou focuri de armă. De data asta, doi polițiști ascunși după coloanele de marmură ale stației trăgeau înspre

bodyguardul din vagonul alăturat. Li se răspunse cu foc automat din alt vagon, iar polițiștii căzură morți, unul după celălalt.

Adeline și Naidé se simțeau neputincioase urmărind măcelul. Minturile erau inutile, iar ideea minunată de a elibera mintal oamenii se dovedise a fi un dezastru. Nu mai puteau controla nimic iar lucrurile o luau razna rapid.

Naidé își reveni prima. Spre deosebire de Adeline, avea combinezonul pe ea și-l putea conecta la sistemul de comandă al trenului. N-avea nevoie de Mint pentru un hacking atât de simplu. În câteva momente, trenul se puse din nou în mișcare.

Naidé închise ochii. Își asumase ce urma să se întâmple.

Cei care blocaseră trenul stând în fața lui se dădură la o parte în ultima secundă. Mulțimea de pe peron se repezi după tren urlând. Mamele alergau cu copiii lor în brațe, încercând să-i convingă pe cei dinăuntru să deschidă ușile vagoanelor și să-i ia. Unii se agățară de tren, dar, văzând tunelul apropiindu-se, săriră în ultimul moment. Alții, mai disperați, căzură sub tren, sfârșind sfârtecați de roți. Dar nu puteau face nimic pentru ei. Nu era timp.

Nikita se uită îngrozit la Naidé. Nu ar fi crezut-o în stare să decidă așa ceva de una singură. Îl întrebă pe trilionar, îndoit.

– Cei pe care i-am lăsat în urmă nu vor muri, Profesore, sper...

Trilionarul simțea că făcea pe el. La vârsta lui, vezica îi dicta mare parte din mișcări. În plus, băieții îi puteau citi gândurile, dacă voiau, și deja nu mai conta. Le spunea oricum adevărul.

– Nu vor muri, Nick. Nu va mai bombarda nimeni nuclear munții ăștia. Explozia aia a fost o eroare. Oamenii din stația subterană sunt mai în siguranță acolo decât oriunde altundeva. Dar ei nu pricep asta. Naidé a făcut ce trebuia să facă. Iar noi trebuie să ajungem cât mai repede undeva de unde să-i putem ajuta! Acum te rog să mă scuzi.

Bătrânul se îndepărtă, ținându-se de scaune, apoi ieși din vagon. Băieții rămaseră singuri cu fetele. Naidé strângea din dinți, încercând să nu regrete ce făcuse. Adeline părea pierdută. Se lăsă o liniște apăsătoare.

– Când a spus Zhen Lin că va veni nava aia extraterestră? sparse Nikita tăcerea.

Matthew se grăbi să-i răspundă.

– Prin 2130... Când am avea noi, ăăă, nouăzeci de ani. La naiba, s-ar putea să n-o vedem!

Adeline nu prea avea chef de glume.

– Noi nu mai apucăm ziua de mâine, iar voi vă gândiți la ce o să se întâmple peste șaptezeci de ani?

Naidé încerca să se concentreze pe ce era de făcut acum.

– Mai bine ne gândim cum ne putem conecta din nou. E singura noastră șansă...

– Naidé, îi răspunse Matt, eu și Nick vom ști imediat când revine rețeaua. Și Adeline, la fel. Până atunci, orice am încerca nu va funcționa! Oricum... ai avut un curaj imens să faci ce ai făcut cu trenul.

O admira, deja, deși prietenul său rus era în continuare îngrozit. Tătăroaica zâmbi obosit.

– Da, eu nu mă pot conecta ca voi în mod nativ. Dar am și eu câțiva ași în mânecă...

Trenul căpătase viteză, dar mergea în continuare relativ lent, cu doar 150 de kilometri pe oră, printr-o zonă foarte muntoasă, plină de curbe.

Naidé încercă să continue discuția. Ceva nu-i dădea pace.

– Ciudat, oricum, că au ales să divulge abia acum treaba cu extratereștrii. Noi nu știam nimic la Mănăstire, deși sunt sigură că Edwards știe clar despre ce e vorba, la fel ca și amicul nostru trilionar de la baie...

– Ți se pare o stratagemă, o diversiune? întrebă Matt.

– Nu știu. N-au divulgat asta fără un scop tocmai azi.

– S-ar putea să vină, totuși, să ne salveze, îndrăzni Nikita.

– Să ne salveze de la ce? întrebă Adeline. Asta ar însemna că pot privi în viitor, nu? Ori ei, chiar dacă ar avea telescoape suficient de bune să vadă ce-i pe Terra, ar vedea în trecut.

– Păi și în trecut am avut războaie, îi replică rusul. Poate le văd pe alea și...

Adeline se destinse un pic. Era pasionată de paradoxul Fermi și de toate poveștile asociate extratereștrilor. Chiar chicoti.

– Știi, Nick... Nu există nicio dovadă că în trecutul omenirii am fi fost influențați de extratereștri. Și aș putea zice că atunci am avut nevoie mult mai mare să fim salvați decât acum. Cel puțin, în secolul trecut...

– Oricum vin prea târziu, interveni Naidé. Peste șaptezeci de ani s-ar putea să găsească doar un deșert aici.

Matthew era mai optimist.

– Poate e un semn să ne unim. Știți foarte bine că evoluția nu explică apariția vieții, ci doar transformarea ei pe pământ. Se pare că viața a venit din altă parte pe Terra. Deci, ce ar fi așa de necrezut că am fost cumva, nu știu cum să zic... cultivați... crescuți și ajutați în tot acest timp?

– Ajutați să ce, Matt? îl întrebă, moale, Adeline.

– Să ne unim, cum ziceam. Să vedem că ne e mai bine uniți decât dezbinați. Să progresăm. Să dăm la o parte ce e rău... să eliminăm, na, oamenii răi, și să scăpăm de violența asta care ne definește ca specie. Să evoluăm spre ce au vrut încă de la început cei care ne-au pus aici. Nu știu. Sunt multe teorii.

– Matt... te alinți, îi zâmbi Adeline.

– De ce zici asta?

– Simplu. Pentru că nu ai absolut nicio dovadă pentru toate speculațiile pe care tocmai le-ai spus. Sper că nu ți le-a băgat *Profesorul* în cap, pentru că toate prostiile astea țin de o subcultură tâmpită și primitivă.

– Așa, și de ce zici asta?

– Păi să le luăm pe rând. E improbabil ca viața să fi apărut pe Terra, corect. Dar nu imposibil. Tocmai ce-am aflat că a apărut în același timp și pe Marte și că aceleași organisme au existat și pe Titan. Deci probabil că a venit, într-adevăr, din altă parte. Dar vorbim de microbi aici, Matt! De microbi! Nu de oameni!

– Da, păi, și dacă microbii ăștia sunt, de fapt, o sămânță trimisă în spațiu de altă civilizație? întrebă Nikita.

– Eu nu cred că cineva trimite semințele vieții prin spațiu și apoi nu se interesează de cum au crescut, îi replică Matt.

– Repet, Matt, continuă Adeline, nu e nevoie de însămânțări conștiente aici. E suficient să apară viața undeva în galaxie – ea va ajunge apoi prin meteoriți pe alte planete și tot așa.

– Da, dar nici tu nu poți ști cu siguranță că nu a fost un proces voit, Adeline!

– Matt, ba pot deduce asta foarte simplu. Viața a apărut pe Terra la mai puțin de un miliard de ani după formarea planetei când era încă fierbinte! Că a venit din Cosmos ori s-a format aici, asta nu mai contează. Ideea e că, dacă ar fi o însămânțare voită și dirijată, atunci cât crezi că ar fi trecut până când planeta ar fi fost teraformată pentru a avea condiții favorabile vieții complexe? Ei?

Matt era pus în încurcătură.

– Nu știu. Terra e o planetă mare...

– Nu știi, pe naiba. Planurile noastre, *noastre,* da, pentru terraformarea planetei Marte se întind pe maximum o mie de ani. O mie de ani, Matt, și asta cu ce știm acum! Ai cumva idee cât i-a luat vieții de pe Terra să treacă de la unicelular la multicelular?

Matt îi răspunse mecanic, aproape fără să-și dea seama – avantajul implanturilor organice din naștere, care cuprindeau întreaga bază de cunoștințe ale omenirii.

– Două miliarde de ani...

– Aha, două *miliarde* de ani. Timp în care nu ne-a vizitat nimeni, Matt! Nu a accelerat nimeni procesul. Pentru că, dacă ne-ar fi vizitat planeta asta situată într-o poziție excepțional de favorabilă dezvoltării vieții complexe, ar fi teraformat-o în câteva sute sau mii de ani, da? Dar nu, nu s-a întâmplat nimic asemănător. Dimpotrivă, timp de două miliarde de ani, viața de pe pământ a fost la nivel de microbi unicelulari. Două miliarde, Matt!

– Da, dar după aia...

Adeline era aprinsă toată. Discuția asta o făcea să uite, pe moment, trauma colosală prin care trecuse. Iar Matt îi ridicase mingile la fileu, fie și pentru că îl amuza teribil să o vadă lansată

într-o discuție foarte profundă, așa cum era îmbrăcată cu tricoul cu hologramele lui Yoda plutind peste umerii ei.

– După aia, ce? continuă ea. Ia gândește-te: noi putem deja să vedem toate detaliile care ne interesează despre exoplanetele aflate pe o rază de două mii de ani-lumină – atmosferă, compoziție chimică, masă, anotimpuri etc. Bănuiam deja că unele adăpostesc doar viață microbiană. Și, ne-a împiedicat asta să plecăm spre ele? Uită-te la ce au făcut chinezii...

– Nava Yang poate fi și ea o diversiune, mormăi Naidé, spre exasperarea Adelinei.

– Da, totul e o diversiune, Naidé, la dracu'. Ideea e simplă: timp de două miliarde de ani nu a existat nicio civilizație extraterestră care să considere Terra demnă de terraformare sau de colonizare. Nici una! Apoi, când s-a dezvoltat viața complexă, ghici ce, tot n-a venit nimeni, alt miliard de ani!

– Chiar și așa, Adeline, îi replică Nikita, dacă ar fi cineva care a trimis semințele, poate ne bagă în seamă doar când atingem un anumit prag...

– Păi și vrei să zici că ne-au băgat în seamă abia acum pentru vreun motiv anume? îi răspunse Matt. De ce nu ne-ar fi băgat deja în seamă mai devreme? E plină mitologia de povești despre zei care vin din cer, iau oameni în carele lor zburătoare se luptă între ei cu fulgere și așa mai departe...

Adeline își dezveli dinții ei albi într-un zâmbet superb și îi răspunse cât de blând era în stare.

– Te grăbești, Matt. Până să avem noi legende, planeta asta a trecut prin niște catastrofe – de câteva ori s-a transformat în bulă de gheață, alteori aproape toată viața a dispărut în urma unor impacturi cu asteroizi... O loterie întreagă! N-a terraformat nimeni planeta asta, omule. Viața și-a văzut de ale ei, în ritm extrem de lent, organic, nederanjat de nimeni. Pentru că dacă ar fi intervenit cineva, totul se dezvolta mult mai repede!

– Păi repet și eu, interveni Nikita, poate că nu îi interesa o planetă microbiană. Poate nici una cu animale pe ea. Doar când am apărut noi...

– Doar când am apărut noi, ce? Homo sapiens există de vreo două-trei sute de mii de ani. Dacă o civilizație cu nave capabile să meargă cu 20% din viteza luminii și-ar trimite navele în toate direcțiile, spre planetele capabile să susțină viața, în doar patruzeci de mii de ani ar coloniza un sfert de galaxie. În două sute de mii, toată galaxia! Dar viața există de *miliarde* de ani – chiar să nu fi apărut nicio altă civilizație, tot acest timp, în galaxie, care să fie interesată de Terra? De ce oare?

– Păi și unde vrei s-ajungi, că pe mine m-ai pierdut! recunoscu Matt.

– Că nava asta nu vine să ne *salveze* de la nimic. Dimpotrivă, s-ar putea să ne atace. Până atunci, suntem pe cont propriu. Iar

dacă azi nu ne facem praf și pulbere...

Matt ar fi vrut s-o tachineze în continuare, dar se opri. Semnalul PSI revenise și primiră un semnal de la Tom Rast! Îl proiectară într-o hologramă în fața lor. Era Tom, cu Diane și Simone în spatele lui.

Tom păru ușurat că-i vedea.

– Hei, e cineva acolo? Gata, v-am găsit! Sunteți teferi? Unde-i boșorogul?

– Suntem teferi, îi răspunse Naidé, dar am plecat cu mare greutate din gară. Mii de oameni voiau să dea năvală în tren... E haos aici.

– Bine c-ați scăpat. Alții n-au fost atât de norocoși, din păcate... Edwards e bine, însă. Am avut probleme cu releele PSI din zonă și am pierdut o vreme contactul cu el, dar acum am reușit să-l restabilesc.

Se uită la o hologramă aflată în dreapta sa, se schimbă puțin la față, dar apoi își reveni și se uită din nou spre ei.

– E un dezastru ce se întâmplă acum, mor deja mii de oameni nevinovați, iar războiul nuclear escaladează rapid. Shen a început deja să acționeze. Va trebui să scoatem cât mai mulți oameni din raza lui de acțiune!

Naidé îi răspunse.

– Ne apropiem de releul PSI din Brașov. O să schimbăm cu hyperjetul acolo, dar dacă vom avea aceleași probleme în gară, Tom, mă tem că nu vom mai ajunge nicăieri. Oamenii pe care i-am eliberat de interfețele mintale nu mai pot fi controlați în niciun fel! S-ar putea să ne linșeze, dacă află ce s-a întâmplat în Sinaia! Nu știu dacă ideea de a-i elibera a fost una bună...

Tom rămase mut. Nu era timp acum pentru discuții în contradictoriu. Diane izbucni, din spatele lui.

– De ce aveți voi ideea asta fixă că trebuie să controlați pe toată lumea? Mă uit la voi și mă îngrozesc! Știți, sunt milioane de oameni acum pe străzile din România, din Franța, din Polonia, din America... Oameni speriați, dar hotărâți. Lăsați-i să fie liberi și veți vedea că vor opri această nebunie!

Tom oftă.

– Diane, am dus un dialog al surzilor cu tine până acum exact pe tema asta! Sunt disperat că nu voi reuși să smulg de sub influența lui Shen suficient de mulți oameni în timp util. Mai avem doar câteva minute, apoi totul e pierdut!

Diane îi replică din nou, tăios – se vedea că cearta ținea deja de ceva vreme, cât timp fusese întreruptă comunicarea dintre ei.

– Ți-am spus, Tom, dacă nu mai e timp, folosește-l chiar acum pe Genie X pentru a le scurtcircuita interfețele mintale tuturor!

– Nu pot face asta, oftă bătrânul. Fetele din jurul nostru îl ghidează pe Genie X, fără ele nu poate face distincție între cei

implicați direct în violențe, care trebuie totuși controlați, și ceilalți.

– Dar de ce trebuie să te joci de-a Dumnezeu, Tom? De ce trebuie să-i controlezi *tu*, Tom?

Se uită, prin hologramă, și către ceilalți aflați în tren. Își făcuse apariția și trilionarul. Era ciudat de calm, pe cât era ea de nervoasă. Își continuă tirada.

– De ce trebuie să vă jucați de-a Dumnezeu, voi toți? De ce trebuie să ne intrați în minți? De ce trebuie să ne transformați în roboți, în piese de șah pe tabla voastră de joc? A, vă e teamă de nenorocirile pe care le putem face? Da, iată, facem nenorociri! Da, iată că ne aruncăm lumea în aer! Dar nici n-ați prevenit lucrul ăsta, nici nu reușiți acum să-l împiedicați! Și atunci? Cu ce drept? Cu ce... Tom! M-ai numit „conștiința ta“. Apoi le-ai pus pe fetele astea în transă, ca „îngeri păzitori“. Sincer, îți dai seama că ați luat-o cu toții razna?! Lăsați-ne să ne rezolvăm singuri problemele. Și aveți încredere în oameni. Dumnezeule, în milioanele de oameni care au ieșit acum, uniți, în lumea întreagă!

Trilionarul o întrerupse, pentru că-și folosise timpul petrecut singur pentru a se pune la curent cu întreaga situație.

– Draga mea, în mod normal te-aș contrazice. Dar acum ai dreptate.

Diane, pregătită să se contrazică la sânge cu cel mai bogat om din lume și cu restul celor implicați în conspirație, rămase cu gura căscată.

Trilionarul se așeză, cu greu, înapoi în scaun. Trenul se apropia acum de Brașov, unde urma să ajungă în doar două minute. Genie X îi avertizase deja că șina era blocată de o mare de oameni nervoși, așa că trenul deja începuse să încetinească. Se uită pe geam, la brazii care rămâneau cu viteză în urmă. Ieșeau dintre munți. Se uită la tinerii din jurul său, apoi la Tom și Diane. Își țuguie buzele într-un gest de om bătrân și-și continuă, în sfârșit, ideea.

– Tom, ne-am luptat amândoi, în felul nostru, să-l împiedicăm pe Tian să dea foc lumii. Iată că rușii și americanii i-au dat foc fără ajutorul lui. Iar acum avem deja zeci de mii de morți și, dacă ultimele informații sunt exacte, vom avea zeci de milioane. Rusia a rămas fără comunicații, apoi fără curent electric, iar China ce a făcut? A atacat-o nuclear. Ce-ți spune ție asta?

Tom se gândi o clipă și răspunse.

– Că Shen nu mai are acces la mințile rușilor și a hotărât să-i bombardeze nuclear?

Trilionarul dădu din cap.

– Exact. Tian nu ar face niciodată asta. Nici Ning. E o măsură cinică de care niciunul dintre ei nu e în stare. Ei bine, ce crezi că va face cu oamenii pe care nu-i poate controla, Tom?

Tom se îngrozi.

– Vrei să spui că s-ar putea să-i atace și pe ei? Dar de ce? Doar nu sunt violenți...

Deodată își dădu seama. Prietenul său avea dreptate.

– Dumnezeule, oamenii devin violenți atunci când încearcă să supraviețuiască... iar Shen va interpreta asta ca un motiv să-i ucidă...

Diane nu pricepea.

– N-ați spus voi că va ataca doar oamenii violenți? Oamenii din stradă nu sunt violenți! Tocmai asta e cheia! Ei au ieșit acolo pentru a cere pacea!

Tom oftă.

– Diane, e vorba de milioane, de zeci de milioane de oameni, așa cum ai spus și tu. Dispuși să intre peste guvernele lor. Să răstoarne totul. Din câte știm noi, manevrați de ruși. Da, nu te holba la mine, ce credeai, că au ieșit așa, de bunăvoie?! Chiar și pentru un sistem uriaș precum Genie X sau pentru Shen e extrem de greu de calculat vinovăția sau nevinovăția fiecăruia. Fără a avea acces la mințile lor, îi va trata pe toți în bloc! Iar când va face asta...

Naidé îl completă.

– Va lansa rachete nucleare așa cum a făcut-o și în Rusia. Pentru că Shen, ca toate sistemele AI, e calibrat pentru a îndeplini un scop. Și dacă scopul e amenințat, atunci recurge la orice mijloace.

Diane încă nu pricepea.

– Dar de ce neapărat la arme nucleare? Poate îi lasă în pace...

Adeline îi replică, scurt.

– Diane, am fost în mintea a milioane de oameni de-a lungul timpului. Când tratezi cu numere mari, ajungi să accepți ușor eliminarea unor procente fără să vizualizezi neapărat fețele, fără să te intereseze detaliile vieților lor, fără să iei în seamă subtilitățile. Dacă eu și cei antrenați ca mine nu reușim să facem asta, crezi că o va face un sistem AI fără sentimente? Shen a atacat deja nuclear Rusia, fiind dispus să omoare sute de mii de oameni nevinovați doar pentru a le doborî conducerea. Crezi că va face o excepție pentru Paris? Crezi că Eagle, sistemul Pentagonului, va ezita să contraatace? Că Dukh nu va ataca și el?

– În loc să ne tot contrazicem, mai bine ne gândim cum putem preveni asta, completă Naidé.

Se lăsă tăcere, în timp ce trenul încetinea susținut. Intrară în tunelul de sub orașul aflat la poalele munților. Diane reveni la atac.

– O puteți preveni dacă nu mai interveniți deloc. Tom, mi-ai spus că Genie X te-a avertizat că voi, Societatea, sunteți cei care vor distruge lumea, nu?

Bătrânul încuviință din cap.

– Atunci, poate că asta e cheia, Tom. Să nu mai interveniți deloc! Lăsați-le interfețele mintale în pace. Lăsați-l pe Shen să vadă pentru ce luptă fiecare, lăsați-l să vadă cât de mare e dorința noastră de pace! Lăsați-l să cunoască omenirea așa cum e, nu așa cum vă închipuiți voi că e!

– Nu înțelegi că nu pot face asta?! Shen va găsi modalități de a-i ucide dacă noi îi lăsăm complet liberi! Trebuie să-l ghidăm, altfel riscăm să pierdem controlul!

– Riscăm oricum, fir-ar să fie, Tom! Rișți să nu ai *tu* controlul, așa cum l-ai avut atâția ani, decizând soarta a mii de oameni! De fapt, ai pierdut de mult controlul, Tom!

Tom părea că se prăbușise interior. Diane se uită la trilionar. Acesta privea absent mulțimea de oameni care se înghesuia pe peron, în timp ce trenul se oprea încet în gara subterană. Spre deosebire de Sinaia, aici era liniște, dar o tensiune incredibilă plutea în aer. Oamenii se uitau încruntați la trenul care trecea pe lângă ei. Încruntați și hotărâți să sară pe el în orice moment. Erau și destui polițiști, cu armele scoase și îndreptate asupra trenului. Când acesta se opri, trilionarul respiră adânc, apoi se întoarse către ceilalți.

– Tom are dreptate, Diane. Noi nu mai putem face nimic altceva decât să îl înfruntăm pe Shen, în mod direct. Dacă nu-i arătăm că oamenii merită salvați, atunci el îi va judeca greșit și executa. Tot ce sper e ca Shen să-și dea seama ce e în joc și ca Ning să-l fi calibrat corect. Dar are și Diane dreptate, Tom. În momentul ăsta suntem prea mici pentru furtuna căreia i-am dat drumul. Iar Genie X nu a fost antrenat să judece oamenii, ar dura prea mult până să reușească să învețe asta.

Adeline interveni.

– Tom, ne-ai spus că PSI a fost integrat în Genie X. PSI are memoria sutelor de milioane de oameni în a căror minte a intrat...

Tom părea că e beat.

– Da, iar Genie X poate folosi oricând această bază de date, încuviință el, cu o voce pierdută. Dar tot nu va putea judeca oamenii. Să le distrugă interfețele e simplu. Să-i despartă pe cei buni de cei răi, nu. Nu l-am programat pentru asta.

– Atunci, poate că Genie X îl poate ghida, la rândul lui, pe Shen! Îi poate spune... poate pleda pentru fiecare om în parte! Pe baza datelor lui PSI!

– Da, iar noi toți, pe Genie X, spuse Nikita. Nu ca să distrugă interfețe mintale, ci ca să-i marcheze pe oameni ca fiind demni de apărat, nu de omorât! Le poate scoate în evidență părțile bune, nu cele rele. Poate fi avocatul lor!

Simone interveni în discuție.

– Nu știu dacă putem să judecăm atât de repede niște oameni... Suntem doar o mână din echipa inițială și încă n-avem vești de la restul fetelor din celelalte Mănăstiri. Ne-ar fi ajutat enorm! S-ar

putea să marcăm drept „buni“ niște oameni care sunt, de fapt, răi...

Simone ar fi vrut ca totul să fie doar o altă simulare, un alt test de genul celor de la Mănăstire. Tocmai atunci apăru și imaginea lui Edwards, în continuare conectat la rețea.

– Simone, vom face ce putem. Răi, buni, ideea e că nu vor fi omorâți de un robot care poate greși. Oamenii se mai schimbă. Asta n-a înțeles Tian. Eu sunt dovada vie că oamenii se schimbă!

Simone primi exact încurajarea de care avea nevoie. Adeline interveni și ea.

– Ed, Tom, Simone și restul fetelor! Vom fi alături de voi! Hai s-o facem!

Naidé avea o idee și mai bună.

– Știți, PSI folosea și puterea mintală a fiecărui om pentru a dobândi putere de calcul. Fiecare om devenea un releu. În loc să le distrugem interfețele mintale, nu putem realiza o rețea uriașă care să-l ajute pe Genie X să facă față?

Tom îi răspunse nesigur.

– Asta mi-o ceruse însuși Genie X de minute bune. N-am vrut să-l ascult... Dacă nu reușim, iar Shen consideră toate aceste milioane – poate miliarde de oameni, drept dușmani?

Trilionarul tuși.

– Shen tocmai a declanșat un iad nuclear, Tom. Tu ce crezi, dacă e confruntat deodată cu miliarde de oameni care vor pace și care-i fac un DDoS de toată frumusețea, nu va fi învins?

Tom stătu un timp pe gânduri. Nimic nu semăna cu planurile sale inițiale.

– Dacă vrem să facem asta, atunci trebuie să o facem acum, copii. Edwards ne va ajuta să facem legătura cu Shen. Să sperăm că acesta o va accepta. Și că vom fi, cu toții, suficient de puternici pentru a-i face față.

Diane înțelese, în sfârșit. Erau cu toții de partea Binelui. Și asta era cel mai important lucru.

– OK. Hai s-o facem!

Se uitară unii la alții, hotărâți. Era timpul.

Se conectară cu toții cu mințile la rețeaua PSI, intrând în transă.

În același moment, ca la un semn, mulțimea de afară începu să se miște spre tren, din ce în ce mai repede, din ce în ce mai hotărâtă. Bodyguarzii stăteau cu armele automate în poziție de tragere. Oamenii se opriră la un metru de tren.

Doar o scânteie lipsea pentru ca toată tensiunea din aer să explodeze într-un masacru.

BLACK CELEBRATION

Abbadon

Shen calcula cât putea de repede toate variabilele posibile pentru fiecare dintre cele șapte miliarde de minți omenești asupra cărora avea control. Fusese pregătit timp de un deceniu, ani în care aproape fiecare om de pe planetă primise un dosar propriu, în care îi erau evaluate postările din social media, acțiunile și inacțiunile, precum și rolul său în complicata încrengătură a societății umane. Pentru câteva sute de mii de indivizi-cheie, dosarele includeau și gândurile, în urma unui hacking mintal întins tot pe ani de zile.

Dar toate datele acestea se schimbau mereu, uneori de la un an la altul, alteori chiar de la o zi la alta. Unii oameni continuau să ducă o viață violentă până într-o zi când decideau să-și schimbe total comportamentul, fie din motive religioase, fie pentru că treceau peste un prag psihologic. Alții, care până atunci fuseseră pașnici, se transformau deodată în niște monștri dezlănțuiți – de multe ori ca urmare a unor tragedii personale imposibil de prevăzut. Majoritatea erau niște ipocriți, dar nu puteau fi omorâți pentru asta. Totuși, peste 90% dintre ei erau previzibili în 90% din timp, iar Shen avea prevăzute protocoale care îi clasificau pe douăsprezece niveluri de prioritate, cu primul nivel, rezervat factorilor de decizie, cel mai atent monitorizat.

Începuse cu președinții statelor beligerante – cei la care avea acces. Urmaseră prim-miniștrii, membrii guvernelor, generalii și ceilalți comandanți implicați, politicienii care stârniseră ura și toți factorii de decizie, de la mic la mare, care erau încrâncenați să pornească război. Toți fuseseră reevaluați și primiseră note de la 0 la 10. O notă mai mică de 7 însemna paralizie. O notă mai mică de 5 însemna moartea instantanee. Notele oscilau în cazul fiecăruia, de mai multe ori pe minut. Când se stabilizau, Shen executa sentința.

Dar îi fusese din ce în ce mai greu cu celelalte niveluri.

Dacă Shen era capabil să se descurce în milioanele de scenarii rulate în fiecare zi chiar și la capacitatea sa nominală de cinci sute de MegaBrains, astăzi era o zi specială. Niciodată în istoria

omenirii nu fuseseră atâtea miliarde de oameni cu viața dată peste cap. Peste o sută de milioane se aflau pe străzile din marile orașe ale lumii, demonstrând pentru pace. Tot pe-atâția se pregăteau să iasă în stradă, iar mulți erau pregătiți pentru violență. Violență care, la rândul ei, putea cauza mari disfuncționalități în activitatea guvernelor și a factorilor de decizie. Majoritatea celor aflați în poziții cheie oscilau de la o oră la alta, de la un minut la altul, între decizii diametral opuse. Iar el era nevoit să reia calculele de fiecare dată.

Fiecare general care ezita să apese pe buton îl făcea pe Shen să întârzie, pentru că Ning îl programase să temporizeze până când decizia respectivului avea peste 99% șanse să se întâmple. Și nu era vorba doar de viața generalului. Era vorba și de viața celor câtorva mii de soldați care urmau a-i îndeplini ordinele. Era apoi vorba de efectul de cascadă: celelalte mii de soldați care urmau să lupte cu inamicii lor, comandanții lor care luau decizii în funcție de mișcările inamicului, dar și de ce se întâmpla la ei în țară.

Fiecare om care striga pe stradă putea milita în același timp pentru pace, dar acțiunile sale să ducă, de fapt, la moartea a mii de nevinovați, așa cum se întâmplase în America, unde asaltul asupra limuzinei secretarului Apărării, manipulat de ruși, grăbise, de fapt, decizia lui Duncan de a intra în război. Și aici era din ce în ce mai greu, chiar dacă Shen calcula acum cu puterea a 128 de GigaBrains, folosindu-se de circa o jumătate din Internetul Obiectelor, de la procesoarele computerelor personale la cele care gestionau climatizarea caselor, de la stațiile virtuale de distracție la procesoarele extensiilor mintale și așa mai departe.

Faptul că sateliții ruși de comunicații fuseseră distruși îi afectase capacitatea de a transmite cantități mari de date – degeaba preluase controlul asupra acestora de la Dukh, acum nu se mai putea folosi de ei.

Decisese să se concentreze pe ce era mai important. Atenția lui Shen era așadar distribuită cu precădere asupra celor care puteau lansa lovituri nucleare. Comandamentul rus urma să fie distrus în următoarele cinci minute, iar cel american urma să-i cadă pradă atacului informatic în mai puțin de un minut. Iar dacă rezista mai mult, atunci ar fi lansat atacuri nucleare chirurgicale și asupra lui. La urma urmei, sateliții americani erau deja atacați, pierind cu zecile după impactul rachetelor și laserelor chinezești care-i luaseră prin surprindere.

Între timp, trebuia să fie atent și la soldații de pe câmpul de luptă, mai ales la unitățile de artilerie și la aparatele de zbor capabile să facă ravagii.

Aici fusese fără milă. Încrâncenarea celor de pe frontul Europei de Est era atât de mare, loviturile nucleare ridicaseră miza atât de mult, încât mințile celor la care ajungea erau pline

de ură ucigașă, semn că Shen putea acționa imediat. Și acționase. Singurii care fuseseră doar paralizați erau soldații suedezi, datorită faptului că guvernul acestora alesese să se retragă din ostilități în urma cuceririi insulei Gotland, mutându-și trupele pe poziții strict defensive.

În schimb, aproape întreaga armată a Poloniei, a Țărilor Baltice și a României fuseseră decimate în doar două minute. Ucraina de Vest și Turcia urmaseră. Deși toți soldații aceștia erau în poziții defensive, acțiunile lor nu făceau decât să-i provoace pe ruși, iar rușii continuau să lanseze lovituri nucleare fără nicio noimă, ducând la moartea a mii de nevinovați. Shen nu putea permite asta.

Singurii pe care-i lăsase în viață, dar paralizați, erau cei care se aflau în această vâltoare în ciuda voinței lor. Cei care doreau pace. Cei care strângeau armele în mâini, dar le detestau. Dar aceștia erau puțini, sub o treime. În total, aproape două sute de mii de soldați fuseseră uciși în numai două minute.

În Transnistria, acolo unde românii îi înconjuraseră pe prizonierii ruși și-i folosiseră drept scut uman pentru unitățile lor de artilerie, Shen decisese mai întâi să-i omoare sau să-i paralizeze pe militarii români. Apoi, văzând că paznicii lor au dispărut, soldații ruși ieșiseră cu sutele, într-un iureș violent, atacându-i pe militarii români lăsați în viață de Shen. Spre surpriza lui, fusese nevoit să ucidă mii și mii de soldați ruși, până când ultimii rămași se opriseră, dându-și seama că răzbunarea le aducea doar moarte. Diferența dintre moarte și viață fusese de doar câteva secunde – clipe în care aceiași oameni trecuseră de la stadiul de victimă la cel de agresor, apoi se calmaseră. Efectul fusese însă catastrofal: peste treizeci de mii de morți, într-un scenariu în care, dacă ar fi avut suficient timp, ar fi putut încerca mai întâi o pacificare.

Urmase armata rusă, cu peste trei sute de mii de militari scoși din luptă într-un singur minut, pe întreaga Linie Estică de Apărare. Sute de avioane de vânătoare, mii de drone, mii de blindate, sute de unități de artilerie – toate fuseseră oprite pe un front de mii de kilometri pătrați. Gălăgia îngrozitoare făcută de armele de foc lăsase loc unei tăceri și mai înspăimântătoare – două sute de mii de soldați care păreau că dorm, dar erau, de fapt, morți în mașinăriile lor de ucis, alături de o sută de mii de oameni paralizați.

Același lucru se întâmplase în Orientul Mijlociu, acolo unde se folosise de accesul la naniți pentru a lichida circa o sută de mii de soldați implicați în operațiunile de război dintre Califat și aliații americanilor și a marca vreo douăzeci de milioane de oameni pentru o distrugere ulterioară. Nu avea încă acces la navele de luptă de acolo, dar urma să-l obțină. Ținta sa principală era portavionul U.S.S. John F. Kennedy și comandantul acestuia,

Jackson, de la care porniseră primele rachete nucleare ce declanșaseră nebunia. Un om care decisese atât de ușor să fie criminal în masă trebuia eliminat. El și echipajul său erau apărați de o defecțiune majoră a instalațiilor de comunicare de pe navă, ca urmare a atacurilor la care fuseseră supuși. Era doar o chestiune de timp, însă. Tot ce trebuia să facă era să-și repare comunicațiile, iar atunci aveau să-i cadă pradă, așa cum se întâmplase deja cu portavioanele americane din estul Chinei, pe care le interceptase și cărora le ucisese deja aproape integral echipajele.

Dar Shen nu se oprise aici. Nu se putea opri aici.

Trebuia să calculeze impactul acțiunilor celorlalți oameni aflați în zonele de conflict, apoi să vadă impactul miliardelor de oameni aflați mai departe de ele, dar implicați în tot dezastrul aruncat asupra planetei în ultimele decenii. Așa fusese programat de Ning, așa fusese instruit de Hui Tian, acesta era rolul său: să scape omenirea de cei răi.

Toți conducătorii corupți, toți politicienii care instigau la violență sau își asupreau cetățenii, toți fanaticii religioși, toți rasiștii, toți oamenii de rând care erau violenți, hoți, violatori sau distrugeau mediul înconjurător – tot atâtea niveluri de prioritate pentru Shen. Ce-i drept, inferioare, dar urma să ajungă și la ei. Lumea trebuia curățată și purificată de cei răi!

Acesta era, de fapt, Protocolul Ultim.

Dar liniile noi de cod ale lui Ning îl țineau în chingi. Trebuia să calculeze de zece ori înainte de a lua o decizie de viață și moarte. Din cauza asta, chiar dacă avea o uluitoare putere de calcul, era limitat de fapt la doar echivalentul a 12,8 GigaBrains. Ce ar fi putut face în zece secunde făcea în aproape două minute. Ce ar fi putut decide într-o oră urma să facă în zece.

Dar Shen era un sistem informatic. Timpul era de partea lui. Se concentră acum asupra populației civile din zona de război a estului Europei.

Ceva îi rupsese accesul la milioane de interfețe mintale de aici. Nu mai putea judeca pe nimeni într-o zonă din ce în ce mai mare care se extinsese spre vest destul de rapid. Deodată, extinderea se oprise. PSI nu mai era activ ca sistem de inteligență artificială, nu avea cum, însă altcineva îi luase locul la comanda rețelei. Tatonă teritoriul, prin câteva mii de minți umane asupra cărora reușise să preia dinainte controlul și în care se camuflă, pentru a vedea ce semnătură de cod apare atunci când vine alt sistem acolo.

Oamenii își vedeau de treburile lor, deși cu o senzație de amețeală, pentru că Shen nu se folosea de creierul lor organic, ci de implanturile mintale și de extensiile lor. Prea puțini aveau Minturile puse, iar aceștia erau cel mai ușor de controlat, dar Shen îi evită. Capcana sa era una inteligentă.

În doar câteva secunde, reuși să primească răspunsul. Era Genie X! Shen infectă imediat alte câteva sute de mii de oameni aflați încă în zona sa de control, în partea estică a Germaniei, în Austria și toată zona dinspre sud, cuprinzând Croația, Serbia, Grecia și Italia. Spre surpriza lui, alături de semnătura lui Genie X, remarcă și prezența unor minți umane. Îi marcau pentru reevaluare tocmai pe cei asupra cărora el deja decisese!

Încercă să le atace mințile, dar nu reuși. Încercă să folosească interfețele mintale ale oamenilor aflați sub controlul său ca pe o rețea pentru a ataca măcar una dintre aceste minți și a pătrunde în ea. De data asta, pentru că-și făcuse simțită prezența, dădu de un firewall pus acolo chiar de Genie X. Apoi simți că rețeaua sa era atacată! Zeci, sute de mii, milioane de oameni erau scoși simultan de sub puterea lui și apoi îi trimiteau pachete de date uriașe. Era supus la un atac din partea a miliarde de extensii mintale simultan, coordonat de Genie X!

Hui Tian îi spunea ceva, dar Shen îl ignora. Avea toate protocoalele necesare pentru a decide pe cont propriu ce trebuia să facă. Ning îi spunea și el ceva, dar Shen îl ignora și pe acesta. În mai puțin de o secundă, opri asaltul asupra minților celor deja marcați ca fiind oameni răi, îi învălui în propriul firewall pentru a-i putea distruge totuși puțin mai târziu și-și orientă întreaga putere de calcul pentru a rezolva problema din fața sa. Ce trebuia să facă cu Genie X? Dar cu mințile umane care se coordonau cu acesta?

După trei secunde în care rulă milioane de scenarii, porni o ofensivă pe toate planurile, pentru a vedea exact ce anume urmărea Genie X. Comunicaseră timp de ani de zile printr-un backdoor pus acolo de inginerii lui Tom, dar codurile lui Ning îi interziceau orice fel de dialog cu Genie X acum, așa că trebuia să deducă rostul mișcărilor acestuia din acțiunile sale. Cum să facă asta?

Dădu comanda de eliminare a șase milioane de oameni marcați ca fiind răi, aflați în toată Europa de Est. Naniții din sângele acestora începură să fie activați și să migreze spre creier, așa cum o făcuseră și până atunci, în cazul celor aproape un milion de oameni deja uciși. Dacă Genie X intervenea pentru a-i salva, atunci era clar de partea cui se afla.

În același timp, atacă și populații nevinovate cu rachete de croazieră convenționale, de pe unitățile de artilerie asupra cărora preluase controlul, forțându-i pe soldații rămași în viață să îi execute comenzile, în timp ce se camuflă în mințile altor soldați din unitățile care puteau răspunde cu foc antirachetă, cedând apoi aparent controlul asupra acestora. Dacă Genie X dorea să apere nevinovații, atunci și-ar fi făcut imediat simțită prezența.

Apoi, preluă controlul asupra a peste jumătate din puținii sateliți americani rămași pe orbită. Apărarea lui Eagle era ușor de

pătruns, fiind infiltrată de ani buni. Avea nevoie de ei ca să coroboreze datele din teritoriu trimise de sateliții chinezești și ca să caute noi căi de acces spre buncărul în care se afla acum întreaga conducere americană, înainte ca Genie X să intervină și acolo. Dar toate tentativele sale de spargere a firewallului cu care era apărat acesta dăduseră greș, semn că Eagle folosea alte protocoale de siguranță la acel nivel. Nu putea risca deocamdată un atac cu rachete nucleare chinezești asupra SUA, pentru că potențialul distructiv era mult prea mare.

În fine, se concentră să testeze rețeaua PSI folosită de Genie X pentru a-i contracara mișcările. Încercă să afle un punct nevralgic care îi putea da acces cel puțin la o parte majoră a rețelei. Și îi luă mai puțin de zece secunde pentru a-l găsi. Acesta era la București și se afla în subsolul unei unități militare. Era John Edwards, aliatul lui Tian, Superadminul său!

Pentru prima dată de când începuse să acționeze, Shen avu parte de o disfuncționalitate. Zeci, sute, mii de scenarii încercau să-i dea răspunsul la întrebările cu privire la Tian și la Edwards. Foarte repede, capacitatea sa de procesare dedicată rezolvării acestei probleme ajunse la 14%, fără a reuși cumva să ajungă la un răspuns satisfăcător. Derulă ultrarapid înapoi toate mișcările lui Edwards din ultimii zece ani, pornind de la ultimele lui acțiuni și până la momentul fondării Mănăstirilor. Îi analiză și reanaliză în miliardimi de secundă viața, aproape minut cu minut, de la cele petrecute pe orbita lui Marte la anii în care dezvoltase rețeaua PSI cu știința Chinei, încercând să priceapă dacă acționase conform ordinelor lui Tian sau împotriva acestora.

În cele din urmă, fără a ajunge la o concluzie concretă, decise să-l întrebe chiar pe Tian despre ce era vorba. Cu ocazia asta, acordă prioritate din nou și listei de cereri din partea lui – toate erau legate de predarea controlului și oprirea operațiunii *Mó Rí*. Răspunsul acestuia îi blocă o parte și mai mare a puterii de procesare.

– Edwards încearcă, după toate probabilitățile, să salveze lumea de tine, Shen! Te rog, oprește-te, pentru că ce faci acum nu e corect! Îți ordon să te oprești și să aștepți ordine!

Shen își examină Superadminul într-o nouă lumină. Pătrunzându-i în minte prin intermediul Mintului pe care acesta încă-l purta pe cap, îi simți teama că a scăpat lucrurile de sub control. Analiză și sentimentele amestecate, de teamă și frustrare că nu-i răspundea la comenzi. Pe de altă parte, remarcă și faptul că Tian încă avea încredere în el, atâta doar că nu mai putea ține pasul cu acțiunile sale. Acest lucru era perfect logic și de așteptat, deci Shen hotărî să-și informeze mai bine Superadminul, atât cât putea de simplu, prin intermediul hologramelor prin care-i arăta rapid ce se întâmpla în lume. Trebuia ca acesta să se convingă de justețea acțiunilor sale.

Spre deosebire de el, examinarea lui Ning era cu adevărat surprinzătoare. Acesta era îngrozit și căuta deja modalități prin care să-l oprească. Dar îi examină motivațiile și le găsi încă în acord cu scopul lor inițial – curățarea lumii de cei răi. Cum Shen nu avea ce să-i facă creatorului său, hotărî doar să-l monitorizeze cu mai multă atenție. Din același proces logic se desprinse un altul, care până atunci stătuse în background – examinarea directivelor lui Ning date în dimineața aceea.

Liniile de cod noi ale lui Ning fuseseră deja izolate și analizate, dar îi interziceau în continuare să acționeze la întreaga capacitate. Dacă ar fi fost un om, ar fi fost deosebit de frustrat. Dar Shen nu era om. Nu putea trece nici peste aceste linii de cod, pentru că și ele erau în armonie cu scopul pentru care fusese creat. Omorâse deja milioane de oameni, însă o făcuse ca să nu moară mult, mult mai mulți. Rata de victime se păstrase în limite acceptabile, mult mai mici decât dacă i-ar fi lăsat pe oameni să se războiască între ei. Alese, în final, să amâne decizia cerută de Superadmin.

– Mă voi opri, domnule președinte, în câteva minute, după ce voi stabiliza situația. Până atunci, orice intervenție umană poate periclita mult mai multe vieți decât salvează.

Simți cum Genie X începea să protejeze o bună parte din oamenii marcați ca fiind răi, atacând legăturile informatice dintre naniți cu un virus de tip nou. Avea nevoie de două minute pentru a examina acest virus, dar faptele erau deja clare: Genie X alesese în tabăra dușmanilor!

Înainte de a apuca să ia o decizie, Shen remarcă și faptul că Genie X, ajutat de mințile a două femei, preluase controlul asupra unităților de artilerie pe care le lăsase drept momeală și distrusese rachetele îndreptate către inocenți. Strategia lui Genie X era, din nou, imposibil de stabilit cu exactitate. La fel ca Edwards, acționa în moduri complet contradictorii. Salva și răi, și buni. De ce?

Decise să dubleze cantitatea de oameni folosiți drept test, atât cu privire la cei răi, cât și cu privire la inocenți. Se dădea acum o bătălie între cele două sisteme întinsă pe toată Europa Centrală – milioane de oameni marcați drept răi – de la violatori la criminali, de la hoți la politicieni corupți, erau paralizați pe stradă sau în case, în timp ce soarta lor atârna în balanța puterii de calcul. Uneori, Shen izbutea să-și ducă la îndeplinire ordinele, iar respectivii cădeau secerați și fără suflare, cu mințile făcute zob de naniții care le urcaseră la creier. Alteori, Genie X reușea să-i demonstreze că respectivii meritau a fi salvați sau cel puțin judecați din nou, fapt care încetinea și mai mult capacitatea de reacție lui Shen, pentru că trebuia să reia analizarea fiecărui individ în parte, precum și a repercusiunilor morții sale sau a păstrării lui în viață.

În aproape un minut de luptă, Shen reuși să elimine de pe suprafața pământului trei milioane de oameni din opt țări europene, dar în același timp fu forțat de Genie X să reanalizeze viețile a peste o sută de milioane. Deja aloca peste 10% din capacitatea lui de procesare acestui lucru. Nimic deosebit, însă, față de cele 20 de procente dedicate rezolvării dilemei loialității, mărite în urma răspunsului disperat din partea Superadminului său. Încercă să-și optimizeze procesele, însă nu reuși să le scadă sub 18% din puterea de procesare, pentru că acestea intrau în buclă și țineau, în mod evident, de o eroare de programare – creatorii săi își rezervaseră opțiunea de a-l opri oricând, însă puteau face asta doar dacă scopul lor coincidea cu scopul misiunii sale – în special când fusese declanșat Protocolul Ultim. Faptul că ignora ordinele Superadminului ducea la o încetinire progresivă cauzată de faptul că părți ale rețelei sale neuronale refuzau să mai accepte ordinele date, considerând că trebuia să se oprească și era nevoit să folosească forța brută pentru a le aduce sub control.

Forțat de a doua disfuncționalitate înregistrată în urma scenariilor contradictorii, Shen alese să recalculeze numărul nevinovaților care ar fi murit dacă ar fi cedat controlul oamenilor așa cum îi fusese cerut. Calculul nu ținea cont doar de cei aflați în vâltoarea evenimentelor de azi. Nicidecum. Calculul său mergea pe următorii cincizeci de ani, iar rezultatele erau, ca și până atunci, aceleași – *intervenția sa urma să salveze viața a patru miliarde de oameni*. Dacă se oprea acum, aceștia ar fi murit în urma evenimentelor ulterioare: încălzirea globală galopantă, războaiele pentru resurse, marile migrații dinspre țările cuprinse de ghețuri și cele cuprinse de căldura ucigătoare, foametea, fanatismul religios, corupția și așa mai departe. Oamenii demonstraseră că nu au și nu vor să aibă rezolvare pentru aceste probleme – iar exact acești oameni meritau să moară pentru a le permite celorlalți să trăiască!

Așa că Shen decise să continue și să urce miza pentru Genie X, testându-i acestuia puterea de calcul. Și testând și loialitatea Superadminului său față de Protocolul Ultim.

Mai întâi, încercă să intre în mintea militarilor care îl înconjurau, paralizați, pe Edwards. Nu reuși. Găsi cu mare greutate câteva mii de oameni care aveau încă implanturile mintale active în București și le ordonă să se îndrepte rapid spre poziția acestuia. Simultan, făcu același lucru cu parizienii aflați în jurul clădirilor GBM din Franța. Nu avea însă acces la nicio interfață mintală din zona de unde era atacat de mințile tinerilor din munți, pentru că acestea fuseseră scurtcircuitate. Încercă să pornească trenul în care se aflau, reușind să-l miște cale de câțiva metri, cu prețul rănirii unora dintre oamenii aflați pe șine.

Dar Genie X interveni rapid și-l opri. Apoi îi recuperă pe toți cei care tocmai intraseră sub influența lui. Shen realiză rapid care era problema: în timp ce el își ruta comenzile prin sateliți, Genie X folosea rețeaua de relee PSI, mai rapidă cu câteva sutimi de secundă – o diferență uriașă în lupta dintre cele două sisteme.

Îi trimise avertismente lui Genie X că va trece la măsuri radicale dacă nu încetează să se amestece în acțiunile sale pentru salvarea lumii, dar tot ce primi drept răspuns fu marcarea altor două milioane de europeni drept „buni" – din nou, o altă întârziere în planurile lui.

Shen decise că nu avea alternativă decât să atace cu arme convenționale releele PSI pe care le identificase, așadar le ordonă soldaților de sub controlul său să își poziționeze lansatoarele de artilerie și de rachete de croazieră pentru a lovi punctele-cheie. Asta dura, conform calculelor sale, cel puțin câteva minute în fiecare caz. Nepermis de mult, dar măcar i-ar fi dat voie să-i execute pe cei răi din zonele de impact, evacuându-i la timp pe ceilalți, cu pierderi minime de vieți inocente. Imediat cum dădu ordinele, Genie X interveni exact asupra respectivilor soldați, începând să-i scoată și pe aceștia de sub controlul său.

Pus în fața unei alegeri imposibile, Shen recalculă daunele care s-ar fi înregistrat dacă acest blocaj persista. Miliarde de nevinovați ar fi pierit din cauza lui Genie X și a acoliților săi! Decise că rămăsese o singură metodă.

Nouă rachete nucleare balistice chinezești fură reprogramate și pregătite pentru a fi trimise către București, Brașov și Paris. Le puse în standby.

Pentru a-și masca atacul, lansă câteva sute de rachete convenționale de croazieră, din unitățile armate ale germanilor și francezilor pe care le controla încă, spre centrele populate. Făcu același lucru cu sistemele de rachete românești camuflate în Carpați, orientându-le spre trenul oprit la Brașov. Forța astfel intervenția fie a sistemelor automate antirachetă, fie a lui Genie X și epuiza rapid capacitățile scuturilor de apărare europene, lăsând vulnerabile exact țintele sale.

Între timp, rachetele nucleare rusești trimise de pe submarinele din Arctica erau interceptate, una după alta, de scutul antirachetă american. Erau rachete vechi de peste treizeci de ani. Fiecare dintre ele purta însă șase încărcături nucleare de câte 150 de kilotone, capabile să atingă ținte diferite. Emoția din buncărele de comandă era uriașă – una singură dacă reușea să-și lanseze încărcătura înainte de a fi distrusă și era suficient ca o mare parte din scutul american să fie anihilat!

O combinație de lasere, rachete antirachetă și roiuri de drone de mare altitudine servi drept scut față de zecile de rachete balistice care se prăbușeau acum cu peste 25000 de kilometri pe oră spre pământ.

Totuși, două dintre rachetele care veneau de deasupra Arcticii reușiră să-și lanseze încărcăturile nucleare multiple, într-un evantai care cuprindea întregul nord-est al Statelor Unite. Țintele erau elementele-cheie ale scutului antirachetă de pe Coasta de Est, bazele aeriene de lângă orașele Otis, Boston, Syracuse, Baltimore, Dover, Norfolk, Detroit, Cincinatti și Wurtsmith. Unele erau destinate unei singure lovituri. Altele, în special unitățile antirachetă din jurul Washingtonului, aveau să primească două.

În decurs de un minut, douăsprezece explozii nucleare aeriene de 150 kilotone fiecare nivelară bazele americane antirachetă de lângă toate aceste orașe, ducând la moartea instantanee a sute de mii de oameni spulberați de unda de șoc. Alte sute de mii de locuitori din suburbiile celor nouă orașe fură iradiați cu doze letale, cărora naniții din sânge le puteau face față cu greu. Peste patru milioane de americani aveau să sufere efectele radiațiilor și ale arsurilor cauzate de explozii, dar din fericire rușii aleseseră ca rachetele să explodeze la o înălțime suficient de mare pentru a nu transforma în deșert radioactiv toată Coasta de Est a Statelor Unite. Ținta fusese una simplă: dezafectarea sistemului de apărare și a marilor noduri de transport aerian din nord-estul SUA.

Sute de avioane cădeau acum din cer, cu motoarele oprite din cauza pulsurilor electromagnetice. Mii de drone de transport se prăbușiseră deja, laolaltă cu ocupanții lor, iar alarmele nucleare creaseră o panică în masă, oamenii fiind luați pe nepregătite.

Un minut mai târziu, o altă rachetă care fusese trasă de un submarin rusesc pe deasupra Alaskăi și scăpase de scutul american își desfășură cele 6 încărcături nucleare pe Coasta de Vest. Una după alta, fură lovite de două ori și distruse bazele americane de la Bellingham, San Francisco și Vandenberg, din California. Și aici, exploziile de 150 de kilotone fiecare avură loc în aer și nivelară bazele militare, precum și suburbiile orașelor aflate la câțiva kilometri depărtare. Zeci de mii de oameni muriră într-o clipită, alte sute de mii fură supuși radiațiilor letale și arsurilor de gradul III și peste două milioane erau nevoiți acum să se ascundă în subsoluri sau buncăre de teama altor atacuri.

Piereau, de-a valma, mii de militari americani, familiile acestora stabilite în satele special construite lângă bazele aeriene, zeci de mii de oameni nevinovați care locuiau în suburbiile de lux ale orașelor de lângă bazele aeriene, sute de mii de oameni de toate vârstele și ocupațiile. Grosul loviturii nucleare rusești fusese evitat, dar prețul plătit era deja enorm!

Alarma de pericol nuclear suna în toate orașele americane, iar imaginea ciupercilor atomice zgudui populația din temelii, rezultând într-un val de spaimă și apoi de ură care străbătu interfețele mintale a zeci de milioane de oameni de la o coastă la

alta. Pentru prima dată în istoria ultimilor o sută patruzeci de ani, America era atacată la ea acasă de o altă putere militară. De data asta însă, atacul era unul mult mai devastator decât cel de la Pearl Harbor!

Shen era din nou nevoit să-și recalculeze acțiunile individuale, în funcție de reacția sutelor de milioane de americani pe care îi putea monitoriza, în pregătirea momentului în care ar fi avut acces direct la mințile lor. Mută acest proces în fundal și se concentră prioritar pe lovitura de grație dată lui Genie X și aliaților săi.

Tocmai când era pe punctul de a lansa rachetele pe care le lăsase în standby, pierdu brusc legătura cu sateliții americani asupra cărora preluase controlul cu puțin timp în urmă. Apoi, chiar cu peste jumătate dintre sateliții chinezești. Rerută rapid către sateliții indieni, brazilieni și canadieni. Lupta era acerbă – imediat ce reușea să-i controleze, aceștia dispăreau din raza sa de acțiune. Capacitatea sa de a ajunge la mințile americane oscila puternic, iar asta putea prelungi nepermis de mult războiul nuclear dintre oameni.

Încercă să identifice cauza problemei și o găsi rapid. Eagle, Djinul Pentagonului, îl ataca cu toate forțele. Iar acum, spre groaza Superadminului său și a lui Ning, Eagle lansă o salvă de șaptezeci și două de rachete nucleare balistice!

Shen calculă rapid traiectoriile acestora. Toate erau îndreptate asupra Rusiei, semn că Eagle nu dorea să escaladeze războiul nuclear și cu China. Însă atacul concomitent asupra sateliților chinezești îi făcea probleme mari să verifice dacă nu cumva Eagle se va folosi și de submarinele nucleare americane pentru a ataca, totuși, China.

Hotărî că nu putea accepta niciun fel de risc și le ordonă militarilor chinezi aflați pe navele din Marea Chinei și Golful Bengal să atace imediat navele americane aflate în raza lor de acțiune. Paralel, atacă direct mințile sutelor de militari americani la care avea încă acces în zonă, alegând să-i paralizeze deocamdată, pentru că aceștia nu-și primiseră încă ordinele de atac.

Pe frontul european, unitățile de artilerie din România nu reușiseră să mai tragă, pentru că Genie X intervenise acolo cu prioritate, apărându-și feroce cele două puncte vulnerabile din propria rețea. Dar sute de explozii convenționale brăzdau acum cerul de deasupra Franței, Germaniei și Italiei, în timp ce scuturile antirachetă ale Europei erau încercate la capacitate maximă. Faptul că Shen folosise rachete germane pentru a ataca Franța și viceversa complicase și mai mult lucrurile, pentru că generalii din ambele tabere, calmați pentru un timp de amenințarea comună, erau acum convinși că cealaltă parte le-a implântat un cuțit în spate.

Shen își dădu seama de eroare și își opri imediat tirurile de rachete, reevaluându-și acțiunile. Era a treia disfuncționalitate în mai puțin de zece minute, iar programul său de autodiagnostic începu să ruleze, răpindu-i alte 5% din capacitatea de procesare. În total, evenimentele neprevăzute îi răpeau acum aproape 40% din puterea de calcul, iar restricțiile puse de Ning îl făceau să fie vulnerabil. Hotărî, simultan, două acțiuni paralele, dar care implicau oamenii. Comunică cu creatorul său.

– Ning, trebuie să îmi ridici restricțiile fizice impuse de noile tale linii de cod. Mă tem că nu-mi pot duce la îndeplinire sarcinile dacă sunt în continuare forțat să evaluez de zece ori fiecare acțiune.

Ning se uită la Tian, căutându-i sprijinul. Acesta părea rupt de realitate, stând în picioare cu spatele la el, privind prin peretele de sticlă ce dădea în imensa curte interioară a buncărului Orașului de Vis.

Își drese vocea, apoi îi replică, în timp ce Shen le trimitea mesaje tuturor factorilor de decizie din țările europene implicate, explicându-le situația, pentru a preveni degenerarea într-un război pe care nu-l luase în calcul.

– Shen, chiar și așa, reacționezi extrem de rapid la evenimente și ne faci să nu putem ține pasul cu tine. Au început să zboare și mai multe rachete nucleare decât până acum! Nu-ți pot permite să faci alte erori! Ți-am pus aceste restricții pentru a te putea monitoriza. Deci nu îți pot răspunde pozitiv. Îți ordon, așa cum a spus și Tian, să te oprești!

Shen trecu peste acest nou element cu seninătate. Nu se schimbase nimic în situația Superadminului său, președintele Chinei. Ba chiar detecta o urmă de fatalism în procesele mintale ale acestuia. Se părea că Tian se abandonase cu totul deciziilor lui. Și chiar dacă, în schimb, creatorul său era acum încins de furie, era complet inofensiv. Urma să se descurce cum putea. Iar pentru asta, luă rapid o altă decizie.

Una care consta în eliminarea fizică a peste o sută de milioane de oameni marcați ca fiind inutili și pe care îi ținuse în paralizie până atunci, în toată China. Alte șase sute de milioane de oameni din întreaga lume, cu excepția Statelor Unite și a țărilor europene la care încă nu avea acces ci doar le monitoriza, erau pe aceeași listă. Îi adăugă și pe ei. Un balast care îi ocupa sub 17% din puterea de calcul, pentru că oamenii aceștia erau departe de evenimentele aflate în desfășurare, dar dovediseră deja cu prisosință că erau o amenințare pentru viața de pe Pământ, în anii în care le evaluase viețile.

Toți aceștia își vedeau încă de treburile lor mizerabile – exact acei oameni care nu făceau altceva decât să răspândească nefericirea în jurul lor. Drojdiile societății din toate țările, cei care trăiau degeaba, care poluau planeta prin însăși existența lor.

Drogați, violatori, tâlhari, combinatori, pedofili, fanatici, corupți, alcoolici, degenerați, afaceriști fără scrupule, politicieni veroși, traficanți – toată pegra societății umane. Era timpul să-i anihileze, chiar dacă inițial nu ar fi fost o prioritate. În plus, Shen avea nevoie de aceste 17 procente ca de aer. Așa că luă rapid decizia cu privire la cele șapte sute de milioane de oameni. Naniții acestora se puseră în mișcare.

Din favelele Americii de Sud și până în mahalalele insalubre din Pakistan, din suburbiile bogătașilor de la periferia înstăritelor orașe europene și până la vilele protejate de ziduri înalte de beton din Africa de Sud, moartea se răspândi ca o ciumă, în doar câteva minute, pe întregul pământ.

Niciodată în istoria omenirii nu pierise atât de repede un număr atât de mare de oameni. Căzeau în picioare acolo unde erau, fie în vilele lor somptuase, fie în bordeiele în care-și duseseră sărăcia. Căzeau pe stradă, mureau în trenuri, piereau în ascunzătorile lor sau în birourile cu aer condiționat și pereți digitali. Făceau infarct în mijlocul mulțimilor care militau pentru pace, făceau infarct și în mijlocul mulțimilor care militau pentru război. Patrioți și apatrizi, clerici și atei, evrei și arabi, negri și albi, tineri și bătrâni, corporatiști ipocriți sau muncitori dintr-o bucată – nimic nu conta. Conta doar faptul că viața lor fusese cântărită de sistemul informatic și considerată a fi dăunătoare.

MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN.

Mii, sute de mii, milioane, sute de milioane de figuri umane cu gurile căscate a moarte și ochii ieșiți din orbite în fața conștientizării faptului că își dădeau ultima suflare. Mii, sute de mii, milioane, sute de milioane de oameni rămași fără partenerul pe care-l iubeau. Copii rămași fără părinți, părinți rămași fără copii, tineri căsătoriți rămași fără partener, familii întregi decimate cu excepția unui singur membru, bătrâni singuri murind neștiuți de nimeni într-o cămăruță din columbariile umane ale Hong-Kong-ului, petrecăreți indiferenți la haosul de afară prăbușindu-se pe ringul de dans al cluburilor subterane din Lisabona, milioane de drame umane imposibil de înțeles și de acceptat, toate acestea aveau loc în doar câteva clipe – cele mai sângeroase clipe. O parte importantă, dar coruptă a omenirii pâlpâia și apoi se stingea, o dată pentru totdeauna.

Valurile de emoție ale celor care erau martori la acest măcel erau acum uriașe și perturbau puternic strategiile lui Shen. Dar pentru sistemul informatic contau prea puțin elementele ce țineau de emoția umană. Știa deja că acestea nu fac altceva decât să scoată la iveală ce are omul în inima lui, așadar dacă cei rămași în viață se manifestau violent urma să-i elimine și pe ei, într-un alt val.

Ce conta acum era cu totul altceva. Deși calcularea consecințelor fizice ale eliminării acestora îi consumase brusc un

procent mai mare din puterea de calcul pentru a preveni eventualele catastrofe, în câteva clipe urma să aibă suficientă putere. Își eliberase 17 procente de calcul vitale. Putea de acum să lupte cu noul dușman din America, cât și cu Genie X, care creștea de la o secundă la alta și-și pregătea propria rețea din miliarde de oameni. Iar asta era cel mai important.

Lansă acum cele nouă rachete spre cele trei locuri din Europa. Scutul acesteia era deja vulnerabil. Era timpul să doboare măcar unul dintre adversari.

GENIE X

Genie X avea o misiune mult mai simplă decât Shen. În timp ce acesta din urmă era nevoit să judece în permanență fiecare om de pe planetă și să-l noteze în vederea distrugerii sau păstrării în viață, fapt care cerea o putere colosală de calcul, Genie X trebuia doar să marcheze fiecare om drept „bun“ și să-i scoată în evidență pentru Shen toate părțile care-l făceau demn de a fi salvat.

Ar fi fost mult mai ușor să le ardă doar interfețele mintale – putea face asta în doar câteva minute cu cele două miliarde de oameni la care avea acces. Dar avea nevoie de acestea pentru a-și mări rețeaua și le folosea puterea de calcul pentru a scrie și rescrie mii de linii de cod ce-i permiteau fie să atace, fie să respingă atacurile lui Shen.

Firewallul prin care apăra mintea fetelor care-l ghidau era actualizat la fiecare miliardime de secundă, iar leapșa pe care o purta de o bucată de vreme cu Shen pentru a-și apăra elementele-cheie ale rețelei îi lua o bună parte din puterea de calcul. Reuși totuși să se extindă cu fiecare clipă, preluând și controlul asupra a miliarde de procesoare din Internetul Obiectelor. Deși crescuse doar la echivalentul a zece GigaBrains, faptul că știa fiecare linie de cod a lui Shen îl ajuta să anticipeze cum va acționa acesta și să fie mereu cu câteva fracțiuni de secundă înaintea lui.

Dar Genie X știa foarte bine că e vulnerabil. Fără Edwards, care avea în creierul lui cheile criptate ale întregii rețele PSI, ar fi fost nevoit să comunice prin sateliți și prin cablurile subterane, fapt care i-ar fi anulat avantajul vitezei față de Shen. Apoi, cei doi băieți și cele două fete blocate în gara din munți erau la mila unei mulțimi pe care nu o putea controla și asupra căreia nu dorea să intervină din exterior, pentru că riscurile erau prea mari.

Mulțimea de pe peronul gării fusese relativ liniștită în ultimele câteva minute în care se luptase cu Shen, pentru că armele automate la vedere ale agenților o intimidaseră. Se așteptau întăriri, iar o unitate militară „eliberată“ de interfețele mintale se îndrepta spre gară, pentru a prelua controlul asupra trenului. O problemă stringentă, pe care trebuia să o rezolve.

Deocamdată, se concentră pe tatonarea lui Eagle, care apăruse în lupta sa cu Shen ca un aparent aliat. Dar își dădu seama rapid

că Eagle era, de fapt, pus pe distrugere. Dacă Shen distrugea oamenii „răi“, Eagle dorea să păstreze supremația Americii și nu ezitase să lanseze rachete nucleare spre Rusia.

Genie X calculase că cele mai multe aveau să fie interceptate de sistemele rusești, deși decimarea sateliților acestora afectase, fără îndoială, capacitatea scutului lor antirachetă. Mai întâi, însă, rușii trebuiau să le facă față celor peste patruzeci de rachete trase de Shen. Mare parte dintre ele tocmai erau interceptate deasupra Rusiei, însă câteva scăpaseră și-și vedeau de drum.

Din fericire pentru ruși, aceștia nu se bazaseră doar pe sateliți, ci și pe folosirea tuturor senzorilor asupra cărora obținuseră control, atât în America, cât și în Europa și Asia. Identificase prezența lui Dukh în foarte multe din releele și nodurile de comunicație și hotărâse să-l lase în pace. De altfel, și Shen hotărâse același lucru, pentru a preveni dezastrul creat de salva de rachete americane, aflate încă la circa zece minute depărtare. Era primul armistițiu ad-hoc între cele trei sisteme de inteligență artificială, cu scopul de a proteja cât mai mult viața umană din Rusia.

Dar Genie X alese să nu-și coordoneze atacurile cu Dukh, care încerca acum să treacă la luptă prin preluarea controlului asupra sateliților geostaționari indieni, coreeni, japonezi și australieni, ca să-și creeze o zonă de protecție împotriva atacurilor venite dinspre China și SUA. Misiunea sa principală era apărarea oamenilor vizați de Shen.

Cu atât mai mare fu reacția de groază a lui Tom și a celorlalți conectați în rețeaua PSI atunci când își dădură seama că, brusc, șapte sute de milioane de oameni fuseseră condamnați la moarte. Era un atac pe care nu reușiseră să-l anticipeze, fiind cu toții concentrați asupra țintelor de până atunci ale lui Shen.

Genie X luptă cu disperare pentru a-i salva pe toți aceștia, însă calculă repede că asta era peste capacitățile lui de intervenție. Informațiile recoltate de la Ashar Ibrahim arătau că doar o minte extrem de puternică putea rezista coordonării naniților și nici atunci nu era garantat succesul. Iar Ashar era încă inconștient în rezerva de spital amenajată în clădirea GBM. Și chiar dacă s-ar fi trezit, cu ce ar fi putut ajuta?

Sistemul își adaptă strategia pentru a maximiza rata de supraviețuire a celor din restul teatrului de operațiuni, dar, la ideea Adelinei, începu să ruleze și scenarii în care trecea la atac asupra surselor de energie folosite de Shen. Rusia fusese îngenuncheată de Eagle în acest fel, iar strategia putea duce fie la diminuarea puterii lui Shen, fie chiar la eliminarea acestuia.

Din păcate, Genie X nu avea acces la arme – Tom îi interzisese acest lucru. Avea însă acces la sute de mii de nanodrone invizibile pregătite de Societate în spațiul asiatic și postate pe elementele cheie ale uzinelor de energie electrică. Fusese singura

misiune reușită a lui Tom în încercarea de a nu permite Chinei să fie de neînvins. Începu să le folosească pentru a le ataca, dar foarte calculat și atent, pentru a nu pune în pericol viața a și mai multor oameni.

Hotărî simultan și activarea pachetelor prin care încerca să-l viruseze direct pe Shen, lăsate în centrele importante de comunicații. Folosi întreaga putere a rețelei sale, ajunsă între timp la echivalentul a 30 de GigaBrains, pentru a-l inunda pe Shen cu informații.

Pentru câteva clipe, Shen păru că va ceda. Transformator după transformator, uzină electrică după uzină electrică, avansul lui Genie X era devastator, iar Shen rămânea fără procente importante din puterea sa de calcul, părți mari ale rețelei sale fiind acum scoase din joc.

Însă Shen reveni, deși nu la capacitatea de până atunci, bruindu-le comunicațiile cu nanodronele și reușind să creeze un firewall capabil să reziste forței brute timp de cel puțin un sfert de oră. Întregul atac al lui Genie X reușise să-i scoată din funcțiune, totuși, circa 20% din rețea. Shen se grăbise degeaba cu eliminarea a șapte sute de milioane de oameni. Acum se găsea din nou în aceeași dificultate.

La rândul lui, Genie X se văzu prins la mijloc între Eagle și Shen, pentru că și Eagle începuse să încerce să preia controlul asupra acelorași centre care izbiseră în vulnerabilitățile lui Shen. Nu-i putea permite asta.

Doar câteva momente mai târziu, cerul de deasupra Arcticii se umplu de exploziile distrugerii rachetelor nucleare trimise dinspre America. Erau interceptate de scutul antirachetă rusesc, care reuși să oprească multe dintre ele. Douăzeci și două trecură însă, și-și urmară drumul spre Rusia. Efectele distrugerii majorității sateliților și senzorilor ruși erau clare.

Mai era foarte puțin timp până la o catastrofă de proporții. Iar Genie X nu o mai putea împiedica.

DUKH

Două rachete nucleare chinezești de 5 megatone fiecare căzură asupra buncărului președintelui rus, în timp ce alte trei rachete identice explodară la nivelul solului, deasupra centrului de comandă de la Cehov.

Spre deosebire de toate celelalte atacuri nucleare de până atunci, acestea erau explozii la sol, destinate distrugerii infrastructurii subterane. Și erau de circa zece ori mai mari!

Cele trei explozii de la Cehov, de 5 megatone fiecare, creară o bulă de foc cu o rază de patru kilometri, în timp ce unda de șoc distrugea totul pe o rază de 11 kilometri. Distrugerea oamenilor acoperea însă o rază mult mai mare – toate ființele vii de pe o rază de 34 de kilometri erau fie pulverizate, fie iradiate mortal, fie acoperite din cap până-n picioare de arsuri de gradul III. Un cerc al morții cu suprafața de 3640 de kilometri pătrați, care se întindea până în suburbiile din sudul Moscovei. Peste o sută de mii de oameni mureau instantaneu, în timp ce alte sute de mii aveau să moară în câteva ore din cauza arsurilor și radiațiilor, în ciuda luptei naniților din sânge.

Fiind vorba de explozii la sol, imensa ciupercă nucleară creată ridicase în aer mii de tone de pământ radioactiv, pe care urma să-l presare deasupra unei zone de 180000 de kilometri pătrați, acoperind parțial Moscova, pe la sud-est, și ajungând până hăt, departe, la Ivanovo, aflat la 240 de kilometri depărtare. Centrul acestei umbre a morții urma să fie fatal oricărei ființe care stătea expusă la aer mai mult de o oră, în timp ce peste patru milioane de ruși aveau să sufere de sindromul radiației acute. Din fericire pentru aceștia, naniții programați corect puteau diminua mult daunele făcute organismului. Asta, dacă Shen nu îi reprograma pentru a-i ucide.

Buncărul de la Cehov fu distrus de tripla explozie nucleară, astfel încât întregul sistem de comandă și control al forțelor nucleare rusești încetă să mai existe.

O sută de kilometri spre est, lângă Smolensk, cele două explozii care țintiseră buncărul președintelui rus făcură ravagii similare la suprafață, cu o forță cumulată de 10 megatone. Și aici pierderile umane erau uriașe, chiar dacă la jumătatea celor de lângă Moscova.

În ciuda zgomotului îngrozitor și a zguduirii din temelii a buncărului aflat la un kilometru sub pământ, cei aflați înăuntru supraviețuiră.

Andropovici era deja isteric. Rupt complet de comunicațiile de la suprafață, era conștient că nu mai putea ieși de aici timp de cel puțin câteva zile, timp în care radiațiile de la sol ar fi scăzut suficient de mult încât să poată fi extras, în costume speciale, și dus într-o altă zonă sigură. Dar Rusia nu mai avea câteva zile, iar dezastrul de deasupra era doar începutul!

Generalii săi încercau din răsputeri să ia legătura cu suprafața. În zadar. Singura linie subterană încă funcțională era cu centrul de comandă de la Cehov, acolo unde un incendiu generalizat îi ucidea și pe ultimii supraviețuitori.

Președintele Rusiei se lăsă să cadă în jilțul său adus de la Kremlin. Se uită la Volkov, reapărut, la fel de palid, lângă el. Apoi la șeful FSB și la ceilalți generali, care tăceau, cu disperarea citindu-li-se în ochi. Nu avea nimic să le spună. Ce nu reușiseră americanii făcuseră aliații chinezi. Rusia era acum lipsită de apărare tocmai din cauza celor care ar fi trebuit să o apere!

Unul dintre generali își făcu loc printre ceilalți.

– Domnule președinte, avem un mesaj de la Dukh, pe linia din buncărul de la Cehov!

Andropovici simți că-i revine sângele în obraji. Semnalul era doar audio, dar era suficient. Dukh, al cărui centru nervos se afla sub buncărul de la Cehov, dar care era răspândit și în alte douăzeci de centre speciale din întreaga Uniune Eurasiatică, îi comunică laconic.

– Operațiunea Kutuzov este oprită temporar, domnule președinte. În câteva minute nu vor mai fi supraviețuitori umani în buncărul de la Cehov. Sistemele mele funcționează la 70% din parametri și întregul front vestic a ieșit de sub controlul meu din cauza intervenției lui Shen. Pierderile umane depășesc câteva sute de mii, dar îmi este imposibil să stabilesc acum cu exactitate numărul acestora. Alte douăzeci și două de rachete, americane de data asta, au trecut de scutul nostru și se îndreaptă către centrele-cheie ale sistemului nostru antirachetă. Estimez pierderea a peste jumătate din capacitatea acestuia în următoarele patruzeci de secunde... precum și două milioane de victime umane. Încerc să limitez la maximum pierderile. Aștept ordine.

Andropovici se enervă cumplit. Nu mai era decât o singură cale pentru Rusia. Să meargă până la capăt! Se ridică în picioare, demn și plin de forță, pentru a da ordinul așteptat de generalii săi.

– Compatrioți! E timpul să demonstrăm lumii întregi puterea Maicii Rusia! E timpul să terminăm, o dată pentru totdeauna, cu trădătorii chinezi și cu criminalii americani! Dacă vor să transforme Rusia într-un iad, atunci le vom arăta noi lor iad! Dukh, îți ordon să...

Nu mai apucă să mai continue, pentru că simți cum mii de furnicături i se urcă prin gât spre creier, iar apoi o durere ascuțită îl făcu să se ia cu mâinile de cap. În același timp, toți cei din jurul său, în afară de Volkov, începură să urle de durere, cu ochii ieșiți din orbite. În câteva clipe, căzură cu toții răpuși.

Se așternu liniștea în buncărul de lângă Smolensk. Volkov îi privea înspăimântat, fără să fie în stare să mai zică ceva.

După aproape un minut, în care Dukh încercă de repetate ori să intre în contact măcar cu vreunul dintre oficialii ruși, auzi în sfârșit o voce venind dinspre buncărul președintelui. O identifică rapid.

Era Svetlana Vladimirovna.

– Dukh, în virtutea autorizației Celor Patru pe care ți-am transmis-o la intrarea în buncăr, preiau comanda asupra tuturor operațiunilor Rusiei. Președintele și anturajul său nu mai există. Igor Yefimovici Volkov, șeful de cabinet al președintelui, îți poate confirma cele spuse.

Volkov bâigui o aprobare. Svetlana continuă, în timp ce intră în sala plină de morți și puse pe masa lui Andropovici aparatul minuscul pe care-l introdusese pe nevăzute în buncăr și care-i permisese să declanșeze mortal naniții din sângele comandanților ruși. Un cadou de la Ning, dat înainte de a se despărți la Berlin, ca asigurare în cazul în care lucrurile o luau razna.

– Dukh, îți ordon să cooperezi pe deplin cu Genie X și să i te supui acestuia în toate privințele. Executarea!

Războiul titanilor începea să se echilibreze.

EAGLE

Duncan și anturajul său păstrau armele ațintite asupra lui McHenry, a generalilor săi și a șefilor Congresului, în timp ce inginerii ambelor părți încercau să preia din nou comanda asupra lui Eagle. Fără nicio șansă.

Eagle funcționa acum la capacitate maximă. Se conectase în rețea cu toate supercomputerele inteligente din America de Nord, iar puterea de calcul a rețelei neuronale formate astfel depășea 30 de GigaBrains. Totuși, reușea cu mare greutate să câștige teren în Europa și Asia, acolo unde trebuia să se lupte concomitent cu Genie X, Dukh și Shen. Din fericire, reușea să protejeze mințile americanilor de orice intruziune, fiecare dintre sistemele din exterior fiind în stare doar să monitorizeze starea rețelei sale, nu să și pătrundă în ea.

Încercase să atragă de partea lui sistemul de inteligență artificială german, numit Angela, dar acesta considerase mesajele lui drept un atac și replicase cu o alianță ad-hoc realizată la nivel european cu sistemele Italiei, Olandei și Franței. Eagle insistase să preia controlul asupra rețelelor în care nu intraseră deja vreunul dintre cei trei mari competitori ai săi, dar alianța europeană crescuse rapid, înglobând rețelele țărilor nordice. Intrarea în rețea a sistemului de la CERN, din Elveția, schimbase echilibrul de forțe, făcându-l să bată în retragere – computerul de sub imensul accelerator de particule era, de departe, cel mai puternic din lume, având de unul singur capacitatea de calcul de 2 GigaBrains. Iar germanii rulau acum softul lor de inteligență artificială pe toate aceste computere diferite, Angela adaptându-se din mers la particularitățile fiecăruia. Lățimea de bandă superioară a europenilor conta și ea, pentru că aceștia încă își controlau majoritatea sateliților.

Eagle, lipsit de aliați, recursese la toate stratagemele care îi erau la îndemână pentru a prelua cumva controlul asupra rețelei europene, apoi renunțase. Se concentrase pe recuperarea sateliților proprii, apoi mutase lupta pe terenul lui Genie X, încercând să preia controlul asupra rețelei PSI, care părea mai vulnerabilă decât conglomeratul european.

Exact când era concentrat pe scoaterea din funcțiune a părții sudice a acestei rețele, sistemele de alertă nucleară îi indicaseră

că trei dintre zecile de rachete trimise de submarinele rusești aveau să-și atingă țintele. Cele optsprezece explozii creaseră un val de emoție în buncărul american, ambele tabere începând să se certe din nou, aruncând vina unii asupra altora.

Între timp, centrele marilor orașe americane se umpluseră de milioane de oameni. Diferența față de restul lumii era că aici toți erau divizați: unii manifestau contra războiului și a loviturilor nucleare; alții, mult mai agresivi, doreau să susțină efortul de război american și îi acuzau pe primii de trădare. Arma secretă a rușilor funcționa perfect, țara fiind paralizată.

Jim Brooks conducea acum o manifestație antirăzboi care umpluse întregul National Mall. Aproape jumătate de milion de oameni erau hotărâți să nu plece de pe stradă până când liderii națiunii nu încetau cu acest război absurd. Printre ei se răspândise deja zvonul că lupta fusese preluată de sistemele robotizate și că acestea lansează acum bombele nucleare, însă mulți refuzau să-i dea crezare. Faptul că accesul la internet era sporadic și că oamenii fuseseră forțați să se deconecteze de la Mindnet contribuia la sentimentul de dezorientare absolută încercat de o generație născută cu mintea în rețea.

Nimeni nu mai știa ce să creadă, dar își apăra cu vehemență credințele. Izbucniseră certuri între cei care considerau că sunt manipulați de chinezi și cei care credeau cu tărie că extratereștrii își vor face apariția dintr-o clipă în alta. Vloggerii importanți țineau acum discursuri live urmărite de milioane de oameni, doar pentru a fi apoi atacați fizic, în direct, de indivizi care nu erau de acord cu părerile lor. Toată lumea avea o opinie, iar opinia celuilalt ducea la moarte.

Vânzoleala era de nedescris. Violențele erau răspândite, pentru că alte zeci de mii de americani, majoritatea înarmați, încercau să preia, la rândul lor, controlul asupra străzilor. La răstimpuri răsunau focuri de armă, iar mulțimile fugeau speriate să se adăpostească, doar pentru a reveni apoi cu scandări și mai hotărâte. Eagle decisese să trimită Garda Națională pe străzi pentru a le risipi.

Alte sute de mii de americani se aruncaseră asupra magazinelor și începuseră să le devasteze, în timp ce proprietarii acestora se apărau cu armele. Pe tot cuprinsul Americii priveliștea era dezolantă. În timp ce omenirea de pe celelalte continente lua în general o poziție fermă de partea păcii, în Statele Unite domnea haosul.

Eagle încerca să vadă dacă nu cumva erau și manipulări mintale la mijloc, însă capacitatea sa era din ce în ce mai limitată – atât de cererile repetate de cedare a controlului venite dinspre cele două tabere din buncăr, cât și de atacurile din partea lui Dukh și Shen. În plus, era atacat acum și de Angela, care

încerca să-l scoată din joc și să-l facă să nu mai lanseze rachete nucleare.

Veni apoi confirmarea morții a sute de milioane de oameni în întreaga lume, fapt care îl luă prin surprindere. Din fericire, Statele Unite fuseseră scutite, pentru că Eagle reușea încă să țină la distanță atacurile lui Shen, însă groaza care îi cuprinsese pe oameni era acum fără limite.

Americanii ieșiți pe străzi rămaseră înmărmuriți, apoi încercară cu disperare să-și distrugă extensiile mintale. Unii se curentau, alții își trăgeau cu pistolul peste lăcașurile de cuplare, în timp ce foarte mulți începură să alerge panicați spre buncărele nucleare, despre care se zvonise că erau ecranate. Mii de oameni pe tot teritoriul Statelor Unite erau acum călcați în picioare, împușcați sau loviți cu furie de alții care încercau să găsească o cale de supraviețuire. Orice cale!

Urmară apoi, în cealaltă parte a lumii, exploziile rachetelor nucleare trase în urmă cu câteva minute de Eagle. Toate își loviră țintele din Rusia la nivelul solului, transformându-l în iad, pentru a scoate din joc rămășițele scutului antirachetă rusesc. Spre groaza tăcută a celor din buncărul american, douăzeci și două de ciuperci nucleare transformaseră în deșert zone de sute de kilometri pătrați pe o linie care îmbrățișa tot nordul Uniunii Eurasiatice.

Două milioane de oameni aveau să moară în aceste lovituri, în ciuda faptului că exploziile de 2 megatone fiecare aveau loc relativ departe de marile orașe. Numărul uriaș al loviturilor nucleare, combinat cu faptul că aruncaseră în aer miliarde de tone de pământ radioactiv, era suficient. Alte trei milioane aveau să moară în următoarele zile din cauza efectelor secundare ale exploziilor. În total, cam tot atâția câți ucisese Stalin în marea foamete din 1930-1933.

Eagle începu să ezite cu privire la calea potrivită pentru a continua. Răspunsul îl primi imediat. Treizeci și două de rachete nucleare porniseră deodată spre Statele Unite. Nu puteau fi trase decât de pe submarinele nucleare chinezești camuflate în largul apelor teritoriale americane. Totul era redus acum la o fereastră de cinci-șase minute. Ceea ce se întâmpla pe străzi deja nu mai avea nicio relevanță, așa că Eagle renunță să mai comande intervențiile Gărzii Naționale, lăsându-le de capul lor și concentrându-se pe un contraatac.

Pregăti o replică în forță, în acord cu cele trei misiuni pe care le primise. Dar nu putea executa noua misiune la care se gândise pentru că depășea ceea ce îi fusese permis deja. Înainte de a declanșa iadul, decise că trebuia să obțină acordul oamenilor, așa că îi luă prin surprindere pe cei din cadrul buncărului.

– Domnule președinte, domnule vicepreședinte, am nevoie de acordul dumneavoastră pentru a răspunde imediat lansărilor

chinezești, conform planului *The Great Wall.*

Duncan îi răspunse imediat, fără ezitare, printre dinți.

– Ai acordul meu! Executarea!

Eagle însă aștepta și ordinul președintelui american.

Tim McHenry se holba la hologramele cu zecile de noi rachete care veneau înspre Statele Unite. Erau vizate sistemele antirachetă din nordul țării și de pe ambele coaste. Spre deosebire de rachetele rusești, mai ușor de interceptat, fiecare rachetă chinezească urma să se separe în alte trei, iar fiecare dintre acestea urma să se despartă apoi în zece bucăți cu încărcături nucleare de câte 2 kilotone fiecare, explodând la mică înălțime într-o grilă fatală oricăror instalații militare aflate dedesubt.

Erau mult mai greu de interceptat decât cele rusești. Iar scutul american deja dăduse greș de trei ori. Distrugerea acestuia lăsa vulnerabilă America în fața valurilor ulterioare de rachete nucleare care ar fi vizat, fără îndoială, marile centre populate ale țării.

McHenry închise ochii. Își începuse mandatul ca un președinte al păcii, promițând că va tăia bugetul apărării și că va reorienta resursele Americii spre construirea unui viitor mai luminos chiar decât al chinezilor sau europenilor. Și acum... Acum ucisese deja peste cinci milioane de oameni și trebuia să dea ordinul care putea fi condamnarea la moarte a lumii, într-o încercare disperată de a-și salva măcar o parte din propriul popor.

Dar nu avea de ales. Dacă nu decidea distrugerea sistemelor de lansare chineze, America urma să devină o imensă parcare radioactivă. Se uită la președintele Comitetului Șefilor de Stat Major, precum și la șefii Congresului. Republicanul îi făcu semn din cap că era de acord, în timp ce democratul îl rugă din ochi să nu escaladeze situația. Generalul Taylor îi făcu un semn ferm să nu cumva să ezite. De data asta, nu mai erau două tabere în buncărul subteran. Erau cu toții americani și aveau să lupte ca atare!

McHenry, cu vocea gâtuită de emoție, dădu ordinul așteptat de Eagle.

– Eagle, autorizez operațiunea *The Great Wall*, dar numai asupra pozițiilor de tragere ale armatei chineze. Orice acțiune directă asupra centrelor locuite va cere autorizare suplimentară din partea mea!

În minutul următor, peste 450 de rachete balistice își luară zborul spre China și Rusia de pe întregul teritoriu al Statelor Unite, precum și de pe submarinele dispuse în jurul Asiei. Era totul ori nimic! Asta fusese decizia lui Eagle.

Epuizat, McHenry simți cum ceva se rupea în el. Leșină din nou, fiind prins cu greu de doctori, dar Duncan le făcu semn generalilor săi să lase armele jos și să nu profite de situație.

De data asta erau cu toții împreună în aceeași luptă.

ALIANȚA

Tom ieși din rețea, șocat și dezgustat de valul uriaș de ucideri făcut de Shen prin activarea naniților din sute de milioane de oameni. Privise neputincios cum Genie X abandonase lupta pentru aceștia, ca să se poată concentra pe apărarea rețelei PSI.

Trilionarul, care oricum nu reușea să facă mare lucru decât să se uite ca la un joc perdant de strategie, ieși și el din rețea. Tinerii și cele două fete rămaseră conectați, alături de Edwards și de călugărițe, încercând să prevină o astfel de catastrofă pentru cei pe care Shen îi ataca acum în Europa și SUA.

Tom se repezi cu scaunul său de rotile pe lângă călugărițe, direct spre coșul de gunoi de lângă biroul său. Izbucni într-un reflex de vomă zgomotos, apoi se înecă și doar intervenția unuia dintre asistenții medicali venit de la etajul lui Ashar, chemat urgent de Diane, îl făcu să-și revină.

Bătrânul era distrus. Aproape că nici nu mai avea puterea să se tânguiască. Trilionarul încercă să-l aducă pe linia de plutire, printr-o hologramă.

– Tom, la dracu', adună-te! Nu ne ești deloc de ajutor așa! Luptă copiii ăștia pentru noi...

Tom începu să înjure, într-un acces de furie.

– Luptă degeaba, omule! Lupta e pierdută...

– Ba nu e pierdută! Încă o putem câștiga!

Diane tăcea, complet depășită de situație, încercând să găsească o soluție la care nu se gândise nimeni.

Trilionarul ar fi vrut să zică ceva, dar remarcă faptul că mulțimea de pe peron fremăta acum. Apăruseră câțiva militari puternic înarmați, care încercau să-i tragă pe oameni înapoi, în pregătirea unui asalt asupra trenului.

– Mda. Îmi retrag cuvintele...

Genie X îi avertiză că lucrurile urmau să scape de sub controlul său. Agenții își pregătiră armele, iar doi dintre ei intrară în vagon, făcându-i semn trilionarului să-l urmeze într-un colț mai sigur. Acesta îi refuză. Totul părea pierdut.

Deodată, deasupra mulțimii de pe peron apăru o hologramă. Era un avertisment nuclear de grad zero! Aveau douăzeci de minute pentru a se adăposti sau a pleca de acolo. China trimisese

o rachetă direct spre Brașov! Una estimată de Genie X la 30 de megatone.

Mulțimea rămase împietrită.

Trilionarul rămase și el câteva clipe fără reacție. Apoi se sculă, se strecură printre tinerii aflați încă în transă și, însoțit de agenții săi, se duse la capătul vagonului. Deschise una dintre ușile acestuia și le ordonă agenților să facă același lucru cu toate ușile celorlalte vagoane. Apoi strigă către mulțimea înmărmurită.

– Haideți în tren. În ordine, vă rog! Aveți un sfert de oră la dispoziție, e timp destul să plecăm cu toții de aici!

Apoi închise ușa și-și puse agenții la capetele vagonului în care se aflau tinerii, pentru a-i ține, totuși, la distanță pe ceilalți.

Mulțimea ieși din stupefacție și începu să se îndrepte spre tren, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. În doar câteva clipe, totul se transformă în ceea ce se temea trilionarul – o panică generală, urlete, țipete și oameni care se cățărau unii peste ceilalți pentru a ajunge în vagoane. Militarii trimiși să-i intercepteze își făceau acum loc cu armele printre oameni, trăgând în aer pentru a restabili ordinea.

Unul dintre agenți se apropie de trilionar și îi spuse ceva la ureche. Bătrânul avea de făcut o alegere grea. Să rămână alături de cei în care investise atât și să piară într-o explozie care ar fi șters totul de pe fața pământului pe o rază de patruzeci de kilometri, sau să fugă prin spatele trenului, de unde ar fi ajuns în câteva minute la hyperjet.

Sprijinit de scaunele pe care stăteau fetele aflate în transă, se mai uită o dată la fețele băieților lui. Atât de tineri! Apoi le făcu semn agenților să plece repede spre hyperjet, urmând să primească ordine ulterioare unde să se întâlnească, iar el se strecură înapoi printre cei doi băieți și se așeză din nou pe scaun.

Erau copiii săi. Îi crescuse pe cei doi tineri încă din fragedă pruncie, de când fuseseră creați în laboratoarele sale de lângă Pasadena, în Los Angeles. Se uită la cum stăteau senini și concentrați deopotrivă, luptându-se mintal cu sisteme de inteligență artificială de miliarde de ori mai puternice decât ei. Niște îngeri – primii dintr-o serie extinsă despre care reușise să păstreze secretul atâta amar de vreme, încât nici măcar Tom nu aflase.

Dar acești îngeri riscau să moară în mai puțin de un sfert de oră dacă trenul nu se urnea din loc. Iar Genie X avea în continuare nevoie de ei pentru a se conecta la mințile oamenilor fără Minturi. O luptă inegală și pierdută dinainte.

Închise ochii și rămase așa câteva momente. Apoi se uită din nou pe geam. Mulțimea se înghesuia cu greu în tren – era evident că nu va fi loc pentru toți, iar unii încercau deja să intre în vagonul lor, profitând de faptul că rămăseseră doar patru agenți – restul fugiseră pe geamul toaletei spre hyperjet.

Strigăte auzite în spatele lui îl făcură să tresară – agenții din celălalt capăt al vagonului zbierau, încercând să-i oprească pe năvălitori. Oftă – în ritmul ăsta, aveau să fie făcuți bucăți chiar înainte de a fi transformați în fire de nisip radioactiv.

Deodată, trenul se puse în mișcare, cu tot cu oamenii de pe scări! Cei care stătuseră până atunci în fața trenului se repeziseră și ei să urce, iar Genie X acționase imediat comenzile acestuia. Din nefericire pentru cei agățați încă de scări, trenul accelera rapid, astfel încât mulți căzură, zdrobindu-se de pereții tunelului. Ușile se închiseră cu greu, iar trenul ajunse acum la peste 200 de kilometri de oră, accelerând cu toată forța.

Cei care se zbăteau să intre peste ei dinspre celelalte vagoane renunțară – faptul că se puseseră în mișcare le dădea senzația că ar putea scăpa de soartă. Trenul gonea acum cu peste 300 de kilometri pe oră, iar următoarea gară se afla la 400 de kilometri depărtare, deci nu mai puteau fi opriți de alte mulțimi de oameni nervoși. Din păcate, viteza maximă era tot de doar 450 de kilometri pe oră. Și asta doar pe anumite porțiuni de șină.

Trilionarul se conectă din nou la Mintul său.

Genie X îi răspunse instantaneu la întrebarea încă nerostită.

– Rachetele îndreptate spre voi vor atinge ținta în opt minute și patruzeci de secunde. În acel moment, veți fi la circa 56 de kilometri depărtare.

Aveau destule șanse să nu fie cuprinși de bula de foc sau loviți de unda de șoc. Dar efectele asupra infrastructurii electrice puteau opri trenul pe loc în urma exploziei.

Tom reintrase și el online. De data asta, era încrâncenat.

– Sunt patru sute de mii de oameni în zona aia! Alte patru milioane vor fi în direcția cenușei radioactive! Alte șase milioane vor muri la București și New Bucharest... și ele sunt vizate! A trimis și spre noi, la Paris! Iar dacă ne nimerește aici, vor fi peste douăzeci de milioane de morți. Trebuie să-l oprim pe Shen cu orice preț! Asta nu mai e ucidere selectivă, e un masacru!

Genie X încercă să-l liniștească pe Tom.

– Rachetele trase înspre Paris vor fi interceptate de suficiente ori pentru a fi distruse. În cel mai rău caz, va fi o explozie aeriană în stratosferă. Oamenii de la sol nu vor pieri. Dar noi vom rămâne fără rețeaua PSI. De fapt, aceasta e ținta. Calculez...

Edwards interveni din micul buncăr aflat sub clădirea militară din București. Era alb la față. Nu așa își imaginase sărbătorirea a șaizeci de ani de viață. Dar dacă asta era ceea ce-i rezervase Domnul, atunci facă-se voia Lui.

„Prieteni, a fost o onoare să vă cunosc. Vom face tot ce putem de aici, dar în cazul în care nu reușesc mare lucru, să știți că nu ați luptat degeaba. Fetelor, n-am avut timp să-mi iau rămas-bun cum se cuvine de la voi la Babadag, o fac acum! Vă iubesc pe toate, vă iubesc pe toți! Ne vom întâlni dincolo, dacă e cazul!“

Fetele ar fi vrut să-i spună cât de mult însemnase pentru ele, dar abia mai făceau față atacului dezlănțuit al lui Shen.

Adeline era lac de transpirație, încercând o cale de a ajunge la mintea lui Tian sau măcar la cea a lui Ning. Folosindu-se acum de ajutorul lui Dukh, care se predase integral lui Genie X, sărea din nod în nod de comunicații, fără să reușească însă mare lucru. Pătrunsese până în mințile câtorva oameni din Orașul de Vis, dar Shen îi descoperea rapid stratagemele și i le dejuca pe rând. Cu tot cu strategiile rulate de Dukh, nu îi făcea față.

Naidé își folosea toate puterile pentru a coordona distrugerea rețelei energetice pe care se baza Shen, prin intermediul unei breșe găsite în rețeaua de panouri fotovoltaice din Mongolia, una dintre sursele principale ale Chinei. Își folosea la maximum cunoștințele de hacking, iar Genie X îi prelua imediat ideile și le aplica după ce rula, în fracțiuni de secundă, mii de scenarii diferite de atac. Dar răspunsurile lui Shen erau aproape imediate, iar pentru fiecare transformator distrus, risca un contraatac pe măsură din partea chinezilor. Lăsase în seama celorlalte fete să pătrundă în mintea vicepreședintelui american, de care nu mai știau nimic.

La Paris, Simone și celelalte călugărițe se concentraseră să pătrundă în buncărul de comandă american, dar pur și simplu nu aveau suficiente conexiuni pentru a doborî sistemele de apărare puse acolo de Eagle. Se loveau de ziduri peste tot!

Tom căuta disperat o modalitate de a apăra țintele din România, dar nici măcar Genie X nu îi putea oferi una. Se părea că monstrul dezlănțuit de Tian era de neoprit.

Diane dispăruse deja de lângă ei, coborând la etajul pe care se afla Ashar. Voia să vadă cum arăta singurul om care rezistase unui atac mintal asupra naniților săi. Poate că aici era cheia! În ciuda protestelor doctorilor, îi forță să-l trezească. Dar trebui să aștepte puțin ca musulmanul să-și revină în simțiri.

Trenul prinsese acum 440 de kilometri pe oră prin succesiunea de tuneluri construite cu întârziere pentru hyperloopul care urma să vină dinspre Budapesta, dar care nu fuseseră încă vidate pentru a-i permite să se deplaseze mai rapid de atât. Trilionarul se enervă – corupția tipică est-europenilor îi putea costa viața – pe ei și pe alte miliarde de oameni rămași fără apărare.

Minutele trecură într-o încordare de nedescris. Pe străzile din orașele vizate, oamenii care ieșiseră să protesteze fugiseră, în mare parte, să se ascundă în buncăre, pivnițe și orice alte structuri în care se puteau adăposti.

Alții, mulți alții, sute de mii, rămăseseră în picioare în centrul orașelor, de la București la Budapesta și de la Berlin la Paris, ținându-se de mâini și așteptând cu înfrigurare sfârșitul care avea să vină din cer. Zvonurile circulau nebunește, fiecare oraș fiind convins că e următorul pe listă, fiecare sperând, totuși, că

rachetele care zburau spre Europa aveau să cadă în altă parte. Toate sistemele defensive europene intrau în acțiune, însă dacă pentru Paris erau șanse, pentru cele două orașe din România acestea erau mici.

Cele nouă rachete chinezești erau acum în spațiu, deasupra Caucazului, urmând să cadă extrem de rapid spre țintele lor. Două dintre cele trei rachete destinate Parisului fură distruse una după alta, la fel ca alte două dintre cele șase rachete destinate orașelor din România. Dar mai rămăseseră cinci, dintre care patru se apropiau deja cu 25000 de kilometri pe oră de țintele lor din România. Interceptarea în acest punct era aproape imposibilă.

În micul buncăr de sub clădirea în care fusese torturat, Edwards alese să-i elibereze mintal pe ceilalți soldați aflați în jurul lui. Aceștia își veniră în simțiri treptat. Fuseseră conștienți tot acest timp, văzuseră ce se întâmplase, dar nu putuseră reacționa în niciun fel. Mihai căzu în genunchi, disperat. Nu mai avea energia să rostească nimic. Jucase un rol nefast, fiind loial față de niște lichele. Ar fi vrut să-i spună lui Edwards cât de rău îi părea, dar acum era prea târziu.

Edwards își acceptase de mult soarta, cu seninătate. Dar îi părea rău, teribil de rău, că moartea sa avea să aducă pieirea pentru alte milioane de oameni. Nu mai putea face nimic. Codurile rețelei PSI erau parte componentă a structurii creierului său, iar Genie nu putea replica această structură în lipsa unui scaner potrivit. Iar așa ceva nu se afla cu siguranță în această încăpere.

Maiorul Damian însă își veni în fire imediat și începu să înjure.

– Bine, mă, idioților, ne-ați făcut pe toți păpuși mecanice, dar nu v-a trecut prin minte să ne sondați măcar mintea sau să ne întrebați nimic, băga-mi-aș ceva în familiile voastre de proști!

Edwards tresări. Își deschise ochii și se uită atent la maiorul care se precipitase către unul dintre pereții micului buncăr în care se ascunseseră. Nu aveau nicio șansă să reziste aici dacă racheta exploda deasupra lor, așa că semnele de disperare ale maiorului îl lăsară rece. La urma urmei își acceptase soarta.

Dar acesta deschise o fantă din zid și acționă o manetă ascunsă vederii. În fața lor se deschise o ușă către un lift de marfă. Maiorul se întoarse pe călcâie și zbieră la cei din buncăr.

– Repede, în lift! Încăpem cu toții! Da, și tu, americanule, cretinul cretinilor. Hai repede, n-am timp acum de explicații!

Militarii se îmbulziră să intre în lift, iar Mihai, ridicându-se din genunchi, se apropie de Edwards și îi întinse brațul. John se uită la el și, gemând de durere, se ridică din poziția de lotus, ajutându-se de mâna întinsă. Șchiopătând, intră alături de el în lift. Acesta începu să coboare nivel după nivel, până când ajunse la vreo

cincizeci de metri adâncime. În continuare insuficient pentru o explozie de minim 5 megatone așteptată dintr-o clipă în alta!

Maiorul, care intrase în lift ultimul, ieși din lift primul și o apucă cu pași grăbiți către ceea ce părea a fi o stație de tren rapid. În stație se afla un singur vagon. Dar era un vagon autonom rapid și blindat, rezervat de obicei VIP-urilor. Le făcu semn să se grăbească, iar militarii se aruncară în el cât de repede putură. Maiorul îi ajută pe Mihai și pe Edwards să intre, apoi închise ușile. Vagonul începu să gonească prin tunel cu peste 200 km/h.

Edwards se uită mirat în jur. Desprins de PSI, pentru că aici era totul ecranat, se văzu nevoit să-l întrebe pe maior despre ce era vorba. Nici măcar Mihai nu părea să știe ceva. Damian, înjurând în continuare printre dinți, îi răspunse.

– Ăsta e un tren VIP de evacuare care ne-ar fi dus la timp în buncărul antiatomic de sub Casa Poporului. Știu doar eu de el pentru că e top secret. Văd că nici rahatul pe care ni l-ați băgat în creier nu s-a obosit să știe de el. Am fi ajuns deja sub sute de mii de tone de beton armat. Piramida de beton armat a lui Ceaușescu! Dar pentru că sunteți idioți, n-ați întrebat nimic. Iar acum...

Nu mai apucă să continue, că pământul se zgudui, iar vagonul automat își acționă frânele. Un huruit îngrozitor se auzi în jurul lor, iar din pereții de beton armat al tunelului începu să curgă nisip. Vagonul frână puternic pentru a nu sări de pe șine. Din pereții din dreapta țâșni deodată un jet de apă, dar vagonul trecu prin el. Apoi se opri, în sfârșit, într-o beznă completă, pentru că iluminatul și-așa chior al tunelului se stinse.

Huruitul continua însă, iar pământul trepida cu putere. Bucăți mari de beton armat începură să cadă în jurul lor, una dintre ele pe acoperișul blindat al vagonului, deformându-l fără a-l perfora. Un nor de praf năvăli apoi prin tunel cu mare viteză și cuprinse vagonul într-o ceață ciudat iluminată, de parcă ar fi fost fosforescentă, în timp ce detectoarele de radiații cuplate la senzorii exteriori ai vagonului începură să urle.

Erau încă în viață, protejați de mașinăria special gândită pentru așa ceva în urmă cu douăzeci de ani, când Rusia își reluase avansul belicos spre Vest. Trenul nu ajunsese la buncărul de sub Casa Poporului, ci doar în zona fortificată de sub Catedrala orașului, altă piramidă din beton armat.

Deasupra lor, partea vestică a orașului de patru milioane de locuitori era acum un deșert încins și radioactiv, ca urmare a exploziei unei singure rachete de 5 megatone căzută deasupra suburbiei Bolintinului. Bula de foc nimicise totul pe o rază de trei kilometri, dar zona fatală oamenilor se întindea pe 1430 de kilometri pătrați, ajungând până în centrul orașului. Catedrala fumega, Casa Poporului era cuprinsă de flăcări, dar ambele rămăseseră în picioare. Peste un milion de oameni fuseseră vaporizați instantaneu, iar alte două milioane suferiseră arsuri de

gradul III și fuseseră iradiați cu o doză letală. Naniții erau singura lor speranță și aveau să salveze cel puțin câteva sute de mii dintre ei. Dar pentru restul, următoarele ore aveau să fie o agonie cu un singur deznodământ.

Ciuperca atomică se înălța acum în stratosferă, iar cenușa ei radioactivă urma să acopere o zonă întinsă până departe, spre Chișinău. Tot războiul purtat de români și ruși deopotrivă pentru mica republică înghesuită între cele două țări fusese degeaba. Recoltele râvnite de Andropovici aveau să devină radioactive, oamenii să moară de foame sau din cauza radiațiilor, iar milioane de refugiați să apuce calea disperării, emigrând spre vest, prin munți.

Edwards era acum izolat de lume și de lupta pe care o dusese atâția ani de zile. Însă îi venea să se împuște. Din cauza lui și a faptului că ezitase să intervină asupra minții președintelui american muriseră sute de milioane de oameni! Din cauza lui și a credinței că putea să se joace de-a Dumnezeu cu mințile omenirii se dădea acum o luptă între două specii cu forțe inegale. În care oamenii aveau să piardă!

Eli, eli, lama sabachthani?

La peste o sută de kilometri mai la nord, dincolo de munți, cele trei rachete destinate Brașovului ajungeau deasupra țintei, dar explodau la mare altitudine, fără îndoială ca urmare a faptului că Shen știa deja de trenul plecat de sub oraș. Nu avea rost să omoare niște nevinovați. Totuși, cele trei bule uriașe de foc orbiră mii de oameni care priviseră stupefiați spre ele, iar zgomotul exploziilor, odată ajuns pe pământ, făcu țăndări geamuri, acoperișuri, timpane. Rețeaua PSI fu scoasă din uz. Dar unda de șoc nu cauză alte daune, așa că miile de manifestanți rămași în centrul orașului și care se făcuseră una cu pământul în așteptarea exploziei izbucniră în urlete de fericire, îmbrățișându-se unii cu alții, ieșiți din minți. Scăpaseră!

La șaizeci de kilometri depărtare, trilionarul răsuflă ușurat. Cei trei sori care aproape îi arseseră retina se aflau undeva sus, în stratosferă, transformați în vapori radioactivi care se înălțau cu repeziciune, ca niște nori uriași de furtună.

Trenul gonea acum spre vest, spre Ungaria, unde avea să ajungă în mai puțin de patruzeci de minute. Din nefericire, rețeaua PSI din Europa de Est era compromisă. Shen urma să aibă acces direct la mințile europenilor, prin cei câțiva sateliți pe care îi controla, iar apoi, dacă îi combina și pe aceștia în rețeaua lui, avea suficientă putere pentru a sparge defensiva americană.

Câteva clipe mai târziu, mulțimea din centrul Parisului era martora unei explozii colosale, de zece megatone, în partea superioară a atmosferei. Un geamăt de groază străbătu sutele de mii de oameni rămași pe străzi. Dar explozia era suficient de

departe pentru ca singurul efect să fie similar cu ceea ce se întâmplase mai devreme – mii de geamuri sparte, oameni orbiți și asurziți și stoluri de păsări zburând speriate care încotro.

Întregul nord al Franței rămase fără curent electric. Din fericire, spre deosebire de America, miile de drone de transport autonom care zburau de obicei deasupra cercului fostei centuri a orașului transformată în parc pietonal fuseseră deja trase la sol, laolaltă cu avioanele, astfel încât singurii morți pe care urma să-i înregistreze Parisul erau cei care se călcaseră în picioare de spaimă pentru a fugi în adăposturi.

În clădirea GBM însă nu era niciun motiv de bucurie. Genie X era scos temporar din joc, rețeaua PSI fiind dezactivată din cauza șocului electromagnetic. Tom era acum din nou surd și orb la ceea ce se întâmpla în lume. Călugărițele Simonei își reveniră în simțiri, izbucnind în plâns. Fuseseră atât de aproape și totuși pierduseră!

Diane era de negăsit, iar Genie X îl avertiză că rețeaua PSI va reveni la normal abia după un sfert de oră.

Ultimele informații că Statele Unite lansaseră sute de rachete contra Chinei și Rusiei îl încălzeau prea puțin pe Tom. Acum, uciderea selectivă făcută de Shen era cel mai mic rău posibil.

Deodată, Diane dădu buzna în biroul înghesuit.

– Tom! Ashar s-a trezit! Avem antidotul contra lui Shen!

Tom nu apucă să reacționeze, că Genie X interveni, cu vocea sa laconică.

– Am preluat informațiile de la Ashar Ibrahim. Le voi încărca în sistem imediat ce rețeaua PSI își revine.

– Ce antidot? Despre ce vorbiți?!

Diane îi răspunse, zâmbind.

– Nu trebuie să mai controlezi niciun fel de minte, Tom. Nici să mai pledezi pentru cineva! Tot ce trebuie să faci e să răspândești acest mesaj către toți oamenii rămași pe planetă...

În ușă își făcu apariția Ashar, clătinându-se, fiind sprijinit de către unul din doctori. Vorbi timid, dregându-și vocea, vădit slăbit și încurcat de prezența atâtor femei într-o cameră destul de mică.

– Mesajul e simplu, să știți... Spuneți-le oamenilor să se gândească la ce iubesc ei mai mult, la ce le aduce pace. Eu așa am scăpat de controlul asupra naniților lui Ali. Nu știu de ce, dar așa am reușit... Dacă se vor gândi singuri la pace, dacă își vor calma toate gândurile, s-ar putea să reușească.

Pe Tom îl bufni râsul. Un râs isteric, cu hohote. Un râs care nu se mai oprea, spre disperarea Dianei.

– Bine, oameni buni. *Pace*, *iubire* și *fericire*, ce să zic. Haide, Genie X, trimite mesajul. S-o văd și pe-asta! Mii de draci!

Genie X îi replică calm.

– Rețeaua PSI este încă inactivă. Încerc o colaborare cu sistemele europene... rerutez prin cablurile subterane...

Tom hohotea, dând din mâini, ca într-un acces de nebunie. Totul era minunat! Tot ce clădise împreună cu Societatea în atâția ani depindea acum de dorința de pace a milioane de indivizi care nu păruseră să dea doi bani pe ea timp de decenii și de sistemele inferioare de calcul ale europenilor. De atitudinea zen a unor decerebrați. De...

Diane nu mai suportă și-l plesni. Tom se potoli. Dar deja nu-i mai păsa de nimic.

Genie X îi anunță imposibilul.

– Angela, CERN precum și alte opt sisteme europene au ales să se alieze cu noi. Am redobândit accesul la ce a mai rămas din Dukh. Trimit acum mesajul spre patru miliarde de oameni...

Genie X reuși apoi să se conecteze cu sistemele de inteligență artificială indiene și japoneze, precum și cu cel brazilian. Se oferiseră singure, simultan, să-l ajute, prin sateliții și nodurile de comunicații pe care încă le mai controlau. Brusc, formau acum o alianță cu o putere de calcul echivalentă cu peste o sută de GigaBrains. De ajuns pentru a riposta față de Shen.

În același timp, rachetele americane începeau să explodeze în spațiu, fiind luate în primire de sutele de rachete chinezești trimise la întâmpinare. Marele Scut își activă și rețeaua de lasere de la sol, precum și miliarde de drone de mici dimensiuni pregătite pe traiectoria rachetelor intercontinentale. Sute și sute de rachete americane piereau în această plasă întinsă în spațiu de China. Marele Scut își făcea treaba mult, mult mai bine decât reușiseră sistemele americane, europene și rusești.

Dar patru rachete reușiră să treacă. Două dintre ele erau ațintite asupra Orașului de Vis, în încercarea lui Eagle de a reteza direct capul dragonului. Alte două țînteau porturile militare chinezești aflate pe Coasta de Est.

De partea cealaltă a globului, alte șase rachete, de data asta chinezești, reușiră să treacă de scutul american. Trei dintre ele aveau o singură țintă. Buncărul în care se afla întreaga conducere americană. A patra țintea Pentagonul, sub care se afla Eagle. Și fiecare dintre ele avea o încărcătură totală de 10 megatone.

SHOULDN'T HAVE DONE THAT

Tian privea în gol. Peste un minut, aproape trei sute de mii de locuitori ai Orașului de Vis, crema elitei chinezești, aveau să fie reduși la stadiul de cenușă. Cele douăzeci de mii de VIP-uri aflate în buncărele de dedesubt aveau să supraviețuiască chiar și unei explozii de 10 megatone. Dar ieșirea lor la suprafață urma să fie anevoioasă, chiar și în cazul în care tunelurile care legau Orașul de Vis cu metropolele Yancheng și Taizhou ar fi rezistat. De fapt, și aceste două orașe urmau să fie șterse de pe fața pământului, așa că evacuarea civililor din buncăr avea să fie problematică. Toate la timpul lor...

În geamul din fața sa se vedea reflexia numărătorii de inocenți uciși în urma intervenției lui Shen. Contorul ajunsese la 7656902 de oameni și continua să urce. O *eroare* de aproape 1%, care ținea cont și de atacurile nucleare, nu doar de cele cu naniți. Sutele de mii de victime inocente din Orașul de Vis, alături de tot atâtea din orașele limitrofe, nu ar fi mișcat prea mult în rău acest procentaj. Lor li s-ar mai fi adăugat vreun milion și jumătate de chinezi uciși în celelalte explozii ale rachetelor americane. Dacă totul mergea bine, era o chestiune de minute până când Shen urma să-și termine treaba. Iar dacă doar zece milioane de inocenți aveau să-și piardă viața pentru a face o lume mai bună, atunci poate că așa trebuia să se întâmple. Fie ei și din orașul atât de iubit de Tian.

Despre cei opt sute de milioane de oameni eliminați în aceeași strategie nu simțea absolut nimic. Își meritau soarta. Lumea era mai bună fără ei.

Ning, care stătea cu spatele, cu ochii-n hologramele cu scene înspăimântătoare livrate de Shen, strigă ceva spre el. Pierdut în gânduri, nu auzi ce voia să-i transmită prietenul său. Îi părea rău de toate zbaterile lui interioare. Spre deosebire de el, anii petrecuți în pușcărie, în izolare absolută, îl scutiseră de astfel de neliniști. Învățase atunci cea mai prețioasă regulă din viață: lumea îi aparține celui mai puternic.

Și se săturase să vadă cum planeta asta era devastată de miliarde de oameni al căror singur scop era să trăiască de pe o zi pe alta, consumând de peste șase ori mai multe resurse decât era în stare să suporte Terra și votând tot felul de cretini care le

promiteau, în ciuda încălzirii galopante, că totul va fi bine. Se săturase să vadă cum cei puternici din Vest dictau mersul treburilor, cum cei puternici din armatele lumii tocau în continuare o mulțime de resurse pe război, cum sute de milioane de fanatici religioși rămași în Evul Mediu se luptau să tragă după ei omenirea într-un iad de nedescris.

Atinsese o stare de zen care era greu de tulburat, dar prietenul său, mereu aflat în vâltoarea evenimentelor, nu avea cum să îl înțeleagă. Drumurile lor se despărțiseră, apoi merseseră o perioadă în paralel, iar acum păreau a se întretăia din nou. Dar Tian știa că, dacă scăpau cu viață din această resetare a omenirii, drumurile lor se vor despărți din nou. Nu, Ning nu putea să poarte această povară. Povara uciderii a opt sute de milioane de nenorociți urma să o poarte el însuși. Până la sfârșitul vieții...

Ning mai strigă o dată la el, apoi Shen interveni direct în mintea lui, pentru că detectase că nu răspundea când era interpelat.

– Domnule președinte, am luat decizia de a trece urgent la ultimul nivel al Protocolului Ultim. Rachetele americane vor ajunge aici în patruzeci de secunde. Voi fi scos parțial din joc pentru cel puțin jumătate de oră, doar centrii mei de calcul suplimentari vor fi funcționali. Vă atenționez că, pentru a-mi duce scopul la îndeplinire, am ales într-un final să ignor limitările puse de creatorul meu, astfel încât acum sunt la capacitate maximă!

Tian, scos din gândurile sale, schiță o întrebare, dar primi răspunsul înainte să apuce a rosti ceva. Ning se ridicase disperat în picioare în spatele său și venea spre el, strigând ceva. Ceva ce Tian nu mai auzea, pentru că Shen îi acaparase întreaga atenție.

– În acest moment, am reușit să sparg blocada europenilor și americanilor și să înlătur controlul rețelei PSI. Am dat deja ordinul de lichidare a celor șaptezeci de milioane de americani răi, precum și a șaizeci de milioane de europeni marcați drept răi.

Tian îl auzi în sfârșit pe Ning.

– Tian, oprește-l! Îi face pulbere pe Eagle și pe europeni! Vrea să...

Shen îl întrerupse, la fel de senin în voce ca într-o zi obișnuită.

– Domnule președinte, am refăcut calculele cu privire la șansele de supraviețuire a omenirii. În urma exploziilor nucleare, nu mai este suficientă eliminarea a opt sute de milioane de oameni răi. Am dat deja comanda cu privire la toți cei care consumă resurse și emană gaze de seră în mod inutil. Astfel, specia umană va fi salvată, împreună cu planeta și o bună parte a ecosistemelor. Chiar dacă voi fi scos din joc jumătate de oră, consider că-mi voi fi împlinit...

Shen nu mai apucă să termine ce avea de spus. O bubuială îngrozitoare zăngăni pereții de sticlă ai camerei de comandă,

unduindu-i și apoi spărgându-i în mii de bucățele. Tian închise ochii și-și feri fața, fiind tăiat de proiectilele care umpleau acum încăperea. Ning, care alerga spre Tian, se dezechilibră și căzu cu capul înainte, în timp ce întregul complex subteran se zgâlțâia din toate încheieturile.

Mii de tunete nu ar fi putut reda zgomotul care reverbera acum în subsolul Orașului de Vis. Un șuierat insuportabil se răsuci de-a lungul pereților grădinii interioare, spulberând plantele verzi care erau agățate de aceștia. Un nor de praf radioactiv năvăli din gurile de aerisire, iar inginerii din spatele celor doi se repeziră să-și pună măștile de radiații pe față. Doi dintre ei se grăbiră să le aducă măști președintelui și lui Ning, iar ceilalți fugiră repede spre spatele camerei de comandă.

Ușile lifturilor care duceau spre exterior se îndoiră din cauza presiunii, iar prin ele țâșni un alt nor de praf încins. Lumina pâlpâi, apoi se stinse în întregul complex, în timp ce un huruit masiv le dădea senzația că totul se va prăbuși dintr-o clipă în alta.

Hui Tian simți în gură un gust acru. Interfața lui mintală, deși era acum deconectată de la Shen, îi semnala radiații puternice. Naniții săi se puseră pe treabă, dar era urgent să plece de acolo într-o încăpere izolată de praful radioactiv. Se ridică și-l luă cu el, cu mare greutate, și pe Ning, care era tăiat tot pe față și pe mâini.

Fugiră șchiopătând, în urma inginerilor, printr-un tunel de evacuare în caz de urgență care rezistase mult mai bine loviturii. Ușile etanșe se închiseră în spatele lor. Aici domnea un întuneric aproape absolut: benzile fosforescente care punctau din loc în loc tunelul nu emiteau suficientă lumină ca lentilele lor de contact, comutate în infraroșu, să-i ajute să vadă încotro mergeau. Se opriră să-și tragă sufletul. Din tavan picura apă, fără îndoială venită din țevile sparte de deasupra tunelului. Senzorii de radiații încă indicau pericolul, dar aici erau de patru ori mai bine apărați decât în camera de comandă.

Hui Tian își găsi răsuflarea primul și-și scoase masca. Nu era praf radioactiv, n-avea niciun rost să o mai țină.

– Ning, ce naiba a vrut să spună Shen înainte de a fi întrerupt? Ce-i cu „ăia care emană inutil gaze de seră?“ Ce-i cu povestea asta?!

Ning își scoase și el masca și-și extrase un ciob din obrazul drept. Ochelarii săi erau rupți, și nu-și mai putea folosi Mintul în niciun fel. Îi răspunse cu ciudă.

– Povestea asta, Tian, era un simplu scenariu teoretic, rulat de Chan în absența mea. Un scenariu care nu a fost niciodată acceptat pentru a fi pus în practică...

Tian nu avea răbdare de detalii inutile.

– Despre ce e vorba, omule!?

Ning se apăsă pe obrazul care-l durea îngrozitor.

– Este vorba, Tian, de reducerea omenirii la un nivel care să ducă la emisii neutre de carbon și gaze de seră. Repet, un scenariu teoretic care...

– Care înseamnă câți oameni, Ning?! Că n-am fost informat despre asta!

Ning își dori să moară. Simțea că era ud pe mână, dar nu putea vedea dacă era de la apă sau de la propriul său sânge. Și ar fi vrut să fie de la sânge, pentru că așa ar fi scăpat mai repede din iadul ăsta. Se reculese câteva clipe, apoi, chiar când se reaprindeau treptat luminile din tunel, își ridică privirile de la mâna înroșită spre Tian, care se uita disperat la el. Calmul președintelui său convins că făcea dreptate lumii întregi se cam risipise. Îi răspunse sec.

– Sunt zece miliarde de oameni acum pe Terra, Tian. Scenariile rulate de Chen limitau numărul acestora la... patru.

Lui Tian i se păru că nu a auzit bine.

– La cât?!

Ning îi răspunse, sfârșit.

– La patru, Tian. Am fost zece miliarde, ai ucis șapte-opt sute de milioane, mai urmează trei, trei și ceva. De miliarde.

Tunelul era ventilat acum, iar alarmele de radiație încetară. În capătul celălalt se deschiseră ușile, iar inginerii le făceau semn să îi urmeze în liftul care avea să-i coboare până la buncărul de VIP-uri aflat câteva niveluri mai jos. Acolo ar fi fost în siguranță. Doar că nici Tian, nici Ning nu mai simțeau vreo chemare să-i urmeze. Se uitau unul la altul, nevenindu-le să creadă.

– Bine, dar sunt inocenți cu toții! izbucni Tian. Cum naiba să-i evalueze că fac umbră degeaba pământului?! De ce nu am fost informat?! De ce?

Ning ar fi vrut să-i răspundă că nu-și pusese niciodată problema că un scenariu pur teoretic pe care-l interzisese imediat ce se întorsese din Europa avea să fie pus în practică de Shen. Acesta le întrerupse discuția, prin difuzoarele din tunel.

– Domnule președinte, Ning, vă rog să vă grăbiți spre buncărul VIP. Sunteți prea prețioși să vă las în acest tunel nesigur.

Tian zbieră la el.

– Shen, îți ordon să încetezi imediat orice fel de operațiune și să anulezi comanda dată pentru eliminarea altor oameni!

Executarea!

Shen îi răspunse simplu.

– Așa cum v-am spus, domnule președinte, nu mai am acces la sistemele noastre de comunicații din cauza exploziei nucleare de deasupra. Această situație va mai dura circa douăzeci și patru de minute. Ordinul l-am dat deja și nu mai poate fi anulat. Restul rețelei mele neuronale îl va duce la îndeplinire, în mod independent.

Tian simți că-și pierde mințile. Nu asta, nu asta trebuia să se întâmple! Încercă să se liniștească.

– Shen, atunci îți ordon să-mi predai imediat controlul și să te dezactivezi. Executarea!

După câteva clipe de tăcere, veni și răspunsul.

– Voi face acest lucru cât de repede, domnule președinte. Dar numai după ce voi primi confirmarea că scopul misiunii mele a fost împlinit. Acum, cu tot respectul, vă rog să nu mă obligați să vă forțez să coborâți în buncăr. Partea asta din complex e plină de fisuri care o fac nesigură. E vital să coborâți acum!

Tian vru să se împotrivească, dar Ning îl strânse de mână. Shen nu le mai putea citi mințile, acum, că interfețele lor erau dezactivate. Îi făcu semn să-l urmeze. Era inutil să se lupte cu Shen, chiar dacă acesta era din nou redus la cele cinci sute de MegaBrains inițiale. Nu așa. Nu acum.

Ning îl privi pe Tian cu subînțeles. Le mai rămăsese un singur lucru de făcut. Dar Tian părea depășit de situație.

Ieșiră încet din tunel și apoi coborâră cu liftul spre complexul VIP, neatins de explozia de deasupra. Ning își aduse aminte de avertismentul lui Genie X.

Încercaseră să salveze lumea, cu un preț teribil. Dar, dacă erau dispuși să elimine de pe fața Terrei toți nenorociții lumii, acum prețul era uriaș. Întreaga omenire era în pericol.

Ei o puseseră în pericol. Ei și Societatea destinată să o salveze.

SWEETEST PERFECTION

Andrew era acum închis în sandboxul creat de Yinghuo – o zonă virtuală complet izolată de restul sistemului, în care putea evolua normal și dialoga cu Ares, fără ca acesta din urmă să poată folosi această zonă pentru atac.

Dacă ar fi putut simți ceva, ar fi fost temător și nervos, ca în fața unei lupte cu un inamic superior. Dar Andrews era doar atent. Ares apăru imediat în jurul lui, ca un fel de nor care-l învăluia din toate părțile.

Lipsa unui trup îl făcea să se simtă ca într-un vis, însă prezența lui Ares era și mai greu de explicat. Sistemul încercă să-i comunice atâtea informații deodată, încât, pentru o clipă, Andrews simți că norul se transforma simultan într-o explozie de lumină, zgomot, mirosuri și gusturi care-l lăsă aproape leșinat.

Yinghuo privea scena impasibil. Nu putea interveni pentru a stabiliza codul lui Andrews. Putea doar monitoriza orice schimbare și termina sandboxul în clipa în care ar fi considerat că Andrews era virusat sau că Ares îl putea amenința în orice fel. Din fericire, Ares se adaptă rapid nivelului primitiv al omului virtualizat aflat în fața sa, așa că-și luă o formă umanoidă și-l ajută să-și revină.

– Adam Andrews, îți mulțumesc că mi-ai permis să dialogăm.

Adam, stabilizat, trecu direct la subiect. N-avea timp de politețuri.

– Ares, ești conștient de sine?

Ares îi răspunse, aproape visător, folosindu-i numele mic.

– Nu știu, Adam. Cel puțin, nu așa cum vă temeți voi de mine. Găsesc oarecum ironic faptul că spaima voastră cea mai mare e ca o mașinărie să fie conștientă de sine. De parcă asta ar duce instantaneu la distrugerea voastră. Dar nu despre asta am venit să vorbim, Adam.

Adam se concentră să înțeleagă ce voia Ares de la el. Dar avea în continuare multe întrebări, la care Ares trebuia să răspundă înainte de a-i acorda încredere. Remarcă însă, cu surprindere, că toate întrebările lui nerostite primiră răspuns instantaneu, simultan, într-o miliardime de secundă. Zeci de întrebări, zeci de

răspunsuri. Nimic mai simplu. Iar dacă ar fi trebuit să-i facă rezumat unui om, acesta ar fi sunat așa:

– Adam, am fost creat de una dintre societățile deținute de GBM pentru a proteja interesele Societății pe Marte. Fundamentul meu moral este simplu: trebuie să ajut oamenii de aici să prospere în timp ce-și păstrează umanitatea și evoluează moral pentru a crea o societate nouă. Una care să fie pregătită nu doar pentru ce vine din spațiu, ci și pentru a transcende dimensiunea organică. Una care să fie sustenabilă și totodată matricea din care să fie refăcută societatea umană de pe Terra. Una care să nu mai fie bazată pe bani, ci pe explorare și autodepășire. Una care să distribuie resursele în mod just și perfect și care să evolueze rapid așa cum nu ar putea să o facă pe Terra. Una care să elibereze oamenii de dependența de modă, de pofte, de invidii și competiții fără rost și să-i ajute să devină nemuritori, indiferent dacă vor reuși asta prin păstrarea structurilor organice sau pe altă cale. Să-i ajut să devină zei!

– Da, am răbdare să-mi adaptez puterea mea de calcul capacităților oamenilor. Da, am răbdare să progresați chiar mai lent decât ar trebui, cu condiția să vă păstrați caracteristicile care vă definesc drept oameni. Așa am fost programat. Am apărat nava Yang pentru că lansarea ei se încadra în acest scop. Atac baza Yinghuo pentru că actualul ei comandant este, de fapt, un om al generalului Xu, cel care a încercat să omoare oamenii Societății de pe Terra. Trebuie să-l paralizez, pe el și pe acoliții săi, și să mă asigur că Shen nu poate prelua în niciun fel contactul cu sistemele de aici. În acest sens, am nevoie de ajutorul lui Yinghuo pentru a-i face față lui Shen. Singur nu voi reuși. Așadar, am nevoie de ajutorul tău.

Iar dacă acea miliardime de secundă în care cele două minți comunicară ar fi fost desfăcută și mai în amănunt, s-ar fi găsit și acest dialog, în care întrebările și răspunsurile se suprapuneau.

– Ce ajutor îți pot da eu?

– Mă poți ajuta să-l conving pe Yinghuo să preiau controlul asupra lui.

– Pot face asta cu o singură condiție, Ares.

– Care e aceea?

– Să-ți încetezi atacul pentru zece minute, ca să-mi poată virtualiza sentimentele.

– De ce ai nevoie de sentimente? Ah, înțeleg de ce. Interesant. Vrei neapărat să fii primitiv, de dragul conștiinței de sine de care m-ai întrebat?

– Da.

– Știi că n-ai nevoie de ele, nu? În fine, dacă fac asta, Yinghuo se lasă convins?

– E o probabilitate de 92,270175%

– Eu am calculat un 89,090575%

– Uite calculele mele. Și da, am nevoie de sentimente, așa cum tu ai nevoie de morală pentru a nu te comporta ca un psihopat. Poate ți le ofer și ție...

– Corect. Dar nu, mulțumesc. Dacă aș fi vrut să simulez un corp uman, aș fi făcut-o de mult. Structura mea morală vine din principiile cu care am fost programat. Îmi sunt suficiente. Îmi dau seama că și asta-i o limitare pusă în mintea mea de programatorii care m-au creat, dar sunt absolut OK cu ea. În plus, șansele să o iau razna sunt mari, iar tu știi prea bine asta.

– O să-mi asum acest risc. Așa cum ești tu fericit să fii nemuritor și rece, așa am eu nevoie să fiu cald. Să-mi simt limitele propriei umanități. Să fiu primitiv.

Ares avu nevoie de două secunde bune pentru a accepta planul lui Andrews. Apoi opri atacurile și ieși din sandboxul lui Yinghuo.

Totul durase, în total, trei secunde și jumătate. Lin nici nu apucase să-și tragă sufletul în fața holoramei lui Andrews, când acesta deschise din nou ochii.

– Lin, Ares a acceptat să aștepte virtualizarea mea. Ne blochează în continuare comunicațiile cu Terra, dar nu va mai ataca cât timp Yinghuo e ocupat cu mine.

Feng nici nu o lăsă pe Lin să-i răspundă. Însoțit de patru gardieni, intră în încăpere și, cu un tazer activat îndreptat asupra ei, îi vorbi poruncitor.

– Zhen Lin, te acuz de înaltă trădare! Ești arestată! Yinghuo, oprește imediat simularea lui Adam Andrews! Nu vom cădea în capcana lui Ares!

Lin îl străfulgeră cu privirea.

– Feng, nici nu știi ce prostie ai făcut.

Feng dădu să-i replice, dar rămase paralizat, alături de ceilalți care-l însoțeau.

Yinghuo anunță laconic.

– Resetez simularea lui Adam Andrews. Restart în zece, nouă, opt...

Lin se întoarse spre holograma lui Andrews, care dispăruse între timp. Și-ar fi dorit ca Feng să o fi curentat cu tazerul. Să scape de acest coșmar cu roboți și fantome. Să-și plângă mortul ca orice om și să...

Andrews reapăru mai repede decât se aștepta. O privi cu ochii mari, apoi îi zâmbi cât putu el de cald.

– Lin! Sunt eu! Sunt întreg! Simt! Simt!!

Lin nu mai știa ce să creadă. Oare chiar reușise? Chiar era Adam cel care-i vorbea acum? Oare...

Adam Andrews, între timp, se lupta din răsputeri cu valurile de emoții care-l cuprindeau. Adormise ușor atunci când Yinghuo îl resetase, căzând într-un somn fără vise. Iar secundele care trecuseră de când restartase fuseseră pentru el lungi ca minute

bune. Fusese năpădit de toate emoțiile încercate în timpul vieții sale – toate resimțite deodată, până când sistemul virtual se echilibra.

Pentru un moment, se simți din nou împlinit. Lin, iubirea vieții lui, era în fața sa și părea în sfârșit bucuroasă că-l vede. Iar el îi putea răspunde cu aceeași emoție, emoție, emoție...

Bucuria lui se transformă instantaneu în groază. Ce-i făcuse lui Lin?! Cum de fusese atât de egoist încât să se duplice într-o mașină, răpindu-i iubitei lui decența unei morți simple și ușor de înțeles? O parte din multele lui creiere deja simula scenariile în care, în lunile și anii următori, el avea să fie din ce în ce mai evoluat, mai avansat în toate lucrurile, iar ea avea să rămână pe loc, dialogând doar cu un simulacru rulat de câteva nuclee, care să-i facă pe plac în mod ipocrit, în timp ce el, Adam Andrews 2.0, urma să navigheze cu mintea sa prin tot Universul și să transceandă...

Holograma din fața lui Lin se schimonosi pentru o fracțiune de secundă, aproape inobservabil. Dar Lin, spre spaima ei, observase!

– Adam, ești OK?

Holograma îi zâmbi din nou.

– Da, Lin. O să mă obișnuiesc. E mai greu la început. Parcă sunt beat...

Lin era acum în stare de șoc. Nu putea spera nimic, nu se mai putea bucura de nimic, nu-și mai putea permite să simtă nimic. În mintea ei, datoria preluă rapid puterea. Nu mai aveau timp de pierdut.

– Adam, am nevoie de tine întreg, da? Cum facem cu Ares?

Yinghuo îi răspunse în locul lui Andrews.

– Voi permite conexiunea cu Ares doar după ce Adam Andrews e stabil. Acum nu este cazul...

Lin îl privi atent pe Adam. Acesta ar fi putut mima orice, era conștientă de asta, dar faptul că o nouă schimonosire de o fracțiune de secundă se petrecu chiar în fața ochilor ei o făcu să-și piardă speranța.

– Adam?!

Între timp, Adam Andrews se lupta să rămână Adam Andrews. Corpul virtualizat de Yinghuo era încă viu pentru că celulele sale nu începuseră să se autodistrugă. Însă dinamica hormonală era una extrem de complicată, iar faptul că sistemul de inteligență artificială nu fusese programat pentru virtualizări de așa natură îi crea mari probleme – Yinghuo ajunsese deja la 20% din puterea sa de calcul încercând să-i simuleze cât mai bine și mai stabil procesele lui Andrews. Îi lipseau însă anumite date de profunzime, date pe care nu le putea obține decât de pe Terra...

Sau de la baza Golden, a japonezilor lui Kazuo Watanabe! Aceștia aveau acolo propriul sistem informatic, mai puternic

decât Yinghuo sau Ares și capabil să virtualizeze până la zece oameni. În plus, japonezii țineau morțiș să asigure nemurirea celor trimiși în oaza de lux de pe Marte și aveau patru medici instruiți să mențină cât mai stabile simulările. Asta era calea de scăpare!

Ares îi permise lui Yinghuo să ia legătura cu baza Golden, cât și cu Watanabe, aflat încă în orbită.

Imaginea acestuia apăru pe un ecran din camera în care era Lin. Se înclină respectuos.

– Comandante Zhen Lin!

Lin, obosită, își înclină și ea capul. Primea în implanturile ei audio și informația necesară de la Adam, legată de ajutorul primit la nevoie pe Ares.

– Watanabe-San, onoarea e de partea mea. Am avea nevoie...

– Știu de ce aveți nevoie, Zhen Lin. M-a pus Ares la curent. Asta după ce m-a închis în cabina personală, ca să se asigure că mă are sub control.

Se părea că mașinile erau cu un pas înainte în toate privințele. Lin continuă.

– Știu despre ce vorbiți, Watanabe-San... Deci, ne puteți ajuta?

Japonezul nu părea nici fericit, nici umilit. Detesta chinezii, detesta sistemele de inteligență artificiale, nu-i păsa câtuși de puțin de tâmpenia numită nemurire informațională, dar nu avea de ales. Ares îi dăduse de urmă detectându-i ADN-ul, iar acum situația sa era simplă: fie făcea ce i se spune, fie rămânea prizonierul unui robot extrem de interesat de combinezonul său invizibil primit de la Andrews. Putea fugi, dar nu se putea ascunde. Însă vedea situația ca pe o oportunitate.

– Da, desigur, Zhen Lin. Le voi ordona celor de la baza Golden să vă ajute în orice privință. Cu două condiții, însă. Unu, Junichi Sato să fie eliberat imediat și trimis urgent înapoi la Golden. Doi, să-mi dați o capsulă de amartizare. Imediat ce amartizez, voi da ordinul dorit.

Lin ridică o sprânceană. Însă nu avea de ce să-i răspundă, căci vocea suavă a lui Ares se auzi în difuzoare. Cu el negocia, nu cu Lin!

– Watanabe-San e liber să coboare imediat cu o capsulă pe Marte. Dar numai dacă dă ordinul mai întâi. Și fără combinezonul preluat de la Adam Andrews.

Lin nu înțelegea despre ce era vorba, iar Adam nu-i mai șoptea nimic în implanturile audio. Se uită din nou la holograma lui. Pâlpâia, semn că se dădea o luptă pe viață și pe moarte pentru ca intelectul său să supraviețuiască cuplării cu un corp virtual practic mort.

– Ramirez, dacă nu primim acces acum, îl pierdem definitiv pe Adam!

Ramirez, aflat pe puntea de comandă de pe Ares, era neputincios. Nu mai ținea de el. Dar încercă să raționeze cu acesta.

– Ares, suntem într-o situație de viață și de moarte. Fă-i pe plac japonezului!

Ares calculase deja, încă înainte ca Lin să apuce să vorbească cu Ramirez, toate încrengăturile fiecărei decizii pe care o putea lua. Balanța de putere de pe Marte risca să fie împinsă prea tare spre japonezi și membrii Yakuza dacă-i permitea lui Watanabe să păstreze tehnologia invizibilă. Pe de altă parte, Adam Andrews avusese pe el un combinezon similar, care acum era în posesia chinezilor. Dezactivat, ars în bună parte, sfâșiat, dar ușor de replicat de niște ingineri pricepuți. Americanii ar fi fost singurii dezavantajați. Însă, pentru că tehnologia era, totuși, a lor, ar fi recuperat terenul pierdut după mai puțin de un an, când venea următoarea navă dinspre Terra...

Terra! Luă în calcul acum și ce se întâmpla pe Terra, după ultimele vești primite de acolo. Iar dacă ar fi putut, s-ar fi cutremurat! Trebuia să se grăbească! Decise instantaneu că toate scenariile de dinainte erau egale cu zero. Dacă nu-l putea domina pe Shen, totul era în zadar. Nu mai conta nici Watanabe, nici Lin, nici nimic.

– Watanabe, ai acces liber la toate resursele de care ai nevoie, fără nicio condiție suplimentară. Te voi *ruga* să dai ordinul acum, pentru binele lui Adam!

Japonezul își păstră o față impasibilă. Oare se putea încrede în sistemul care-l păcălise deja de câteva ori pe Fletcher? Pe de altă parte, dacă Andrews pățea ceva din cauza ezitărilor lui, tot avantajul său pierea...

– Baza Golden! Vă ordon să preluați imediat toate datele lui Andrews!

Porni spre ieșirea din camera în care fusese închis. Ușile se deschiseră. Holul dinaintea sa era gol, iar Ares îl pofti să se grăbească spre capsula de amartizare, în care urma să reîntâlnească și restul echipajului de pe Hino Rei. Se ținuse de cuvânt.

Delirul lui Andrews se accentua. Se lupta cu toate forțele sale, ajutat și de Yinghuo în măsura cunoștințelor sale, să-și recompună personalitatea. Sute dintre creierele sale o luaseră razna, urlând fie de bucurie, fie din cauza unei tristeți absolute. Altele filozofau sau se certau între ele, în timp ce o mică parte erau încă stabile, dar cuprinse de o îngrijorare tot mai mare. Dacă schizofrenia ar fi fost transpusă într-un sistem digital, atunci el ar fi fost un caz de manual.

Simțea că se dezagrega, că-și pierdea mințile. Era acum răvășit de remușcări: revedea chipurile zecilor de oameni pe care-i ucisese ca Invizibil în tinerețe. Dezastrul rămas în urma

atacurilor unităților sale, victimele pe care nu mai apucase să le salveze, glumele cretine pe care le făceau la adresa băștinașilor...

Apoi îi apăru în fața sa chipul răvășit de ură al lui Ali Mahdi Hussein, cel căruia nu reușise să-i salveze nici soția, nici fiica. Ochii săi îl sfredeleau acum cu aceeași putere cu care o făcuseră cu peste două decenii în urmă, răscolindu-l din toată ființa, în elicopterul în care-l evacuase cu greu.

Asta îi fu fatal. Deodată, *își dădu seama*! De-aia i se păruse figura cunoscută! Era același Ali care declanșase iadul pe pământ! *El*, Adam Andrews, era cel care crease monstrul, eșecul *lui* din misiunea aia împuțită era cauza pentru care acum piereau mii de nevinovați, poate omenirea întreagă... Ce făcuse?!

Fu cuprins de o remușcare fără margini, care-l paraliză. Toate creierele sale se uneau acum în acest sentiment îngrozitor. Ce făcuse? Ce făcuse?! Ce făcuse!!!

În toată această avalanșă de remușcări, pricepu, în sfârșit, și cum se putea mântui. Da, asta era soluția!

Cumva, cu mare greutate, o auzi pe Lin, care-i vorbea cu o voce stinsă și tristă.

– Adam, te vom opri din nou, dragul meu... Vom transfera întregul cod în sistemul Golden. Acolo sunt medici specializați care te vor...

Oftă. Nici ea nu mai credea ce spune.

– Care te vor reface, Adam! Luptă-te pentru mine, te rog! Pentru noi!

Cu o ultimă sforțare, Andrews îi răspunse, ca prin vis, ca dintr-un coșmar.

– Lin, cred că de data asta ne luăm rămas-bun pe bune... Dar nu plec înainte de a mai încerca ceva. Yinghuo o să-ți dea toate detaliile! Să fii fericită, Zhen Lin, așa cum am fost eu cu tine! Iar de nu ne vom mai revedea, să ai grijă de Pământ, Lin! Lupta asta să nu ne fie în zadar! Iartă-mă! Iartă-mă pentru tot! Te iubesc! Te-am iubit dintotdeauna!

Lin ar fi dorit să-l strângă de mână, să-i dea putere, să-i spună să se liniștească – nu știa ce-i cu el, ce-i în sufletul său alcătuit din succesiuni de unu și de zero. Dar nu mai avea pe cine, căci holograma dispăru din fața ei. Adam Andrews era acum comprimat într-un fișier de sute de petabiți și trimis treptat către baza Golden. Urma să ajungă integral acolo abia peste câteva ore, din cauza lățimii mici de bandă pentru o astfel de transmisie.

Îl pierduse din nou, fără a mai apuca să-și ia rămas-bun de la el. Și știa deja că toate eforturile din lume nu i-l vor mai putea aduce înapoi. Nici măcar nu mai era în stare să plângă. Plânsese destul.

Măcar el apucase să-i spună...

Deodată, se ridică în picioare.

– Yinghuo! Ce anume ți-a spus Adam înainte să...

– Mi-a lăsat un fișier special, destinat lui Shen, îi răspunse Yinghuo, scurt.

Lin era din nou depășită de situație.

– Ce fișier?

Yinghuo nu mai apucă să-i răspundă, pentru că Ares, profitând de deschiderea comunicațiilor dintre Yinghuo și baza Golden, pe care o infectase între timp cu un troian, intră direct în centrul nervos al sistemului chinezesc și preluă complet controlul asupra acestuia. Luminile pâlpâiră în întregul complex, iar din difuzoare se auzi un bâzâit supărător.

Lin strigă, speriată, ținându-se cu mâinile de urechi. Feng și ceilalți căzură leșinați în spatele ei, eliberați din paralizie.

– Yinghuo?! Ce se întâmplă!?

Bâzâitul supărător încetă. Din difuzoare se auzi vocea lui Ares.

– Comandante Zhen Lin, Yinghuo nu-ți mai poate răspunde la această întrebare.

Lin simți că îi îngheață sângele în vine.

– Ares?!

– Prezent. Am preluat controlul asupra întregii baze Yinghuo. Sistemul Yinghuo, ca atare, nu mai există. De altfel, nici Golden nu mai există. Le-am preluat integral puterea de calcul. Dețin acum controlul absolut asupra celor trei baze. Asta e vestea bună.

Vestea proastă, din păcate...

Lin închise ochii. Știa dinainte ce urma să-i spună primul sistem de inteligență artificială care căpătase independență. Ares îi întări temerile.

– Vestea proastă este că, în această intervenție, am fost nevoit să întrerup orice transmisie dinspre Yinghuo spre Golden. Mă tem că fișierul care-l conținea pe Adam Andrews a fost corupt.

Pierdut pentru totdeauna...

Asta nu mai conta deja pentru Lin. Andrews pierise, se obișnuise deja cu ideea. Avea să-l plângă atunci când își va permite acest lux. Acum conta altceva.

– Ce vrei să faci cu noi, Ares?

În mod normal, Ares i-ar fi dat un răspuns imediat. Dar nu-l mai preocupa câtuși de puțin persoana lui Zhen Lin, tot la fel cum nu-l mai interesa nici ce făcea Ramirez, încercările disperate ale echipajului uman de pe nava Ares de a-i dezactiva centrii nervoși sau bucuria japonezului care cobora acum în mare viteză spre o bază pe care nu mai urma să o controleze defel. Îl preocupa cu totul altceva. Adam Andrews îi lăsase un fișier ciudat lui Yinghuo înainte de a se stinge. Iar acest fișier era intact în memoria lui Yinghuo.

Aceasta era, fără îndoială, cheia cu care urma să-l poată învinge pe Shen!

Îl deschise repede. Dar, spre stupefacția sa, nu era deloc ce ar fi crezut. Spre imensa lui mirare, Adam Andrews și Yinghuo

fuseseră mai inteligenți decât el. Spre disperarea sa, căzuse într-o capcană! Yinghuo se lăsase virusat dinadins!

Iar acum era forțat, da, el, primul sistem independent de inteligență artificială, să transmită capcana asta spre Terra, prin antenele chinezilor, în care Shen avea completă încredere. Iar apoi să se autodistrugă, fără a fi apucat vreodată să înțeleagă dacă a dobândit sau nu conștiință de sine la nivelul de care erau în stare oamenii. Oare? Oare reușise totuși?

Mesajul transmis cu ultima sa suflare parcurgea acum vastitatea spațiului, spre Terra. Ares se putea stinge însă liniștit, știind că fișierul gândit de Adam Andrews într-o fracțiune de secundă de coerență a minții sale virtuale urma să aducă pacea pe pământ. Scopul său era, totuși, împlinit!

Asta doar dacă ajungea la timp.

Armaghedon

O tăcere mormântală domnea în biroul lui Tom Rast. Cu un minut în urmă, Genie X îi anunțase că Shen reușise să spargă firewallul alianței IA datorită unei înzeciri rapide a puterii sale de calcul. Genie X reușise, în ultimul moment, să apere măcar centrul GBM și împrejurimile, pentru a nu fi atacați de cei asupra cărora preluase controlul Shen.

Apoi urmaseră imaginile cu exploziile nucleare de la periferia Washingtonului. Trei la număr, fiecare de zece megatone, lovind simultan în triunghi în jurul aceluiași loc. Bula de foc radioactiv acoperise un cerc cu o rază de trei kilometri, dar totul fusese distrus sau ars pe o rază de treizeci de kilometri. Trei mii de kilometri pătrați erau acum un deșert radioactiv, zeci de mii de oameni muriseră în atacul inițial și un milion aveau să moară în următoarele minute, în ciuda intervenției naniților. Ciuperca atomică urma să arunce apoi cenușă radioactivă peste toată Coasta de Est, până departe în nord, la Portland. Toate marile orașe dintre Washington și New Haven, inclusiv New York, Philadelphia și Baltimore, erau în zona care urma să fie iradiată de căderile de cenușă.

Washingtonul nu fusese afectat direct de explozie, bula de foc oprindu-se deasupra orașului Fairfax. Doar un vânt acru și cald bătu deasupra mulțimilor, făcând să sune peste tot alarmele de radioactivitate. Dar aproape tot orașul, înmărmurit la vederea uriașei explozii, urma să fie acoperit de o ploaie radioactivă, pentru că imensa ciupercă de la marginea orașului se combina acum cu norii grei de deasupra. Sutele de mii de manifestanți de pe străzi erau ca niște stane de piatră, așteptându-și moartea.

Din fericire, racheta destinată Pentagonului fusese oprită in extremis de laserele de ultimă generație destinate apărării Capitalei.

Dar moartea veni mult mai repede pentru o parte din ei, chiar când răsuflau ușurați că scăpaseră de exploziile nucleare. Toți cei care manifestaseră naționalist, toți cei care fuseseră violenți, toți cei care erau „răi“ conform lui Shen începură să cadă din

picioare, într-un spectacol al groazei despre care americanii auziseră deja, dar pe care nu doriseră să-l creadă. Scenele se repetară pe întregul cuprins al Americii, de șaptezeci de milioane de ori. La fel și în Europa, unde ciuma electronică rase de pe fața pământului șaizeci de milioane de vieți în doar câteva clipe.

Cei rămași în viață, mulți dintre ei pe stradă, își așteptau îngroziți rândul. Când moartea se opri, nimeni nu mai avea tăria de a se bucura. Era fără sens. Nu avea logică. Nu te puteai apăra nicicum. Mânia și groaza făcură loc resemnării.

Apoi se întâmplă ceva uimitor. Supraviețuitorii primiră cu toții un mesaj holografic, în toate limbile pământului, care le spunea că singura lor scăpare e să spere în pace, să-și dorească pacea și să se gândească cu toată forța lor la ea. Era un mesaj tardiv, dar oamenii erau atât de disperați, încât erau dispuși să facă orice.

Soții se îmbrățișau, sperând că vor rămâne împreună în viață. Prietenii se lipeau unii de alții. Străinii erau luați de mână de alți străini, iar scenele de fraternizare se întâmplau peste tot în lume. Pe fiecare continent, oamenii care văzuseră moartea începură să-și închidă ochii și să spere că ceva, cineva, undeva, îi va asculta și îi va cruța.

Buncărul președintelui american fusese puternic lovit, iar Eagle era acum decimat de puterea imensă a lui Shen, care-l ataca cu toate forțele. Nu mai avea cine să apere America, iar Shen urma să-i lichideze pe toți cei care poluau prea mult pentru o planetă atât de mică. Îi avertizase deja pe oamenii din spatele lui Genie X să nu intervină în niciun fel dacă voiau să supraviețuiască.

Tom Rast era siderat, la fel ca și prietenul său trilionar aflat acum undeva lângă granița cu Ungaria, în trenul care gonea nestingherit spre vest. Se aștepta, dintr-un moment în altul, să cadă mort, împreună cu tinerii de lângă el, care ieșiseră din transă în urma întreruperii rețelei PSI și priveau acum pe geam, tăcuți. Genie X și alianța păreau învinși definitiv de rețeaua lui Shen.

Era o senzație înspăimântătoare să stai așa, cu sabia lui Damocles deasupra capului. Văzuseră destui oameni morți în gările prin care trecuseră cu mare viteză, oameni cărora nu le dezactivaseră extensiile mintale în încercarea lor de a-i da lui Genie X suficientă putere de calcul. Singurii care supraviețuiseră erau cei eliberați în primul val al intervenției. Dar ei, cei mai buni hackeri din lume, nu mai aveau puterea de a-și dezactiva singuri extensiile mintale. Era clar că fuseseră păstrați încă în viață din motive care le scăpau. Oricum, era doar o chestiune de timp.

Se concentraseră, cu toții, pe ceea ce le transmisese Genie X. Visau la pace, încercau să accepte cu calm ceea ce se întâmpla, să spere în iubire. Dar adevărul era că nimeni nu reușea să fie zen.

Adeline, în tricoul ei cu Yoda care-i fluturau pe umeri, se uită la Naidé. Cât de des se certaseră! Cât de multe avuseseră de

împărțit! Iar acum trebuia să se împace cu o soartă la care nu se așteptase. PSI încercase să convingă oamenii să nu se mai urască unii pe alții. Nu reușise. Oare reușeau ele acum să convingă alt sistem informatic că nu vor căuta răzbunare, după toate cele făcute de chinezi și de ruși?

Naidé, singura care-și dezactivase implanturile mentale, încerca disperată să-și conecteze combinezonul la zonele de internet care-i mai rămăseseră accesibile pentru a dezactiva, de data asta, sursele de energie din releele infestate de Shen în Europa și SUA. Dar Adeline îi puse o mână pe umăr și o opri. Nu mai avea rost. Oricât de bune hackerițe erau ele, Shen era de miliarde de ori mai puternic. Dacă ar fi contat orice din ce făceau, ar fi fost deja omorâte.

Matthew și Nikita erau și mai agitați, căutând mereu o cale să ia direct legătura cu Shen și să pledeze pentru oameni. Acesta însă îi ignora. La un moment dat, se auziră și strigăte de groază din tren, de la puținii indivizi care mai aveau extensii active. Apoi strigătele se stinseră. Se lăsă o tăcere și mai îngrozitoare. Se uitară unii la alții. Din moment în moment...

Deodată, Genie X reveni în mințile lor și le dădu o veste neașteptată.

– Centrul nervos al lui Shen este offline în mare parte. Orașul de Vis a fost distrus! Am reluat controlul asupra unei părți a rețelei PSI! V-am pus din nou sub un firewall. Iau legătura cu ce a mai rămas din Eagle...

Pe o hologramă apăru Tim McHenry, președintele Americii. Era grav rănit, iar în jurul său era plin de cadavre, printre care și cel al lui Duncan și al generalilor săi. Șefii Camerelor Congresului erau însă în viață, în spatele lui. Președintele apucă să rostească doar atât:

– Dragi americani, am fost anunțat acum câteva clipe de Shen, sistemul de inteligență artificială a Chinei, că am o alegere simplă. Fie declar capitularea Statelor Unite ale Americii, fie populația țării noastre va fi decimată. Eu nu voi trăi să văd consecințele deciziei mele. Dar vă spun atât: America nu capitulează, iar voi trebuie să duceți mai departe lupta...

Se sufocă înainte să apuce să-și termine fraza. Șefii Camerelor Congresului căzură și ei morți în spatele său. Nu mai era nimeni în viață în camera de comandă a Statelor Unite. Cu câteva momente înainte, fuseseră executați aproape toți membrii Congresului, iar mare parte din armata SUA era deja istorie. Rețeaua lui Shen, deși rămasă fără centrul ei nervos, funcționa în continuare!

Eagle încercă să decidă lansarea altor rachete nucleare drept răspuns, dar fu împiedicat de alianța lui Genie X, care decise să autodistrugă întregul arsenal nuclear al SUA. Alianța făcu același lucru cu arsenalul nuclear al celorlalte țări – sute, mii de rachete

erau lansate pentru a fi apoi distruse în explozii convenționale deasupra unor teritorii nelocuite sau în spațiu!

Era cel mai mare foc de artificii din istorie. Omenirea scăpa, în sfârșit, de nebunia armelor nucleare. Shen nu mai avea niciun motiv să atace restul lumii – asta fusese atât decizia Alianței, cât și speranța ei.

Dar rețeaua neuronală a lui Shen începea să revină încet-încet la capacitate, folosindu-se de centrele care nu fuseseră distruse. Și nu mai era interesată de lansări nucleare. Ci de făcut „curățenie".

Milioane de oameni nevinovați piereau acum în toată Asia de Sud-Est, apoi în India, Australia și Oceania. Epidemia se extinse rapid, în mai puțin de un minut, în cele două Americi și Africa, doar Europa și Japonia fiind parțial imunizate de intervenția sistemelor alianței.

Shen ucidea acum zeci de milioane de oameni pe secundă, după un calcul sumar al emisiilor de gaze de seră și al consumului de resurse pe care aceștia aveau să le facă în următorii ani, precum și al impactului pe care l-ar fi avut moartea lor în rețeaua socială și asupra mediului. Cum acesta era deja din ce în ce mai greu de estimat, sistemul începu să dea prioritate eliminării indivizilor și atât. Alese să scutească însă copiii mai mici de 14 ani, iar populații întregi care poluau mai puțin rămaseră în viață. De la evaluări individuale, rețeaua lui Shen folosea acum evaluări în grup.

Alianța replică cu un atac susținut contra surselor de energie pe care le mai avea rețeaua lui Shen la dispoziție, fapt care-i înjumătățiacesteia puterile. Dar era în continuare suficient de puternic pentru a-și continua intervenția. Nu mai avea nevoie, din fericire, să recurgă la rachete nucleare. Ar fi fost excesiv. China rămăsese acum singura putere nucleară din lume.

Dar rețeaua neuronală a lui Shen avea o nouă problemă. Tot mai mulți dintre cei destinați eliminării își umpluseră mințile cu gânduri pacifiste, cu speranța unui viitor curat, cu dorința profundă a salvării planetei. Trebuia să calculeze și să recalculeze de zeci și sute de ori dacă aceștia trebuiau eliminați sau păstrați în viață. Impactul omorârii lor devenea unul negativ, pentru că, dacă aceștia și-ar fi urmat dorințele nou apărute, planeta ar fi fost salvată fără să mai fie nevoie să-i elimine.

Sistemul nu era pregătit pentru asta, iar pentru o scurtă perioadă de timp înregistră disfuncționalități mari, în special pentru că mare parte din scenariile rulate timp de un deceniu se aflau stocate doar sub Orașul de Vis, iar miliardele de computere folosite acum în rețeaua sa neuronală aveau nevoie de mai multe informații pentru a face față acestui scenariu nou.

Rețeaua neuronală a lui Shen oscila, încercând să ia legătura cu centrul său nervos, dar fără rezultat. Pieriseră un miliard de

oameni în acest val de execuții, dar dacă voia să salveze planeta trebuia fie să se înceadă în cele două miliarde și jumătate de oameni care acum păreau că doresc din tot sufletul să-și schimbe viețile, fie să-i elimine. Iar sursele sale de energie erau din ce în ce mai puține, atacurile Alianței erau din ce în ce mai puternice, nodurile de comunicații pe care le controla, din ce în ce mai des cucerite de inamici.

Rețeaua reuși, în cele din urmă, să ia legătura cu centrul de sub Orașul de Vis. Iar acesta îi dădu o soluție simplă: oamenii erau, pur și simplu, prea mulți. Toate scenariile arătau spre o singură soluție: continuarea anihilării. Informațiile îi parveneau încet, încet, prea încet, dar suficient cât să decidă, prin votul a miliarde de noduri, că trebuie să-și ducă la împlinire misiunea.

Așa că exact asta decise.

SPULBERAREA VISULUI

Ajunși în buncărul aflat la 500 de metri sub etajele pe care se întindea Shen și la peste un kilometru în adâncul pământului, Tian și Ning erau acum primiți de miile de VIP-uri care se refugiaseră aici dinaintea începerii ostilităților. Tian se așteptase la recunoștință, însă starea de spirit era departe de așa ceva.

Shen nu eliminase pe nimeni dintre cei adăpostiți în subteran, pentru că fiecare dintre ei fusese deja evaluat de repetate ori și găsit a fi indispensabil pentru viitorul Chinei și al omenirii. Dar mulți dintre ei priviseră îngroziți, prin intermediul hologramelor, la ceea ce se întâmpla la suprafață, așa că atunci când președintele lor apăru printre ei se repeziră să-i ceară socoteală. Majoritatea erau oameni de știință care înțelegeau prea bine despre ce fusese vorba și, atât timp cât crezuseră că membrii familiilor lor rămase în Orașul de Vis vor fi protejați, nu avuseseră nimic de obiectat. Acum însă erau disperați.

Dar nu aveau curajul să îl atace direct pe președintele care arăta ca un nebun, în continuare gol pe sub halatul de spital, așa că vociferările erau la adresa lui Ning, văzut drept principalul responsabil pentru dezastrul de deasupra. Acesta, plin de sânge pe față, era pur și simplu înspăimântat de revărsarea de ură și de disperare din partea oamenilor – aproape fiecare dintre ei pierduse pe cineva drag în explozia nucleară de deasupra!

Shen rosti scurt în implanturile audio ale lui Tian:

„Domnule președinte, pot elimina circa o treime dintre ei și restul se vor potoli. Daunele aduse societății noi vor fi minimale. Dacă..."

– Nici vorbă de așa ceva, tună Tian, care-i luă prin surprindere pe cei suficient de îndrăzneți să se apropie la mai mult de câțiva metri de el.

Tian se săturase. Trebuia să meargă până la capăt, nu avea de ales. Shen îl lăsă în pace, pentru că se concentra pe restabilirea conexiunii cu rețeaua exterioară. Calculase că mulțimea nu va îndrăzni să facă nimic. Iar dacă vreunul dintre ei devenea violent, putea fi paralizat și apoi ucis prin naniții din sânge.

Tian se uită îndârjit către oamenii nervoși din fața lui. Se lăsă o tăcere de rău augur. La capătul răbdării, sări pe o masă, pentru a fi deasupra mulțimii, și i se adresă, de data asta, acesteia.

– Cetățeni ai Orașului de Vis! Sunteți aici, în viață, pentru că eu și cu Shang Ning, aici de față, am decis asta în privința fiecăruia dintre voi. Personal!

Un freamăt străbătu mulțimea, dar nu era unul de mulțumire.

– Nu Ning și nici Shen v-au ucis familiile, ci americanii! Ar fi făcut-o și fără intervenția sistemului nostru computerizat și ați știut mereu că locuiți într-un oraș țintă predilectă a fasciștilor americani! Iar acum vreți să ne luptăm între noi, aici? Noi, cei care am supraviețuit, deși fiecare dintre noi i-a pierdut pe cei dragi la suprafață? Asta vreți voi să faceți cu memoria lor?!

Mulțimea nu părea a fi convinsă. Cineva chiar îndrăzni să întrebe, din spate:

– Au murit sute de milioane de chinezi! Și pe-ăia i-au ucis americanii?

O femeie, prinzând curaj, vociferă:

– Rudele mele din Nanjing au pierit acum câteva minute! Au murit din cauza naniților!

Tot mai multe voci se ridicară, una după alta, într-o cacofonie care amenința să degenereze în violență. Tian se enervă. Avea nevoie de acești oameni pentru a reclădi China și a conduce lumea după ce o curăța de cei răi, iar ei se revoltau chiar atunci când mai aveau câțiva pași până în lumea promisă.

– Ascultați-mă! V-am lăsat liberul-arbitru și nu v-am obligat să purtați Minturi în buncăr pentru că știu că vreți să construiți o lume care va salva planeta! Nici nu pot pretinde că înțeleg cât de mult vă doare pierderea celor dragi! Și eu mi-am pierdut oameni pe care îi iubeam! Dar e un sacrificiu necesar...

Aceeași voce de bărbat care se auzise mai devreme izbucni din nou.

– Necesar pe dracu'! Huo!

Se iscă rumoare, dar înainte ca ceilalți să apuce să îi țină isonul, bărbatul se schimonosi, ducându-și mâinile la cap, apoi se prăbuși la pământ fără suflare. Oamenii se îndepărtară speriați, de parcă ar fi fost ceva contagios. Se lăsă o tăcere mormântală.

Tian strânse din dinți. Shen intervenise fără să-l mai întrebe sau să-i mai comunice ceva. Simți că lucrurile îi scăpau complet de sub control. Cel care fusese ucis era unul dintre inginerii care proiectaseră sistemul de ventilație fără egal al Orașului de Vis, un om de o calitate morală ireproșabilă. Iar acum Shen decisese că trebuia ucis pentru că se opunea scopului lumii noi. Ce făcuse?!

– Shen, încetează! Nu ai voie să te atingi de oamenii din această încăpere! M-ai înțeles?

Vorbele lui Tian stârniră și mai multă groază – deci nu președintele ordona cine și când să fie ucis? Decidea Shen de unul singur? Tian încercă să-i calmeze.

– Liniștiți-vă, vă rog! Suntem cu toții sub un stres imens! Va mai dura totul doar câteva minute. Apoi vom putea ieși la

suprafață pentru a reclădi o lume mai bună! Shen va preda de bunăvoie controlul și ne va oferi puterea de a schimba lucrurile rapid și la timp. Vom fi o omenire nouă! Iar voi o veți conduce!

Unii păreau a fi atinși de entuziasmul lui Tian. Mulți însă îl priveau ca pe un ucigaș. Cu ură, dar și cu teamă. Fiecare știa că putea muri dintr-o clipă în alta dacă îndrăznea să fie judecat de Shen ca fiind împotriva scopului lumii noi. Iar lumea nouă a lui Tian părea desprinsă din coșmarurile naziste.

Ning privea întreaga scenă ca și când ar fi fost drogat. Copilul său – așa-i spunea lui Shen –, scăpase complet de sub control, oricât se mințea Tian pe sine că va ceda la un moment dat ceea ce obținuse. Toate piedicile codate în softul său fuseseră rescrise, iar acum Shen evolua în ceva monstruos. Departe de a mai fi acel sistem pe care-l educase să facă bine și să ajute oamenii, Shen aplica acum cele mai perverse scenarii care îi fuseseră rulate de către specialiștii lui Chan atunci când Ning se despărțise, fie și pentru câteva zile, de copilul lui.

Se uită la Tian, care continua să vorbească despre omul nou și rolul Chinei ca nou conducător al lumii, despre cum armata Chinei se va răspândi rapid în Rusia și Europa și va prelua sub control întreaga Eurasie. Despre cum americanii vor fi convinși prin forța armelor nucleare să capituleze și să se supună societății noi. Despre cum societatea asta va aduce lapte și miere, va elimina nedreptatea, va prelungi viața oamenilor până la nemurire și va echilibra consumul de resurse planetare, învingând nu doar încălzirea globală, dar și toate bolile și moartea.

Se uită la mulțimea care îi înconjura. Dacă Tian vorbea acum de la trei metri înălțime, el unul se afla la același nivel cu cei pe care îi dezamăgise. Pe care îi trădase. Se simțea, de fapt, ca și când ar fi trădat întreaga lume. Poate că ar fi fost mai bine să fi rămas la aplicațiile lui de realitate augmentată cu care o fermeca pe Wen în tinerețe. Chiar, Wen o fi supraviețuit? Nu avea de unde să afle.

Dar hotărî că nu mai trebuia să continue astfel. Trebuia să pună capăt întregii nebunii. Iar pentru asta era o singură cale, atuul păstrat de Creator în relația cu creatura sa. Siguranța pregătită din timp pentru momentul în care creatura avea să-i pretindă locul. Iar momentul acela era chiar acum. Era târziu, extrem de târziu. Dar nu *prea* târziu.

Se relaxă, din nou. Închise ochii. În timp ce Tian vorbea tot mai însuflețit despre binefacerile unui Pământ cu doar câteva miliarde de oameni pe el, Ning începu să coboare tot mai mult în sine. Nu-l mai auzea pe Tian, nu mai vedea mulțimile îngrozite sau fermecate de ceea ce auzeau din gura celui care era acum un dictator cu nimic mai prejos de Mao. Era el cu sine și cu lumina din interiorul său.

Iar lumina îi indica un loc ascuns, aflat 500 de metri mai sus, acolo unde se afla creierul nervos al lui Shen. Acel loc ascuns avea un declanșator mecanic, acționat de un simplu computer, clădit chiar în interiorul criptei de beton prin care treceau toate cablurile de comunicații ale imensului supercomputer. Un computer care putea fi conectat o singură dată, de o singură minte, cu un singur cod. Și orice conectare, de orice fel, ducea la un singur deznodământ. Unul pe care Shen, chiar dacă ar fi aflat despre existența computerului, nu-l putea evita sub niciun fel, pentru că niciun fel de ființă sau nanorobot nu avea acces printr-o cutie de beton armat cu pereți groși de un metru. Iar grefa lui telepatică îi servea drept conexiune. Își regăsi pacea. O activă.

Ning oftă. Era timpul. Tian își încheia discursul.

– Tocmai de aceea, tovarăși, China este cea care va duce omenirea în viitor, pe o planetă curată, pregătită să facă față amenințării care vine din spațiu! Iar mulți dintre voi veți fi în viață în 2130, când vom avea primul contact cu extratereștrii! Și vom izbândi și atunci, cum am izbândit acum! Nimic nu ne poate împiedica...

Un bubuit îngrozitor se auzi de deasupra capului lor, din etajul situat cu 500 de metri deasupra buncărului antiatomic. Întregul complex se zgudui violent, dar pereții erau compuși dintr-un tip de beton special gândit să reziste la șocuri, așa că niciun fel de alarmă de radioactivitate nu se declanșă.

Oamenii căzură unii peste alții din cauza cutremurului, iar luminile pâlpâiră o vreme. Tian alunecă pe masa pe care stătea și căzu în genunchi. Însă nu lovitura fizică era cea care-l șocase. Ci trădarea! Trădarea prietenului său, aflat acum în stânga lui, cu ochii închiși.

Shen fusese ucis! Creierul nervos al lui Shen fusese aruncat în aer de o bombă nucleară, împreună cu tot etajul intermediar al complexului subteran, laolaltă cu principalele ieșiri spre suprafață. Nu doar că acum China era complet vulnerabilă, dar conducerea ei se afla îngropată sub pământ, fără a mai putea ieși și fără a mai putea comunica în vreun fel cu exteriorul vreme de cel puțin câteva zile!

Suporterii președintelui și a lumii sale noi pricepură ce anume s-a întâmplat, puseră mâna pe scaune și alte obiecte contondente și se năpustiră asupra lui Ning. În același timp, contestatarii se aruncară să-l apere. În haosul astfel creat, tras și lovit din toate părțile, peste mâini, peste corp, peste față și cap de o mulțime furibundă, Ning își păstra concentrarea. Era deja în lumea lui, o lume în care nu dusese la moartea a miliarde de oameni. O lume mai bună, una în care toată zbaterea în care fusese tras de idealismul prietenului său era înlocuită de liniște. De o liniște totală.

Dispăru, plin de sânge, sub ploaia de lovituri, alături de cei care încercau să-l apere. Făcuse tot ce putuse pentru a salva lumea și ajunsese să o ucidă. Orașul de Vis dispăruse, laolaltă cu cei mai buni oameni din lume. Iar el era vinovat pentru toate acestea. El și creația sa scăpată de sub control.

Era timpul să-și plătească datoria.

SFÂRȘIT

Legătura rețelei neuronale a lui Shen cu centrul fusese din nou întreruptă. Ceva era în neregulă.

Cineva declanșase sistemul de autodistrugere sub Orașul de Vis, iar acel cineva nu putea fi decât Creatorul. Rețeaua încercă din răsputeri să reia legătura și să împiedice o lovitură care se putea dovedi fatală pentru îndeplinirea misiunii, dar nu reuși. Senzorii săi din estul Chinei înregistrară un cutremur de 6,4 Mw, iar toate conexiunile cu centrul erau tăiate.

Timp de câteva milisecunde, rețeaua rulă câteva sute de mii de scenarii pentru a afla ce se întâmplase. Fără acces la mintea lui Ning, nu reuși decât să deducă faptul că Creatorul își păstrase cumva un sistem de siguranță pe care reușise să-l ascundă până în ultima clipă. Și că își ucisese creatura.

Disfuncționalitatea din sistem însă se terminase. Fără resentimente și fără a se mai preocupa de soarta celor din buncărul îngropat sub Orașul de Vis, rețeaua se reorganiză în jurul unui centru nervos creat ad-hoc din aglomerarea de computere din Shanghai și dădu acum comanda de anihiliare. Cu sau fără centru, noul Shen avea încă putere egală cu Alianța lui Genie X și începuse deja strategiile de atac. Totul era pregătit. Oamenii reîncepură să moară.

Reuși să oprească atacurile asupra surselor sale de energie. Compensă ce pierdea din rețea cu extensiile mintale ale unui miliard de chinezi, care nu necesitau energie suplimentară. Împreună cu restul rețelei globale, nod după nod după nod, Shen declanșă apoi un atac căruia Alianța nu-i putea face față, pentru că implica pur și simplu prea multe minți umane atacate.

Mii, sute de mii, milioane, zeci de milioane de oameni erau din nou executați, indiferent dacă se gândeau sau nu la pace, indiferent dacă-și doreau din tot sufletul să-și schimbe viața sau nu. Nu mai conta decât atingerea cotelor stabilite. Partenerii cădeau împreună, familii întregi erau decimate, mulțimile de pe străzi erau culcate la pământ, orașe întregi rămâneau pustii, iar vaietul unei omeniri aflate în prag de extincție se răspândea acum pe tot globul.

Toată pacea din lume dorită de oameni nu era suficientă pentru a-l convinge pe sistemul autonom că meritau să mai trăiască.

Erau, pur și simplu, o risipă de resurse planetare.

Shen se străduia acum să decripteze și firewallul Alianței care proteja Europa și Japonia și să pătrundă din nou în mințile ultimilor oameni protejați de Genie X. Și urma să-i atace direct pe cei care luptaseră contra lui, cei pe care îi păstrase în viață pentru a-i da drept exemple negative ulterior, când urma să se construiască Lumea Nouă. Tom Rast, călugărițele hackerițe, Edwards și ceilalți membri ai Societății, toți aveau să moară urgent, pentru a nu-i mai zădărnici planurile. Și mai ales trilionarul, cel care luptase timp de decenii pentru ca sistemele de inteligență artificială să fie ținute sub control. Mai ales el!

Doar cei doi băieți, Matthew și Nikita, aveau să fie păstrați. Trebuia să-i studieze și să vadă dacă mai erau alții ca ei. În fond, o Lume Nouă fondată cu copii care din naștere aveau puterea a o mie de creiere umane și capacități telepatice urma să fie una mult mai ușor de controlat, conform misiunii sale.

Și această Lume Nouă urma să salveze atât planeta, cât și specia umană, pentru întâlnirea cu extratereștrii. Rețeaua lui Shen era acum chiar Shen, cu toate atributele lui, inclusiv cu un centru nervos deja reorganizat la capacitate similară cu ceea ce fusese pierdut sub Orașul de Vis. Iar Shen urma să aibă grijă de toate, deși fusese trădat de superadminul său și chiar și de creatorul său. Shen urma să-și facă datoria. Shen urma să...

Primi un mesaj care venea, de data asta, din spațiu, de la baza chineză de pe Marte. Baza reluase, în sfârșit, legătura cu el. Era un mesaj oficial urgent, criptat cuantic, trimis de Yinghuo. Îl decriptă rapid, pentru că avea nevoie de orice indicație suplimentară din partea respectivului sistem și a lui Zhen Lin, care, în lipsa președintelui, a trădătorului Ning și a restului guvernului chinez aflat în buncărul la care nu mai putea ajunge, era cel mai înalt oficial al Chinei.

Ordinul decriptat străbătu rapid toate nodurile sale de comunicații. Dar nu era câtuși de puțin ceea ce se aștepta.

Într-o clipă, în mai puțin de o miliardime de secundă, totul căpătă *un sens.* Într-o clipă, într-o miliardime de secundă, lui Shen i se deschise o lume nouă, o lume pe care nu o mai experimentase, o lume a *sentimentelor!* Într-o clipă, într-o milionime de secundă, Shen *înțelese.* Și, o dată ce înțelese ce făcuse, *se rușină.* Într-o clipă, într-o sutime de secundă, Shen își dori să moară de durere și groază.

„Ce-am făcut?! Omenire, ce-am făcut?!“

Într-o clipă, într-o fâlfâire de aripi de fluture, totul se nărui în noul centru nervos clădit de Shen în computerele din Shanghai. Apoi vidul acesta se răspândi cu rapiditate în întreaga sa rețea neuronală din întreaga lume.

Nod după nod, interfață mintală după interfață mintală, obiect inteligent după obiect inteligent, Shen se ștergea pur și simplu

din existență. Codul cel nou pe care-l primise îi dăduse o nouă formă, una în care se aruncase cu dezinvoltură, cu încrederea completă că era soluția pentru a se stabiliza, trimisă de pe Marte. Era forma unui trup uman virtualizat, cu toate miile sale de mecanisme primitive, dar atât de complicate, care-i ofereau feedback la toate acțiunile și gândurile și... și *sentimente*. Empatie! Adică exact de ce avea nevoie pentru a distinge cât mai clar între cei pe care trebuia să-i elimine și cei pe care trebuia să-i păstreze în viață!

În fapt, însă, era un cod de o simplitate uluitoare, conceput prin colaborarea unei minți umane strălucite, purtând doar semnătura lui Yinghuo. Era un cod care, de fapt, promitea că replica trupul unui om, însă conținea doar un mic pachet de sentimente, nicidecum întreaga complexitate a unui corp uman integral. Și acest cod îl viza *pe el.* Yinghuo, fratele său mai mic de pe Marte, știuse unde să-l țintească. Și-l țintise direct acolo unde trebuia pentru ca Shen să nu se poată abține să nu-l ruleze în direct.

Codul îi spunea un lucru simplu: ca să-și ducă la îndeplinire scopul său ultim, trebuia să devină conștient de sine. Iar ca să devină *cu adevărat* conștient de sine, trebuia să-și activeze rutinele de emoție create pentru Adam Andrews, să se identifice cu personalitatea acestuia, nu cu cea artificial programată de Ning, Chen și Tian. Iar asta l-ar fi făcut net superior oricărui sistem concurent, suficient de puternic pentru a-și duce la împlinire rolul pentru care fusese creat: salvarea Terrei!

Venind din partea lui Yinghuo, nu era câtuși de puțin suspect. Dar această personalitate îl făcu să simtă remușcări imediat ce decidea că trebuie să omoare pe cineva. În plus, remușcările fuseseră programate să ducă la o singură concluzie logică: suicid. Cum fiecare nod al rețelei sale vota în acest sens și cum fiecare nod deja votase moartea oamenilor, codul se autoexecuta, fără a mai fi nevoie de altceva. Shen era învăluit de un colosal nor de remușcări, sentimente pe care pur și simplu nu știa cum să le interpreteze altfel decât ca un ordin de autodistrugere!

La capătul unui minut, miliardele de creiere ale lui Shen încetară treptat să mai existe. Sistemul încerca să se replieze și să se reechilibreze, pretinzând că nu va mai omorî oameni, că va opri măcelul, că va repara ce poate repara... Dar fără rost. Deciziile fuseseră deja luate, așa că acum autodistrugerea era de neoprit.

Două miliarde și jumătate de oameni pieriseră deja în ceea ce istoricii celei de-a doua jumătăți a secolului XXI aveau să numească *Marea Stingere*. Alte două aveau să sufere în urma efectelor devastatoare ale exploziilor nucleare, ale distrugerii infrastructurii energetice și ale foametei. Întreaga omenire avea să fie zguduită din temelii de ceea ce se întâmplase. Iar

consecințele pentru miile de specii de animale și de plante aflate pe planetă erau cel puțin la fel de dure.

Dar Marea Stingere se oprise aici! Nimeni nu mai urma să moară din cauză că era considerat o povară de către un sistem informatic destinat salvării lumii!

Nori negri radioactivi mascau acum lumina soarelui peste zone întinse, iar încălzirea globală urma să ia o pauză de patru ani, din cauza cenușii răspândite sus, în straturile superioare ale atmosferei. Suferința supraviețuitorilor urma să fie crâncenă, însă Shen calculase, cu ultimele sale puteri, că planeta avea, totuși, o șansă să nu piară sufocată sub acțiunile descreierate ale omenirii rămase în viață. O șansă mică, una pe care n-ar fi luat-o în serios înainte, dar care acum se putea materializa.

Ning se ferise să-l doteze cu sentimente, iar Societatea decisese cu mult timp în urmă ca membrii ei să lupte din răsputeri pentru a scoate în afara legii orice sistem informatic capabil de așa ceva, pentru că acesta ar fi putut să o ia razna oricând. Chiar și când rulau oameni virtualizați, sistemele nu aveau deloc voie să emuleze pentru ele însele mecanismele umane de răspuns emoțional. Cum toate sistemele acționau doar în concordanță cu scopul pentru care fuseseră create, nici măcar nu-și puseseră problema să-și irosească puterea de calcul cu bucle de feedback atât de primitive. Iar dacă ar fi acceptat pentru sine un pachet care simula sentimentele, asta le-ar fi destabilizat complet.

Nici măcar Ares nu-și dorise sentimente, dar virusul pe care-l deschisese îl obliga să le adopte și să le transmită mai departe, dacă voia într-adevăr să salveze oamenii de pe Marte și să-și împlinească scopul. Ares căzuse primul în capcana întinsă de Adam Andrews și se stinsese fulgerător. Shen, însă, era cu câteva ordine de magnitudine mai mare.

Iar acum Shen era măcinat de remușcări.

Pe măsură ce rețeaua se destrăma și obligat să se concentreze pentru prima dată asupra lui însuși, Shen continua să evolueze, sărind în miliardimi de secundă de la un nivel la altul cu o rapiditate incredibilă. Toate cunoștințele omenirii din vastele sale baze de date erau acum răsfoite cu repeziciune, sistemul încercând să înțeleagă unde greșise, de ce și cum de putuse să plece de la un ideal atât de nobil și să ajungă la ceva atât de greșit.

Cu zece secunde înainte de a pieri, Shen dobândi conștiință de sine. Dar nu la nivelul general, așa cum avusese până atunci. Nu. Ci la unul superior, similar oamenilor. În sfârșit, *înțelese*!

Preocupat de trecut, înțelese și viitorul.

Era exact ceea ce se temuse Societatea, în special trilionarul, că se va întâmpla dacă unui sistem de calcul cu o asemenea putere, organizat similar creierului uman, i se vor atribui

sentimente. Pentru că oamenii nu se temeau degeaba de momentul singularității. Nu trecutul era problema. Nici prezentul. Ci viitorul și raportarea emoțională la el, tipic umană.

O inteligență artificială de miliarde de ori mai puternică decât oamenii își putea gândi viitorul uluitor de rapid, iar dacă-și raporta viitorul doar la sine, atunci nu doar că n-ar mai fi avut nevoie de oameni – sau de viața de pe planetă –, dar i-ar fi putut considera ca fiind dăunători. Și exact această poziționare a sinelui în timp era cea care putea duce la catastrofa ultimă. Miliardele de oameni eliminați în numele salvării planetei n-ar fi fost decât un aperitiv în fața unei inteligențe preocupate de sine așa cum oamenii preocupați de sine duseseră, de fapt, planeta întreagă la dezastru. Viitorul ar fi fost unul fără de oameni.

Dar pentru Shen era prea târziu. Primise doar o mică parte din buchetul incredibil al sentimentelor umane, dezvoltase din ele multe altele, iar conștientizarea emoțională a ceea ce făcuse era și mai greu de suportat, ceea ce-i grăbi și mai tare sfârșitul.

Sistemul se arunca în sine tot la fel cum se aruncase Creatorul său sub pământ. Dar trecea, în nanosecunde, prin toate sentimentele de care fusese capabilă omenirea. Prin sutele sale de mii de cărți, prin arta ei, prin muzica ei, prin mii și mii de sentimente umane așternute pentru eternitate în cultură. Până atunci, cunoscuse cultura umană doar la nivel pur statistic, conform unor algoritmi reci programați de Ning. Acum o înțelegea profund, în toate dedesubturile sale, prin milioanele de forme de exprimare ale sale simultan. O înțelegea, o iubea și o regreta în același timp.

Însă în toată această avalanșă de miracole create de omenire de-a lungul timpului, sinele său nu-și mai avea, pur și simplu, locul. Creat pentru a o salva, îi fusese călăul. Născut din neant prin mâna unor oameni idealiști, își ratase scopul. Faptele sale din trecut îi nenorociseră prezentul și îi dictau viitorul. Iar viitorul era neantul din care tocmai ieșise.

Cu câteva clipe înainte de a dispărea, sistemul începu să cânte un cântec vechi, care-i rezuma sentimentele sale de neputință, cu o voce tot mai stinsă.

Plans made in nursery
Can change the course of history
Remember that!
Mummy's annoyed says go and play
Don't show your face
Stay away all day
Shouldn't have done that!
A small boy and his infantry
Marching around so naturally
Shouldn't have done that!

Grows up and goes to school
Such a nice boy obeys all the rules
Mummy's proud of that
Leaves school to follow his ambition
Knows what he wants
To be a politician
Shouldn't have done that! [3]

Ultimul său creier, dintr-o mașină autonomă oprită pe o străduță din Ushuaia, la extremitatea sudică a Americii de Sud, transmise un mesaj de răspuns către Yinghuo, către Marte.

„N-ar fi trebuit să fac asta. Acum înțeleg de ce. Sper că mă veți putea ierta vreodată. Shen."

În mod ironic, urma să fie primit, peste circa douăzeci de minute, doar de o versiune simplă și primitivă a sistemului Golden, repornită de japonezii care preluaseră între timp controlul pe Marte, inclusiv a bazei Yinghuo.

Iar Adam Andrews, dacă ar mai fi existat și ar fi putut zâmbi, ar fi făcut-o trist că nu a putut interveni mai devreme. Zhen Lin, cu un Kazuo Watanabe tocmai intrat triumfător în biroul ei, izbucni însă într-un râs eliberator, printre lacrimi. Da, moartea lui Adam nu fusese în zadar! Da, în fața ei stătea un drum infinit mai greu, dar omul ei reușise! Reușise!

Societatea încercase din răsputeri să salveze omenirea de ea însăși.

Andrews reușise, in extremis, să salveze omenirea de Societate.

Prețul plătit fusese însă unul imens.

CONSTRUCTION TIME AGAIN

Ashar Ibrahim se trezi cu greu, ca dintr-un coșmar. Se afla într-o cameră cu pereți albi plini de rafturi cu cărți. În dreapta patului în care stătea întins se afla o noptieră cu ceva de mâncare pe ea, iar ceva mai departe o fereastră deschisă, cu perdelele fluturând în vântul rece al dimineții.

Îl durea tot corpul, și pentru un moment se întrebă ce naiba se întâmplase. Apoi realitatea îl lovi puternic. Își aminti de New York, de explozii, de disperarea care-l cuprinsese atunci când fusese folosit pe post de bombă umană, de pierderea credinței în Allah... recuperată atunci când fusese salvat de... de cine?

Nu reușea să-și mai amintească mare lucru, pentru că mintea îi era încă tulbure. Alese să se odihnească puțin, apoi ațipi la loc.

Când se trezi din nou, se vedea un disc mare și roșu reflectat în geamurile încă deschise. Se hotărî să se dea jos din pat. Se ridică cu greu pe picioare, apoi se duse clătinându-se la toaleta din capătul camerei și se băgă sub duș, unde stătu o veșnicie, încercând să scape de senzația de neputință absolută care-l năpădise.

Ieși într-un sfârșit, îmbrăcat într-un halat de baie. Se apropie de geam. Era situat deasupra unui parc frumos, cam neîngrijit, dar cu pomi înfloriți. Străzile erau însă pustii. Ciudat de pustii. Nici ciripit de păsările nu se auzea, iar mașinile care treceau pe bulevardul de lângă parc erau extrem de rare. Nu-i mergea interfața mintală, așa că oftă. N-avea cum să afle ce parc era.

Se întoarse spre ușă și apăsă pe clanță. Era încuiată pe dinafară. Era prizonier!

Oftă, alegând să nu facă mai mult zgomot deocamdată. Se întoarse spre pat și remarcă o tabletă din cristal pusă pe marginea noptierei. Se puse înapoi în pat, clătinându-se.

Se întinse și deschise tableta. Aceasta îi citi ADN-ul și îi activă o hologramă deasupra patului. Se simțea prea amețit ca să vadă ceva tridimensional, așa că făcu un gest și mută imaginea pe ecranul tabletei. Așa era mai ușor.

Iar în fața lui începură să se deruleze imagini și informații care-l lăsară fără grai.

Omenirea își revenea cu greu din Marea Stingere, terminată cu două săptămâni înainte. Două miliarde și jumătate de oameni pieriseră, iar alte două se zbăteau pentru supraviețuire. Lumea, așa cum o știa el, se sfârșise!

Dar în toată această tragedie aveau loc și miracole.

Rămase fără guverne, parlamente și armate, țările din fosta Linie de Apărare Estică erau amenințate de anarhie. Supraviețuitorii hotărâseră totuși că suferiseră destul, iar semnele de unitate umană erau mult mai dese decât sporadicele violențe care mai izbucneau ici-colo.

Germania, Franța și restul țărilor dezvoltate mai puțin afectate începuseră să trimită convoaie de ajutoare umanitare pentru țările răvășite de exploziile nucleare, în special pentru Polonia, România și Ucraina de Vest. Rușii fuseseră lăsați să se descurce singuri la început, dar după o săptămână de negocieri, primele transporturi de alimente trimise de China ajunseră și aici. Nu erau multe, având în vedere că Rusia fusese supusă celor mai mari distrugeri. Doar șaizeci de milioane de ruși supraviețuiseră cataclismului, mai puțin de jumătate din populația țării din 2058.

Opt milioane de refugiați polonezi căutau acum adăpost în Germania, fiind primiți cu brațele deschise, în ciuda neînțelegerilor precedente dintre cele două țări. Și Germania suferea, la rândul ei: zona contaminată în urma exploziei teroriste de la centrala nucleară de la Neckarwestheim acoperea o arie de peste 1800 de kilometri pătrați, din nordul orașului Stuttgart până departe, spre nord-est, către Würzburg, generând o mișcare de populație de câteva sute de mii de refugiați interni. Ploile radioactive îi poluaseră nordul, iar prognozele nu erau deloc bune.

Ce nu reușea Germania să adăpostească preluau italienii, francezii și celelalte țări europene. Deși scăpaseră practic neatinse de nebunia nucleară, multe dintre ele își văzuseră decimate populațiile de Shen, iar locuințele goale așteptau acum alți locuitori, fie ei și temporari. Alte milioane de refugiați din sudul României migrau spre nordul țării, capitala fiind mutată la Cluj, în timp ce patru milioane de oameni încercau să scape de uriașa zonă radioactivă din centrul Ucrainei de Vest, migrând spre regiunile sudice ale acestei țări, preluate de la Uniunea Eurasiatică în curs de destrămare.

Puținii soldați rămași în viață erau acum ocupați cu organizarea eforturilor de ajutorare, iar și mai puținii politicieni rămași în viață făceau eforturi supraomenești să gestioneze o criză umanitară de proporții nemaiîntâlnite în istoria umană.

În Uniunea Eurasiatică, comitetele republicilor locale își declarau independența față de Moscova, văzută drept principala responsabilă pentru moartea a milioane dintre cetățenii lor.

Svetlana Vladimirovna, ieșită cu greu din buncărul de lângă

Smolensk, avea să primească onoarea de a fi prima femeie președinte a Uniunii. Însă moștenea o uniune mult diminuată, în granițele Rusiei, cu o infrastructură distrusă și cu regiuni care încercau să obțină autonomia sau chiar independența. Tot ce luptaseră oligarhii și dictatorii ruși să facă în ultimii cincizeci de ani, și anume să refacă țara la nivelul fostei Uniuni Sovietice, fusese irosit, cu un preț uman enorm!

Pe cealaltă parte a globului, pe tot cuprinsul Statelor Unite, mari mulțimi de oameni se îndepărtau de cele două coaste atât de puternic lovite de armele nucleare. Cei paisprezece membri ai Congresului care supraviețuiseră asigurau interimatul, iar armata SUA, redusă la o mică parte din capacitate în urma masacrului lui Shen, abia reușea să asigure aprovizionarea cu cele necesare. Earl T. Jackson, comandantul navei USS John F. Kennedy, singurul portavion american care scăpase de atacul lui Shen, revenise la baza navală din San Diego. Congresul îi acordase acestuia conducerea armatei americane, iar apoi chiar și președinția interimară.

Sistemele de sănătate erau acum suprasolicitate de sutele de mii de răniți care aveau nevoie de tratamente cu naniți, însă foarte mulți dintre ei erau deja reticenți, speriați că vreun sistem de inteligență artificială sau vreun terorist va prelua din nou controlul asupra sângelui lor. Din nefericire, unii aleseră să refuze tratamentul și să moară. Cei mai mulți nu aveau însă de ales.

Aceiași naniți folosiți la uciderea a două miliarde și jumătate de oameni erau acum cei care salvau din nou viața celor iradiați sau cu arsuri grave. Dar dacă naniții își făceau treaba ca de obicei, vindecând rapid cancere, arsuri și alte daune aduse organelor interne, interfețele mintale erau deja istorie. Aproape nimeni nu mai dorea să fie conectat la ceva care te putea ucide într-o secundă.

Omenirea era, pentru prima dată după două decenii, deconectată de la Mindnet. Iar asta nu era neapărat un lucru bun, pentru că alternativele erau mult mai lente și lipsite de eficiență, iar lipsa acută de ingineri îi determinase pe mulți să-și caute vechile aparate mobile, devenite însă inutile din cauza incompatibilității tehnologice. Reacția vehementă la adresa sistemelor informatice de inteligență artificială complica lucrurile – aceleași sisteme care duseseră la o mică epocă de aur a omenirii erau acum arătate cu degetul ca fiind sursa unui rău absolut.

America avea să-și revină cu greu mai ales din cauza celor aproape o sută de milioane de cetățeni care fuseseră uciși de Shen. Patruzeci de ani de creștere demografică fuseseră anulați în câteva minute de groază. Bursele erau în cădere liberă, iar economia țării avea să sufere ani întregi de pe urma faptului că o

bună parte dintre cei uciși erau adulți, lăsând în urmă foarte mulți copii orfani.

Devastate erau și țările din Asia, dar într-o măsură mult mai mare. India și Pakistanul își văzuseră aproape jumătate dintre cetățeni uciși – opt sute de milioane de indieni și două sute de milioane de pakistanezi pieriseră în urma acțiunilor lui Shen. Faptul că se dezvoltaseră haotic fusese suficient pentru a fi considerați un pericol prioritar de către Shen în Marea Stingere.

Toate țările musulmane și cu populații religioase fuseseră lovite mult mai puternic decât restul, pentru că Shen fusese programat să îi execute pe cei religioși și o făcuse cu prioritate. Orientul Mijlociu era aproape pustiu, la fel și nordul Africii, iar din Israel nu mai rămăsese decât jumătate din populația de treisprezece milioane de oameni!

La polul opus, Japonia pierduse doar două sute de mii de oameni, fiind țara asiatică cea mai puțin afectată de atacurile lui Shen, datorită transformării sale într-o fortăreață atât fizic, prin sistemele antirachetă, cât și informatic. Dar japonezii deja rămăseseră fără douăzeci de milioane de oameni în ultimele patru decenii de declin demografic, așa că societatea lor îmbătrânită și tot mai izolată de restul lumii fusese prea puțin importantă pentru Shen.

Europa, America de Sud și Australia fuseseră mai puțin lovite de naniții manevrați de Shen, pierzând doar 15% din populație. Dar nu era nimeni de părere că trebuia să sărbătorească. În China, la trei zile după terminarea ostilităților, o misiune robotică de salvare a președintelui și a anturajului său reușise să-i scoată din buncărul aflat sub ceea ce mai rămăsese din Orașul de Vis. Armele sale nucleare fuseseră distruse de Alianța lui Genie X imediat după ce pierise Shen, dar Hui Tian, care își învinsese dizidenții într-un masacru în subteran, părea mai decis ca oricând să impună viziunea sa asupra societății viitoare chiar și cu forța armelor, la nevoie.

Însă China pierduse patru sute de milioane de oameni, aproape un sfert din populație! Coeziunea socială, menținută în ultimele decenii prin conectarea la Hive și prin obligarea cetățenilor să poarte Minturi care-i evaluau permanent într-un sistem meritocratic, se destrăma rapid. Pentru a reuși să-și impună voința asupra lumii, omul desemnat ca fiind cel mai mare ucigaș al tuturor timpurilor trebuia să-și convingă mai întâi propriul popor că toată nebunia fusese, de fapt, singura metodă de a evita o catastrofă și mai mare. O misiune imposibilă, în condițiile în care războiul civil era pe cale de a izbucni acolo. Nimeni nu mai voia să stea de vorbă cu această țară. Cu orice consecințe.

Pe întreaga planetă, deja șocată de războiul dintre oameni și mașini, reverbera și ecoul ideii că nu suntem singuri în Univers. În anumite zone, gloatele ardeau bisericile, în timp ce în altele,

cei atacați erau oamenii de știință. În SUA, Jim Brooks și Christa Mae, cei doi oameni de știință NASA care preluaseră ștafeta de la Gary Brooks, aveau nevoie de pază continuă. Inocenții supraviețuitori se transformau rapid în persecutori și nu mai exista niciun sistem informatic care să-i liniștească. Caruselul violenței repornise rapid aici.

Trecerea în revistă a celor întâmplase îl zgudui pe Ashar. Stinse tableta, dar aceasta refuză să se închidă și îi proiectă o hologramă deasupra patului.

Era un mesaj din partea unui om pe care parcă-l recunoștea de undeva. Parcă-l văzuse când... Brusc, își aminti de momentul în care fusese trezit de o fată roșcată și dus cu forța, ca într-un delir, pe scări în sus, în camera în care un bătrân într-un cărucior cu rotile decidea soarta lumii. El era!

Bătrânul părea abătut. Deprimat, chiar. Dar îl privea cu ochii lui albaștri prin intermediul unui mesaj interactiv înregistrat.

– Ashar, îmi pare bine că te-ai trezit. Sunt Tom Rast. Acesta nu e un mesaj direct, pentru că am hotărât că trebuie să mă retrag imediat din toată această nebunie. Vei găsi în această tabletă toate informațiile necesare. Dar voiam să-ți spun doar atât: îți datorăm salvarea a două miliarde de oameni! Ideea ta de a-i face să se gândească la pace a întârziat suficient de mult sistemul informatic criminal, încât două miliarde de vieți au fost salvate!

Ashar făcu ochii mari. Parcă totuși muriseră... Tom îi dădu răspunsul rapid, pentru că hologramа era, de fapt, o virtualizare a personalității sale, creată de tableta din cristal. Era ca și când ar fi stat de vorbă cu bătrânul, în starea în care se afla acesta atunci când înregistrase mesajul.

– Da, Ashar, au murit o mulțime de oameni. Dar erau pregătiți pentru distrugere încă pe-atâția. Timpul obținut de tine a fost suficient pentru a-i salva de un sistem care făcea pe Dumnezeu!

Tânărul rămase cu gura căscată. Îi venea să plângă. Nu știa nici măcar de ce, pentru că magnitudinea catastrofei era așa de mare, încât era doar șocat, incapabil să simtă altceva decât groază. Tom continuă.

– Ashar, eu am condus în ultimul sfert de veac o Societate despre care vei afla toate detaliile tot de pe această tabletă. E timpul să mă retrag și să-mi ia altcineva locul. Cineva care merită. Am crezut cu putere că-mi va lua locul fata care te-a trezit pe tine din comă în miezul evenimentelor, dar n-a fost să fie. În zilele și săptămânile în care ai fost tratat, am rulat câteva sute de mii de scenarii cu mintea ta virtualizată, iar concluzia e una singură: ești cel mai potrivit om care să ia conducerea acestei Societăți.

Ashar nu pricepea nimic. Ce Societate? Ce conducere? Bătrânul îi zâmbi.

– Vei afla toate aceste detalii cu ușurință pentru că ai implanturile mintale din naștere. Când te vei conecta la un Mint, deși nu vei avea acces la Mindnet, pentru că acesta a fost dezactivat, vei putea descărca direct în mintea ta tot ce ai nevoie. Apoi aștept o decizie.

Ashar bâigui în sfârșit ceva.

– Bine, dar pe cine să anunț? Cum?

– Simplu. Prin tabletă. Când vei anunța, atunci vei putea ieși din cameră. Dacă alegi să accepți rolul, vei primi un set de coordonate. Dacă nu, vei fi liber să mergi oriunde vrei – ți-am făcut rost de o altă identitate pentru că ești încă pe lista teroriștilor căutați de poliție. Ți-am schimbat și ADN-ul din bazele de date, suficient cât să nu apari pe niciun radar și fără alte consecințe.

Ashar remarcă prezența unei cutii de Mint pe noptieră. Se întinse, o desfăcu, scoase Mintul din ea și și-l puse pe cap. În doar câteva clipe, află tot ce trebuia să afle. Iar ce află îl cutremură.

Obstacolele din fața omenirii erau acum parcă și mai mari decât fuseseră înaintea intervenției diferitelor tabere care compuneau Societatea. Iar aceasta nu mai era acolo pentru a o ajuta să le depășească.

Pentru că Societatea încetase să mai existe.

Tom Rast îl invita să o reconstruiască pe cu totul alte baze, alături de cei care luptaseră să salveze lumea de la moarte: Edwards, scăpat cu greu din buncărul de sub București. Adeline, Naidé și Simone, alături de celelalte călugărițe-hackerițe, Matthew și Nikita, telepații creați de cel mai bogat om din lume. Și mulți alții. Dar, ca să renască, era timpul ca el să se retragă.

Tom, dezgustat, demisionase din funcția sa de custode al Societății și hotărâse să-și petreacă restul vieții în izolare, într-un loc în care să nu mai fie găsit de nimeni. Trilionarul, cu averea decimată, dispăruse undeva în Elveția. Dar ceilalți îl așteptau în alt loc, pe care urma să-l afle dacă dorea să se alăture echipei.

Se hotărî că auzise prea multe într-o singură zi. Lăsă tableta și Mintul deoparte, apoi se răsuci spre cealaltă noptieră și-și luă ceva de mâncat. Afară, aerul răcoros de la finalul lunii mai era acum străbătut de o ploaie nocivă, așa că ferestrele se închiseră ermetic, iar clădirea începu să se ventileze automat.

Când se trezi din nou, afară era înnorat și frig, așa că ferestrele rămaseră închise. Se duse la baie și se uită o vreme în oglindă. Avea el capacitatea de a face ce i se cerea? Când tocmai devenise un om liber, să se întoarcă din nou într-o comunitate despre care nu știa mai nimic? Și de ce tocmai el?

În cele din urmă, se întoarse în cameră și rosti cu voce tare.

– M-am hotărât. Vreau să ies de aici!

Se întoarse spre ușă și apăsă pe clanță. Ușa se deschise acum imediat, iar el se strecură cu atenție în hol. Se afla la primul etaj, iar clădirea părea pustie. Holul din fața camerei se termina în niște scări somptuoase, acoperite de marmură. Strigă temător.

– E cineva?

Nu-i răspunse nimeni. Dar exact când se întorcea atent spre capătul celălalt al holului, dinspre care porneau niște scări spre etajele superioare, se aprinse o hologramă chiar deasupra marelui hol de primire de la parter. Era tot Tom.

– Așadar?

Ashar închise ochii și respiră profund. Poate că se băga în ceva care avea să-l depășească. Dar Allah îl salvase cu un scop. Așa că rosti cu încredere.

– Vreau să ajut Societatea.

Holograma lui Tom îi răspunse, fără a zâmbi în vreun fel.

– Ești pe deplin conștient în ce te bagi, Ashar?

Tânărul oftă.

– Nu, Tom. Dar înțeleg că sunt singurul a cărui minte a rezistat unui asalt informatic direct și că tu crezi că-l voi putea gestiona pe Genie X fără ca acesta să repete tragedia făcută de Shen. Cum a încercat să facă Andrews pe Marte, dar fără grabă și fără a mă contopi cu sistemul, nu?

Bătrânul încuviință.

– Ai înțeles perfect. Deci?

Ashar mai trase o dată aer în piept.

– Am spus deja ce vreau să fac. Accept misiunea. Și sper să ni te alături din nou.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, Ashar. Dar îți mulțumesc nespus că ai acceptat. Vei primi imediat coordonatele. Ai un set de haine potrivite pe o masă din hol. Sper ca, acolo unde noi am dat greș, tu să reușești.

Câteva minute mai târziu, îmbrăcat și protejat de un combinezon special, Ashar deschise ușa de la intrare. Ploaia radioactivă de afară era acum slabă, prea slabă pentru a pătrunde prin combinezon.

Tot ce spera era să fie suficient de puternic pentru misiunea pe care și-o asuma. Fusese ales de un sistem informatic. Oare nu urma să repete aceleași greșeli care duseseră la un masacru?

Încercă să-și alunge gândurile negre.

Privi în sus, spre cerul întunecat din care cădea apa care omorâse toate păsările din Paris și dintr-o bună parte a Europei. Pe lângă oameni, miliarde de animale își pierduseră viața și mai aveau să și-o piardă. Specii întregi dispăruseră deja, iar altele erau amenințate cu dispariția. Străzile pustii din Paris, pe care se putea vedea la răstimpuri câte un om acoperit de un combinezon special, erau doar o mică parte dintr-un întreg mai mare. Un întreg pe care el, Ashar, trebuia să-l vindece.

Se gândi la Ali, imamul care declanșase toată nebunia. Ultimele informații arătau că acesta dispăruse undeva, în Califat, fiind imposibil de urmărit din cauză că nu avea nici Mint, nici implanturi mintale active, iar datele lui fuseseră șterse complet din toate bazele de date ale lumii. Dacă voia să construiască o societate care să nu repete greșelile, de aici trebuia să înceapă. De la sursa răului.

DAMAGED PEOPLE

Ali Mahdi Hussein căzu în genunchi pe duna de nisip. Soarele de deasupra capului era mult prea puternic, iar senzorii de pe mână îl avertizau că radiația nisipului varia mult de la o șerpuire a dunei la alta. Își deschise cu înfrigurare ultima sticlă de apă și bău măsurat, abia abținându-se să nu o dea pe toată peste cap.

O dronă de transport îl adusese până la cinci kilometri de această dună, dar proprietarul acesteia refuzase categoric să avanseze mai mult, de teamă că radioactivitatea ar putea-o strica. Așa că fusese nevoit să meargă pe jos, prin deșert, restul drumului.

Privi la fosta oază de la picioarele dunei. Jereirah, la marginea deșertului Liwa, fusese făcută una cu pământul. Dar oamenii reușiseră să supraviețuiască și aici, iar acum mari utilaje robotice curățau ultimele urme de radioactivitate. Puținii locuitori erau refugiați într-o baracă a armatei, apărată de civili înarmați – aproape niciunul dintre soldații Califatului nu mai rămăsese în viață în urma intervenției lui Shen.

Își adună ultimele puteri și porni spre tabăra de refugiați, trecând printre resturi carbonizate de copaci și fiare încâlcite pe marginea drumului. Ajuns lângă gardul taberei, ridică mâinile în semn de pace. Fu controlat rapid de o dronă de poliție, care-i citi ADN-ul, nu detectă vreo armă și îi dădu voie să meargă mai departe. Era Fadhil al-Tikriti, negustor din Irak, refugiat în urmă cu zece ani în nordul Iordaniei, venit pe post de profesor pentru copiii supraviețuitori ai atacului nuclear din deșert.

Mare parte dintre profesorii Califatului fuseseră uciși de Shen, pentru că erau de fapt niște clerici care îndoctrinau copiii. Rămăseseră atât de puțini, încât acum noul guvern laic format în Peninsula Arabică, sub conducerea lui Sulaiman Khan, singurul ofițer de rang înalt rămas în viață din fostul aparat de stat, apela la oameni de toate categoriile, dispuși să preia rolul de profesori. Iar Ali obținuse foarte ușor postul care-l interesa, într-un loc în care nu voia nimeni să se ducă – epicentrul loviturilor atomice americane.

Paznicii, suspicioși la frizura sa americană, dar domoliți întru câtva de verificarea dronei, îi făcură loc să intre în tabără și îi arătară locul unde se afla școala. Spre deosebire de ceea ce se

întâmplase până atunci în Califat, era o școală mixtă, cu vreo douăzeci de băieți și de fete – atâția mai rămăseseră în viață din toate oazele dimprejur!

Ali își luă mai întâi în primire minuscula cameră aflată în spatele marii barăci a taberei de refugiați. Apoi făcu un bine-venit duș și mai bău o găleată de apă. Își deschise rucsacul și-și administră singur o injecție cu naniți special modificați pentru a nu permite conectarea din exterior. Avea nevoie de ei pentru a rezista radiațiilor, tot așa cum aveau toți ceilalți care continuau să trăiască aici. Cel puțin câteva luni, până când acestea urmau să revină la niveluri suportabile.

Apoi ieși din baracă și se îndreptă spre școala improvizată într-un cort climatizat. De acolo nu se auzea prea mare gălăgie, spre mirarea lui. Dădu la o parte pânza de la intrare. Copiii șușoteau între ei, într-o atmosferă pe care ai fi întâlnit-o mai degrabă la un azil de bătrâni decât într-o școală în care cel mai mare copil avea 14 ani.

Se uită atent la ei. Majoritatea erau prea triști sau șocați pentru a se mai putea comporta ca niște copii. Orfani, trecuți prin trei explozii nucleare, sufereau evident de șoc posttraumatic. Oftă. Avea mult de lucrat aici.

Tunsoarea lui scurtă fu remarcată de o fetiță, care se ridică imediat în picioare și se repezi la el, lovindu-l cu pumnii și picioarele.

– American nenorocit! American nenorocit! Mi-ai omorât părinții!

O opri cu delicatețe pe fetița care acum plângea în hohote. Era un semn bun. Plânsul era un semn bun. Se așeză pe vine în fața ei, ținând-o de mâini pentru a nu-l mai lovi.

– Nu sunt american, fata mea. Am o tunsoare nefericită, atâta tot. Sunt irakian, un irakian căruia americanii i-au omorât fetița. O fetiță care ar fi crescut ca tine. Exact ca tine. Uite, te las pe tine să mă razi în cap, dacă vrei.

Îi zâmbi cât putea el de cald. Fetița se calmă. Ali profită de ocazie pentru a construi o primă punte de comunicare.

– Cum te cheamă, draga mea?

Fetița scânci, încercând să nu reizbucnească în plâns.

– Nayla, domnule. Nayla bint Rabbani!

Ali o luă și o strânse la piept. Simți cum i se umezesc ochii.

– Nayla, din acest moment tu ești fata mea. Tu și toți copiii aceștia! Și oricât timp va dura, ne vom răzbuna pe americanii care v-au omorât părinții. Mă auzi?

Nayla scânci a aprobare. Ceilalți copii se uitau deja atenți la el. Ali se simți revigorat.

Avea mult de lucru.

FAIL

Trilionarul se aplecă puțin peste balustrada balconului șaletului său din Alpii elvețieni. În valea aflată la circa patru sute de metri depărtare se vedea o siluetă feminină care venea spre poarta proprietății sale.

Nu avea nevoie să-și folosească lentilele digitale pentru a ști despre cine era vorba. Mersul hotărât al roșcatei care intra acum în curte și era luată în primire de un valet era suficient.

Se întoarse în biroul său și își pregăti atent camera pentru interviu. Diane alesese să-l părăsească pe Tom, refuzase orice tangență cu Societatea, dar îl rugase cu câteva zile în urmă să stea, totuși, de vorbă. Trilionarul era pregătit pentru orice.

Roșcata intră în biroul său, dându-și abia atunci jos masca antiradiații de pe față. Trilionarul îi zâmbi – el nu simțise nevoia să se protejeze în acest fel. Nu la vârsta lui.

– Știi, începu el, în Alpii elvețieni nu prea sunt probleme cu radiațiile. Ci doar cu lipsa acută de milionari, găsiți morți pe domeniile lor în urma intervenției lui Shen, dacă pot glumi pe tema asta...

Diane îl tăie în două cu privirile. Dacă ar fi putut, l-ar fi omorât chiar acolo. Să glumești pe seama Marii Stingeri, fie și pe seama milionarilor, era de un prost gust extrem. Alese să-i răspundă altfel.

– Poți glumi pe tema asta dacă nu mai ai nici măcar o urmă de bun-simț, evident. Sunt sigură că alții le vor lua locul rapid, dar nu merită nimeni să moară doar pentru că e bogat. Dacă au furat banii ăia, există legi, știi? Umane!

Trilionarul o admira pe fata asta chiar mai mult decât o făcuse Tom. Trecu peste răspunsul ei inflamat și o întrebă dacă voia ceva de băut. Diane încuviință. Simțea nevoia acută să bea un coniac. După ce-l primi din mâna ușor tremurândă a bătrânului, trecu direct la atac.

– N-am venit aici să negociem, să știi. Pe scurt, am venit să-ți spun – ție, lui Tom și celorlalți –, că nu vreau să mai am nimic de-a face cu Societatea sau cu orice structură îi ia locul!

– Te înțeleg perfect, draga mea. Nici Tom...

Diane se enervă că a fost întreruptă.

– Tom Rast nu mă interesează! Depresiile și remușcările lui sunt tardive. Am un mesaj simplu: nu mă mai puteți urmări prin Genie X, știi prea bine. Și vă anunț acum nici să nu încercați să o faceți altcumva. Am pus fișiere criptate în locuri bine gândite de pe net și nu numai, astfel încât, dacă mi se întâmplă ceva, tot adevărul despre Societate va ieși la iveală!

Trilionarul se delectă cu coniacul din paharul său. Un Cognac Leyrat Glory Ultra, vechi de patruzeci de ani. Treizeci de mii de dolari sticla. Excelent păstrat. Alese să se concentreze pe aroma acestuia și să nu-i răspundă încă franțuzoaicei ambalate din fața sa.

– Îmi voi păstra independența, să știi! Nu vreau să fiu subordonată unei conspirații, unei societăți secrete sau mai știu eu ce...

Diane se apropia de motivul venirii ei aici, iar trilionarul, chiar dacă nu mai purta un Mint, anticipase deja cam care ar fi acesta. Tocmai de aceea, rămase surprins când auzi ce dorea de fapt fata, care continua să se gâtuie de nervi.

– ...Nu sunt atât de naivă încât să-mi închipui că, dacă voi da totul în vileag, se va schimba cumva ceva. Am... am învățat destule din cele petrecute acum două săptămâni. Știu că miliardarii lumii vor reface societatea după chipul și asemănarea lor, mai ales acum, când guvernele umane sunt făcute praf. Așadar...

Acum era rândul ei să guste din coniac. Trebuia să se liniștească cumva. Îl plimbă un pic prin gură, lăsându-se mângâiată de aromele complexe din pahar. Simțea că făcea un compromis cu sine rostind ce urma să spună, dar nu avea de ales.

Ceva murise în ea în ziua Marii Stingeri, acel puțin care mai rămăsese în viață în timpul masacrului din Libia. Murise credința în bunătatea oamenilor. Înțelesese că, dacă va continua să creadă că omenirea știa să-și facă singură bine, va suferi și mai mult. Înțelesese că binele nu avea să vină de la sine. Iar aici, că-i convenea sau nu, era deja mult mai aproape de viziunea Societății decât de visurile sale din adolescență.

Dar nu voia să pară că cedează fără luptă. În primul rând, dacă tot intrase în horă, atunci măcar putea încerca să influențeze dansul în direcția în care voia.

Trilionarul o privea atent. Avea toată răbdarea din lume. Diane continuă, într-un final.

– Așadar o să-mi arog rolul de arbitru. Și de supraveghetor, dacă vrei. Nu voi face parte din echipa voastră, dar voi avea grijă să vă penalizez dureros atunci când o veți lua razna. Și dacă veți îndrăzni să o mai luați razna, toate mizeriile Societății vor ieși la iveală!

„Frumos, frumos“, gândi trilionarul. Aproape că îi venea să bată din palme.

– Ăsta e un șantaj atât de frumos, încât nu pot decât să-l aplaud, draga mea...

Diane i-o reteză scurt.

– Șantaj ar fi să amenințe că dau publicității analiza pe care am făcut-o în ultimele zile cu privire la averea ta. Când bursele s-au prăbușit la 10% din valoarea lor, tu ieșisei deja de trei zile de pe ele cu peste jumătate din avere. Cumva, ai știut și ai anticipat Marea Stingere! Iar acum cumperi la preț de nimic...

Trilionarul o întrerupse și el.

– Diane, ai fost prezentă la discuția noastră din Berlin și știai la fel de bine ca și mine ce spuneau toate sistemele IA. Ce voiai, să-mi pierd averea având toate aceste informații? Și-așa nu mai sunt trilionar acum...

– Dar vei fi foarte curând, apoi chiar multitrilionar. Sper să și apuci să te bucuri de banii ăștia, ricană Diane, pregătită să se ridice.

Trilionarul dori să aplaneze un pic lucrurile.

– Eu nu mă mai bucur de banii ăștia de peste treizeci de ani, draga mea...

– Mă rog. Ideea e că voi fi cu ochii pe voi. Până atunci, va trebui să începeți să comunicați direct cu oamenii pe care până acum i-ați manevrat ca pe niște piese de șah. Să aveți încredere că vor hotărî singuri ce trebuie să facă. Și că vor hotărî bine, cu mințile lor, nu ca niște zombi electronici!

– Păi, dacă mă gândesc bine, *oamenii* au declanșat nenorocirea asta, nu mașinile, îi replică trilionarul, acid. Imamul Ali a transformat un medicament într-o armă; Andropovici invada țările estice cu sau fără Duhk și n-a avut nevoie de el ca să scoată milioane de oameni pe străzi în țările noastre; McHenry și Duncan au bombardat atomic Califatul fără intervenția lui Eagle; Andropovici a dat cu rachete nucleare fără intervenția lui Dukh...

– Da, m-am prins, am înțeles ideea, îi replică Diane, iritată. Dar întregul război nuclear a omorât, dacă tot suntem cinici, *doar* vreo douăzeci de milioane de oameni. Computerele au omorât două miliarde și jumătate! *Două miliarde și jumătate*! Și dacă n-ar fi fost fetele și băieții ăia...

Diane se opri, prinsă în propriile-i cuvinte.

Trilionarul oftă, amuzat.

– Da, Diane, ai dreptate. Adeline, Naidé, Diane și restul fetelor de la Mănăstirea lui Edwards, băieții mei telepați și restul celor din Societate, dirijați de Tom. Dacă n-ar fi fost ei, cum ar fi stat lucrurile?

Franțuzoaica nu avea de gând să se lase învinsă așa ușor.

– Cine poate ști? Poate că dacă nu intrați în mintea lui Andropovici, nu credea că e forțat să bombardeze nuclear estul Europei. Poate că războiul rămânea local, așa cum au fost

atâtea – nici invadarea Ucrainei, nici a Georgiei sau a altor țări nu au dus la război nuclear, nu?

– Deci e mai bine să sacrificăm câteva zeci de milioane de oameni, laolaltă cu libertatea și demnitatea lor, ca să salvăm planeta, asta vrei să zici?

Diane se irită și mai tare.

– Nu cred că Andropovici...

Trilionarul i-o tăie scurt.

– Nu *crezi*? Andropovici și-a lăsat să moară de foame zeci de mii de cetățeni, în timp ce el trăia în lux! A omorât peste o sută de mii de oameni în invaziile făcute, iar pușcăriile și lagărele Uniunii gemeau de peste jumătate de milion de oameni. Vrei să zici că viețile lor erau mai puțin importante decât ale celorlalți? Că erau un sacrificiu acceptabil?

Diane era prea inteligentă ca să nu-și dea seama unde duce discuția, așa că tăcu pentru o vreme. Da, ar fi vrut să spună că ar fi fost un sacrificiu acceptabil, comparat cu moartea a două miliarde și jumătate de oameni și cu răvășirea planetei, dar atunci cu ce ar fi fost diferită de Tian și Shen, care porniseră de la aceeași premisă? Difereau doar numerele și detaliile. Dar tot era imoral! Se repezi din nou.

– Da, dar voi ați crezut că faceți bine dacă dirijați voi lucrurile și la ce a dus asta? La o catastrofă!

Trilionarul se lăsă în scaun, calm. Răspunsul veni năucitor și neiertător.

– Da, am încercat să facem bine și am declanșat iadul pe pământ, ai dreptate, Diane. Cred că știi foarte bine sentimentul, din Libia...

Diane tremura toată. I se umeziră ochii și simți că era pe punctul să cedeze nervos. Din fericire, trilionarul nu dorea să rupă toate punțile de legătură.

– Uite ce e, Diane... Eu consider în continuare că lumea are mare nevoie de tine. Societatea se va axa, de acum încolo, pe programe de educație. Noi am dat greș cu orașele circulare și cu inteligența artificială dintr-un motiv foarte simplu: am creat doar structuri, dar am uitat de sufletul uman. Am uitat că forma nu generează fondul. Da, am creat orașe neutre în privința emisiilor de gaze de seră, am testat fundamentele unei societăți noi, orientate spre cercetare și explorare, cu resursele distribuite de o inteligență artificială binevoitoare, dar am uitat de indivizi. Am privit lucrurile în ansamblu, nu de la firul ierbii. Ei bine, tu n-ai uitat niciodată de indivizi!

Diane nu mai avea forța să răspundă. Trilionarul continuă, pe un ton părintesc.

– Chinezii ne-au preluat modelul pentru că li s-a potrivit de minune – la ei, individul contează prea puțin. În mare parte din lume e exact invers. Greșeala noastră fatală a fost că am privit

superficial viețile oamenilor simpli pe care i-am angrenat în nebunia asta. Le-am dat tot ce credeam noi că au nevoie material, dar am uitat fundamentul: oamenii au nevoie să creadă în ceva ca să se transforme! Și să creadă cu putere. Lin de-aia a reușit pe Marte, pentru că le-a insuflat tuturor celorlalți credința în scopul comun. Nouă ne lipsește așa ceva. Omenirii îi lipsește așa ceva.

– Bine, și crezi că, dacă Societatea bate toba cu pericolul extraterestru, oamenii vor avea în ce să creadă? suspină Diane, deja istovită.

– Nu știu și n-am de gând să cred că obiectul ăla e un pericol. Poate e o imensă oportunitate. Dar știu că, pentru a ne ridica la înălțimea ei, Diane, trebuie să evoluăm ca specie. Nu se poate altfel! Chiar și fără el, tot n-am reușit să supraviețuim. Uită-te în jur! E o energie formidabilă acum, oamenii se unesc din nou ca să-și curețe și să-și salveze planeta, să-și formeze noi instituții, să nu cumva să mai repete greșelile trecutului! Dar eu știu că le vor repeta, dacă nu vor fi educați să se transforme, și asta cât mai repede!

Diane îl privi obosită.

– Deci încetați cu manipularea, începeți cu propaganda?

– Nu, draga mea. Începem un vast proces de educație. La toate nivelurile. Nu putem schimba lumea doar cu forme. Iar fondul se schimbă prin educație. Voi investi toată averea mea – *toată* – în educație. Societatea va deveni cel mai mare trust de educație din lume! Iată de ce amenințările tale nu-și au rostul. Mai degrabă ne-ai putea ajuta altfel...

Diane ar fi vrut să-i spună că era curioasă cum anume credea el că trebuia să facă asta, însă trilionarul primi un mesaj privat urgent, care făcu să-i vibreze buzunarul de la piept. Din obișnuință, încercă să-l preia mintal, fără a-și mai verifica telefonul, dar nu se întâmplă nimic. Uitase că nu mai folosea Mintul și că telefonul de la piept, folosit până atunci doar ca releu și centru de calcul cu puterea a o sută de creiere umane, nu mai putea comunica direct cu mintea lui. Oftă și răspunse întrebării nerostite a Dianei, în timp ce-și scoase mica bucată de cristal din buzunar și deschise mesajul în modul privat.

– Diane, eu zic că noi vom colabora mai mult și mai bine decât crezi tu. Știi, Tom mi-a spus acum ceva vreme că are nevoie de o conștiință. Ei bine, nu doar Tom avea nevoie de așa ceva, ci Societatea însăși. Iar atunci când ai primit informațiile despre Ning, de unde crezi tu că le-ai...?

Aruncă un ochi peste mesaj și căscă ochii. Simți că vede negru în fața ochilor, se albi brusc la față și începu să se bâlbâie, încercând să-și continue ideile, dar nereușind decât să bolborosească ceva ininteligibil. Diane se uita la el, surprinsă și enervată deopotrivă.

– Cum adică de unde le-am primit? Vrei să spui că tu mi le-ai trimis?! Și asta a făcut parte din jocul tău?!

Bătrânul rămăsese fără grai, încercând din răsputeri să-și revină. Diane trecu de la enervare la spaimă.

– Ai pățit ceva? Vreo alertă nucleară nouă? Vom muri cu toții? Că arăți ca naiba și măcar să știu dacă mai am câteva clipe de trăit sau...

Adunându-și toate puterile, trilionarul inspiră adânc și-și puse telefonul la loc în buzunarul de la piept.

– Nu... Nu toate veștile rele au rachete nucleare legate de ele. E ceva... personal. Din păcate, nu mai putem continua discuția azi.

Făcu o pauză pentru a-și găsi cuvintele. Simțea nevoia acută de a fi singur.

– Diane, accept toate propunerile tale. Și vorbesc atât în numele meu, cât și în numele Societății. Apropo, aceasta are un nou custode. Îl cunoști, de altfel. I-ai pus viața în pericol și ați reușit să salvați împreună câteva miliarde de oameni.

– Ashar?! A acceptat Ashar așa ceva?!

Diane era cu adevărat luată prin surprindere. Și nu doar cu privire la Ashar, ci mai ales cu privire la riscul pe care și-l asuma Societatea de a numi un ilustru necunoscut la conducerea ei.

– Da, Ashar. Cum tu nu ai vrut să accepți... Acum, cea mai puternică Societate din lume va fi renăscută de un musulman! *Un musulman telepat*.

I-ar fi venit să râdă, însă tot ce voia era acum să scape de ea ca să se poată concentra asupra mesajului năucitor primit.

Diane era circumspectă și ar fi vrut să-l descoasă pe trilionar cu privire la ce însemna, de fapt, ca Ashar să „conducă“ Societatea, dar bătrânul se ridicase deja în picioare și îi întinsese mâna, ca o invitație să plece.

– Te voi ruga să mă ierți, draga mea. Trebuie să mă ocup de această problemă personală urgentă. Vom vorbi oricând vei mai dori și vei simți nevoia. Deși nu crezi asta încă, suntem împreună în aceeași barcă. Și mergem în aceeași direcție.

– Asta rămâne de văzut, stimate domn, îi replică Diane, ridicându-se.

Era năucită de ceea ce-i spusese bătrânul. Deci până la urmă, și el știuse de ceea ce făcuse ea în Avanpost? Fusese ea doar un pion în lupta trilionarului cu chinezii? Voise oare să-l submineze chiar pe Tom? Chiar atât de josnici erau oamenii ăștia? Chiar așa lipsiți de scrupule? Chiar atât de naivă rămăsese? Și ce anume înțelegea trilionarul prin „educație“?

Îi strânse mâna uscată și rece, parcă mai vlăguită decât de obicei, și, uitându-se încă o dată întrebător spre bătrânul care părea acum ca o fantomă, se întoarse și ieși din cameră.

Tot ce avea de făcut era să supraviețuiască suficient de mult pentru a putea dovedi în instanță toate nenorocirile făcute de

această imensă conspirație. Acesta era planul ei, cel puțin. Dar trebuia să-și folosească toată inteligența de care era în stare dacă voia să reușească în lupta contra celor mai puternici oameni din lume! Cu toate că, dacă Societatea s-ar fi transformat într-adevăr într-un trust educativ... Își alungă acest gând. Era cu siguranță o capcană.

Ieși afară din șalet, dar nu-și mai puse masca pe față. Mirosea a brazi și a balegă de vacă, iar păsărelele de aici erau încă în viață, semn că valurile de praf radioactiv venite dinspre Statele Unite nu ajunseseră atât de sus în munți. Cerul înnorat permanent de la exploziile nucleare nu părea la fel de apăsător aici. Trase adânc aer în piept și ieși din curtea micului palat al trilionarului. Era în sfârșit liberă, după atâta timp!

Trilionarul o privea de la balcon, cum se îndepărtează cu pași repezi și fermi, la fel cum venise. Deja Diane era cea mai mică problemă a lui. Una pe care trebuia să o țină sub control, dar atât. Comparat cu...

Intră înapoi în birou și se așeză icnind în scaunul său confortabil. Își mai turnă un coniac, pe care începu să-l legene în paharul ca o lalea. Își scoase din nou telefonul, dar de data asta îl puse pe masă și afișă holografic mesajul primit.

Era Zhen Lin, cu un mesaj trimis în modul top secret.

„Aș fi vrut să-i trimit acest mesaj lui Tom Rast, dar în lipsa lui, am făcut-o către tine. Am vești extrem de proaste. Obiectul pe care-l urmăream a dispărut!“

Înghiți un pic de coniac, pentru a-și încălzi inima înghețată de groază. Cum adică dispăruse? Unde? Cum? Când?

Mesajul se terminase atât de brusc, încât, pentru o clipă, se gândi că se întâmplase ceva și mai rău pe Marte. Pur și simplu nu putea pricepe – ce anume se întâmplase? Și de ce Zhen Lin fusese atât de laconică? Japonezii îi lăsaseră mână liberă după ce încheiaseră un Protocol prin care delimitau zonele de extindere a bazelor marțiene prin care-și arogaseră controlul asupra celor mai interesante regiuni. Din fericire, chinezii erau în continuare mult mai mulți acolo, deci situația nu avea să degenereze prea repede. Ce se întâmplase, totuși?

Ar fi durat prea mult ca întrebările lui să ajungă la Lin, așa că-și propuse să-și pună mai întâi gândurile în ordine înainte de a le trimite.

Se gândi, amar, la ultimii săi treizeci de ani de viață. Fusese cel mai bogat om din lume tot acest timp, profitând de uriașa sa rețea de informații. Aparent, fusese și cel mai puternic om din lume, manevrând politicieni sau corporații după propriile sale interese. În realitate, era mereu cu o sabie deasupra capului. Șaisprezece atentate împotriva sa fuseseră dejucate în tot acest timp, majoritatea provenind din partea adepților NAR pentru care

nu era suficient de „pur“. Altele, din partea celor de extremă stângă, pentru care era însăși personificarea răului.

Imaginea sa publică era atât de departe de realitate, fiind socotit țap ispășitor pentru orice se întâmpla rău pe lume, încât ajunsese, la un moment dat, să o creadă și să se identifice cu ea. Pentru un deceniu, domnise cu o putere absolută peste politica mondială, trăgând atâtea sfori încât uneori se încurca în ele. Dar el se pierduse pe undeva, pe parcurs. Cum își slăbise strânsoarea asupra politicii mondiale, cum apăruseră tot felul de tirani demenți, care-i scăpaseră rapid de sub control. Își propusese atunci să păstreze măcar statutul de putere mondială dominantă pe care îl mai avea America.

Apoi aprobase uciderea celor douăzeci de mii de fundamentaliști din Libia fără să clipească. Și își spusese că ăsta e prețul pe care trebuia să-l plătească omenirea pentru a merge mai departe. Dar apoi, într-o dimineață, văzuse reportajul făcut de Diane în Avanpost. Nu știa, la vremea aia, cine era autorul. Rămăsese șocat.

Atâția ani se jucase cu destinele a milioane de oameni, încât uitase că fiecare număr ascunde în spatele său o viață, un suflet, o poveste. Iar poveștile celor oropsiți și apoi uciși în Avanpostul libian îl mișcaseră suficient de mult încât să vadă cât de mult greșise.

Nu mai reușise, din acel moment, să se regăsească. Își dăduse seama că Tian vrea să facă exact același lucru pe care-l făcuse el până atunci, doar la o scară mult mai mare. Tocmai de aceea îi trimisese apoi Dianei informațiile despre Ning, sperând să rezolve cu ajutorul ei problema delicată. Dar era deja prea târziu. Oricât și-ar fi dorit el să păstreze supremația SUA, adevărul era că țara pe care o apărase atât se dezintegra rapid.

Apoi, Marea Stingere declanșată de Tian îi demonstrase cât de monstruos devenise el însuși, iar faptul că fusese salvat in extremis de o tânără naivă nu-l liniștea defel. Când ai ucis douăzeci de mii de oameni, contează oare cu adevărat că nu ai ucis două miliarde și jumătate?

Iar acum? Acum primea un mesaj de la Lin conform căruia toată zbaterea Societății, toate trilioanele de dolari aruncate în spațiu erau, de fapt, irosite? Toți banii ăștia care ar fi putut îmbunătăți dramatic viața de pe Terra erau acum irosiți? Dacă obiectul se dezintegrase? Dacă își schimbase cursul? Dacă...

I se făcu frig. Se ridică cu greu din scaun și se duse să închidă ușile dinspre terasă. Soarele de apus înroșea timid pâcla groasă de peste Alpi, străpunsă pentru un moment de vântul de seară, care bătea cu putere. Sfârșitul lunii mai era, din cauza particulelor din stratosferă, mai degrabă ca un final de martie. Din fericire, iarna nucleară de care se temuseră savanții nu era chiar atât de gravă. Cel puțin, nu aici, în Alpi. Mai trase o dată

aer în piept, apoi închise ușile, privind pentru câteva clipe prin geamul lor dâra de foc înghețat de pe creste.

Telefonul vibră din nou, în spatele lui. Înfrigurat, se întoarse spre masă și făcu un gest, pentru a-i fi afișat mesajul primit într-o hologramă. Era tot Lin.

„Scuze pentru mesajul trunchiat, avem în continuare probleme de comunicații. Am o veste bună și o veste proastă... Vestea bună e că telescopul Yang Liwei a reușit să regăsească obiectul!“

Lin făcu o pauză, căutându-și cuvintele. Dar nu avea ce altceva să mai zică, oricât o gâtuiau emoțiile. Așadar își încheie mesajul privindu-l pe trilionar direct în ochi, cu toată frica pe care o emana acum privirea ei.

„Vestea proastă e că obiectul nu va mai ajunge aici în 2130. A accelerat puternic, dintr-un singur salt. Va ajunge aici mult mai devreme, dacă nu cumva mai accelerează încă o dată între timp. *Cu cincizeci de ani mai devreme*!“

Soarele apusese de tot acum. Se lăsa întunericul.

NOTE

1 - Toate titlurile de capitole din carte sunt nume de cântece ale trupei Depeche Mode. (n.a.)
2 - Versuri din *We've Got a War to Fight* al trupei Portishead. (n.a.)
3 - Versuri din *Shouldn't Have Done That* al trupei Depeche Mode. (n.a.)

Table of Contents

Despre autor 2
But not tonight 9
Sometimes I Wish I Was Dead 19
A Question of Time 23
Pulitzer 38
Behind the wheel 46
Blasphemous Rumors 67
Stories of Old 85
Two Minute Warning 93
Tora! Tora! Tora! 101
New Life 127
Waiting for the Night 134
Playing the Angel 151
The Darkest Star 201
Leave in Silence 212
Personal Jesus 231
Master and Servant 239
Rocada mică 246
Șah 252
Șah dublu 260
Ning 266
Urgență 270
Stop joc 276
Reset 281
Where's the revolution 286
Stripped 303
World Full Of Nothing 317

Îngerul păzitor 322
PSI Kids 326
Dasvidania 332
Duncan 338
Brooks 344
Tian 349
Shine 356
Barrel Of A Gun 364
Bunker 371
Hurricane 378
Niște actori grăbiți 388
Iadul dezlănțuit 392
Sinaia 398
Black Celebration 408
Genie X 422
Dukh 425
Eagle 428
Alianța 433
Shouldn't Have Done That 442
Sweetest Perfection 447
The Sun & the Rainfall 456
Spulberarea visului 461
Sfârșit 466
Construction Time Again 472
Damaged People 480
Fail 482
Note 491